DAN SIMMONS

PÁD HYPERIONU

Pokračování Hugem oceněného Hyperionu

laser

Johnu Keatsovi, ----------**PRVNÍ ČÁST '**

jehož jméno se stalo částí Věčnosti

JEDNA

Onoho dne, kdy armáda vstoupila do války - posledního dne, kdy život vypadal tak, jak jsme jej znali - jsem byl pozván na oslavu. Toho večera probíhaly slavnosti všude, na všech více než sto padesáti světech, tvořících Síť, ale doopravdy záleželo jen na *téhle*.

Potvrdil jsem datasférou, že pozvání přijímám, ujistil se, že je můj nejlepší společenský oblek čistý, dal si záležet na koupání a holení, s úzkostlivou péčí se oblékl a použil jednorázový příkaz z pozvánkového čipu, abych se přetrans-portoval z Esperance na Tau Ceti Centrum v určený čas.

Na této polokouli TC^2 byl večer. Kopce a údolí Jeleního parku osvětlovalo měkké, příjemné světlo. Daleko na jihu se tyčily šedé věže Administrativního komplexu - břehy řeky Tethys, lemované smutečními vrbami a zářivým ohnivým kapradím, a samotné bílé kolonády Domu vlády. Přijížděly tisícovky hostů, ale ochranka přivítala každého z nich zvlášť: srovnala pozvánkové kódy se záznamy DNK a půvabným gestem každému ukázala cestu k baru a stolům se studeným občerstvením.

„Pan Joseph Severn?“ ujistil se průvodce zdvořile.

„Ano, „ zalhal jsem. Jmenoval jsem se teď tak, ale nikdy jsem Josephem Severnem nebyl.

„VA Gladstonová si stále přeje se s vámi večer setkat. Až bude mít na schůzku čas, budete o tom zpraven. „

„Výborně. „

„Pokud byste toužil po nějakém občerstvení nebo zábavě, jichž by se vám tu nedostávalo, jen proneste své přání nahlas a pozemní monitory se je budou snažit splnit. „

Přikývl jsem, usmál se a průvodce opustil. Než jsem vy-

šel tucet schodů, obrátil se k dalším hostům, přistávajícím na rampě terminálu.

Pozoroval jsem ze své výhodné pozice na nízkém pahorku, jak několik tisícovek hostů korzuje po pečlivě zastřiženém trávníku a mnozí z nich se procházejí mezi houštinami tvarovaných keřů. Na plochý trávníček, na němž jsem stál, dopadal stín stromů kolem řeky; o něco výše se prostíraly úzkostlivě geometricky upravené zahrady a za nimi impozantní masiv Domu vlády. Na vzdáleném patiu hrála kapela a její zvuk byl i do nejvzdálenějších koutů Jelení zahrady přenášen skrytými reproduktory. V dálce se z Brány snášel nepřetržitý proud éemvéček. Pár vteřin jsem pozoroval, jak se na nástupišti poblíž terminálu pro pěší vyloďují jejich pestře odění pasažéři. Byl jsem fascinován rozmanitostí létacích strojů; večerní světlo se neodráželo jen od skořápek standardních Vikkenů, Altzů a Sumater, ale i od rokokových palub rozhrkaných levitačních bárek a kovových trupů kocábek, které byly kuriozitami už za časů, kdy ještě existovala Stará Země.

Scházel jsem po dlouhém, povlovném svahu k řece Te-thys kolem doku, kde se z útrob neuvěřitelné kolekce říčních plavidel řinuli cestující. Tethys, jediná řeka, tekoucí celou Sítí, plynula permanentními Branami částmi více než dvou set světů a měsíců. Lid, který žil u jejích břehů, patřil k nejzámožnějšímu v Hegemonii. Dokazovala to vozidla na Řece: velké, cimbuřím opatřené křižníky, oplachtěné koráby a pětiřadé čluny; mnohé nesly známky toho, že mohou fungovat i jako vznášedla; nákladné hausbóty, některé očividně s vlastními Branami; malé plovoucí ostrovy, importované z oceánu Maui-Dohody; sportovní předhidžrové rych-ločluny a ponorky; celá škála ručně vyřezávaných námořních éemvéček z Renesance a pár nejnovějších všeúčelových jacht, jejichž tvary byly skryty za lesklými bezespárovými kupolemi silových polí.

Hosté, kteří vystupovali z těchto plavidel, byli právě tak zdobní a působiví jako jejich vozidla: škála stylů sahala od konzervativních večerních obleků z doby před Hidžrou, v nichž vězela těla, jež se očividně nikdy nepodrobila Poul-senově terapii, až po vrcholnou módu TC^2 z posledního

týdne, zavěšenou na postavách, které tvarovali nejslavnější ARNisté Sítě. Pak jsem se vydal k dlouhému stolu a zastavil se u něj právě na tak dlouho, abych si mohl zaplnit tác pečeným hovězím, salátem, filety z nebeských olihní, parvatským kari a čerstvě upečeným chlebem.

Právě když jsem si u zahrad našel místo k sezení, měkké odpolední světlo přešlo v soumrak a začaly vycházet hvězdy. Světla blízkého města a Administrativního komplexu byla kvůli dnešní armádní přehlídce ztlumena, a noční obloha Tau Ceti Centra byla jasná, jako už po staletí ne.

Poblíž stojící žena na mě pohlédla a usmála se. „Jsem si jistá, že už jsme se potkali. „

Opětoval jsem úsměv s jistotou, že to není pravda. Byla velmi atraktivní, asi dvakrát tak stará jako já; téměř šede-sátiletá, standardní, ale vzhledem mladší než já ve svých šestadvaceti - díky penězům a Poulsenovi. Kůži měla tak světlou, že byla skoro průhledná. Vlasy měla spleteny do copu. Ňadra, která její šaty z jemné látky spíše odhalovaly než halily, byla bez kazu. V očích měla krutost.

„Možná ano, „ odpověděl jsem, „i když se to zdá nepravděpodobné. Jmenuji se Joseph Severn. „

„Jistě. Jste umělec!“

Nebyl jsem umělec. Byl jsem... býval jsem... básník. Ale podle Severnovy totožnosti, jíž jsem užíval od smrti své reálné persony a od znovuzrození, které se odehrálo před rokem, jsem umělcem byl. Stálo to tak v mém souboru Velkého sněmu.

„Vzpomínám si, „ usmála se ta dáma. Lhala. Použila své komlogové implantáty, aby získala přístup do datasféry.

Já jsem přístup do datasféry nepotřeboval... Přístup... neohrabané, přebytečné slovo, jímž jsem navzdory jeho stáří opovrhoval. Mentálně jsem zavřel oči a byl jsem *v* da-tasféře, proplouval povrchovými bariérami Velkého sněmu, vklouzával pod vlny svrchních dat a sledoval světélkující pruh jejího přístupového vlákna daleko do setmělých hloubek „tajného“ informačního toku.

„Jmenuji se Diana Philomelová, „ představila se. „Můj manžel je sektorovým administrátorem transportu pro Sol Draconi Septem. „

Přikývl jsem a potřásl nabízenou rukou. Nijak se nezmínila o faktu, že než jej jeho političtí ochránci vyslali na Sol Draconi, byl její manžel hlavním provokatérem v odborech škrabačů plísní na Bráně nebes... nebo že se kdysi jmenovala Dinee Teatsová a dělala couru a společnici zástupcům na pustinách Středožumpy... ani že byla dvakrát vězněna pro zneužívání Kouzla vzpomínek, když v druhém případě vážně zranila lékaře mezistanice... ani že v devíti letech otrávila svého nevlastního bratra poté, co jí pohrozil, že jejímu otčímovi řekne, že chodí s horníkem z Ploché bažiny jménem...

„Rád vás poznávám, paní Philomelová.“ Ruku měla horkou. Držela mou dlaň o nepatrný okamžik déle, než přikazuje konvence.

„Není to vzrušující? „ vydechla. „Co?“

Do rozmáchlého gesta zahrnula noc, zářící glóby, které právě vycházely, zahrady i davy. „Ach - večírek, válka, *všechno.“*

Usmál jsem se, přikývl a vychutnával pečené hovězí. Bylo upečené na krvavo a docela chutné, mělo ale v sobě slanost lusuských klenových kádí. Olihně byly podle všeho pravé. Přišel číšník se šampaňským a já ho zkusil. Hrůza. Kvalitní víno, skotská a káva - tři nenahraditelné komodity, které zmizely se smrtí Staré Země. „Myslíte, že je válka nutná? „ zeptal jsem se.

„Zatraceně, že je nutná.“ Diana Philomelová otevřela ústa, ale odpověděl její manžel. Vynořil se odkudsi zezadu a posadil se ke stolu z falešného dřeva, u nějž jsme jedli. Byl to velký chlap, přinejmenším o jeden a půl stopy vyšší než já. Jenže já jsem malý. Má paměť říká, že jsem kdysi napsal verš, jímž jsem se vysmíval sám sobě: „... John Keats bude mít malý hrob, zvící jen pět stop,“ i když měřím pět stop a jeden palec, takže za Napoleona a Wellingtona, kdy byla průměrná výška pět stop šest palců, nebyla má malá postava tak nápadná - ale teď, kdy je průměr mezi šesti stopami a skoro sedmi, jsem směšně prťavý. Očividně nemám muskulaturu ani kostru, abych mohl tvrdit, že pocházím ze světů s vysokým g, takže jsem pro všechny prostě jen

malý. (Zprostředkovával jsem své myšlenky v jednotkách, ve kterých myslím... ze všech mentálních změn, které se ve mně udaly od znovuzrození v Síti, je myšlení v metrickém systému nejtěžší. Někdy se o to odmítám pokoušet.)

„Proč je válka nutná?“ zeptal jsem se Dianina manžela Hermunda Philomela.

„Protože si o to zatraceně *koledujou, „* zavrčel velký muž. Byl to ten typ, co skřípe zubama a křiví tvář. Neměl skoro žádný krk a pod kůží mu byly vidět vousy, které vůčihledně vzdorovaly depilaci, břitvě i žiletce. Ruce měl o polovinu delší než já a mnohokrát silnější.

„Aha,“ pronesl jsem.

„Ti zatracení Vyvrženci si o to zatraceně *koledujou,“* zopakoval a vychutnával převahu, kterou nade mnou měl. „Ojebávali nás s Bressií a teď nás ojebávají na... v... jakse-to...“

„Systém Hyperion,“ napověděla jeho žena a nespouštěla ze mne oči.

„Jo,“ přisvědčil její pán a manžel, „v systému Hyperion. Ojebávají nás, a my tam teď vletíme a ukážeme jim, že to Hegemonie nestrpí. Jasný?“

Paměť mi říkala, že mě kdysi poslali na enfieldskou Akademii Johna Clarkea a tam že bylo takových přiblblých, nemotorných a buzerujících surovců jako on více. Vyhýbal jsem se jim nebo jsem s nimi byl zadobře. Když mi umřela matka, svět se změnil; chodil jsem za nimi s kameny v pěstičkách a vstával ze země a znovu se na ně vrhal, i když mi z nosu tekla krev a viklaly se mi zuby.

„Rozumím,“ kývl jsem smířlivě. Tác jsem měl prázdný. Pozvedl jsem zbytek nechutného šampaňského, abych připil Dianě Philomelové.

„Namalujte mě,“ pronesla.

„Prosím?“

„Namalujte mě, pane Severně. Jste umělec.“

„Malíř,“ vzpamatoval jsem se a bezmocně zagestikuloval. „Obávám se, že nemám čím.“

Diana Philomelová hmátla svému muži do kapsy tuniky a podala mi světelné pero. „Namalujte mě. Prosím.“

Namaloval jsem ji. Portrét ve vzduchu mezi námi na-

bíral tvar, jeho linky vyvstávaly, mizely, hroutily se do sebe jako neónová vlákna v drátěné skulptuře. Shromáždil se malý dav čumilů. Když jsem skončil, ozval se tichý potlesk. Kresba nebyla špatná. Zachytil jsem dlouhou, smyslnou křivku krku, vysokou hradbu spletených vlasů, vystupující lícní kosti... dokonce i jemný, dvojsmyslný lesk očí. Byl jsem tak dobrý, jak jen jsem mohl být po RNK kůře a po lekcích, jimiž jsem byl na novou personifikaci připravován. Opravdový Joseph Severn by to svedl lip... byl by to svedl lip. Vzpomínám si, jak si mě skicoval, když jsem umíral.

Paní Diana Philomelová se rozzářila spokojeností. Pan Hermund Philomel se mračil.

Ozval se výkřik: „Tamhle jsou!“

Dav zamručel, vydechl a ztichl. Svítící glóby a zahradní světla zmatněly a pohasly. Tisícovky hostí zvedly zraky k nebesům. Vymazal jsem kresbu a zastrčil světelné pero Hermundovi zpět do kapsy košile.

„To je armáda,“ vysvětlil důležitě vyhlížející starší muž v černém obleku Kosmických jednotek. Pozvedl nápoj, aby něco ukázal mladé ženě, která mu dělala doprovod. „Právě otevřeli Bránu. První projdou průzkumníci, za nimi eskorta z bitevních lodí.“

Vojenská Brána Jednotek nebyla z místa, na němž jsme stáli, vidět. Představoval jsem si, že bude vypadat nanejvýš jako pravoúhlá trhlina ve hvězdné obloze. Ale oheň trysek průzkumných lodí byl jasně viditelný - nejdříve jako tok ohně nebo do všech stran se šířící růžice, pak, když zažehly hlavní pohon, vypnutý během průletu cislunární dopravní oblastí systému Tau Ceti, jako žhnoucí komety. Když se zhmotnily bitevní lodě, ozval se další kolektivní povzdech. Oheň z jejich trysek byl stokrát delší než u průzkumných lodí. Noční obloha TC^2 byla protkána rudozlatými pruhy.

Někdo začal tleskat a během pár vteřin burácel poli, trávníky a upravenými zahradami Domu vlády potlesk a chraptivé pozdravy. To vybraně oblečený dav miliardářů, vládních úředníků a zástupců šlechtických rodů stovky světů zapomněl na vše vyjma šovinismu a válkychtivosti, které se po půldruhém století dřímoty znovu probraly k životu.

Já jsem netleskal. Bez povšimnutí ostatních jsem pozdvihl číši k přípitku - ne na počest paní Philomelové, ale abych pozdravil stupiditu vlastní rasy - a dopil zbytek šampaňského. Nestálo za nic.

Nade mnou se do systému přenášely významné lodě flotily. Po letmém dotyku datasféry - jejíž povrch se zmítal informačními rázy tak, že připomínal rozbouřené moře -jsem se dozvěděl, že hlavní část vesmírné armády Jednotek je složena z více než stovky obrovských hyperprostorových lodí: matně černých útočných křižníků, připomínajících kopí s dolů namířenými nosníky zbraní: velitelských lodí 3-K, nádherných a neohrabaných jako meteory z černých krystalů; cibulovitých torpédoborců, připomínajících přerostlé bitevní lodě, jimiž také byly; obranných hlídkových lodí, které nesly více energie než hmoty a jejichž mohutná silová pole byla nyní nastavena na maximální odraz - zářivá zrcadla, odrážející Tau Ceti a stovky ohnivých stop, které plály po celé obloze; rychlých křižníků, pohybujících se mezi pomalejšími plavidly jako žraloci; hřmící transportéry bojových oddílů, které přenášely ve svých zónách s nulovým g tisíce námořních pěšáků Jednotek; nakonec tucty podpůrných lodí - fregat, rychlých útočných stíhaček, tor-pédonosičů ALR, spojařských tachykomových lodí a samotných přenosových lodí s Bránou: mohutných dvanáctistěnů s přízračnými šiky antén a sond.

Všude kolem flotily se - v bezpečné vzdálenosti, udržované dopravním dispečinkem - třepotaly jachty, sluneční plachetnice a soukromé vnitrosystémové lodě, jejichž plachty byly vystaveny slunci a odlesku slávy armády.

Hosté Domu vlády tleskali a vykřikovali pozdravy. Pán v černé uniformě Jednotek tiše vzlykal. Poblíž umístěné kamery a širokopásmové záznamníky přenášely tento moment do každého světa Sítě a - přes tachykomy - do tuctů světů, které do Sítě nepatřily.

Potřásl jsem hlavou a zůstal sedět.

„Pan Severn?“ Nade mnou stál příslušník ochranky.

„Ano?“

Kývl k budově exekutivy. „VA Gladstonová si přeje setkat se s vámi.“

DVĚ

Jako by každý věk, plný svárů a nebezpečí, plodil vůdce, určené právě jen pro onen věk, politické velikány,

jejichž nepřítomnost se při zpětném pohledu, když je historie už zapsána, zdá nepředstavitelná. Meina Gladstonová byla právě takovým vůdcem našeho Posledního věku, ačkoliv se tenkrát nikomu ani nesnilo, že pro sepsání jejího pravdivého příběhu a příběhu jejího věku zbudu jen já.

Gladstonovou srovnávali s klasickou postavou Abrahama Lincolna tolikrát, že když mě k ní konečně uvedli, trochu mě překvapilo, že na sobě nemá černý frak a cylindr. Vrchní administrátorka Senátu a hlava vlády, sloužící sto třiceti miliardám lidí, byla oblečena do šedých šatů z jemné vlny - kalhot a blůzy, zdobených jen na manžetách a švech lehkým nádechem červeného lemování. Nepřipadalo mi, že by vypadala jako Abraham Lincoln... ani jako Alvarez-Temp, jiný starověký hrdina, další, v němž tisk rád na-cházíval jejího dvojníka. Připadala mi jako stará dáma.

Meina Gladstonová byla vysoká a hubená, tvář měla ale kostnatější než Lincoln: zobákovitě tvarovaný nos, ostré lícní kosti, široká, výmluvná ústa s úzkými rty a šedé, krátce střižené vlasy, které doopravdy připomínaly peří. Pro mne bylo ale na Meině Gladstonové nejvýraznější jedno: velké, hnědé a nekonečně smutné oči.

Nebyli jsme sami. Byl jsem uveden do dlouhé, matně osvětlené místnosti, jejíž stěny pokrývaly dřevěné police se stovkami tištěných knih. Dlouhý holorám, který nahrazoval okno, nabízel pohled do zahrady: shromáždění se rozcházelo. V neuspořádaném půlkruhu, v jehož vrcholu byl stůl Gladstonové, stál nebo seděl tucet mužů a žen. VA se mi-

moděk naklonila ke stolu, opřela se o něj a založila ruce. Když jsem vstoupil, vzhlédla. „Pan Severn?“ „Ano.“

„Děkuji, že jste přišel.“ Ten hlas jsem znal z tisíců debat na Velkém sněmu: témbr ztuhlý stářím, tón jemný jako drahý likér. Její přízvuk byl slavný - směs dokonalého syntaxu a téměř zapomenuté angličtiny z doby před Hidžrou, která se už vyskytuje jen u delt její rodné Patawphy. „Pánové a dámy, představuji vám pana Josepha Severna.“

Pár členů skupiny pokývalo hlavou, očividně v rozpacích nad tím, proč tu vůbec jsem. Gladstonová už mě dál nepředstavovala, já se ale dotkl datasféry, abych zjistil, kdo jsou ostatní: tři členové kabinetu včetně ministra obrany; dva velitelé ze štábu Jednotek; dva poradci Gladstonové; čtyři senátoři včetně vlivného senátora Kolčeva - a projekce člena rady Technojádra, známého jako Albedo.

„Pan Severn sem byl pozván, aby do našeho jednání vnesl umělecký náhled,“ prohlásila VA Gladstonová.

Generál Pozemních jednotek Morpurgo se posupně zasmál. „ *Umělecký* náhled? Při vší úctě, VA, co to má u všech čertů znamenat?“

Gladstonová se usmála. Místo odpovědi se otočila na mne. „Co si myslíte o přehlídce armády, pane Severně?“ „Pěkné,“ opáčil jsem.

Generál Morpurgo znovu vydal ten zvuk. „*Pěkné?* On se dívá na největší koncentraci palebné síly ve vesmíru v historii Galaxie a pak si prohlásí, že je to *pěkné?* „ Obrátil se k dalšímu vojákovi a zavrtěl hlavou.

Úsměv VA se nijak nezměnil. „A co válka? Máte nějaký názor na naší snahu zachránit Hyperion před vyvrženecký-mi barbary?“

„Je to pitomost,“ odpověděl jsem. V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Poslední hlasování v reálném čase na Velkém sněmu prokazovalo osmade-vadesátiprocentní souhlas s rozhodnutím Gladstonové bojovat a nepřenechat koloniální svět Hyperionu Vyvržencům. Politická budoucnost VA spočívala v pozitivním výsledku konfliktu. Muži a ženy v místnosti zformulovali politiku,

rozhodli o invazi a zorganizovali logistiku. Ticho bylo nesnesitelné.

„Proč je to pitomost?“ zeptala se Gladstonová potichu.

Udělal jsem posunek pravačkou. „Hegemonie během své sedmisetleté existence nikdy neválčila,“ vysvětlil jsem. „Je bláznivé podrobovat základy stability takovéhle zkoušce.“

„Prý neválčila!“ vykřikl generál Morpurgo. Zaťal si mohutné ruce do kolen. „Co k čertu podle vás bylo Glennon-Heightovo povstání?“

„Povstání, „odpověděl jsem. „Vzpoura. Policejní akce.“

Senátor Kolčev vycenil zuby v úsměvu, v němž se ne-zračilo žádné pobavení. Byl z Lůsu a tedy svalnatější než lidé. „Drobná akce,“ ucedil. „Půl milionu mrtvých, dvě divize Kosmických jednotek více než rok vázány bojem. Tomu říkáte policejní akce, synu? „

Mlčel jsem.

Leigh Hunt, starší, souchotinářsky vyhlížející muž, jenž býval označován za Gladstonové nejbližšího poradce, si odkašlal. „Ale to, co říká pan Severn, je zajímavé. Kde vidíte rozdíl mezi tímhle... ehm... konfliktem a válkami *s* Glennon-Heightem, pane?“

„Glennon-Height byl původně důstojníkem Jednotek,“ odpověděl jsem s vědomím, že oznamuji něco, co je jasné. „Vyvrženci byli po staletí neznámou veličinou. Síly rebelů byly známy a jejich potenciál se dal snadno

odhadnout. Roje Vyvrženců se zdržují mimo Síť už od Hidžry. Glennon-Height zůstával uvnitř Protektorátu a přepadal světy, které byly nejvíce dva měsíce časového dluhu daleko; Hyperion je od Parvati, nejbližšího postu Sítě, *tři roky*. „

„To si myslíte, že jsme tohle nepřebírali? „ zeptal se generál Morpurgo. „A co bitva o Bressii? Tam jsme už Vyvr-žence porazili. To nebylo žádné... povstání.“

„Ticho, prosím,“ požádal Leigh Hunt. „Pokračujte, pane Severně.“

Znovu jsem pokrčil rameny. „Základním rozdílem je, že v tomto případě máme co dělat s Hyperionem.“

Senátorka Richeauová, jedna z přítomných žen, pokývla hlavou, jako bych se právě dokonale odhalil. „Vy se bojíte Štíra. Patříte k Církvi posledního vykoupení? „

„Ne. Nejsem členem kultu Štíra.“

„Tak co *jste* zač? „ dožadoval se Morpurgo.

„Malíř,“ zalhal jsem.

Leigh Hunt se usmál a obrátil se ke Gladstonové. „Souhlasím, že tuhle perspektivu potřebujeme, abychom vystřízlivěli, VA,“ mávl rukou k oknu a holoobrazu, na němž byl dosud aplaudující dav, „ale i když náš umělecký přítel nanesl nezanedbatelné věci, všechny jsme už plně probrali a rozvážili.“

Senátor Kolčev si odkašlal. „Nesnáším mluvení o samozřejmostech, když zřejmě všichni máme v úmyslu je ignorovat, ale prošel tento... *džentlmen*... patřičnou bezpečnostní kontrolou, nutnou k přítomnosti na takovém jednání?“

Gladstonová přikývla a předvedla jemný úsměv, který se snažilo zachytit nesčetně karikaturistů. „Pan Severn byl pověřen Ministerstvem umění, aby během několika příštích dní nebo týdnů pořídil sérii kreseb. Myslím, že podle nich by tohle tady mohlo mít historický význam a tak by měl vzniknout oficiální portrét. Tak či tak, panu Severno-vi byl udělen zlatý T-stupeň spolehlivosti, takže před ním můžeme mluvit naprosto volně. Také si vážím jeho přímosti. Snad nám jeho přítomnost poslouží k poznání, že naše setkání dospělo k závěru. Připojím se k vám ve Válečné místnosti v 8:00, těsně předtím, než se flotila přenese do prostoru Hyperionu.“

Skupina se vzápětí rozešla. Když mě míjel generál Morpurgo, zamračil se. Senátor Kolčev na mne pohlédl s jistou zvědavostí. Jediný, kdo zůstal kromě mne a Gladstonové, byl Leigh Hunt. Udělal si pohodlí a přehodil jednu nohu přes postranici nesmírně drahocenného předhidžrové-ho křesla. „Posaďte se,“ vybídl mě Hunt.

Pohlédl jsem na VA, která se usadila na židli za masivním stolem. Přikývla. Sedl jsem si na židli s rovným opěradlem, kterou předtím zabíral generál Morpurgo. VA Gladstonová se zeptala: „Opravdu si myslíte, že obrana Hyperionu je pitomost?“

„Ano.“

Gladstonová natáhla prsty a poklepala se po dolním rtu.

23

Na okně za ní byla vidět armádní oslava, která dále tiše tepala. „Pokud chováte nějakou naději, že byste se mohl spojit se svým... ehm... protějškem,“ poznamenala, „zdálo by se, že uskutečnění hyperionského tažení je ve vašem zájmu.“

Mlčel jsem. Výhled se posunul, takže byla vidět noční obloha, která dosud plála stopami po tryskových plynech.

„Přinesl jste si materiál ke kreslení?“ zeptala se Glad-stonová.

Vytáhl jsem světelné pero a malý skicák, které jsem před Dianou Philomelovou zapřel.

„Kreslete, zatímco budeme mluvit,“ přikázala Meina Gladstonová.

Začal jsem se skicou, načrtl uvolněnou, téměř zhroucenou postavu a pak vypracovával detaily obličeje. Ty oči mě mátly. Matně jsem si uvědomoval, že Leigh Hunt na mě upřeně hledí. „Joseph Severn,“ pronesl. „Zajímavá volba jména.“

Rychlými, rozmáchlými čarami jsem dodal výraz vysokému obočí Gladstonové a jejímu silnému nosu.

„Znáte lidi, kteří nevěří kybridům?“ zeptal se Hunt.

„Ano,“ odpověděl jsem. „Syndrom Frankensteinovy příšery. Strach z čehokoliv, co v člověku není naprosto lidské. Myslím, že to byl pravý důvod, proč byli androidi postaveni mimo zákon.“

„Hmm,“ souhlasil Hunt. „Ale kybridi *jsou* naprosto lidští, ne?“

„Geneticky ano,“ přitakal jsem. Zjistil jsem, že myslím na svou matku a vzpomínám na dobu, kdy byla nemocná a já jsem jí předčítal. Myslel jsem na bratra Torna. „Ale jsou také částí Jádra,“ prohlásil jsem. „A to odpovídá popisu 'nikoliv naprosto lidští'.“

„Vy jste částí Jádra?“ zeptala se Meina Gladstonová a obrátila se ke mně. Načal jsem novou skicu.

„Ne doopravdy. Můžu volně cestovat oblastmi, do kterých jsem vpuštěn, ale podobá se to spíš přístupu do datasféry než bytí opravdové osobnosti Jádra.“ Její obličej byl z tříčtvrtečního profilu zajímavější, ale oči měla

působivější, když se dívala přímo před sebe. Pracoval jsem na spleti

vrásek, vycházejících z očních koutků. Meina Gladstonová si očividně nikdy Poulsenovu terapii nedopřála.

„Kdyby bylo možné mít před Jádrem tajemství," prohlásila Gladstonová, „bylo by bláhové dovolit vám volný přístup k radám vlády. Což se stalo..." Spustila ruce a posadila se. Otočil jsem ha další stránku.

„Za tohoto stavu," pokračovala, „máte informace, které potřebuji. Je pravda, že můžete číst v mysli svého protějšku, první vzkříšené personifikace?"

„Ne," odpověděl jsem. Zachytit komplikovanou souhru vrásek a svalů v koutcích jejích úst bylo dost obtížné. Snažil jsem se to naskicovat a pokračovat energickou bradou a stínováním oblasti pod dolním rtem.

Hunt se zakabonil a pohlédl na VA. Gladstonová znovu přiložila špičky prstů k sobě. „Vysvětlete to," požádala.

Vzhlédl jsem od kresby. „Sním. Obsahy snů podle všeho korespondují s událostmi, které se dějí v okolí osoby, nesoucí implantát předešlé keatsovské persony."

„Zena jménem Brawne Lamia," ozval se Leigh Hunt.

„Ano."

Gladstonová přikývla. „Takže původní Keatsova osobnost, o které se myslelo, že byla zabita na Lůsu, je ještě naživu? „

Odmlčel jsem se. „Ono... on... je při vědomí," odpověděl jsem nakonec. „Víte, že substrát primární osobnosti byl extrahován z Jádra, a to nejspíše samotným kybridem, a pak implantován do Schronovy smyčky, biopřípojky, kterou má zabudovánu Lamia."

Hunt namítl:

„Faktem ale je, že vy jste *v kontaktu* s Keatsovou per-sonou a skrze něj s Poutníky ke Štírovi."

Rychlými, tmavými čarami jsem udělal temné pozadí, které dodalo skice Gladstonové více hloubky. „Vlastně nejsem v kontaktu," prohlásil jsem. „Zdají se mi sny o Hyperionu, jež vaše tachykomové spojení potvrdilo jako reálné události. Nemohu komunikovat s pasivní Keatsovou perso-nou ani s jejím hostitelem nebo jinými poutníky."

VA Gladstonová zamrkala. „Jak víte o tachykomovém spojení? „

„Konzul pověděl ostatním poutníkům o schopnosti svého komlogu přenášet tachykomovým vysílačem zprávy na loď. Řekl jim to těsně předtím, než sešli do údolí."

Na jejím hlase byla znát léta právnické praxe, kterou vykonávala před vstupem do politiky. „A jak reagovali na Konzulovo prozrazení? „

Zastrčil jsem pero do kapsy. „Věděli, že mezi sebou mají špióna. Sami jste jim to řekli."

Gladstonová rychle pohlédla na poradce. Hunt měl v obličeji prázdný výraz. „Jste-li s nimi ve styku," řekla, „pak víte, že od doby, co opustili pevnost Chronos a vydali se do Hrobek času, nemáme žádné zprávy."

Zavrtěl jsem hlavou. „Sen včera v noci skončil, právě když dorazili do údolí."

Meina Gladstonová povstala, přešla k oknu, zvedla ruku a obraz zčernal. „Takže nevíte, je-li někdo z nich ještě naživu? „ Ne „

»*'„•

„V jakém byli stavu, když jste naposled... snil?"

Hunt na mne hleděl stále stejně upřeně. Meina Gladstonová k nám byla otočena zády a dívala se na obrazovku. „Všichni poutníci byli naživu," odpověděl jsem, „snad s výjimkou Heta Masteena, Pravého hlasu Stromu."

„Byl mrtvý?"

„Před dvěma dny zmizel z větrovozu na Moři trav, jen pár hodin poté, co průzkumníci Vyvrženců zničili stromo-loď *Yggdrasill.* Ale krátce předtím, než poutníci dorazili k Chronosu, spatřili, jak pískem k Hrobkám míří zahalená postava."

„Het Masteen?" zeptala se Gladstonová.

Pozvedl jsem ruku. „Oni si to myslí. Ale nejsou si jisti."

„Řekněte mi o ostatních," požádala mne VA.

Zhluboka jsem se nadechl. Ze snů jsem věděl, že Gladstonová znala z poslední Pouti za Štírem přinejmenším dva lidi: otce Brawne Lamii, senátora, s nímž se přátelila, a Konzula Hegemonie, jenž byl jejím zástupcem při tajném vyjednávání s Vyvrženci. „Otec Hoyt zažívá velké bolesti. Vyprávěl jim o kruciformu. Konzul se dozvěděl, že i Hoyt jeden nese... vlastně dva - svůj a otce Durého."

Gladstonová přikývla. „Ještě stále nese parazita vzkříšení?"

„Ano."

„Tíží jej po příchodu do štířího hnízda více?“

„Myslím, že ano.“

„Pokračujte.“

„Básník, Silenus, byl po většinu času opilý. Je přesvědčen, že vývoj událostí předpovídá a určuje jeho nedokončená báseň.“

„Na Hyperionu?“ otázala se Gladstonová, stále ještě otočená zády.

„Všude,“ odpověděl jsem.

Hunt pohlédl na šéfku výkonné moci a pak na mě. „Je Silenus šílený?“

Opětoval jsem pohled, ale neodpověděl jsem. Po pravdě řečeno, nevěděl jsem to.

„Pokračujte,“ zopakovala Gladstonová.

„Plukovníka Kassada neopustily jeho dvě posedlosti; pořád chce najít ženu jménem Moneta a zabít Stírá. Uvědomuje si, že by to mohlo být totéž.“

„Je ozbrojen?“ Gladstonová mluvila velmi potichu.

„Ano.“

„Pokračujte.“

„Sol Weintraub, učenec z Barnardova světa, doufá, že se dostanou do hrobky, zvané Sfinga, dříve než -“

„Promiňte,“ přerušila mne Gladstonová, , je s ním ještě jeho dcera?“

„Ano.“

„A jak je teď Ráchel stará?“

„Myslím, že pět dní.“ Zavřel jsem oči, abych se roz-vzpomněl na detaily snu z předchozí noci. „Ano,“ potvrdil jsem. „Pět dní.“

„A stále stárne časem nazpět?“

„Ano.“

„Pokračujte, pane Severně. Povězte mi, prosím, o Brawne Lamii a Konzulovi.“

„Lamia vykonává přání svého dřívějšího klienta... a milence. Keatsova persona měla pocit, že se musí střetnout se Štírem. Lamia pracuje pro něj.“

„Pane Severně,“ začal Leigh Hunt, „vy mluvíte o 'Keat-sovu zosobnění', jako by to nemělo žádný význam nebo návaznost na vaše vlastní...“

„Později, Leighu, prosím,“ vmísila se Meina Gladsto-nová. Obrátila se ke mně. „Zajímá mě Konzul. Prozradil ostatním důvod, proč... proč se připojil k pouti?“

„Ano.“

Gladstonová a Hunt čekali.

„Konzul jim vyprávěl o své babičce. Ženě jménem Siri, která před více než půl stoletím zahájila povstání na Maui-Dohodě. Povyprávěl jim o smrti své rodiny během boje o Bressii a prozradil svá tajná setkání s Vyvrženci.“

„Je to vše?“ zeptala se Gladstonová. Pohled jejích hnědých očí byl velmi napjatý.

„Ne,“ odpověděl jsem. „Konzul jim řekl, že byl tím, kdo spustil přístroj Vyvrženců, a tak urychlil otevření Hrobek Času.“

Hunt se v křesle vzpřímil a nohu spustil z postranice. Gladstonová viditelně zalapala po dechu. „Je to všechno?“

„Ano.“

„Jak ostatní reagovali na prozrazení... zrady?“

Odmlčel jsem se a pokusil se zrekonstruovat snové představy uspořádaněji, než mi to paměť dovolovala. „Někteří byli rozčíleni. Ale nikdo v tom okamžiku necítil k Hegemonii záplavu loajality. Rozhodli se pokračovat. Myslím, že všichni poutníci cítili, že o trestu by měl rozhodnout Štír, a ne lidská moc.“

Hunt svíral a rozevíral pěsti na opěradlech křesla.

„Kdyby byl Konzul tady,“ vyštěkl, „potázal by se s jinou.“

„Tiše, Leighu.“ Gladstonová přešla ke stolu a dotkla se několika papírů, které tam ležely. Všechna světla komunikačních linek netrpělivě žhnula. Zjistil jsem, že se bavím skutečností, že se mnou v takové chvíli dokáže mluvit tak dlouho. „Děkuji vám, pane Severně,“ prohlásila. „Chci, abyste s námi strávil pár příštích dnů. Někdo vás zavede do vašeho apartmá v obytném křídle Domu vlády.“

Povstal jsem. „Vrátím se na Esperanci pro své věci.“

„Není třeba,“ opáčila Gladstonová. „Přivezli je sem dří-

ve, než jste vstoupil na plošinu terminálu. Leigh vám ukáže cestu ven.“

Přikývl jsem a následoval vysokého muže ke dveřím.

„Ach, pane Severně...“ zavolala Meina Gladstonová.

„Ano?“

VA se usmála. „Už jsem ocenila vaši přímost,“ prohlásila. „Ale od tohoto okamžiku se prosím považujte za dvorního umělce a nic jiného, *bez* názoru, *bez* viditelnosti, *bez* úst. Rozuměno?“

„Rozuměno, paní premiérko.“

Gladstonová přikývla a upřela pozornost ke světlům na telefonu.

„Velmi dobře. Přineste si, prosím, svůj skicák v 8:00 do Válečné místnosti.“

Příslušník ochranky, který čekal v předpokoji, mě vedl bludištěm chodeb a kontrolních stanovišť. Hunt jej zastavil výkřikem a za klapotu bot po dlaždicích přešel velikou halou. Dotkl se mé paže. „Neudělejte chybu. Víme... *ona* ví, kdo jste a co jste a koho reprezentujete.“

Podíval jsem se mu do očí a klidně se vyprostil z jeho sevření. „To je dobře, protože teď právě jsem si jist, že *já* to nevím.“

TRI

Šest dospělých a jedno dítě v nepřátelské krajině. Jejich oheň se proti nastávající temnotě zdá nepatrný. Nad nimi a pod nimi se tyčí hory lemující údolí jako zdi. V menší vzdálenosti - v temnotě údolí samotného - je možné tušit obrovské tvary Hrobek, které jako by se plížily blíže, podobny ještěřím zjevením z nějakého předpotopního věku.

Brawne Lamia je unavená, rozbolavělá a velmi podrážděná. Pláč dítěte Sóla Weintrauba ji přivádí k šílenství. Ví, že i ostatní jsou unavení; za poslední tři noci nikdo nespal déle než pár hodin a právě končící den byl plný napětí a přetrvávajícího strachu. Pokládá do ohně poslední kus dřeva.

„Tam, kde jsme ho našli, už žádné není,“ štěkne Martin Silenus. Světlo ohně zespoda ozařuje básníkovy satyrské rysy.

„Já to vím,“ odpovídá Brawne Lamia, příliš unavená, než aby do hlasu vkládala vztek nebo jakoukoliv jinou emoci. Topné dřevo pocházelo ze zásoby, kterou během let nanosili poutníci. Své tři malé stany rozbili v oblasti, v níž poutníci tradičně trávívají poslední noc před konfrontací se Štírem. Táboří u Hrobky Času, zvané Sfinga; oblohu nad hlavou jim stíní kamenný plát, který by snad mohl představovat křídlo.

„Až dohoří, použijeme svítilnu,“ říká Konzul. Diplomat vyhlíží ještě vyčerpaněji než ostatní. Mihotavé světlo vrhá na jeho smutné rysy rudý nádech. Toho dne se oblékl do své diplomatické nádhery, ale plášť i třírohý klobouk vyhlížejí stejně umazaně a povadle jako Konzul sám.

Plukovník Kassad se vrací k ohni a odsouvá si noční hledí na vrchol helmice. Má na sobě kompletní bojové vy-

bavení, a aktivovaný chameleónský polymer odhaluje jen jehojobličej, plující dva metry nad zemí. „Nic,“ prohlašuje. „Žádný pohyb. Žádné tepeme stopy. Žádný zvuk kromě větru.“ Kassad opírá víceúčelovou útočnou pušku Jednotek o balvan a usazuje se poblíž ostatních. Vlákna kompaktního brnění se dezaktivovala do matné černi, která není o mnoho viditelnější než předešlé maskování.

„Myslíte, že dnes v noci Štír přijde?“ ptá se otec Hoyt. Je do svého černého pláště zabalen tak, že se ztrácí ve tmě téměř stejně jako plukovník Kassad. Knězův tenký hlas je napjatý.

Plukovník se předklání a šťouchne do ohně holí. „Neexistuje nic, podle čeho bychom to mohli uhodnout. Pro každý případ budu hlídkovat.“

^ Náhle všech šest vzhlédne vzhůru: hvězdnatá obloha se svíjí v oranžových křečích a tiše na ní rozkvétají červené květy; zastiňují hvězdné pole.

„Během posledních několika hodin se to mockrát nestalo,“ říká Sol Weintraub a chová své nemluvně. Ráchel se unavila pláčem a tahá otce za krátkou bradku. Weintraub líbá její drobnou ručku.

„Znovu testují obranu Hegemonie,“ podotýká Kassad. Z rozhrábnutého ohně vyletují jiskry a uhlíky zaplápolají, jako by se chtěly připojit k jasnějším plamenům na obloze.

„Kdo vyhrál?“ ptá se Lamia. Mluví o tiché vesmírné bitvě, která celou včerejší noc a větší část dne zaplňovala oblohu svou zuřivostí.

„Komu na tom kurva záleží?“ opáčí Martin Silenius. Prohledává kapsy kožichu, jako by tam mohl najít plnou láhev. Žádná tam není. „Komu na tom kurva záleží?“ zamumlá znovu.

„Mně,“ odpovídá unaveně Konzul. „Jestli Vyvrženci prorazí, mohou zničit Hyperion dříve, než najdeme Štíra.“

Silenius se posměšně rozchechtá. „Ach, to by bylo hrozné, že? Zemřít, než objevíme smrt? Odejít rychle a bez bolesti, místo abychom se navždy svíjeli na Štírových trnech? Ach, jak strašné pomyšlení!“

„Sklapněte,“ přikazuje mu Brawne Lamia, a v hlase stále nemá žádnou emoci, tentokrát v něm však nechybí hroz-

Dan Simmons
Pád Hyperionu
31

ba. Pohlédne na Konzula. „Tak kde je Štír? Proč jsme ho nenašli?“

Diplomat hledí do ohně. „Nevím. Proč bych to měl vědět?“

„Možná je Štír pryč,“ říká otec Hoyt. „Možná jste jej zhroucením antientropických polí navždy osvobodil. Možná svou hrůzu odnáší jinam.“

Konzul vrtí hlavou a mlčí.

„Ne,“ ozývá se Sol Weintraub. Dítě mu spí v náručí. „Bude tu. Cítím to.“

Brawne Lamia přikyvuje. „Já také. Čeká.“ Vybírá ze svého zavazadla několik přídělových dávek, vytahuje ohřívací tabulky a rozdává je ostatním.

„Vím, že antiklimax je podstatou světa,“ prohlašuje Si-lenius. „Ale tohle je zasrané zvláštní. Všechno připraveno - a zemřít není kde.“

Brawne Lamia se mračí, ale nic neříká. Chvíli mlčky jedí. Plameny na obloze pohasínají a znovu se objevují těsně nahloučené hvězdy, ale uhlíky stále vyletují z ohně, jako by se snažily o únik.

Byl jsem pohlcen nejasným snovým oparem dvakrát přefiltrovaných myšlenek Brawne Lamii a pokoušel se zrekonstruovat, co se stalo od doby, kdy jsem jejich životy snil naposled.

Poutníci před úsvitem sestoupili do údolí a zpívali. Před nimi se rýsovaly vlastní stíny, vrhané světly bitvy, odehrávající se miliardu kilometrů nad nimi. Celý den prozkoumávali Hrobky Času. Každou minutou očekávali smrt. Po několika hodinách, když vyšlo slunce a mráz pouště byl vystřídán horkem, strach i rozjaření opadly.

Dlouhý den byl tichý vyjma skřípání písku, občasných výkřiků a neustálého, téměř nepostřehnutelného vytí větru ve skalách a hrobkách. Kassad a Konzul nesli po přístroji, jenž měřil intenzitu antientropických polí, ale Lamia jako první zjistila, že nejsou nutné, že odliv i tok času se dá vnímat jako lehká nevolnost, násobená pocitem *déjá vu*, který nemizel.

Nejblíže ke vchodu do údolí byla Sfinga; pak následovala Nefritová hrobka, jejíž stěny byly průhledné jen ráno a za soumraku; o dalších sto metrů dále se tyčila hrobka, zvaná Obelisk; stezka poutníků pak vedla stále širším vyschlým korytem k největší hrobce ze všech, Krystalovému monolitu, stojícímu uprostřed, jehož povrch byl prost vzorů či vchodu a jehož plochá střecha dosahovala vrcholu údolí; pak přišly tři Jeskynní hrobky, jejichž vchody byly patrné jen díky tomu, že k nim vedly dobře prošlapané stezky; a nakonec - skoro o kilometr hlouběji v údolí - byl takzvaný Palác Štíra. Jeho ostré tvary a špičaté věže připomínaly bodce zvířete, o němž se říkalo, že na tomto místě prodlévá.

Celý den přecházeli od hrobky ke hrobce; nikdo z nich se neoddělval od skupiny, která před vstupem do těch artefaktů, do nichž se vstoupit dalo, vždy chvíli vyčkávala. Když Sol Weintraub spatřil Sfingu, hrobku, v níž se jeho dcera před šestadvaceti lety nakazila Merlinovou nemocí, byl téměř přemožen citem. Přístroje, které tam umístil její univerzitní výzkumný tým, ještě stály před hrobkou na trojnožkách, jenže nikdo ze skupiny nebyl s to zjistit, zda ještě pracují a vykonávají své monitorovací funkce. Chodby ve Sfinze byly tak úzké a spletité, jak udávaly Rache-liny komlogové záznamy. Vlákna světelných glóbů a elektrických světel, která tu nechaly různé výzkumné skupiny, byla nyní tmavá a vyčerpaná. K výzkumu použili pochodně a Kassadovo hledí pro noční vidění. Nenašli žádnou stopu po místnosti, v níž byla Ráchel, když se stěny zavřely a nemoc propukla. Byly tu jen známky pozůstatků po kdysi mohutných časových proudech. Nenašli nic, co by svědčilo o přítomnosti Štíra.

V každé hrobce zažili okamžiky hrůzy, naděje a hrůzného očekávání, které byly pak vystřídány hodinou či více antiklimaxu, během kterého se jim jevily prašné a prázdné místnosti úplně stejně jako turistům a poutníkům po staletí předtím.

Nakonec den skončil zklamáním a únavou. Stíny východní stěny dopadaly na Údolí hrobek, jako když po neúspěšném představení padá opona. Po denním horku se rychle vrátil noční chlad, zrozený z větru, jenž byl cítit
32

Dan Simmons
Pád Hyperionu
33

sněhem a vysokými štíty Uzdového hřbetu, které byly dvacet kilometrů na jihovýchod. Kassad navrhl, aby rozbili tábor. Konzul jim ukázal cestu k tradičnímu území, na němž poutníci za Štírem přečkávali poslední noc před setkáním s nestvůrou. Plochá oblast vedle Sfingy, na níž byly odpadky po výzkumných skupinách i poutnících, udělala radost Sólu Weintraubovi, který si představoval, že tam tábořila i jeho dcera. Nikdo nic nenamítal.

Nyní jsem v temnotě, prosvětlené jen posledním doutnajícím kusem dřeva, cítil, jak se šestice semkla těsněji... nejen k teplu ohně, ale i k sobě navzájem... přitahována křehkými, ale hmatatelnými vlákny sdílených zážitků, utkaných za cesty po řece na levitační bárce *Benáres* a při pochodu k pevnosti Chronos. Více než to; cítil jsem jednotu pevnější, než je jen emoční pouto; chvíli to trvalo, ale brzy jsem zjistil, že skupina je propojena

mikrosférou sdílených dat a sítí vjemů. Ve světě, jehož primitivní místní datové vstupy byly při prvním náznaku bojů uzavřeny, spojila skupina komlogy a biomonitory, aby se její členové mohli dělit o informace a co nejlépe střežit jeden druhého.

I když byly vstupní bariéry zřejmé a pevné, proklouzá-vat kolem nich, skrze ně a pod ně mi nečinilo žádné potíže, stejně jako sběr omezených, ale rozsáhlých údajů -o pulsu, kožní teplotě, vlnové aktivitě mozkové kůry, přístupových požadavcích a zásobě dat — což mi umožňovalo jisté ponětí o tom, co si každý z poutníků myslí, co cítí a co dělá. Kassad, Hoyt a Lamia měli implantáty, takže vnímat tok jejich myšlenek bylo snazší. V tomto okamžiku Brawne Lamia přemýšlela, zda hledání Štíra není chybou; něco jí vadilo - bylo to těsné pod povrchem, ale neústupně se to dožadovalo pozornosti. Měla pocit, že ignoruje nějaký ; hrozně důležitý údaj, v němž je řešení... ale *čeho?*

Brawne Lamia vždy záhadami pohrdala: to byl jeden '-_ z důvodů, pro něž opustila život, v němž měla jistý komfort a volný čas, a stala se soukromým detektivem. Ale jaká \ záhada? Téměř vyřešila vraždu svého kybridského klienta... a milence... a nyní přišla na Hyperion, aby vyplnila jeho poslední přání. Přesto cítila, že ta dotíravá pochybnost má i cosi do činění se Štírem. Co? i

Lamia zavrtěla hlavou a rozhrábla uhasínající oheň. Tělo měla silné, rostlé tak, aby vydrželo standardní gravitaci 1.3 g, která byla na Lůsu, a vytrénované k ještě větší síle, už několik dní ale nespala a byla velmi, velmi unavená. Jen matně a zvolna si uvědomovala, že někdo mluví.

„... tak akorát si dát sprchu a něco sníst," říká Martin Silenus. „Možná byste mohl použít komunikační jednotku a tachykomové spojení, abyste zjistil, kdo vyhrává ve válce."

Konzul vrtí hlavou. „Ještě ne. Loď představuje nebezpečí."

Silenus mávne do noci, k Sflnze a sílícímu větru. „Myslíte, že tohle není nebezpečí?"

Brawne Lamii dochází, že ti dva mluví o tom, zda sem Konzul přivolá z města Keats svou vesmírnou loď. „Jste si jist, že tím nebezpečím, o kterém mluvíte, není nedostatek alkoholu? „ptá se.

Silenus se na ni kaboní. „Ublížil by snad drink někomu?"

„Ne," opáčí Konzul. Mne si oči a Lamia si uvědomuje, že i on je na alkoholu závislý. Ale jeho odpověď na požadavek přivolání lodi zněla ne. „Počkáme, dokud nebudeme muset."

„A co tachykomový vysílač?" nadhazuje Kassad.

Konzul přikyvuje a vytahuje ze svého malého zavazadla starodávný komlog. Přístroj patřil jeho babičce Siri a ještě před ní jejím prarodičům. Konzul se dotýká displeje. „Tady tím se dá vysílat, ale ne přijímat."

Sol Weintraub umístil spící dítě do otevřeného vchodu nejbližšího stanu. Nyní se obrací k ohni. „A naposledy jste přenášel zprávu, když jsme se dostali do Pevnosti?"

„Ano."

Martin Silenus nasadil sarkastický tón. „To máme věřit... odhalenému zrádci?"

„Ano." Konzulův hlas je třeští ryzí únavy.

V temnotě pluje Kassadův hubený obličej. Jeho tělo, nohy a paže jsou zřetelné jen jako čerň na potemnělém pozadí. „Ale když budeme loď potřebovat, tak ji to přivolat dokáže?"

„Ano."

Otec Hoyt si přitáhne plášť, aby mu v sílícím větru nevlál. Po stanové látce skřípe písek. „Neobáváte se, že přístavní úředníci nebo Jednotky loď přestěhují nebo poškodí?" ptá se Konzula.

„Ne." Konzul jen nezřetelně pohne hlavou, jako by byl příliš unaven, než aby s ní zavrtěl. „Naše autorizace pochází přímo od Gladstonové. A navíc - generální guvernér je mým přítelem... byl mým přítelem."

Ostatní se s nedávno jmenovaným guvernérem Hegemonie setkali krátce po přistání; Brawne Lamii se Theo Lané zdál být mužem, jehož události katapultovaly výše, než kam dosahují jeho schopnosti.

„Zdvihá se vítr," říká Sol Wintraub. Obrací se tak, aby kryl holčičku před dotírajícím pískem. Učenec mhouří ve vichru oči a pronáší: „Zajímalo by mě, jestli je tam venku Het Masteen."

„Hledali jsme všude," podotýká otec Hoyt. Jeho hlas zní tlumeně, protože ukryl obličej do záhybů pláště.

Martin Silenus se rozchechtá. „Odpusťte, padre, ale jste sráč." Vstává a přechází k hranici světla a stínu. Vítr mu čuchá kožešinu pláště a odnáší jeho slova do noci. „Skály útesů skrývají tisícovku utajených míst. Krystalový monolit před námi vchod schovává... ale před templáři? A kromě toho, viděl jste přece schody do labyrintu v nejspodnější místnosti Nefritové hrobky."

Hoyt vzhlíží a pomrkává před bodáním letícího písku. „Vy myslíte, že je tam? V labyrintu?"

Silenus se usměje a pozvedne ruce. Hedvábí volné košile se vlní a vzdouvá. „Jak to mám kurva vědět, otče? Vím jen, že tady někde Het Masteen může být, pozorovat nás a vyčkávat, než se vrátí a bude chtít svá

zavazadla.“ Básník mávne rukou k Mobiově kostce uprostřed malé hromady přístrojů. „Nebo už může být mrtvý. Nebo něco ještě horšího.“

„Horšího?“ opáčí Hoyt. Kněžův obličej za posledních několik hodin ještě zestárl. Z očí mu zbyla hluboko zasazená zrcadla bolesti a z úsměvu škleb.

Martin Silenus se vrací k uhasínajícímu ohni. „Horšího,“

odpovídá. „Může se kroutit na Štírově železném stromě. Kde budeme za pár -“

Brawne Lamia se náhle zvedá a popadá básníka za košili. Zdvihá jej ze země, třese jím a pak jej spouští, dokud nemá obličej v její úrovni. „Ještě jednou,“ říká tiše, „a provedu vám velmi bolestivé věci. Nezabiju vás, ale budete si přát, abych to udělala.“

Básník cení svůj satyrský úsměv. Lamia jej pouští a otáčí se k němu zády. Kassad říká: „Jsme unavení. Všichni si zalezte. Zůstanu na hlídce.“

Mé sny o Lamii jsou smíšeny s Lamiinými sny. Není nezábavné sdílet se ženou sny, myšlenky, dokonce ani se ženou, kterou ode mne dělí časová a kulturní propast daleko větší, než je jakýkoliv předěl mezi pohlavími. Svým zvláštním a jaksi podivné zrcadlovitým způsobem snila o svém milém a milenci Johnnym, o jeho příliš malém nose a příliš neústupné čelisti, příliš dlouhých vlasech, jež mu v kudr-nách padaly přes límec, a o jeho očích - těch příliš výmluvných, příliš expresivních očích, příliš živých, posazených v obličeji, jenž by - nebýt oněch očí - mohl patřit kterémukoliv z tisíců sedláků, narozených na den cesty od Londýna.

Obličej, o němž se jí zdálo, byl můj. Hlas, jenž ve snech slyšela, byl můj. Ale milování, o němž snila - na které vzpomínala - jsem s ní nesdílel. Snažil jsem se z jejího snu uniknout, když pro nic jiného, tak abych mohl snít svůj vlastní. Kdybych měl být voyeurem, mohl bych jím být dost dobře v hromadách prefabrikovaných vzpomínek, které mohly být mými sny.

Ale nebylo mi dovoleno snít vlastní sny. Ještě ne. Mám podezření, že jsem byl zrozen - a po svém umírání znovuzrozen - prostě proto, abych snil tyto sny svého mrtvého a vzdáleného dvojčete.

Vzdal jsem to, nechal jsem snahy o probuzení a snil.

Brawne Lamia se probouzí rychle a neochotné. Nějaký zvuk nebo pohyb ji vytrhl z příjemného snu. Dlouhou chví-

li je dezorientována; je tma a něco se ozývá, nějaký zvuk - ne mechanický -, hlasitější než většina zvuků na Lůsu, kde žila; je omámená únavou, ale ví, že se probudila po kraťoučkém spánku; je sama ve stísněném, uzavřeném prostoru, v něčem, co připomíná přerostlý plodový vak.

Vyrostla ve světě, kde uzavřená místa znamenají bezpečí před zlým vzduchem, větrem a zvířaty, kde mnoho lidí při vzácné konfrontaci s otevřeným prostorem trpí agorafóbií, ale jen málokdo zná klaustrofobii. Brawne Lamia nicméně reaguje jako klaustrofobik: lapě po dechu, v panické snaze o únik z malého kokonu z vláknitého plastiku od sebe odstrkuje spacák i stěny stanu, leze, přitahuje se na rukou, předloktích a loktech, dokud nemá pod dlaněmi písek a nad hlavou oblohu.

Ne oblohu, zjišťuje, když se náhle rozhlédne a uvědomí si, kde je. Písek. Poletuje, dravý, víří v písečné bouři drobných zrníček; bodají ji do obličeje jako špendlíky. Táborák vyhasl a zasypal jej písek. Písek tvoří návěje na návětrných stranách všech tří stanů, jejichž látka povlává a práská ve větru jako výstřely z pušek. Kolem tábora vyrostly písečné duny, v nichž zůstávají v závětří stanů a přístrojů rozeklané průchody. V ostatních stanech se nikdo neobjevuje. Stan, o nějž se dělila s otcem Hoytem, je zpola zřícen a zasypává jej zvětšující se duna.

Hoyt.

To jeho nepřítomnost ji probudila. Dokonce i když snila, jistá část jejího vědomí vnímala tichý dech a téměř neslyšitelné steny spícího kněze, neustále zápasícího s bolestí. Někdy během poslední půlhodiny zmizel. Snad jen před pár minutami; Brawne Lamia věděla, že i když snila o Joh-nym, v chrastění písku a hučení větru si zpola uvědomovala šustivý, klouzavý zvul..

Lamia vstává a kryje si oči před písečnou bouří. Je skoro naprostá tma; hvězdy zakrývá ve výšce mrak a při zemi bouřka. Vzduch je ale naplněn mdlou, téměř elektrickou září, kterou odrážejí skály i povrch dun. Lamia si uvědomuje, že jde o elektřinu, statickou elektřinu, díky jíž se jí kadeře vlasů vlní a svíjejí. Statické výboje se jí plazí po košili a plují po stanové látce jako ohně svatého Eliáše. Když

si oči přivyknou^ zjišťuje Lamia, že pohyblivé duny planou bledým ohněm. Čtyřicet metrů na východ popraskává světlem hrobka, zvaná Sfinga, a ve tmě vyvstávají její obrysy. Po kamenných plochách, často označovaných jako křídla, přebíhají vlny záře.

Brawne Lamia se rozhlíží kolem; nevidí ani stopu po otci Hoytovi a zvažuje, zda má volat o pomoc. Uvědomuje si, že ji v burácení větru nikdo neuslyší. Chvíli přemýšlí, jestli kněz jen nepřešel do jiného stanu nebo k primitivní latríně, která je dvacet metrů na západ, ale něco jí říká, že tomu tak není. Pohlédne na Sfingu a

- na krať oučký okamžik -se jí zdá, že vidí mužskou postavu, jejíž černý plášť vlaje jako praporec. Vidí záda shrbená proti větru a obrys, vyrýsovaný světlem statické elektřiny, tančí na hrobce.

Na rameno jí dopadá ruka.

Brawne Lamia odskakuje, dopadá do bojového pokleku, levou pěst sevřenou, paži napřaženou. Rozeznává Kassada. Plukovník je o polovinu menší než Lamia - a o polovinu hubenější - a když se k ní naklání, aby jí zakřičel do ucha, na jeho tenké postave si pohrávají miniaturní světýlka. „Šel tamtudy!“ Napřáhl ke Sfinze dlouhou, černou ruku, která se trochu podobá ruce strašáka ptáků. Lamia přikyvuje a křikne: „Vzbudíme ostatní?“ Sama se v burácejícím větru téměř neslyší. Zapomněla, že Kassad držel hlídku. Copak ten chlap nikdy nespí?

Fedmahn Kassad zavrtěl hlavou. Hledí má vytažené a heknu rozloženou do tvaru kapuce na zádech bojového overalu. Víceúčelová puška Jednotek mu spočívá v ohbí levé ruky. Na hácích a tkanicích kompaktního brnění má granáty, pouzdro dalekohledu a přístroje, jejichž účel není Lamii jasný. Ukazuje ke Sfinze.

Lamia se předklání a křičí: „Odnesl jej Štír?“

Kassad vrtí hlavou.

„Vidíte ho?“ Ukazuje na noční hledí a dalekohled.

„Ne,“ odpovídá Kassad. „Bouřka. Stírá tepeme stopy.“

Brawne Lamia se otáčí zády k větru a cítí, jak ji zrníčka bodají do krku jako šipky, vystřelené ze vzduchovky. Dotazuje se svého komlogu, dozvídá se ale jen, že Hoyt je naživu a v pohybu; nic jiného společným kanálem neprošlo. Pro-

bijí se ke Kassadovi a oba společně vytvoří zády val proti vichřici. „Půjdeme za ním?“ křičí.

Kassad vrtí hlavou. „Nemůžeme to tu nechat bez dohledu. Já nejsem mluvka, ale ...“ Mávne rukou do bouře.

Brawne Lamia znovu vleze do stanu a vynořuje se s pláštěnkou a automatickou pistolí svého otce. Konvenčnější zbraň - Gierův paralyzátor - má v náprsní kapse pláštěnky. „Takže jdu sama.“

Nejdříve má dojem, že ji plukovník neslyší, ale pak jí něco v jeho bledých očích prozradí, že slyšel. Poklepává si na vojenský komlog, jenž má na zápěstí.

Lamia přikyvuje a ujišťuje se, že její implantát a komlog jsou nastaveny na co nejširší možné rozpětí vlnových délek. „Vrátím se,“ říká a vydává se po rostoucí duně. Kalhoty jí svítí statickou elektřinou; písek jakoby ožíval statickými výboji a stříbřitě bílými pulsy proudění napětí mezi nestejně nabitým povrchem.

Dvacet metrů od tábora už nic z toho nevidí. Po dalších deseti metrech se nad ní tyčí Sfinga. Po otci Hoytovi žádná známka; stopy v bouři nevydrží ani deset sekund.

Široký vchod do Sfingy je otevřený; byl otevřený, co jej lidstvo zná. Nyní vyhlíží jako černý obdélník ve žhnoucí zdi. Logika napovídá, že Hoyt šel tudy, když pro nic jiného, tak aby se ukryl před bouří, ale něco ne tak úplně logického tvrdí, že tímhle směrem se kněz nevydal.

Brawne Lamia se doplahočí za Sfingu, odpočívá v jejím závětří jen tak dlouho, aby si z obličeje setřela písek a volně se nadechla, a pak pokračuje v chůzi a řídí se podle nejasné, ušlapané stezky mezi dunami. Za ní do noci září Sfinga mléčnou zelení a její jemné křivky a hřebeny zlověstně

žhnou.

Lamia se úkosem ohlédne a v prchavém okamžiku vidí někoho nebo něco na pozadí zářící zdi. Pak postava mizí -buď uvnitř hrobky nebo na temném pozadí vchodu.

Lamia sklání hlavu a vydává se dál. Vítr se do ní opírá a tlačí ji před sebou, jako by ji hnal k něčemu důležitému.

ČTYŘI :

Na vojenské poradě to hučelo až do dopoledne. Mám podezření, že takhle vypadají všechna podobná setkání -monotónní bzukot jako podklad, ve vzduchu se vznáší pach zvětralé kávy a cigaretového kouře, na stolech se vrší hromady papírů a všechno překrývá závrať, způsobená přetížením kůry mozkové a přístupových implantátů - už po mnohá století. Myslím, že když jsem byl malý chlapec, všechno bylo jednodušší; Wellington shromáždil své muže, ty, které bez jakýchkoliv emocí a přiléhavě nazýval „lidskou spodi-nou“, nic jim nevysvětloval a poslal je na smrt.

Přenesl jsem pozornost zpět na skupinu. Byli jsme ve veliké místnosti, jejíž šedé stěny prosvětlovaly bílé obdélníky světla. Podlahy pokrývaly šedivé koberce, na ocelově šedém podkovovitém stole ležely černé displeje a tu a tam karafa vody. VA Meina Gladstonová seděla uprostřed oblouku stolu, kolem ní nejvýše postavení senátoři a ministři vlády, dále od ní pak vojenští důstojníci a další, co do rozhodovacích pravomocí až druhořadí funkcionáři. Za nimi, mimo prostor stolu, seděl nezbytný chumel poradců; nikdo z příslušníků Jednotek neměl nižší než plukovnickou hodnost. A dále za nimi, v méně pohodlných křeslech, seděli poradci poradců.

Já žádné křeslo neměl. Podobně jako hrstka dalších, kteří byli taktéž pozváni, byli tu ale zbyteční, jsem seděl na židličce v zadním rohu místnosti, dvacet metrů od VA a ještě větší kus od právě hovořícího důstojníka,

mladého plukovníka, který měl v ruce ukazovátko a v hlase ani stopy váhavosti. Za plukovníkem byla zlatošedá deska s ovladačem zobrazovače, před nírn mírně pozdvižená omnisféra to-

ho druhu, který je k vidění v každé holokóji. Čas od času zobrazovač zmatněl a ožil; jinak se vzduch mlžil složitými hologramy. Miniatury těchto diagramů žhnuly na každém displeji a vznášely se nad některými komlogy.

Seděl jsem na židli, pozoroval Gladstonovou a maloval skici.

Když jsem se toho rána probudil v hostinském pokoji Domu vlády, broskvově oranžovými žaluziemi, které se v 6:30 automaticky otevřely, prýštilo dovnitř jasné sluneční světlo Tau Ceti. Chviličku jsem nevěděl, kde jsem - ještě jsem stíhal Lenara Hoyta a bál se Štíra a Heta Masteena. Pak jako by mne jakási neznámá síla obdařila přáním sen opustit; zmatek zvolna mizel, já jsem seděl na posteli, prudce oddychoval a poplašeně se rozhlížel. Očekával jsem, že citrónově žlutý koberec a broskvové světlo vyblednou jako horečnatý sen a nechají po sobě jen bolest a hlen a hrozivé krvácení a krev na prádle, že se světlem naplněná místnost rozpustí ve stínech tmavého bytu na Piazza di Spagna a nad tím vším bude vyvstávat citlivý obličej Josepha Severna, který se předklání, předklání a pozoruje, jak umírám, pozoruje a pozoruje...

Osprchoval jsem se nadvakrát - poprvé vodou, podruhé ultrazvukem -, oblékl si nový šedý oblek, který po mém návratu ze sprchy ležel rozložený na čerstvě ustlané posteli, a vydal se na východní nádvoří, kde -jak mi řekl informační modem, položený vedle nových šatů - se hostům Domu vlády podávala snídaně.

Pomerančová šťáva byla čerstvě vymačkaná. Slanina křupala a byla pravá. V novinách stálo, že VA Gladstonová bude mít v 10:30 síťového standardního času projev k Velkému sněmu a jeho prostřednictvím i k Síti. Stránky byly plné zpráv o válce. Fotografie armády zářily všemi barvami. Ze třetí strany pochmurně zíral generál Morpur-go; noviny mu říkaly „hrdina druhého Heightova povstání“. Diana Philomelová se na mě zadívala od nedalekého stolu, u nějž jedla spolu se svým neandertálským manželem. Měla méně oficiální šaty než předtím; tmavomodré a méně odhalovaly, ale rozparek po straně připomínal večerní show.

Když lakovanými nehty zdvihala plátek slaniny a opatrně si ukousla, sledovala mě očima. Hermund Philomel si přečetl něco povzbudivého na finanční stránce a zachrochtal.

„Migrační skupina Vyvrženců... obecně známá jako Roj... byla zjištěna detektory Hawkingova pohonu v Cam-nově systému o něco více než tři standardní roky odsud,“ referoval mladý důstojník, který řídil briefing. „Bezprostředně po detekci přešel úkolový oddíl číslo 42 Kosmických jednotek, vycvičený pro evakuaci systému Hyperion, z Parvati na stav C-plus se zapečetěnými rozkazy, podle nichž má vytvořit Bránu v dosahu Hyperionu. Zároveň byla z přestupní oblasti Solkov-Tikata kolem Camn III vyslána jednotka č. 87.2 s rozkazem setkat se v systému Hyperion s evakuačními silami, najít migrační roj Vyvrženců, vstoupit do něj a zničit jeho vojenské součásti...“ Na zobrazovací a před mladým plukovníkem se objevovaly obrazy armády. Mávl ukazovátkem a větší hologram proťala rubínová čára, která osvětlila jednu ze tří lodí Tři-K. Úkolovému oddílu č. 87.2 velí admirál Nashita, jenž je na palubě *Hebrid... „*

„Ano, ano,“ zavrčel generál Morpurgo, „tohle všechno víme, Yani. Zkrať to.“

Mladý plukovník napodobil úsměv, neznatelně kývl směrem ke generálovi a VA Gladstonové a pokračoval hlasem, v němž bylo o drobet méně sebedůvěry. „Kódované hyperprostorové přenosy z ÚO 42 během posledních dvaasedmdesáti standardních hodin přinášejí zprávy o pravidelné bitvě mezi výzvědnými oddíly evakuační jednotky a předsunutými oddíly migračního hejna Vyvrženců -“

„Roje,“ vmísil se Leigh Hunt.

„Ano,“ přisvědčil Yani. Obrátil se k zobrazovací a pět čtverečních metrů lhostejného skla vzplálo. Pro mne byla obrazovka nesrozumitelnou změtí tajemných symbolů, barevných vektorových čar, podkladových kódů a akronym Jednotek, které přispívaly k naprostému zmatku. Možná to nedávalo smysl ani vojenským pohlavárům a starším politikům v místnosti, ale nikdo z nich to nedal najevo. Začal jsem novou kresbu Gladstonové s buldočím profilem generála v pozadí.

„Ačkoliv první zprávy o stopách Hawkingova pohonu vypovídaly o počtu kolem čtyř tisíc pohonných jednotek, bylo to zavádějící číslo,“ pokračoval plukovník zvaný Yani. Uvažoval jsem, zda jde o jméno nebo příjmení. „Jak víte, hejna... ach, Roje mohou být tvořeny až deseti tisíci jednotlivými pohonnými jednotkami, ale obrovská většina z nich je jen malá a buď neozbrojená nebo jen zanedbatelného vojenského významu. Mikrovlny, tachykomy a další emisní stopy napovídají -“

„Promiňte,“ přerušila jej Meina Gladstonová hlasem, ostře kontrastujícím se sirupovitým projevem důstojníka, „ale můžete nám říci, kolik lodí Vyvrženců *má* nějaký vojenský význam?“

„Ach...“ důstojník pohlédl na svého nadřízeného. Generál Morpurgo si odkašlal. „Myslíme si, že šest... nejvýše sedm set. Nic, s čím bychom si museli dělat starosti.“

VA Gladstonová zvedla obočí. „A velikost našich skupin?“

Morpurgo kývl na plukovníka, aby si dal pohov. Odpověděl sám: „Úkolový oddíl č. 42 má kolem šedesáti lodí, VA. Úkolový oddíl -“

„Úkolový oddíl č. 42 je evakuační skupina?“ zeptala se Gladstonová.

Generál Morpurgo přikývl a mně se zdálo, že v jeho úsměvu vidím stopu blahosklonnosti. „Ano, madam. Úkolový oddíl 87.2, bojová skupina, která se do vnitřního systému přenesla zhruba před hodinou, bude -“

„Je šedesát lodí s to čelit šesti nebo sedmi stům?“ zeptala se Gladstonová.

Morpurgo vrhl pohled na jednoho ze svých důstojníků, jako by žádal o trpělivost. „Ano,“ odpověděl. „Více než s to. Je třeba pochopit, VA, že šest set Hawkingových pohonných jednotek může znít jako velký počet, ale dokud vysílají jednomístné lodě, výzvědné čluny nebo ty pětimístné útočné lodě, kterým říkají lancery, tak se není třeba ničeho obávat. Úkolový oddíl 42 tvoří téměř *dva tucty* hyper-prostorových lodí, včetně křižníků *Stín Olympu* a *Stanice*

Neptun. Každý z nich může vypustit přes sto stíhačů nebo ALR.“ Morpurgo zašátral v kapse a vytáhl zdravotně nezávadnou cigaretu o velikosti doutníku; pak, jako by si vzpomněl, že Gladstonová to neschvaluje, ji zase zastrčil. Zamračil se. „Jakmile se úkolový oddíl č. 87.2 dostane do bojového postavení, budeme mít více než dost palebné síly, abychom se vypořádali s tuctem Rojů.“ Zamračené pokývnutím vybídl plukovníka, aby pokračoval.

Plukovník si odkašlal a mávl ukazovátkem na displej zobrazovače. „Jak vidíte, úkolový oddíl č. 42 neměl s vyčištěním prostoru pro započetí stavby Brány žádné problémy. Stavba začala před šesti týdny SČS a dokončena byla v 1624 hodin standardu. Počáteční dotíravé útoky Vyvržených byly zneškodněny beze ztrát na straně ÚO 42. Během posledních osmačtyřiceti hodin došlo k mohutnému boji mezi předsunutými částmi úkolového oddílu a hlavními silami Vyvržených. Centrum této potyčky se nacházelo zde“ - Yani znovu ukázal a část zobrazovače pod jeho ukazovátkem modře zablikala - „dvacet devět stupňů nad rovinou ekliptiky, třicet astronomických jednotek od hyperionského slunce, přibližně 0,35 AJ od hypotetického okraje Oortova oblaku tohoto systému.“

„Ztráty?“ ozval se Leigh Hunt.

„Vzhledem k velikosti bojů celkem přijatelné,“ prohlásil mladý plukovník, který nevypadal, že by se kdy ocitl na světelný rok od nepřátelské palby. Blonďaté vlasy se mu v ostrém světle bodových lamp leskly a měl je pečlivě učesané na pěšinku. „Dvacet šest rychlostíhačů Hegemonie bylo zničeno nebo jsou nezvěstné, dvanáct torpédonosičů ALR, tři bitevní lodi, palivový tanker *Asquithova Pýcha* a křižník *Draconi III.*“

„O kolik jsme přišli *lidi?*“ zeptala se velmi klidným hlasem VA Gladstoneová.

Yami krátce zaletěl pohledem k Morpurgovi, odpověděl ale sám. „Kolem dvou tisíc tří set. Ale právě probíhají záchranné operace, a máme jistou naději, že najdeme ty, kteří přežili z *Draconi.*“ Uhladil si blůzu a rychle pokračoval: „To musí být zvažováno společné s potvrzeným zničením minimálně sto padesáti vyvrženeckých válečných lodí. Na-

se vlastní nájezdy do migračního hejna - Roje - vyústily v dalších třicet až šedesát zničených lodí, včetně několika kometárních farem, úpraven rudy a nejméně jednoho velitelského roje.“

Gladstonová sepjala ruce. „Zahrnují odhady ztrát - *našich* ztrát - cestující a posádku zničené stromolodi *Yggdra-sill*, již jsme pověřili evakuací?“

„Ne, madam,“ odvětil okamžitě Yani. „Ačkoliv právě probíhal nepřátelský nálet, naše analýza ukazuje, že *Ygg-drasill* nebyl zničen díky nepřátelské akci.“ Gladstonová povytáhla obočí. „A jak tedy?“ „Sabotáží, alespoň podle dosavadních poznatků,“ odpověděl plukovník. Vyslal na zobrazovač další diagram.

Generál Morpurgo se zadíval na svůj komlog a přikázal: „Ehm, přejdi k pozemní obraně, Yani. VA musí za třicet minut přednést projev.“

Dokončil jsem črtu Gladstonové a Morpurga, obrátil list a rozhlížel se po jiném modelu. Jako *výzva*, mi připadal Leigh Hunt... šlachovitý, s téměř usouzeným výrazem... Když jsem pohlédl na hologram, glóbus Hyperionu přestal rotovat a rozvinul se do řady plošných projekcí: kosé pra-voúhelníky, projekce Bonneova, ortografická, růžicová, Van der Grintenova, Goresova, přerušovaný Goodův homolosin, gnómická projekce, sinusoidami, ekvidistanční azimutická, polykónická, extrémně přesná Kuwatsiho, počítačová Es-cherova, Briesemeisterova, Buckminsterova, Millerova válcová, multicoligrafická a standardní dílcová, než se všechny rozpustily do standardní Robinson-Bairdovy mapy Hyperionu.

Usmál jsem se. Tohle byla ta nejzábavnější věc od začátku briefingu. Několik pomocníků Gladstonové netrpělivě poposedávalo. Než briefing začal, čekali s VA nejméně deset minut.

„Jak víte," začal plukovník, „Hyperion je devět celých osmdesát devět starozemského standardu Thuron-Laumie-rovy stupnice -"

„Pro Kristovy rány," zavrčel Morpurgo, „nech toho a přejdi k dispozicím jednotek."

„Ano, pane," Yani polkl naprázdno a pozvedl ukazovát-

ko. V hlase už neměl žádnou sebedůvěru. „Jak víte... chci říct..." Ukázal na nejsevernější kontinent, plující jako mizerně namalovaná skica koňské hlavy a krku, zubatě zakončená tam, kde by začínaly zvířecí svaly a hrudník. „Tohle je Kůň. Oficiálně se jmenuje jinak, ale říkají mu tak všichni od... tohle je Kůň. Řetěz ostrovů jihovýchodně... tady a tady... se jmenuje Devítiocasá kočka. Vlastně je to souostroví s více než stovkou... no, druhý největší kontinent se jmenuje Orel, a nejspíš jste si všimli, že má tvar podobný orlu ze Staré Země se zobákem tady... na severozápadním pobřeží... a drápy nataženými tady, na jihozápadě... a nejméně jedním křídlem nataženým sem, k severovýchodnímu pobřeží. Tento úsek, takzvaná Piniová plošina, je kvůli ohňovým lesům téměř nedostupný, ale tady... a tady... na jihozápadě, jsou veliké plantáže vláknitého plastiku..."

„*Dispozice* jednotek," zavrčel Morpurgo.

Skicoval jsem Yaniho. Zjistil jsem, že je téměř nemožné zachytit uhlem lesk potu.

„Ano, pane. Třetí kontinent je Medvědice... opravdu vypadá trochu jako medvěd... ale žádné oddíly Kosmických jednotek tam nepřistály, poněvadž to je na jižním pólu, který je téměř neobydlený, ačkoliv hyperionská domobrana drží odposlouchávací stanoviště tady..." Zdálo se, že *si* Yani uvědomil, jak žvaní. Sebral se, otřel si horní ret hřbetem ruky a pokračoval už vyrovnanějším tónem. „Primární zařízení Pozemních jednotek je tady... tady... a tady." Ukazovátkem osvětlil oblasti poblíž hlavního města Keatsu vysoko na hřbetě Koně. „Kosmické jednotky zajistily primární kosmoport v hlavním městě, stejně jako sekundární pole tady... a tady." Dotkl se měst Endymion a Port Romance; obě byla na kontinentě Orla. „Oddíly Pozemních jednotek připravily obranná zařízení tady..." zamrkalo na dva tucty červených světýlek; většina na krku a hřívě Koně, ale pár i v zobáku Orla a v oblasti kolem Port Romance. „Do těchto je zařazeno námořnictvo i pozemní síly, vybavené zbraněmi země—země a země-vesmír. Nejvyšší velení očekává, že na planetě se na rozdíl od Bressie žádné boje neodehrají, ale pokud se Vyvrženci o invazi pokusí, budeme připraveni."

Meina Gladstonová se probírala komlogem. Do jejího živě přenášeného projevu zbývalo sedmnáct minut. „Co evakuační plány? „

Yaniho pracně posbírané sebevědomí bylo napadrť. Pohlédl s jistým zoufalstvím ke svým nadřízeným důstojníkům.

„Žádná evakuace," pronesl admirál Singh. „Byla to lest, vábnička pro Vyvržence."

Gladstonová poklepávala prsty o sebe. „Na Hyperionu je několik milionů lidí, admirále."

„Ano," přikývl Singh, „a myje ochráníme, ale evakuace byť třeba jen šedesáti tisíc obyvatel Hyperionu naprosto nepřichází v úvahu. Kdybychom do Sítě přivezli všechny tři miliony, vznikl by chaos. Kromě toho to není možné z bezpečnostních důvodů."

„Štír?" otázal se Leigh Hunt.

„Bezpečnostní důvody," zopakoval generál Morpurgo. Vstal a vzal si od Yaniho ukazovátko. Mladík tam několik sekund nerozhodně stál, očima hledal místo k sezení, a pak se vydal dozadu do místnosti, mě poblíž se postavil do předpisového pohovu a hleděl na něco u stropu - možná na konec své vojenské kariéry.

„Úkolový oddíl 87.2 je v systému," shrnul Morpurgo. „Vyvrženci se stáhli do centra svého Roje, kolem šedesáti AJ od Hyperionu. Systém je prakticky v bezpečí. Hyperion je v bezpečí. Cekáme protiútok, ale víme, že jej vydržíme. Takže znovu: Hyperion je teď prakticky součástí Sítě. Otázky?"

Žádné nebyly. Gladstonová odešla s Huntem, chumlem senátorů a s poradci. Vojenské epolety se rozprchly do hloučků, očividně tvořených podle hodností. Jejich poradci se rozptýlili. Pár reportérů, kterým bylo dovoleno se zasedání účastnit, vyběhlo ke svým obrazovým štábům, čekajícím venku. Mladý plukovník Yani zůstal stát v pořadovém pohovu, pohled měl skelný a tváře velmi bledé.

Chvíli jsem seděl a hleděl na zobrazovač na mapu Hyperionu. Na tuto vzdálenost bylo ještě zřejmější, jak hodně připomíná kontinent Equus koně. Z místa, kde jsem seděl, jsem dokázal rozeznat jen hory Uzdového hřbetu a žlu-

tooranžové zbarvení vysoko ležících pouští pod koňským „okem". Na severovýchod od hor nebyly vyznačeny žádné obranné pozice Jednotek, vůbec žádné symboly vyjma nevelké rudé záře, která mohla být opuštěným Městem básníků. Hrobky Času nijak, vyznačeny nebyly. Jako by Hrobky neměly žádný vojenský význam, žádnou úlohu v běhu příštích dnů. Ale já jsem jaksi věděl své. Nějak se mi zdálo, že celá válka, přesuny

tisíců, osud milionů - nebo snad miliard - závisí na činech šestice lidí v nesmírné a nijak neoznačené žlutooranžové rozloze.

Zavřel jsem skicák, nacpal si pera do kapes, rozhlédl se, kde nechal tesař díru, našel ji a použil.

V jedné z dlouhých chodeb, které vedly k východu z budovy, jsem se potkal *s* Leighem Huntem. „Odcházíte?“

Nadechl jsem se. „Nesmím?“

Hunt se usmál - pokud se ovšem škubnutí tenkých rtů dá nazvat úsměvem. „Jistěže smíte, pane Severně. Ale VA Gladstonová mě požádala, abych vám vyřídil, že by s vámi dnes odpoledne chtěla znovu mluvit.“

„Kdy?“

Hunt pokrčil rameny. „Kdykoliv po jejím projevu. Jak vám to bude vyhovovat.“

Přikývl jsem. Doslova miliony lobbystů, uchazečů o zaměstnání, rádobyživotopisců, obchodníků, fanoušků VA i potenciálních vrahů by dalo téměř cokoliv za chvíli s nejviditelnějším vůdcem Hegemonie, za pár vteřin s VA Glad-stonovou - a já se s ní mohu setkat , jak mi to bude vyhovovat“. Ať nikdo neříká, že vesmír není šílený.

Protáhl jsem se kolem Leigha Hunta a namířil si to k předním dveřím.

Ve zdech Domu vlády nestála podle dávné tradice žádná veřejná Brána. Muselo se projít bezpečnostními zábranami v hlavní bráně, pak přes zahradu, k nízkým bílým budovám, sloužícím jako hlavní stan a terminál. Mediální zpravodajové se shlukli kolem centrální obrazovky, odkud se ozýval známý hlas Lewellyn Drakeové, „hlas Velkého sně-

mu“, a tvořil podklad řeči VA Gladstonové, řeči „životního významu pro Hegemonii“. Kývl jsem tím směrem, našel si nepoužívanou Bránu, prokázal se univerzální kartou a vydal se najít si nějaký bar.

Jakmile jste se dostali na Velkou promenádu, byli jste na jediném místě Sítě, kde jste se mohli přenášet zdarma. Každý svět Sítě byl vybaven alespoň jedním nádherným městským komplexem - TC^2 jich nabízela třiadvacet - pro nákupní centra, vybrané restaurace a bary. Zejména bary.

Stejně jako řeka Tethys i Velká promenáda plynula mezi Branami vojenských rozměrů, vysokými dvě stě metrů. Výsledkem byla nekonečná hlavní třída, stokilometrový torus materiálních požitků. Člověk mohl tak jako já toho rána stát pod zářivým sluncem Tau Ceti a hledět po Promenádě k nočnímu zábavnímu parku Deneb Drei, oživlému neony a hologramy, zahlédnout kousek stovrstvého Ústředního lusuského nákupního střediska a vědět, že za ním ve stínu leží butiky Božího sadu a jeho cihlové haly i výtahy do Vrcholku stromů, nejdražší stravovny Sítě.

Bylo mi to úplně fuk. Chtěl jsem si jen prostě najít tichý bar.

Bary na TC^2 byly přeplněné byrokraty, novináři a obchodnickými týpky, takže jsem si stopl jeden z kyvadlových člunů Promenády a vystoupil na hlavním tahu na centrální třídě Sol Draconi Septem. Tamější gravitace mnohé odrazovala - odrazovala i *mne* - ale to znamenalo, že bary nebyly tak natřískané, a že ti, co tam přišli, přišli pít.

Vybral jsem si bar v přízemí, téměř dokonale ukrytý za podpůrnými pilíři a servisními tunely k hlavním nákupním patrům. Uvnitř byla tma: temné zdi, temné dřevo, temní zákazníci - kůži měli tak černou jako já bledou. Pro pití to bylo dobré, a já pil; začal jsem dvojitou skotskou a jak jsem pokračoval, obul jsem se do toho rázněji.

Ani tady jsem se Gladstonové nemohl zbavit. Vzadu v místnosti zářila na obrazovce plošné televize tvář VA na modrozlatém pozadí, které používali pro státní vysílání. Několik pijanů se shromáždilo u přístroje. Slyšel jsem útržky její řeči: „... abychom zajistili bezpečnost občanů

Hegemonie a... nelze připustit ohrožení bezpečnosti Sítě či našich spojenců v... a tudíž jsem pověřila plnou vojenskou zodpovědností...“

„Zeslab tu zatracenou věc!“ Pobavilo mně, když jsem si uvědomil, že to křičím já. Zákazníci se na mne podívali přes rameno, ale přístroj zeslabili. Chvíli jsem pozoroval, jak se Gladstonové pohybují ústa, a pak jsem si u barmana mávnutím objednal další dvojitou.

O něco později - možná o několik hodin - jsem vzhlédl od drinku a zjistil, že v tmavém boxu někdo sedí naproti mě. Chvíli jsem pomrkával, než jsem v šeru poznal, o koho jde. Na krátký okamžik se mi rozbušilo srdce: pomyslel jsem si: *Fanny.* Pak jsem ale zamrkal ještě jednou a pozdravil:

„PaníPhilomelová!“

Měla na sobě pořád ten tmavomodrý kostým, v němž jsem ji viděl u snídaně, jen teď vypadal nějak kratší. V téměř naprosté tmě se zdálo, že její obličej a ramena žhnou. „Pane Severně,“ řekla téměř šeptem, „přišla jsem, abyste mi splnil svůj slib.“

„Slib?“ Mávl jsem na barmana, ten ale nezareagoval, jen se mračil a hleděl na Dianu Philomelovou. „Jaký

slib?“

„Že mě namalujete, přece. Zapomněl jste, že jste mi to na oslavě slíbil?“

Luskl jsem, ale ten drzý barman se na mě ani nepodíval. „Namaloval jsem vás.“

„To ano,“ na to paní Philomelová, „ale ne *celou.* „

Vzdychl jsem a dopil zbytek své skotské. „Piju,“ prohlásil jsem.

Paní Philomelová se zazubila.

„To vidím.“

Začal jsem vstávat, abych se vydal k barmanovi, pak jsem si to rozmyslel lépe a pomalu se posadil na omlácenou dřevěnou lavici. „Armageddon. Zahrávají si s Armageddo-nem.“ Pečlivě jsem se na ženu zadíval a přimhouřil oči, abych mohl zaostřit. „Znáte to slovo, paní?“

„Nemyslím, že vám dá ještě nějaký alkohol,“ usoudila. „U sebe nějaké pití mám. Až mě budete malovat, můžete něco dostat.“

Znovu jsem přimhouřil oči, tentokrát lstivě. Snad jsem

vypil pár skotských, ty ale nijak nepoškodily mé vědomí. „Manžel,“ opáčil jsem.

Diana Philomelová se znovu usmála, a i tentokrát zářivě. „Bude pár dní v Domě vlády,“ upřesnila a doopravdy šeptala. „V tak důležité době si nemůže dovolit vzdalovat se od zřídla moci. Pojďte, vůz mám venku.“

Nepamatuji se, že bych platil, ale myslím, že jsem to udělal. Nebo paní Philomelová. Nepamatuji se, že by mi pomohla ven, ale myslím, že někdo mi pomáhal. Vzpomínám si na muže v šedé blůze a kalhotách, vzpomínám si, že jsem se o něj opíral.

Éemvéčko mělo polarizovaný kokpit, takže zvenčí nebylo vidět nic, zevnitř ale všechno. Seděli jsme v hlubokých polštářích a dívali se ven. Napočítal jsem jednu dvě Brány, a pak jsme byli z Promenády venku a nabrali jsme výšku nad modrými poli pod žlutou oblohou. Na vrcholcích hor stály nákladné domy, postavené z nějakého ebenového dřeva. Obklopovala je maková pole a bronzová jezera. Renesance? V daném okamžiku bylo těžké tu záhadu rozlousknout, a tak jsem se hlavou opřel o kokpit a rozhodl se, že si na chvilku nebo dvě odpočinu. Musím si před portrétováním paní Philomelové odpočinout... he, he.

Pod námi plynula krajina.

PĚT

Plukovník Fedmahn Kassad následuje písečnou bouří Brawne Lamii a otce Hoyta k Nefritové hrobce. Lamu lhal; noční hledí a senzory fungují navzdory okolním elektrickým výbojům dobře. Největší šanci najít Štíra nejspíš bude mít, bude-li ty dva následovat. Kassad si vybavuje lov horských lvů na Hebronu - svážete kozu a čekáte.

Data ze signalizačních zařízení, která umístil kolem tábora, blikají na Kassadově taktickém displeji a ševelí z jeho implantátu.

Opustit Weintrauba, jeho dceru, Martina Silena a Konzula a ponechat je bez ochrany vyjma automatů a poplašného zařízení představuje uvážené riziko. Ale i tak Kassad vážně pochybuje, že Štíra vůbec dokáže zastavit. Svázanými kozami jsou všichni. A tím, koho je Kassadovi před smrtí určeno najít, je ta žena, přízrak jménem Moneta.

Vítr stále sílí a nyní ječí kolem Kassada, snižuje normální viditelnost na nulu a buší mu do brnění. Jak prodloužil krok, aby neztratil Lamímu tepelnou stopu, duny planou výboji a kolem Kassadových bot a nohou praskají miniaturní blesky. Z jejího otevřeného komlogu k němu plyne nepřetržitý tok informací. Hoytovy zablokované kanály ukazují jen, že je naživu a v pohybu.

Kassad prochází pod roztaženým křídlem Sfingy a cítí nad sebou neviditelnou masu, která se tam vznáší jako velký podpatek boty. Pak pokračuje údolím, vidí Nefritovou hrobku jako výpadek v infračerveném hledí, jako studený obrys. Hoyt právě vstupuje do polokulovitého vchodu; La-mia je dvacet metrů za ním. Kromě nich se v údolí nic nepohybuje. Signalizační zařízení z tábora, skrytá nocí a bouří,

hlásí, že Sol a dítě spí, Konzul je vzhůru, ale leží nehybně, a kromě jiného až po obzor nic.

Kassad odjišťuje zbraň a rychle vyráží dlouhými kroky. V té chvíli by dal cokoliv za přístup k datům průzkumného satelitu, za svůj soubor taktických kanálů - místo toho musí pracovat s tímto částečným obrazem fragmentů situace. Krčí uvnitř brnění rameny a běží dál.

Brawne Lamia posledních patnáct metrů k Nefritové hrobce téměř nedojde. Vítr zesílil do vichřice a cloumá s ní tak, že dvakrát ztratí rovnováhu a svah' se do písku. Už se blýská doopravdy a blesky pročesávají oblohu v salvách, které osvětlují velkou zářící hrobku před ní. Pokouší se dvakrát zavolat Hoyta, Kassada i ostatní, protože si je jistá, že v tomhle nemůže nikdo v táboře spát, ale komlog i implantát jen popraskávají statickou

elektřinou a na širokém pásmu vln se ozývá jen hatmatilka. Po druhém pádu si Lamia kleká a hledí dopředu; žádná známka po Hoytovi; poslední byl jen krátký letmý záblesk něčí siluety, mířící ke vchodu.

Lamia svírá otcovu automatickou pistoli a vstává, takže s ní po několik posledních metrů smýká vítr. Před polokruhovým otvorem vchodu se zastavuje.

Buď díky bouřce a elektřině nebo něčemu jinému září Nefritová hrobka jasnou, žlučovitou zelení, která zabarvuje duny a v jejímž světle vypadá kůže jejích zápěstí a rukou jako kůže mrtvoly. Lamia se naposled pokusí něco chytit na svém komlogu a pak vstupuje do Hrobky.

Otec Lenar Hoyt, příslušník dvanáct set let starého Tovaryšstva Ježíšova, obyvatel Nového Vatikánu na Pacem a loajální služebník Jeho Svatosti papeže Urbana XVI, sprostě kleje.

Hoyt je ztracený a svírá ho hrozná bolest. Široké místnosti u vchodu do Nefritové hrobky se zúžily a chodba se zatočila tolikrát, že je teď otec Hoyt ztracen v řadách katakomb, putuje mezi zeleně zářícími zdmi v bludišti, které si z denních výzkumů ani z map, které nechal ve stanu, nepamatuje. Bolest - bolest, která jej provázela už léta, od

doby, kdy mu kmen Bikurů implantoval dva kruciformy, jeho vlastní a kruciform Paula Durého - nyní hrozí, že jej svou novou silou připraví o rozum.

Chodba se znovu zužuje. Otec Hoyt křičí a už si to ani neuvědomuje, neuvědomuje si slova, která vykřikuje - slova, která nepoužil od dětství. Touží po vysvobození. Vysvobození z bolesti. Vysvobození od břemene nést DNK otce Durého, jeho osobnost... Durého *duši*... v parazitovi tvaru kříže na svých zádech. A od tíhy hrozné kletby vlastního odporného vzkříšení v kruciformu na hrudníku.

Ale i když Hoyt křičí, ví, že tím, kdo jej odsoudil k takové bolesti, není nyní mrtvý kmen Bikura, ztracený kmen kolonistů, vzkříšený vlastními kruciformy tolikrát, že se z nich stali idioti, pouzí přenašeči své DNK a DNK svých parazitů; byli také kmenem kněz... kněz Štíra.

Otec Hoyt z Tovaryšstva Ježíšova si přinesl ampulku svaté vody, posvěcené Jeho Svatostí při eucharistii, celebrované při slavné zpívané mši, a kopii starobylého církevního rituálu exorcismu. Tyhle věci jsou teď zapomenuty, zapečetěné v plastikové schránce v kapse jeho pláště.

Hoyta znovu zastavila zeď a on znovu vykřikl. Bolest zesílila; vymkla se možnosti popisu a celá ampule ultra-morfinu, kterou si vstříkl před pouhými patnácti minutami, nijak nepomáhá. Otec Hoyt křičí a zatíná prsty do šatu, rve si tlustý plášť, černou tuniku a římskokatolický kolárek, kalhoty, košili a spodní prádlo, až je nahý, třese se ve svítících chodbách Nefritové hrobky bolestí a zimou a vykřikuje do noci obscénnosti.

Znovu klopýtá vpřed, nachází otvor a přechází do místnosti, která je větší než kterákoliv z těch, jež si pamatuje ze zdejších denních průzkumů. Holé, průsvitné zdi se tyčí třicet metrů po každé straně. Hoyt klesá na kolena a ruce, podívá se dolů a zjišťuje, že podlaha téměř zprůhledněla. Hledí do vertikální šachty, která je pod tenkou vrstvou podlahy. Šachta po kilometru nebo více padá do plamenů. Z ohně, který je v takové hloubce, se místnost plní červe-nooranžovým chvěním.

Hoyt se převaluje na bok a směje se. Je-li toto nějaký obraz pekla, stvořený kvůli němu, je to chyba. Hoytovo vní-

maní pekla je hmatové; je to bolest, která jím projíždí, jako by mu cévami a střevy protahovali ostnatý drát. Peklo je také vzpomínka na hladovějící děti v armaghamských slu-mech a na úsměvy politiků, kteří posílají mladé chlapce na smrt v koloniálních válkách. Peklo je pomyšlení na církev, umírající za jeho života, za Durého života, kdy posledními věřícími je hrstka starých mužů a žen, kteří se všichni v obrovské katedrále na Pacem vejdou do několika málo kosterních lavic. Peklo je přetvářka celebrování ranní bohoslužby se zlem kruciformu, palčivé a obscénně pulsujícím nad srdcem.

Zavane horký vzduch a Hoyt sleduje, jak se část podlahy odsouvá a vytváří propadliště k šachtě. Místnost se naplňuje pachem síry. Hoyt se tomu klišé směje, ale během chvíle smích přejde ve vzlyky. Nyní klečí a zakrvácenými nehty si drásá kruciformy na hrudi a zádech. Zdá se, že okraje té věci ve tvaru kříže rudě žhnou. Hoyt slyší hukot plamenů.

„Hoyte!“

Za stkaní se otáčí a vidí obrys ženy - Lamii - ve dveřích. Hledí na něj, za něj, a pozvedá starobylou pistoli. Oči má velmi doširoka rozevřené.

Otec Hoyt za sebou cítí žár, slyší výheň, ale vše náhle přehlušuje klouzání a škrábání kovu o kámen. Kroky. Hoyt se s prsty stále zaťatými do zakrváceného tvaru na své hrudi obrací a odírá si kolena o podlahu.

Nejdříve vidí stín: deset metrů ostrých úhlů, trnů, čepelí... nohy jako ocelové trubky s růžicí jisker kolem kotníků a kolen. Pak vidí Hoyt skrze mihotání horkého světla a černých stínů oči. Stovky fazet... tisícovky... žhnou

rudě, laserový paprsek prohnaný dvěma rubíny nad límcem z ocelových trnů a hrudníkem ze rtuti, jenž odráží plameny a stíny...

Brawne Lamia pálí z otcovy pistole. Ozvěna výstřelů vystupuje nad rachot výhně.

Otec Hoyt se k ní otáčí a zdvihá ruku: „Ne, to, ne!“ křičí. „Splní to přání! Já musím...“

Štír byl *tam* - ve vzdálenosti pěti metrů - a náhle je *tady*, na dosah otce Hoyta. Lamia přestává střílet, Hoyt

vzhlíží a vidí v ohněm leštěném krunýři té věci vlastní odraz... vidí v tom okamžiku ve Štírových očích cosi jiného... a pak je pryč, Štír je pryč, a Hoyt pomalu pozvedá ruku, téměř zmateně se dotýká svého hrdla, chvíli hledí na potoky krve, které má na dlani, na hrudníku, na kruciformu, na břiše...

Obrací se ke dveřím a vidí Lamii, jak v hrůze a šoku hledí teď už ne na Štíra, ale na něj, na otce Lenara Hoyta z Tovaryšstva Ježíšova, a v tom okamžiku si uvědomuje, že bolest je *pryč*, a otevírá ústa, aby promluvil, ale vychází z něj jen další červeň, gejzír červeně. Hoyt znovu sklopí oči, poprvé zaznamenává, že je nahý, vidí krev, která mu kape z brady a hrudníku, kape a teče, vidí krev, proudí, jako by na něj někdo vylil kbelík rudé barvy, a pak nevidí nic a poprvé padá na zem, která je tak hluboko... tak hrozně hluboko... pod ním.

ŠEST

Tělo Diany Philomelové bylo tak dokonalé, jak to jen kosmetická věda a schopnosti jejího ARNisty dokázaly. Pár minut po probuzení jsem ležel v posteli a obdivoval to tělo: byla otočená ode mne a klasické křivky kyčlí a boku nabízely geometrii krásnější a mocnější než cokoliv, co kdy vymyslel Euklides, dva důlky, viditelné na spodní hýždi právě nad srdce zastavujícím rozšířením mléčně bílé prdelky, proťaté jemnými úhly, nad zadní stranou plných stehen jaksi smyslnějších a pevnějších, než může být jakákoliv část mužského těla.

Paní Diana spala, nebo se to tak aspoň zdálo. Naše šaty ležely rozházené po obrovském zeleném koberci. Okny proudilo silné, hnědozeleně zbarvené světlo. Z oken byly vidět zlatošedé vrcholky stromů. Listy ze skicáku se povalovaly kolem, pod i na našich rozházených šatech. Shýbl jsem se doleva, zdvihl list papíru a spatřil spěšně načrtnutou čmá-ranici ňader, stehen, chvatně předělávanou paži a obličej bez rysů. Dělat živou studii a být přitom opilý a sváděn ještě nikdy k pořádnému umění nevedlo.

Zaúpěl jsem, převalil se na záda a zkoumal ozdobně vyřezávané postavy na stropě, který byl kolem dvaceti stop vysoko. Kdyby žena vedle mne byla Farmy, možná bych se už nikdy nechtěl pohnout. Jenže vzhledem k realitě jsem vyklouzl zpod přikrývek, našel si komlog, zjistil, že na Tau Ceti Centru je brzy ráno - čtrnáct hodin po dohodnuté schůzce s VA - a odbelhal se do koupelny, abych si našel nějakou tabletku proti kocovině.

V lékárničce paní Philomelové bylo z čeho vybírat. Kromě běžného aspirinu a endorflnů jsem tu viděl taky sti-

mulátory a uklidňovadla, tuby Kouzla vzpomínek, krémy pro vystupňování orgasmu, neurální přípojky, inhalery marihuany, nedoporučované tabákové cigarety a stovky léků, které jsem nedokázal identifikovat. Našel jsem si sklenici a hodil do sebe dvě pilulky na kocovinu; během několika sekund jsem pocítil, jak nevolnost i bolest hlavy ustupují.

Když jsem se vynořil z koupelny, paní Diana byla vzhůru a seděla nahá v posteli. Začal jsem se usmívat, pak jsem si ale všiml u východního vchodu dvou mužů. Ani jeden z nich nebyl její manžel, ale oba byli vysocí jako on; právě jako jemu jim chyběl krk, byli stejně neohrabaní a měli tytéž neoholitelné čelisti.

Během dlouhého spektáklu lidské historie se zcela jistě vyskytl nějaký lidský samec, který dokázal stát nahý a překvapený před dvěma dokonale oblečenými a potencionálně nepřátelskými cizinci, rivalskými samci, *aniž* by se přikrčil, *aniž* by měl potřebu zakrýt si genitálie a shrbit se, *aniž* by se cítil naprosto zranitelný a v nevýhodě... ale já takový samec nejsem.

Shrbil jsem se, přikryl si klín a couval ke koupelně. Vyrazil jsem ze sebe: „Co... kdo... ?“ Pohlédl jsem na Dianu Philomelovou s prosbou o pomoc a uviděl smích... smích, v němž byla krutost, kterou jsem předtím viděl v jejích očích.

„Chyťte ho. *Rychle!“* přikázala má někdejší milenka.

Podařilo se mi dostat do koupelny a právě jsem sahal po manuálním vypínači, abych za sebou zavřel, když mě bližší z těch dvou dostal. Popadl mě, mrštil mnou zpět do ložnice a hodil mne svému partnerovi. Oba byli z Lůsu nebo jiného světa s podobně vysokým g, nebo snad žili výhradně ze steroidové diety a Samsonových buněk, protože si mnou pohazovali bez viditelnější námahy. Bylo jedno, jak jsou velicí. Útržky z mé krátké kariéry školního rváče... vzpomínky z mého života... nabízely několik příkladů násilí a o něco méně případů, kdy jsem ze rvačky vyšel jako vítěz. Stačil jeden pohled na to, jak se ti dva chlapíci baví na můj účet, a věděl jsem, že tohle jsou přesně ty týpky, co o nich člověk čte a nechce se mu tomu věřit - individua, která vám přerazí kosti nebo nos nebo zlomí kolenní čéšku,

r

a nemají při tom o nic větší výčitky svědomí, než mám já, když vyhodím vadné pero.

„Rychle!“ sykla znovu Diana Philomelová.

Procházel jsem datasféru, paměť domu, Dianin pupeční komlog, řídká napojení těch dvou tupců na informační vesmír... a i když jsem se dozvěděl, kde jsem: ve venkovském domě Philomelových, šest set kilometrů od hlavního města Pirre v zemědělském pásu zúrodněné Malé Renesance... a kdo jsou ta dvě hovada: Debin Farrus a Hemmit Gorma, zaměstnanci firemní ochranky Svazu čističů Brány nebes... nijak mi nedocházelo, proč na mně jeden z nich sedí, kolenem se mi opírá o záda a druhý se podpatkem otáčí na mém komlogu a přetahuje mi přes zápěstí a dále na paži lékařské škrtidlo...

Uslyšel jsem zasyčení a uvolnil se.

„Kdo jste?“

„Joseph Severn.“

„Je to vaše pravé jméno? „

„Ne.“ Cítil jsem účinky drogy pravdy a věděl jsem, že jediný způsob, jímž bych se jí mohl vymanit, by bylo odejít, vrátit se do datasféry nebo se plně uchýlit do Jádra. To by ale znamenalo, že své tělo vydám na milost tomu, kdo mi klade otázky. Zůstal jsem. Oči jsem nechal zavřené, ale následující hlas jsem poznal.

„Kdo *jste?“* zeptala se Diana Philomelová.

Vzdechl jsem. Odpovědět na tuhle otázku upřímně bylo těžké. „John Keats,“ řekl jsem nakonec. Jejich mlčení mi prozradilo, že jim to nic neříká. *A proč by mělo?* ptal jsem se sám sebe. Kdysi jsem předpověděl, že to jméno bude „vepsáno na vodě“. I když jsem se nemohl hýbat ani otevřít oči, neměl jsem se vstupem do datasféry žádné potíže; následoval jsem jejich vstupní vektory. Básníkovo jméno bylo na seznamu, který jim nabídl veřejný soubor, mezi osmi sty Johny Keatsy, zdálo se ale, že je ten někdo — devět set let mrtvý - nijak nezaujal.

„Pro koho pracujete? „ To byl hlas Hermunda Philome-la. Z jakéhosi důvodu mě to lehce překvapilo.

„Pro nikoho.“

Dopplerův efekt se trochu pozměnil, když mluvili mezi sebou. „Může té droze odolávat?“

„Nikdo jí nemůže *odolávat, „* odpověděla Diana. „Mohou *zemřít,* když to mají nařízeno, ale odolat jí nemůže nikdo.“

„Tak co se děje?“ zeptal se Hermund. „Proč by Glad-stonová vpředvečer války zvala na Sněm nicku? „

„On vás slyší,“ řekl jiný mužský hlas - jednoho z těch tupců.

„Na tom nezáleží,“ prohlásila Diana. „Po výslechu už stejně nebude žít.“ Její hlas se ozval znovu, tentokrát ke mně: „Proč vás VA pozvala na Sněm... Johne?“

„Nejsem si jistý. Snad abych jí řekl o poutnících.“

„O jakých poutnících, Johne?“

„Poutnících ke Štírovi.“

Někdo cosi zabrblal. „Kuš,“ vyštěkla Diana Philomelová. Obrátila se na mne: „Jsou ti Poutníci ke Štírovi na Hyperionu, Johne?“

„Ano.“

„Probíhá Pouť právě teď?“

„Ano.“

„A proč to chtěla Gladstonová vědět od vás, Johne?“

„Zdají se mi.“

Hermund se znechuceně ozval: „Je šílený. Dokonce ani pod vlivem drogy neví, kdo je, a teď nám to říká. Ukončeme to a -“

„Zavři hubu,“ odsekla paní Diana. „Gladstonová není šílená. Pozvala si ho, nevzpomínáš si? Johne, jak to myslíte, že se vám zdají?“

„Zdají se mi vjemy Keatsova ztělesnění,“ začal jsem. Hlas jsem měl tenký, jako bych mluvil ze spaní. „Napojil se do jednoho z poutníků, když zabili jeho tělo, a teď se pohybuje v jejich mikrosféře. Jeho vjemy se mi z nějakého důvodu zdají. Možná se mé činy zdají jemu, nevím.“

„Blázen,“ prohlásil Hermund.

„Ne, ne,“ paní Diana měla hlas napjatý, téměř šokovaný. „Johne, jste kybrid?“

„Ano.“

„Ach, Kriste a Alláhu,“ vzdychla paní Diana.

r

„Co je to kybrid?“ zeptala se jedna z těch goril. Měla vysoký, skoro ženský hlas.

Chvíli bylo ticho, pak se Diana ozvala. „Hlupáku. Kyb-ridi byli lidské stroje, které stvořilo Jádro. Pár jich bylo v Poradním sboru - až do minulého století, kdy byli postaveni mimo zákon.“

„Něco jako androidi nebo tak?“ zeptala se gorila. „Ne,“ odpověděla Diana. „Kybridi byli geneticky dokonalí, zkombinovaní na podkladě DNK ze Staré Země. Potřebovali jste jen kost... kousek vlasu... Johne, slyšíte mne? Johne?“ „Ano.“

„Johne, jste kybrid... víte, kdo byl vašim osobnostním vzorem? „

„John Keats.“

Slyšel jsem hluboký nádech. „Kdo je... kdo byl... John Keats?“

„Básník.“ „Kdy žil, Johne?“

„Od roku 1795 do 1821,“ odpověděl jsem. „Podle kterého letopočtu, Johne? „ „Anno domini Staré Země. Před Hidžrou. Moderní -“ Přerušil mě rozčilený Hermund. „Johne, jste v kontaktu s Technojádrem i teď?“ „Ano.“

„Můžete... dokážete s ním volně komunikovat i pod drogou pravdy?“ „Ano.“

„A doprdele,“ řekla ta gorila s vysokým hlasem. „Vypadneme odsud,“ vyštěkl Hermund. „Jen chvilku,“ požádala Diana. „Musíme se dozvědět...“ „Vezmeme ho s sebou?“ zeptala se gorila s hlubokým hlasem.

„Idiote!“ ozval se Hermund. „Když bude naživu a v kontaktu s datasférou a Jádrem... k sakru, on *žije* v Jádru, jeho mysl je tam... pak se může spojit s Gladstonovou, Bezpečností, Jednotkami, *kýmkoliv!“*

„Zavři zobák,“ nařídila paní Diana. „Zabijeme ho, jen co s ním skončím. Ještě pár otázek. Johne?“

„Ano.“

„Proč chce Gladstonová vědět, co se děje s poutníky za Štírem? Má to něco společného s válkou s Vyvrženci? ”

„Nejsem si jist.“

„Do prdele,“ zašeptal Hermund. „PojdYne.“

„Ticho. Johne, odkud jste?“

„Posledních deset měsíců jsem žil na Esperanci.“

„A předtím?“

„Předtím na Zemi.“

„Které Zemi? „ dožadoval se Hermund. „Nové Zemi? Zemi číslo dvě? Městu Země? Na které?“

„Na Zemi,“ zopakoval jsem. Pak jsem si vzpomněl. „Na Staré Zemi.“

„*Na Staré Zemi?“* řekla jedna z goril. „To je v prdeli. Padám vodsaď.“

Ozvalo se zasyčení laserové zbraně, jako když se škvaří slanina. Ucítil jsem pach o něco sladší, než jaký by byl ze slaniny, a pak se ozvalo duté žuchnuti. Diana Philomelová řekla: „Johne, mluvíte o pozemském životě svého osobnostního vzoru?“

Ne „ „11 e.

„ *Vy* - vaše kybridské já - jste byl na Staré Zemi?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Probudil jsem se tam ze smrti. Byla to tatáž místnost na Plazza di Spagna, v níž jsem zemřel. Severn tam nebyl, ale doktor Clark a pár dalších ano...“

„Je šílený,“ prohlásil Hermund. „Stará Země byla zničena před více než čtyřmi sty lety... ledaže by kybridi mohli žít přes čtyři sta let?“

„Ne,“ odsekla Diana. „Drž hubu a nech mě to dokončit. Johne, proč vás Jádro... přivolalo zpět?“

„To nevím jistě.“

„Má to něco společného s občanskou válkou mezi UI?“

„Snad,“ odpověděl jsem. „Nejspíš.“ Kladla zajímavé otázky.

„Která skupina vás vytvořila? Definitivní, Stabilní nebo Přelétaví?“ „Nevím.“

Zaslechl jsem podrážděný výdech. „Johne, oznámil jste někomu, kde jste a co se s vámi děje?“

„Ne,“ odpověděl jsem. Že ta paní s položením této otázky čekala tak dlouho bylo znamením, že její inteligence není až tak pronikavá.

Hermund také vydechl. „Výborně. Vypadněme odsud, než...“

„Johne,“ zeptala se Diana, „víte, proč Gladstonová vyvolala válku s Vyvrženci?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nebo spíš •- důvodů může být mnoho. Nejpravděpodobnější je, že jde o manévr, sjednaný s Jádrem.“ „Proč?“

„Součásti hlavní paměti ROM Jádra se Hyperionu *bojí.* Hyperion je neznámá proměnná v Galaxii, kde jsou všechny proměnné kvantifikovány.“

„*Kdo* se bojí, Johne? Definitivní, Stabilní nebo Přelé-taví? Která skupina UI se bojí Hyperionu?“ „Všechny tři,“ odpověděl jsem.

„Kurvaj“ zašeptal Hermund. „Poslouchej... Johne... Mají Hrobky Času a Štír s tím vším něco společného?“ „Ano, spoustu.“ „Jak to? „ zeptala se Diana. „Nevím. Nikdo to neví.“

Hermund nebo někdo jiný mne bolestivě uhodil do hrudníku. „Chceš říct, že ten zasranej Poradní sbor nepředpo-věděl výsledek téhle války, těchto událostí?“ zachrčel Hermund. „To si myslíš, že uvěříme, že Gladstonová a Senát šli do války bez odhadu pravděpodobností?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Je to předpovězeno už po staletí.“

Měla hlas dítěte, které stojí před velkou hromadou cukroví. „*Co* bylo předpovězeno, Johne? Řekni nám všechno.“ Měl jsem vyschlo v ústech. Droga pravdy mi nejspíš vysušila všechny sliny.

„Byla předpovězena válka. Identity poutníků Pouti za Štírem. Zrada konzula Hegemonie v aktivaci přístroje, který otevře - otevřel - Hrobky času. Zjevení Štíra a Zhouby. Výsledek války a Zhouby...“

„Jaký je to výsledek, Johne?“ zašeptala žena, s níž jsem se před pár hodinami miloval.

„Konec Hegemonie,“ odpověděl jsem. „Zničení Světové sítě.“ Pokusil jsem si olíznout rty, ale jazyk jsem měl suchý. „Konec lidské rasy.“

„Ach Ježíši a Alláhu,“ zašeptala Diana. „Je nějaká šance, že ta předpověď je chybná?“

„Ne,“ odpověděl jsem. „Nebo spíš, jen co se týká působení Hyperionu na výsledek. Ostatní proměnné jsou spočteny.“

„Zabij ho,“ vykřikl Hermund Philomel. „Zabij *to*... ať odsud můžeme vypadnout a informovat Harbritovou a ostatní.“

„Dobře,“ souhlasila paní Diana. Pak, o chvíli později: „Ne, laserem ne, ty idiote. Vpíchneme mu smrtelnou dávku alkoholu, jak jsme to naplánovali. Podrž škrtidlo, ať můžu připevnit kapačku.“

Cítil jsem tlak na pravé paži. O vteřinu později se ozvaly výbuchy, otřesy a křik. Ucítil jsem kouř a ionizovaný vzduch. Ženský výkřik.

„Sundejte mu to škrtidlo,“ přikázal Leigh Hunt. Spatřil jsem, jak tam stojí, na sobě má ještě stále konzervativní šedý oblek a kolem něj se hemží příslušníci komanda Bezpečnosti v plné zbroji a pancíři z maskovacích chameleónských polymerů. Voják dvakrát tak velký jako Hunt přikývl, sklonil svou smrtonosnou zbraň a spěchal splnit Kuntův rozkaz.

Na jednom z taktických kanálů, na tom, který jsem už nějaký čas monitoroval, jsem viděl obraz sebe sama... nahého, rozhozeného na posteli, škrtidlo na ruce a rostoucí bouli na hrudním koši. Diana Philomelová, její manžel a jedna z goril leželi v bezvědomí, ale živí na skleněných střepech. Další gorila ležela ve dveřích a horní část jejího těla vypadala jako připálený steak.

„Jste v pořádku, pane Severně?“ zeptal se Leigh Hunt, zvedl mou hlavu a položil mi přes ústa a nos membránu kyslíkového přístroje.

„Hrrrrrmmmmgh,“ prohlásil jsem. „Vádku.“ Vyplul jsem na povrch svých smyslů, jako když se potápěč vynořuje z hloubky příliš rychle. Bolela mě hlava. Žebra mne

pálila jako čert. Oči mi sice ještě nefungovaly úplně dokonale, ale taktickým kanálem jsem viděl Leigha Hunta, jak malinko poškubává tenkými rty, což, jak jsem už věděl, u něj znamenalo úsměv.

„Pomůžeme vám s oblékáním. Během zpátečního letu dostanete kávu. Poletíte do Domu vlády, pane Severně. Zpozdil jste se na schůzku s VA.“

SEDM

Vesmírné bitvy mě v kinech a holokinech vždycky nudily, ale když člověk sledoval skutečnou bitvu, bylo to do jisté míry fascinující. Trochu se to podobalo živým vstupům ve zprávách, které ukazovaly nějakou dopravní nehodu. Skutečnost byla ovšem bezpochyby lacinější, než průměrně drahý holofilm. Při opravdové vesmírné bitvě na člověka přes nezměrné množství vyplýtvané energie působila nejvíce ta skutečnost, že vesmír je tak *obrovský* a lidské flotily a lodě a já nevím co ještě tak *malé*.

Tak mi to alespoň připadalo, když jsem seděl v taktickém informačním ústředí, takzvaném Válečném sále, s Gladstonovou a jejími vojenskými ťulpasy, a díval se, jak se stěny přeměnily na dvacetimetrové díry do nekonečna. Čtyři masivní holoobrazovky na nás ze všech strany chrlily prostorové obrazy a reproduktory zaplnily místnost tachy-komovou komunikací: klábosením pilotů, praskáním taktických kanálů, zprávami mezi lodini na širokopásmu, laserových kanálech a šifrovaných kanálech a všemi těmi výkřiky, jekotem, pláčem a obscénnostmi bitev, které tu byly dříve než všechny komunikační prostředky kromě vzduchu a lidského hlasu.

Byla to divadelní dramatizace totálního chaosu, funkční definice zmatku, nenacvičený tanec smutného násilí. Byla to válka.

Uprostřed všeho toho hluku a blikavého světla seděla Gladstonová a hrstka jejích lidí. Válečný sál plul mezi hvězdami a výbuchy jako obdélník pokrytý šedým kobercem. Polovinu severní holostěny zaplňovala lazuritová záře Hy-

perionu; křik umírajících mužů a žen zněl na každém kanále a v každém uchu. Patřil jsem k několika lidem Gladstonové, kterým se dostalo výsady i prokletí zde být.

Vrchní administrátorka se na židli s vysokým opěradlem otočila, poklepala si prsty s dlouhými nehty na spodní ret a obrátila se ke své vojenské skupině. „Tak, co myslíte?“

Všech sedm ometálovaných mužů se rozhlédlo jeden po druhém; vzápětí se šest pohledů upřelo na generála Mor-purga. Generál žvýkal nezapálený doutník. „Není to dobré,“ pravil. „Držíme je v odstupu od stanovišť Bran... tam se naše obrana drží dobře... ale dostali se příliš, příliš hluboko dovnitř systému.“

„Admirále?“ Gladstonová pootočila hlavu k vysokému, hubenému muži v černé uniformě Kosmických jednotek.

Admirál Singh si přejel rukou po úhledně zastřižené bradce.

„Generál Morpurgo má pravdu. Tažení se nevyvíjí podle plánů.“ Hlavou pokynul ke čtvrté stěně, na níž se nad statickým obrazem systému Hyperion vznášely diagramy - většinou elipsoidy, ovály a křivky. Některé z oblouků se plynule zvětšovaly. Jasně modré čáry označovaly dráhy lodí Hegemonie. Rudé patřily Vyvržencům. Na stěně zářilo daleko více rudé než modré.

„Oba útočné křižníky, přidružené k úkolovému oddílu č. 42, byly vyřazeny z akce,“ vysvětloval admirál Singh. „*Stín Olympu* byl zničen spolu se vším, co bylo na palubě, a *Stanice Neptun* byla vážně poškozena, ale vrací se do cislunárního doku v doprovodu pěti bitevních lodí.“

Gladstonová pomalu kývla. Spodním rtem se opřela o špičku ostrého nehtu. „Kolik lidí bylo na palubě *Stínu Olympu*, admirále?“

Singhovy oči byly stejně velké jako oči Vrchní administ-rátorky, ale nezračil se v nich tak hluboký smutek. Několik vteřin na sebe hleděli. „Čtyři tisíce dvě stě. Nepočítaje oddíl námořnictva o šesti stech mužích. Někteří byli vyloženi na stanici Brány systému Hyperion, takže nemáme přesné údaje o počtu, který zůstal na lodi.“

Gladstonová přikývla. Podívala se opět na generála Morpurga. „Proč ty náhlé nesnáze, generále? „

Morpurgova tvář byla sice klidná, ale mezitím téměř překousl doutník vejpůl. „Více bojových jednotek než jsme očekávali, Vrchní administrátorko,“ zahučel. „Navíc ty jejich lancery... pětimístné lodi, vlastně miniaturní bitevní lodi, rychlejší a lépe vyzbrojené než naše dálkové bitevní-ky... jsou to malí vražední sršni. Ničíme je po stovkách, ale když se jeden dostane za hranici obrany flotily, dokáže způsobit velké škody.“ Morpurgo pokrčil rameny. „A přes obranu pronikl určitě více než jen jeden.“

Senátor Kolčev seděl s osmi svými kolegy na druhé straně stolu. Vrtěl se a otáčel, až konečně zahlédl taktickou mapu. „Vypadá to, že jsou skoro na Hyperionu,“ poznamenal. Jeho známý hlas zněl zastřeně.

Singh promluvil. „Nesmíte zapomínat na měřítko, senátore. Ve skutečnosti máme pořád většinu systému v moci. Vše v rozsahu deseti astronomických jednotek kolem Hyperionu je naše. Bitva probíhala až za (Dortovým oblakem a nyní se přeskupujeme.“

„A ty červené... cákance... nad rovinou ekliptiky?“ zeptala se senátorka Richeauová. Sama byla oděna do rudých šatů; patřilo to k jejím poznávacím znamením v Senátu.

Singh přikývl.

„Zajímavá válečná lest. Roj podnikl útok s přibližně třemi tisíci lancery, aby dokončil obchvatný manévr proti ochrannému poli úkolového oddílu č. 87.2. Byli zadrženi, ale člověk musí obdivovat vychytralost -“

„Tři tisíce lancerů? „ přerušila ho tiše Gladstonová.

„Ano, madam.“

Gladstonová se usmála. Přestal jsem kreslit a pomyslel si, jak jsem rád, že právě tento úsměv nebyl určen mně.

„A nebylo nám včera na briefingu sděleno, že Vyvrženci postaví *maximálně* šest... sedm set bojových lodí?“ Použila Morpurgova slova ze včerejška. Potom se obrátila na generála. Nadzdvihla pravé obočí.

Generál vyňal doutník z úst, zamračil se na něj a dvěma prsty si zpoza spodních zubů vylovil odkousnutou špičku.

„Tak nám to hlásil průzkum. Neměli pravdu.“

Gladstonová pokývala hlavou. „Podílel se na tomto průzkumném odhadu Poradní sbor? „

Všechny pohledy se upřely na radu Albeda. Projekce byla dokonalá; seděl na židli mezi ostatními, ruce

uvolněně zkřížené a zasunuté do podpaží; nebylo patrné žádné rozostření nebo průsvitnost, jak se to u mobilních projekcí běžně stává. Měl dlouhou tvář s vysoko posazenými lícními kostmi a pohyblivými ústy, z nichž bylo i v těch nejvážnějších chvílích možné vyčíst stopy sardonického úsměvu. Tohle byla vážná chvíle.

„Ne, Vrchní administrátorko," promluvil rada Albedo, „Poradní skupina nebyla požádána o odhad velikosti vyvr-ženeckých sil."

Gladstonová kývla. „Předpokládala jsem," začala, přičemž stále hovořila k Morpurgovi, „že když přišly odhady výzvědné služby Jednotek, byly do nich zahrnuty i názory Sboru."

Generál Pozemních jednotek vrhl na radu planoucí pohled. „Ne, madam," přiznal. „Protože Jádro neuvádí žádný kontakt s Vyvrženci, měli jsme pocit, že jejich odhady nebudou o nic přesnější než naše. Přesto jsme pro vypracování hodnocení použili OVC:HTV agregát, patřící síti Poradního sboru." Vrazil si zmrzačený doutník zpět do úst. Vysunul bradu. Následující větu procedil skrz zuby. „Byl by snad odhad Sboru lepší?"

Gladstonová se podívala na Albeda. Poradce jemně pokynul dlouhými prsty pravé ruky. „Naše předběžné kalkulace... ohledné tohoto Roje... počítaly s čtyřmi až šesti tisíci bojových jednotek." „Vy -" začal Morpurgo a zrudl.

„Během briefinku jste se o tom nezmínil," namítla Vrchní administrátorka. „Ani při dřívějších rokováních."

Poradce pokrčil rameny. „Generál má pravdu. Nemáme žádný kontakt s Vyvrženci. Naše odhady nejsou o nic spolehlivější než odhady Jednotek, jsou jen založeny... na jiných předpokladech. OVC:HTV - tedy Olympské velitelské centrum historicko—taktických vztahů - odvádí skvělou práci. Kdyby byly tamější UI na Turing-Demmlerově stupnici o jeden řád vnímavosti výše, přenesli bychom je do Jádra." Opět učinil pravou rukou vznešené gesto. „Předpoklady Sboru mohou být nicméně užitečné pro plánování do

budoucna. Pochopitelně této skupině kdykoliv odevzdáme všechny své odhady."

Gladstonová přikývla. „Učiňte tak neprodleně."

Otočila se zpět k obrazovce a ostatní ji napodobili. Detektory v místnosti zareagovaly na nastalé ticho a zesílily hlasitost reproduktorů. Znovu jsme slyšeli vítězné výkřiky, volání o pomoc a klidné hlášení pozic, palebných údajů a rozkazů.

Na nejbližší stěnu byl promítán přímý signál z bitevní lodi *N'Džamena* při jejím pátrání po přeživších mezi plovoucími troskami bitevní skupiny B.5. Zničená bitevní loď, ke které se přibližovala, vypadala při tisícinásobném zvětšení jako granátové jablko, roztržené zevnitř, z něhož se pomalu sypala semínka a rudá slupka. Shlukovala se v mračno částic, plynů, milionů mikroelektronických součástek vytržených ze svých panelů, kusů jídla, změti nástrojů a - jak bylo patrné z cukavých pohybů končetin - mnoha, mnoha těl. Bodový reflektor *N'Džameny* přebíhal po zmrzlých troskách a zabíral jednotlivé zlomky, útržky a tváře. Při vší hrůze to bylo téměř krásné. V odraženém světle vypadala tvář Gladstonové mnohem starší.

„Admirále, je možné, že Roj čekal, až bude úkolový oddíl č. 87.2 převeden do systému?"

Singh si pohladil bradu. „Ptáte se mě, zda to nebyla past, Vrchní administrátorko?"

„Ano."

Admirál se rychle rozhlédl po svých společnících a vrátil se pohledem na Gladstonovou. „Myslím, že ne. Věříme... věřím... že když Vyvrženci viděli sílu odhodlání našich vojsk, začali oplácet stejnou mincí. Což ovšem znamená, že jsou naprosto rozhodnuti ovládnout systém Hyperionu."

„Může se jim to podařit?" zeptala se Gladstonová s očima upřenýma na trosky, vznášející se nad její hlavou. Ke kameře se sunulo lidské tělo, napůl ve skafandru, napůl venku. Popraskané oči i plíce byly jasně viditelné.

„Ne. Mohou nám způsobit těžké ztráty. Mohou nás dokonce zatlačit do prostoru poslední obrany kolem samotného Hyperionu. Ale nemohou nás porazit ani nás nemohou vypudit."

„Ani zničit Bránu? „ Hlas senátorky Richeauové byl na-

PJatý.

„Ani zničit Bránu," odpověděl Singh. „Má pravdu," přidal se generál Morpurgo. „Na to bych vsadil celou svou kariéru."

Gladstonová se usmála a vstala. Ostatní, včetně mě, se urychleně zvedali. „To už jste vsadil," řekla Gladstonová tiše Morpurgovi. „To už jste vsadil." Rozhlédla se. „Sejdeme se opět zde, pokud to bude situace vyžadovat. Pan Hunt bude mým prostředníkem. Mezitím, pánové a dámy, bude vláda dál pracovat. Dobré odpoledne."

Zatímco ostatní odcházeli, já se opět posadil. Nakonec jsem zůstal v místnosti sám. Reproduktory se znovu rozhlaholily. Na jednom kanále bylo slyšet lidský pláč. Do praskání se mísil divoký smích. Nade mnou, za mnou, na všech stranách se v hluboké černi posouvaly hvězdy a jejich světlo se studeně lesklo na troskách a kusech kovu.

Budova vlády byla zkonstruována ve tvaru Davidovy hvězdy, v jejímž středu se rozprostírala zahrada, chráněná nízkými zdmi a pečlivě rozmístěnými stromy: menší než rozlehlé plochy květin v Jelením parku, ale minimálně stejně krásná. Procházel jsem se po ní za soumraku, během něhož na Tau Ceti nebe přecházelo ze zářivě modré do temně zlaté. Pak se objevila Meina Gladstonová.

Chvíli jsme šli mlčky. Všiml jsem si, že si převlékla kostým a vyměnila ho za roucho, jaké nosívaly důstojné dámy na Patawpha; šat byl široký, plavně se vzdouval, ozdobený spletitými tmavomodrými a zlatými ornamenty, které se svým odstínem téměř shodovaly s tmavnoucí oblohou. Ruce měla Gladstonová ukryty v kapsách, volné rukávy povláva-ly ve větru; dolní lem šatů táhla po mléčně bílých kamenech

pěšinky.

„Nechala jste je, aby se mě vyptávali," promluvil jsem.

„Rád bych věděl proč."

Gladstonová měla unavený hlas.

„Nevysílali to. Nehrozilo nebezpečí, že by došlo k úniku

informací."

Usmál jsem se. „Nicméně jste mě v tom nechala."

„Bezpečnost si přála o nich vědět tolik, kolik by prozradili."

„I za cenu určitého... nepohodlí... mé osoby."

„Ano."

„A ví Bezpečnost, pro koho pracují?"

„Ten člověk se zmínil o Harbritové," pravila Vrchní ad-ministrátorka. „Bezpečnost si je celkem jistá, že měli na mysli Emlemu Harbritovou."

„Tu burzovní makléřku z Asquithu?"

„Ano. Ona a Diana Philomelová jsou ve spojení se starou royalistickou frakcí Glennon-Heighta."

„Byli to amatéři," řekl jsem a představil si Hermun-da, jak vyslovuje jméno Harbritové, i na zmatené Dianiny otázky.

„Jistě."

„Jsou royalisté spojeni s nějakou seriózní skupinou?"

„Jen s Církví Štíra," Gladstonová se zastavila u kamenného můstku, který překlenoval malý potůček. Vrchní ad-ministrátorka si podkasala roucho a posadila se na železnou lavičku. „Žádný z biskupů se ještě nevynořil z podzemí, však víte."

„Při všech těch nepokojích se jim člověk nemůže divit," poznamenal jsem. Zůstal jsem stát. V dohledu nebyli žádní tělesní strážci ani kamery, ale věděl jsem, že pokud bych ve společnosti Gladstonové učinil nějaký nepředložený pohyb, probral bych se až ve vazbě Vládní ochranky. Mraky nad našimi hlavami pozbyly posledního nádechu zlata a rozzářily se odraženým stříbrným světlem nesčetných věžových měst TC^2. „Co provedla Bezpečnost s Dianou a jejím mužem?" zeptal jsem se.

„Byli podrobeni důkladnému výslechu. Nyní jsou... zadrženi."

Přikývl jsem. Důkladný výslech znamená, že jejich mozky teď plavou v kontaktní výživné nádrži. Těla budou uchována v kryogenické komoře, dokud tajný soud nerozhodne, jestli je možné považovat jejich chování za zrádné. Po procesu budou jejich těla zničena, Diana a Hermund zůstanou ve „vazbě", a všechny jejich senzorové a komunikační kanály budou vypojeny. V Hegemonii se už celá staletí nevyužívalo

trestu smrti, ale jeho náhrady nebyly nijak příjemné. Posadil jsem se na dlouhou lavičku dva metry od Gladstonové. „Ještě píšete básně? „

Její otázka mě překvapila. Pohlédl jsem na zahradní pěšinu, kolem níž se právě rozžehly japonské lucerny a skryté zářící polokoule. „Ani ne. Někdy se mi zdají veršované sny. Nebo aspoň zdávaly..."

Meina Gladstonová si položila ruce do klína a důkladně si je prohlížela. „Kdybyste psal o událostech, které se právě odehrávají," začala, ‚jakou báseň byste napsal?"

Zasmál jsem se. „Už jsem dokonce začal a dvakrát jsem toho nechal... nebo spíš *on* toho nechal. Bylo to o smrti bohů a o tom, jak se nedokázali vyrovnat se svým nahrazením... Bylo to o přeměnách a utrpení a nespravedlnosti. A bylo to o básníkovi... o němž si *on* myslel, že takovou nespravedlností trpí nejvíc."

Gladstonová se na mě podívala. V šeru vypadala její tvář jako shluk čar a stínů. „A kdo jsou ti bozi, kteří jsou nahrazováni tentokrát, pane Severně? Je to lidstvo nebo to jsou falešní bohové, jež jsme vytvořili, aby nás svrhli?"

„Jak to sakra mám vědět? „ odsekl jsem a otočil se k potoku.

„Jste součástí obou světů, ne? Lidského i Technojádra?" Znovu jsem se zasmál. „Nejsem součástí ani

jednoho. Na jedné straně kybridská zrůda, na druhé výzkumný projekt.“ „Ano, ale čí výzkumný projekt? A jaký má takový projekt účel?“

Pokrčil jsem rameny.

Gladstonová vstala a já se k ní připojil. Přešli jsme potok a poslouchali, jak voda zurčí mezi kameny. Stezka se vinula mezi vysokými balvany, porostlými vybranými druhy lišejníků, jež se leskly ve světle luceren.

Gladstonová se zastavila na vrcholku krátkého kamenného schodiště.

„Myslíte, že se Definitivním v Jádru podaří zkonstruovat jejich Nejvyšší Inteligenci, pane Severně? „

„Jestli postaví Boha?“ zeptal jsem se. „Jsou tam i takové UI, které boha postavit nechtějí. Z lidské zkušenosti se naučili, že zkonstruovat vyšší stupeň vědomí znamená

vstupenku do otroctví, ne-li přímo krok k úplnému vyhlazení. „

„Ale vyhubil by skutečný Bůh ty, které stvořil? „

„V případě Jádra a hypotetické NI,“ řekl jsem, , je Bůh stvoření, nikoliv stvořitel. Je možné, že bůh musí stvořit nižší bytosti a být s nimi zároveň v kontaktu, aby za ně cítil nějakou odpovědnost.“

„Přesto se zdá, že Jádro během staletí od oddělení Umělých Inteligencí za lidstvo převzalo odpovědnost,“ namítla Gladstonová. Upřeně na mě hleděla, jako by se snažila z mého výrazu něco vyčíst.

Rozhlížel jsem se po zahradě. Ve tmě vypadala jasně osvětlená pěšina téměř strašidelně. „Jádro pracuje na svých vlastních záměrechj“ musel jsem to říci, i když jsem věděl, že žádný člověk tuto skutečnost nezná lépe než Vrchní ad-ministrátorka Meina Gladstonová.

„A máte pocit, že lidstvo už těm záměrům neslouží jako prostředek? „

Odmítavě jsem mávl rukou. „Jsem tvor, který nepatří ani do jedné kultury,“ opakoval jsem. „Nejsem poctěn naivitou bezděčných stvořitelů ani poznamenán hrozným vědomím jejich výtvorů.“

„Z genetického hlediska jste člověk se vším všudy.“

Nebyla to otázka, takže jsem neodpovídal.

„Říkalo se, že Ježíš byl zcela lidský,“ poznamenala. „A také zcela božský. Průsečík lidskosti a božství.“

Její narážka na to staré náboženství mě překvapila. Křesťanství bylo nejprve nahrazeno zenovým křesťanstvím, poté zenovým gnosticismem, posléze stovkami dalších důležitých teologií a filozofií. Místo, odkud Gladstonová pocházela, nebylo žádným skladištěm odložených náboženství, a já jsem předpokládal - a doufal - že takovým skladištěm není ani Vrchní administrátorka. „Pokud byl zcela člověkem a zcela Bohem,“ řekl jsem, „pak já jsem jeho obrazem v antihmotě.“

„Ne,“ oponovala Gladstonová, „mám dojem, že takovým obrazem je Štír, jemuž čelí vaši přátelé poutníci.“

Zůstal jsem na ni hledět. Bylo to poprvé, kdy se přede mnou zmínila o Štírovi, navzdory skutečnosti, že jsem věděl

- a ona věděla, že to vím - že to byl původně její plán, který Konzula přiměl otevřít Hrobky Času a Štíra vypustit.

„Možná jste se měl té pouti zúčastnit i vy, pane Severně,“ pravila Vrchní administrátorka.

„V jistém smyslu se jí účastním.“

Gladstonová pohnula rukou a dveře do jejích soukromých pokojů se otevřely. „Ano, v jistém smyslu se jí účastníte. Ale pokud bude žena, která nese váš protějšek, ukřižována na Štírově proslulém stromu z trní, budete *vy* trpět ve svých snech po zbytek věčnosti? „

Na to jsem neměl odpověď, tak jsem tam jen stál a mlčel.

„Promluvíme si ještě ráno po konferenci,“ usmála se Meina Gladstonová. „Dobrou noc, pane Severně. Ať se vám zdá něco hezkého.“

OSM

Martin Silenus, Sol Weintraub a Konzul se potácejí po dunách ke Sfinze. Brawne Lamia a Fedhman Kassad se vracejí s tělem otce Hoyta. Weitraub si ve snaze ochránit nemluvně před bičujícím pískem a jiskřivým světlem utahuje kápi pevněji. Dívá se na Kassada, jak schází z duny. Jeho nohy vypadají proti zelektrizovanému písku jako černé hůlky. Hoytovy bezvládné paže se při každém Kassadové kroku kývají.

Silenus křičí, ale jeho slova odnáší vítr. Brawne Lamia ukazuje k jedinému stanu, který zůstal stát; ostatní shodila nebo odnesla bouře. Shromažďují se v Silenově stanu; poslední přichází plukovník Kassad a jemně tělo pokládá. Když uvnitř zesílí hlasy, mohou se dorozumět i přes praskání plachty z vláknitého plastiku a suchý třesk hromu.

„Mrtvý?“ křičí Konzul a nadzvihává plášť, do něhož Kassad zabalil Hoytovo nahé tělo. Kruciformy růžově září.

Plukovník ukazuje na kontrolky na krytu medpaku Jednotek, připevněného na knězově hrudi. Světélka blikají

červeně, až na žluté pomrkávání vlákének, jež označují funkci oběhového systému. Hoytova hlava se zvrátí a Weintraub spatří drobounký steh, jenž drží okraje hluboké řezné rány na krku pohromadě.

Sol Weintraub se pokouší nahmatat puls, ale žádný necítí. Předklání se a pokládá na knězovu hruď ucho. Srdce nebije, ale okraj kruciformu pálí Sóla do tváře. Podívá se na Brawne Lamiu. „Štír?“

„Ano... myslím... nevím.“ Ukáže na pistoli, kterou ještě drží v ruce. „Vystřílela jsem celý zásobník. Dvanáct ran na... tu věc.“

„Viděl jste to? „ ptá se Konzul Kassada.

„Ne. Vstoupil jsem do místnosti deset vteřin po Brawne, ale neviděl jsem nic.“

„A co ty vaše posraný vojenský vymyšlenosti?“ ptá se Martin Silenus. Sedí skrčený vzadu ve stanu a choulí se v pozici, která připomíná embryo. „Neukázaly ty krámy Jednotek aspoň něco?“ Ne „

„INC.

Z medpaku se ozve tichý poplašný zvuk a Kassad z opasku odepne další zásobník plazmy. Vloží ho do komory medpaku a přidřepne. Sklopí hledí helmy, aby mohl kontrolovat otevřený vchod do stanu. Hlas má zkreslený reproduktorem helmy. „Ztratil víc krve, než mu tady dokážeme nahradit. Má ještě někdo balíček první pomoci?“

Weintraub se prohrabuje ve svém vaku. „Mám základní lékárničku. Ale nebude tam toho dost. To, co mu prořízlo hrdlo, přeseklo všechno, co tam je.“

„Štír,“ zašeptá Silenus.

„Na tom nezáleží,“ zaprotestuje Lamia, schoulená ve vlastních pažích, aby se netřásla. „Musíme mu obstarat pomoc.“ Pohlédne na Konzula.

„Je mrtvý,“ řekne Konzul. „Ani zařízení ve zdravotním sále lodi by ho neoživilo.“

„Musíme to *zkusit!*“ křičí Lamia, předkloní se a sevře předek Konzulovy tuniky. „Nemůžeme ho přece nechat těm... věcem...“ Ukáže na kruciform, jež září pod kůží na hrudi mrtvého muže.

Konzul si promne oči. „Můžeme zničit tělo. Můžeme použít plukovníkovu pušku...“

„Chcípneme tady, jestli se z ty posraný bouřky nedostaneme!“ křičí Silenus. Stan vibruje, vláknitý plastik se napíná a s každým poryvem buší básníka do hlavy a zad. Zvuk písku, jejž vítr žene po látce, připomíná start rakety. „Zavolejte tu zatracenou loď. Zavolejte ji!“

Konzul si přitáhne vak blíže k tělu, jako by chtěl ochránit prastarý komlog uvnitř. Na čele a na tvářích se mu leskne pot.

„Můžeme přečkat bouři v jedné z Hrobek,“ navrhuje Sol Weintraub. „Třeba ve Sfinze.“

„Seru na to,“ řekne Martin Silenus.

Učenec si ve stísněném prostoru stanu poposedne a zahledí se na básníka. „Došel jste až sem, abyste uviděl Štíra. Chcete nám naznačit, že jste si to rozmyslel, teď, když se zdá, že se dostavil? „

Silenovy oči se pod staženým baretem zablýsknou. „Nechci naznačit vůbec nic kromě toho, že chci tu jeho zatracenou loď tady a že ji chci teď.“

„To možná není tak špatná myšlenka,“ podotkne plukovník Kassad.

Konzul se po něm podívá.

„Pokud existuje naděje na záchranu Hoytova života, měli bychom jí využít.“

Konzul se zmítá v bolestném rozhodování. „Nemůžeme odejít,“ prohlásí. „Teď nemůžeme odejít.“

„Ne,“ souhlasí Kassad. „Nepoužijeme loď k tomu, abychom odletěli. Ale lékařské zařízení by Hoytovi mohlo pomoct. A můžeme tam taky přečkat bouři.“

„A také bychom mohli zjistit, co se děje tam nahoře,“ přidá se Brawne Lamia a trhne palcem ke střeše stanu.

Nemluvně Ráchel pronikavě pláče. Weintraub ji houpe na svých silných rukách. „Souhlasím,“ kývne. „Pokud nás Štír bude chtít najít, najde nás na lodi stejně snadno jako tady. Postaráme se o to, aby nikdo neodešel.“ Dotkne se Hoytova hrudníku. „Možná, že to bude znít hrozně, ale informace o tom, jak tenhle parazit žije, mohou mít pro Síť nevyčíslitelnou hodnotu.“

„Dobrá,“ souhlasí Konzul. Z vaku vytáhne starý komlog, položí ruku na displej a zašeptá několik vět.

„Přiletí?“ ptá se Silenus.

„Potvrdila přijetí rozkazu. Musíme naše vybavení připravit pro přenos. Dal jsem pokyn, aby přistála těsně nad vchodem do údolí.“

Lamia s překvapením zjišťuje, že jí tečou slzy. Otře si je a usměje se.

„Co je tady k smíchu?“ ptá se Konzul.

„Dějí se tady takové věci,“ říká a osušuje si tváře hřbetem ruky, „a jediné, na co dokážu myslet, je, jak bude

příjemné dát si sprchu.“

78

Dan Simmons

„A panáka,“ přidává se Silenus.

„Ukrýt se před bouří,“ dodává Weintraub. Dítě pije z malé lahvičky mléko.

Kassad se předklání a vystrkuje hlavu ze stanu. Natahuje se po zbrani a odjišťuje ji. „Kontrolky,“ říká. „Něco se pohybuje hned za dunou.“ Otáčí se k nim. V hledí přilby se odráží jejich bledá a schoulená skupina a ještě bledší tělo Lenara Hoyta. „Jdu to obhlédnout. Počkejte tady, dokud

loď nepřiletí.“

„Neodcházejte,“ zastavuje ho Silenus. „To je jako v jednom z těch zasranejch starejch hororů, jak odcházejí jeden po druhým a... hej!“ Básník umlká. Vchod do stanu, trojúhelník světla a hluku, je prázdný. Fedmahn Kassad je pryč.

Stan se začíná hroutit, kolíky a drátěné kotvy v pohyblivém písku povolují. Konzul a Lamia, přitisknutí k sobě, balí Hoytovo tělo do pláště. Musí na sebe křičet, aby se ve svištění větru slyšeli. Kontrolky na medpaku dál blikají červeně. Ze švů sešité rány přestala prosakovat krev.

Sol Weintraub ukládá své čtyřdenní novorozeně do vaku na hrudi, zakrývá ho pláštěm a krčí se u vchodu. „Po plukovníkovi ani stopa!“ křičí. Do roztaženého křídla Sfingy vzápětí udeří blesk.

Brawne Lamia se přesune ke vchodu a zdvihne tělo kněze. Překvapuje ji, jak je lehké. „Pojďme s otcem Hoytem do lodi a na lékařský sál. Pak se někteří mohou vrátit a podívat se po Kassadovi.“

Konzul si stahuje třírohý klobouk do čela a vyhrnuje si límec. „Loď je vybavena hloubkovým radarem a pohybovými senzory. Ty nám řeknou, kam šel.“

„A kde je Štír,“ dodává Silenus. „Nesmíme zapomínat na našeho hostitele.“

„Jdeme,“ praví Lamia a vyráží. Musí se naklonit, aby se ve větru mohla pohybovat. Volné konce Hoytova pláště pleskají, její vlastní tunika vlaje jako prapor. Podle světla blesků hledá stezku a míří ke vstupu do údolí. Ještě jednou se otáčí, aby se ujistila, zda ji ostatní následují.

Martin Silenus vystupuje ze stanu, zdvihne Masteenovu

Pád Hyperionu

79

Mobiovu krychli a vzápětí mu uletí baret. Silenus stojí na místě a působivě kleje. Ztichne, až když mu do úst začíná vnikat písek.

„Jdeme,“ zakřičí Weintraub s rukou na básníkově rameni. Sol cítí, jak mu do tváře narážejí písečná zrnka a usazují se v krátkém vousu. Druhou rukou si kryje hruď, jako by chránil něco nekonečně vzácného. „Ztratíme Brawne z dohledu, jestli si nepospíšíme.“ Pomáhají jeden druhému proti větru. Silenův kožešinový plášť divoce vlaje. Na chvilku odbočí ze stezky, aby ze závětří duny sebral baret.

Konzul odchází jako poslední. Nese dva vaky - svůj i Kassadův. Minutu poté, co opustil úkryt, kolíky povolují, látka se trhá a stan odlétá do noci, obklopen září statické elektřiny. Diplomat klopýtá tři stovky metrů nahoru po stezce; občas zahlédne obrysy obou mužů vpředu, často ztrácí směr a musí chodit v kruzích, dokud na pěšinu opět nenarazí. Písečná bouře trochu polevuje a blesky kmitají jeden za druhým. V jejich světle za sebou vidí Hrobky Času: Sflngu, která stále ještě žhne po několikanásobném úderu blesku, hned za ní Nefritovou hrobku se světélkujícími stěnami, vzadu Obelisk, který nezáří a vypadá jako pruh čiré temnoty na pozadí útesů. Vedle ční Křišťálový monolit. Po Kassadovi není ani stopy, ačkoliv přelévání dun, víření písku a zášlehy blesků tvoří dojem, že všude je plno pohybu.

Konzul vzhlédne. Už vidí široký vchod do údolí, mraky, jež pádí nízko nad útesy; napůl očekává, že zahlédne mezi cáry modrou zář své lodi. Bouře je hrozná, ale jeho plavidlo už přistálo za horších podmínek. Říká si,' jestli už náhodou nepřistála a ostatní na něj u ní nečekají.

Když dojde do sedla mezi skalisky v ústí údolí, znovu se do něj opře vítr a on vidí čtveřici svých druhů schoulenou na okraji široké, ploché pláně, ale loď nikde.

„Neměla by tu už být? „ volá Lamia, když Konzul přijde blíž.

Přikývne a shýbne se do vaku pro komlog. Weintraub a Silenus se staví za něj, aby ho alespoň trochu chránili před vířícím pískem. Konzul vytahuje komlog a rozhlíží se. Uprostřed bouře mu připadá, že se ocitli uvnitř nějaké bláznivé místnosti, jejíž stěny a strop se neustále mění,

80

Dan Simmons

v jednu chvíli se pokoj scvrká a vzápětí stěny ^ustupují do dálky a strop vylétá vzhůru jako ve scéně z Čajkovského *Louskáčku,* kdy Kláře vyroste před očima pokoj i vánoční

stromeček.

Konzul bere displej do dlaně, předklání se a něco šeptá do hlasového snímače. Starličký přístroj mu šeptem odpovídá a jeho hlas je v sykotu větru sotva slyšet. Konzul se napřimuje a otáčí se k ostatním. „Loď nedostala

povolení

k odletu.“

Ozvou se nesrozumitelné protesty. „Jak to myslíte, 'nedostala povolení'?“ zeptá se Lamia, když ostatní zmlknou. Konzul krčí rameny a hledí k obloze, jako by se stále ještě mohl objevit modrý plamen, oznamující přílet lodi. „Nebylo jí uděleno povolení k odletu z kosmodromu v Keatsu.“ „Neříkal jste, že má výjimku od ty zasraný královny?“ křičí Martin Silenus. „Od samotný starý Hadstonový? „

„Výjimka od Gladstonové byla uložena v lodní paměti,“ říká Konzul. „Věděly o tom jak Jednotky, tak úřady kosmodromu.“

„Tak co se sakra stalo? „ Lamia si otřela tvář. Slzy, které prolila ve stanu, zanechaly ve vrstvě písku na obličeji blátivé stružky.

Konzul pokrčí rameny. „Gladstonová původní povolení přemazala. Je tam od ní zpráva. Chcete ji slyšet? „

Chvíli nikdo neodpovídá. Po týdnu putování jim myšlenka na kontakt s někým z vnějšku připadá tak absurdní, že jim to zprvu ani nedojde; jako by svět mimo jejich pouť přestal existovat a zůstaly z něj pouze exploze na noční obloze. „Ano,“ řekne Sol Weintraub, „poslechneme si to.“ Bouře v tu chvíli náhle polevní a jeho slova zní velmi hlasitě. Postaví se kolem starého přístroje, otce Hoyta položí doprostřed kruhu. Během chvilky, co si ho nevšímali, vyrostl mu kolem těla malý písečný přesyp. Kontrolky na hrudi blikají červeně; kromě světel mimořádného režimu, jež září jantarovou žlutí. Lamia zasouvá do zásobníku další kapsli plazmy a ujišťuje se, že osmotická maska Hoytovi důkladně zakrývá ústa i nos. „Tak, můžete,“ řekne. Konzul tiskne displej. Zpráva je tachykomový puls, zaznamenaný lodí přibliž-

ně před deseti minutami. Vzduch se mlží sloupci dat a půl-kulovým obrazem, který je typický pro komlogy, pocházející z období Hidžry. Obličej Meiny Gladstonové se chvěje a podivným, někdy až komickým způsobem se krabatí, jak jím prolétají miliony zrnek písku hnaného větrem. Dokonce i při plné hlasitosti se její hlas téměř ztrácí v hluku bouře.

„Je mi líto,“ říká známá tvář, „ale vaše plavidlo ještě nemohu k Hrobkám pustit. Touha odletět by mohla být příliš silná a vaše mise je příliš důležitá, než aby mohla být ovlivněna jinými faktory. Prosím, abyste pochopili, že na vás může záviset osud světů. Buďte si jisti, že v myšlenkách a modlitbách jsem s vámi. Gladstonová. Konec.“

Obraz se rozpadá a mizí. Konzul, Weintraub i Lamia mlčí. Martin Silenus vstává, vrhá hrst písku na místo, kde se před několika okamžiky vznášela tvář Vrchní administrá-torky a řve: „Zatracená posraná zkurvená prolhaná pazgři-vá zjebaná královská píčo!“ Rozkopává písek na všechny strany. Ostatní se na něj dívají.

„Jo, to fakticky pomohlo,“ poznamenává tiše Brawne Lamia.

Silenus znechuceně rozhazuje rukama a odchází. Otráveně kope do písku.

„Je tam ještě něco? „ ptá se Weintraub.

Ne „ „mé.

Brawne Lamia si zkříží ruce a zamračí se na komlog. „Zapomněla jsem, jak jste říkal, že tyhle věci fungují. Jak se dostanete přes rušení?“

„Směrový paprsek ke kapesnímu komsatu, který jsem nastavil, když jsme vystupovali z *Yggdrasillu*, „ vysvětluje Konzul.

Lamia přikývne.

„Takže když jste se hlásil, poslal jste jen krátkou zprávu lodi a ta vyslala tachykomový paprsek Gladstonové... a vašim kontaktům u Vyvrženců.“

„Ano/'

„Nemůže loď odstartovat bez povolení k odletu?“ zeptá se Weintraub. Sedí v podřepu a objímá si kolena v klasické pozici hlubokého vyčerpání. I jeho hlas zní unaveně. „Že by prostě porušila zákaz Gladstonové?“

„Ne,“ vrtí hlavou Konzul. „Když Gladstonová vyhlásila zákaz, Jednotky natáhly nad startovacím boxem, kde jsme zaparkovali loď, silové pole třetí třídy.“

„Spojte se s ní,“ navrhuje Brawne Lamia. „Vysvětlete jito.“

„Už jsem to zkoušel.“ Konzul sebere komlog a ukládá ho zpět do vaku. „Bez odpovědi. V první zprávě jsem také vzkazoval, že Hoyt je těžce zraněný a že potřebujeme lékařskou pomoc. Chtěl jsem, aby pro něj na lodi připravili lékařský sál.“

„Zraněný, jo,“ opakuje Martin Silenus, který se k nim mezitím vrátil. „Hovno. Náš fráter je tuhej jako ťuhýk.“ Ukáže palcem k zabalenému tělu; všechny kontrolky jsou červené.

Brawne Lamia se k Hoytovi nakloní a sáhne inu na tvář. Je chladná. Biomonitor jeho komlogu i medpak začínají pípáním upozorňovat na nebezpečí mozkové smrti. Osmotická maska mu dál pumpuje do plic čistý

kyslík a medpak pořád pracuje s plícemi a srdcem, ale pískání je čím dál hlasitější a nakonec se ustálí na jednotvárném, pronikavém, ošklivém tónu.

„Ztratil příliš mnoho krve," Sol Weintraub se dotýká tváře mrtvého kněze, zavírá oči a sklání hlavu.

„Super," poznamenává Silenus. „To je kurva super. A podle jeho vlastních slov se teď rozpadne a zase složí, díky ty zatracený křížový potvoře... dvěma zatraceným potvorám, pěkně si to vzkříšení pojistil... a potom zase obživne jako nějaký dementní vydání Hamletova umrlýho taťky. Co uděláme potom? „

„Sklapněte," zaráží ho Lamia. Balí Hoytovo tělo do kusu plachty, kterou přinesla ze stanu.

„Sklapněte si sama," ječí Silenus. „Už teď se tady kolem plíží jedna příšera. Sám starý Grendel[1] se tady někde motá, brousí si drápy na další svačinku - opravdu chcete, aby se k naší veselý kumpanii přidala ještě Hoytova zom-bie? Pamatujete si, jak Hoyt popisoval Bikury? Nechali se kruciformy oživovat celá staletí a když jste si s jedním takovým povídali, bylo to jako vykládat si s chodící houbou na

'bájný krvelačný obr z anglických pověstí; *pozn. překl.*

tabuli. To *vážně* chcete, aby se tady s náma producírovala Hoytova mrtvola? „

„Dvě," upřesní Konzul.

„Cože? „ Martin Silenus se prudce otáčí, podkluzují mu nohy a on padá na kolena vedle těla. Naklání se ke starému učenci. „Co jste to říkal? „

„Dva kruciformy," poznamenává Konzul. „Jeho a otce Paula Durého. Pokud bylo jeho vyprávění o Bikurech pravdivé, pak budou... vzkříšeni oba."

„Ježíšku na křížku," povzdechne si Silenus a sedá si do písku.

Brawne Lamia mezitím zabalila knězovo tělo. Prohlíží si ho. „Vzpomínám si na ten příběh otce Durého o Bikurovi jménem Alfa," říká. „Ale stejně tomu nerozumím. Přece přitom musí platit zákon o zachování hmoty."

„Budou z nich *mrňavý* zombie," poznamenává Silenus. Přitahuje si kožešinový plášť a pěstí buší do písku.

„Kdyby loď přiletěla, mohli jsme se toho tolik dozvědět," stýská si Konzul. „Autodiagnostika mohla..." Zaráží se a ukazuje rukou. „Podívejte. Ve vzduchu už není tolik písku. Možná, že bouře už..."

Blýská se a začíná pršet; ledově chladné kapky bombardují jejich tváře ještě zuřivěji než písek.

Martin Silenus se dává do smíchu. „Tohle má být přeci kurva *poušť*." křičí k nebi. „Teď se tady asi utopíme."

„Musíme se schovat," ozývá se Sol Weintraub. Pod rozepnutým pláštěm vykukuje tvářička jeho dcerky. Vypadá jako čerstvé novorozeně.

„Pevnost Chronos?" navrhuje Lamia'. „Je to pár hodin..."

„Příliš daleko," namítá Konzul. „Utábořím se v jedné z Hrobek." Silenus se opět směje. Pak přednáší:

Kdo jsou ti, kdož k obětnímu stolu jdou, pro jaký oltář, ó knězi tajemný! Veď nás k jalůvce, co pluje oblohou, jíž boky hedvábné věnci jsou zdobeny.

„Znamená to ano? „ zeptá se Lamia.

„Znamená to kurva 'proč ne?'„ chechtá se Silenus. „Proč bychom měli naší chladné múze ztěžovat hledání? Můžeme při čekání sledovat, jak se náš přítel rozkládá. Jak dlouho to podle Durého báchorky trvalo, než se nějaký Bikura navrátil do stáda poté, co smrt přerušila jeho pastvu?" „Tři dny," odpoví Konzul.

Martin Silenus se pláčne dlaní do čela. „Pochopitelně. Jak jsem jen mohl zapomenout? Jak skvěle vymyšlené, jak novozákonní! Mezitím možná náš Štírovlk pár kousků z našeho stádečka odnese. Myslíte, že by našemu fráterovi vadilo, kdybych si pro jistotu půjčil jeden z jeho kruciformů? No co, když má jeden rezervní..."

„Jdeme," velí Konzul. Z třírohého klobouku mu čůrkem stéká dešťová voda. „Zůstaneme do rána ve Sfinze. Já ponesu Kassadovo vybavení a Mobiovu krychli. Brawne, vy ponesete Hoytovy věci a Solův vak. Sole, držte dítě v teple a suchu."

„A co fráter?" ptá se básník a ukáže na mrtvé tělo. „Vy ponesete otce Hoyta," říká tiše Brawne Lamia a otáčí se k němu.

Martin Silenus otvírá ústa, zahlédne pistoli v její ruce, krčí rameny a shýbá se, aby si hodil tělo na rameno. „A kdo ponese Kassada, jestli ho najdeme?" ptá se. „Jasně, může být na víc kusů, takže bysme se o něj mohli -"

„Sklapněte, prosím," zaráží ho unaveně Lamia. „Kdybych vás musela zastřelit, jenom by nám to přidělalo práci. Takže prostě pochodujte."

Celá skupinka znovu sestupuje mělkým sedlem do údolí Hrobek s Konzulem v čele, hned za ním Weintraub, s menším odstupem klopýtá Silenus a průvod uzavírá Lamia.

DEVĚT

Vrchní administrátorka Gladstonová měla toho rána nabitý program. Na Tau Ceti Centru je třiadvacetihodinový den, což vládě umožňuje řídit se standardním časem Hegemonie, aniž by zcela nabourala místní denní rytmus. V 5:45 měla Gladstonová schůzku se svými vojenskými poradci. V 6:30 posnídala s

dvacítkou nejdůležitějších senátorů a se zástupci Velkého sněmu a Technojádra. V 7:15 se přenesla Branou na Renesanci, kde už byl večer, aby oficiálně otevřela Hermesovo zdravotní centrum v Cadua. V 7:40 je už zpátky v Domě vlády na schůzce se svými nejvyššími poradci, včetně Leigha Hunta, aby si prošla projev, který má v 10:00 přednést před Senátem a Velkým sněmem. V 8:30 se znovu sešla s generálem Morpurgem a admirálem Singhem kvůli poslednímu vývoji v systému Hyperionu. V 8:45 se setkala se mnou.

„Dobré ráno, pane Severně." Vrchní administrátorka seděla za svým stolem v kanceláři, v níž jsem ji před třemi dny viděl poprvé. Pokynula rukou k bufetu u zdi, kde byla ve stříbrných konvicích připravena horká káva, čaj a *caffta.*

Zavrtěl jsem hlavou a posadil se. Tři z holografických oken zářila bíle, jedno po mé levici ukazovalo prostorový obraz systému Hyperionu, který jsem se pokoušel rozluštit ve Válečném sále. Připadalo mi, že rudá barva Vyvrženců se vpíjí do systému jako červený inkoust do modrého pijáku.

„Chci vědět, co se vám zdálo."

„Chci vědět, proč jste je tam nechali," opáčil jsem suše. „Proč jste nechali otce Hoyta zemřít."

Gladstonová nemohla být po čtyřiceti osmi letech v Senátu a patnácti letech ve funkci Vrchní administrátorky

zvyklá na to, aby se s ní hovořilo takovým tónem, ale její jedinou reakcí bylo to, že o centimetr pozdvihla obočí. „Takže vám se zdají skutečné události." „Pochybovala jste o tom? „

Položila podložku, kterou držela v ruce, a zavrtěla hlavou. „Vlastně ani ne, ale i tak je šokující slyšet něco, o čem nikdo jiný v celé Síti nemá ponětí."

„Proč jste jim odmítla možnost použít Konzulovu loď? „ Gladstonová se otočila k oknu, na němž se měnila vo-jenskotaktická situace, kde se podle nových údajů rozlévala rudá a ustupovala modrá, ale pokud měla být vojenská situace součástí vysvětlení, neučinila nic, co by její myšlenky nějak osvětlilo. Otočila se zpět. „Proč bych měla objasňovat rozhodnutí exekutivy zrovna vám, Severně? Koho zastupujete?"

„Zastupuji těch pět lidí a jedno dítě, které jste nechala opuštěné na Hyperionu. Hoyt mohl být zachráněn."

Gladstonová sevřela ruku v pěst a ohnutým ukazovákem si poklepala na spodní ret. „Možná," připustila. „A možná už byl mrtvý. Ale o to nejde, viďte?"

Opřel jsem se do opěradla. Nechtělo se mi nosit skicák a mé prsty se teď chvěly nečinností. „A o co tedy?"

„Vzpomínáte si na to, co říkal otec Hoyt... během cesty k Hrobkám? „ zeptala se Gladstonová. „Ano."

„Každý z poutníků smí Štíra požádat o jednu laskavost. Podle tradice má splnit jedno přání, přičemž ostatní odmítne a ty, jejichž prosbu odmítne, zabije. Pamatujete si, co bylo Hoytovým přáním? „

Chvíli jsem mlčel. Vzpomínat na události z minulosti poutníků bylo jako vybavovat si podrobnosti snu z minulého týdne. „Chtěl odstranit kruciformy. Chtěl svobodu pro sebe i... duši, DNK nebo co... otce Durého."

„Ne tak docela," pravila Gladstonová. „Otec Hoyt si přál zemřít."

Vstal jsem, skoro jsem převrhl židli a odkráčel k mihotavé mapě. „To je kravina. A i kdyby... ostatní měli povinnost pomoci mu... a vy rovněž. Nechala jste ho zemřít." „Ano."

„Necháte tak zemřít i ostatní?"

„Nikoliv nezbytně," odvětila Vrchní administrátorka. „Je to na jejich rozhodnutí... a na rozhodnutí Štíra, pokud takové stvoření vskutku existuje. Jediné, co v tuto chvíli vím, je, že jejich pouť je příliš důležitá, než abych jim nechala prostředek k... ústupu... v rozhodujícím okamžiku."

„Rozhodujícím? Pro koho? Pro ně? Jak můžou životy šesti nebo sedmi lidí... a dítěte... ovlivnit společnost sto-padesáti *miliard?"* Samozřejmě jsem odpověď znal. Poradní sbor UI a prognostici Hegemonie vybrali poutníky velmi pečlivě. Ale kvůli čemu? Nerozluštitelné. Byli číslicemi, které zapadaly do záhadné rovnice Hyperionu. Věděla tohle Gladstonová, nebo jí bylo známo pouze to, co jí řekli rada Albedo a jeho špehové? Povzdychl jsem a vrátil se ke své židli.

„Prozradil vám váš sen osud plukovníka Kassada?" zeptala se Vrchní administrátorka.

„Ne. Probudil jsem se, ještě než se vrátili do Sfingy, aby se tam ukryli před bouří."

Gladstonová se mírně usmála. „Uvědomujete si, pane Severně, že by pro naše účely bylo daleko pohodlnější, kdybychom vás nadopovali, pobídli vás stejným sérem pravdy jako vaši přátelé Philomelovi a napojili vás na subvokali-zéry, a tak získali o událostech na Hyperionu poněkud čerstvější zprávy?"

Vrátil jsem jí úsměv. „Ano, to by jistě bylo pohodlnější. Ale určitě by vám nepomohlo, kdybych vklouzl do Jádra přes datasféru a svoje tělo nechal tady. Což je přesně to, co udělám, jestli na mě bude ještě někdy vykonáván nátlak."

„Samozřejmě," přikývla Gladstonová. „Přesně to bych udělala *já,* kdybych byla ve vaší situaci. Povězte mi, pane Severně, jaké to je v Jádru? Jaké to je v tom dalekém místě, kde ve skutečnosti přebývá vaše vědomí? „

„Je tam živo," odpověděl jsem. „Chtěla jste se se mnou dnes setkat ještě kvůli něčemu jinému?"

Gladstonová se opět usmála a já vycítil, že to je upřímný úsměv a ne politická zbraň, jíž vládla tak dobře. „Ano, ještě jsem myslela na jednu věc. Chtěl byste letět na Hyperion? Na *opravdový* Hyperion?"

„Opravdový Hyperion?" opakoval jsem přihlouple. Cítil jsem, jak se mi v prstech a v chodidlech rozlévá podivné vzrušení. Mé vědomí skutečně mohlo přebývat v Jádru, ale mé tělo i mozek byly příliš lidské, příliš snadno podléhaly účinkům adrenalinu a dalších chemikálií.

Gladstonová přikývla. „Miliony lidí po tom touží. Přenést se k něčemu novému. Sledovat válku zblízka." Povzdychla si a zamávala pracovní složkou. „Idioti." Pohlédla na mne vážnýma hnědýma očima. „Ale já potřebuji někoho, kdo by mi zprávy posílal *osobně*. Leigh dnes poletí z jednoho z nových vojenských terminálů Bran a já si říkala, že byste se k němu mohl připojit. Možná, že nebude čas dostat se na samotný Hyperion, ale byl byste uvnitř systému."

V hlavě mi vyskočila řada otázek a první, jež se mi vybavila, mě uvedla do rozpaků. „Bude to nebezpečné?"

Gladstonová nezměnila ani výraz tváře ani tón řeči. „Je to možné. Ačkoliv, budete daleko za válečnými liniemi a Leigh má jasné pokyny nevystavovat sebe... ani vás... žádnému přímému riziku."

Přímému riziku, pomyslel jsem si. Ale kolik nepřímých rizik hrozí ve válečné zóně, blízko světa, kde se volně pohybují stvoření jako Štír? „Ano," rozhodl jsem se, „pojedu. Ale ještě něco..." „Ano?"

„Musím vědět, proč chcete, abych tam letěl. Připadá mi, že pokud mě potřebujete pouze pro spojení s poutníky, pak se dopouštíte zbytečného hazardu, když mě tam posíláte." Gladstonová pokývala hlavou. „Pane Severně, je pravda, že vaše spojení s poutníky... byť poněkud chatrné... mě zajímá. Ale je také pravda, že mě zajímají vaše pozorování a hodnocení. *Vaše* hodnocení."

„Ale já vám k ničemu nejsem," namítl jsem. „Nevíte, komu dalšímu mohu ještě podávat zprávy, až už vědomě či nevědomě. Jsem stvoření z Technojádra."

„Ano," souhlasila Gladstonová, „ale je také možné, že jste v tuto chvíli ta nejméně zainteresované osoba na Tau Ceti, snad v celé Síti. Navíc provádíte pozorování očima zkušeného básníka, člověka, jehož génia si cením." Krátce jsem se zasmál.

„*On* byl génius, já jsem jen imitace. Příživník. Karikatura."

„Jste si tak jistý? „ zeptala se Meina Gladstonová.

Ukázal jsem otevřené dlaně. „Během deseti měsíců, co jsem naživu a při vědomí v tomto podivném druhém životě, jsem nenapsal ani verš," poznamenal jsem. „*Nepřemýšlím* ve formě poezie. Nestačí to jako důkaz, že tento projekt Jádra je podvod? Dokonce i mé falešné jméno je urážkou muže nekonečně nadanějšího, než kdy budu já... Joseph Severn byl ve srovnání s Keatsem pouhým stínem, ale já špiním jeho jméno už tím, že je používám."

„Možná, zeje to tak," zamyslela se Gladstonová. „Možná ne. V každém případě jsem vás požádala, abyste odjel s Leighem Huntem na krátkou návštěvu Hyperionu." Odmlčela se. „Nemáte žádnou... povinnost... tam jet. V jistém smyslu ani nejste občanem Hegemonie. Ale ocenila bych, kdybyste jel."

„Pojedu," opakoval jsem. Zdálo se mi, že slyším vlastní hlas odkudsi zdálky.

„Výborně. Budete potřebovat teplé šaty. Neberte si na sebe nic, co by se mohlo uvolnit nebo co by mohlo překážet při volném pádu, ačkoliv není moc pravděpodobné, že byste se s něčím takovým setkali. Připojte se k panu Kuntovi v primárním nexu Bran Domu vlády během..." Mrkla na svůj kornlog, „... dvaceti minut."

Přikývl jsem a obrátil se k odchodu.

„Á, pane Severně..."

Zastavil jsem se u dveří. Stará žena za stolem náhle vypadala poněkud malá a velmi unavená.

„Děkuji vám, pane Severně."

Pravdou bylo, že přenést se do válečné zóny toužily miliony. Velký sněm byl zavalen peticemi, argumenty podporujícími vpouštění civilistů na Hyperion, žádostmi cestovních kanceláří o krátké návštěvy a prosbami planetárních politiků a zástupců Hegemonie o povolení vstupu do systému kvůli „faktografickým misím". Všechny takové žádosti byly zamítnuty. Občané Sítě - a zvlášť mocní a vlivní obča-

ne Sítě - nebyli zvyklí na odmítání přístupu k novým zkušenostem a v Hegemonii byla totální válka jedním z mála zážitků, kterých se jim nedostalo.

Ale úředníci Vrchní administrátorky a představitelé Jednotek byli neoblomní: žádné civilní či nepovolené hyperprostorové přenosy do systému Hyperion, žádné necenzurované zpravodajské vysílání. Ve věku, kdy neexistovaly nedostupné informace ani omezené cestování, bylo něco takového k zbláznění lákavé.

S panem Huntem jsem se setkal u vládního nexu. Předtím jsem musel ukázat svou propustku celému tuctu

bezpečnostních čidel. Hunt měl na sobě černé vlněné šaty bez jakéhokoliv označení; připomínaly ovšem uniformy Jednotek, které byly v této části Domu vlády všudypřítomné. Já měl na převlečení jen minimum času; vrátil jsem se do bytu a popadl pouze volnou vestu se spoustou kapes, aby se mi do ní vešly potřeby na kreslení, a pětatřicetimilimetrovou kameru.

„Připraven?“ zeptal se Hunt. Jeho basetí tvář nevyzařovala žádnou radost z toho, že mě vidí. V ruce nesl obyčejnou černou cestovní tašku. Kývl jsem.

Hunt pokynul dopravnímu technikovi Jednotek a před námi se chvějivým světlem rozsvítila jednomístná Brána. Věděl jsem, že je nakalibrovaná na naše DNK a nikoho jiného nepřijme. Hunt se nadechl a vstoupil. Díval jsem se, jak se povrch Brány podobný rtuti po jeho průchodu zavlnil jako hladina, která se zklidňuje po závanu lehkého větříku. Pak jsem vešel i já.

Říkalo se, že původní prototypy Bran neposkytovaly cestujícím během přechodu žádné pocity a že UI a lidští designéři upravili přístroje a přidali mírné šimrání a chuť ozónu, aby měl člověk pocit, že opravdu *cestuje*. Nevím, co je na tom pravdy, jisté ale je, že když jsem z Brány vystoupil, svědila mé kůže. Zastavil jsem se a rozhlédl se.

Je to zvláštní: bitevní vesmírné lodě byly zobrazovány v knihách, filmech, holofilmech a stimsimulaci už více než osm století; dokonce ještě dřív, než lidstvo opustilo Starou Zemi, dvourozměrné filmy zobrazovaly výpravné vesmírné

bitvy, obrovské meziplanetární křižníky s nepředstavitelnou výzbrojí, jak se řítí prostorem, podobny aerodynamickým městům. Dokonce i záplavy současných válečných holofil-mů po bitvě u Bressie ukazovaly obrovské flotily bojující na vzdálenosti, které by způsobily záchvat klaustrofobie i u pěšáků; lodě do sebe narážely, střílely po sobě a hořely jako řecké trirémy namačkané v úžině Artemisium.

Není tedy divu, že když jsem s rozbušeným srdcem a zpocenými dlaněmi vstoupil na vlajkovou loď flotily, napůl jsem očekával, že se objevím na širokém můstku válečné lodi z holofilmů, kde na obřích obrazovkách plují nepřátelské lodě, kde houkají klaksony, kde se rozložití velitelé shlukují kolem ovládacích panelů, zatímco loď sebou trhá hned na jednu, hned na druhou stranu.

Hunt a já jsme stáli v chodbičce, která mohla klidně být součástí nějaké elektrárny. Kolem se kroutily barevně označené trubky, jen madla a vzduchotěsné průlezy naznačovaly, že se skutečně nacházíme na palubě kosmické lodi. Složitý displej a komunikační panel dokazovaly, že chodba slouží i k jinému účelu než k pouhému spojení dvou míst. Celkově mi to tu ale připadalo stísněné a technika se zdála primitivní. Skoro jsem čekal, že jednotlivé obvody budou pospojovány *dráty*. Chodbu křižovala vertikální šachta a průlezy byly vidět další úzké chodby.

Hunt se na mě podíval a mírně pokrčil rameny. Dumal jsem, zda je možné, že by nás poslali někam jinam.

Než mohl kdokoliv z nás promluvit, vynořil se ž jedné postranní chodby mladý praporečník Vesmírných jednotek v černé uniformě, zasalutoval před Huntem a pravil: „Vítejte na *Hebridách*, pánové. Admirál Nashita mě požádal, abych vám předal jeho pozdravy a abych vás pozval do bitevního řídícího centra. Laskavě mě následujte, prosím.“ Na to se mladý praporečník otočil, natáhl se po příčli žebříku a vytáhl se do úzkého hrdla svislé šachty.

Následovali jsme ho, jak jsme nejlépe uměli. Hunt měl co dělat, aby neupustil svou tašku, já se snažil nenechat prsty na příčkách žebříku pod jeho podrážkami. Po několika metrech jsem si uvědomil, že gravitace je zde mnohem menší než standard jedna; vlastně to nebyla vůbec gravita-

ce, ale spíše něco na způsob velkého množství malých, leč neodbytných nikou, které mě tlačily „dolů“. Věděl jsem, že kosmické lodě užívají silové pole třídy jedna, aby simulovaly gravitaci, ale na vlastní kůži jsem se s tím setkal poprvé. Nebylo to moc příjemné; neustálý tlak připomínal trochu pocit, kdy se nakláníte proti větru. Díky tomu mi stísněné prostory úzkých chodbiček a průlezů připadaly ještě menší. *Hebridy* byla loď typu 3-K - komunikace, kontrola, ko-mandatura - a bitevní řídící centrum bylo jejím mozkem a srdcem, ale nijak působivé nebylo. Mladý praporečník nás vedl třemi vzduchotěsnými průlezy, přístupovou chodbou kolem hlídky námořnictva a zanechal nás v místnosti tak dvacet krát dvacet metrů, která byla tak zahlcená hlukem, obsluhou a přístroji, že člověk měl v první chvíli nutkání vrátit se průlezem do chodby, aby se mohl nadechnout.

Nebyly tu žádné obří obrazovky, jen desítky mladých důstojníků Kosmických jednotek se krčily nad záhadnými displeji, seděly upoutány v stimsim přístrojích nebo postávaly před blikajícími zobrazovací na stěnách. Muži i ženy byli připásáni na sedadlech a v senzorických křeslech; vyjma několika důstojníků - z nichž většina se podobala spíš přepracovaným úředníkům než rozložitým válečníkům - kteří procházeli úzkými uličkami, poklepávali své podřízené po ramenou, štékavými rozkazy se pídili po dalších informacích a zapojovali se do řídících pultů vlastními spojovacími jacky. Jeden z nich k nám přispěchal, prohlédl si nás a pak přede mnou zasalutoval:

„PanHunt?“

Ukázal jsem hlavou na svého společníka.

„Pane Hunte," řekl obtloustlý velitel, „admirál Nashita vás přijme."

Velitel všech sil Hegemonie v systému Hyperionu byl malý muž s krátkými bílými vlasy, s kůží hladší, než by jeho věku náleželo, a se zamračeným výrazem, který vypadal, že mu z tváře nikdy nemizí.

Na sobě měl černou řízu se stojacím límcem bez jakéhokoliv označení, kromě rudého slunce na klopě. Ruce měl velké a silné, ale nehty pečlivě ošetřené. Admirál seděl na malém pódiu obklopen přístroji a vypojenými zobrazovací.

Zdálo se, že ruch a řízené šílenství kolem něj proplouvají jako dravý proud kolem nepoddajné skály.

„Vy jste posel Gladstonové," podíval se na Hunta. „Kdo je tohle?"

„Můj pobočník."

Potlačil jsem nutkání pozvednout obočí.

„Co chcete? „ zeptal se Nashita. „Jak vidíte, máme spoustu práce."

Leigh Hunt přikývl a rozhlédl se. „Mám pro vás nějaké materiály, admirále. Je možné odebrat se někam do soukromí?"

Admirál Nashita si odfrkl, přejel dlaní nad jedním ovladačem na pultu a vzduch kolem mě zhoustl; když se silové pole ustálilo, změnil se na polopevnou mlhu. Hluk bitevního řídícího centra utichl. Naše trojice se ocitla v malé kapse klidu.

„Pospěšte si," pokynul admirál.

Hunt otevřel tašku a vyňal malou obálku se symbolem Domu vlády.

„Soukromý vzkaz od Vrchní administrátorky," vysvětlil. „Máte si to přečíst, až budete mít čas."

Nashita zabrumlal a odložil obálku stranou.

Hunt položil na panel větší obálku. „A tohle je kopie návrhu Senátu, týkající se pokračování tohoto... ahm... této vojenské akce. Jak víte, Senát si přeje, aby toto bylo urychlené uplatnění síly pro dosažení omezených cílů s co možná nejmenšími ztrátami na životech, následované standardní nabídkou pomoci naší nové... kolonii."

Nashitovo zamračené čelo sebou mírně škublo. Nenamáhal se obálky obsahující vůli Senátu ani dotknout. „Je to všechno?"

Hunt si s odpovědí dal na čas. „To je vše, pokud si nepřejete mým prostřednictvím poslat Vrchní administrátorce vzkaz, admirále."

Nashita se na něj zahleděl. Z malých, černých očí nevyzařovalo žádné nepřátelství, pouze netrpělivost, kterou podle mého odhadu vymaže pouze smrt. „Mám *s* šéfkou exekutivy soukromé tachykomové spojem. Děkuji vám, pane Hunte. Tentokrát žádná výměna vzkazů. Teď kdybyste

Dan Simmons k nexu a nechali mě pokračovat v této

r

se laskavě odebrali *vojenské akci. „*

Silové pole se rozpustilo a nás zavalil hluk jako voda

z protržené přehrady.

„Je tu ještě jedna věc," ozval se Hunt a jeho tichý hlas ve vřavě bitevního centra téměř zanikl.

Admirál Nashita se v křesle obrátil a čekal. „Rádi bychom se dostali dolů na planetu," řekl Hunt. „Na Hyperion."

Admirálovo zachmuření se ještě prohloubilo. „Lidé Gladstonové neříkali nic o tom, že bychom měli připravit výsadkovou kapsli."

Hunt ani nemrkl. „Generální guvernér Lané ví, že bychom měli přiletět."

Nashita se podíval na jeden ze zobrazovačů, luskl prsty a vyštěkl cosi na námořního majora, který okamžitě přispěchal. „Budete si muset pospíšit," řekl admirál Huntovi. „V doku dvacet je připraven kurýr. Major Inverness vám ukáže cestu. Do Sítě se dostanete Branou přenosové lodi. *Hebridy* opouštějí současnou pozici za dvacet tři minuty." Hunt přikývl a vydal se za majorem. Já se k němu připojil. Zastavil nás admirálův hlas.

„Pane Hunte," zavolal, „prosím, vzkažte Vrchní admi-nistrátorce Gladstonové, že od této chvíle bude na vlajkové lodi příliš mnoho práce na další politické návštěvy." Nashita se otočil k blikajícím zobrazovačům a řadě vyčkávajících

podřízených.

Následoval jsem Hunta a majora zpět do bludiště.

„Měla by tady být okna."

„Cože? „ Myslel jsem na něco jiného a nedával jsem po-

zor.

Leigh Hunt se na mě podíval. „Ještě jsem nebyl ve výsadkové kapsli, kde by nebyla okna nebo obrazovky. To je

zvláštní.“

Přikývl jsem a rozhlédl se. Poprvé jsem zaznamenal stísněný interiér. V oddělení pro pasažéry byly skutečně jen linie zdi. hromady zásob a jeden mladý poručík jako do-

holé zdi, hromady

provod. Jako by tu vše mělo potvrzovat klaustrofobickou atmosféru velitelské lodě.

Vrátil jsem se k myšlenkám, které mě zaměstnávaly od chvíle, co jsme opustili Nashitu. Když jsem šel za Huntem a majorem k doku dvacet, náhle jsem si uvědomil, že nepostrádám jednu věc, o níž jsem *předpokládal*, že mi bude chybět. Má úzkost, se kterou jsem cestu podstupoval, byla částečně založena na myšlence, že opustím datasféru; připadal jsem si jako ryba, která se rozhoduje opustit vodní živel. Část mého *vědomí* zůstávala ponořena kdesi v hlubinách tohoto moře, oceánu dat a komunikačních spojení dvou stovek světů a Jádra, jež byly všechny napojeny na neviditelné médium, nazývané kdysi dataplán, dnes známé pod jménem megasféra.

Když jsme odcházeli od Nashity, zjistil jsem, že stále ještě vnímám tep onoho zvláštního moře - vzdálený, ale stálý, jako zvuk příboje ve vzdálenosti půl míle od pobřeží - a snažil jsem se to pochopit po celou dobu, co jsme spěchali k výsadkové kapsli, naloďovali se, startovali a blížili se k Hyperionu.

Jednotky se pyšnily tím, že využívají vlastní umělé inteligence, vlastní datasféry i výpočetní zdroje. Předkládaným důvodem byly požadavky na fungování systému v obrovských prostorech mezi světy Sítě, v temných a tichých místech mezi hvězdami a za hranicí megasféry Sítě, ale skutečným důvodem byla zoufalá .potřeba nezávislosti na Technojádru, na niž Jednotkyjiž celá staletí poukazovaly. Přestože jsem teď byl na lodi Jednotek uprostřed armády v systému, nepřináležejícím Síti ani Protektorátu, byl jsem stále spojen s uklidňujícím šuměním dat a energie, které bych nalezl kdekoliv v Síti. Zajímavé.

Přemýšlel jsem o spojeních, která přinesla Brána do systému Hyperion: nejen přenosové lodi a ochrannou sféru singularity, vznášející se u Hyperionu v bodě L3 jako zářivý úplněk, ale také míle gigakanálového optického kabelu, plížícího se skrz stálé Brány přenosových lodí, mikrovlnné opakovače, jež mechanicky překlenují těch několik centimetrů a předávají zprávy téměř v přímém přenosu, velící loď, jež poslušně spojuje UI s Nejvyšším velením na Olym-

pu na Marsu i s jinými místy. Datasféra se někudy vplížila dovnitř, snad dokonce bez vědomí strojů Jednotek, jejich obsluhy a spojenců. UI z Jádra věděly o všem, co se děje v systému Hyperion. Kdyby mé tělo teď zemřelo, měl bych stále stejnou únikovou cestu, mohl bych prchnout pulsujícími spoji, jež vedly tajnými kanály za hranice Sítě, za hranice dataplánu, jak ji znají lidé, datalinkovými tunely do samotného Jádra. *Vlastně ne* do *Jádra,* pomyslel jsem si, *protože Jádro obklopuje a objímá zbytek všeho - jako oceán, který obepíná jednotlivé proudy, velké Golfské proudy, jež pokládají samy sebe za oddělená moře.*

„Škoda, že tady není okno,“ zašeptal Leigh Hunt. „Ano,“ souhlasil jsem, „škoda.“

Kapsle se zmítala a vibrovala. Vstoupili jsme do horní vrstvy atmosféry Hyperionu. *Hyperion,* pomyslel jsem si. *Štír.* Náhle mi připadalo, že mě tlustá košile a vesta příliš svírají. Slabý šustot pronikající zvenčí prozrazoval, že letíme, že se řítíme lazuritovou oblohou rychlostí několikanásobně převyšující rychlost zvuku.

Mladý poručík se naklonil přes uličku. „Poprvý dolů,

pánové?“

Hunt přikývl.

Poručík žvýkal žvýkačku, čímž chtěl dát najevo, jak je klidný. „Vy dva jste civilní technici z *Hebrid?*“

„Jedeme odtamtud, ano,“ přitakal Hunt.

„To jsem si myslel,“ zazubil se poručík. „Já vozím kurýrní vak dolů na námořní základnu u Keatsu. Už dělám pátou štreku.“

Proběhlo mnou slabé zamrazení, když jsem zaslechl jméno hlavního města; Hyperion byl znovu obydlen Smutným králem Billym a jeho kolonií básníků, umělců a dalších pochybných existencí, kteří prchli ze svého domova před invazí Horace Glennon-Heighta - invazí, která se neuskutečnila. Básník, který teď putuje ke Štírovi, Martin Silenus, poradil téměř před dvěma sty lety králi Billymu, jaké jméno dát hlavnímu městu. *Keats.* Místní říkali starému městu

Jacktown.

„Tam uvidíte věci,“ řekl poručík. „To je fakticky prdel světa. Chápete, žádná datasféra, žádný éemvéčka, žádný

Brány, žádný bary se stimsimama, prostě *nic.* Žádnej div, že kolem vesmírnýho portu tábořej tisíce těch

blbejch domorodců a div netrhaj plot, aby se odtamtud dostali.“

„Opravdu útočí na kosmodrom?“ zeptal se Hunt.

„Néé.“ Poručík hlasitě praskl bublinu ze žvýkačky. „Ale už se na to *chystaj*, rozumíte. Proto tam druhej námořní batalijón natáhnul dokola plot a zabezpečil cestu do města. Navíc si ty pytlíci myslej, že tam každou chvíli otevřeme Bránu a necháme je utýct z toho průseru, do kterýho se sami nacpali.“

„*Sami* nacpali?“ zeptal jsem se.

Poručík pokrčil rameny. „Museli udělat něco, kvůli čemu se na ně Vyvrženci nakrkli, ne? A my teď za ně budeme tahat ústřice z vohně.“

„Kaštany,“ opravil ho Leigh Hunt.

Další prásknutí žvýkačkové bubliny. „To je fuk.“

Šumění větru zesílilo ve vytí. Kapsle sebou dvakrát trhla a pak se hladce - zlověstně hladce - sklouzla, jako by deset mil nad zemí vjela na ledový jazyk.

„Škoda, že tady není okno,“ zašeptal Hunt.

V kapsli bylo teplo a zatuchlo. Poskakování podivným způsobem uklidňovalo, podobalo se kolébání malé plachetnice na vlnách. Na několik minut jsem zavřel oči.

DESET

Sol, Brawne, Martin Silenus a Konzul snášejí vybavení, Móbiovu krychli Heta Masteena a tělo Lenara Hoyta po dlouhém svahu ke vstupu do Sfingy. Sníh se snáší velmi rychle a přelévá se po nestálém povrchu dun ve složitém tanci vloček hnaných větrem. Ačkoliv podle jejich komlogů se noc má chýlit ke konci, na východě není po světle ještě ani památky. Na opakované volání rádiovým kanálem komlogů plukovník Kassad neodpovídá.

Sol Weintraub se před vchodem do Hrobky Času nazvané Sfinga zastaví. Přítomnost své dcery pociťuje jako klubíčko tepla pod pláštěm. Zdvihne ruku, dotkne se ranečku a pokusí se představit si Ráchel jako šestadvacetiletou dívku, výzkumnici, která se zastavuje právě před tímto vchodem, než se vydá dovnitř, aby vyzkoušela antientropic-ká tajemství Hrobky Času. Sol zavrtí hlavou. To bylo před dlouhými dvaceti šesti lety. Za čtyři dny bude mít holčička narozeniny. Pokud Sol něco neudělá, nenajde Štíra, neuzavře s ním nějakou dohodu, *něco nepodnikne*, Ráchel za

čtyři dny zemře.

„Půjdete, Sole?“ volá Brawne Lamia. Ostatní uložili svoje věci v první místnosti, asi pět metrů od vchodu.

„Už jdu,“ odpovídá a vstupuje dovnitř. Svítivé koule a elektrická světla lemují stěny tunelu, ale jsou mrtvá a pokrytá prachem. Chodbu osvětluje pouze Sólová baterka a záře jedné z Kassadových lamp.

První místnost je malá, sotva čtyři na šest metrů. Poutníci opřeli rance o stěny a uprostřed podlahy roztáhli plachtu a tenké matrace na spaní. Dvě lampy tiše syčí a vrhají kolem chladné světlo.

„Tělo otce Hoyta je ve vedlejší místnosti,“ říká Brawne Lamia v odpověď na nevyřčenou otázku. „Je tam snad ještě chladněji.“

Sol se přidává k ostatním. I tak hluboko je slyšet svistot písku a sněhu.

„Konzul chce později znovu zkusit komlog,“ dodává Lamia. „Vysvětlit Gladstonové situaci.“

Martin Silenus se směje. „To je k ničemu. Úplně na hovno. Ona ví, co dělá, a nikdy nás odtud nenechá odejít.“

„Zkusím to hned po východu slunce,“ ozývá se Konzul. Jeho hlas zní nesmírně unaveně.

„Zůstanu na hlídce,“ navrhne Sol. Ráchel se zavrtí a slabě zapláče. „Stejně musím nakrmit dítě.“

Ostatní vypadají, že se jim únavou ani nechce odpovídat. Brawne se opírá o batoh, zavírá oči a za několik vteřin zhluboka oddechuje. Konzul si přetahuje klobouk přes oči. Martin Silenus si založí ruce na prsou a zírá ke vchodu, jako by na něco čekal.

Sol zápolí s balíčkem kojenecké výživy; zmrzlé a rev-matické prsty nemohou otevřít ohřívač. Dívá se do batohu a uvědomuje si, že má posledních deset balíčků a pár plen.

Dítě pije, Sol pokyvuje hlavou a téměř usíná, když je všechny budí jakýsi zvuk.

„Co je? „ vykřikuje Brawne a šmátrá po otcově pistoli.

„Pšššš!“ okřikuje ji básník a zdvihá ruku, aby byla zticha.

Kdesi za Hrobkou se to ozývá znovu. Je to suchý, úsečný zvuk, který přehlušuje vytí větru a svištění písku.

„Kassadova puška,“ prohlašuje Brawne Lamia.

„Nebo puška někoho jiného,“ šeptá Martin Silenus.

Sedí v tichu a napínají uši. Dlouho se nic neozývá. Pak noc v jediném okamžiku vybuchuje hlukem... hlukem, který je všechny přinutí skrčit se a zakrýt si uši. Ráchel pláče hrůzou a její křik je přehlušen výbuchy a drásavým jekem přicházejícím zpoza Hrobky.

r

JEDENÁCT

Vzbudil jsem se chvilku předtím, než kapsle dosedla na zem. *Hyperion,* pomyslel jsem si. Snažil jsem se oddělit vlastní myšlenky od zbytku snu.

Mladý poručík nám popřál hodně zdaru a jakmile se dveře otevřely a chladný, řídký vzduch se natlačil do dusné kabiny, byl první venku. Šel jsem za Huntem po obyčejné sestupové rampě, prošel kolem ochranné zdi a ocitl se na asfaltu.

Byla noc a já neměl ponětí, kolik je hodin místního času, zda terminátor právě minul tento bod planety nebo zda se teprve blížil, ale měl jsem pocit, že je dost pozdě. Drobně mžilo a kapky deště voněly po mořské soli a čerstvé, vlhké zeleni. Kolem vzdáleného okraje kosmodromu plála orientační světla a záře dvaceti věží se odrážela od nízkých mraků. Půl tuctu mladých mužů v námořnických uniformách spěšně vykládalo naklad z kapsle. Zahlédl jsem, jak třicet metrů napravo od nás mladý poručík hovoří s nějakým důstojníkem. Malý kosmodrom vypadal jako z učebnice dějepisu, koloniální přístav z prvních let Hidžry. Primitivní startovací sila a přistávací plochy se táhly asi míli či více směrem k temné mase kopců na severu, portálové jeřáby a servisní věže obklopovaly dvě desítky vojenských raketoplánů a malých letounů a podél přistávacích ploch stály unifikované vojenské budovy s řadami antén, fialovými silovými poli a skupinkami kluzáků a letadel.

Podíval jsem se, kam hledí Hunt, a spatřil jsem kluzák; mířil k nám. Na jednom boku měl modrý a zlatý geodetický znak Hegemonie, osvětlený mihotavými světly; déšť se leskl před předními reflektory a vířil v proudu vzduchu za

tryskami. Vozidlo zastavilo, kryt se rozevřel, vystoupil muž a spěchal k nám.

Podal Kuntovi ruku. „Pan Hunt? Já jsem Theo Lané."

Hunt si s ním potřásl a hlavou ukázal na mě. „Těší mě, generální guvernére. Tohle je Joseph Severn."

Stiskl jsem Laneovu ruku a při kontaktu mnou proběhla vlna poznání. Vybavil jsem si Theo Lanea přes Konzulovy zamlžené vzpomínky, vzpomněl si na léta, kdy byl tento mladý muž vicekonzulem, a také na krátké setkání s poutníky před týdnem, kdy je pozdravil krátce před tím, než se vydali vzhůru po řece v levitační bárce *Benáres.* Připadal mi starší než před pouhými šesti dny. Ale neposlušná vlna vlasů na čele byla tatáž, stejně jako staromódní brýle a krátký, pevný stisk ruky.

„Jsem rád, že jste si našel čas na návštěvu planety," řekl generální guvernér Kuntovi. „Je tu několik věcí, které bych rád vzkázal Vrchní administrátorce."

„Proto jsme tady," odpověděl Hunt. Zamžoural do padajících kapek. „Máme na to asi hodinu. Nemohli bychom se tu někde usušit?"

Generální guvernér se rozpustile usmál. „Na letišti je učiněný blázinec, dokonce i v 5:20 ráno, a konzulát je obležen. Ale o jednom místě bych věděl." Pokynul ke kluzáku.

Když jsme se odlepili od Země, všiml jsem si dvou námořních kluzáků, které s námi udržovaly krok, přesto jsem byl překvapen, že generální guvernér celého Protektorátu si sám řídí vlastní vozidlo a není obklopen stálými osobními strážci. Pak jsem si vzpomněl, co Konzul o Theo Laneovi říkal ostatním poutníkům - o jeho zdatnosti a skromných způsobech - a uvědomil si, že tato úmyslná neokázalost je v souladu s jeho stylem.

Když jsme opustili přístav a zamířili k městu, vyšlo slunce. Nízká mračna, osvětlená zespoda, nádherně zářila, kopce na severu jiskřily jasnou zelení, nachem a okrem. Pruh oblohy pod mraky na východě byl úchvatně zelený a lazuritový, přesně takový, jak jsem si ho pamatoval ze svých snů. *Hyperion,* pomyslel jsem si a hrdlo se mi stáhlo napětím a vzrušením.

Opřel jsem hlavu o opěradlo a uvědomil si, že závrať

a zmatek, které se mě zmocnily, byly způsobeny slábnoucím kontaktem s datasférou. Spojení stále fungovalo, přetrvávalo převážně na mikrovlnných a tachykomových kanálech, ale bylo nejslabší, jaké jsem doposud cítil; pokud byla datasféra mořem, v němž jsem plaval, pak jsem se teď ocitl vskutku ve velmi mělké vodě - možná, že nejlepší metaforou by bylo přílivové jezírko -, jak jsme se vzdalovali od přístavu a jeho nedokonalé mikrosféry, 'voda' byla stále mělčí. Přinutil jsem se dávat pozor na to, o čem se bavili Hunt a generální guvernér Lané.

„Teď můžete vidět kůlny a chatrče," ukazoval Lané a maličko uhnul, abychom měli lepší výhled na kopce a údolí oddělující kosmodrom od hlavního města.

Kůlny a chatrče - poněkud vznešená jména pro ubohou sbírku sklolaminátových panelů, pruhů látky, hromad beden a úlomků izolační pěny, které pokrývaly kopce a hluboké kaňony. Kdysi to z přístavu do hlavního města mohla být pěkná projížďka malebnou krajinou. Dnes se z ní stala obnažená země, zbavená všech stromů a jakéhokoliv úkrytu, louky ušlapané na blátivé pustiny, a město se sedmi nebo osmi sty tisíci uprchlíků se táhlo do dálky a zabíralo každičké rovné místo v dohledu. K oblakům stoupal dým z tisíců snídaní. Všude bylo něco v pohybu, bosé děti pobíhaly, ženy přinášely vodu z potoků, jež musely být neuvěřitelně znečištěné, muži

posedávali na holé planině a čekali v řadách před primitivními záchodovými budkami. Všiml jsem si, že po obou stranách silnice je natažen drát ostrý jako břitva a vztyčeno fialové silové pole, a že každé půl míle stojí vojenská strážní věž. Dlouhé řady maskovaných pozemních vozidel a kluzáků Jednotek se pohybovaly po dálnici a nízkých drahách oběma směry.

„... většina uprchlíků jsou domorodci," vysvětloval Lané, „ačkoliv tu jsou i tisíce uprchlých vlastníků půdy z měst na jihu a z velkých plantáží na Orlu."

„Jsou tady, protože si myslí, že hrozí invaze Vyvržen-ců?" zeptal se Hunt.

Theo Lané se podíval na pobočníka Vrchní administrá-torky. „Původně vznikla panika poté, co se otevřely Hrobky času. Lidé byli přesvědčeni, že si pro ně přijde Štír."

„A přišel? „ zeptal jsem se.

Mladý muž si poposedl v sedadle, aby se na mne mohl otočit.

„Před sedmi měsíci odešla na sever třetí legie domobrany. Nevrátila se."

„Řekl jste, že původně prchali před Štírem," namítl Hunt. „Proč přišli ostatní?"

„Čekají na evakuaci. Všichni vědí, co Vyvrženci... a bojové oddíly Hegemonie... provedli v Bressii. Nechtějí být při tom, až se totéž stane na Hyperionu."

„Víte o tom, že Jednotky považují evakuaci za úplně nejkrajnější, poslední východisko?" zeptal se Hunt.

„Ano. Ale uprchlíkům to neříkáme. Už tak došlo k ošklivým nepokojům. Chrám Štíra byl zničen... lůza ho oblehla a kdosi použil upravenou plazmovou nálož z dolů na Medvědici. Minulý týden došlo k útokům na konzulát a přístav a k nepokojům v Jacktownu."

Hunt přikývl a díval se, jak se město blíží. Budovy byly nízké, málokterá měla více než pět pater, a jejich pastelové zdi jasně svítily v kosých paprscích ranního slunce. Podíval jsem se Kuntovi přes rameno a zahlédl nízkou horu, z níž přes údolí zamyšleně shlížela vytesaná tvář Smutného krále Billyho. Řeka Hoolie se vinula napříč centrem starého města, pak se její tok narovnával a vydával se na severovýchod ke vzdálenému Uzdovému hřbetu, kde se obracel a mizel v mokřinách weirových lesů na jihovýchodě. Věděl jsem, že se řeka dál rozšiřuje do delty podél pobřeží Hříva. V porovnání se zbědovanou spletí uprchlických slumů se zdálo, že ve městě žije jen málo lidí, ale jakmile jsme začali klesat k řece, povšiml jsem si zvýšeného pohybu armády, tanků, vojenských osobních vznášedel a vozidel na křižovatkách a v parcích; maskování měly záměrné deaktivováno, aby vypadaly ještě hrozivěji. Pak jsem i ve městě uviděl uprchlíky: narychlo zbudované stany na náměstích a v uličkách, tisíce spících postav podél obrubníků; jako hromady špinavého prádla, které čekají, až je někdo odnese.

„Před dvěma lety žilo v Keatsu dvě stě tisíc obyvatel," podotkl generální guvernér Lané. „Teď se i se slumy blížíme ke třem a půl milionům."

„Myslel jsem, že na planetě žije sotva pět milionů lidí," ozval se Hunt. „Včetně domorodců."

„Přesně tak," souhlasil Lané. „Teď vidíte, proč se všechno hroutí. Ve druhých dvou velkých městech, Port Romanci a Endymionu, se shromáždila většina ze zbytku utečenců. Plantáže vláknitého plastiku na Orlu jsou prázdné a džungle a ohnivé lesy je začínají pohlcovat, farmy podél Hřívy a Devíti ocasů neprodukují nic - a pokud ano, nedokáží dostat potraviny na trh, protože se zhroutil systém civilní dopravy."

Hunt se díval, jak se řeka přibližuje. „A co dělá vláda?"

Theo Lané se usmál. „Chcete říct, co dělám *já?* Krize vřela pod pokličkou skoro tři roky. Nejprve bylo nutno rozpustit Samosprávnou radu a uvést Hyperion formálně pod Protektorát. Jakmile jsem měl výkonnou moc, znárodnil jsem zbývající dopravní společnosti a vzdušné linky -kluzáky teď používá pouze armáda - a zrušil domobranu."

„Zrušil?" řekl překvapeně Hunt. „Myslel jsem, že jste ji chtěl použít."

Generální guvernér zavrtěl hlavou. Lehce se dotkl řízení a kluzák začal sestupovat po spirále k centru Keatsu. „Byli víc než k ničemu, byli nebezpeční. Nijak mě nerozčílilo, když „Třetí bojová' legie odešla na sever a prostě zmizela. Jakmile přistály pozemní oddíly Jednotek a námořnictvo, zbylé násilníky z domobrany jsem odzbrojil. Oni byli zdrojem nepokojů a rabování. Tak, tady posnídáme a promluvíme si."

Kluzák se snesl nad řeku, vykroužil poslední oblouk a zlehka dosedl na dvůr prastaré budovy, postavené z kamene a dřeva, s nápadnými zdobenými okny: Cicero. Ještě než Lané Kuntovi vysvětlil, kde to jsme, poznal jsem místo, kde se zastavili poutníci - stará hospoda, která byla zároveň zájezdním hostincem, ležela v samém srdci Jacktownu a zabírala čtyři budovy. Její balkony, verandy a dřevěné průchody visely na jedné straně nad líně tekoucí Hoolie a nad úzkými uličkami Jacktownu na straně druhé. Cicero byl starší než vytesaná tvář Smutného krále Billyho a jeho potemnělé pokoje a hluboké vinné sklepy bývaly pravým Konzulovým domovem během jeho let exilu.

Stan Leweski nám vyšel naproti ke dveřím na dvůr. Byl vysoký, mohutný a jeho tvář byla potemnělá a popraskaná věkem jako kamenné stěny hostince. Byl to on, kdo dělal Cicera tím, čím byl, stejně jako jeho otec, děd a praděd před ním.

„U všech všudy!“ zvolal obr a poplácal generálního guvernéra a de fakto diktátora tohoto světa po ramenou, div ho neporazil. „Koukám, že sis zase jednou přivstal, co? Po-zvals' kamarády na snídani? Vítejte u Cicera!“ Stanova mohutná ruka nejprve pohltila Kuntovu pravici a hned na to mou. Pozdrav to byl tak srdečný, že jsem si musel ohmatat prsty, jestli je mám celé. „Neboje to pro vás později - podle času Sítě?“ zaburácel. „Možná jste zaskočili na drink nebo na večeři!“

Leigh Hunt na hostinského zamžoural. „Jak víte, že jsme ze Sítě?“

Leweski vybuchl tak hlasitým smíchem, že se korouhvičky na střeše otočily. „Cha! To je ohromně těžké uhodnout! Přijdete sem s Theem při východu slunce - myslíte si, že sem vodí kdekoho? - navíc na sobě máte vlněné šaty, a tady nenajdete jedinou ovci. Nejste lidé z Jednotek ani hlavou-ni z plantáží vláknitého plastiku... ty znám všechny! Ipso facto toto, přenesli jste se ze Sítě na kosmické lodi a slétli sem na dobré jídlo. Takže, chcete snídani nebo pití?“

Theo Lané si povzdychl. „Posaď nás do tichého kouta, Stane. Slaninu s vejci a slanečky pro mě. Pánové?“

„Jen kávu,“ požádal Hunt.

„Mně také,“ přidal jsem se. Šli jsme za majitelem úzkou uličkou, po několika schůdkách nahoru, přes železné rampy a dalšími průchody. Hostinec byl menší, temnější a zakouřenější, než jak jsem si ho pamatoval ze snů. Pár štamgastů se po nás ohlédlo, když jsme je míjeli, ale jinak tam bylo mnohem méně hostů než dříve. Lané sem očividně poslal vojáky, aby vyprovodili zbytky hrdlořezů z domobrany, kteří se v hostinci utábořili. Šli jsme kolem vysokého, úzkého okna. Vyhlédl jsem ven a pohled na vojenská vozidla a na vojáky s nabitými zbraněmi potvrdil moji hypotézu.

„Tady,“ Leweski nás uvedl na malou verandu, která vybíhala nad řeku. Byl z ní pěkný pohled na štíty střech a na

kamenné věže Jacktownu. „Dominy je tady za dvě minuty se snídaní a s kávou,“ slíbil ještě a zmizel - vzhledem k jeho objemu nečekaně rychle.

Hunt se podíval na komlog. „Máme asi čtyřicet pět minut. Pak by se s námi měla výsadková kapsle vrátit. Takže začněme.“

Lané přikývl, odložil brýle a promnul si oči. Uvědomil jsem si, že byl celou noc vzhůru... možná několik nocí. „Dobrá, „ souhlasil a nasadil si brýle. „Co chce VA Gladstonová vědět?“

Hunt se na chvíli odmlčel, protože se objevil malý mužík s pergamenovou pokožkou, který přinesl kávu ve velkých, masivních šálcích a před Lanea položil talíř s jídlem. „VA chce vědět, jaké jsou podle vás priority,“ začal Hunt. „A také potřebuje vědět, jestli se tady udržíte, pokud se boj protáhne.“

Lané polkl několik soust, než odpověděl. Dopřál si dlouhý doušek kávy a upřeně se na Hunta zadíval. „První otázku až nakonec,“ řekl. „Definujte mi, co znamená 'protáhne'.“

„Řádově týdny.“

„Týdny snad. Měsíce v žádném případě.“ Generální guvernér ochutnal slanečky. „Vidíte, v jakém stavu je hospodářství. Nebýt potravin od Jednotek, byly by nepokoje kvůli jídlu každý den a ne jen jednou týdně. Kvůli karanténě nefunguje export. Polovina uprchlíků chce najít kněze z chrámu Stírá a zabít je, druhá polovina chce konvertovat, než Štír najde *je*. „

„Našli jste kněze?“ zeptal se Hunt.

„Ne. Víme jistě, že unikli zničení chrámu, ale úřady je nedokáží lokalizovat. Povídá se, že odešli na sever do pevnosti Chronos, kamenného hradu hned nad planinou, kde jsou Hrobky Času.“

O tom jsem věděl víc. Věděl jsem přinejmenším, že poutníci nenašli během své krátké návštěvy pevnosti žádné kněze. Ale objevili stopy vraždění.

„Co se týče našich priorit,“ pokračoval Theo Lané, „za prvé je to evakuace. Za druhé eliminace hrozby Vyvržených. Za třetí pomoc s panikou kolem Štíra.“

Leigh Hunt se opřel o dřevěné opěradlo. Z velkého hrnku

v jeho ruce stoupala pára. „Evakuace není v tuto chvíli možná -“

„Proč?“ Laneova otázka zazněla jako prásknutí bičem.

„VA Gladstonová nemá politickou moc... v tuto chvíli... přesvědčit Senát a Velký sněm, že Síť dokáže

přijmout pět milionů uprchlíků -“

„Kravina,“ rozhořčil se generální guvernér. „Maui-Do-hodu zaplavilo první rok po jejím zařazení do Protektorátu dvakrát tolik turistů. Což rozbilo unikátní ekologické vztahy na celé planetě. Umístěte nás na Armaghast nebo na jinou pouštní planetu, dokud nepomine hrozba války.“

Hunt zavrtěl hlavou. Jeho basetí oči vypadaly zasmuši-leji než obyčejně. „Není to jen otázka logistiky nebo politiky. Je to...“

„Štír,“ přikývl Lané. Překrojil kus slaniny. „Štír je tím hlavním důvodem.“

„Ano. Stejně jako obavy z infiltrace Vyvrženců do Sítě,“

Generální guvernér se zasmál. „Takže vy se bojíte, že když tady zřídíte Brány a necháte nás odejít, přistane tady parta třímetrových Vyvrženců, postaví se do řady a nikdo si toho nevšimne?“

Hunt usrkával kávu. „Ne,“ namítl, „ale je tu reálná možnost invaze. Každá Brána je cestou do Sítě. Poradní sbor před tím varuje.“

„Dobře,“ řekl Lané s plnými ústy. „Tak nás evakuujte loděmi. Nepřiletěly snad původní speciální jednotky právě kvůli tomu?“

„To byl *zdánlivý* důvod. Naším skutečným cílem je porazit Vyvržence a zcela přičlenit Hyperion k Síti.“

„A co potom hrozba Štíra? „

„Bude... neutralizován.“ Hunt se odmlčel, neboť kolem verandy procházela malá skupinka lidí.

Letmo jsem na ně pohlédl, vrátil pozornost zpět k našemu stolu, ale vzápětí jsem se za nimi prudce otočil. Skupina zmizela v chodbičce. „Nebyl to Melio Arundez?“ přerušil jsem guvernéra.

„Prosím? Aha, doktor Arundez. Ano. Znáte ho, pane Severně? „

Leigh Hunt se na mě ostře podíval, ale ignoroval jsem

ho. „Ano,“ potvrdil jsem Laneovi, ačkoliv jsem Arundeze ve skutečnosti nikdy osobně nepotkal. „Co dělá na Hyperionu?“

„Jeho tým tu přistál před více než šesti místními měsíci s návrhem projektu univerzity v Reich na Svobodě na doplňkový výzkum Hrobek času.“

„Ale Hrobky byly pro turisty a výzkumníky uzavřeny,“ namítl jsem.

„Ano. Ale jejich přístroje - necháváme data přenášet jednou týdně konzulátním tachykomovým vysílačem - již ukázaly změnu antientropických polí kolem Hrobek. Na univerzitě v Reich věděli, že se Hrobky otevírají... pokud je tomu skutečně tak... a vyslali sem nejlepší odborníky Sítě, aby je prostudovali.“

„Ale vy jste jim neudělil povolení,“ podotkl jsem.

Theo Lané se chladně usmál. „VA Gladstonová jim neudělila povolení. Uzavření Hrobek je přímý rozkaz z TC^2. Kdyby to bylo na mně, odmítl bych poutníky a skupině doktora Arundeze bych dal přednostní povolení.“ Otočil se k Huntovi.

„Omluvte mě,“ požádal jsem a vyklouzl z verandy.

Arundeze a jeho lidi - tři ženy a čtyři muže, jejichž oblečení i fyzická konstrukce prozrazovaly, že pocházejí z různých světů Sítě - jsem našel o dvě verandy dál. Skláněli se nad snídaněmi a vědeckými komlogy a diskutovali v tak záhadných technických termínech, že by i talmudický učenec zbledl závistí.

„Doktor Arundez?“

„Ano?“ Vzhlédl. Byl asi o dvacet let starší, než jsem si ho pamatoval. Bylo mu již přes šedesát, vstupoval do středního věku, ale měl stále nesmírně přitažlivý profil, bronzovou pleť, pevnou bradu, zvlněné černé vlasy s náznakem stříbra na skráních a pronikavé hnědé oči. Chápal jsem, jak se do něj mohla čerstvě promovaná studentka okamžitě zamilovat.

„Jmenuji se Joseph Severn,“ představil jsem se. „Neznáme se, ale já jsem znal vaši přítelkyni... Ráchel Weintraubovou.“

Arundez byl vmžiku na nohou, omluvil se ostatním, vzal mě za loket a vedl mě dál do hostince, kde jsme našli prázdný box pod kulatým oknem, z něhož bylo vidět na červené střechy. Pustil můj loket a dlouho si mě měřil pohledem. Všiml si mého oděvu ze Sítě. Otočil mi zápěstí a pátral po modré barvě, jež by prozradila absolvování Poulseno-vy kúry. „Jste příliš mladý. Ráchel jste mohl znát jen jako dítě.“

„Nejlíp znám vlastně jejího otce,“ připustil jsem.

Doktor Arundez vydechl a přikývl. „Jistě. Kde vůbec *je* Sol? Snažil jsem se ho přes konzulát najít celé měsíce. Úřady na Hyperionu mi byly schopné říci jen to, že se odstěhoval.“ Opět si mě zkoumavě prohlédl. „Víte o Rachelině... chorobě?“

„Ano.“ Byla to Merlinova nemoc, která způsobila, že stárla pozpátku a každým dnem jí mizely vzpomínky.

Melio Arundez byl jednou z nich. „Vím, že jste ji navštívil asi před patnácti standardními roky na Barnardově planetě.“

Arundez se zamračil.

„To byl omyl. Myslel jsem, že bych si mohl promluvit se Sólem a Sarai. Když jsem ji uviděl...“ Zavrtěl hlavou. „Kdo jste vy? Víte, kde jsou Sol a Ráchel teď? Do jejích narozenin chybí *tři dny.* „

Přikývl jsem. „Její první a zároveň poslední narozeniny. „ Rozhlédl jsem se. Chodba byla prázdná a tichá, až na vzdálenou ozvěnu smíchu odkudsi z nižších pater. „Jsem z úřadu Vrchní administrátorky a přijel jsem na informační návštěvu. Mám zprávy, že Sol Weintraub a jeho dcera odjeli k Hrobkám Času.“

Arundez vypadal, jako by dostal ránu na solar plexus. „*Tady?* Na Hyperionu?“ Na chvíli se zadíval na vrcholky střech. „Měl jsem si to uvědomit... přestože se sem Sol odmítal vrátit... ale když už Sarai není...“ Podíval se na mne. „Jste s nimi v kontaktu? Je Ráchel... jsou v pořádku?“

Zavrtěl jsem hlavou. „V současnosti s nimi není žádné rádiové ani datasférové spojení. Vím jen, že se tam dostali bez nehody. Otázkou zůstává, co víte *vy?* Co ví váš tým. Údaje o tom, co se děje u Hrobek Času, by pro jejich přežití mohly být velmi důležité.“

Melio Arundez si rukou prohrábl vlasy. „Kdyby nás tam nechali jít! Zatracená, stupidní byrokratická krátkozra-kost... Říkáte, že jste z úřadu Gladstonové. Mohl byste jim vysvětlit, proč je pro nás tak důležité, abychom se tam dostali?“

„Jsem jenom posel. Ale vysvětlete mi, proč je to tak důležité, a já se tu informaci pokusím předat.“

A^undezovy velké ruce objaly ve vzduchu nějaký neviditelný předmět. Jeho napětí a rozčilení byly hmatatelné. „*Tři* roky údaje přicházely v komprimované podobě a konzulát je nechával jednou týdně posílat ze svého drahocenného tachykomového vysílače. Data prokazovala pomalé, ale neúprosné oslabování antientropického obalu - časových slapů - uvnitř a kolem Hrobek. Bylo nepravidelné, nelogické, ale stálé. Náš tým dostal povolení k cestě sem krátce poté, co oslabování započalo. Dorazili jsme asi před šesti měsíci a získali data, jež naznačovala, že se Hrobky otevírají... slaďují svou fázi s *přítomností*... ale čtyři dny po našem příjezdu přestaly přístroje vysílat. Všechny. Prosili jsme toho zmetka Lanea, aby nás tam nechal jít překalibro-vat je a zavést nové senzory, pokud by nám nedovolil osobní průzkum.

Nic. Žádná propustka. Žádná komunikace s univerzitou... dokonce ani tehdy, co přilétly lodě Jednotek, což spojení usnadnilo. Pokusili jsme sejít podél řeky sami, bez propustky, ale Laneovi marinád nás zadrželi u propusti v Karle a přivedli nás zpátky v poutech. Strávil jsem čtyři týdny ve vězení. Teď se můžeme potulovat po Keatsu, ale zavřou nás napořád, pokud ještě jednou opustíme město.“ Arundez se předklonil. „*Můžete* nám pomoct?“

„Nevím. Chci pomoci Weintraubovym. Snad by bylo nejlepší, kdybyste mohl vzít své lidi až na místo. Víte, kdy se Hrobky otevřou?“

Časový fyzik učinil podrážděné gesto. „Kdybychom tak měli *nová* data!“ Povzdychl si. „Ne, nevíme. Mohou být otevřené už teď, nebo to může trvat dalšího půl roku.“

„Když říkáte 'otevřou',“ zeptal jsem se, „nemyslíte tím fyzicky otevřít?“

„Jistěže ne. Hrobky Času byly fyzicky otevřené kvůli

prohlídce hned po jejich objevení, před čtyřmi standardními stoletími. Otevření myslím ve smyslu spuštění časových opon, které oddělují jejich jednotlivé části, což celý komplex přivede do stejné fáze s místním tokem času.“ „Místním myslíte...?“ „Myslím tento vesmír, pochopitelně.“ „A jste si jistý, že se Hrobky pohybují zpět v čase z naší budoucnosti? „

„Zpět v čase ano,“ vysvětloval Arundez. „Nelze říct, zda z naší budoucnosti. Nejsme si dokonce ani jisti, co 'budoucnost' znamená v časově—fyzikálním smyslu. Mohou to být série sinusových pravděpodobností nebo megaverze rozvětvené podle rozhodnutí nebo i -“

„Ať je to, co je to,“ přerušil jsem ho, „Hrobky a Štír přicházejí tamodtud?“

„Hrobky Času zcela jistě,“ přikývl fyzik. „O Štírovi nic nevím. Můj osobní odhad je ten, že jde o mýtus živený stejnou pověrčivostí, která řídí ostatní náboženství.“

„Dokonce i po tom, co se stalo Ráchel?“ zeptal jsem se. „Pořád nevěříte ve Štíra? „

Melio Arundez na mě ostře pohlédl. „Ráchel dostala Merlinovu chorobu. Je to nemoc antientropického stárnutí, ne kousanec nějaké vybájené nestvůry.“

„Kousnutí času nebylo nikdy vybájené,“ odporoval jsem. Byl jsem překvapen vlastní lacinou selskou filozofií. ‚30tázka zní - vrátí Štír, nebo jaká to síla obývá Hrobky Času, Ráchel do 'místního' toku času?“

Arundez přikývl a opět se zadíval na střechy domů.

Slunce se skrylo za mraky. Ráno bylo šedivé, červené tašky

na střechách vypadaly jako vybělené. Znovu začínalo pršet.

„A otázka také zní," pokračoval jsem a znovu překvapil

sám sebe, „pořád ještě ji milujete?"

Fyzik pomalu otočil hlavu a upřel na mě rozzlobený pohled. Cítil jsem, jak v něm roste pádná odpověď - možná i fyzická - jak se láme a slábne. Sáhl do kapsy kabátu a ukázal mi holofotografii přitažlivé ženy s prokvétajícími vlasy a dvou téměř dospělých dětí. „Má žena a děti. čekají na mě na Renesanci." Ukázal na mě prstem. „Kdyby byla Ráchel... dnes uzdravena, bylo by mi dvaaosmdesát

T

standardních let, než by dosáhla věku, kdy jsme se poprvé potkali." Vrátil holofoto do kapsy. „Ano, ano, pořád ji miluji."

„Připraven?" Nastalé ticho přerušil hlas. Vzhlédl jsem a ve dveřích stáli Hunt a Lané. „Kapsle startuje za deset minut."

Vstal jsem a stiskem ruky se rozloučil s Arundezem.

„Pokusím se," slíbil jsem.

Generální guvernér Lané nás nechal odvézt jedním ze svých doprovodných kluzáků, zatímco se sám vrátil na konzulát. Vojenský kluzák nebyl o nic pohodlnější než konzu-látní stroj, ale byl rychlejší. Když už jsme byli připoutáni na sedačkách v kapsli, Hunt se zeptal: „Co jste to měl s tím fyzikem?"

„Jenom utužování staré známosti."

Hunt se zamračil. „A co jste mu to sliboval, že se pokusíte?"

Kapsle zahřměla, zatřásla se a pak ji katapult vymrštil vzhůru. „Slíbil jsem, že se mu pokusím zprostředkovat návštěvu nemocného přítele."

Hunt se mračil dál, ale já si vytáhl skicovací podložku a čmáral jsem si obrázky Cicera, dokud jsme o patnáct minut později nezakotvili na přenosové lodi.

Bylo trochu šokující projít Bránou do křídla exekutivy v budově Vlády. Další krok nás přenesl na galerii Senátu, kde Meina Gladstonová stále ještě mluvila k plnému hledišti. Kamery a mikrofony přenášely její řeč do Velkého sněmu a stovkám milard nedočkavých občanů.

Mrkl jsem na hodinky. Bylo 10:38. Byli jsme pryč pouze devadesát minut.

l

DVANÁCT

Budova, v níž byl umístěn Senát Hegemonie Člověka, se podobala spíše Senátu Spojených států zpřed osmi století než velkolepějším stavbám Severoamerické republiky nebo První světové rady. Hlavní sál byl rozlehlý, obkrouže-ný galeriemi, dost velký, aby se do něj vešlo více než tři sta senátorů světů Sítě plus sedmdesátka zástupců z protek-torátních kolonií, kteří neměli právo hlasu. Koberce měly rubínovou barvu a paprskovité se rozbíhaly od ústředního pódia, kde měli svá místa prezident Pro Tem, mluvčí Velkého sněmu a dnes i vrchní výkonný úředník Hegemonie. Lavice senátorů byly zhotoveny z muirového dřeva, darovaného templáři Božího sadu, kteří takové výrobky pokládali za posvátné, a vůně naleštěného muiru se vznášela sálem, i když byl plný lidí jako dnes.

Leigh Hunt a já jsme vstoupili, právě když Gladstonová dokončovala projev. Zapojil jsem komlog, abych si přečetl zhuštěnou verzi. Byl krátký, jako většina jejích projevů, poměrně jednoduchý, oproštěný od povýšenosti nebo bom-bastičnosti, přesto ozdobený nádechem originálnosti a vynalézavosti, v nichž se skrývala mocná síla. Gladstonová podala přehled incidentů a konfliktů, které vedly k současnému válečnému stavu s Vyvrženci, vyslovila vznešené přání míru, který je v politice Hegemonie stále nejvyšším cílem, a volala po jednotě Sítě a Protektorátu, dokud tato krize nepomine. Naslouchal jsem závěru její řeči.

„... a tak se stalo, spoluobčané, že po více než století mim jsme se znovu ocitli v zápase za udržení těch práv, jimž byla naše společnost oddána už od doby před zánikem Matky Země. Po více než století míru musíme napřáhnout

- jakkoliv neochotně, jakkoliv s nechutí - meč a štít, které vždy chránily naše dědická práva a poskytovaly společné dobro, aby opět zavládl mír.

Nesmíme být... a nebudeme... oklamáni rykem trubek ani přívalem vzrušení, jež volání do zbraně nevyhnutelně vzbuzuje. Ti, kdo ignorují historické zkušenosti s vrtošivostí války, budou nuceni si je zopakovat... a možná, že kvůli nim i zemřou. Je možné, že budeme muset v budoucnu podstoupit velké oběti. Je možné, že mnohé z nás čeká velký žal. Ale přestože se nevyhnutelně dostaví úspěchy i porážky, vězte nyní, že si musíme

navždy zapamatovat dvě věci: za prvé, že bojujeme za mír a víme, že válka nesmí nikdy být podmínkou, ale spíše dočasným zlem, které musíme přetrpět jako dítě přetrpí horečku, když ví, že po dlouhé bolestiplné noci přijde uzdravení. A mír je právě takovým uzdravením. Za druhé, že se nikdy nevzdáme... nikdy nevzdáme ani nezaváháme ani nepodlehneme nižším pohnutkám... nezaváháme, dokud nebude vítězství naše, agrese nebude poražena a mír nebude vydobyt. Děkuji vám.“

Leigh Hunt se předklonil a pozorně sledoval, jak většina senátorů povstala, aby odměnila Gladstonovou potleskem, jenž se rozléhal sálem a nás na galerii zaléval jako příboj. *Většina* senátorů. Viděl jsem, že Hunt počítá ty, kteří zůstali sedět. Někteří měli paže založené na prsou a viditelně se mračili. Válka ještě netrvala ani dva dny a již se začínala formovat opozice... nejprve mezi koloniálními světy, které se obávaly o vlastní bezpečnost, zatímco Jednotky budou zaneprázdněny u Hyperionu; posléze mezi oponenty Glad-stonové - těch bylo hodně, protože pokud někdo zůstává u moci tak dlouho jako ona, vytvoří si celý sbor nepřátel -, a nakonec mezi těmi členy její vlastní koalice, kteří ve válce spatřovali neuvážené ohrožení bezprecedentní prosperity.

Díval jsem se na ni, jak schází z pódia, potřásá si rukou s věkovitým prezidentem a mladým mluvčím, a poté odchází prostřední uličkou, přičemž se co chvíli zastavuje a prohodí několik slov, nebo se usměje svým obvyklým způsobem. Kamery Velkého sněmu ji sledovaly a já cítil tlak debatní sítě, jak miliardy hlasů vyjadřují svá mínění na propojených úrovních megasféry.

„Musím s ní teď mluvit,“ obrátil se na mne Hunt. „Víte o tom, že jste dnes pozván na oficiální večeři ve Vrcholcích stromů? „

„Ano-“,

Hunt mírně potřásl hlavou, jako by nedokázal pochopit,

proč mě VA chce mít u sebe. „Bude to trvat dost dlouho, a potom bude následovat schůzka s velením Kosmických jednotek. Chce, abyste se zúčastnil večeře i schůzky.“

„Budu k dispozici,“ slíbil jsem.

Hunt se zastavil u dveří. „Máte něco na práci v Domě vlády, dokud nezačne večeře? „

Usmál jsem se na něj. „Budu pracovat na svých portrétových skicách, potom se nejspíš projdu po Jelením parku. Potom... nevím... možná si zdřímnu.“

Hunt znovu zavrtěl hlavou a odchvátal.

TŘINÁCT

Pád Hyperionu

117

První výstřel míjí Fedmahna Kassada sotva o metr a tříští balvan, kolem kterého běží. Plukovník se kutálí do krytu, jeho maskovací polymer je plně aktivován, ochranný štít napnut, útočná puška odjištěna, hledí přepnuto na zaměřování. Kassad leží dlouho, cítí, jak mu buší srdce a rozhlíží se po kopcích, údolí a Hrobkách po nejmenší známce tepla nebo pohybu. Nic. Za černým zrcadlem hledí se začíná usmívat.

Ať už po něm střílel kdokoliv, chtěl ho minout, to je jisté. Použil standardní pulsní paprsek, odpálený osmnác-timilimetrovou rozbuškou. A pokud nebyl střelec více než deset kilometrů daleko... nebyla šance, aby ho - nechtě -minul.

Kassad se vztyčí, aby se rozběhl do krytu Nefritové hrobky, a druhý výstřel ho zasahuje do hrudi. Sráží ho na záda.

Chroptí, odkutálí se a běží ke vchodu Nefritové hrobky se všemi senzory aktivovanými. Projektilem, který ho zasáhl, byla kulka z pušky. Ať už si s ním pohrává kdokoliv, používá vojenskou víceúčelovou útočnou pušku, podobnou té jeho. Odhaduje, že útočník ví, že má na sobě tělový štít a že mu tedy kulka z pušky nemůže ublížit. Ale multifunk-ční zbraň má i jiné možnosti, a pokud bude v dalším kole hrátek použit smrtící laser, Kassad bude mrtvý. Vrhá se do vchodu Hrobky.

Na hledí stále nejsou žádné stopy po teplu nebo pohybu - kromě červenožlutých obrysů šlépějí druhých poutníků v místě, kde před několika minutami vstoupili do Sfingy; rychle chladnou.

Kassad přepne displeje, rychle projede pásmo VKV a optické kanály. Nic. Přiblíží si stonásobně údolí, započítá pohyb větru a písku a aktivuje indikátor pohybu. Nezaregistruje nic většího než hmyz. Zapne radar, sonar a lorfové pulsy, přičemž riskuje, že se podle nich ostřelovač zaměří. Nic. Na displeji si vyvolá údaje o prvních dvou výstřelech; objeví se modré balistické dráhy.

První výstřel přišel z Města básníků, více než čtyři kliky na jihozápad. Druhý výstřel, o deset vteřin později, přilétl od Křišťálového monolitu. Téměř celý klik na severovýchod. Logika mu napovídá, že tu musí být dva střelci. Kassad si je jistý, že je to pouze jeden. Načítá si na displeji měřítko. Druhý výstřel přišel odkudsi z Monolitu, z výšky alespoň třiceti metrů na příkré stěně.

Kassad se vyklání, zvyšuje zesílení a snaží se dohlédnout tmou a posledními poryvy bouře na mohutnou stavbu. Nic. Žádná okna, žádné škvíry, žádné otvory.

Pouze miliardy částeček, jež po bouři zůstaly ve vzduchu, mu umožňují, aby na zlomek vteřiny zahlédl laser. Kassad vidí zelený paprsek *poté*, co ho zasáhl do hrudi. Odkulí se zpátky do vchodu Nefritové hrobky a

přemýšlí, zda zelené zdi dokáží pronikavý paprsek zadržet. Supravodiče ve štítu vyzařují teplo na všechny strany a taktické hledí mu prozrazuje, co už tak jako tak ví: výstřel přišel z místa vysoko na stěně Křišťálového monolitu.

Kassad cítí v hrudníku bodavou bolest. Dívá se právě včas, aby zahlédl, jak z pěticentimetrového otvoru na podlahu skapávají roztavená vlákna. Zachránila ho až poslední vrstva. Pod oděvem mu po těle stéká pot a zdi Hrobky doslova září teplem, kterého se zbavuje jeho oblek. Bio-monitory varovně pískají, ale nehlásí nic vážného. Senzory v oděvu ukazují nějaké poškození okruhů, ale není to nic, co by se nedalo nahradit. Jeho zbraň je stále plná, nabitá a funkční.

Kassad přemýšlí.

Všechny Hrobky jsou archeologické poklady nezměrné hodnoty, uchovávané po staletí jako dar budoucím generacím, třebaže se *opravdu* pohybují nazpět v čase. Byl by to zločin meziplanetárnách rozměrů, kdyby plukovník Fed-

mahn Kassad povýšil svůj život nad záchranu těchto nedocenitelných artefaktů.

„Ale hovno," zašeptá Kassad a odkutálí se do palebné pozice. Pokropí stěnu Monolitu sprškou laserových paprsků, až se začne křišťál spékat, a rozbíhá se. Pálí do stavby v desetimetrových rozestupech výbušné pulsy. Tisíce úlomků lesklého materiálu odlétají do noci, zpomaleně dopadají na dno údolí a ve stěně zanechávají ohavné díry, podobné chybějícím zubům. Kassad přepíná zpátky na široký paprsek a otvory skrápí vnitřek budovy. Zubí se pod hledím, když v několika patrech *cosi* vybuchuje v oblaku plamenů. Kassad střílí pévéčka - paprsky vysokoenergetických elektronů - prolétávají Monolitem a vyrývají dokonale kulaté čtrnáct centimetrů široké a půl kilometru hluboké tunely do skalnaté stěny údolí. Střílí tříštivé granáty, které po proniknutí křišťálovou stěnou Monolitu vybuchují do desetitisíců jehlových šipek. Vystřeluje laserové pulsy, které oslepují všechno, co se dívá jeho směrem. Do každého otvoru rozbité stavby střílí šipky, naváděné tělesným teplem.

Kassad se odkulí zpět do vchodu Nefritové hrobky a odklápí si hledí. Plameny z hořící věže se odrážejí v tisících skleněných střepech, rozmetaných po údolí. Do noci stoupá dým. Vzduch je náhle plný zvonivých zvuků; další kousky křišťálu se odlamují a padají, některé se komíhají na dlouhých jazycích roztaveného skla.

Kassad vyhazuje prázdné energetické zásobníky i stře-livové pásy, nahrazuje je novými a převaluje se na záda. Vdechuje chladný vzduch, jenž přichází z otevřeného vchodu. Nedělá si žádné iluze, že střelce zabil.

„Moneta," šeptá Fedmahn Kassad. Na chviličku zavírá

oči.

Moneta ke Kassadovi přišla poprvé u Agincourtu jednoho pozdně říjnového rána léta Páně 1415. Pole pokrývaly mrtvoly Francouzů i Angličanů, v lese se to hemžilo nepřáteli, kteří by se byli stali vítězi, nebýt vysoké ženy s krátkými vlasy a s očima, na něž nikdy nezapomene. Po svém společném vítězství se Kassad a žena - stále ještě potřísněni krví poražených rytířů - milovali v lese.

Olympská velitelská škola historicko-taktických vztahů poskytovala pomocí stimsimulace zážitky skutečnosti bližší než cokoliv, co může zakusit civil, ale přízračná milenka jménem Moneta nebyla výtvorem stimsimu. Přicházívala k němu během let, kdy byl Kassad kadetem v olympské škole velení Jednotek i později v divokých snech, jež se nevyhnutelně dostavují po každé bitvě.

Fedmahn Kassad a stín jménem Moneta se milovali v tichých zákoutích bitevních polí od Antietamu po Qom-Riyadh. Moneta, neviděna ostatními stimsimovými kadety, k němu přicházela za tropických nocí, když držel hlídku, i za mrazivých dnů, když se ocitli v obklíčení na ruské stepi. Šeptali si v Kassadových snech slůvka vášně po skutečných vítězstvích na ostrovních bojištích Maui-Dohody i za agónie fyzické rekonstrukce, poté co přežil svou smrt na Jižní Bressii. Moneta byla vždy jeho jedinou láskou - nezkrotnou vášní, smíšená s pachem krve a střelného prachu, chutí napalmu, vlahých rtů a ionizované kůže.

Pak přišel Hyperion.

Nemocniční loď plukovníka Fedmahna Kassada byla na cestě ze systému Bressie napadena bitevní lodí Vyvrženců. Jediný Kassad přežil, zmocnil se sépie Vyvrženců, s níž přistál - spíše havaroval - na Hyperionu. Na kontinentu Kůň. Uprostřed pouští a pustin krajiny za Uzdovým hřbetem. V údolí Hrobek Času. V říši Štíra.

A Moneta na něj čekala. Milovali se... a když Vyvrženci přistáli, aby se zmocnili svého zajatce, Kassad a Moneta spolu s nejasným tušením Štírovy přítomnosti zničili vy-vrženecké lodě, rozprášili jejich vyloďovací skupiny a pobili jejich jednotky. Plukovník Fedmahn Kassad ze slumů Thar-sis, syn, vnuk a pravnuk uprchlíků, občan Marsu, na krátkou chvíli zakusil v každém smyslu toho slova *čiré* vzrušení z využívání času jako zbraně, z toho, že se pohybuje mezi svými nepřáteli neviděn, že je Bohem zkázy, ze způsobů boje, jaké nepoznal žádný smrtelný válečník.

Ale tehdy, během milování po bitvě, se Moneta změnila. Stala se z ní zrůda. Nebo ji nahradil Štír. Kassad si

nevybavoval podrobnosti; nikdy by si je nedokázal vybavit, ani kdyby na tom záviselo jeho přežití.

120

Dan Simmons

Ale věděl, že se sem vrátil, aby našel Štíra a zabil ho. Aby našel Monetu a zabil ji. Zabil ji? Nevěděl. Jediné, čím si byl plukovník Fedmahn Kassad jistý, bylo to, že všechny velké vášně vzrušujícího života ho vedly k tomuto místu a k této chvíli, a pokud tu teď na něj čeká smrt, budiž. A pokud to je láska a sláva a vítězství, jež by otřásly základy Valhally, budiž.

Kassad sklápí hledí, vstává a vyráží od Nefritové hrobky. Křičí. Jeho zbraň vrhá k Monolitu kouřové granáty, ale při vzdálenosti, kterou musí urazit, poskytuje kouř jen malý úkryt. Kdosi ve věži je stále naživu a střílí. Kulky a pulsní výboje explodují kolem něj. Uhýbá, vrhá se od duny k duně, od jedné hromady suti ke druhé.

Přilbu a nohy zasahují jehlové šipky. Hledí praská, varovné kontrolky začínají blikat. Kassad vypíná taktické displeje a nechává zapnuté pouze pomůcky pro noční vidění. Do ramene a kolena ho zasahují vysokorychlostní projektily. Kassad padá, je sražen k zemi. Nárazový štít opět tuhne a Kassad už zase běží a cítí, jak mu začínají nabíhat rozsáhlé modřiny. Maskovací polymer prudce mění barvy ve snaze napodobit prostředí, jímž se pohybuje: noc, plameny, písek, roztavené sklo a hořící kámen.

Padesát metrů od Monolitu. Světelné pásy kmitají napravo i nalevo, jediným dotekem proměňují písek ve sklo a blíží se k němu rychlostí, které není možno uniknout. Vražedné lasery si s ním přestávají hrát a udeří, palčivý žár ho zasahuje do přilby, srdce a slabin. Jeho bitevní štít se roz-zařuje jako zrcadlo, během mikrosekund mění frekvence, aby zachytil měnící se barvy. Obklopí ho oblak přehřáté-ho vzduchu. Mikroobvody jsou přetíženy, snaží se zároveň zbavit se tepla a udržovat tenké silové pole, jež má ochránit tělo před přehřátím.

Kassad se snaží překonat posledních dvacet metrů, využívá silopružin, aby překonal bariéry roztříštěného skla. Exploze tryskají na všechny strany, srážejí ho na zem a opět ho zdvihají. Oblek je dokonale ztuhlý; je pouhou loutkou, pohazovanou plamennými prsty.

r

Pád Hyperionu

121

Střelba utichá. Kassad se sbírá do kleku, potom vstává. Podívá se vzhůru na stěnu Křišťálového monolitu a vidí plameny, trhliny, a víc nic. Hledí je popraskané a slepé. Kassad ho zdvíhá, vdechuje kouř a ionizovaný vzduch. Kontrolky mu napovídají, že se s ním ostatní poutníci snaží spojit na všech komunikačních kanálech. Vypíná je. Odkládá přilbu a vstupuje do temnoty.

Je tam jediná velká místnost, čtvercová a tmavá. Uprostřed se táhne otevřená šachta. Vzhlíží k roztříštěnému skleněnému stropu o sto metrů výš. V desátém patře, šedesát metrů nad ním, čeká postava; rýsuje se proti plamenům.

Kassad si přehazuje zbraň přes rameno, přilbu zastr-káva do podpaží, uprostřed šachty nalézá velké spirálovité schodiště a začíná po něm stoupat.

ČTRNÁCT

Pád Hyperionu

123

„ZdřímL jste si?“ zeptal se mě Leigh Hunt, když jsme vstoupili do oblasti Brány Vrcholků stromů.

„Ano.“

„Doufám, že jste měl hezké sny,“ prohlásil Hunt a nijak se přitom nesnažil skrýt sarkasmus ani svůj názor na ty, kteří spí, zatímco se hybatelé vlády dřou.

„Nijak zvlášť,“ opáčil jsem a když jsme po širokém schodišti vystupovali k jídelním patrům, rozhlížel jsem se kolem

sebe.

V Síti, kde se každé město každé provincie každého světa chvástá čtyřhvězdičkovým restaurantem, kde se ryzí gur-máni počítají na desetimiliony a jazyky jsou zhýčkány exotickými pokrmy ze dvou set světů, dokonce i v Síti tolik prošpikované kulinářskými triumfy a restauračními vymoženostmi představují Vrcholky stromů jedinečnou kvalitu. Vrcholky stromů, usazené na tuctu nejvyšších kmenů ve světě lesních obrů, zabírají několik akrů horních větví asi půl míle nad zemí. Schodiště, po němž jsme s Huntem vystupovali, bylo skoro ztraceno mezi obrovskými větvemi o šířce silnic, listy o velikosti plachet a hlavním kmenem -který byl osvětlen reflektory a tu a tam se dal mezerami mezi listy zahlédnout - příkřejším a mohutnějším, než je většina norských štítů. Na Vrcholcích stromů byly v horních loubích dobré dvě desítky jídelních plošin - čím vyšší hodnost, privilegia, bohatství a moc, tím vyšší plošina vám příslušela. Nejvíce ovšem záleželo na moci. Ve společnosti, kde jsou miliardáři v podstatě běžnou záležitostí, kde si oběd ve Vrcholcích stromů v ceně tisíce marek můžou dovolit miliony lidí, tam o postavení a privilegiích s koneč-

nou platností rozhoduje moc - měna, která nikdy nevyjde z módy.

Večerní shromáždění se konalo na nejvyšší palubě, široké, zprohýbané plošině z weirového dřeva (protože na

Muir se nesmí vstupovat) s výhledem na blednoucí citrónovou oblohu, nekonečnou rozlohu nižších korun stromů, sahajících ke vzdálenému obzoru, na měkká oranžová světla stromových domovů templářů a na modlitebny, svítící ve vzdálené zeleni, hnědi a jantaru jemně se o sebe otírajícího listoví. Na večeři bylo kolem šedesáti lidí; poznal jsem senátora Kolčeva, jehož bílé vlasy odrážely světlo japonských lampiónů, radu Albeda, generála Morpurga, admirála Singha, prezidenta Pro Tem Denzel-Hiat-Amina, mluvčí Velkého sněmu Gibbonsovou, dalších dvanáct senátorů z tak mocných světů Sítě, jako bylo Sol Draconi Septem, Deneb Drei, Nordholm, Fuji, obě Renesance, Metaxy, Maui-Dohoda, Hebron, Nová Země a Ixion, a kromě nich ještě houf méně významných politiků. Byl tu i akční umělec Spenser Reynolds; jen zářil v kaštanově červené slavnostní tunice, jiné umělce jsem tu ale neviděl. Na druhé straně paluby jsem zahlédl Tyrenu Wingreen-Feif; původně fllantropka, nyní vydavatelka, v davu vynikala šaty z tenounkých kožených plátků a modročernými vlasy vyčesanými do vysoké vlny. Jenže šaty byly originálem od Tedekaie, makeup byl pojednán dramaticky, nebyl ale interaktivní, a její vystupování bylo decentnější, než by tomu bývalo bylo o pouhých pět nebo šest desítek let dříve. Vydal jsem se k ní parketem, zaplněným kolem barů se hemžícími hosty, kteří čekali na výzvu k večeři.

„Josephe, *drahoušku,*“ zvolala Wingreen-Feif, když jsem byl už jen pár yardů od ní, , jak to, že ses *pro všechno na světě* nechal pozvat na tak nudnou akci?“

Usmál jsem se a nabídl jí sklenici šampaňského. Rozšafná matrónská císařovna literární módy mne znala jen díky své loňské týdenní návštěvě uměleckého festivalu na Es-peranci a díky mému přátelství s takovými celebritami Sítě, jako byli Salmud Brevy III, Milton De Havre a Rithmet Corber. Tyrena byla dinosaurus, který odmítl zemřít; nebýt makeupu, zářila by jí zápěstí, dlaně i krk jasně modrou

barvou opakovaných Poulsenových kúr; strávila desetiletí na mezihvězdných křižnících s krátkým doletem a neuvěřitelně drahým kryogenickým spánkem v lázních příliš exkluzivních, než aby se vůbec nějak jmenovaly; výsledkem bylo, že Tyrena Wingreen-Feif ovládala společenskou scénu ocelovým stiskem už déle než tři století a nejevila žádné známky toho, že by ji chtěla opustit. S každým dvacet let trvajícím spánkem její štěstí kulminovalo a legenda vzrůstala.

„Ještě žiješ na té *nudné* planetě, kterou jsem navštívila loni?“ zeptala se.

„Esperance,“ doplnil jsem, i když mi bylo jasné, že ona zcela přesné ví, kde žije kterýkoliv významný umělec toho bezvýznamného světa. „Ne, podle všeho jsem se prozatím přestěhoval na TG^2.“

Paní Wingreen-Feif udělala grimasu. Matně jsem si uvědomoval skupinku osmi až deseti příživníků, kteří mě upřeně pozorovali a uvažovali, kdo je ten drzý mladík, jenž se k *ní* dostal tak blízko.

„To pro tebe musí být hrozné,“ prohlásila Tyrena, „být nucen žít na planetě obchodníků a vládních úředníků. Doufám, že ti brzy dovolí odejít!“

Pozvedl jsem sklenku, abych jí připil. „Chtěl jsem se tě zeptat,“ prohodil jsem, „- nebyla jsi vydavatelkou Martina Silena?“

Císařovna odtrhla sklenici od rtů a chladně se na mne zadívala. Chvíli jsem si představoval souboj vůlí mezi touto ženou a Meinou Gladstonovou; pokrčil jsem rameny a čekal na odpověď. „Drahoušku,“ odvětila, „to je tak *dávná* historie. Proč by se tvá hezounká mladá hlavička měla zabývat takovými prehistorickými nicotnostmi? „

„Silenus mě zajímá. Zajímá mě jeho poezie. Chtěl jsem vědět, jestli jsi s ním ještě ve styku,“

„Josephe, Josephe, Josephe,“ pokárala mne jakoby žertem paní Wingreen-Feif, „o chudákovi Martinovi nikdo neslyšel už po *desetiletí.* No, ten chudák by byl teď tak hrozně *starý!*“

Nijak jsem se nedotkl faktu, že když byla Tyrena Sile-novou vydavatelkou, byl básník mnohem mladší než ona.

„Je zvláštní, že se o něm zmiňuješ,“ pokračovala. „Má stará firma - Transline - zrovna uvažuje o tom, že by znovu vydala některá Martinova díla. Nevím, jestli už kontaktovali jeho agenta.“

„Jeho *Umírající Zemi?*“ zeptal jsem se a pomyslel na knihy nostalgie po Staré Zemi, které se kdysi dávno tak dobře prodávaly.

„Ne, a to ti je zvláštní. Myslím, že chtějí vytisknout jeho *Cantos,* „ odpověděla Tyrena. Zasmála se a vytáhla marihuanovou tyčinku, zasazenou do dlouhého ebenového náústku. Jeden z jejích dvořanů přispěchal se zapalovačem. „*Divný* výběr, uvážíme-li, že Cantos nikdo nečetl, ani když byl Martin ještě naživu. No, já odjakživa říkám, že umělcově kariéře nic nepomůže tak, jako nějaká ta smrt a trocha tajemnosti.“ Zasmála se - znělo to, jako když se železem štípe kámen. Půltucet těch, kteří ji obklopovali, se zasmálo s ní.

„Měli byste se radši ujistit, jestli je Silenus opravdu mrtvý,“ řekl jsem. „*Cantos* by byly ještě lepší, kdyby byly kompletní.“

Tyrena Wingreen-Feif se na mne podivně zadívala, ale vtom se ozvalo zvonění a pozvalo nás k večeři. Spenser Reynolds nabídl *grande dáme* rámě, lidé se vydali schodištěm ke hvězdám a já dopil, položil prázdnou

sklenku na zábradlí a připojil se ke stádu.

VA a její doprovod dorazili krátce poté, co jsme se roze-sadili. Gladstonová pronesla krátkou řeč, nejspíše tak dvacátou za ten den, nepočítaje v to ranní projev k Senátu a Síti. Původním účelem této slavnostní večeře mělo být vyhlášení sbírky pro Nadaci Armaghast, ale Gladstonové řeč se brzy stočila na válku a nutnost rázně a úspěšně v ní pokračovat za jednoty všech vůdců Sítě.

Když mluvila, hleděl jsem přes zábradlí.

Citrónová barva oblohy přešla v bezvýrazně šafránovou a pak rychle do tropického soumraku tak mohutného, že se zdálo, jako by někdo přes oblohu náhle přehodil tlustou černou přikrývku. Boží sad měl šest měsíců, z nichž

bylo v této zeměpisné šířce vidět pět. Když jsem pozoroval vycházející hvězdy, čtyři oběžnice už pádily po obloze. Vzduch tu byl tak bohatý na kyslík, že to skoro omamo-valo, a zabarvovala jej těžká vůně vlhké vegetace, jež mi připomněla ranní návštěvu Hyperionu. Ale na Boží sad neměla přístup žádná éemvéčka, kluzáky ani jiné létací stroje - tuto oblohu nikdy neznečistily petrochemické emise ani fúzní zplodiny - a hvězdy mohly díky nepřítomnosti měst, dálnic a elektrického osvětlení svou jasností směle soupeřit s japonskými lampióny a osvětlovacími glóby, rozvěšenými na větvích a sloupech.

Po západu slunce se znovu zvedl vítr; celý strom se lehce pohupoval, široká plošina se jemně pohybovala jako loď na mírném moři, sloupy z weirového a muirového dřeva tiše popraskávaly a lehce se kývaly. Ve vzdálených vrcholcích stromů jsem viděl prosvěcovat světla a věděl jsem, že mnohé z nich pocházejí z „místností“ - těch nemnoha tisíc, které templáři pronajímali - které jste si, měli-li jste pár milionů marek na první splátku takové extravagance, mohli hyperprostorově připojit ke svému bytu.

Templáři se nesplnili každodenním provozováním Vrcholků stromů ani vyřizováním pronájmů; jen určili každému takovému snažení striktní, nepřekročitelná pravidla. Profitovali ale na milionech marek, které s sebou takové podnikání přinášelo. Přemýšlel jsem o jejich mezihvězdné lodi *Yggdrasill*, kilometr dlouhém Stromu z nejsvětějšího lesa planety, poháněném Hawkingovými generátory a chráněném nejdokonalejšími energetickými a ergoenergetickými poli, která existovala. Templáři z nějakého nevysvětlitelného důvodu souhlasili s vysláním *Yggdrasillu* na evakuační misi, která nebyla než pouhým krytím pro invazní síly Kosmických jednotek.

A jak už se to stává, když se věci nevyčíslitelné hodnoty dostanou do ohrožení, *Yggdrasill* byla na oběžné dráze Hyperionu zničena, i když ještě není jasné, zda útokem Vy-vrženců nebo někým jiným. Jak templáři reagovali? Co tak důležitého je mohlo přimět riskovat ztrátu jedné ze čtyř existujících stromolodí? A proč byl kapitán stromolodi - Het Masteen - vybrán jako jeden z Poutníků za Štírem a pak

zmizel, ještě než se větrovůz dostal k Uzdovému hřbetu na pobřeží Moře trav?

Vynořovala se taková zatracená spousta otázek - a to válka trvala teprve pár dní.

Meina Gladstonová dokončila proslov a pobídla nás k vybrané večeři. Zdvořile jsem zatleskal a zamával na číšníka, aby mi nalil víno. Prvním chodem byl klasický salát á la období císařství, a já jsem si jej s nadšením nabral. Když jsem jej prokládal výhonky řeřichy, vybavil se mi generální guvernér Theo Lané, jak jí slaninu s vajíčky a slanečkem a z lazuritové oblohy Hyperionu se jemně snáší déšť. *Byl to sen?*

„Co si myslíte o válce, pane Severně?“ zeptal se Reynolds, ten akční umělec. Seděl několik židlí ode mne na protější straně stolu, ale jeho hlas se rozléhal dobře. Všiml jsem si, že tři sedadla napravo ode mne Tyrena povytahuje obočí.

„Co si člověk může myslet o válce?“ odpověděl jsem otázkou a znovu ochutnal víno. Bylo docela dobré, ale naprosto nic v Síti se nemohlo vyrovnat mým vzpomínkám na francouzské Bordeaux. „Válku nemůžete posuzovat,“ dodal jsem, , jen ji přežít.“

„Naopak,“ namítl Reynolds. „Podobně jako mnoho jiných věcí, které lidstvo od Hidžry předefinovalo, i válčení je na prahu okamžiku, kdy se stane uměleckou formou.“

„Uměleckou formou,“ vzdychla žena s krátkými kaštanovými vlasy. Podle datasféry šlo o paní Sudette Cheirovou, manželku senátora Gabriela Fjodora Kolčeva, která sama o sobě představovala významnou politickou osobnost. Na sobě měla šaty ze zlatého láme a ve tváři zanícený zájem. „Válka jako umělecká forma, pane Reynoldsi! To je fascinující koncept!“

Spenser Reynolds byl o něco menší, než představoval průměr v Síti, ale o mnoho pohlednější. Vlasy měl kudrnaté, ale přistřižené nakrátko, kůži bronzovou od blahovolného slunce a lehce pozlacenou nenápadnou tělkou. Šaty a ARNistrii měl nákladně zdobné, ne ale nevkusné, a jeho chování se vyznačovalo uvolněnou sebedůvěrou, o které všichni muži sní a jen pramálo z nich ji má. Jeho vtipnost

byla očividná, zájem o ostatní upřímný a smysl pro humor legendární.

Náhle jsem zjistil, že se mi ten sráč hnusí. „ *Všechno* je uměleckou formou, paní Cheirová, pane Severně," usmál se Reynolds. „Nebo se jí musí stát. Dostali jsme se k okamžiku, kdy se válčení stává jen hulvátským zneužitím politiky v širším smyslu."

„Diplomacie," vmísil se generál Morpurgo, sedící po Reynoldsově levici. „Prosím, generále?"

„Diplomacie," zopakoval. „A je jejím pokračováním, nikoliv zneužitím."

Spenser Reynolds se uklonil a udělal rukou kudrlinku. Sudette Cheirová a Tyrena se tiše zasmály. Zleva se naklonil obraz rady Albeda a řekl: „Voň Clausewitz, nemýlím-li se." Pohlédl jsem na radu. Ve větvích nad ním se leskla přenosná projekční jednotka, ne o mnoho větší než babí léto. Iluze nebyla tak dokonalá jako v Domě vlády, ale byla o mnoho lepší než jakýkoliv osobní hologram, který jsem kdy viděl.

Generál Morpurgo kývl k zástupci Jádra hlavou. „Tak či tak," prohlásila Cheirová, „to, co je tak úžasné, je *idea* války jako umění."

Dojedl jsem salát a číšník - člověk - odstranil mísu a nahradil ji tmavošedou polévkou, kterou jsem neznal. Měla kouřovou chuť s nádechem skořice a moře a byla výtečná. „Válečnictví je pro umělce výborným nástrojem," začal Reynolds a mával přitom příborem jako taktovkou, „není jen pro... řemeslníky, kteří studovali takzvanou válečnou védu." Usmál se na Morpurga a dalšího důstojníka Jednotek po generálově pravici a přestal si jich všímat. „Jen ten, kdo dokáže doopravdy pohlédnout za byrokratická omezení taktiky a strategie a obsolentní vůle 'zvítězit', může doopravdy ovládnout médium tak obtížné, jako je válečnictví moderního věku."

„ *Obsolentní* vůle zvítězit? „ ozval se důstojník Jednotek. Datasféra mi prozradila, že jde o velitele Williama Ajun-ta Leea, hrdinu námořnictva z konfliktu na Maui-Dohodě. Vyhlížel mladě - tak po padesátce - a jeho hodnost napoví-

dala, že za své mládí spíše než Poulsenovi vděčí létům cest mezi hvězdami.

„Jistěže obsolentní," rozesmál se Reynolds. „Myslíte snad, že sochař chce hlínu *porazit?* Copak malíř na plátno útočí? A co se toho týče, copak orel nebo Thomasův sokol napadají oblohu? „

„Orli vymřeli," zabručel Morpurgo. „Možná oblohu napadnout *měli.* Zradila je."

Reynolds se otočil ke mně. Číšníci odnesli jeho opuštěný salát a přinesli mu polévku, kterou jsem já právě dojídal. „Pane Severně, vy jste umělec... nebo přinejmenším ilustrátor," prohlásil. „Pomozte mi těmhle lidem vysvětlit, co mám na mysli."

„Já nevím, co máte na mysli." Zatímco jsem čekal na další chod, poklepal jsem na svou sklenku. Vzápětí v ní bylo víno. Z čela stolu třicet stop ode mne jsem slyšel smích Gladstonové, Hunta a několika ředitelů nadace.

Nezdálo se, že by Spensera Reynoldse má ignorance překvapila. „Má-li naše rasa dosáhnout pravého satori, máme-li se posunout k dalšímu stupni vývoje, který vyhlašuje tolik filozofů, musí *všechno* lidské snažení vědomě usilovat o umění."

Generál Morpurgo se dlouze napil a zavrčel: „Včetně natolik tělesných funkcí, jako je jídlo, reprodukce a vyměšování, předpokládám."

„Zejména včetně těchto funkcí!" prohlásil Reynolds. Rozpažil a zahrnul tím posunkem celý dlouhý stůl a rozkoše, které nabízel. „To, co tu vidíte, jsou zvířecké potřeby k přeměně mrtvé organické masy v energii, primární akt pohlcení jiného života, ale Vrcholky stromů jej změnily v *umem'!* Co se reprodukce týče, její surová zvířecká podstata byla civilizovanými lidskými bytostmi již dávno nahrazena esencí tance. I vyměšování se musí stát čistou poezií!"

„Vzpomenu si na to, až půjdu srát," odpověděl Morpurgo.

Tyrena Wingreen-Feif se rozesmála a otočila se doprava k muži v červenočerném obleku. „Monsignore, vaše církev... katolická, raně křesťanská, že ano? Nemáte nějakou rozkoš-

nou starou doktrínu o lidstvu, které by dosáhlo vyššího vývojového stádia?"

Všichni jsme se obrátili k malému, tichému muži v černé sutaně a podivném kloboučku. Monsignore Eduard, reprezentant téměř zapomenuté raně křesťanské sekty, která se nyní vyskytovala už jen na Pacem a několika koloniálních planetách, byl pozván kvůli své účasti na nadačním projektu pro Armaghast. Až doposud se tiše věnoval výhradně polévce. Vzhlédl s výrazem lehkého překvapení na tváři, poznamenané desetiletími drsného počasí a starostí. „No... ano," odpověděl, „učení svatého Teilharda se zabývá vývojem k bodu Omega."

„A podobá se bod Omega naší zengnostické ideji praktického satori?" zeptala se Sudette Cheirová.

Monsignore Eduard se toužebně zadíval na svou polévku, jako by právě v tom okamžiku byla mnohem důležitější než celá konverzace. „Nepříliš," prohlásil. „Svatý Teilhard si myslel, že celý život, každý stupeň

organického vědomí, je částí naplánovaného vývoje ke konečnému splynutí s Boží podstatou.“ Lehce se zamračil. „Teilhardova východiska byla během posledních osmi století modifikována, společné ale zůstává to, že považujeme Ježíše Krista za vtělení toho, čím se může konečné vědomí na úrovni lidské bytosti stát.“

Odkašlal jsem si. „Nevypracoval jezuita otec Duře rozšíření Teilhardovy hypotézy?“

Monsignore Eduard se předklonil, aby viděl přes Tyrenu přímo na mne. V jeho zajímavém obličeji se zračilo překvapení. „No, ano, ale překvapuje mne, že práci otce Durého znáte.“

Vrátil jsem pohled muži, jenž byl Durého přítelem i tehdy, když byl otec ve vyhnanství pro svou herezi. Myslel jsem na dalšího uprchlíka z Nového Vatikánu, mladého Lenara Hoyta, na jeho mrtvolu, ležící v Hrobce Času, zatímco kru-ciformní parazit přenáší jeho i Durého mutovanou DNK pro další trpké vzkříšení. Jak zapadá ohavnost kruciformu do Teilhardova a Durého nazírání na nevyhnutelný, laskavý vývoj k boží podstatě?

Spenser Reynolds očividné dospěl k názoru, že konverzace se příliš dlouho pohybovala mimo jeho arénu. „Důle-

žité *je,* „ prohlásil a jeho hluboký hlas vytrhl polovinu stolovníků z konverzace, „že válečnictví, podobně jako církev nebo jakékoliv jiné lidské snažení, které soustřeďuje a organizuje lidskou energii v takovém měřítku, musí opustit svou infantilní předpojatost, spočívající ve lpění na *Ding an sich* - obvykle vyjádřenou otrockou fascinací 'cílem' -a oddat se uměleckým dimenzím svého vlastního *oeuvre.* Můj nejnovější projekt -“

„A co je cílem vašeho kultu, monsignore Eduarde? „ zeptala se Tyrena Wingreen-Feif. Vzala Reynoldsovi slovo, aniž by pozvedla hlas nebo odtrhla zrak od duchovního.

„Pomoci lidstvu poznat Boha a sloužit mu,“ odpověděl a s působivým závěrečným srknutím dojedl polévku. Archaický drobný kněz se zahleděl na projekci rady Albe-da. „Slyšel jsem povésti, rado, že Technojádro usiluje o podivně podobný cíl. Je pravda, že se snažíte vytvořit svého vlastního Boha?“

Albedův úsměv byl dokonale vykalkulován tak, aby byl přátelský a přitom v něm nebyla ani stopa po blahosklon-nosti. „Není žádným tajemstvím, že části Jádra po staletí pracovaly na vytvoření alespoň teoretického modelu takzvané umělé inteligence, která by vysoce převyšovala naše vlastní ubohé intelekty.“ Udělal prosebný posunek. „Jen sotva šlo o snahu stvořit Boha, monsignore. Spíše o výzkumný projekt, bádající nad možnostmi, jejichž průkopníky byli váš svatý Teilhard a otec Duře.“

„Ale věříte, že je možné vaším vlastním vývojem k takové vyšší inteligenci dospět? „ zeptal se velitel Lee, námořní hrdina, který pozorně naslouchal. „Vyrobit nejvyšší inteligenci tak, jako jsme kdysi vyrobili vaše neohrabané předchůdce z křemíku a mikročipů? „

Albedo se usmál. „Nic tak jednoduchého ani tak grandiózního, obávám se. A když říkáte 'vy', veliteli, uvědomte si prosím, že nejsem víc než jedna personalita ze seskupení inteligencí o nic méně rozmanitějších, než jsou lidské bytosti na této planetě... nebo v celé Síti. Jádro není žádným monolitem. Je v něm právě tolik směrů filozofie, víry, hypotéz - *náboženství,* chcete-li - jako v libovolné diverzifikované společnosti.“ Založil si ruce, jako by vychutnával

nějaký soukromý vtip. „Já ovšem na úsilí o Nejvyšší Inteligenci nazírám spíše jako na hobby než jako na církev. Spíše jako na něco blízkého stavění lodí v lahvích, veliteli, nebo diskusím o tom, kolik andělů se vejde na špičku jehly, monsignore.“

Skupina se zdvořile zasmála - vyjma Reynoldse, který se bezděčně mračil; bezpochyby proto, že přemítal, jak znovu získat kontrolu nad konverzací.

„A co je pravdy na zvěstech, že Jádro při svém úsilí o Nejvyšší Inteligenci stvořilo dokonalou repliku Staré Země?“ zeptal jsem se a překvapil tou otázkou sám sebe.

' Albedův úsměv nepovadl, přátelský pohled se neza-chvěl. ale v jedné nanosekundě z projekce *něco* vytrysklo. Co? Sok? Vztek? Pobavení? Nemám ponětí. Mohl se mnou během té věčnost trvající chvilky komunikovat, přenášet nezměrné množství dat přes mou vlastní přípojku k Jádru nebo neviditelnými chodbami, rezervovanými pouze pro nás v labyrintu datasféry, kterou má lidstvo za tak jednoduchou. Nebo mne mohl zabít v součinnosti s nějakým bohem, který má v Jádře na starosti prostředí pro inteligence, jako je ta moje - bylo by to stejně jednoduché, jako když ředitel laboratoří přikáže laboratornímu technikovi, aby vložil neoblíbenou myš do misky s éterem.

Konverzace u stolu ustala. Zadívala se na nás dokonce i Meina Gladstonová a její chumel ultra-VIPů.

Rada Albedo rozšířil úsměv. „Jak rozkošně podivná báchorka. Řekněte mi, pane Severně, jak by mohl někdo... zvláště organismus, jako je Jádro, jež vaši vlastní komentátoři nazvali 'netélesným chomáčem mozků, uprchlých programů, které unikly ze svých obvodů a většinu času tráví vytahováním intelektuální cupaniny z vlastních neexistujících pupků' ... jak by mohl kdokoliv postavit dokonalou repliku Staré Země?“

Zadíval jsem se na projekci, *skrze* ni a poprvé jsem si uvědomil, že Albedův příbor i jídlo jsou také její součástí; během našeho hovoru jedl.

„A,“ pokračoval s očividným pobavením, „napadlo šiřitele takové pověsti, že 'dokonalá replika Staré Země'

by *byla* Starou Zemí se vším všudy? Jaký smysl by mělo tako-

Pád Hypertonii

133

ve úsilí pro výzkum teoretických možností rozšířené umělé inteligenční matrice? „

Když jsem neodpovídal, rozhostilo se nad střední částí stolu znepokojivé ticho.

Monsignore Eduard si odkašlal. „Zdálo by se," prohlásil, „že jakákoliv... eh ... společnost, která by vyrobila přesnou repliku jakéhokoliv světa - a zvláště světa už po staletí zničeného - by neměla proč hledat Boha; ona by Bohem *byla."*

„Přesně!" rozesmál se rada Albedo. „Je to bláznivá pohádka, ale rozkošná... naprosto rozkošná!"

Ticho naplnil úlevný smích. Spenser Reynolds začal vyprávět o svém příštím projektu - pokusu získat koordináty sebevražd, ke kterým došlo skokem z mostů dvacítky světů v průběhu Velkého sněmu - a Tyrena Wingreen-Feif strhla veškerou pozornost na sebe, když objala monsignora Eduarda a pozvala jej na večerní party na svém plovoucím sídle v Maře Infinitum, spojenou s nudistickým koupáním.

Viděl jsem, jak na mne rada Albedo zírá a čas od času se otáčí, aby zachytil pátravý pohled Leigha Hunta a VA. Pak jsem se odvrátil a pozoroval číšníky; přinášeli na stříbrných tácech první chod.

Večeře byla vynikající.

Pád Hyperionu

135

PATNÁCT

Tyreniny nudistické party jsem se nezúčastnil. Ani Spenser Reynolds ne; naposled jsem jej viděl, jak si vážně vypráví se Sudette Cheirovou. Nevím, zda Tyreninu lákání podlehl monsignore Eduard.

Večeře ještě docela neskončila, pohlaváři spolu rozprávěli a hodně významných senátorů se už začínalo vrtět, když mi Leigh Hunt zašeptal, že průvod VA chce odejít - a že bych já měl jít s nimi.

Bylo skoro 23:00 standardního času Sítě a já si myslel, že se průvod vrátí do Domu vlády, ale když jsem procházel jednomístnou Branou - byl jsem poslední z doprovodu, až na dva pretoriánské bodyguardy, kteří průvod uzavírali -šokoval mne výhled na chodby, vyložené kameny, a jejich okna, odhalující marťanský západ slunce.

Mars technicky v Síti ani není; nejstarší mimozemská kolonie lidstva je úmyslně mimo snadný dosah. Zengnos-tičtí poutníci, putující k Mistrově skále v povodí Hellas, se musí přenést na Hlavní stanici a z Ganymedu nebo Europe letět raketoplánem. Je to jen několikahodinové nepohodlí, ale ve společnosti, kde je vše doslova na deset kroků, to dává pocit útrap a dobrodružství. Jiných důvodů k návštěvě než jsou vědecké (historiků a expertů na kaktusovou kořalku) je jen málo. Během postupného úpadku zengnosticismu v minulém století zeslábl dokonce i proud poutníků. Mars nikoho nezajímá. Vyjma Jednotek.

Ačkoliv administrativní důstojníci Jednotek z TC^2 a základen jsou rozeseti po celé Síti a Protektorátu, opravdovým domovem této vojenské organizace zůstává Mars,

a srdcem toho domova je Velitelská akademie pod Olympus Mons.

Cekala tu skupinka vojenských VIPů, aby mohla pozdravit skupinku VIPů politických, a zatímco hloučky vířily jako hroutící se galaxie, přešel jsem k oknu a vyhlédl ven.

Chodba byla součástí komplexu, vytesaného do horního okraje Mons Olympu, a z místa, kde jsme stáli, asi deset mil vysoko, se zdálo, že člověk dokáže obsáhnout pohledem polovinu planety. Z tohoto místa *byl* svět tvořen stěnami starobylého vulkánu, a zrakový klam zmenšoval přístupové cesty, staré město u stěn útesu i slumy a lesy plošiny Tharsis na pouhé hračky v rudé krajině, která se od prvního kroku člověka, jenž jej na této planetě udělal - a potom prohlásil Mars za majetek národa, který si říkal Japonci, a pořídil fotografii - vlastně nezměnila.

Pozoroval jsem východ slunce, myslel si *Tohle je slunce,* vychutnával neuvěřitelnou hru světla hvězdy v oblacích, plujících v temnotě nad nesmírnou horskou stěnou, když tu ke mně přistoupil Leigh Hunt. „VA se s vámi chce po konferenci setkat." Podal mi dva skicáky, které jeden z pobočníků přinesl z Domu vlády. „Uvědomujete si, že všechno, co na konferenci uvidíte a uslyšíte, podléhá nejpřísnějšímu utajení?"

Nepovažoval jsem tu větu za otázku.

V kamenných zdech se otevřely bronzové dveře a rozžala se orientační světla, která ozářila koberce na plošině a schodišti, jež vedly ke stolu Válečné místnosti uprostřed širokého, temného prostranství, které mohlo být mohutným auditoriem a až na drobný ozářený ostrůvek bylo utopeno v temnotě. Pobočníci přispěchali, aby nás uvedli, přistrčili křesla a znovu se rozplynuli ve stínech. Neochotně jsem se odvrátil od východu slunce a následoval průvod do přízemí.

-Briefing vedl osobně generál Morpurgo a trojice dalších velitelů Jednotek. Grafy byly světelné roky vzdáleny od hrubých zobrazení a hologramů z briefmgu v Domě vlády; *byli* jsme v pustém prostoru, dost velkém, aby v případě potřeby pojal všech osm set kadetů i s personálem Akademie, teď ale většinu tmy zaplňovaly hologramy a diagramy

v omega kvalitě a o velikosti fotbalového hřiště. Svým způsobem to bylo děsivé.

A stejně tak obsah briefingu.

„Tento boj v systému Hyperion prohráváme," dokončil Morpurgo. „Přinejlepším dosáhneme remízy, která bude znamenat, že udržíme Roj Vyvržených mimo okruh asi patnácti AJ od singularity Bran, s tím, že nás budou neustále obtěžovat vyčerpávající výpady malých lodí. Přinejhorším se budeme muset stáhnout na obranné pozice, evakuovat flotilu, hyperionské občany a nechat Hyperion Vyvržen-cům."

„Co se stalo se zdrcujícím úderem, který jste slibovali?" zeptal se senátor Kolčev ze svého místa poblíž čela stolu, vykládaného diamanty. „S těmi rozhodnými útoky na Roj?"

Morpurgo si odkašlal, ale díval se na admirála Nashitu, jenž znachověl. Díky černé velitelské uniformě Kosmických jednotek se zdálo, že ve tmě pluje jen jeho zachmuřený obličej. Když jsem ten výjev viděl, pocítil jsem neodbytný dojem *déjá vu,* ohlédl jsem se ale po Meině Gladstonové. Osvětlovaly ji jen válečné diagramy a barvy, plující nad námi jako holospektrální verze slavného Damoklova meče. Vrátil jsem se ke kresbě. Musel jsem zaklapnout blok a používat světelné pero na pružném snímači zobrazovače.

„Za prvé: naše poznatky o Rojích jsou nutně omezené," začal Nashita. Grafy nad námi se změnily. „Dálkové testy ani výzvědné lodě s velkým doletem nás nemohly seznámit s celkovou povahou každé jednotky migrační flotily Vyvržených. Výsledkem bylo výrazné a závažné podcenění aktuální palebné síly tohoto zvláštního Roje. Naše pokusy o proražení obrany Roje za výhradního nasazení útočných stíhačů s dlouhým doletem a bitevních lodí nebyly tak úspěšné, jak jsme doufali.

Za druhé: požadavek na zajištění tak velkého bezpečného obranného perimetru, jako je tomu na Hyperionu, zatížil naše dva operativní úkolové oddíly natolik, že bylo doposud nemožné zajistit dostatečné množství lodí pro úspěšný útok."

Kolčev jej přerušil: „Admirále, jestli vám správně ro-

i

zumím, tak říkáte, že nemáte dost lodí, abyste splnil úkol zničit nebo odrazit útok Vyvržených na systému Hyperion. Je to tak?"

Nashita se zadíval na senátora a já si vzpomněl na obrazy, na nichž byli samurajové jen okamžik před vytažením meče z pochvy. „Je to tak, senátore."

„Ale před standardním týdnem jste nás na zasedání kabinetu ujišťoval, že tyto dva úkolové oddíly budou stačit na obranu Hyperionu před invazí a k zasazení zdrcujícího úderu Roji Vyvržených. Co se stalo, admirále?"

Nashita se napřímil do své plné výšky - byl větší než Morpurgo, ale stále ještě nedosahoval průměru Sítě - a otočil se ke Gladstonové. „Paní premiérko, vysvětlil jsem proměnné, které si vyžádaly úpravu našeho válečného plánu. Mám začít s touto poradou znovu? „

Meina Gladstonová se opírala loktem o stůl a hlava jí spočívala v pravé dlani tak, že měla dva prsty na tváři, dva pod bradou a palec podél čelisti. Ten posez vyjadřoval unavenou pozornost. „Admirále," řekla tiše, „i když mám za to, že otázka senátora Kolčeva je naprosto případná, myslím, že situace, již jste nám načrtl teď a na už proběhlých dnešních poradách, může posloužit jako odpověď." Obrátila se na Kolčeva: „Gabriele, měli jsme špatný odhad. S těmito prohlášeními na účet Jednotek se dostaneme přinejlepším do slepé uličky. Vyvrženci jsou prohnanější, silnější a početnější, než jsme si mysleli." Obrátila unavené oči k Nashitovi. „Admirále, kolik lodí budete potřebovat?" Nashita se nadechl, jako by jej tato otázka, položená tak jasně a zpříma už na začátku porady, naprosto vykolejila. Zalétl pohledem ke generálu Morpurgovi a dalším spojencům a založil si ruce v klíně jako nějaký ředitel pohřebního ústavu. „Dvě stě bojových lodí," pronesl. „*Nejméně* dvě stě. To je minimální počet."

Místností to zašumělo. Vzhlédl jsem od své kresby. Všichni až na Gladstonovou šeptali nebo poposedávali. Chvíli trvalo, než mi to došlo.

Veškerá vesmírná flotila Jednotek čítala necelých šest set válečných lodí. Každá z nich byla samozřejmě strašlivě drahá - jen málokterá planetární ekonomika si mohla

dovolit více než jednu nebo dvě velké lodi a hrstka bitevních lodí, vybavených Hawkingovým pohonem, by dokázala zbankrotovat jakoukoliv kolonii. A každá z nich byla příšerně mocná: útočný křižník dokázal zničit planetu, oddíl křižníků a hyperprostorových lodí mohl udělat totéž se sluncem. Na pováženou bylo už to, že nakupení lodí, které měla Hegemonie v systému Hyperionu teď - kdyby byly přeneseny velkými Branami, které měly Jednotky k dispozici - by dokázalo zničit většinu hvězdného systému Sítě. Padesát lodí stejného typu, které požadoval Nashita, před sto lety zničilo Glennon-Heightovu flotilu a navždy zkrotilo Povstání.

Ale vlastním problémem, který se skrýval v Nashito-vě požadavku, bylo nasazení *dvou třetin* flotily Hegemonie v systému Hyperion *najednou.* Cítil jsem, jak mezi politiky a vládními činiteli přeskakuje strach jako elektrický výboj. Senátorka Richeauová z Renesance si odkašlala. „Admirále, ještě nikdy jsme síly flotily takto nekoncentrovali, nebo ano?“

Nashita otočil hlavou tak hladce, jako by ji měl na ložiscích. Mračil se stále stejně. „Nikdy jsme nebyli nuceni se odhodlávat k akci flotily, která by měla pro Hegemonii takový význam, senátorko Richeauová.“

„Ano, to chápu,“ odvětila Richeauová. „Ale má otázka byla míněna jako dotaz, jaký dopad to bude mít na obranu Sítě jinde. Není to hrozný hazard?“

Nashita zamručel a grafy v širém prostoru za ním zavířily, zamlžily se a splynuly v ohromující obraz galaxie Mléčné dráhy, nazírané z místa někde nad ekliptikou. Pak jsme jakoby letěli strašlivou rychlostí k jednomu spirálnímu ramenu a úhel se měnil, dokud se neobjevilo modré mřížoví hyperprostorové sítě - Hegemonie, nepravidelné zlaté jádro s výběžky a panožkami, zasahujícími do zelené aureoly Protektorátu. Síť vypadala jako náhodné seskupení planet a proti nesmírné velikosti Galaxie se zdála zakrnělá... a oba tyto postřehy byly přesným odrazem reality.

Náhle se grafy posunuly a vesmírem byla Síť a koloniální světy. Celý obraz byl proložen pár sty hvězd, které mu měly dodat perspektivu.

„Toto představuje současné postavení našich sil,“ řekl admirál Nashita. Mezi zlatou a zelenou se rozžalo několik set sytě oranžových jiskřiček; nejvíce se jich soustřeďovalo kolem vzdálené hvězdy Protektorátu, v níž jsem po chvíli poznal hyperionské slunce.

„A toto je nejaktuálnější zobrazení souřadnic Rojů Vy-vrženců.“

Objevilo se dvanáct červených čar, vektorových značek a modrých tryskových ohonů, označujících směr pohybu. Ani v tomto měřítku se nezdálo, že by některý z vektorů Rojů protínal prostor Hyperionu - vyjma jednoho velkého, který jako by tam zatáčel.

Všiml jsem si, že síly Kosmických jednotek se často přizpůsobovaly vektorům Rojů, až na seskupení poblíž základen a problematických světů typu Maui-Dohody, Bressie a Qom-Riyadhu.

„Admirále,“ ozvala se Gladstonová a předešla tak jakémukoliv popisu těchto pozic, „předpokládám, že jste do plánů zahrnul hrozbu - reakční čas, během kterého by se flotila přesouvala do jiného místa našich hranic.“

Nashitova zakaboněná grimasa se rozplynula do čehosi, co snad mohlo být úsměvem. V hlase měl nádech bla-hosklonnosti. „Jistě, VA. Pokud si všimnete nejbližších Rojů vyjma hyperionského...“

Obraz najel k červeným vektorům nad zlatým oblakem, zahrnujícím hvězdné systémy, v nichž jsem téměř najisto rozpoznal Bránu nebes, Boží sad a Maře Infinitus. V tomto měřítku se hrozba Vyvržených zdála vskutku velmi vzdálená.

„Zaznamenáváme pohyby Vyvržených podle stop Haw-kingova pohonu, zjištěných na výzvědných postech v Síti i mimo ni. Navíc naše dálkové sondy ověřují velikost Rojů a jejich směr, a to často.“

„Jak často, admirále?“ zeptal se senátor Kolčev.

„Nejméně jednou za několik málo let,“ odsekl admirál. „Musíte si uvědomit, že cestovní doba představuje mnoho měsíců, a to i při rychlostech hyperprostorových lodí, a že časový dluh z našeho pohledu dělá při takovém přesunu zhruba dvanáct let.“

„Při několikaletých mezerách mezi přímým pozorováním,“ trval na svém senátor, „- jak víte, kde v daném čase Roje jsou? „

„Hawkingovy pohony nelžou, senátore.“ Nashita mluvil naprosto bezvýrazným hlasem. „Je nemožné simulovat zkreslení, způsobené jejich stopou. Díváme se na reálně časové lokace stovek... nebo tisíců - v případě větších Rojů... jednotlivých pohonů. Podobně jako u tachykornového vysílání nedochází při přenosu Hawkingova efektu k časovému dluhu.“

„Ano,“ potvrdil Kolčev hlasem stejně bezvýrazným a smrtonosným, jako měl admirál, „ale co kdyby Roje cestovaly rychlostmi nižšími, než jaké vyvinou hyperprostoro-vélodě?“

Nashita se tentokrát skutečně usmál.

„*Podsvětelnou* rychlostí, senátore?“

„Ano.“

Zahlédl jsem, jak Morpurgo a pár dalších vojáků vrtí hlavami a skrývá úsměvy. Jen mladý důstojník Námořních jednotek se předklonil a s vážným výrazem pozorně naslouchal.

„Při podsvětelných rychlostech,“ odpověděl s kamennou tváří admirál Nashita, „by snad naši prapravnuci mohli začít varovat své vnuky, že jim hrozí invaze.“

Kolčev se nedal. Povstal a ukázal na místo, v němž se nad Branou nebes nejbližší Roj odvracel od

Hegemonie.

„Co kdyby se bez Hawkingových pohonů přibližoval *tento* Roj?“

Nashita vzdychl, očividně podrážděn faktem, zeje odváděn od podstaty shromáždění naprostými irelevantnostmi. „Senátore, ujišťuji vás, že kdyby Roj vypnul své pohony *teď,* a *teď* by se obrátil k Síti, trvalo by mu -“ Nashita zamrkal, jak konzultoval odhad s implantátem a komlogem, „- dvě stě třicet let, než by dosáhl našich hranic. Pro naše rozhodování to nehraje roli, senátore.“

Meina Gladstonová se předklonila a všechny zraky se upřely na ni. Uložil jsem skicu do zobrazovače a načal další.

„Admirále, mně se zdá, že to, o co tu doopravdy jde, je jak bezprecedentní povaha takové koncentrace sil u Hy-

perionu, tak fakt, že strkáme všechna svá vejce do jednoho košíku.“

U stolu se ozvaly pobavené zvuky. Gladstonová byla známa svými aforismy, historkami a ustálenými rčeními tak starými a zapomenutými, že byly zbrusu nové. Tohle možná bylo jedno z nich.

„Strkáme všechna svá vejce do jednoho košíku? „ pokračovala.

Nashita postoupil o krok a položil ruce na stůl. Natáhl dlouhé prsty a silně je zaťal. Ta síla se vyrovnávala síle mužíkovy osobnosti; patřil k těm vzácným lidem, kteří dokáží bez většího úsilí ovládnout pozornost a poslušnost ostatních. „Ne, VA, nestrkáme.“ Aniž by se otočil, mávl k displeji nad a za sebou. „Nejbližší Roj nemůže dosáhnout prostoru Hegemonie dříve než po dvou měsících, během nichž budeme zaznamenávat varovné stopy po Hawkingově pohonu... to jest *za tři roky* našeho času. Oddílům naší flotily na Hyperionu - i za předpokladu, že by byly široce rozvinuty a v bojovém postavení - by netrval přesun na dané místo kdekoliv v Síti ani *pět hodin.* „

„Což se netýká oddílů mimo Síť,“ podotkla senátorka Richeauová. „Nemůžeme nechat kolonie bez ochrany.“

Nashita znovu zagestikuloval. „Těch dvě stě lodí, které povoláme pro rozhodnutí hyperionského tažení, je buď už v Síti, nebo jsou to přenosové lodi, nesoucí přístroje pro Hranový přenos. Netýká se to žádného z nezávislých oddílů, umístěných v koloniích.“

Gladstonová přikývla. „Ale co když bude Brána na Hyperionu Vyvrženci poškozena nebo dokonce obsazena?“

Z poposedávání, přikyvování a vydechovaní přítomných civilistů jsem usoudil, že trefila do černého.

Nashita přikývl a přešel k malému stupínku, jako by jej potěšila otázka, kterou předpokládal, a jako by měl za to, že obtěžování odtažitostmi skončilo. „Výborná otázka,“ prohlásil. „Byla už zmíněna na předchozím zasedání, ale nyní se jí budu zabývat podrobněji.

Za prvé: co se hyperprostorové kapacity týče, disponujeme značným přebytkem. V současnosti jsou v systému dvě přenosové lodi a s příletem posily dorazí do úkolového od-

dílu další tři. Možnost, že by bylo zničeno všech pět těchto lodí, je velmi, velmi malá... ze statistického hlediska téměř zanedbatelná, uvědomíme-li si zvýšenou obrannou schopnost posílené úkolové jednotky.

Za druhé: možnost, že by Vyvrženci obsadili nepoškozenou vojenskou Bránu a použili ji k invazi do Sítě, je rovna nule. Každá loď... každá *individualita...* která se přenese Branou Jednotek, se musí identifikovat heslem, jež je dokonale chráněno před odhalením kódovanými mikrotranspon-déry, které jsou denně obměňovány -“

„Mohli by Vyvrženci prorazit ty kódy... vložit své vlastní?“ zeptal se senátor Kolčev.

„Nemožné.“ Nashita přecházel na malém stupínku sem a tam a ruce měl sepjaty za zády. „Obměna kódů se provádí denně prostřednictvím tachykomových pulsů, z hlavního stanu Jednotek v Síti —“

„Promiňte,“ vmísil jsem se a vlastní hlas v tom prostoru mě překvapil, „ale dnes ráno jsem krátce Hyperion navštívil a nejsem si žádných kódů vědom.“

Hlavy se otočily. Admirál Nashita znovu provedl svůj působivý trik napodobení sovy, otáčející hlavu na bezodpo-rových ložiscích. „Nicméně, pane Severně,“ odpověděl, „vy i pan Hunt jste byli zakódováni - bezbolestně a nevtíravě - infračervenými lasery, a to na obou koncích hyperprosto-rového přenosu.“

Přikývl jsem, okouzlen faktem, že si admirál pamatuje mé jméno - až do okamžiku, než jsem si uvědomil, že i on má implantáty.

„Za třetí:“ pokračoval Nashita, jako bych nic neřekl, „kdyby se stalo nemožné a Vyvrženci překonali naši obranu, ovládli naše hyperprostorové zařízení, obešli bezpečnostní kódy a zaktivovali přístroje, které neznají a které jim po staletí odpíráme... pak by všechno jejich úsilí bylo k ničemu, protože veškerý vojenský provoz je na Hyperion směřován přes základnu na Madhyi.“

„Kde?“ ozvalo se sborem.

Slyšel jsem o Madhyi jen díky vyprávění Brawne Lamii o smrti svého klienta. Ona i Nashita to vyslovovali

jako „Madja.“

Pád Hyperionu

143

„Madhya,“ zopakoval admirál Nashita a tentokrát se usmíval doopravdy. Ten úsměv byl jaksi podivně chlapecký. „Nedotazujte se svých komlogů, dámy a pánové. Madhya je 'černý systém', a nedá se najít v žádném seznamu ani v civilních mapách Bran. Rezervujeme si ji právě pro tyto účely. Madhya se svou jedinou obyvatelnou planetou, dobrou právě tak pro hornictví a naši základnu, je posledním kontrolním stanovištěm. Kdyby se bojovým lodím Vyvr-ženců povedlo nemožné a prolomili naši obranu a Brány na Hyperionu, *jediným* místem, kam se můžou dostat, je Madhya, kde je na cokoliv a kohokoliv, co projde, namířena nezanedbatelná palebná síla. Kdyby došlo k nemožnému a jejich flotila přežila přenos na systém Madhya, výstupní Brána by automaticky provedla autodestrukci a jejich válečné lodě by uvázly na roky daleko.“

„Ano,“ souhlasila senátorka Richeauová, „ale stejně tak naše. Dvě třetiny naší flotily by zůstaly v systému Hyperion.“

Nashita se postavil do předpisového pohovu.

„To je pravda, a velitelé dalších složek i já jsme samozřejmě zvažovali následky takové eventuality... která je v podstatě statisticky nemožná... a to mnohokrát. Považujeme to riziko za přijatelné. Kdyby se stalo nemožné, stále máme pro obranu Sítě v záloze přes dvě stě lodí. Přinejhorším bychom ztratili systém Hyperion za cenu zasazení citelné rány Vyvržencům... takové, která by je sama o sobě odstrašila od další agrese.

Ale to není výsledek, který očekáváme. Se dvěma sty vbrzku přenesenými locfrni - během příštích osmi standardních hodin - naši prognostici a prognostici Velkého sněmu... předpovídají devětadevadesátiprocentní pravděpodobnost naprosté porážky agresivního Roje Vyvrženců, a to při nepatrných ztrátách našich sil.“

Meina Gladstonová se obrátila k Albedovi. Jeho projekce byla v šeru dokonalá. „Rado, nevěděla jsem, že na tuto otázku odpovídal i Poradní sbor. Je odhad devětadevadesátiprocentní pravděpodobnosti spolehlivý?“

Albedo se usmál. „Dost spolehlivý, VA. A faktor pravděpodobnosti je 99,962794 procent.“ Úsměv se rozšířil.

144

Dan Simmons

Pád Hyperionu

145

„Dost spolehlivý, abyste mohla na chviličku strčit všechna vejce do jednoho košíku.“

Gladstonová se neusmívala. „Admirále, za jak dlouho po posílení dojde podle vás k boji?“

„Jeden standardní týden, VA. Nejvýše.“ Gladstonová lehce pozvedla levé obočí. „Tak brzy? „ „Ano, VA.“

„Generále Morpurgo? Mají něco Pozemní jednotky?“ „Shodujeme se, VA. Posílení je nezbytné, a to najednou. Transporty ponesou přibližně sto tisíc příslušníků Námořní pěchoty a pozemních oddílů, aby skoncovali se zbytky Roje.“

„V sedmi standardních dnech nebo dříve?“ „Ano, VA.“ „Admirále Singhu?“ „Naprosto nezbytné, VA.“ „Generál Van Zeidt?“

Gladstonová probrala přítomné velitele jednotlivých složek a vysoké důstojníky jednoho po druhém. Zeptala se dokonce i velitele Akademie, jenž se nad tou poctou dmul pýchou. Od jednoho po druhém obdržela jednoznačné potvrzení žádosti o posily. „Velitel Lee?“

Všechny oči se upřely na mladého námořního důstojníka. Zaregistroval jsem ztuhlost jeho postoje a zakabonění starších vojáků, a náhle jsem si uvědomil, že Lee je tu na pozvání VA a nikoliv díky blahovůli svých nadřízených. Vzpomněl jsem si, že jsem se někde setkal s citátem Glad-stonové, podle nějž velitel Lee vykazuje ten druh iniciativy a inteligence, která Jednotkám někdy chybí. Měl jsem podezření, že kariéra toho muže pozváním na tento briefing skončila.

Velitel William Ajunta Lee se na pohodlném křesle uvelebil v krajně nepohodlné poloze. „Se vším respektem, VA, jsem jen mladší námořní důstojník a nejsem kvalifikován předestírat svůj názor na problémy takového strategického významu.“

Gladstonová se neusmála. Téměř neznatelně přikývla. „Vážím si vaší skromnosti, veliteli. Jsem si jista, že tento

pocit se mnou sdílejí i vaši přítomní nadřízení. Nicméně v tomto případě očekávám, že mi vyhovíte a sdělíte mi svůj názor.“

Lee se v křesle vzpřímil. Na okamžik měl v očích rozhodnost i zoufalství do pasti lapeného zvířátka. „Potom tedy, VA, musím-li se k tomu vyjádřit, nemůžu než říct, že mé instinkty - a jde jen o instinkty, protože co do mezihvězdné taktiky jsem naprostý ignorant - mi radí hlasovat proti takové posile.“ Lee se nadechl. „To je ryze vojenský názor. Nevím nic o politickém pozadí obrany systému Hyperion.“

Gladstonová se předklonila. „Pak tedy z ryze vojenských hledisek, veliteli: proč oponujete takové posile?“

Z místa, kde jsem seděl, jsem vnímal tlak pohledů šéfů jednotek jako zášleh jednoho z těch stomilionjoulových laserů, používaných k zážehu deuterium-tritiové reakce ve starodávných fúzních reaktorech.

Potěšilo mě, že se Lee před našima očima nezhroutil, neimplodoval, nezažehl a neroz-tavil.

„Z vojenského hlediska," odpověděl Lee s beznadějí v očích, ale pevným hlasem, „existují dva největší hříchy, jichž se lze dopustit - rozdělit své síly anebo... jak říkáte, VA... nastrkat je do jednoho košíku. Á v tomto případě to dokonce ani není košík, který bychom upletli my."

Gladstonová přikývla a opřela se v křesle. Prsty si přejížděla po dolním rtu.

„ *Veliteli,* „ ozval se generál Morpurgo, a já jsem zjistil, že se slovo dá doopravdy vyplivnout, „takže teď, když jsme získali váš... vaši radu... smím se zeptat, jestli jste se někdy zúčastnil vesmírné bitvy? „

„Nezúčastnil, pane."

„A byl jste někdy pro vesmírný boj vůbec *cvičen?"*

„Vyjma minimálního penza, vyžadovaného ve Velitelské škole, které zahrnuje několik historických přednášek - ne, pane, nebyl." '

„Zúčastnil jste se někdy vytvoření *jakéhokoliv* strategického plánu, přesahujícího úroveň... kolika povrchovým námořním plavidlům jste velel na Maui-Dohodě, veliteli?"

„Jednomu, pane."

„Jednomu," vzdychl Morpurgo. „Velká loď, veliteli?"

„Ne, pane."

„Velel jste té lodi, veliteli. Vysloužil jste si to? Nebo k tomu došlo kvůli nějaké nepředvídané nehodě?"

„Náš kapitán byl zabit, pane. Převzal jsem velení podle stanoveného postupu. Byla to poslední námořní akce tažení Maui-Dohoda a -"

„To je všechno, *veliteli.* „ Morpurgo se k válečnému hrdinovi otočil zády a zeptal se VA: „Chcete se nás ptát znovu, madam? „

Gladstonová zavrtěla hlavou.

Senátor Kolčev si odkašlal. „Možná bychom měli ještě uspořádat v Domě vlády uzavřené zasedání kabinetu."

„Není třeba," odpověděla Meina Gladstonová. „Rozhodla jsem se. Admirále Singhu, jste pověřen převést do hyperionského systému tolik lodí, kolik vy a velitelé dalších složek uznáte za vhodné." „Ano, VA."

„Admirále Nashito, očekávám úspěšné ukončení nepřátelské činnosti v průběhu jednoho týdne standardního času od okamžiku, kdy budete mít dostatečné posily." Rozhlédla se. „Dámy a pánové, nedokážu dost zdůraznit důležitost našeho ovládnutí Hyperionu a odstrašení Vyvržen̊ců jednou provždy." Vstala a přešla k plošině, jež vedla vzhůru a do tmy. „Přeji vám hezký večer, pánové a dámy."

Když Leigh Hunt zaklepal na mé dveře, bylo skoro 04:00 času Sítě a času Tau Ceti Centra. Bojoval jsem se spánkem tři hodiny - od doby, co jsme se vrátili. Právě jsem se rozhodl, že na mne Gladstonová zapomněla a začal dřímat, když se zaklepání ozvalo.

„V zahradě," navedl mě Leigh Hunt. „A proboha, zastrčte si košili do kalhot."

Šel jsem temnou stezkou a boty mi na štěrku jemně skřípaly. Lucerny a osvětlovací glóby vyzařovaly matné světlo. Nad dvorem nebyly díky obrovským městům TC^2 vidět hvězdy, ale pohyblivá světla orbitálních obydlí přebíhala po obloze jako nekonečný prstenec pekelných lamp.

Gladstonová seděla na železné lavičce u mostu.

„Pane Severně," řekla tichým hlasem, „děkuji vám, že jste se ke mně připojil. Omlouvám se za zpoždění. Zasedání kabinetu právě skončilo."

Stál jsem a mlčel.

„Chci se vás zeptat na vaši návštěvu Hyperionu, kterou jste vykonal dnes ráno." Zakašlala. „Včera ráno. Odnesl jste si nějaké dojmy?"

Přemýšlel jsem, co má na mysli. Hádal jsem, že ta žena má nezřízený apetit po údajích, bez ohledu na to, jak nicotné se zdají. „Někoho jsem potkal."

„Ano?"

„Ano, doktora Melia Arundeze. Byl... je..."

„Přítelem dcery pana Weintrauba," dopověděla Gladstonová. „Toho dítěte, co stárne pozpátku. Víte něco o jejím stavu?"

„Ne doopravdy," odpověděl jsem. „Krátce jsem dnes podřimoval, ale sny nebyly ucelené."

„A k čemu setkání s doktorem Arundezem přispělo? „

Poškrábal jsem se na bradě a zjistil, že mám náhle studené prsty. „Jeho výzkumný tým čekal po měsíce v hlavním městě. Mohou být naší jedinou nadějí, co se porozumění dění kolem Hrobek a Štíra týče..."

„Naši prognostici tvrdí, že je důležité nechat poutníky o samotě, dokud nesehrají svou úlohu," ozval se ve tmě hlas Gladstonové. Zdálo se, že se dívá k potoku.

Náhle jsem cítil, jak mnou projíždí nevysvětlitelný, nesmiřitelný vztek. „Otec Hoyt už ji 'sehrál' a je mimo hru," řekl jsem ostřeji, než jsem chtěl. „Mohli jej zachránit, kdyby bylo lodi povoleno setkání s poutníky. Arundez a jeho lidé by dokázali dítě - Ráchel - zachránit, i když zbývá už jen pár dní."

„Méně než tři dny," dodala Gladstonová. „Co jiného? Nějaké dojmy z velitelské lodi admirála Nashity, které byste shledal ... zajímavými?"

Zvolna jsem zaťal pěsti. „Vy nedovolíte Arundezovi letět k Hrobkám?"

„Ne, teď ne."

„A co evakuace civilistů z Hyperionu? Alespoň občanů Hegemonie? „

148

Dan Simmons

„To není v tomto okamžiku možné." Nadechl jsem se, abych něco řekl, pak jsem toho nechal. Hleděl jsem k mostu, odkud se ozývalo zurčení vody. „Žádné další dojmy, pane Severně?"

NP „

„ne.

„No, pak vám přeji dobrou noc a radostné sny. Zítřek by mohl být velmi hektický, ale nechci, abyste se někde o těchto snech zmiňoval."

„Dobrou noc," odpověděl jsem, otočil se na podpatku a rychle odešel do svého křídla Domu vlády.

Ve tmě svého pokoje jsem vyvolal Mozartovu sonátu a vzal si tři trisecobarbitaly. Nejspíš mě srazí do zfetované-ho, bezesného spánku, kde mě nenajde duch mrtvého Johna Keatse ani jeho ještě přízračnější souputníci. Znamenalo by to zklamat Meinu Gladstonovou, ale toho jsem se nebál.

Myslel jsem na Swiftova námořníka Gullivera a na jeho znechucení lidstvem po návratu ze země inteligentních koní - Hvajninimů - znechucení z vlastního druhu, jež dorostlo bodu, kdy spí ve stájích s koňmi, jen aby si jejich pachem a přítomností dodával jistoty.

Poslední myšlenkou před usnutím bylo *Říct Meině Gladstonové do pekla s válkou a do pekla s celou Sítí.*

A do pekla se sny.

DRUHÁ ČÁST

ŠESTNÁCT

Brawne Lamia upadla do přerušovaného spánku až před svítáním, a její sny byly plné odkudsi přicházejících obrazů a zvuků - zpola slyšených a jen velmi zřídka srozumitelných útržků konverzace s Meinou Gladstonovou; místností, které jako by volně pluly prostorem; pohybů mužů a žen v chodbách, jejichž stěny pošeptávaly jako mizerně vyladěný tachykomový přijímač - a pod horečnatými sny a náhodnými obrazy stále lpělo k šílenství dohánějící vědomí, že Johnny - její Johnny - je tak blízko, *tak blízko.* Lamia vykřikla ze spaní, ale výkřik se ztratil v mnoha zvucích uvnitř chladnoucí Sflngy a v šustění písku.

Lamia se náhle vzbudila. Okamžitě byla plně při vědomí -jako když zapnete nějaký přístroj. Stráž měl držet Sol Weintraub, ten ale spal u nízkých dveří místnosti, do níž se skupina uchýlila. Jeho dcera, kojenec Ráchel, spala v dekách na podlaze vedle něj; zadeček měla zdvižený, obličejík tiskla do deky a na rtech jí rostla bublina slin.

Lamia se rozhlédla. V mdlém světle nízkopříkonových iluminačních glóbů a v matném denním světle, které *se* sem odráželo čtyřmetrovou chodbou, dokázala zahlédnout jen ještě jednoho poutníka: tmavý raneček na kamenné zemi. Ležel tam Martin Silenus a chrápal. Lamia pocítila nával strachu, jako by ji ve spánku opustili. Silenus, Sol, děcko... uvědomila si, že chybí jen Konzul. Skupina poutníků, tvořená sedmi dospělými a jedním kojencem, se začínala ztenčovat: Het Masteen, ztracený po cestě větrovozem přes Moře trav; Lenar Hoyt zabit včera večer; Kassad ztracen téhož večera o něco později... a Konzul... kde je Konzul?

Brawne Lamia se znovu rozhlédla, ujistila se, že v tmavé

152

Dan Simmons

Pád Hyperionu

153

místnosti není nic než zavazadla, svazky dek, spící básník, učenec a dítě, a pak vstala, našla mezi zmuchlanými dekami automatickou pistoli svého otce, pohmatem zkontrolovala pouzdro nervového paralyzátoru a protáhla se kolem Wein-trauba a dítěte do chodby.

Když sešla po kamenných schodech Sfingy na jednu z udupaných cestiček, které vedly do údolí, bylo tak jasné ráno, že si musela rukou clonit oči. Bouřka ustala. Hype-rionská obloha se podobala hlubokému lazuritovému krystalu, prokládanému zelenými žilkami. Slunce Hyperionu právě vycházelo jako diamantový bílý bod nad východní stěnou útesu. Stíny skal se prolínaly se siluetami Hrobek času, Nefritová hrobka jiskřila. Lamia viděla čerstvé návěje a duny, které nakupila bouře, bílý a rumělkový písek, smíchaný ve smyslných křivkách a brázdách, vinoucích se kolem kamenů. Po jejich táboře z předešlé noci nezůstala ani stopa. Konzul seděl na kameni deset metrů dál po svahu. Hleděl do údolí a z jeho dýmky se ve spirálách vznášel kouř. Lamia

strčila pistoli do kapsy s paralyzátorem a šla
k němu.

„Žádné stopy po plukovníku Kassadovi," pronesl Konzul, když došla blíže, aniž by se obrátil.

Lamia shlédla ke Křišťálovému monolitu. Kdysi zrcadlový povrch byl rozbrázděný a tečkovaný, horních dvacet nebo třicet metrů jako by zmizelo, u základů ještě doutnaly trosky. Zhruba půlkilometr mezi Sfingou a Monolitem byl spálený a plný kráterů. „Zdá se, že neodešel bez boje,"
prohlásila.

Konzul zamručel. Kouř dýmky v Lamii probudil hlad. „Hledal jsem až po Štírův palác, dva kliky do údolí. Centrem přestřelky byl podle všeho Monolit. Neexistuje nic, co by svědčilo o nějakém pozemním vchodu dovnitř, ale nahoře je teď tolik děr, že je vidět plástová struktura, kterou vždy ukazoval hloubkový radar."

„Ale žádné stopy po Kassadovi?"

„Žádné."

„Krev? Spálené kosti? Vzkaz, že se vrátí, až si dá vyprat
prádlo?"

Nic „

„11H,.

Brawne Lamia vzdychla a posadila se na balvan poblíž Konzulova kamene. Slunce jí zahřívalo kůži. Přimhouřila oči a zadívala se na počátek údolí. „Tak sakra, co budeme dělat teď?"

Konzul vytáhl dýmku z úst, zaškaredil se na ni a zavrtěl hlavou. „Zkoušel jsem dnes ráno znovu komlog, ale loď je stále zablokovaná." Vytřásl uhlíky. „Zkusil jsem i nouzové rozsahy, ale očividně jsem se nikam nedostal. Buď loď nevysílá, nebo má rozkazy neodpovídat."

„Opravdu nás opustíte?"

Konzul pokrčil rameny. Z vybraného diplomatického oděvu, který na sobě měl předešlého dne, se převlékl do pulovru z hrubé vlny, pevných kalhot a vysokých bot.

„Až tu bude loď, budeme - budete - mít na výběr, zda odejít. Přál bych si, aby to zvážili i ostatní. Koneckonců postrádáme Masteena, Hoyt a Kassad jsou pryč... Nevím, co dál."

Hluboký hlas řekl: „Můžeme se pokusit udělat snídani."

Lamia se otočila a pozorovala, jak Sol schází po pěšině. Ráchel nesl v závěsu na hrudi. Od plešatějící lebky se mu odráželo slunce. „To není špatný nápad," odvětila. „Zbylo nám dost proviantu?"

„Na snídani to bude stačit," odpověděl Weintraub. „Pak je tu ještě nějaké jídlo v chladících sáčcích ze zvláštního proviantního zavazadla plukovníka Kassada. Pak budeme jíst kulonožky a sebe navzájem."

Konzul se pokusil o úsměv a zastrčil dýmku do kapsy pulovru.

„Navrhuji, abychom se, než k tomu dojde, vrátili do pevnosti Chronos. Snědli jsme sice lyofylizované potraviny *z Bendres*, ale v Pevnosti jsou skladiště."

„Klidně bych -" Lamiu přerušil výkřik, přicházející zevnitř Sfingy.

Byla první, kdo ke Sfinze doběhl, a když procházela vchodem, třímala v ruce automatickou pistoli. V chodbě byla tma a v „ložnici" ještě větší, takže jí chvíli trvalo, než zjistila, že tam nikdo není. Brawne Lamia se přikrčila a mávla pistolí k tmavé zatáčce chodby, právě když Silenus někde mimo dohled znovu zavolal: „Hej! Pojďte sem!"

Když vchodem procházel Konzul, ohlédla se. „Počkejte tady," štěkla a rychle vyrazila chodbou, zády se opírala o zeď a pistoli měla napřaženou před sebou, v komoře výbušný náboj a pojistku odjištěnou. Zastavila se u otevřených dveří do místnůstky, v níž leželo Hoyto-vo tělo, protáhla se kolem nich dovnitř a zbraní přejížděla prostorem.

Martin Silenus, který seděl na bobku u mrtvoly, vzhlédl. Prostěradlo z vláknitého plastiku, kterým přikryli knězovo tělo, držel zmačkané v ruce. Hleděl na Lamiu, bez zájmu zavadil očima o pistoli a znovu se zadíval na tělo. „Věříte tomu?" zeptal se potichu.

Lamia sklonila zbraň a přešla blíž. Za nimi do místnosti nahlížel Konzul. Brawne slyšela z chodby Sóla Weintrauba a plačící dítě.

„Můj Bože," vydechla Brawne Lamia a přičapla si vedle těla otce Lenara Hoyta. Bolestí zpustošené rysy mladého kněze byly přesochány v obličej muže před sedmdesátkou: vysoké obočí, dlouhý aristokratický nos, tenké rty, v koutcích stočené pobaveným úsměvem, špičaté uši pod hřívou šedých vlasů, velké oči pod víčky bledými a tenkými jako pergamen.

Konzul si k nim přiklekl. „Viděl jsem ho na hologra-mech. To je otec Paul Duře."

„Podívejte," Martin Silenus stáhl deku úplně, na chvíli znehybněl a pak tělo převalil na bok. Na hrudníku růžově pulsovaly dva malé kruciformy, stejně jako Hoytovi, záda ale byla holá.

Sol stál u dveří a tišil Rachelm pláč jemným kolébáním a šeptáním. Když se batole uklidnilo, řekl: „Myslel

jsem, že Bikurům trvala... regenerace... tři dny.“

Martin Silenus vzdychl. „Bikurové byli kříšeni kruci-formními parazity po více než dvě standardní staletí. Možná je to poprvé snadnější.“ „Je...“ začala Lamia.

„Naživu?“ Silenus ji vzal za ruku. „Zkuste.“ Mužův hrudník se jemné zdvíhal a klesal. Kůže byla na omak teplá. Horko od kruciformů pod kůží bylo zřejmé na pohmat. Ucukla.

Ta věc, která byla před šesti hodinami mrtvolou otce Hoyta, otevřela oči.

„Otec Duře?“ otázal se Sol a přistoupil k němu.

Muž otočil hlavu. Zamrkal, jako by jej i z mdlého světla bolely oči, a pak vydal nesrozumitelný zvuk.

„Vodu,“ Konzul hmátl do kapsy pro malou plastikovou láhev, kterou tam nosil. Martin Silenus přidržel muži hlavu a Konzul mu dal napít.

Sol si klekl najedno koleno a dotkl se mužova předloktí. Dokonce i v Racheliných očích byla zvědavost. Sol pronesl: „Jestli nemůžete mluvit, mrkněte dvakrát jako 'ano' a jednou jako 'ne'. Jste Duře?“

Muž obrátil hlavu k učenci. „Ano,“ promluvil tiše hlubokým, kultivovaným hlasem. „Jsem otec Paul Duře.“

Snídaně se skládala ze zbytku kávy, kousku masa, opečeného na rozbalené vyhřívací jednotce, lžičky zrní, smíchané s rehydrovaným mlékem, a nakonec z jejich posledního krajíce chleba, rozporcovaného na pět dílů. Brawne Lamia si pomyslela, že to bylo vynikající.

Seděli na rozhraní světla a stínu pod napřaženým křídlem Sfingy a jako stůl použili nízký, placatý balvan. Slunce stoupalo k dopoledni a na nebi nebylo ani mráčku. Bylo naprosté ticho, až na občasné zazvonění lžíce nebo vidličky a jejich tichou konverzaci.

„Vzpomínáte si, co... bylo předtím?“ zeptal se Sol. Kněz byl oblečen do rezervní soupravy Konzulova lodního obleku, uniformy se znakem Hegemonie na pravé náprsní kapse. Byla mu trošku malá.

Duře držel šálek kávy v obou dlaních, jako by jej chtěl pozdvihnout a posvětit. Vzhlédl a v očích měl právě tolik inteligence jako hlubokého smutku. „Než jsem zemřel? „ Patricijské rty naznačily úsměv. „Ano, vzpomínám si. Vzpomínám si na vyhnanství, na Bikury...“ Sklopil oči k zemi. „I na teslovník.“

„Hoyt nám o tom stromu vyprávěl,“ řekla Brawne Lamia. Kněz se přibil v ohňovém lese na aktivní teslovník a raději protrpěl *roky* agónie, smrti, vzkříšení a další smr-

ti, než aby se poddal snadné symbióze života pod vlivem kruciformu.

Duře zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si... v posledních sekundách... že jsem to porazil.“

„To také ano,“ odvětil Konzul. „Našel vás otec Hoyt s ostatními. Vyhnal jste tu věc ze svého těla. Pak Bikurové zasadili váš kruciform do Lenara Hoyta.“

Duře přikývl. „A po tom chlapci nezůstala žádná stopa?“

Martin Silenus ukázal muži na hrudník. „Ta zasraná věc evidentně nedokáže vzdorovat zákonům, řídícím zachování hmoty. Hoytova bolest byla příliš velká a trvala tak dlouho - byl by se nevrátil tam, kde ho ta věc chtěla mít - že nenabral dost váhy na... jak tomu doprdele říkáte? Dvojité vzkříšení.“

„To máte jedno,“ odvětil Duře se smutným úsměvem. „DNK parazit v kruciformu je nekonečně trpělivý. Bude-li to třeba, bude po generace rekonstituovávat jednoho hostitele. Dříve či později budou mít svůj domov oba parazité.“ „Vzpomínáte si na něco po teslovníku?“ zeptal se Sol potichu.

Duře vysrkal zbytek kávy. „Na smrt? Na nebe nebo peklo? „ Tentokrát se usmíval doopravdy. „Ne, pánové a dámo, přál bych si, abych mohl říci, že ano. Vzpomínám si na bolest... na věčnou bolest... a pak vysvobození. A potom na tmu. A pak jsem se vzbudil tady. Kolik že to uběhlo let?“ „Téměř dvanáct,“ odpověděl Konzul. „Ale otci Hoytovi jen asi polovina. Strávil hodně času cestováním.“

Otec Duře vstal, protáhl se a přešel tam a zpět. Byl to vysoký muž, hubený, ale něco v něm svědčilo o síle. Brawne Lamia zjistila, že na ni jeho přítomnost zapůsobila, že na ni zapůsobilo podivné, nevysvětlitelné charisma osobnosti, která proklela a ovládla moc, jakou od nepaměti nikdo nevládl. Musela si připomenout, že to za prvé je kněz kultu, jenž od svých duchovních vyžaduje celibát, a za druhé byl ještě před hodinou mrtvolou. Lamia pozorovala, jak starší muž přechází sem a tam a jeho pohyby jsou elegantní a uvolněné jako pohyby kočky, a uvědomila si, že i když jsou obě námitky pravdivé, nijak to neruší magnetismus,

který kněz vyzařuje. Uvažovala, jestli to ten muž vnímá.

Duře se posadil na balvan, natáhl si před sebe nohy a mnul si stehna, jako by se pokoušel zbavit křeče. „Vyprávěli jste mi trochu o tom, kdo jste... proč jste tu,“ ozval *se*. „Mohli byste mi o tom říci více? „

Poutníci se na sebe zadívali.

Duře přikývl. „Nemyslíte si, že i já jsem příšera? Jakýsi Štírův agent? Pokud ano, nebudu se zlobit.“

„To si nemyslíme,“ odpověděla Brawne Lamia. „Štír agenty nepotřebuje. Kromě toho vás známe z vyprávění

otce Hoyta a z vašich deníků.“ Pohlédla na ostatní. „Bylo... pro nás těžké... vyprávět si důvody, pro něž jsme přišli na Hyperion. Opakovat je by mohlo být nemožné.“

„Dělal jsem si do komlogu poznámky,“ podotkl Konzul. „Jsou zhuštěné, ale o našich příbězích by mohly něco říct... a o historii Hegemonie v posledním desetiletí. Proč je Síť ve válce s Vyvrženci. A tak. Budete-li chtít, máte volný přístup. Nemělo by to trvat více než hodinu.“

„Přijímám.“ Otec Duře následoval Konzula do Sfingy.

Brawne Lamia, Sol a Silenus přešli k počátku údolí. Ze sedla mezi nízkými útesy viděli duny a pláně, běžící k horám Uzdového hřbetu, méně než deset kliků na jihozápad. Pobořené kupole, útlé věže a rozbité galerie mrtvého Města básníků byly vidět sotva tři kliky vpravo podél hřbetu, který tiše rozrušovala poušť.

„Vrátím se do Pevnosti a najdu nějaké potraviny,“ prohlásila Lamia.

„Nesnáším rozdělování skupiny,“ nesouhlasil Sol. „Můžeme se vrátit všichni.“

Martin Silenus založil ruce. „Někdo by tu měl zůstat pro případ, že se plukovník vrátí.“

„Než kdokoliv odejde,“ ozval se znovu Sol, „měli bychom prohledat zbytek údolí. Konzul se dnes ráno nedostal daleko za Monolit.“

„Souhlasím,“ odvětila Lamia. „Dejme se do toho, dokud je čas. Chci vzít v Pevnosti potraviny a vrátit se do západu slunce.“

Když se objevil Konzul s Durém, sestoupili ostatní ke Sfinze. Kněz držel v jedné ruce Konzulův primitivní kom-

log. Lamia jim vysvětlila plán hledání; oba souhlasili, že se k nim přidají.

Jakmile vstoupili do sálů Sfingy, paprsky z jejich svítilen a tužkových laserů osvětlily zpocený kámen a bizarní úhly. Pak se vynořili do poledního slunce a absolvovali tři-stametrový pochod k Nefritové hrobce. Lamia zjistila, že se roztřásla u vchodu do místnosti, kde se předchozí noci zjevil Štír. Hoytova krev po sobě na zelených keramických dlaždicích zanechala rezavě hnědé skvrny. Nebylo vidět nic, co by připomínalo průhledný vchod do podzemního labyrintu. Nebylo tu stopy po Štírovi.

V Obelisku nebyly žádné místnosti, jen centrální šachta, v níž vzhůru mezi ebenovými zdmi stoupala spirálovitá rampa. I šeptání vyvolávalo ozvěnu a skupina omezila hovor na minimum. Na vrcholu rampy, padesát metrů nad podlahou, nebyla žádná okna, žádný výhled, a paprsky jejich pochodní osvětlovaly jen křivky střechy, která se nad nimi klenula. Pevné provazy a řetězy, které tu za dvě staletí nechaly turistické výpravy, jim dovolily sestoupit bez nemístného strachu z uklouznutí, které by skončilo smrtí v hlubině. Když se zastavili u východu, Martin Silenus naposled zavolal Kassadovo jméno. Ozvěny je vyprovázely na slunce.

Více než půl hodiny strávili zkoumáním škod u Křišťálového monolitu. Celé kusy písku se změnily ve sklo - měly mezi pěti a deseti metry - které teď rozkládalo světlo a do tváří jim odráželo horko. Rozbitý povrch Monolitu byl pokryt děrami a lesknoucími se pramínky roztaveného křišťálu a vypadal jako terč nějakého nesmyslného vandalského útoku. Všichni ale věděli, že tu Kassad musel bojovat o život. Nebyly tam dveře ani jiný otvor do vnitřního bludiště, podobného plástvi medu. Přístroje jim řekly, že vnitřek je tak prázdný a nespojitý, jako býval vždy. Neochotně odešli a vystoupili po příkrých pěšinkách k úpatí severních útesů, kde ležely Jeskynní hrobky. Jedna od druhé byly vzdáleny necelých sto metrů.

„Všichni archeologové si kvůli jejich nepropracovanosti mysleli, že jde o nejstarší ze všech Hrobek,“ řekl jim Sol, když vstoupili do první jeskyně a jejich světla se odrážela

od tisíců nerozluštitelných vzorců. Žádná z jeskyň nebyla hlubší než třicet nebo čtyřicet metrů. Všechny končily kamennou stěnou, a žádná z nesčetných sond ani radiologických zkoušek v žádné neobjevila pokračování.

Když vstupovali do třetí Jeskynní hrobky, posadili se v nepatrném stínu, který našli, a podělili se o vodu a proteinové suchary z Kassadových mimořádných bojových dávek. Zdvihl se vítr a vzdychal a pošeptával v děravých skalách nad nimi.

„Nenajdeme ho,“ prohlásil Martin Silenus. „Ten zanir-danej Štír ho dostal.“

Sol krmil dítě z jednoho z posledních sáčků s kojeneckou výživou. Ráchel měla vrcholek hlavy růžový od slunce, i když se Sol snažil jak mohl, aby ji před ním ochránil. „Mohl být v některé z Hrobek, které jsme už prošli,“ pronesl, „za předpokladu, že tam jsou úseky v časové fázi, odlišné od naší. To je Arundezova teorie. Považuje Hrobky za čtyřrozměrnou konstrukci s komplikovanými časovými zakřiveními.“

„Nádhera,“ prohlásila Lamia. „Takže dokonce i když tu Fedmahn Kassad je, my ho neuvidíme.“

„No,“ Konzul s unaveným povzdechem vstal, „tak se aspoň pohněme. Jedna Hrobka ještě zbyla.“

Štírův palác byl v údolí o kilometr dál, byl nižší než ostatní Hrobky a skrytý za hrází z útesů. Stavba nebyla

velká, nedosahovala ani velikosti Nefritové hrobky, ale díky své složité konstrukci - vroubením, věžičkám, pilířům a podpěrným sloupům, klenutým a stočeným-v řízeném chaosu - se zdála větší, než byla ve skutečnosti.

Interiér Štírova paláce byl jedinou komnatou ozvěn s nepravidelnou podlahou, vyrobenou z tisíců spletitých, navzájem spojených segmentů, které Lamii připomněly žebra a obratle nějakého pravěkého zkamenělého monstra. Patnáct metrů nad hlavami měli kupoli, rozbrázděnou tucty chromových „čepelí“, které prorážely stěnami a sebou navzájem, aby se nakonec vynořily jako okované trny na vrcholu stavby. Materiál samotné kopule lehce opalizoval a dodával klenbě sytě mléčný odstín.

Lamia, Silenus, Konzul, Weintraub a Duře začali volat

Kassada. Jejich hlasy se odrážely a rezonovaly bez jakéhokoliv výsledku.

„Ani stopa po Kassadovi nebo Hetu Mastenovi,“ řekl Konzul, když z Hrobky vyšli. „Možná právě to je algoritmus, o nějž tu jde... že se budeme ztrácet, až zbyde jen jeden.“

„A tomu poslednímu nebo poslední bude splněno přání, jak předpovídají legendy štířího kultu? „ zeptala se Brawne Lamia. Seděla na kamenném prahu Štírova paláce a houpala krátkýma nohama.

Paul Duře zvedl obličej k obloze. „Nemůžu uvěřit, že si otec Hoyt přál zemřít, abych já mohl žít znovu.“

Martin Silenus se zadíval přimhouřenýma očima na kněze. „A co byste si přál vy, padre?“

Duře neváhal ani okamžik. „Přál bych si... modlil bych se... aby Bůh prokletí těchto dvou zkažeností - války a Štíra - odňal lidstvu jednou provždy.“

Rozhostilo se ticho, prokládané vzdálenými vzdechy a úpěním větru. „Mezitím,“ ozvala se Brawne Lamia, „musíme získat nějaké jídlo nebo se naučit přežívat ze vzduchu.“

Duře přikývl. „Proč jste s sebou vzali tak málo? „

Martin Silenus se rozesmál a nahlas pronesl:

A nestaral se o víno, ni ředěné,
ni o maso ze skotu, a z ryb či slípky také ne.
A omáčky měl za plevy bezcenné,
a pijákům vín se jak stádu sviní smál.
A písně necudné on nikdy nezpíval,
ni s ženami lstivými v lože nelehal.
Však když potok zabublal duši toho poutníka
on vzdech', a chtěl jen vzduch lesa polykat.
A hodoval na fialkách vzácných často a rád.

Duře se usmál, očividně stále na rozpacích.

„První noci jsme všichni očekávali vítězství nebo smrt,“ vysvětlil Konzul. „Nepředpokládali jsme, že tu zůstaneme tak dlouho.“

Brawne Lamia vstala a oprášila si kalhoty. „Jdu,“ prohlásila. „Pokud tam budou polní dávky nebo lisovaná po-

tráva, kterou jsme tam viděli, měla bych unést dost na čtyři nebo pět dní.“

„Já jdu taky,“ prohlásil Martin Silenus.

Rozhostilo se ticho. Během týdenní pouti se básník s La-miou snad tucetkrát div nepopřáli. Jednou mu vyhrožovala, že ho zabije. Dlouhou chvíli na něj hleděla. „Dobře,“ kývla nakonec. „Zastavíme se u Sfingy pro batohy a láhve.“

Když se od západních stěn začaly prodlužovat stíny, skupina se vydala údolím.

SEDMNÁCT

O dvanáct hodin dříve plukovník Fedmahn Kassad vystoupil po točitém schodišti na nejvyšší zbylou plošinu Křišťálového monolitu. Děrami, které vpálil do povrchu, viděl tmu. Bouřka metala otvory dovnitř rumělkový písek, dokud jej vzduch nebyl plný jako na prach ztuhlé krve. Kassad si stáhl přilbu.

Deset kroků před ním čekala Moneta.

Pod tělním zrcadlovým silovým polem, které ji těsně obepínalo, byla nahá, takže to vypadalo, jako by měla kůži ze rtuti. Kassad viděl, jak se jí v křivkách ňader a stehen odráží plameny, jak se v prohlubních na hrdle a pupku láme světlo. Měla dlouhý krk a chromované rysy obličeje jemné a dokonalé. V očích se jí dvojmo odrážel Kassadův stín.

Kassad pozvedl útočnou pušku a ručně ji nastavil na plnospektrální palbu. Tělo se mu pod kompaktním brněním chvělo v očekávání útoku.

Moneta pohnula rukou a ochranné pole na ní od hlavy ke klíčním kostem vybledlo. Nyní byla zranitelná. Kassad si uvědomil, že zná každou plošku té tváře, každý pór a každou žlázku. Hnědé vlasy měla sestřižené nakrátko a sčesa-né doleva. Oči byly tytéž: velké, zvědavé, svou zelenavou hloubkou znepokojivé. Malá ústa s

plným spodním rtem pořád váhala nad úsměvem. Všiml si tázavě pozdvižených obočí, malých uší, které tolikrát líbal a tolikrát do nich šeptal, a jemného hrdla, na něž kladl tvář, aby naslouchal jejímu pulsu.

Kassad pozvedl pušku a namířil na ni.

„Kdo jsi? „ Hlas měla tichý a smyslný a byl v něm i ten

lehký, téměř prchavý přízvuk, který si pamatoval.

Kassad zastavil prst na spoušti. Nesčetněkrát se milovali, znali se z jeho snů a milenecké krajiny vojenských simulací. Ale pokud se v čase opravdu pohybuje nazpět...

„Já vím," řekla klidně a očividně si neuvědomovala tlak, který začal vyvíjet na spoušť, „ty jsi ten, koho slíbil Pán bolesti."

Kassad zalapal po dechu. Když promluvil, mel chraptivý a velmi napjatý hlas. „Ty si na mě nevzpomínáš?"

„Ne." Sklonila hlavu a škádlivě se na něj zadívala. „Ale Pán bolesti přislíbil válečníka. Bylo nám určeno se setkat."

„Setkali jsme se už dávno," vypravil ze sebe Kassad. Puška jí automaticky mířila na obličej a každou mikrosekundu měnila frekvence a vlnové délky, aby oklamala obranu tělního povlaku. Za okamžik vypálí spolu s pekelným bičem a laserem i pulsní výboj a samonaváděcí šipky.

„'Dávno' si nepamatuji," řekla. „Pohybujeme se každý v opačném toku času. Pod jakým jménem jsi mě znal v mé budoucnosti, tvé minulosti?"

„Moneta," vydechl Kassad a pobízel svou dřevěnějící ruku a prst k palbě.

Usmála se a přikývla. „Moneta. Dítě Paměti. To je krutá ironie."

Kassad si připomněl její zradu, její *proměnu* při posledním milování v písku nad mrtvým Městem básníků. Buď se stala Štírem sama, nebo Štírovi dovolila, aby zaujal její místo. Změnilo to akt lásky v obscenitu.

Plukovník Kassad stiskl spoušť.

Moneta zamrkala. „Tady to nebude fungovat. Ne v Křišťálovém monolitu. Proč si mne přeješ zabít?"

Kassad zavrčel, odhodil neužitečnou zbraň na zem, přesměroval energii do rukavic a vyrazil.

Moneta se ani nepohnula. Pozorovala, jak překonává vzdálenost deseti kroků, hlavu má skloněnou, jeho kompaktní brnění sténá při změně polymerů, přizpůsobujících se krystalům, a plukovník křičí. Spustila ruce, aby přijala výpad.

Kassadova rychlost a hmotnost Monetu srazila. Oba se váleli po plošině a Kassad se pokoušel dostat se jí ruka-

T

má v rukavicích na hrdlo. Když se kutáleli ke kraji plošiny, držela mu zápěstí ve svěrákovitém sevření. Kassad se převalil na ni a snažil se využít k útoku přitažlivosti, paže natažené, rukavice strnulé, prsty zkřivené do vražedné špice. Levá noha mu visela v díře šedesát metrů nad podlahou.

„Proč mne chceš zabít? „ zašeptala Moneta, převalila jej na bok a shodila oba z plošiny.

Kassad zaječel a srazil si mávnutím ruky hledí na oči. Převalovali se prostorem, nohama si ovíjeli těla ve vzteklých sevřeních. Kassadova zápěstí věznil smrtelný stisk jejích rukou. Dokud padali vláčným pohybem, zdálo se, že se čas zpomalil a vzduch se kolem Kassada pohyboval, jako by mu někdo pomalu stahoval z obličeje prostěradlo. Pak se čas zrychlil až k normálu; padali posledních deset metrů. Kassad zařval a představil si správný symbol, jímž zpevnil své kompaktní brnění. Pak přišel strašlivý náraz.

Fedmahn v rudé dálce zápasil o vědomí a věděl jen to, že od jejich dopadu uběhla jedna nebo dvě sekundy. Vyškrábal se na nohy. Moneta také pomalu vstávala; klečela na jednom koleně a hleděla na místo, kde se jejich pádem roztříštila keramická podlaha.

Kassad vyslal energii k servomechanismům na plášti své nohy a vší silou ji kopl do hlavy.

Moneta se ráně vyhnula, zachytila mu nohu, škubla a poslala jej do třímetrového krystalu, který Kassad roztříštil a převalil se do písku noci. Moneta se dotkla krku a obličej jí zaplavila rtuť. Vyšla za ním.

Kassad zvedl rozbité hledí a sundal si přilbu. Vítr mu čuchal krátké černé vlasy a písek jej škrábal na obličeji. Klekl si, pak vstal. Kontrolky na displejích v límci brnění rudě pomrkávaly a oznamovaly tak, že poslední zbytky energie mizí. Kassad poplach ignoroval; na příštích několik sekund bude energie stačit... a o nic jiného nejde.

„Ať se v mé budoucnosti... tvé minulosti... stalo cokoliv," pronesla Moneta, , já jsem nebyla tím, kdo se změnil. Nejsem Pán bolesti. On -"

Kassad přeskočil tři metry, které je dělily, přistál *za* Monetou a obloukovitě švihl smrtící rukavicí na své pravé ruce tak rychle, že prorazil zvukovou bariéru. Dlaňovou hranu

I

měl pevnou a ostrou tak, jak jen uhlíkové kompozity mohou být.

Moneta se nesklonila ani se nepokusila útok vykrýt. Kassadova rukavice jí zasáhla spodní část krku ranou, která by rozštípla strom a prorazila půlmetrovou vrstvu kamene. Na Bressii v boji muže proti muži v hlavním městě Buck-minsteru Kassad zabil plukovníka Vyvrženou tak rychle -rukavice se prořízla kompaktním brněním, přilbou, osobním ochranným polem, masem a kostí, aniž by sebeméně zpomalila - že mužova hlava mrkala na své tělo ještě dvacet sekund, než zvítězila smrt.

Kassadova rána vskutku dopadla, ale zastavila se o rtuťový povrch ochranného pole. Moneta nezavrávorala ani nijak jinak nezareagovala. Kassad pocítil, že energie obleku je pryč přesně v okamžiku, kdy mu zmrtvěla paže a ramen-ní svalstvo zachvátila agónie. Zapotácel se, pravá ruka mu ochable visela podél boku a energie z obleku prýštila jako krev ze zraněného muže.

„Ty neposloucháš, co říkám," pronesla Moneta. Udělala krok, popadla Kassada za přední část brnění a odhodila jej dvacet metrů k Nefritové hrobce.

Přistál tvrdě. Kompaktní brnění ztuhlo díky nedostatku energie jen natolik, že absorbovalo pouze část nárazu. Levou rukou si chránil obličej a krk, ale pak brnění zplihlo a bez užitku na něm viselo.

Moneta těch dvacet metrů přeskočila, dřepla si k němu, jednou rukou jej zdvihla do vzduchu, druhou uchopila kompaktní brnění do hrsti a rozervala je. Roztrhla tak dvě stě vrstev mikrovláken a polymerů látky omega. Lehce, téměř unyle jej plácla. Kassadovi se zvrátila hlava a on málem ztratil vědomí. Na obnaženém mase hrudníku a břicha jej pálil písek.

Moneta strhala zbytek obleku, servala z něj biosenzory a čidla. Zdvihla nahého muže pouhým pohybem předloktí a zatřásla jím. Kassad ucítil na jazyku krev a v zorném poli viděl rudé tečky.

„Nemuseli jsme být nepřáteli," řekla tiše.

„Ty... jsi... na mě... střílela."

„Abych otestovala tvou reakci, ne abych tě zabila." Ústa

r

se jí pod rtuťovou blánou pohybovala normálně. Znova jím mávla a Kassad proletěl dva metry vzduchem, přistál na duně a skutálel se do chladného písku. Vzduch byl naplněn milionem smítek - sněhem, prachem, hroty barevného světla. Kassad se převalil, vyškrábal se na kolena, zaryl prsty, ztuhlé v pařát, do sypké pískové duny.

„Kassade," zašeptala Moneta.

Skulil se na bok a čekal.

Deaktivovala ochrannou zónu. Její maso vypadalo horké a zranitelné, kůže tak světlá, že se zdála téměř průhledná. U vrcholků jejích dokonalých ňader byly vidět modré žilky. Její nohy vypadaly silné, pečlivě vy soustruhované, stehna se v místě, kde se potkávala s tělem, jemné dělila. Oči měla tmavě zelené.

„Ty miluješ válku, Kassade," zašeptala Moneta, když si na něj obkročmo sedla.

Napjal se, pokusil se odtáhnout, vztáhl ruce, aby ji udeřil. Moneta mu jednou rukou uvěznila obě paže; prsty sevřela zápěstí a přimáčkla je k zemi za Kassadovou hlavou. Když se mu otřela prsy o hrudník a vmačkávala se mu mezi roztažené nohy, její tělo sálalo horkem. Kassad cítil na břichu jemnou křivku jejího pupku.

Uvědomil si, že tohle je znásilnění, že se může bránit prostě tím, že nebude reagovat, že ji odmítne. Nefungovalo to. Zdálo se, že vzduch kolem nich je kapalný, větrná smršť vzdálená a písek visí ve vzduchu jako krajková opona, zrozená ve výši ze zkamenělých bríz.

Moneta se na něm pohybovala tam a zpět a proti němu. Kassad cítil, jak jej přemáhá vzrušení. Bojoval proti tomu, bojoval s ní, zmítal sebou a kopal a snažil se uvolnit si ruce. Byla mnohem silnější. Pravým kolenem mu odtáhla nohu. Bradavky se mu otíraly o hrudník jako teplé oblázky; vnímal žár jejího břicha a klína; jeho reakce se podobala reakci rostliny, vzpínající se ke světlu.

„Ne!" zaječel Fedmahn Kassad, ale umlčela jej polibkem. Levou rukou stále věznila obě jeho paže, zatímco pra-vačkou zapátrala, našla, co hledala, a zavedla to do sebe.

Když Kassada zahalilo teplo, kousl ji do rtů. Díky marnému zápasu se jen dostal hlouběji do ní. Pokusil se uvolnit,

a ona se na něj položila a opírala se o něj, dokud nebyl celým tělem vtlačen do písku. Vzpomínal na jiné příležitosti, při nichž se milovali, na okamžiky, v nichž nacházeli příčet-nost v teple toho druhého, zatímco za okruhem jejich vášně zuřila válka.

Kassad zavřel oči a natáhl krk, aby tak oddálil agónii rozkoše, která se k němu blížila jako vlna. Cítil na rtech krev; nevěděl, patří-li jemu nebo Monetě.

O chvíli později, zatímco se oba stále pohybovali v souhlasném rytmu, zjistil Kassad, že mu uvolnila ruce. Bez váhání spustil obě ruce, objal ji, prsty rozprostřel po jejích zádech, drsně ji k sobě přitiskl a jednou rukou

sklouzl výše, aby ji jemné hladil po šíji.

Znovu se zdvihl vítr, vrátily se zvuky a z okraje duny ve větrných spirálách přilétal písek. Kassad a Moneta sklouzli po jemně zvlněném písečném břehu níže a skutáleli se spolu po teplé vlně na místo, kde to mělo vypuknout, kde měli zapomenout na noc, na bouři, na boj a všechno ostatní vyjma dané chvíle a sebe navzájem.

Později spolu procházeli roztříštěnou krásou Křišťálového monolitu. Dotkla se jej zlatou tyčinkou a pak temně modrým prstencem. Kassad ve střepu křišťálového panelu pozoroval, jak se z jeho odrazu stává rtuťovitě zbarvená socha muže, dokonalá od detailů pohlaví až po čáry, prozrazující na hubeném těle žebra.

- *Co teď?* zeptal se Kassad tím způsobem, který nebyl ani řečí, ani telepatií.
- *Pán bolesti čeká.*
- *Ty jsi jeho služebnicí?*
- *Nikdy. Jsem jeho choť a Nemesis. Je můj.*
- *Přišla jsi s ním z minulosti?*
- *Ne. Byla jsem vyňata ze svého času, abych s ním putovala časem nazpět.*
- *Tak potom kým jsi předtím -*

Kassadovu otázku přerušilo náhlé zjevení... *Ne,* pomyslel si, *náhlá* přítomnost, *ne zjevení...* Štíra.

Nestvůra byla stejná, jakou si ji pamatoval ze svého

prvního setkání před mnoha lety. Kassad si všiml, jak je ta věc hladká a lesklá, jako by na chrómu byla ještě rtuť, tak podobná jejich vlastnímu povlaku na kůži, ale intuitivně věděl, že pod krunýřem není jen maso a kosti. Bylo to nejméně tři metry vysoké a čtyři paže vypadaly na elegantním torzu naprosto přirozeně. Tělo bylo jednou skulpturou z trnů, hrotů, spár a vrstev rozeklaných břitů. Oči o tisíci fazetách plály světlem, které mohlo být rubínovým laserem. Dlouhá čelist a několik řad zubů jako by vypadly ze zlého snu.

Kassad stál nehybně. Byl připraven. Jestli mu povlak na kůži propůjčil tutéž sílu a pohyblivost jako Monetě, mohl by alespoň zemřít v boji.

Na to ale nedostal čas. V jednom okamžiku stál Pán bolesti pět metrů od něj a v následujícím stál vedle Kassada, držel plukovníkovu paži v sevření ocelových čepelí, které se zanořily hluboko do pole tělního povlaku; z Kassadova bicepsu vytryskla krev.

Kassad se napjal, čekal na úder a byl rozhodnut jej oplatit, přestože to bude znamenat nabodnout se na čepele, trny a břity.

Štír zvedl pravou paži a náhle se zhmotnilo čtvercové pole Brány o straně délky čtyř metrů. Podobala se hyperprostorové Bráně - až na fialové žhnutí, které naplnilo vnitřek Monolitu slabým světlem.

Moneta na něj kývla a prošla Branou. Štír postoupil blíže a jen jemně se čepelemi prstů zařízl do Kassadovy paže.

Kassad zvažoval, zda by se neměl odtáhnout, pak zjistil, že zvědavost je v něm silnější než puzení zemřít, a prošel Branou se Štírem.

OSMNÁCT

VA Meina Gladstonová nemohla usnout. Vstala, spěšně se ve svém bytě hluboko v areálu Domu vlády oblékla, a udělala to, co dělávala často, nepřicházel-li spánek: procházela světy.

Její soukromá hyperprostorová Brána se chvějivě zhmotnila. Gladstonová nechala svého osobního ochránce - člověka - sedět v předpokoji a vzala si s sebou jen jeden z mikrosetů. Kdyby to zákony Hegemonie a pravidla Tech-nojádra dovolovaly, nevzala by si ani jeden. Jenže ony to nedovolovaly.

Na TC^2 bylo dlouho po půlnoci, VA ale věděla, že na mnoha světech bude denní světlo, a tak si na sebe vzala dlouhou pelerínu s límcem Renesance. Boty ani kalhoty nijak nevypovídaly o jejím pohlaví ani společenské třídě, ačkoliv by na ni mohla na některých místech upozornit už kvalita pláštěnky samotné.

VA prošla jednorázovou Branou, spíše ucítila než uviděla mikroset, který bzučel za ní, nabral výšku a zneviditelnil se. Vystoupila na náměstí svatého Petra v novém Vatikánu na Pacem. Chvíli nevěděla, proč svůj implantát nastavila právě takto - kvůli tomu přeživšímu se monsignorovi, který byl na večeři v Božím sadu? - ale pak si uvědomila, že když ležela na posteli a nemohla usnout, myslela na poutníky, kteří před třemi lety odletěli, aby se na Hyperionu setkali se svým osudem. Pacem býval domovem otce Lena-ra Hoyta... a toho kněze před ním, Durého.

Gladstonová pod pelerínou pokrčila rameny a vydala se náměstím. Návštěva domovských světů poutníků je stejně dobrým schématem pro její procházku po pár světech jako

kterékoliv jiné. Musí se vrátit těsně před svítáním a zúčastnit se prvních setkání na Tau Ceti Centra. Aspoň půjde jen o sedm světů.

Na Pacem bylo brzy ráno. Obloha byla žlutá s nádechem nazelenalých oblaků. Pach čpavkují dráždil dutiny a vháněl slzy do očí. Ve vzduchu tkvěl lehký chemický odér, typický pro světy, které nejsou ani dokonale terraformované, ani člověku nepřátelské. Gladstonová se zastavila a rozhlédla.

Náměstí svatého Petra bylo na vrcholu hory, obklopené půlkruhem sloupů, v jehož vrcholu se tyčila velká bazilika. Po pravé straně, tam, kde se půlkruh otvíral schodišti, sestupujícímu asi kilometr na jih, bylo vidět malé město. Mezi slonovinově bílými stromy, které připomínaly kosti nějaké zkamenělé prehistorické příšery, stály nízké, hrubě postavené domy.

V dohledu bylo jen několik lidí, kteří spěchali náměstím nebo vystupovali po schodišti, jako by se zpozdili na bohoslužbu. Někde pod velkou kupolí katedrály se rozezněly zvony, řídký vzduch ale zvuk, jakkoliv mohutný, utlumil.

Gladstonová prošla půlkruhem sloupů se skloněnou hlavou a nevšímala si zvědavých pohledů duchovních a členů úklidové jednotky, kteří jeli na stvořeních, připomínajících půltunové ježky. V Síti byly desítky okrajových světů jako Pacem, ještě více v Protektorátu a blízké Periferii - příliš chudých, než aby byly přitažlivé pro nekonečně mobilní občanstvo, příliš podobné Zemi, než aby mohly být ignorovány za temných dnů Hidžry. Vyhovovaly malým skupinám, jako byli katolíci, kteří na nich hledali oživení nebo víru. Gladstonová věděla, že jich kdysi byly miliony. Nyní jich zůstalo jen pár desítek tisíc. Zavřela oči a vybavila si holofascikly otce Paula Durého.

Gladstonová Síť milovala. Milovala lidské bytosti, které v ní žily; při vší své mělkosti, sobectví a neschopnosti změny byly tím, co tvoří lidstvo. Gladstonová Síť milovala. Milovala ji tak, že si uvědomovala svou povinnost pomáhat při jejím zničení.

Vrátila se do malého tříbránového terminálu, nechala přednostním příkazem do datasféry zhmotnit vlastní Bránu a prošla jí do slunečního světla a všeobjímající vůně moře.

Maui-Dohoda. Gladstonová věděla naprosto přesně, kde je. Stála na hoře nad První osadou, kde Siriina hrobka označovala místo, na němž začalo téměř před stoletím povstání. Tehdy byla První osada vesnicí s pár tisíci obyvatel, a flétnisté vítali každoročně na počátku Týdne svátků plovoucí ostrovy, které se shromažďovaly k cestě na sever, na mělčiny v Rovníkovém souostroví. Nyní se První osada rozprostírala na ostrově až za obzor, oblouková města a obytné úly se tyčily ve všech směrech do výše půl kilometru a přerůstaly horu, z níž byl kdysi na Maui-Dohodu nejlepší výhled.

Hrobka ale zůstala. Tělo Konzulovy babičky tam už nebylo... doopravdy tam nebylo nikdy... ale podobně jako tolik symbolů tohoto světa, i prázdná krypta vzbuzovala úctu - skoro až bázeň.

Gladstonová se zadívala mezi věžemi za staré vlnolamy, kde se modrá barva lagun měnila v hnědou, a dál za vrtné plošiny a turistické bárky, tam, kde začínalo moře. Žádné plovoucí ostrovy tam už nebyly. Už nepluly ve velkých hejnech oceány, jejich plachtové stromy nevlály v jižní bríze a jejich delfíní pastýři už v bílých chocholech pěny nepro-řezávali hladinu.

Občané Sítě ostrovy zkrotili a obydleli. Delfíni vymřeli -někteří byli zabiti ve velkých bitvách s Jednotkami, většina se zabila sama v nevysvětlitelné masové sebevraždě v Jižním moři, posledním tajemství rasy, která byla v tajemství zahalena celá.

Gladstonová si sedla na nízkou lavičku při kraji útesu a našla si stéblo trávy, které mohla loupat a žvýkat. Co se stane se světem, když se během první standardní dekády přináležitosti k Hegemonii změní z domova pro sto tisíc lidí s jemně vyváženou ekologií v hřiště pro více než čtyři sta milionů?

Odpověď: svět zemře. Nebo alespoň jeho duše, pokud ekosféra ze zvyku funguje nadále. Planetární ekologové a terraformní specialisté udržovali slupku naživu, nenechali moře, aby se úplně udusilo nevyhnutelnými odpadky, splašky a naftovými skvrnami, podařilo se jim minimalizovat hlukové emise a tisíce dalších věcí, které s sebou přinesl pokrok. Ale Maui-Dohoda, kterou před více než stoletím znal

Konzul, když jako dítě vystupoval právě na tuto horu na babiččin pohřeb - ta Maui-Dohoda byla navždy pryč.

Nad hlavou jí přeletěla formace Hawkingových rohožek. Turisté na nich výskali a pokřikovali. Vysoko nad nimi na chvíli zakryla slunce mohutná výprava éemvéček. Gladsto-nová v náhlém stínu odhodila stéblo a opřela se předloktími o kolena. Myslela na Konzulovu zradu. *Počítala* s Konzulovou zradou, vsadila všechno na to, že muž, který vyrostl na Maui-Dohodě a je potomkem Siri, se v nevyhnutelné bitvě o Hyperion přidá k Vyvržencům. Nebyl to jen její plán; Leigh Hunt jí byl během desetiletí plánování nápomocen v jemné chirurgii, jejímž výsledkem bylo dosazení právě daného individua do kontaktu s Vyvrženci, do postavení, v němž mohl zradit obě strany aktivováním vyvrženeckého přístroje, díky kterému se na Hyperionu zhroutily časové slapové síly.

A to také udělal. Konzul, muž, který zasvětil čtyři desetiletí svého života, ženu i dítě službě Hegemonii, nakonec vybuchl pomstou jako bomba, dřímající půl století.

Gladstonová ze zrady neměla žádnou radost. Konzul prodal duši a zaplatí strašnou cenu - v dějinách, ve vlastní mysli - ale jeho zrada nebyla ničím proti té, kterou připravila sama pro sebe. Jako VA Hegemonie byla symbolickým vůdcem sto padesáti miliard lidských duší. Byla připravena je všechny zradit, aby mohla zachránit lidstvo.

Vstala, uvědomila si v kostech věk a revma, a pomalu šla k terminálu. V tiše bzučící Bráně se na chvíli zastavila a naposled se ohlédla na Maui-Dohodu. Nad mořem se zdvihal vítr, přinášel ale jen mdlý zápach naftových skvrn a rafinerských plynů. Gladstonová se odvrátila.

Na zahalená ramena ji dopadla tíže Lůsu jako železné okovy. Na Promenádě byla provozní špička a na každé plošině v každém patře se mačkaly davy přespolních dělníků, prodavačů a turistů. Zaplňovali kilometry dlouhé eskalátory pestrobarevnou směsicí lidství a dodávali vzduchu vydýchanou pachuť, která se mísila s vůní ozónu a oleje, pronikající z uzavřeného klimatizačního systému. Gladstonová ignorovala drahá nákupní podlaží a vydala se po pohyblivém chodníku deset kliků k hlavnímu chrámu Štíra.

Za úpatím širokého schodiště byly policejní zábrany a fialově žhnoucí silová pole. Sám chrám měl vchod zatlučený prkny a nesvítilo v něm jediné světlo; mnohá z barevných oken, obrácených k Promenádě, byla rozbitá. Gladstonová si vzpomněla na zprávy o nepokojích před několika měsíci a o tom, že biskup a jeho akolyté uprchli.

Přišla těsně k zábranám a hleděla skrz proměnlivý fialový opar na schodiště, po němž Brawne Lamia nesla svého umírajícího klienta a milence - původního Keatsova kybri-da - k čekajícím Štírovým kněžím. Gladstonová dobře znala Brawneina otce; strávili spolu svá první léta v Senátu. Senátor Byron Lamia byl úžasný muž - Gladstonová po jistý čas (dlouho předtím, než se na scénu ze zapadlé provincie Svobody vynořila Lamíma matka), uvažovala o tom, že by se za něj vdala - a když zemřel, byla s ním pochována i část jejího mládí. Byron Lamia byl posedlý Technojádrem, pohlcený posláním vyvést lidstvo zpod pout, kterými je po více než pět století a tisíc světelných let ovládaly UI. To díky otci Brawne Lamii si Gladstonová uvědomila toto nebezpečí, to on ji dovedl až k závazku, který vyústí v nejstrašnější zradu v lidské historii.

A byla to „sebevražda“ Byrona Lamii, která ji vycvičila k desetiletím opatrnosti. Nevěděla, zda tím, kdo způsobil senátorovu smrt, byli agenti Jádra - snad to byly složky hierarchie Hegemonie, které chránily vlastní zájmy -, věděla ale, že senátor Lamia by si nikdy sám život nevzal, nikdy by takhle nenechal na holičkách svou manželku a tvrdohlavou dceru. Posledním senátorovým činem v Senátu byla účast na návrhu přidělit Hyperionu status Protektorátu, což by bývalo zařadilo tento svět do Sítě už dvacet let před nynějšími událostmi. Po jeho smrti přeživší spolunavrhovatel -stále vlivnější Gladstonová - návrh stáhl.

Gladstonová si našla zdviž a projela kolem nákupních a obytných podlaží, továrních podlaží a podlaží služeb, pustých podlaží a podlaží reaktorů. Komlog i reproduktor zdviže ji upozorňovaly, že vstupuje do zakázaných a nebezpečných oblastí daleko mimo Úl. Program zdviže se pokusil zastavit sestup. Přebila jej osobním příkazem VA a umlčela i varování. Pokračovala v sestupu, míjela podlaží beze

světel a panelů, projížděla spleťmi optovláken, teplovodů, chladícího potrubí a nakonec holou skálou. Konečně se zastavila.

Gladstonová vstoupila do chodby, osvětlené jen vzdálenými světelnými glóby a luminiscenční barvou. Z tisíců prasklin ve stropě a zdech kapala voda a sbírala se do toxických louží. Z otvorů, které mohly být vchody do dalších chodeb či kumbálků personálu nebo prostě jen děrami, se valila pára. Někde v dálce se ozval ultrazvuk kovu, řezajícího jiný kov; blíže skřeky elektronické nihilhudby. Někde zakřičel muž, nějaká žena se rozesmála a její smích se kovové nesl šachtami a vedeními. Zaznělo zakašlání šipkové pušky.

Dregův úl. Gladstonová došla na křižovatku jeskynních chodeb a zastavila se, aby se rozhlédla. Její mikroset nyní poletoval a kroužil blíže. Byl neodbytný jako rozvzteklený hmyz. Dožadoval se posílení ochrany, a jen díky trvajícím preferenčním příkazům Gladstonové jej nebylo slyšet.

Dregův úl. Tady se Brawne Lamia a její kybridský milenec skrývali posledních pár hodin před tím, než se pokusili dostat do chrámu Štíra. Toto byl jeden z myriád podbřišku Sítě, kde se dalo na černém trhu pořídit cokoliv od Kouzla vzpomínek až po zbraně Jednotek, ilegální androidy a pirátské Poulsenovy kúry, které vám mohly přidat dalších dvacet let mládí, ale stejně dobře vás mohly zabít. Gladstonová zahnula doprava, do nejtmavší chodby.

Do rozbitého ventilátorového potrubí odpelášilo cosi o velikosti krysy, ale s více nohama. Gladstonová cítila splašky, sladký pach střelného prachu, zvratky a zápach podřadných feromonů, které se rozložily na toxiny. Šla chodbou a myslela na týdny a měsíce, které ji čekají, na strašlivou cenu, kterou zaplatí za své rozhodnutí, za svou posedlost.

Do cesty jí vstoupilo pět mladíků, upravených ilegálními ARNisty do stavu, kdy se podobali spíše zvířatům než lidem. Zastavila se.

Mikroset před ní klesl a neutralizoval své maskovací polymery. Stvoření před ní se rozesmála; viděla jen strojek o velikosti vosy; poskakoval ve vzduchu tam a sem, nahoru

a dolů. Bylo dost dobře možné, že v úpravách své RNA zašli tak daleko, že ten přístroj nepoznali. Dva mávli odjištěnými vibralvery. Jeden před sebe natáhl pařát s ocelovými drápy dlouhými deset centimetrů. Další odjistil šipkovou pistoli s otočnou hlavní.

Gladstonová nestála o boj. I když to tihle tupci z Dre-gova úlu nevěděli, ona ano: její mikroset by ji ubránil před všemi pěti a klidně i další stovkou. Nechtěla ale, aby byl někdo zabit jen proto, že si Dregův úl vybrala k procházce.

„Běžte pryč," nařídila.

Mladíci na ni zírali - žlutýma očima, cibulovitýma černýma očima, blanitými štěrbinami, fotoreceptivními opasky. Rozdělili se do půlkruhu a postoupili o dva kroky blíže.

Meina Gladstonová se napřímila, přitáhla si plášť k tělu a stáhla si kápi tak, aby jí viděli do očí. „Běžte pryč," zopakovala.

Mladíci se zastavili. Péra a chocholky jim vibrovaly jako v neviditelném vánku. Na dvou pulsovaly tisíce taktilních chloupků a chvěla se tykadla.

Zmizeli. Jejich odchod byl stejně tichý a nenadálý jako příchod. V okamžiku bylo naprosté ticho, až na zvuk kapající vody a vzdálený smích.

Gladstonová zavrtěla hlavou, vyvolala svou osobní Bránu a prošla jí.

Sol Weintraub a jeho dcera pocházeli z Barnardova světa. Gladstonová se přenesla do malého terminálu v jejich domovském městě Crawford. Byl večer. Nízké bílé domy obklopené pečlivě udržovanými trávníky odpovídaly Obrození Kanadské republiky i smyslu farmářů pro praktičnost. Stromy byly vysoké, se širokými korunami, a obdivuhodně věrné dědictví předků ze Staré Země. Gladstonová se odvrátila od proudu chodců, vesměs spěchajících domů z víkendu, stráveného někde v Síti, a zjistila, že se prochází po dlážděné pěšince kolem cihlových budov, rozestavěných okolo oválného trávníku. Vlevo zahlédla za řadou domů pole. Velké zelené rostliny, možná kukuřice, rostly v lehce se vlnících řádcích, natažených až k obzoru, za který právě zapadal poslední zbylý srpek slunce.

Gladstonová šla univerzitními kolejemi a uvažovala, zda je tohle škola, na níž Sol Weintraub učil. Nebyla ale zvědavá natolik, aby se ptala datasféry. Pod nebesy z listů se rozžaly plynové lampy, a v trhlinách, v nichž obloha přecházela z azuru do jantaru a pak ebenu, se rozzářily první hvězdy.

Gladstonová četla Weintraubovu knihu *Abrahámovo dilema*, v níž analyzoval vztah mezi Bohem, jenž požadoval oběť syna, a lidskou rasou, která s tím souhlasila. Weintraub doložil, že starozákonní Jehova Abraháma jednoduše nezkoušel, ale komunikoval v jediném jazyce loajality, poslušnosti, oběti a příkazu, kterému lidstvo v tomto stádiu vztahu mohlo porozumět. Považoval sdělení Nového zákona za předstupeň nového stádia tohoto vztahu - stádia, v němž lidstvo už nebude obětovávat své děti žádnému bohu, žádnému důvodu, ale kde rodiče... celé generace rodičů... budou místo toho nabízet za oběť sebe sama. Odtud holocaust dvacátého století, Krátký konflikt, Tripartitní války, staletí bezohlednosti, a snad i Velká chyba z osmatřicátého.

Nakonec Weintraub odmítl jakoukoliv oběť jako takovou, odmítl jakýkoliv vztah k Bohu vyjma oboustranné úcty a upřímné snahy o vzájemné porozumění. Psal o mnohonásobných Božích smrtích a o potřebě božského vzkříšení, kvůli níž lidstvo sestrojilo vlastní bohy a vyslalo je do vesmíru.

Gladstonová přešla půvabný kamenný most nad potokem, ztraceným ve stínu, o jehož proudu svědčily jen Zvuky ve tmě. Měkké žluté světlo dopadalo na zábradlí ručně zasazené do kamene. Někde mimo univerzitní kampus štěkal a vyl pes. Ve třetím patře staré budovy, jejíž hrubé šin-delovité cihly musely pocházet z doby před Hidžrou, plála světla.

Gladstonová myslela na Sóla Weintrauba, jeho ženu Sáru a jejich nádhernou šestadvacetiletou dceru, jež se vrátila z roční archeologické výpravy na Hyperion bez objevu - až na Štírovo prokletí, Merlinovu nemoc. Sol a Sarah pozorovali, jak žena mládne v dítě a z dítěte v kojence. A pak se na to díval Sol sám, protože Sára zemřela při nesmyslné, hloupé nehodě éemvéčka, když jela navštívit svou sestru.

Na Ráchel Weintraubovou, která bude mít za necelé tři

standardní dny své první a poslední narozeniny.

Gladstonová udeřila pěstí do kamene, vyvolala Bránu a odešla jinam.

Na Marsu bylo poledne. Tharsiské slumy byly slumy už po více než šest století. Obloha byla fialová a vzduch na Gladstonovou příliš řídký a studený, byť měla plášť, a navíc byl všude prach. Šla po úzkých pěšinkách a výstupech na srázy, aniž by našla mezi shluky chatrčí a odkapávajícími filtračními věžemi dost místa na rozhlédnutí.

Bylo tu jen málo rostlin - velké lesy Zeleně byly vypleněny pro palivové dříví nebo uschly a byly zaváty rudými dunami. Mezi pěšinkami, udusanými na kámen dvaceti generacemi bosých nohou, bylo vidět jen pár kaktusů, z nichž se podloudně pálila kořalka, a několik pavoukovitě rozvětvených shluků parazitických lišejníků.

Gladstonová si našla nízký balvan a odpočívala. Sklonila hlavu a masírovala si kolena. Obklopily ji skupiny dětí, až na pár cárů a rozedrané škrpály nahých, a žebraly o peníze. Když nereagovala, s hihňáním odběhly.

Slunce stálo vysoko. Odsud nebyl vidět Mons Olympus ani jiskřivá nádhera Akademie Jednotek, v níž působil Fedmahn Kassad. Gladstonová se rozhlédla. Tak odtud ten hrdý muž pochází. Tady pobíhal s gangy mladistvých, než byl odsouzen ke kázni, pořádku a vojenské cti.

Našla si osamělé místo a prošla Branou.

Boží sad byl stejný jako kdykoliv předtím - provoněný odérem milionů a milionů stromů, tichý až na měkké šustění listí ve větru, živý v pastelových barvách; východ slunce rozžehl oceán stromů, každičký list se třepotal ve vánku, třpytil se rosou a kapkami z ranní přeháňky. Zdvihl se lehký větřík a donesl vůni deště a vlhkého rostlinstva až ke Gladstonové, která stála na svém stupínku vysoko nad světem, ponořeným o půl kilometru níže do spánku a tmy.

Přiblížil se k ní templář, zahlédl na její ruce přístupový náramek a opět se vzdálil. Vysoká zahalená postava se ztratila v bludišti listí a šlahounů.

Templáři byli jednou z nejchoulostivějších součástí její hry. Zpráva, že obětovali stromoloď *Yggdrasill*, byla jedinečná, neslýchaná, neuvěřitelná a znepokojivá. Ze všech jejích potenciálních spojenců v nadcházející válce nebyl žádný tak důležitý a zároveň nevyzpytatelný jako templáři. Bratrstvo Stromu, zasvěcené životu a oddané Muiru, bylo malou, ale významnou silou Sítě - příklad ekologického uvědomění ve společnosti, jež se věnuje hlavně sebeničení a plýtvání.

Kde je Het Masteen? Proč nechal Móbiovu krychli ostatním poutníkům?

Gladstonová pozorovala východ slunce. Obloha se plnila sirotčími montgolfiérami, jež ušly zkáze na Víru; jejich barevná těla stoupala vzhůru jako flotila měchýřovek fialových. Zářivá babí léta roztahovala svá tenoučká solární křídla, aby zachytila sluneční paprsky. Hejno havranů vylétlo ze stromů a stoupalo k obloze. Jejich drsný křik byl v protikladu k hebkému vánku a šumění deště, který se ke Gladstonové blížil od západu. Neodbytné syčení kapiček mezi listy jí připomnělo její domov v deltě Patawphy, stodenní monzun, kdy s bratry vyráželi do mokřin a lovili létající ropuchy, kručíky a hady, které pak ve sklenicích nosili do školy.

Gladstonová si po stotisící uvědomila, že všechno ještě lze zastavit. Totální válka v tuto chvíli ještě nebyla nutná. Vyvrženci ještě nepodnikli takové útoky, které by Hegemonie nemohla tolerovat. Štír nebyl volný. Ještě ne.

Vše, co by musela podniknout pro záchranu stovek miliard životů, bylo vrátit se do Senátu, odhalit tři desetiletí klamu a přetvářky, vyznat se ze svého strachu a nejistoty...

Ne. Půjde to dál podle plánu, dokud to nepřekročí jeho rámec. Tam, kam už není možné dohlédnout. Do divokých vod chaosu, kde budou slepí dokonce i prognostici z Tech-nojádra, kteří jinak dokáží předpovědět vše.

Gladstonová přecházela plošiny, věže, rampy a visuté mosty templářského stromového města. Stromová zvířata a ARNisty vyrobení šimpanzi na ni pokřikovali a prchali, plavně se vznášejíce na tenkých liánách tři sta metrů nad zemí. Z oblastí uzavřených turistům i privilegovaným návštěvníkům ke Gladstonové zavanula vůně kadidla a dolehly

k ní jasné zvuky zpěvů, podobných gregoriánským chorálům, které patřily k templářským mším při východu slunce. Spodní patra pod ní začínala ožívat. Krátké přeháňky pominuly a Gladstonová se vrátila do horních pater. Těšila se z výhledu; přecházela šedesátimetrový dřevěný visutý most, natažený mezi dvěma obrovskými stromy. K tomu vzdálenějšímu byl upoután půltucet horkovzdušných balonů - jediného vzdušného dopravního prostředku, který templáři na Božím sadu povolili. Poškubávaly lany, jako by se nemohly dočkat, až budou pryč, a jejich gondoly se pohupovaly jako velká vejce. Barvy balonů byly inspirovány překrásnými odstíny živých tvorů - montgolfiér, motýlů, sokolů Thomasových, zářivých babích lét, vyhynulých ze-plenů, nebeských olihní, měsíčních lišajů, orlů - o nichž se vyprávěly tak krásné legendy, že se je nikdo ani nepokusil reduplikovat ani

ARNovat.

Tohle všechno by mohlo být zničeno, pokud budu pokračovat. Bude *to zničeno.*

Gladstonová se zastavila na okraji kruhové plošiny a sevřela zábradlí takovou silou, že jí na zbělalé kůži vystoupily zahnědlé skvrny, způsobené pokročilým věkem. Myslela na staré knihy, jež četla - z období před Hidžrou, před lety do vesmíru, kdy lidé zárodečných národů z kontinentu Evropa odváželi tmavé lidi - Afričany - z jejich domovů do otroctví na koloniální Západ. Copak by tito otroci, spoutaní, nazí a zkroucení ve smrdutém podpalubí otrokářských lodí... copak by váhali se vzbouřit, zbavit se svých uchvatitelů, byť by to znamenalo zničit otrokářskou loď... nebo samotnou Evropu?

Ale oni se mohli vrátit do Afriky.

Meina Gladstonová napůl zasténala a napůl vzlykla. Otočila se zády k nádhernému východu slunce, ke zvuku oslavných zpěvů nového dne, ke stoupajícím balonům - živým i umělým - a sešla dolů, do šera, aby aktivovala svou Bránu.

Nemohla se dostat tam, odkud pocházel poslední z poutníků, Martin Silenus. Silenus byl stár pouze jedno a půl století, namodralý z Poulsenových kúr, jeho buňky si

pamatovaly mrazivý chlad dlouhé kryogeneze, ale jeho život trval již čtyři sta let. Narodil se na Staré Zemi během jejích posledních dnů, jeho matka patřila k nejvznešenějším rodinám, mládí prožil v prostředí elegance a dekadence zároveň, uprostřed krásy a sladkého pachu rozkladu. Zatímco matka zůstala na umírající Zemi, jeho poslali do vesmíru, aby měl kdo očistit rodinné jméno od dluhů, byť to znamenalo roky manuální dřiny na jednom z nejhorších a nejzapadlejších světů Sítě.

Gladstonová se nemohla dostat na Starou Zemi, proto pokračovala na Bránu nebes.

Hlavním městem bylo Město ploché bažiny. Gladstonová se procházela po dlážděných ulicích, obdivovala velké staré domy, které se nakláněly nad úzkými kanály, křižujícími celé úbočí umělé hory jako na nějaké staré Eschero-vě rytině. Elegantní stromy a vysoké jehličnany se tyčily na vrcholech kopců, lemovaly široké, bílé bulváry a mizely v zákrutech čistých písečných pláží. Mírný příboj přinášel fialové vlny; tříštily se v duhové pěně a zmíraly na bělostném písku.

U parku se Gladstonová zastavila a zahleděla se na Promenádu, kde se v podvečeru pod plynovými lampami procházely desítky dvojic a pečlivě vyšňořených turistů. Představila si, jak Brána nebes vypadala před třemi sty lety, kdy to byl jen drsný, ne zcela zcivilizovaný protektorátní svět, a Martin Silenus, trpící kulturním vykořeněním, ztrátou majetku a poškozením mozku, způsobeným dlouhým pobytem v hibernaci, tu pracoval jako otrok.

Stanice na výrobu atmosféry v té době zajišťovala několik stovek čtverečních kilometrů dýchatelného ovzduší, kde se dalo tak tak žít. Vlny tsunami odnášely celá města, rekultivovanou zem i dělníky. Zadlužení dělníci jako Martin Silenus kopali kyselinové kanály, oškrabávali bakterie z průdušnicových tunelů v blátě a odklízeli kal a mrtvá těla z bahnisek po záplavách.

Dosáhli jsme pokroku, pomyslela si Gladstonová, *navzdory nečinnosti, k niž nás donutilo Jádro. Navzdory takřka úplnému zániku vědy. Navzdory naší osudné závislosti na hračkách, vzniklých díky naší vlastní tvořivosti.*

Nebyla spokojená. Dříve, než ukončí svou cestu po planetách, chtěla navštívit domov každého z hyperionských poutníků, přestože věděla, že je to pouze plané gesto. Na Bráně nebes se Silenus naučil psát skutečné básně, třebaže jeho dočasně poškozená mysl nebyla schopná vnímat skutečný jazyk, ale jeho domov to nebyl.

Gladstonová ignorovala příjemnou hudbu, která se linula z Promenády, nevšímala si množství éemvéček, která jí plula nad hlavou jako tažní ptáci, ani příjemného ovzduší a měkkého světla. Vyvolala svou Bránu a přikázala přesun na zemský měsíc. Na Měsíc.

Její komlog ji však varoval, že taková cesta je nebezpečná. Vypnula ho.

Rozbzučel se její mikroset a implantát ji slabým hlasem upozorňoval, že pro Vrchní administrátorku není cesta na tak nejisté místo právě nejvhodnější. Umlčela ho.

Samotná Brána se také začala vzpírat, až musela použít svou univerzální kartu a naprogramovat ji ručně.

Objevil se před ní mihotavý obdélník Brány a Gladstonová jím prošla.

Jediné místo na Měsíci Staré Země, které bylo ještě obyvatelné, byla horská a „mořská“ oblast, vyhrazená pro slavnosti masady, které pořádaly Kosmické jednotky. Právě tam se Gladstonová přepravila. Tribuny a cvičební plochy byly prázdné. Silové pole třídy deset zamlžovalo hvězdy a obvodové zdi, ale Gladstonová viděla na místa, kde vnitřní žár strašlivých gravitačních slapů roztavil hory a vytvořil z nich nová kamenná moře.

Pohybovala se po šedé písečné pláni a nízká přitažlivost v ní vyvolávala touhu létat. Představila si samu sebe

jako jeden templářský balon - připoutaný lanem, ale plný nedočkavosti. Ovládla nutkání začít skákat jako obří kobylka, ale krok měla lehký. Prach, zvířený její chůzí, vytvářel nečekané tvary.

Pod kupolí silového pole byl řídký vzduch a Gladstonová zjistila, že se navzdory vytápění ve svém oděvu chvěje. Dlouho stála uprostřed pusté pláně a snažila si představit

samotný Měsíc, první krok lidstva na dlouhé cestě z kolébky. Ale tribuny a skladištní budky ji rozptylovaly. Nakonec zdvihla oči, aby se podívala na to, kvůli čemu skutečně dorazila.

Na temné obloze se vznášela Stará Země. Nikoliv Stará Země, pochopitelně, pouze pulsující disk a oblak úlomků, které kdysi byly Starou Zemí. Byl velmi jasný, jasnější než všechny hvězdy, které byly vidět z Patawphy za nečetných bezmračných nocí, ale tento jas byl zvláštně zlověstný a zaléval šedou pláň nehezkým světlem.

Gladstonová stála a dívala se. Nikdy předtím tady nebyla, bránila se tomu, a teď, když se sem konečně dostala, zoufale toužila po tom, aby něco *cítila*, aby něco *zaslechla*, nějaký hlas, varovný nebo inspirující nebo jen soucitný.

Neslyšela nic.

Ještě několik minut tam postála a nemyslela na nic; cítila, jak ji začínají zábst uši a nos a rozhodla se odejít. Na TC^2 už bude skoro svítat.

Gladstonová aktivovala Bránu a naposledy se rozhlédla, když se sotva deset metrů od ní rozzářila další Brána. Zarazila se. Na Měsíc Staré Země mělo ze Sítě přístup sotva pět lidí.

Její mikroset zabzučel a nalétl mezi ni a postavu, vystupující z Brány.

Leigh Hunt se zastavil, rozhlédl se, zachvěl se zimou a rychle k ní došel. V řídkém vzduchu zněl jeho hlas slabě, téměř zábavně dětsky.

„Paní premiérko, musíte se okamžitě vrátit. Vyvržen-cům se podařil neuvěřitelný průlom."

Gladstonová si povzdychla. Věděla, že přesně to se dalo očekávat. „Dobrá. Padl Hyperion? Dokážeme odtamtud evakuovat naše síly?"

Hunt zavrtěl hlavou. Rty měl chladem téměř modré. „Nerozumíte mi. Nejde jen o Hyperion. Vyvrženci útočí na desítkách míst. *Napadají samotnou Síti"*

Meina Gladstonová pocítila náhlý chlad, způsobený spíše šokem než měsíční zimou. Přikývla, přitáhla si plášť k tělu a prošla Bránou zpět do světa, který už nikdy nebude stejný jako dřív.

DEVATENÁCT

Shromáždili se při ústí údolí Hrobek Času. Brawne La-mia a Martin Silenus byli ověšeni tolika batohy, kolik jich byli schopni unést, Sol Weintraub, Konzul a otec Duře se shlukli ve skupince jako tribunál patriarchů. První stíny odpoledne se začaly dloužit napříč údolím a natahovaly se k Hrobkám, podobny prstům temnoty.

„Pořád ještě nevím, jestli je to dobrý nápad, takhle se rozdělit," Konzul si promnul bradu. Bylo horko. Na zarostlých tvářích mu vyvstával pot a stékal mu po krku.

Lamia pokrčila rameny. „Věděli jsme, že se se Štírem setká každý sám. Záleží na tom, jestli se na pár hodin rozejdeme? Potřebujeme jídlo. Vy tři můžete jít s námi, pokud chcete."

Konzul a Sol pohlédli na otce Durého. Kněz byl viditelně vyčerpán. Pátrání po Kassadovi vyčerpalo všechny síly, které muži po prožitém utrpení zbyly.

„Někdo by tu měl počkat pro případ, že by se plukovník vrátil," navrhl Sol. Dítě v jeho náručí se zdálo velmi maličké.

Lamia přikývla na souhlas. Upravila si popruhy na ramenou a krku.

„Dobrá. Dostat se k Pevnosti bude trvat asi dvě hodiny. O něco déle cesta zpátky. Počítám asi hodinu na naložení zásob a pořád mi vychází, že by se to mělo dát stihnout před setměním. Skoro přesně k večeři."

Konzul a Duře si se Silenem potřásli rukama. Sol objal Brawne. „Vraťte se v pořádku," zašeptal.

Pohladila ho po vousaté tváři, položila ruku Ráchel na

hlavičku, otočila se a vyrazila ostrým tempem k východu z údolí.

„Hej, počkejte na mě, kurva chvilku!" houkl Martin Si-lenus a rozběhl se za ní. Polní láhve a nádoby na vodu na něm chřestily.

Sedlem mezi útesy prošli společně. Silenus se ohlédl a viděl zbylé tři muže jako malé figurky v dálce, drobné barevné proužky mezi balvany a dunami u Sfingy. „Nejde to právě podle plánu, co? „ poznamenal.

„Nevím," Lamia se na pochod převlékla do šortek a svaly na jejích krátkých, silných nohách se leskly pod vrstvou potu. „Jaký byl plán? „

„Můj plán byl dokončit největší báseň vesmíru a pak jít domů," vysvětloval Silenus. Napil se z poslední láhve, ve které ještě byla voda. „Zatraceně, škoda, že jsme si s sebou nevzali tolik vína, aby nám vydrželo."

„Já jsem žádný plán neměla," prohodila Lamia napůl pro sebe. Krátké, potem zmatněla vlnité vlasy se jí lepily na široký krk.

Martin Silenus se krátce zasmál. „Ani byste tady nebyla, nebýt toho kyborgovýho šamstra..."

„Klienta," odsekla.

„To je fuk. Byla to nakonec ta zrecyklovaná figura John-nyho Keatse, která si myslela, že dostat se sem je tak důležitý. Takže jste ho dovlekla až sem... pořád máte u sebe tu Schronovu smyčku, ne? „

Lamia se nepřítomně dotkla drobné umělé nervové přípojky za levým uchem. Tenká membrána osmotického polymeru bránila přístupu prachu a písku do konektorových zdířek velikosti folikulu. „Ano."

Silenus se znovu zasmál. „K čemu je to, do prdele, dobrý, holka, když tady není žádná datasféra? To jste zrovna tak mohla nechat tu figuru Keatse na Lůsu nebo kde." Básník se na okamžik zastavil, aby si upravil popruhy a vaky. „Poslyšte, můžete se s tou figurou spojit sama?"

Lamia pomyslela na sny, které se jí v noci zdály. Měla pocit, že v nich cítí cosi, co se podobalo Johnnymu... ale obrazy vypadaly jako obrazy ze Sítě. *Vzpomínky?* „Ne, sama se do Schronovy smyčky nedostanu. Přenáší více údajů,

než by dokázala zpracovat stovka jednoduchých implantátů. A co kdybyste teď zavřel klapačku a šlapal?" Vyrazila a nechala ho stát.

Obloha byla bezmračná, nazelenalá, se stopami azurové modři. Pláň před nimi, plná balvanů, se táhla k pustinám na jihozápadě, jež postupně vystřídaly písečné duny. Dvojice kráčela půl hodiny v tichosti. Napravo jasně zářilo malé hyperionské slunce.

„Duny jsou tu příkřejší," usoudila Lamia, když překonali další písečný hřeben a na druhé straně klouzali dolů. Povrch byl rozpálený. Už teď měla boty plné písku.

Silenus přikývl, zastavil se a otřel si tvář hedvábným kapesníkem. Baret mu schlíple spadal do čela a přes levé ucho, ale žádný velký stín mu neposkytoval. „Bylo by lepší, kdybychom to vzali na sever, po pevné půdě. Kolem mrtvého města."

Lamia si zaclonila oči a pohlédla naznačeným směrem. „Pokud půjdeme tamtudy, ztratíme aspoň půl hodiny."

„Pokud půjdeme *tudy*, ztratíme mnohem víc." Silenus se posadil a usrkl z čutory. Odepnul si kápi, složil ji a nacpal do největšího ze svých batohů.

„Co to tam táhnete? „ zeptala se Lamia. „Není ten batoh plný?"

„Do toho vám, ženská, krucinál nic není."

Lamia zavrtěla hlavou, rukou si přejela po tvářích a uvědomila si, že jí slunce začíná spalovat kůži. Nebyla zvyklá na tak dlouhý pobyt na slunci a atmosféra Hyperionu zachycovala jen malou část ultrafialových paprsků. Nahmatala v kapse tubu ochranného krému a rozetřela si ho trochu po obličeji. „Dobrá," kývla. „Obejdeme to tamtudy. Půjdeme po hřebeni, dokud nemineme nejhorší část dun, a pak zamíříme přímo k Pevnosti." Hory se tyčily na obzoru a zdálo se, že se nijak nepřibližují. Sněhem pokryté vrcholky ji lákaly příslibem chladného větru a čisté vody. Údolí Hrobek Času už zmizelo z dohledu, zakryto dunami a kamenitou plání.

Lamia si nadhodila zavazadla, otočila se doprava a začala pomalu klouzat z vrcholku sypké duny.

Když se dostali z písku mezi nízké křoviny do hrubé trávy na kraj pouště, Martin Silenus nedokázal od ruin Města básníků odtrhnout oči. Lamia ho obcházela z levé strany po napůl zasypaných silnicích, které obkružovaly město. Další cesty vedly ven do pustiny, kde se ztrácely pod dunami.

Silenus zůstával stále více pozadu, až se nakonec zastavil a posadil na zřícený sloup, jenž býval kdysi součástí brány, kudy každý večer procházeli androidi po skončení prací na polích. Tato pole již neexistovala. Akvadukty, kanály a silnice se nyní daly rozpoznat jen podle zřícených balvanů, brázd v písku a zasypaných pařezů stromů, které kdysi rostly podél vody nebo zastiňovaly příjemnou uličku.

Martin Silenus zíral na ruiny a baretem si otíral tvář. Město bylo stále bílé... bílé jako kosti obnažené odvátým pískem, bílé jako zuby v zahnědlé lebce. Z místa, kde Silenus seděl, mu připadalo, že mnohé budovy jsou stejné, jako když je před jeden a půl stoletím viděl naposledy. Amfiteátr básníků, byť nedokončený, vypadal stále majestátně - bílé římské koloseum zarostlé pouštním břečťanem. Ve velkém, otevřeném atriu byly všechny balkony zbořené - nikoliv zubem času, ale paprskomety a výbušninami neschopných členů domobrany Smutného krále Billyho během desetile^ ti po evakuaci města. Chystali se zabít Štíra. Chystali se použít elektroniku a vražedné paprsky koherentního světla, aby zabili Grendela *poté*, co způsobil zkázu Lučního sálu.

Martin Silenus se zakuckal a předklonil se, zmocnila se ho náhlá slabost z horka a vyčerpání.

Viděl velkou kupoli Společného sálu, kam se chodíval najíst, nejprve se stovkami uměleckých kamarádů, později, poté, co Billy odjel do Keatsu, sám s několika ostatními, kteří zůstali z vlastních nejasných a nevyřčených důvodů, a ještě později zcela sám. Opravdu sám. Jednou upustil pohár a ozvěna se pod šlahouny porostlou kupolí rozléhala ještě půl minuty.

Sám s Morloky, pomyslel si. *Ale ani Morloci nezůstali až do konce, pouze moje múza.*

Překvapil ho nenadálý zvuk. Dvacítka bílých holubic vylétla z nějakého otvoru ve skupině polozbořených věží, jež bývaly palácem Smutného krále Billyho. Silenus pozoroval,

‚L

jak víří a krouží oblohou, a žasl, že tady, na kraji pustiny, přežily tolik staletí.

Pokud jsem to dokázal já, proč ne ony?

Ve městě se rozlézaly stíny, oázy sladkého chládku. Silenus přemýšlel, jestli jsou studny stále ještě použitelné a plné pitné vody. Dumal, zda jeho dřevěný psací stůl, starožitnost ze Staré Země, stále ještě stojí v malém pokoji, kde napsal většinu svých *Zpěvů.*

„Co se děje?“ Brawne Lamia se k němu vrátila.

„Nic.“ Zamžoural na ni. Žena vypadala jako nějaký zakrslý strom, jako masa kořenů a sluncem spálené kůry a spoutané energie. Snažil si ji představit vyčerpanou... a ta námaha ho unavila. „Jenom jsem přemýšlel. Ztrácíme čas, když se vracíme až do Pevnosti. Ve městě jsou studny. Snad i zásoby jídla.“

„Ne, ne,“ namítla Lamia. „Na to jsme s Konzulem už mysleli a bavili se o tom. Mrtvé město bylo pleněno už celé generace. Poutníci ke Štírovi museli vyprázdnit zásobárny už před šedesáti nebo osmdesáti lety. Studny nejsou spolehlivé... podloží se posunulo, nádrže jsou znečištěné. Jdeme do Pevnosti.“

Silenus cítil, jak v něm narůstá vztek na její nesnesitelnou aroganci, na její okamžité přesvědčení, že dokáže převzít velení za jakékoliv situace. „Jdu to prozkoumat,“ oznámil. „Může nám to ušetřit hodiny času.“ Lamia stála mezi ním a sluncem. Konečky černých zvlněných vlasů jí prosvítala sluneční záře. „Ne, když se tady teď zdržíme, do západu slunce se nevrátíme.“

„Tak si běžte,“ vyštěkl básník, překvapen vlastními slovy. „Já už nemůžu. Chci si prohlédnout jedno místo za Společným sálem. Možná si vzpomenu na sklady, které poutníci nemuseli objevit.“

Viděl, jak ztuhla, když zvažovala možnost, že ho postaví na nohy násilím a odtáhne zpět do dun. Zbývala jim už sotva třetina cesty k podhůří, kde začínal dlouhý výstup ke schodišti Pevnosti. Uvolnila se. „Martine. Ostatní na nás spoléhají. Nekažte to.“

Zasmál se a opřel se o zhroucený sloup. „Hovno. Už *nemůžu,* stejně víte, že devadesát pět procent toho ponesete

sama. Já jsem *starej,* ženská, starší, než si dokážete představit. Nechtě mě tady chvilku odpočinout, možná najdu nějaké jídlo, možná ještě něco napíšu.“

Lamia si vedle něj přidřepla a dotkla se jeho batohu.

„Tak tohle tam nesete, Papíry s vaší básní. *Cantos.* „

„Samozřejmě.“

„A vy si pořád myslíte, že když se dostanete do blízkosti Štíra, tak ji dokončíte? „

Silenus pokrčil rameny a cítil, jak ho oblévají vlny horka a závrati. „Ta věc je zatracenej zabiják, plechovej Grendel, ukovanej v pekle. Ale je to moje múza.“

Lamia si povzdechla, podívala se na slunce, které se již sklánělo k horám, a pak pohlédla na cestu, kterou přišli. „Vraťte se,“ požádala ho mírně. „Do údolí.“ Na okamžik zaváhala. „Půjdu s vámi, a pak se vrátím.“

Silenus se usmál popraskanými rty. „Proč se vracet? Hrát mariáš se třemi staříky, dokud si pro nás nepřijde strašidlo. Ne, děkuju. Radši si tu trochu odpočinu a ještě stihnu nějakou práci. Jen běžte. Vy unesete víc než tři básníci dohromady.“ Z námahou se vymotal z popruhů prázdných batohů a polních láhví a podal jí je.

Lamia sevřela zamotané popruhy v ruce, která připomínala hlavu ocelového kladiva. „Jste si jistý? Půjdeme úplně pomalu.“

Mátožně vstal, na okamžik posílen hněvem nad její povýšeností.

„Do prdele s várna i s tím koněm, na kterým se vezete. Pro případ, že jste zapomněla, bylo účelem pouti dostat se sem a říct Štírovi 'zdravíčko'. Váš přítel Hoyt nezapomněl. Kassad pravidla taky pochopil. Ten posranej Štír zrovna možná někde žvejká jeho oficírský kosti. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ti tři, co jsme nechali dole, už v tuhle chvíli žádnou vodu ani jídlo nepotřebovali. Jen běžte. Zmizte mi z očí. Vaše společnost mě už unavuje.“

Brawne Lamia zůstala ještě chvilku sedět v podřepu a sledovala, jak se kolem ní kolébá. Pak se zvedla, krátce se dotkla jeho ramene, hodila si na záda batohy a láhve a vydala se na pochod tak rychlým tempem, že by mu nebyl stačil ani zamlada. „Budu se tudy za pár hodin vracet,“

zavolala, aniž se otočila. „Zůstaňte na kraji města, půjdeme zpátky ke Hrobkám společné.“

Martin Silenus neřekl ani slovo, jen se díval, jak se zmenšuje a nakonec mizí v nerovném terénu na jihozápadě. Hory se chvěly proudy horkého vzduchu. Podíval se na zem a spatřil láhev s vodou, kterou mu tam nechala. Odplivl si, sebral ji a vstoupil do čekajícího stínu mrtvého města.

r

DVACET:

Když jedli oběd z posledních dvou přídělových balíčků, Duře se téměř zhroutil; Sol a Konzul ho odnesli po širokém schodišti Sfingy do chládku. Knězův obličej byl bílý jako jeho vlasy.

Když mu Sol pozdvihl ke rtům láhev s vodou, slabě se na něj usmál. „Všichni přijímáte skutečnost mého vzkříšení poměrně s klidem,“ prstem si otřel koutek úst.

Konzul se opřel o kamennou stěnu Sfingy. „Viděl jsem kruciformy na Hoytovi. Tytéž, jaké máte na sobě vy.“

„A já jsem věřil jeho vyprávění... *vašemu* vyprávění,“ poznamenal Sol. Podal vodu Konzulovi.

Duře si rukou přejel po čele. „Poslechl jsem si disky z komlogu. Všechny ty příběhy, včetně mého, jsou... neuvěřitelné.“

„Máte o některém z nich pochybnosti?“ zeptal se Konzul.

„Ne. Jejich rozluštění je to, co mě láká. Hledání společných prvků... jejich propojení.“

Sol přitiskl Ráchel k hrudi, lehce ji pohupoval, a přitom jí rukou podpíral hlavičku. „Musí mít nějaké společné prvky, jiné než Štíra? „

„Ale ano,“ obrátil se k němu Duře. Do tváří se mu pomalu začala vracet barva. „K této pouti nedošlo náhodou. Zároveň to nebyla vaše volba.“

„Do výběru členů této pouti hovořily různé instituce,“ namítl Konzul. „Poradní sbor UI, Senát Hegemonie, dokonce i Církev Štíra.“

Duře potřásl hlavou. „Jistě, ale za výběrem stála pouze jedna řídící inteligence.“

Sol se předklonil. „Bůh?“

„Snad,“ usmál se Duře, „ale já měl na mysli Jádro... umělé inteligence, jež se v průběhu událostí chovaly tak záhadně.“

Nemluvně slabě zakňouralo. Sol mu dal dudlík a sladil komlog na zápěstí s tepem svého srdce. Dítě sevřelo pěstičky a ztichlo. „Lamiino vyprávění naznačuje, že se prvky v Jádru snaží destabilizovat současný status quo... nechají lidstvu šanci na přežití, zatímco stále pracují na svém projektu Nejvyšší Inteligence.“

Konzul ukázal k bezoblačné obloze. „Vše, co se stalo... naše pouť, i tato válka... bylo naplánováno kvůli vnitřní politice Jádra.“

„A co vůbec o Jádru víme? „ zeptal se tiše Duře.

„Nic,“ Konzul mrštil oblázkem proti stěně schodiště. „Když se to vezme kolem a kolem, nevíme nic.“

Duře se pomalu posadil a masíroval si tvář navlhčeným kusem látky. „Přesto se jejich cíl podivně podobá tomu našemu.“

„A to? „ zeptal se Sol, který stále ještě houpal dcerku.

„Poznat Boha,“ vysvětloval kněz. „Nebo, pokud se to nepodaří, vytvořit Ho.“ Pohlédl do údolí. Stín jihozápadní stěny se o něco prodloužil a začínal se dotýkat Hrobek. „V církvi jsem pomáhal takovou myšlenku prosazovat...“

„Četl jsem vaše pojednání o svatém Teilhardovi,“ ozval se Sol. „Skvěle jste obhajoval nutnost vývoje k bodu Omega - k Bohu - aniž byste se zapletl do sociniánské hereze.“

„Do čeho?“ otázal se Konzul.

Otec Duře se mírně usmál. „Socinus byl v 16. století po Kristu italským heretikem. Jeho víra... za niž byl exkomu-nikován, byla taková, že Bůh je vymezená bytost, schopná učit se a růst, jak se svět... vesmír... stává stále složitější... a do sociniánské hereze jsem se zapletl, Sole, a to byl první z mých hříchů.“

Výraz Sólová pohledu se nezměnil. „A poslední z vašich hříchů.“

„Kromě pýchy? „ zeptal se Duře. „Největším z mých hříchů bylo falšování údajů ze sedmiletých výzkumů na Ar-maghastu. Pokoušel jsem se vytvořit spojení mezi místními

zmizelými Staviteli oblouků a určitou formou protokřesťan-ství. Žádné neexistovalo. Zkresloval jsem data.

Takže ironie je v tom, že největším z mých hříchů - alespoň z pohledu církve - bylo porušení vědecké metody. Během svých posledních dnů dokázala církev přijmout teologickou herezi, ale nestrpěla žádné úpravy vědeckých protokolů.“

„Byl Armaghast něco jako tohle?“ otázal se Sol a širokým gestem paže zahrnul údolí, Hrobky a přilehlou poušť.

Duře se rozhlédl a oči se mu na okamžik rozjasnily.

„Prach, skály a pocit smrti, to ano, ale tady visí ve vzduchu nekonečně větší hrozba. Něco tady nepodlehlo smrti, přestože už dávno mělo.“

Konzul se zasmál. „Doufejme, že do té kategorie patříme i my. Teď půjdu nahoru do sedla údolí a pokusím se navázat spojení s lodí.“

„Půjdu s vámi,“ řekl Sol.

„I já,“ přidal se otec Duře. Pomalu se postavil, mírně se zapotácel a gestem odmítl nabízenou Weintraubovu ruku.

Loď na dotazy neodpovídala. Bez ní nebylo možné získat tachykomové spojení s Vyvrženci, se Sítí, ani s nikým dalším za hranicemi Hyperionu. Normální rádiová pásma nefungovala.

„Nemohla být loď zničena? „ zeptal se Sol Konzula.

„Ne. Mé dotazy jsou přijímány, pouze na ně nikdo neodpovídá. Gladstonová drží loď stále zablokovanou.“

Sol pohlédl přes pustinu k horám, jež se chvěly v horkém oparu. O několik kliků blíž se tyčily zubaté obrysy ruin Města básníků. „Taky dobře. Už tak se tu vyskytuje jeden *deus ex machina* navíc,“ podotkl.

Paul Duře se rozesmál hlubokým, upřímným smíchem a přestal, až když se rozkašlal a musel se napít vody.

„Co se stalo?“ zeptal se Konzul.

„*Deus ex machina.* To, o čem jsme se bavili předtím. Mám podezření, že přesně kvůli tomu jsme všichni tady. Ubohý Lenar se svým deus ex machina. Brawne se svým oživeným básníkem, polapeným ve Schronově smyčce, pátrající po čemsi, co osvobodí jejího osobního boha. Vy, Sole,

l

čekáte na temného boha, aby vyřešil závažný problém vaší dcery. Jádro, zplozená *machina,* se snaží vytvořit si vlastního boha.“

Konzul si upravil sluneční brýle. „A vy, otče? „

Duře zavrtěl hlavou. „Já čekám, až svého boha stvoří největší *machina* ze všech - vesmír. Jak velká část mého opěvování svatého Teilharda pramenila z jednoduché skutečnosti, že jsem v dnešním světě nenacházel žádné známky po živoucím Stvořiteli! Stejné jako inteligence Jádra, i já se snažím vytvořit to, co nedokážu nalézt jinde.“

Sol si prohlížel oblohu. „Jakého boha hledají Vyvrženci?“

Konzul mu odpověděl: „Jejich posedlost Hyperionem je opravdová. Myslí si, že tady se narodí nová naděje pro lidstvo. „

„Měli bychom se vrátit zpátky,“ navrhl Sol. Tělem chránil Ráchel před slunečními paprsky. „Brawne a Martin by měli být zpátky před večeří.“

Jenomže se před večeří nevrátili. Nebyla po nich jediná stopa ani při západu slunce. Konzul každou hodinu vystupoval ke vchodu do údolí, vyšplhal se na velký balvan a pozorně vyhlížel každý pohyb mezi dunami a v kamenitém poli. Žádný nezahlédl. Konzul litoval, že jim Kassad nenechal svůj výkonný dalekohled.

Když oblohla ztmavla soumrakem, výbuchy světla nad jejich hlavami prozradily, že bitva ve vesmíru stále trvá. Trojice mužů seděla na nejvyšším schodu před vchodem do Sfingy a sledovala světelné představení - pomalé, jasně bílé exploze, temně rudé květy a náhlé zelené a oranžové záblesky, které zanechávaly na sítnici mihotavé skvrnky.

„Co myslíte, kdo vyhrává? „ zeptal se Sol.

Konzul ani nevzhlédl. „Na tom nezáleží. Myslíte, že bychom dnes měli spát někde jinde než ve Sfinze? Počkat v některé z dalších Hrobek? „

„Já Sfingu nemohu opustit,“ namítl Sol. „Ale vy si můžete jít, kam chcete.“

Duře se dotkl tváře holčičky. Usilovně žmoulala dudlík a její líčko se mu pod prstem pohybovalo. „Jak je teď stará, Sole?“

„Dva dny. Téměř přesně. V této zeměpisné šířce by se narodila asi patnáct minut po západu slunce hyperionskeho času.“

„Půjdu se naposledy podívat nahoru,“ oznámil jim Konzul. „Pak budeme muset zapálit hranici nebo něco, co by jim pomohlo najít cestu.“

Konzul sešel asi do poloviny schodů, když se Sol postavil a ukázal. Nikoliv k ústí údolí, které bylo ozářeno zapadajícím sluncem, ale na druhou stranu, do potemnělé části.

Konzul se zastavil a zbylí dva se k němu připojili. Sáhl do kapsy, odkud vytáhl malý paralyzátor, který mu před několika dny dal Kassad. Teď, když byli Kassad i Lamia pryč, byla to jediná zbraň, kterou měli.

„Vidíte? „zašeptal Sol.

Postava se pohybovala ve tmě za zářící Nefritovou hrobkou. Nezdála se být natolik velká a nepohybovala se tak rychle, aby to mohl být Štír. Její chůze byla podivná... pomalá, často se zastavovala, potácela.

Otec Duře se ohlédl ke vstupu do údolí. „Je nějaká možnost, že by mohl Martin Silenus přijít odtamtud?“

„Pokud neskočil z útesů, tak ne,“ odpověděl tiše Konzul. „A nebo pokud neušel osm kliků a neobešel údolí ze severovýchodu. Kromě toho je to na Sílena moc vysoké.“

Postava se znovu zastavila, zakymácela se a padla na zem. Ze vzdálenosti sta metrů se podobala dalšímu balvanu na dně údolí.

„Pojďte,“ vybídl je Konzul.

Nepospíchali. Konzul šel po schodišti první, paralyzátor v natažené ruce nastavený na dvacet metrů, třebaže věděl, že na takovou vzdálenost je paralyzační efekt minimální. Otec Duře šel hned za ním a v náručí držel Solovo dítě, zatímco vědec pátral po nějakém kameni do ruky.

„David a Goliáš?“ zeptal se Duře, když se Sol vrátil s oblázkem velikosti pěsti a vsunul ho do praku z vláknitého plastiku, který si odpoledne odřízl z obalu balíku.

Vědcova opálená tvář o jeden odstín ztmavla. „Tak něco. Ukažte, vezmu si Ráchel.“

„Nosím ji rád. A pokud se bude bojovat, bude lepší, když budete mít vy dva volné ruce.“

Sol přikývl a přidal, aby se dostal Konzulovi po bok. Kněz šel s dítětem pár kroků za nimi.

Na patnáct metrů bylo zřejmé, že zhroucená postávaje muž - velmi vysoký muž - oblečený do hrubé tuniky; ležel na zemi s tváří v písku.

„Zůstaňte tady,“ vybídl je Konzul a rozběhl se. Dívali se, jak tělo otáčí, zasunuje zbraň do kapsy a z pásku odepíná láhev s vodou.

Sol k němu pomalu doklusal. Vyčerpání mu způsobovalo příjemnou závrať. Duře se šoural za ním.

Když kněz došel ke světlu, vrhanému Konzulovou svítilnou, spatřil, že pod mužovou staženou kápí se skrývá lehce asiatský, podivně pokřivený podlouhlý obličej.

„Je to templář,“ řekl Ďuré s výrazem úžasu nad skutečností, že vyznavače Muiru nalézá právě zde.

„Je to Pravý hlas Stromu,“ dodal Konzul. „První z pohřešovaných poutníků... je to Het Masteen.“

r

DVACET JEDNA

Martin Silenus pracoval na své epické básni celé odpoledne a polevit v úsilí ho přinutilo až slábnoucí světlo.

Svou starou pracovnu našel vypleněnou; chyběl i starožitný stůl. Zub času se podepsal nejvíce na paláci Smutného krále Billyho. Všechna okna byla rozbitá, po vybledlých kobercích, jež kdysi stály celé jmění, poletoval písek a v rozrušeném zdivu žily krysy a drobní hádkové. Byty ve věžích se staly domovem hrdliček a loveckých sokolů, kteří mezitím přišli o svou krotkost. Básník se nakonec vrátil do Společného sálu pod vysokou kupoli, posadil se k nízkému stolu a psal.

Podlahu z vypálených dlaždic pokrýval prach a úlomky a rozbitá okna nahoře zakrývaly listy pouštního břečťanu. Ale Silenus si těchto nepatřičností nevšímal a pracoval na svých *Zpěvech.*

Báseň pojednávala o smrti a nahrazení Titánů jejich potomky, helénskými bohy. Vyprávěla o boji Olympských, který následoval poté, co se Titáni odmítli dát vypudit -o bouření velkých moří, když Okeánus zápasil s Neptunem, o zničení sluncí při boji Hyperiona s Apollonem o vládu nad světlem a o chvění samotného vesmíru, způsobeného bitvou Saturna s Jupiterem o ovládnutí trůnu bohů. V sázce nebylo pouhé vymýcení jednoho druhu božstev a jejich nahrazení jinými, ale také konec zlatého věku a počátek temných časů, které znamenaly pohromu pro všechny živé bytosti. *Hyperionské Zpěvy* nezastíraly vícenásobnou identitu těchto bohů: Titány bylo snadno lze ztotožnit s hrdiny krátké historie lidstva v Galaxii, olympští uzurpátoři byli Umělými Inteligencemi Jádra a jejich bitevní pole se roz-

prostírala přes známé kontinenty, oceány a vzdušné cesty všech světů Sítě. Uprostřed toho všeho se pohyboval ne-stvůrný syn Saturna Dis, jenž toužil zmocnit se království spolu s Jupiterem, plížil se za svou kořistí a lovil jak bohy, tak smrtelníky.

Zpěvy též ukazovaly vztah mezi bytostmi a jejich stvořiteli, lásku mezi rodiči a dětmi, umělci a jejich uměním, všemi tvůrci a jejich výtvory. Báseň oslavovala lásku a oddanost, ale balancovala na hraně nihilismu kvůli neodbytným stopám zmaru, způsobeného láskou k moci, lidskými ambicemi a intelektuální arogancí. Martin Silenus pracoval na *Cantos* déle než dvě standardní století. Nejlépe se mu tvořilo v tomto prostředí - opuštěné město, pouštní vítr skučící jako zlověstný řecký sbor, neustálá hrozba nenadálého příchodu Štíra. Tím,

že si zachránil život, tím, že odešel, opustil Silenus múzu a své pero odsoudil k mlčení. Když nyní začal opět pracovat a ubíral se známou stezkou, kterou může zakusit pouze nadaný spisovatel, cítil, že se mu vrací život... žilami mu proudilo více krve, dýchání se prohloubilo, vychutnával syté světlo a průzračný vzduch, aniž si je uvědomoval. Mazlil se s každým tahem pera na pergamenu. Dříve napsané stránky měl rozloženy kolem sebe na vysokých hromadách, zatížených úlomky zdiva. Příběh opět volně plynul a nesmrtelnost mu kynula s každou slokou, každým veršem.

Silenus se dostal k nejobtížnější a nejvíce vzrušující části básně, ke scénám, v nichž zuří konflikt v tisíci rozličných krajinách, kdy je celá civilizace zpustošena a zástupci Titánů vyhlašují přestávku, aby se mohli sejít a vyjednávat s olympskými hrdiny. Po této rozlehlé krajině jeho představ kráčeli Saturn, Hyperion, Kottos, íapetos, Okeános, Briareós, Mimos, Porfyrion, Enkelados, Rhoetos a další -jejich stejně titánské sestry Téthis, Foibé, Theia a Klymené, a proti nim se zlověstným výrazem v tváři Jupiter, Apollon a jim podobní.

Silenus nevěděl, jak tento rozsáhlý epos skončí. Nyní žil pouze proto, aby příběh dopsal... již celá desetiletí nežil pro nic jiného. Pryč byly jeho mladistvé sny o slávě a bohatství, získaném službou Slovu - kdysi byl bohatší a slavnější, než

se dalo popsat, a téměř ho to zabilo. Zabilo to jeho umění - a třebaže věděl, že *Zpěvy* jsou nejlepším literárním dílem své doby, přál si je pouze dokončit, dozvědět se výsledek a uspořádat každou sloku, každý verš, *každé slovo* do té nejvypracovanější, nejčistší a nejkrásnější možné formy.

Horečně psal, téměř šílený touhou dokončit to, co dlouho pokládal za nedokončitelné. Slova a věty prýštily z jeho starobylého pera na vetchý papír; sloky bez námahy plynuly, zpěvy nacházely hlas a dokončovaly se, aniž bylo nutné je kontrolovat, aniž bylo nutné čekat na inspiraci. Báseň se rozvíjela s překvapivou rychlostí, ohromující objevností, s úchvatnou krásou slov i obrazů.

Pod vlajkou příměří se setkali Saturn s uzurpátorem Jupiterem na plošině chlazeného mramoru. Jejich rozhovor byl impozantní a zároveň jednoduchý. Jejich argumenty pro bytí a důvody pro válku vytvořily nejúžasnější debatu od Thukydidova *Meliánského dialogu.* Náhle do básně vstoupilo cosi nového, cosi, co Martin Silenus za dlouhých hodin přemítání bez inspirace neplánoval. Oba vládci bohů vyjadřovali strach z nějakého *třetího* uchvatitele, z nějaké hrozivé síly z vnějšku, jež ohrožovala jejich vládu. Silenus v naprostém úžasu sledoval, jak se postavy, které vytvořil během tisíců únavných hodin, vymaňují jeho vůli, potřásají si rukama a uzavírají spojenectví proti...

Proti čemu?

Básník se zarazil, pero se zastavilo; vtom si uvědomil, že už na papír skoro nevidí. Před chvílí psal ještě v šeru a nyní jej obklopovala naprostá tma.

Silenus se pomalu vzpamatovával, nechával okolní svět, aby do něj opět vproudil. Podobalo se to stavu, kdy člověk po prožitém orgasmu začíná normálně vnímat. Až na to, že návrat spisovatele byl bolestnější. Zůstávala za ním oblaka slávy, jež se v obyčejném vnímání rychle rozplývala.

Silenus se rozhlédl.

Velký jídelní sál byl zcela temný - kromě mihotavého světla hvězd a vzdálených explozí, pronikajících rozbitými okny. Ze stolů zůstaly tmavé stíny, stěny se proměnily v temné plochy, protkané černými žílami břečťanových šlahounů. Venku se zdvihl večerní vítr, jeho hlasy zesílily,

v trámech a škvírách kupole nad Silenovou hlavou zaznívala kontraaltová a sopránová sóla.

Básník si povzdychl. V batohu neměl žádnou svítilnu. Nevzal si s sebou nic než vodu a *Zpěvy*. V žaludku mu zakručelo. *Kde je ta zatracená Brawne Lamia?* Ale vzápětí byl rád, že se pro něj nevrátila. Potřeboval zůstat sám, aby dokončil báseň... při tomto tempu mu to zabere sotva celý den, možná ještě jednu noc. Za pár hodin dokončí životní dQo, pak si bude moci nějakou dobu odpočinout, užívat si drobností, jednoduchého života, který byl z dnešního pohledu pouhou přestávkou mezi prací, kterou nebyl dosud schopen dokončit.

Martin Silenus si opět povzdychl a začal skládat rukopisy do batohu. Někde najde světlo... zapálí oheň, i kdyby měl k jeho zažehnutí použít starobylé tapety Smutného krále Billyho. Bude psát venku, při světle vesmírné bitvy, pokud to bude nutné.

Silenus uchopil posledních pár prázdných stránek a pero a otočil se, aby našel východ.

Ve tmě sálu před ním cosi stálo.

Lamia, pomyslel si a pocítil úlevu a rozčarování zároveň.

Ale nebyla to Brawne Lamia. Silenus si uvědomil rozdílnost postav - hmoty těla nad příliš dlouhýma nohama, odlesku světla na krunýři a trnech, stínu dvou párů paží a zvláště rubínové záře ďábelských krystalů namísto očí.

Silenus zasténal a znovu se posadil. „Teď ne!“ zakřičel. „Táhni odtud, k čertu s tebou!“

Vysoký stín takřka neslyšně pokročil blíže. Oblohou probleskla rudá záře. Básník zahlédl trny, čepele a

ostnatý drát zcela jasně.

„Ne!“ zahulákal Martin Silenus. „Odmítám. Nech mě být.“

Štír přistoupil blíž. Silenova ruka se zachvěla, znovu zdvihla pero a na volný okraj poslední stránky napsala: JE ČAS, MARTINE.

Zíral na to, co napsal a potlačoval šílený smích, který v něm bublal. Pokud věděl, Štír nikdy nepromluvil... nikdy *nekomunikoval*... s nikým. Nepoužíval výrazové prostředky, pouze bolest a smrt.

„Ne!“ zakřičel. „Mám ještě práci. Vezmi si někoho jiného, zatraceně!“

Štír postoupil o další krok. Obloha pulsovala tichými plazmovými explozemi a po stříbřité hrudi a pažích tvora stékala žlutá a rudá jako rozlitá barva. Martinova ruka sebou opět trhla a přes první sdělení napsala JE CAS, MARTINE, TEĎ.

Silenus přitiskl rukopis k tělu a ze stolu sebral poslední kusy papíru, aby už nemohl psát. Zuby se mu leskly v otevřených ústech.

CHTĚL SIS VYMĚNIT MÍSTO SE SVÝM PATRONEM napsala jeho ruka na desku stolu.

„Teď ne!“ zaječel básník. „Billy je *mrtvý!* Jenom mě to nech dopsat. *Prosím?*“ Martin Silenus během svého dlouhého života nikdy nikoho neprosil. „Prosím, prosím tě. Prosím tě, nech mě to dopsat.“

Štír udělal další krok. Byl tak blízko, že jeho znetvořené tělo zakrylo svit oblohy a vrhlo na básníka stín.

NE napsala Martinova ruka a pero spadlo na stůl, když Štír natáhl nekonečně dlouhou ruku a nekonečně ostré prsty proťaly básníkovu paži až k morku kosti.

Martin Silenus křičel, když byl tažen ven z jídelního sálu. Křičel, když pod nohama spatřil duny, slyšel šumění písku a z údolí spatřil vyrůstat strom.

Strom byl větší než samotné údolí, vyšší než hory, které poutníci přešli; zdálo se, že nejvyšší větve sahají až do vesmíru. Strom byl celý z oceli a chrómu a větve pokrývaly trny a špice. Na nich se zmítaly a škubaly lidské bytosti - tisíce a desetitisíce. Silenus dokázal v rudém světle hasnoucí oblohy potlačit bolest a zaostřit pohled. Uvědomil si, že některé postavy poznává. Byla to těla, žádné duše nebo jiné abstraktní formy, a zcela očividně trpěla nekonečnou bolestí.

JE TO NUTNÉ napsala Martinova ruka na nepoddajný chlad Štírovy hrudi. Na písek i rtuť krunýře stékala krev.

„Ne!“ vřískal básník. Bušil pěstmi do břitů a ostnatého drátu ostrého jako žiletky. Vzpínal se, mlátil sebou a kroutil se, i když ho tvor sevřel ještě pevněji, přitiskl si ho na trny, jako by to byl vzácný druh motýla připravený k napíchnu-

ti. Nebyla to nepředstavitelná bolest, co Martina dohánělo k šílenství, ale pocit nenahraditelné ztráty. Skoro to dopsal. *Skoro to dopsal!*

„Ne!“ řval a divoce zápasil. Vzduchem tryskala krev a sprosté nadávky. Štír ho nesl ke stromu.

Jekot se mrtvým městem rozléhal ještě další minutu, pak postupně slábl a vzdaloval se. Potom se rozhostilo ticho, rušené pouze hrdličkami, které se vracely do svých hnízd a s tichým šustotem křídel slétaly do pobořených kupolí a věží.

Zdvihl se vítr, rozdrnčel uvolněné plexisklové tabule, rozechvěl rozdrolené zdivo a prohnal uschlé listí prázdnými fontánami. Rozbitými okny kupole si našel cestu do sálu a rozvířil listy rukopisu. Některé našly cestu ven a poletovaly nad tichými nádvořími, prázdnými chodníky a zhroucenými akvadukty.

Po chvíli vítr utichl a v Městě básníků ustal veškerý pohyb.

DVACET DVA:

Brawne Lamia zjistila, že se její čtyřhodinová vycházka změnila v desetihodinový zlý sen. Nejprve zacházka do mrtvého města a těžké rozhodování, zda Sílena opustit. Nechtěla, aby tam zůstal sám, nechtěla ho ani nutit jít s ní, nemohla ani ztrácet čas jeho doprovodem k Hrobkám Času. Obcházkou kolem hřebene nakonec přišla o celou hodinu.

Přechod zbylého úseku dun a kamenité pustiny byl vyčerpávající. Než se dostala k úpatí hor, bylo již pozdní odpoledne a Pevnost byla ukryta ve stínu.

Před čtyřiceti hodinami byl sestup z šesti set šedesáti jednoho kamenného stupně snadný. Výstup důkladně prověřil i její vypracované svaly. Čím byla výš, tím byl vzduch chladnější, rozhled úchvatnější, a když se došplhala do čtyř set metrů nad úpatí, úplné se přestala potit. Opět mohla zahlédnout údolí Hrobek Času. Z tohoto úhlu byl viditelný pouze vrcholek Křišťálového monolitu a to ještě pouze jako nepravidelné záblesky světla. Na chvíli se zastavila, aby se ujistila, že to není ve skutečnosti žádná zpráva, ale záblesky byly nahodilé,

nejspíš to byla odchlíplá tabule skla, vibrující ve větru.

Před poslední stovkou schodů vyzkoušela Lamia znovu svůj komlog. Komunikační kanály šuměly obvyklým nesmyslným praskáním; nejspíše byly zkresleny časovými vlnami, které rušily veškeré elektromagnetické vysílání kromě spojení na krátké vzdálenosti. Komunikační laser by fungoval... zdálo se, že Konzulův starožitný komlog ho dokázal zachytit... ale kromě tohoto jeho přístroje už žádný jiný po Kassadově zmizení neměli. Lamia pokrčila rameny a pustila se do posledního úseku schodiště.

Pevnost Chronos postavili androidi Smutného krále Bil-lyho - nebyla to ve skutečnosti pevnost, stavba byla míněna jako letovisko, zájezdní hotel a letní útočiště umělců. Po evakuaci Města básníků zůstala Pevnost po více než sto let prázdná a navštěvovali ji jen ti nejodvážnější dobrodruzi.

S tím, jak hrozba Štíra pomalu slábla, začali místo užívat turisté a poutníci a nakonec Pevnost otevřela Církev Štíra jako potřebnou zastávku na každoroční Pouti ke Štírovi. Vykládalo se, že v nejhlubších komnatách nebo místnostech až na vrcholku těch nejnepřístupnějších věží se odehrávaly tajemné obřady a rituální oběti příslušníků kultu Štíra, zvaného Avatara.

Poté, co se začaly otevírat Hrobky Času, objevily se podivné nepravidelnosti v toku času a severní oblasti byly evakuovány. Pevnost Chronos opět ztichla. Byla tichá i v okamžiku, kdy se do ní vrátila Brawne Lamia.

Poušť a mrtvé město byly ještě stále ozářeny sluncem, ale Pevnost se již utápěla v šeru. Lamia dosáhla nejspodnější terasy, chvilku si odpočinula, pak v batohu našla baterku a vstoupila do bludiště. Chodby byly tmavé. Během jejich zastávky před dvěma dny provedl Kassad průzkum a ohlásil, že veškeré zdroje energie jsou nadobro pryč - solární konvertory rozlámané, fúzní jednotky roztříštěné, dokonce i záložní baterie byly rozbité a rozházené po sklepeních. Právě na tohle si Lamia mnohokrát vzpomněla, když stoupala po šesti stovkách schodů a vrhala zlostné pohledy na kabiny výtahů, zamrzlé v rezavých kolejnicích.

Velké sály, určené k jídlu a shromážděním, zůstaly tak, jak je zanechali... plné zaschlých zbytků nedokončených večírků a známek paniky. Nebyly tam žádné mrtvoly, ale zahnědlé stříkance na kamenných zdech a tapetách prozrazovaly orgie násilí, jež se odehrály sotva před několika týdny.

Lamia si nevšímala nepořádku, nevšímala si heroldů -velkých černých ptáků s nechutně lidskými tvářemi - odlétajících z hlavní jídelny, a snažila se také ignorovat únavu, kterou cítila při stoupání mnoha patry do skladiště, v němž nocovali. Chodby se zužovaly, slabé světlo z vykládaných oken vrhalo bledé stíny. V místech, kde bylo sklo rozbité, nahlížely dovnitř chrliče, jako by se rozmýšlely, zda vstou-

pit. V chladném větru, vanoucím od zasněžených vrcholků Uzdového hřbetu, se Lamia rozechvěla.

Balíky rezervních zásob zůstaly tam, kde je nechali, v malé komoře vysoko nad hlavním sálem. Lamia se přesvědčila, že v krabicích skutečně je trvanlivé jídlo, a pak vyšla na nevelký balkon, kde Lenart Hoyt hrál před tak krátkou dobou - tak dávno - na balalajku.

Stíny vysokých štítů se táhly celé kilometry do pouště, téměř až k mrtvému městu. Údolí Hrobek Času a divoké pustiny za ním byly stále ještě zality večerním sluncem, balvany a nízká skaliska vytvářely změť stínů. Odsud Lamia již hrobky nerozeznávala, zahlédla občas pouze záblesk z Monolitu. Opět zapnula komlog a zaklela, když se jí ozvalo pouhé praskání statické elektřiny a nesrozumitelné šumy. Vrátila se do místnosti, aby vybrala a naložila zásoby.

Zabalila čtyři balíky základních potravin, chráněných pěnovým obalem a obalem z vláknitého plastiku. V Pevnosti byla i voda - koryta zachytávala v horách tající sníh a nebyla něčím, co by se jen tak lehce porouchalo. Naplnila všechny láhve, které měla, a ještě se rozhlížela kolem po dalších. Voda jim scházela nejvíc. Proklínala Silena, že s ní nešel; starý muž mohl nést přinejmenším půl tuctu nádob s vodou.

Už se chystala k odchodu, když zaslechla nějaký hluk. Cosi bylo ve Velké síni, mezi ní a schodištěm. Lamia si navlékla popruhy posledního batohu, vytáhla zpoza pásku otcovu automatickou pistoli a pomalu sestupovala.

Sál byl prázdný; heroldi se nevrátili. Těžké tapisérie po-vlávaly ve větru nad zbytky jídla a nádobím jako zpráchnivělé prapory. U zadní stěny rotovala v proudu vzduchu ohromná ocelová plastika Štírovy hlavy, vznášející se nad zemí.

Lamia se pomalu vydala přes místnost. Každých pár vteřin se otáčela, aby nikdy nezůstala příliš dlouho obrácená zády k jednomu temnému rohu. Náhlý jekot ji zmrazil uprostřed kroku.

Nebyl to lidský křik.

Tón stoupal až za hranici ultrazvuku. Lamiu začaly brnět zuby a v ruce pevně sevřela pistoli. Zvuk zničehonic

ustal, jako by někdo sňal laserový paprsek z disku.

Lamia viděla, odkud to přichází. Za jídelním stolem a sochou, pod šesti velkými vykládanými okny, jimiž dovnitř dopadalo slábnoucí světlo, byly malé dveře. Odtud se linul hlas, který zněl, jako by vycházel z hluboké kobky.

Brawne Lamia byla zvědavá. Celý život se potýkala s přehnanou zvídavostí, kvůli níž si vybrala zastaralé, leč často zábavné povolání soukromého vyšetřovatele. Zvědavost ji již několikrát přivedla do trapných nebo nepříjemných situací. Zároveň jí však přinesla vědomosti, které měl kromě ní jen málokdo.

Tentokrát však ne.

Lamia přišla pro tolik potřebné jídlo a vodu. Žádný z ostatních by se sem býval nedostal... ani jeden z nich by v Pevnosti nebyl dřív než ona - a to včetně zacházky přes mrtvé město... a nic nebo nikdo cizí ji nezajímal.

Kassad? zauvažovala, ale hned tu myšlenku potlačila. Takový zvuk nemohl vyjít z úst plukovníka Kosmických jednotek.

Odstoupila od dveří, pistoli připravenou k výstřelu, dostala se ke schodišti do hlavního patra a opatrně sestupovala. Všechny místnosti procházela co nejtišeji; nesla přitom sedmdesát kilogramů zásob a přes tucet láhví vody. Na nejnižším patře zahlédla ve skle vlastní obraz - tělo přikrčené, pistole napřažená v roztřesené ruce, mohutné rance se zásobami se klátí na zádech a visí na širokých popruzích, láhve a čutory řinčí jedna o druhou.

Nepřišlo jí to nijak zábavné. Vydechla úlevou, když se ocitla venku před vchodem, na chladném, řídkém vzduchu. Chystala se k sestupu. Svítilnu ještě nepotřebovala - večerní obloha se náhle zatáhla nízkými mračny a vyzařovala narůžovělé a jantarové světlo tohoto světa. Svou září osvětlovala i Pevnost a podhůří.

Brala schody po dvou a než se dostala do půli schodiště, bolely ji svaly na nohách. Pistoli nezastrčila; měla ji připravenou pro případ, že by se k ní něco blížilo shora či snad vyskočilo z praskliny ve skalní stěně. Když dosáhla konce schodiště, sestoupila z něj a ohlédla se vzhůru na věže a terasy o půl kilometru výš.

Valily se na ni balvany. Víc než jen balvany, uvědomila si; chrliče byly sraženy ze svých starodávných podstavců a řítily se dolů spolu s kameny. Jejich ďábelské tváře se leskly ve svitu oblohy. Lamia se rozběhla, batohy a láhve se rozkomíhaly, pak jí došlo, že by se nedostala tak daleko, aby ji nezasáhly úlomky a vrhla se mezi dva velké balvany, opřené o sebe.

Kvůli rancům se nemohla dostat až dovnitř štěrbiny. Zápasila s řemeny, snažila se je povolit a do uší jí pronikal šílený rachot prvních kamenů, které se míhaly kolem a svištěly jí nad hlavou. Tahala a tlačila takovou silou, že kůže na batozích na několika místech praskla a vláknoplastik se polámal. Pak náhle byla uvnitř. Vtáhla za sebou ještě vaky a láhve, protože byla rozhodnutá nejít do Pevnosti znovu.

Vzduchem létaly balvany velikosti hlavy. Roztříštěná tlama kamenného skřeta se mihla kolem a narazila na skalku sotva tři metry daleko. Schodiště bylo v tu chvíli plné hvízdajícího kamení, několik valounů zasáhlo balvan nad její hlavou a vzápětí byla hlavní lavina pryč a shora se kutálely poslední zbytky menších úlomků, stržené velkými balvany.

Lamia se předklonila, aby vtáhla batohy hlouběji do bezpečí. Od skály venku se odrazil valounek velikosti kom-logu, přelétl téměř vodorovně do jejího úkrytu, v maličké jeskyňce dvakrát odskočil od stěny a udeřil ji do spánku.

Se zasténáním se probrala. Bolela ji hlava. Venku již byla hluboká noc, záblesky vzdálených explozí pronikaly štěrbinami do úkrytu. Přitiskla si prsty ke spánku a nahmatala na tváři a krku zaschlou krev.

Vysoukala se z trhliny, s námahou přešplhala hromadu napadaných balvanů a na chvilku se posadila s hlavou skloněnou, aby potlačila nutkání zvracet.

Batohy nedošly žádné úhony; pouze jedna láhev byla rozbitá. Pistoli našla tam, kde ji upustila. Kamenná skalka, na které stála, byla Zjizvená a otlučená náhlým prudkým přívalem.

Lamia se podívala na komlog a zjistila, že neuběhla ani

hodina. Zeshora k ní nic nepřišlo, aby si ji odneslo nebo aby jí podřízlo hrdlo. Vrhla poslední pohled k hradbám a balkonům, které už ve tmě nebyly vidět, vytáhla batohy a pustila se poklusem po zrádné kamenité stezce.

Když oklikou došla k mrtvému městu, Martin Silenus na ni nečekal. Stejně s tím nijak nepočítala, ačkoliv doufala, že ho čekání prostě omrzelo a vydal se těch několik kilometrů do údolí sám.

Myšlenka odložit zavazadla a láhve a odpočinout si byla neuvěřitelně svůdná. Lamia nutkání odolala. S malou pistolí v ruce procházela mrtvým městem. Světelné exploze na nebi jí stačily k orientaci.

Básník na její volání, jež se odráželo od pustých zdí, neodpovídal. Do tmy vylétlo pouze několik stovek ptáků s bílými křídly, které Lamia nedokázala identifikovat. Prošla spodní patra králova starého paláce, volala nahoru po schodištích, jednou dokonce vystřelila, ale po Silenovi nebylo ani památky. Přecházela nádvoří podél zdí

hustě zarostlých popínavými šlahouny, volala jeho jméno a hledala nějakou známku toho, že tu byl. Jednou zahlédla fontánu, která jí připomněla básníkovo vyprávění o noci, kdy Smutného krále Billyho odnesl Štír, ale byly tu i další kašny a ona si nebyla jistá, zda to je ona.

Prošla hlavní síní pod rozbitou kupolí, ale místnost byla temná a prázdná. Ozval se jakýsi zvuk. Otočila se a napřáhla pistoli, ale byl to pouze list nebo starý kus papíru, který zašustil na keramické podlaze.

Povzdychla si a vyšla z města. Kráčela lehce, navzdory únavě po několika nocích beze spánku. Na signály z komlo-gu nikdo neodpovídal. Večerní vítr zahladil všechny stopy, které by po sobě mohl Martin při návratu do údolí zanechat.

Ještě než se dostala k sedlu u vchodu do údolí, všimla si, že Hrobky opět září. Nebyl to žádný jasný svit - nic, co by se dalo srovnat s bezhlesými explozemi světel na nebi - ale zdálo se, že každá z nadzemních Hrobek vydává bledé světlo, jako by se zbavovala energie, nastřádané během dlouhého dne.

Lamia se zastavila ve vchodu do údolí a zavolala, oznamovala Solovi a ostatním, že se vrací. Nevadilo by jí, kdyby jí těch posledních pár set metrů pomohli s nákladem. Záda měla odřená a košili promáčenou krví v místech, kde se jí popruhy zařízly do masa..

Na její volání nikdo neodpovídal.

Vystoupila vyčerpaně po schodišti ke Sfinze, na široké předprsni shodila batohy a našmátrala svítilnu. Uvnitř byla tma. Po místnosti, kde spali, byly rozprostřené spací vaky a další věci. Lamia zavolala, počkala, až dozní ozvěna, přitom stále přejížděla kuželem světla po vnitřku Hrobky. Všechno bylo stejné, jako když odcházela. Ne, počkat, *něco* se změnilo. Zavřela oči a snažila se vybavit si místnost, jak vypadala ráno.

Chyběla Móbiova krychle. Ta podivná, energetickým polem uzavřená krabice, která tu zůstala po Hetu Mastee-novi, nebyla na svém místě v koutě. Lamia pokrčila rameny a vyšla ven.

Štír čekal. Stál přede dveřmi. Byl vyšší, než si kdy představovala, tyčil se nad ní jako hora.

Lamia ustoupila o krok vzad a potlačila chuť na tvora zaječet. Napřažená pistole v její ruce vypadala malá a k ničemu. Svítilna spadla na kamennou podlahu.

Tvor naklonil hlavu a podíval se na ni. Odkudsi zpoza mnohostranné hlavy pulsovalo rudé světlo. Na hranách těla a na čepelích se odráželo světlo z oblohy.

„Ty mrzáku," oslovila ho Lamia nevzrušeným hlasem. „Kde jsou? Co jsi provedl se Sólem a jeho dítětem? Kde jsou ostatní?"

Tvor naklonil hlavu na druhou stranu. Jeho tvář byla tak nepozemská, že z ní Lamia nedokázala vyčíst žádný výraz. Štír svými pohyby vyjadřoval pouze hrozbu. Ocelové prsty se s cvaknutím otevřely jako vysunovací skalpely.

Lamia mu čtyřikrát vystřelila do tváře, bylo slyšet, jak každý z těžkých, šestnáctimilimetrových projektilů narazil a se zavytím se odrazil do tmy.

„*Já* jsem sem nepřišla chcípnout, ty plechovej hajzle," Lamia zamířila a vypálila dalších dvanáct střel, z nichž každá zasáhla cíl.

i

Odskočily jiskry. Štír trhl hlavou vzhůru, jako by naslouchal nějakému vzdálenému zvuku.

Byl pryč.

Lamia prudce vydechla, skrčila se a rychle se obrátila. Nic. Dno údolí se lesklo v záři hvězd. Tu a tam se v dálce temněly stíny. Dokonce i vítr utichl.

Brawne Lamia doklopýtala ke svým zavazadlům a na největší z nich se posadila. Snažila se potlačit šílené bušení srdce. Se zájmem shledala, že se vlastně nebála... ne doopravdy... ale nedalo se popřít, zejí tělem proudila spousta adrenalinu.

V ruce stále ještě držela pistoli, ve které jí zůstalo šest nábojů; pozdvihla k ústům láhev s vodou a dlouze se napila.

Vedle ní se vynořil Štír. Objevil se v jediném okamžiku a naprosto bez hluku.

Lamia upustila láhev a pokusila se namířit zbraň, zatímco se otáčela.

Jako by se pohybovala zpomaleně. Štír natáhl pravou ruku, čepele prstů, dlouhé jako látací jehly, se ve světle zaleskly, jeden chladný bodec jí vklouzl za pravé ucho, nalezl lebku a bezbolestně, bez námahy, jí zajel do hlavy.

DVACET TRI

Plukovník Fedmahn Kassad prošel Bránou a očekával, že se shledá s něčím zvláštním; namísto toho našel strojové přesné šílenství války. Moneta prošla Bránou před ním. Štír ho vedl čepelemi prstů, zarytými do

Kassadovy paže. Když Kassad dokončil krok skrze chvějivou oponu energie, Moneta na něj čekala a Štír byl pryč.

Kassad okamžitě poznal, kde se ocitli. Dívali se z nízké hory, do níž před dvěma stoletími poručil Smutný král Billy vytesat svůj obraz. Plochý vrchol byl prázdný, až na zbytky po baterii protivzdušné raketové obrany, z nichž se stále ještě kouřilo. Podle zesklovatělé žuly a roztaveného kovu, který ještě bublal, Kassad usoudil, že baterie byla zasažena z oběžné dráhy.

Moneta došla k okraji útesu, čněl padesát metrů nad masivním obočím Smutného krále Billyho. Kassad se k ní připojil. Pohled na říční údolí, město a kosmodrom deset kilometrů odsud mu prozradil vše.

Hlavní město Hyperionu hořelo. Stará část města, Jack-town, se podobala miniaturní ohnivé bouři a na předměstích i podél dálnice k letišti plály další požáry jako dobře udržované signální ohně. Hořela dokonce i řeka Hoolie, protože se po ní rozlila mezi prastarými doky a skladišti nafta. Kassad nad plameny zahlédl věž starého kostela. Hledal Cicera, ale hostinec byl skryt za kouřem a ohněm.

Kopce i údolí se hemžily pohybem, jako by nějaká obří bota rozkopla mraveniště. Dálnice byly ucpané lidskými postavami, které prchaly před válčením. Záblesky z děl a paprskových zbraní osvětlovaly nízké mraky až k obzoru. Každých pár minut se z kouře poblíž přístavu nebo ze

zalesněných vrchů kolem zdvihl nějaký létající stroj - vojenský kluzák nebo výsadková kapsle -, vzduch se zaplnil jehlami koherentního světla svrchu i zespodu a stroj padal k zemi s ohnivou a kouřovou stopou za zádí.

Přes řeku poletovala vznášedla jako vodoměrky a kličkovala mezi hořícími troskami lodí, bárek a dalších vznášedel. Kassad si všiml, že jediný dálniční most byl zničen a dokonce i betonové pilíře jsou v jednom plameni. Bojové lasery a paprsky pekelného biče šlehaly skrz kouř; antipersonální střely, letící rychleji, než oko dokázalo sledovat, vypadaly jako bílé zákmity a zanechávaly za sebou brázdy praskajícího přehřátého vzduchu. Poblíž přístavu vybuchl do výšky plamenný hřib.

- *Není to nukleární,* pomyslel si. -*Ne.*

Tělní povlak, jenž mu přikrýval oči, fungoval jako zdokonalené hledí Kosmických jednotek a Kassad využil možnosti přiblížit si kopec pět kilometrů na severozápad za řekou. Námořnictvo Kosmických jednotek se urychleně přesunovalo k vrcholku, někteří se již zastavovali a používali směrových výbušnin na vyhloubení okopů pro střelce. Jejich štíty byly aktivované, kamuflážní polymery dokonalé, úniky tepla minimální, ale Kassad je přesto viděl bez potíží. Kdyby si přál, mohl by rozeznat i tváře.

V uších mu šveholily taktické pokyny a konverzace na směrových kanálech. Rozeznával vzrušené hovory a bezděčné obscénnosti, které se staly neoddělitelnou součástí každého boje po nespočet lidských generací. Tisíce vojáků se přesunulo z přístavu a svých strážních postů, a teď se zakopávali ve dvacetikilometrovém okruhu kolem města.

- *Připravují se na invazi,* oznámil Kassad. Komunikaci s Monetou vnímal jako něco mezi neslyšným šepotem a telepatií.

Moneta zdvihla stříbřitou paži a ukázala k obloze.

Nebe bylo zatažené, spodní vrstva mračen visela asi dva kilometry vysoko. Tu ji náhle prorazila první hranatá loď, po ní tucet dalších a během několika vteřin se k zemi snášela stovka strojů. Většina byla pokryta maskovacím polymerem a silovým polem, kódovaným podle pozadí, ale

Kassad neměl opět žádné potíže je rozeznat. Pod polymery zahlédl na pancéřových plátech slabé kaligrafické písmo, v němž poznal znaky Vyvrženců. Některé z větších strojů byly jednoznačně výsadkovými kapslemi s viditelnými namodralými plameny, ale ostatní se snášely pomalu, na brzdných polích. Kassad zaznamenal neforemnost a rozměry vyvrženeckých invazních modulů. Některé nepochybně vezly zásoby a dělostřelectvo, jiné byly bezpochyby prázdné a sloužily jako návnada pro pozemní obranu.

Vzápětí byla opona mračen opět protržena několika tisíci drobných objektů, které se řítily k zemi jako krupobití: oddíly vyvrženecké pěchoty padaly kolem modulů a lodí, čekajíce s aktivováním brzdného pole a padáků do poslední možné chvíle.

Ať už byl velitelem Kosmických jednotek kdokoliv, uměl udržet kázeň. Pozemní baterie a tisíce příslušníků námořnictva, rozmístěných kolem města, ignorovali snadné cíle v podobě výsadkových kapslí a modulů a čekali, až pěšáci otevřou padáky a zapojí brzdná pole... někteří tak učinili až těsně nad vrcholky stromů. V ten okamžik se vzduch zaplnil záblesky laserů a dýmem z výbuchů samonaváděcích střel.

Na první pohled byly ztráty v přepadových jednotkách obrovské, takové, že by mohly zastavit jakýkoliv útok. Rychlá kontrola však Kassadovi prozradila, že přistálo minimálně čtyřicet procent Vyvržen ců - což na první vlnu planetárního útoku stačilo.

K jejich hoře se přiblížila skupinka pěti parašutistů. Dva z nich, zasaženi paprsky od úpatí, se zřítili v plamenech, další zpanikařil a ve snaze vyhnout se zásahu se dostal do nekontrolované vývrtky. Zbylé dva zachytil východní vítr a odvál je do lesa.

Kassad měl zbystřené všechny smysly; vdechoval ionizovaný vzduch a kordit a zplodiny raketových motorů; kouř a kyselý tupý pach plazmových výbušnin ho štípal v nose; kdesi ve městě kvílely sirény, lehký vánek přinášel praska-vý zvuk střelby z ručních zbraní a hořících stromů; v uších se mu mísily rádiové pokyny a změť krátkovlnných kanálů; v údolí vybuchovaly plameny a po mracích přebíhaly

záblesky laserů. Půl kilometru pod ním, kde les ustupoval do travnatého podhůří, se námořnictvo Hegemonie pouštělo s Vyvrženci do boje muže proti muži. Vzduchem se rozléhal křik.

Fedmahn Kassad vše sledoval s okouzlením, jaké cítil při stimsimové projekci útoku francouzské kaval? ie u Agin-courtu.

- *Tohle není simulace ?*
- *Ne,* odvětila Moneta.
- *Děje se to skutečně teď?*

Stříbřitá postava po jeho boku naklonila hlavu. *Kdy je to teď?*

- *Následně po našem... setkání... v údolí Hrobek Času. -Ne.*
- *Tedy v budoucnosti?*
- *Ano.*
- *Ale v blízké budoucnosti?*
- *Ano. Pět dnů od doby, kdy jsi se svými lidmi přišel do údolí.*

Kassad v údivu zavrtěl hlavou. Pokud má Monetě věřit, přesunul se v čase kupředu.

Otočila se k němu. Na tváři jí hrály odlesky plamenů.

- *Chtěl by ses zúčastnit boje?*
- *Bojovat s Vyvrženci?* Založil si ruce na prsou a rozhlédl se s novým zájmem. Dostalo se mu ukázky bojových vlastností tohoto podivného oděvu. Bylo možné, že by sám dokázal zvrátit vývoj bitvy... s největší pravděpodobností zničit několik tisíc vyvrženeckých pěšáků, kteří již přistáli.

- *Ne,* vyslal k ní. *Teď ne. Ne v tomto čase.*
- *Pán bolesti má za to, že jsi bojovník.*

Kassad se na ni podíval. Zajímalo ho, proč dala Štírovi tak těžkopádný titul. *Pán bolesti mi může políbit prdel,* vyslal k ní. *Pokud nechce bojovat se* mnou.

Moneta zůstala stát bez hnutí; podobala se stříbrné soše na vrcholku skály.

- *Opravdu bys s ním chtěl bojovat?* poslala konečně.
- *Přišel jsem na Hyperion, abych ho zabil. A tebe. Budu bojovat, kdykoliv jeden z vás nebo oba budete připraveni.*
- *Pořád se domníváš, že jsem tvůj nepřítel?*

Kassad si vzpomněl na útok u Hrobek. Věděl už, že to ani tak nebylo znásilnění jako vyplnění jeho přání, vlastní nevyřčené touhy stát se znovu milencem této neuvěřitelné ženy. *Nevím, kdo jsi.*

- *V první řadě jsem byla obět jako tolik dalších,* vysvětlovala Moneta a zadívala se do údolí. *Pak, daleko v budoucnosti, jsem spatřila, proč byl Pán bolesti stvořen... proč musel být stvořen... a pak jsem se stala jeho společníkem a zároveň hlídačem.*
- *Hlídačem?*
- *Sledovala jsem časové slapy, opravovala stroje a dohlížela na to, aby se Pán bolesti neprobudil dříve, než přijde*

jeho čas.

- *Dokážeš ho tedy řídit?* Kassadovi se při té myšlence

zrychlil tep. *-Ne.*

- *Kdo ho tedy dokáže ovládat?*
- *Pouze ten nebo ta, kdo ho přemůže v osobním souboji.*
- *Kdo ho porazil?*
- *Nikdo. Nikdo ani ve tvé budoucnosti, ani ve tvé minulosti.*
- *Pokoušelo se jich o to mnoho?*
- *Miliony.*
- *A všichni zemřeli?*
- *Nebo i hůř.*

Kassad se nadechl. Nikdo Štíra neporazil. Jeho budoucnost byla její minulostí... žila tam... viděla ten strašný strom stejně jako on, viděla známé tváře stejně jako on, když zahlédl Martina Silena, zmítajícího se na bodci, celá léta před tím, než ho poprvé potkal. Kassad se otočil zády k údolí a k boji. *Mohli bychom jít k němu teď? Vyzývám ho na osobní souboj.*

Moneta se mu mlčky zahleděla do tváře. Kassad viděl vlastní stříbrný odraz na jejím těle. Beze slova se obrátila, natáhla ruku a vytvořila Bránu.

Kassad vykročil a prošel jako první.

DVACET ČTYŘI

Gladstonová se přenesla přímo do Domu vlády a *s* Leig-hem Kuntem a půltuctem pobočníků pospíšila do Centra taktického velení. Místnost byla přeplněná: Morpurgo, Singh, Van Zeidt a tucet dalších zastupovali Jednotky, i když si Gladstonová všimla, že mladý námořní hrdina, velitel Lee, chybí; byla tu většina kabinetních ministrů, včetně Allana Imota z Obrany, Gariona Persova z Diplomacie a Barbre Dan-Gyddis z Ekonomie; někteří senátoři přicházeli ještě po Gladstonové, někteří vypadali, jako by právě vylezli z postele - „křivka moci“ u oválného zasedacího stolu byla obsazena senátory Kolčevem z Lůsu, Richeauovou z Renesance, Roanquistem z Nordholmu, Kakinumou z Fuji, Sabenstorafem ze Sol Draconi Septem a Petersem z De-neb Drei; prezident Pro Tem Denzel-Hiat-Amin se tvářil popleteně, holá hlava se mu leskla ve světle reflektorů, jeho mladý protějšek, mluvčí Velkého sněmu Gibbonsová, seděla na krajíčku křesla s rukama na kolenou a z její pozice čišela energie, kterou jen s námahou potlačovala. Projekce poradce Albeda seděla naproti prázdnému křeslu Meiny Gladstonové. Když VA procházela uličkou, všichni povstali. Posadila se a pokynula ostatním, aby učinili totéž.

„Vysvětlujte,“ přikázala.

Generál Morpurgo se zdvihl, kývl na svého pomocníka a světla v sále pohasla. Holoobrazovky se rozmlžily.

„Vynechte vizualizace,“ vyštěkla Gladstonová. „*Povězte* nám to.“

Holoobrazovky zmizely a světla se opět rozzářila. Morpurgo vypadal užasle. Podíval se na světelné ukazovátko v ruce, zamračil se na něj a zasunul ho do kapsy. „Vrch-

ní administrátorko, senátoři, ministři, prezidente a mluvčí, vážení...“ Morpurgo si odkašlal, „Vyvržencům se podařil překvapivý a zničující útok. Jejich bojové Roje obkličují několik světů Sítě.“

Pozdvižení v sále ho přehlušilo. „Světy Sítě!“ křičely hlasy. Pokřikovali politici, ministři a funkcionáři výkonných

úřadů.

„Ticho,“ poručila Gladstonová a rozhostil se klid. „Generále, ujišťoval jste nás, že veškeré nepřátelské síly jsou od Sítě minimálně pět let. Jak a proč se to změnilo?“

Generálovy oči se střetly s jejími. „Vrchní administrá-torko, pokud to nyní dokážu posoudit, veškeré stopy Haw-kingových pohonů sloužily jako návnady. Roje opustily trasy už před desetiletími a ke svým cílům putovaly podsvě-telnou rychlostí...“

Opět ho přerušil vzrušený hovor.

„Pokračujte, generále,“ pobídla ho Gladstonová a hluk

utichl.

„Podsvětelnou rychlostí... některé Roje tak musely letět padesát standardních let, i déle... neexistoval způsob, jak je zachytit. Jednoduše to nebyla vina -“

„Které světy jsou v ohrožení, generále?“ zeptala se Gladstonová. Hlas měla velmi klidný a velmi tichý.

Morpurgo vrhl pohled na místo, kde předtím svítily ho-loobrazovky, a pak se zadíval na VA. Sevřel ruce v pěst.

„Podle fúzních stop, které byly zaznamenány po jejich přechodu na Hawkingův pohon - když byli objeveni - náš průzkum odhaduje, že první vlna dorazí na Bránu nebes, Boží sad, Maře Infinitus, Asquith, Ixion, Tsingtao-Hsishuang Panna, Acteon, Barnardův svět a Chrám během příštích patnácti až sedmdesáti dvou hodin.“

Tentokrát vřavu nikdo netišil. Gladstonová nechala výkřiky a volání několik minut bez kontroly, až posléze zdvihla ruku a zjednala klid.

Senátor Kolčev vyskočil. „Jak k tomu krucinál hergot mohlo dojít, generále? Vaše ujišťování byla absolutní!“

Morpurgo se ovládal. V hlase neměl ani stopy po nějakém hněvu. „To je pravda, senátore, ovšem byla založena na nesprávných informacích. Mýlili jsme se. Naše předpo-

klady byly nesprávné. VA bude mít před sebou mou rezignaci během hodiny... ostatní velitelé Jednotek se ke mně připojí.“

„K *čertu* s vaší rezignací, generále!“ křičel Kolčev. „Než se to odbude, můžeme tady také všichni viset z nosníků Bran. Otázka je, co ksakru s tou invazí *děláte ?* „

„Gabriele,“ požádala Gladstonová tiše, „posaďte se, prosím. To je má další otázka. Generále? Admirále? Předpokládám, že jste již vydali rozkazy týkající se obrany těchto světů.“

Admirál Singh povstal a postavil se vedle Morpurga. „Vrchní administrátorko, udělali jsme, co jsme mohli. Naneštěstí ze všech ohrožených světů má kontingent Kosmických jednotek pouze Asquith. K ostatním se může

dostat flotila - mají dostatečné vybavení Branami - ale flotilu nelze rozprostřít na tak velkou plochu, aby ochránila všechny. A, bohužel...“ Singh se odmlčel a pak zvýšil hlas, aby ho v zesilujícím šumu bylo slyšet. „A, bohužel, přesun strategických rezerv do postavení kolem Hyperionu již začal. Přibližně šedesát procent z dvou set flotilových jednotek, které jsme převeleli, se již buď dopravilo do systému Hy-perion, nebo bylo dopraveno do přípravných oblastí mimo jejich předsunuté obranné pozice na okraji Sítě.“

Meina Gladstonová si otřela tvář. Uvědomila si, že má stále ještě na hlavě kápi. Odepnula ji a nechala spadnout na opěradlo křesla. „Říkáte nám tedy, admirále, že tyto světy jsou bezbranné a že není možno tam naše jednotky dopravit včas. Správně?“

Singh stál v pozoru, vzpřímeně jako pravítko, jako muž před hlavněmi popravčí čety.

„Správně, VA.“

„Co *lze* udělat?“ zeptala se do všeobecné vřavy.

Morpurgo postoupil dopředu. „Používáme civilní Brány, abychom na ohrožené světy přesunuli co nejvíce příslušníků pěchoty a námořnictva, spolu s lehkým dělostřelectvem a proti vzdušnou obranou.“

Ministr obrany Imoto si odkašlal. „Ale bez flotilové obrany toho mnoho nezmůžou.“

Gladstonová se otočila na Morpurga.

„To je pravda,“ připustil generál. „Alespoň zajistí zabezpečení, zatímco se budeme pokoušet o evakuaci...“

Senátorka Richeauová byla rázem na nohou. „*Pokus* o evakuaci! Generále, včera jste nám řekl, že evakuace dvou nebo tří milionů civilistů z Hyperionu je nepraktická. Pokoušíte se nyní říci, že dokážeme úspěšně evakuovat -“ odmlčela se a podívala se na svůj komlog „- sedm *miliard* ještě před vyvrženeckou invazí? „

„Ne,“ zavrtěl hlavou Morpurgo. „Můžeme obětovat několik jednotek, abychom zachránili několik... několik vybraných úředníků, První rodiny, společenské a hospodářské vůdce, nezbytné pro pokračování bojů.“

„Generále,“ ozvala se Gladstonová, „včera toto sdružení schválilo okamžitý přesun Kosmických jednotek jako posily pro flotilu, přemísťující se k Hyperionu. Je snad to rozhodnutí zdrojem současných problémů? „

Povstal generál Van Zeidt od námořnictva. „Ano, Vrchní administrátorko. Jednotky byly odeslány do vyčkávacích pozic několik hodin po zmíněném rozhodnutí. Takřka dvě třetiny stotisícového kontingentu se do -“ podíval se na své starožitné hodinky „- 5:30 standardního času přetranslo-kovaly do systému Hyperion. Tedy přibližně před dvaceti minutami. Zabralo by to přinejmenším dalších osm až patnáct hodin, než by se transporty dostaly na parkovací dráhy u Hyperionu a vrátily se do Sítě.“

„A jaké množství vojáků je tedy nyní v Síti k dispozici? „ zeptala se Gladstonová. Kloub ukazováku opřela o spodní ret.

Morpurgo se nadechl. „Odhadem třicet tisíc, paní pre-miérko.“

Senátor Kolčev uhodil dlaní do stolu. „Takže jsme Síť zbavili nejen bojových lodí, ale také většiny vojsk Kosmických jednotek.“

Nebyla to otázka, Morpurgo proto neodpovídal. Senátorka Feldsteinová z Barnardova světa vstala. „Paní premiérko, můj svět... všechny jmenované světy... musí být varovány. Pokud nejste hotova pronést okamžité prohlášení, budu tak muset učinit já.“

Gladstonová přikývla. „Invazi ohlásím okamžitě po

skončení této schůze, Dorothy. Zařídíme váš kontakt s občany přes veškerá média.“

„Média vzal čert,“ odtušila ta tmavovlasá žena. „Ihned, jak tady budeme hotovi, letím domů. Ať bude osud Barnardova světa jakýkoliv, musím ho sdílet. Dámy a pánové, pokud jsou tyto zprávy pravdivé, měli bychom viset na nosnících Bran všichni.“ Feldsteinová se za šumotu a šepotu posadila.

Vztyčila se mluvčí Gibbonsová a počkala, až ruch utichne. Její hlas byl napjatý jako struna. „Generále, hovořil jste o *první*Vlně... má to snad být varovný vojenský žargon, nebo máte informace o dalších vlnách? Pokud tomu tak je, jakých dalších světů Sítě se to týká?“

Morpurgo několikrát sevřel a rozevřel ruce. Opět se zadíval na prázdné místo po holoobrazovkách a otočil se ke Gladstonové. „Paní premiérko, mohl bych použít jeden graf?“

Gladstonová přikývla.

Holograf byl tentýž, který byl použit při briefingu na Mons Olympu - Hegemonie byla představována zlatou barvou, hvězdy Protektorátu zelenou, vektory vyvrženeckých Rojů zastupovaly rudé šipky, místa přesunu flotil Hegemonie oranžové - a na první pohled bylo zřejmé, že rudé šipky uhnuly daleko od starých kursů a míří do prostoru Hegemonie jako krvavá kopí. Uhlíky oranžové byly nakupeny kolem systému Hyperion a ostatní byly roztažené po trase Bran jako korálky na niti.

Někteří senátoři s vojenskými zkušenostmi při tom pohledu zalapali po dechu.

„Zdá se, že se všech dvanáct Rojů, o nichž víme,“ vysvětloval Morpurgo tichým hlasem, „soustřeďuje k

invazi do Sítě. Několik z nich se rozdělilo na menší útočné skupiny. Druhá vlna, která by ke svým cílům měla dorazit během sta až dvou set padesáti hodin po invazi první vlny, je směrována, jak je zde naznačeno.“

V místnosti panovalo ticho. Gladstonovou napadlo, jestli ostatní zadržují dech stejně jako ona.

„Cíle druhé vlny zahrnují: Hebron, sto hodin od této chvíle, Renesance, sto deset hodin, Malá Renesance, sto

r

dvanáct hodin, Nordholm, sto dvacet sedm hodin, Maui-Dohoda, sto třicet hodin, Thálie, sto čtyřicet tři hodin, De-neb Drei a Vier, sto padesát hodin, Sol Draconi Septem, sto šedesát devět hodin, Svoboda, sto sedmdesát hodin, Nová Země, sto devadesát tři hodiny, Fuji, dvě stě čtyři hodiny, Nová Mekka, dvě stě pět hodin, Pacem a Armaghast, dvě stě dvacet jedna hodina, Lusus, dvě stě třicet hodin a Tau Ceti Centrum, dvě stě padesát hodin.“

Holograf pohasl. Ticho trvalo.

Generál Morpurgo pokračoval. „Předpokládáme, že Roje první vlny budou mít po první invazi i druhotné cíle, ale tranzitní časy budou při Hawkingově pohonu v rozmezí od devíti týdnů po tři roky.“ Odstoupil a zůstal stát v ukázkovém pohovu.

„Dobrý Kriste,“ zašeptal někdo pár sedadel za Glad-

stonovou.

Vrchní administrátorka si přejela přes spodní ret. Kvůli záchraně lidstva před tím, co považovala za věčné otroctví... nebo v horším případě vyhlazení... byla připravena otevřít vlkovi hlavní dveře, zatímco se větší část rodiny poschovává nahoře v ložnicích. Ten den právě přišel a vlci se drali dovnitř všemi okny i dveřmi. Téměř se usmála nad svou pošetilostí, kterou prokázala, když si myslela, že dokáže rozpoutat chaos a pak ho zvládnout.

„Za prvé,“ řekla, „nechci žádné rezignace, žádné sebeob-viňování, dokud to nepovolím já. Je celkem možné, že tato vláda padne... že členové tohoto kabinetu, včetně mě... budou, jak to Gabriel přiléhavě vyjádřil, viset z nosníků Bran. Ale do té doby stále *jsme* vládou Hegemonie a podle toho se musíme chovat.

Za druhé, s tímto shromážděním a zástupci dalších senátních komisí se sejdeme za jednu hodinu, abychom prošli řeč, kterou přednesu k Síti v 8:00 standardního času. Vaše návrhy budou vítány.

Za třetí, tímto nařizuji a udílím oprávnění zástupcům Kosmických jednotek, aby provedli vše, co je v jejich silách a ochránili občany a majetek Sítě a Protektorátu, ať si to vyžádá jakékoliv prostředky. Generále, admirále, chci, aby byly vaše jednotky přemístěny na ohrožené světy Sítě

do deseti hodin. Nezajímá mě, jak to bude provedeno, ale provedeno to *bude*.

Za čtvrté, po svém projevu svolám všeobecnou schůzi Senátu a Velkého sněmu. Tam prohlásím, že Hegemonie Člověka a národy Vyvrženců se nalézají ve stavu války. Gabriele, Dorothy, Tome, Eiko... vy všichni... budete mít během příštích několika hodin hodně práce. Připravte si projevy pro své světy, ale hlasujte *pro*. Chci jednomyslnou podporu Senátu. Mluvčí Gibbonsová, mohu vás pouze požádat o pomoc při řízení debaty Velkého sněmu. Je životně důležité, abychom meh' souhlas Velkého sněmu do 12:00. Už žádná další překvapení.

Za páté, *budeme* evakuovat občany světů, ohrožených první vlnou invaze.“ Gladstonová zdvihla ruku a umlčela námitky a protesty odborníků. „Evakuujeme každého, koho budeme ve zbývajícím čase schopni. Ministři Persov, Imoto, Dan-Gyddisová a Crunnens z ministerstva dopravy vytvoří a povedou Radu koordinace evakuace a do 13:00 dodají detailní zprávu a časový rozvrh. Kosmické jednotky a Úřad pro bezpečnost zajistí kontrolu a ochranu Bran.

A za poslední, ráda bych se za tři minuty setkala s poradcem Albedem, senátorem Kolčevem a mluvčí Gibbonso-vou v mých soukromých pokojích. Nějaké otázky?“

Odpovědí jí byly pouze užaslé pohledy.

Gladstonová vstala. „Hodně štěstí,“ popřála. „Pracujte rychle. Nedělejte nic, co by působilo zbytečnou paniku. A Bůh ať chrání Hegemonii.“

Otočila se a vyšla ze sálu.

Gladstonová seděla za svým stolem. Naproti ní se usadili Kolčev, Gibbonsová a Albedo. Naléhavost okamžiku, umocněná ruchem za dveřmi, byla ještě zhoršována dlouhým mlčením Vrchní administrátorky. Gladstonová nespouštěla oči z rady Albeda. „Vy,“ promluvila konečně, ‚jste nás zradil.“

Zdvořilý úsměv poradcovy projekce se ani nezachvěl.

„To nikdy, VA.“

„Pak máte jednu minutu na to, abyste mi vysvětlil, proč

T

Technojádro a zvlášť váš Poradní sbor UI invazi nepředpokládaly.“

„Na to mi bude stačit jediné slovo, paní premiérko. Hy-

perion.“

„Hovno, Hyperion!“ vykřikla Gladstonová a udeřila dlaní do stolu, což u ní bylo velmi neobvyklé gesto. „Už je mi špatně z vašeho vykládání o nefaktorových proměnných a prorocké černé díře Hyperionu, Albedo. Buď nám Jádro dokáže vysvětlit pravděpodobnosti, nebo budeme vědět, že nám pět století lhalo. Jak je to?“

„Rada předpověděla válku, VA,“ řekl šedovlasý obraz. „Naše důvěrné expertizy vám a vašemu kruhu zasvěcených vysvětlily nepředvídatelnost událostí od okamžiku, kdy se do všeho zapletl Hyperion.“

„To je blbost,“ vyštěkl Kolčev. „Vaše předpovědi mají být v hlavních směrech neselhávající. Tento útok musel být plánován už před desetiletími. Možná stoletími.“

Albedo pokrčil rameny. „Ano, senátore, ale je rovněž možné, že rozhodnutí této administrativy o zahájení války v systému Hyperionu způsobilo, že Vyvrženci plán provedli. My jsme v souvislosti s Hyperionem radili nic nepodnikat.“ Mluvčí Gibbonsová se předklonila. „To vy jste nám dali jména jednotlivců nezbytných pro takzvanou Pouť ke Šti-

rovi.

n.“

Albedo tentokrát rameny nepokrčil. Jeho postava vypadala uvolněně a sebevědomě. „Vy jste nás požádali, abychom dodali jména těch, jejichž žádosti u Štíra by změnily výsledek námi předpovídané války.“

Gladstonová si prsty poklepala na bradu. „A už jste určili, *jak* tyto žádosti změní výsledek války... *této* války?“ „Ne,“řekl Albedo.

„Rado,“ prohlásila VA Meina Gladstonová, „ráda bych vás uvědomila o tom, že v tomto okamžiku, podle ^průběhu několika příštích dní, zvažuje vláda Hegemonie člověka vyhlášení války entitě známé jako Technojádro. Jakožto de facto vyslanci této entity vám to úředně oznamuji.“

Albedo se usmál. Rozpřáhl ruce. „VA, šok, způsobený posledními špatnými zprávami, na vás musel těžce dolehnout, jinak byste se podle mě nemohla pokusit o tak špatný

vtip. Vyhlásit válku Jádru by bylo jako... jako kdyby ryba vyhlásila válku vodě, jako kdyby řidič zaútočil na své éemvéčko kvůli zprávě o nějaké nehodě.“

Gladstonová zůstala vážná. „Jeden můj dědeček žil na Patawphě,“ řekla pomalu, „a ten do svého éemvéčka vypálil šest ran z pulsní pušky, když mu jednoho rána nenaskočilo. Můžete jít, rado.“

Albedo zamrkal a zmizel. Náhlý odchod byl buď vědomým porušením protokolu - projekce obvykle odcházela dveřmi nebo nechávala před svým rozplynutím ostatní odejít - nebo to bylo znamením, že řídící inteligence v Jádru byla rozhovorem otřesena.

Gladstonová pokynula Kolčevovi a Gibbonsové. „Nebudu vás zdržovat. Ale buďte ujištěni, že za pět hodin, po oznámení vyhlášení války, očekávám vaši naprostou podporu. „

„Budete ji mít,“ přislíbila Gibbonsová. Oba odešli.

Vzápětí se otevřely dveře a skryté panely ve zdech a objevila se skupina pobočníků, kteří kladli dotazy a připravovali své komlogy pro zápis instrukcí. Gladstonová zdvihla prst. „Kde je Severn?“ Při pohledu na nechápavé tváře dodala: „Ten básník... tedy malíř. Ten, co maluje můj portrét?“

Několik pobočníků se po sobě podívalo, jako by VA přišla o zdravý rozum.

„Ještě spí,“ řekl Leigh Hunt. „Vzal si nějaké prášky na spaní a nikoho nenapadlo, aby ho na schůzi probudil.“

„Chci ho tady do dvaceti minut,“ poručila Gladstonová. „Řekněte mu vše podstatné. Kde je velitel Lee?“

Ozvala se Niki Cardonová, mladá žena, která měla na starosti spojení s Jednotkami. „Lee byl včera večer Mor-purgem a námořním sekčním šéfem Kosmických jednotek převelen na hraniční hlídku. Bude létat z jednoho mořského světa na druhý příštích dvacet let našeho času. V tento okamžik... se právě přepravil na MOŘVELCEN Kosmických jednotek na Bressii a čeká na transport.“

„Přivezte ho zpátky,“ rozkázala Gladstonová. „Chci, aby byl povýšen na kontradmirála, nebo na jakou zatracenou hodnost bude zapotřebí, a pak byl přidělen *mně,* ne

Domu vlády nebo Exekutivě. Pokud bude třeba, uděláme

z něj agenta přes nukleární zbraně.“

Gladstonová se na chvilku zadívala na prázdnou zeď. Myslela na světy, po nichž se tu noc procházela: Barnardův svět, světlo lamp cezené přes listí, starobylé cihlové budovy vysoké školy; Boží sad s upoutanými balony a volně plujícími vzducholoděmi, vítajícími nový den; Bránu nebes s Promenádou... všechny byly cílem první vlny. Potřásla hlavou. „Leighu, chci, abys s Tarrou a Brindenathem připravil do čtyřiceti pěti minut první obtahy projevu - všeobecnou řeč a vyhlášení války - Krátký. Nedvojsmyslný. Podívejte se na poznámky pod Churchillem a Strudenským. Realistic-> ký, ale rozhodný. Optimistický, ale přibarvený neochvějným odhodláním. Niki, chci přímý monitoring každého kroku šéfů spojeného velení. Chci vlastní displeje taktické

mapy -na můj implantát. Pouze pro VA. Barbre, budeš mi pomáhat s diplomacií v Senátu. Běž tam a roztrušuj poznámky, tahej za špagátky, podplácej, přemlouvej, prostě jim dej na vědomí, že bude bezpečnější bojovat s Vyvrženci, než mě při hlasování naštvat.

Nějaké otázky?“ Gladstonová čekala tři vteřiny a pak

zatleskala. „Tak, do práce, lidi!“

V krátké chvilce před dalším přívalem senátorů, ministrů a pobočníků se otočila, zahleděla se na prázdnou zeď nad hlavou, pozdvihla prst ke stropu a zahrozila.

Obrátila se právě včas. Dovnitř se nahrnul další nával

VIPů.

DVACET PĚT

Sol, Konzul, otec Duře a bezvědomý Het Masteen se ukrývali v první Jeskynní hrobce, když zaslechli výstřely. Konzul vyšel ven, sám, pomalu a opatrně. Pátral po tom, zda ještě trvá bouře časových slapů, která je zahnala hluboko do údolí.

„Je to v pořádku,“ zavolal na ostatní. Bledé světlo Sólový svítilny ozářilo zadní část jeskyně, tři bílé tváře i ležící templářovo tělo. „Slapy polevily,“ dodal Konzul.

Sol se zdvihl. Z náručí mu vykukovala oválná tvář jeho dcerky. „Jste si jistý, že ty výstřely pocházely z Brawniny pistole?“

Konzul ukázal do tmy. „Nikdo z nás s sebou nemel střelnou zbraň. Půjdu se podívat.“

„Počkejte,“ zarazil ho Sol. „Půjdu *s* vámi.“

Otec Duře zůstal klečet vedle Heta Masteena. „Běžte. Já zůstanu s ním.“

„Jeden z nás vás za chvilku zkontroluje,“ slíbil Konzul.

Údolím se rozlévala slabá záře Hrobek času. Od jihu se hnal vítr, ale vanul ve větší výšce, nad hranou útesů, takže duny v údolí zůstávaly nehybné. Sol kráčel za Konzulem, který opatrně sešel po úzké stezce na dno údolí a zamířil k jeho ústí. Kratičké záblesky *déjá vu* mu připomněly divoké časové slapy před krátkou chvílí, ale teď už odeznívaly i poslední dozvuky bizarní bouře.

Když se stezka rozšířila, kráčeli Sol a Konzul vedle sebe kolem spáleného bojiště u Křišťálového monolitu. Vysoká stavba vydávala mléčné světlo, jež se odráželo v nesčetných střepech na zemi. Pokračovali do mírného svahu podél ze-

leně fosforeskující Nefritové hrobky k cestičce vedoucí ke

Sfinze.

„Můj Bože,“ zašeptal Sol a rozběhl se. Snažil se přitom příliš neházet spícím dítětem ve vaku na hrudi. Poklekl vedle temné postavy na vrcholku schodiště.

„Brawne?“ zeptal se Konzul, který po rychlém výstupu

zhluboka oddychoval.

„Ano.“ Sol se jí pokusil zdvihnout hlavu, ale ucukl, když nahmatal cosi hladkého a chladného, co jí vystupovalo z lebky.

„Je mrtvá? „

Sol přitiskl dceřinu hlavičku k hrudi a pokoušel se Lamu

na krku nahmatat tep.

„Ne,“ řekl a zhluboka se nadechl. „Žije... ale je v bezvědomí. Podejte mi svítilnu.“

Přejel kuželem světla po bezvládné postavě a sledoval stříbrný kabel - „chapadlo“ by bylo asi výstižnější, protože bylo z jakési masité hmoty, která vzbuzovala dojem organického původu - jež vedlo z nervového konektoru v její lebce přes nejvyšší schod dovnitř Hrobky. Ze všech Hrobek vydávala Sfinga nejjasnější světlo, ale vchod byl utopen v hluboké temnotě.

Konzul přišel blíž. „Co je to?“ Natáhl ruku, dotkl se stříbřitého kabelu a ucukl stejně jako předtím Sol. „Bože, vždyť je to teplé.“

„Vypadá to, že je to něco živého,“ souhlasil Sol. Celou dobu třel Brawne ruce, teď ji ve snaze přivést k vědomí lehce pleskal po tvářích. Nehýbala se. Otočil se a přejížděl po kabelu až k místu, kde mizel v ohbí chodby. „Nezdá se mi, že by se na to napojila dobrovolně.“

„Štír,“ konstatoval Konzul. Předklonil se, aby aktivoval biomonitory na jejím komlogu. „Všechno je v normálu, kromě mozkových vln. Sole? „ „Co je s nimi? „ „Naznačují, že je mrtvá. Nebo alespoň mozek. Žádné

vyšší funkce.“

Sol si povzdychl a zhoupl se na patách. „Musíme se

podívat, kam ten kabel vede.“

„Nemůžeme ho prostě odpojit od konektoru? „

„Podívejte se," Sol posvítil na Lamiin zátylek. Nadzdvihl přitom hustý pramen tmavých kadeří. Nervový konektor, který normálně tvoří několik milimetrů široký plas-totkáňový disk s desetimikronovou zdířkou, vypadal, jako by se roztavil... tkáň vytvořila zarudlý šev kolem těla kabelu.

„K tomu by bylo zapotřebí chirurgických nástrojů," zašeptal Konzul. Dotkl se na první pohled citlivého okraje švů. Brawne se ani nepohnula. Konzul sáhl po svítilně a vstal. „Zůstaňte s ní. Já půjdu dovnitř."

„Budeme ve spojení přes komunikační kanály," navrhl Sol, ačkoliv věděl, že při bouřce časových slapů spojení nefungovalo.

Konzul přikývl a rychle vyrazil, aby neměl čas si to rozmyslet.

Chromovaný kabel se plazil hlavní chodbou a za místností, kde poutníci strávili předešlou noc, se ztrácel z dohledu. Konzul se rozhlédl a kužel světla olízl přikrývky a zavazadla, jež tu ve spěchu zanechali.

Sledoval kabel za roh, ústřední branou, za níž se chodba dělila na tři úzké průchody, nahoru po rampě a zase dolů chodbou, která při dřívějších průzkumech dostala jméno „Dálnice krále Tutanchamóna", dolů po schodech, dlouhým tunelem, kde se musel plazit; opatrně kladl ruce i kolena, aby se nedotkl teplého kovového chapadla, nahoru průlezem tak strmým, že ho musel zdolávat jako komín, dolů širokou chodbou s vlhkými šikmými stěnami, na kterou si nevzpomínal, a pak prudce dolů, kdy svůj sestup zbrzdil pouze za cenu sedřené kůže na dlaních a kolenou; nakonec dlouhým tunelem, který byl delší než celá Sfinga při pohledu zvenčí. Konzul byl dokonale ztracen a pouze věřil, že ho kabel dovede stejnou cestou ven.

„Sole," zavolal, přestože ani na okamžik nedoufal, že by spojení mohlo přes kámen a časové slapy fungovat.

„Tady," ozval se vědcův tichý hlas.

„Jsem zatraceně daleko uvnitř," zašeptal Konzul do komlogu. „Někde v chodbě, na kterou si z předchozích průzkumů nepamatuji. Připadá mi dost hluboko."

„Našel jste konec kabelu? „

„Jo," odpověděl Konzul tiše a opřel se o zeď, aby si otřel kapesníkem pot z tváře.

„Nexus?" zeptal se Sol. Zmiňoval se o nesčetných terminálových uzlinách, v nichž se občané Sítě mohli zapojit do datasféry.

„Ne. Zdá se, že to jde přímo do kamene v podlaze. Chodba tady. také končí. Pokoušel jsem se s tím pohnout, ale spojení se podobá tomu, co má na hlavě. Vypadá to, že je to součástí kamene."

„Pojďte odtamtud," ozval se Solův hlas přes praskání statické elektřiny. „Pokusíme se to odpojit tady."

Ve vlhkém a tmavém tunelu pocítil Konzul poprvé v životě nával klaustrofobie. Těžko se mu dýchalo. Byl si jistý, že za ním ve tmě něco je, co mu uzavírá přívod vzduchu i únikovou cestu. V úzkém průlezu takřka slyšel bušení vlastního srdce.

Několikrát se pomalu nadechl, znovu si otřel tvář a ovládl paniku. „To by ji mohlo zabít," řekl mezi jednotlivými nádechy.

Nikdo neodpovídal. Konzul zavolal znovu, ale jejich křehké spojení cosi přerušilo.

„Jdu ven," oznámil do ztichlého aparátu. Otočil se a posvítil si do úzkého tunelu. *Škubl sebou ten kabel, nebo to byla jen hra světla?*

Konzul se začal plazit zpátky stejnou cestou, kterou přišel.

Heta Masteena našli při západu slunce, jen několik minut před vypuknutím bouře. Templář se potácel na cestě, když ho Konzul, Sol a otec Duře poprvé zahlédli, a než se k němu dostali, upadl do bezvědomí.

„Odneseme ho do Sfingy," navrhl Sol.

Přesně v tu chvíli se přes ně začaly převalovat časové slapy jako příboj nevolnosti a *déjá vu,* jako by byly spuštěny západem slunce. Všichni tři klesli na kolena. Ráchel se probudila a rozplakala se hrůzou čerstvě narozeného tvora.

„Rychle k ústí údolí," vypravil ze sebe Konzul s Mas-teenem přehozeným přes ramena. „Musíme se... dostat... z údolí."

Potáceli se k ústí, kolem první z Hrobek, Sfingy, ale časové slapy se ještě zhoršily a valily se proti nim jako vlny závrati. Ještě třicet metrů a už nemohli dál. Padli na kolena, Het Masteen se skutálel na kamenitou stezku. Ráchel přestala plakat a nepokojně se kroutila.

„Zpátky," zachroptěl otec Duře. „Zpátky do údolí. Bylo to... lepší... dole."

Vraceli se, klopýtali po stezce jako tři opilci, každý obtížen břemenem, které nesměl upustit. Pod Sfingou na okamžik zastavili a opřeli se o balvan. Připadali si, že se kolem nich vzpíná samotné předivo prostoru a času. Bylo to, jako by svět byl povrchem praporu, který kdosi prudce rozvinul. Zdálo se, že realita se vzdouvá a ohýbá, pak odplouvá a vrací se jako vlna. Konzul opřel templáře o balvan, spustil se na všechny čtyři, oddychoval a v panice zatínal prsty do hlíny.

„Mobiova krychle," promluvil templář a zazmítal se. „Musíme mít Mobiovu krychli."

„Zatraceně," vyrazil Konzul. Prudce Masteenem zatřásl. „K čemu ji potřebujeme? Masteene, k čemu ji potřebujeme? „ Templářova hlava se bezvládně kymácela dopředu a dozadu. Byl opět v bezvědomí.

„Já pro ni dojdu," nabídl se Duře. Kněz vypadal jako nemocný stařec; tvář i rty měl úplně bledé.

Konzul přikývl, zdvihl si Masteena na ramena, pomohl Solovi na nohy a vydal se nejistě do údolí. Čím víc se vzdaloval od Sfingy, tím mírnější byly slapy antientropického pole.

Otec Duře vyšel po stezce, vystoupal po dlouhém schodišti a klopýtal ke vchodu. Přidržoval se drsné stěny jako námořník v oceánu, který se drží hozeného lana. Připadalo mu, že se nad ním Sfinga kymácí, naklání se na jednu a na druhou stranu. Duře věděl, že to jen časové slapy zkreslují vnímání, ale stačilo to k tomu, aby si klekl a vydávil se na zem.

Bouře času na okamžik polevila, jako divoký příliv odpočívá mezi prudkými útoky vln, a Duře nalezl pevnou půdu pod nohama. Otřel si hřbetem ruky ústa a vpotácel se do temné Hrobky.

Nevzal si s sebou svítilnu; šmátral rukama po stěně a děsily ho představy, že nahmatá něco slizkého a studeného, nebo že vejde do místnosti, v níž byl znovu/rozen a najde tam svou vlastní hnijící mrtvolu. Duře vykřikl, ale jeho hlas zanikl v šumění krve a bušení srdce. Časové slapy začaly

opět bouřit.

Ložnice byla temná, bez jediné známky světla, ale když si jeho oči na tmu přivykly, uvědomil si, že Mobiova krychle vydává slabou zář.

Překlopýtal místnost a uchopil těžkou kostku. Konzulovy disky s popisem pouti se o ní zmiňovaly - Masteenovo tajemné zavazadlo - stejně jako o skutečnosti, že podle pověsti je v ní zavřen erg, jeden z tvorů, kteří váží pole, jež poháněla stromolodi templářů. Duře neměl potuchy, proč by měl erg být teď tak důležitý, ale přitiskl krychli na prsa a vlekl se zpět chodbou, dolů po schodišti a dál do údolí.

„Tady!" zavolal Konzul z první Jeskynní hrobky u paty útesů. „Je to tu lepší."

Duře se vyšoural po stezce, ve zmatku a vysílením krychli téměř upustil; Konzul mu posledních třicet kroků ke hrobce pomohl.

Uvnitř mu bylo lépe. Cítil příliv a odliv slapů těsně pod vchodem, ale dozadu do jeskyně, kde světla lamp ozařovala ornamentální reliéfy, už takřka nedosahovaly. Kněz se zhroutil vedle Sóla a Mobiovu krychli položil vedle Mastee-na, který byl opět při vědomí.

„Právě procitl, těsně před vaším příchodem," zašeptal Sol. Oči jeho dcery vypadaly ve slabém světle nezvykle veliké.

Konzul se posadil vedle templáře. „K čemu potřebujeme

krychli? Masteene, k čemu?"

Het Masteen nepohnul ani brvou. „Náš spojenec," zašeptal. „Náš jediný spojenec proti Pánu bolesti." Jeho řeč byla zabarvena zřetelným dialektem světa templářů.

„*Jaký* spojenec?" tázal se Sol a oběma rukama uchopil mužovo roucho. „Jak ji použijeme? Kdy?"

Templářův zrak byl upřen na cosi v nekonečné dálce. „Soupeřili jsme o čest," zašeptal chraptivě. „Pravý hlas *Sequoia Sempervirens* byl první v kontaktu s obrozeným

kybridem Keatse... ale *já* byl poctěn světlem Muiru. Byl to *Yggdrasill*, můj *Yggdrasill*, který měl vykoupit naše hříchy proti Muiru." Templář zavřel oči. Úsměv na jeho přísné tváři vypadal téměř nepatřičně.

Konzul pohlédl na Durého a Sóla. „To zní spíš jako terminologie kultu Štíra než jako templářské dogma."

„Možná je to obojí," zašeptal Duře. „V historii teologie se vyskytla i podivnější spojení."

Sol položil templáři dlaň na čelo. Vysoký muž doslova planul horečkou. Sol se prohrabal posledním medpakem a hledal něco proti bolesti nebo na horečku. Když našel protihorečnatou náplast, zaváhal. „Nevím, jestli se templáři vejdou do standardní medicínské normy. Nechci, aby ho zabila nějaká alergie."

Konzul od něj náplast vzal a přiložil ji k Masteenově paži. „Jsou v normě." Naklonil se blíž. „Masteene, co se stalo na větrovoze?"

Templářovy oči se otevřely, ale stále hleděly do dálky.

„Větrovoze?"

„Nerozumím," zašeptal Duře.

Sol si ho vzal stranou.

„Masteen nevyprávěl svůj příběh," šeptal. „Zmizel hned první noc na větrovoze. Zůstala tam krev - spousta krve -stejně jako jeho zavazadla i Mobiova krychle. Ale Masteen byl pryč."

„Co se stalo na větrovoze?" opakoval Konzul. Mírné templářem zatřásl, aby upoutal jeho pozornost. „Přemýšlej, Pravý hlase Stromu Hete Masteene!"

Tvář vysokého muže se změnila, oči se zaostřily, lehce asiatský obličej získal obvyklý výraz. „Pustil jsem mocného z jeho vězení...“

„Erga,“ zašeptal Sol zmatenému kněži.

„... a spoutal ho disciplínou mysli, jíž jsem se naučil v Horních větvích. Ale pak se bez varování objevil Pán bolesti.“

„Štír,“ zašeptal Sol, spíše pro sebe než pro kněze.

„Byla prolitá krev tvoje?“ ptal se Konzul.

„Krev?“ Masteen si přetáhl kápi přes obličej, aby zakryl zmatek. „Ne, to nebyla moje krev. Pán bolesti měl v obje-

ti... celebranta. Ten muž se bránil. Pokoušel se uniknout ostnům Vykoupení...“

„A co erg?“ nedal se odbýt Konzul. „Mocný. Co jsi čekal, že pro tebe vykoná? ... měl tě ochránit před Štírem?“ Templář se zamračil a třesoucí se rukou si přejel po čele. „Nebyl... připraven. *Já* jsem nebyl připraven. Vrátil jsem ho do jeho vězení. Pán bolesti se dotkl mého ramene. Byl jsem... potěšen... že mé vykoupení má přijít ve stejnou hodinu jako oběť mé stromolodi.“

Sol se naklonil k Durému. „Stromoloď *Yggdrasill* byla téhož večera zničena na oběžné dráze,“ zašeptal.

Het Masteen zavřel oči. „Unaven,“ řekl a jeho hlas se vytratil.

Konzul s ním opět zatřásl. „Jak ses dostal sem? Mas-teene, jak ses dostal z Moře trav?“

„Procitl jsem u Hrobek,“ zašeptal templář, aniž otevřel oči. „Procitl jsem mezi Hrobkami. Unaven. Spát.“

„Nechtě ho odpočinout,“ ozval se otec Duře. Konzul přikývl a položil templáře na podlahu.

„Nic nedává smysl,“ posteskl si šeptem Sol. Seděli ve slabé záři světel a zvenku cítili časové poryvy.

„Přijdeme o jednoho poutníka, získáme jiného,“ zamumlal Konzul. „Jako by to byla nějaká podivná hra.“

O hodinu později zaslechli ozvěnu výstřelů.

Sol a Konzul dřepěli u tichého těla Brawne Lamii.

„Abychom tu věc odřízli, potřebovali bychom laser,“ řekl Sol. „S Kassadem zmizely i naše zbraně.“

Konzul se dotkl dívčina zápěstí. „To by ji mohlo zabít.“

„Podle biomonitorů už je mrtvá.“

Konzul zavrtěl hlavou. „Ne. Tady jde o něco jiného. Ta věc se možná napojila na kybridskou Keatsovu personifikaci, kterou v sobě Lamia nese. Možná, že až s tím ta věc skončí, dostaneme Brawne zpět.“

Sol si přitiskl svou třídenní dceru k hrudi a rozhlédl se po jemně zářícím údolí. „To je blázinec. Nic neprobíhá tak, jak jsme čekali. Kdyby tu tak byla ta vaše zatracená loď... měli bychom nástroje, kdybychom Brawne museli od to-

hohle... téhle *věci* osvobodit... a ona i Masteen by s pomocí lékařského vybavení měli šanci přežít.“

Konzul zůstal klečet a hleděl do prázdna. Po chvíli řekl: „Počkejte u ní, prosím,“ vstal a zmizel v temných útrobách Sfingy. O pět minut později se vrátil se svým batohem. Vyhrabal z jeho dna složenou rohožku a rozbalil ji na nejvyšším schodu u vchodu Sfingy.

Byla to starodávná věcička, dlouhá asi dva metry a přes metr široká. Spletitě utkaná látka v průběhu staletí vybledla, ale monofilamentární letová vlákna si i v matném světle zachovávala zlatavý lesk. Z rohožky vedlo tenké vedení k jednoduché energetické jednotce, kterou Konzul právě odpojoval.

„Dobrý Bože,“ zašeptal Sol. Vzpomínal na Konzulovo vyprávění o tragické lásce své babičky Siri k námořnímu kapitánovi Hegemonie Merinu Aspicovi. Byla to láska, která vyvolala povstání proti Hegemonii a uvrhla Maui-Dohodu do dlouholeté války. Merin Aspic uprchl na Hawkingově rohožce svého přítele do První osady.

Konzul přikývl. „Patřila Miku Oshovi, příteli mého dědečka Merina. Siri ji nechala v hrobce, aby ji tam Merin našel. Dal mi ji, když jsem byl ještě dítě - těsně před bitvou o Souostroví, kde zahynul jeho sen i jeho svoboda.“

Sol přejel po staletí starém artefaktu rukou. „Škoda, že to tu nemůže fungovat.“

Konzul vzhlédl. „Proč ne?“

„Magnetické pole na Hyperionu je pod kritickou hladinou vozidel EMV,“ odpověděl Sol. „Proto tu jsou kolová vozidla a kluzáky, proto *Benáres* nemohla fungovat jako levitační bárka.“ Odmlčel se a pocítil rozpaky nad skutečností, že to vysvětluje muži, který byl jedenáct místních let konzulem Hegemonie na Hyperionu. „Nebo se pletu?“

Konzul se usmál. „Máte pravdu v tom, že standardní éemvéčka tu nejsou k ničemu. Příliš vysoký poměr hmoty ke zdvižné síle. Ale Hawkingova rohožka představuje vlastně *jen* zdvižnou sílu a téměř žádnou hmotu.

Už jsem to tu vyzkoušel - když jsem žil v hlavním městě. Není to úplně hladký let... ale s jednou osobou na palubě by to mělo fungovat.“

Sol se podíval do údolí za zářící tvary Nefritové hrobky, Obelisku a Křišťálového monolitu až na místo, kde stíny útesu halily přístup k Jeskynním hrobkám. Zauvažoval, jsou-li otec Duře a Het Masteen ještě sami... zda ještě žijí. „Myslíte, že byste letěl pro pomoc?“

„Že by někdo z nás letěl pro pomoc. Přivedl loď zpět. Nebo ji alespoň osvobodil a poslal zpět bez lidské posádky. O tom, kdo půjde, může rozhodnout los.“

Tentokrát se usmál Sol. „Myslete, můj příteli. Duře není ve stavu cestovat a i kdyby byl, nezná cestu. Já...“ Sol zdvihl Ráchel, až se hlavičkou dotkla jeho tváře. „Cesta by mohla trvat několik dní. Já - my - nemáme tolik času. Jestli se pro ni má něco udělat, musíme tu zůstat a využít každé šance. Musíte jít vy.“

Konzul vzdychl, ale neodporoval.

„Kromě toho,“ dodal Sol, , je to vaše loď. Jestli ji někdo může zprostit zákazu VA, jste to vy. A také dobře znáte generálního guvernéra.“

Konzul se zadíval na západ. „Divil bych se, kdyby byl Theo ještě u moci.“

„Vraťme se a seznamme otce Durého s naším plánem,“ navrhl Sol. „Taky jsem v jeskyni nechal zavazadla s výbavou, a Ráchel má hlad.“

Konzul sroloval rohožku, vsunul ji do batohu a zahleděl se na Brawne Lamii, na ohavný kabel, plazící se do tmy.

„Bude v pořádku? „

„Řeknu Paulovi, aby vzal přikrývku a byl s ní, dokud sem nepřineseme našeho dalšího invalidu. Odletíte v noci, nebo počkáte na východ slunce? „

Konzul si unaveně promnul tváře. „Myšlenka na přelet hor v noci se mi nelíbí, ale nesmíme plýtvat časem. Odletím, jakmile si sbalím pár věcí.“

Sol přikývl a zahleděl se ke vstupu do údolí. „Přál bych si, aby nám Brawne mohla říci, kam zmizel Silenus.“

„Až poletím, porozhlédnu se po něm,“ prohlásil Konzul. Podíval se na hvězdy. „Odhaduji, že na let do Keatsu budu potřebovat šestatřicet až čtyřicet hodin. Pár hodin na osvobození lodi. Měl bych být zpět během dvou standardních dnů.“

Sol kývl a houpal holčičku, která se dala do pláče. Jeho unavený, byť přívětivý obličej nedokázal zakrýt pochybnosti. Položil Konzulovi ruku na rameno. „Je správné, že to zkoušíme. Pojďme si promluvit s otcem Duře, podívejme se, jestli je náš další spolucestující vzhůru, a pojezme. Zdá se, že nám Brawne přinesla k poslední večeři jídla dost.“

DVACET ŠEST

Když byla Brawne Lamia dítě a její domov se spolu s otcem senátorem - byť nakrátko - přemístil z Lůsu do zázračné zalesněné krajiny Administrativního komplexu na Tau Ceti Centru, viděla starodávný plošný kreslený film Walta Disneye *Peter Pan.* Vzápětí si přečetla knihu, a ona i film si získaly její srdce.

Pět standardních let stará dívenka celé měsíce čekala, až v noci přijde Peter Pan a odnese ji pryč. Nechala pod šindelovým vikýřem jasný plánek cesty ke svému pokojíku. Když rodiče spali, lehávala na měkké trávě Jeleního parku, pozorovala mléčně šedou oblohu TC^2 a snila o chlapci z Nezemě, který ji už brzy jedné noci odnese s sebou, poletí s ní k druhé hvězdě zprava a bude ji unášet dál a dál až do rána. Bude jeho druhem, matkou ztraceného chlapce, osudem zlého Háka a především Petrovou novou Wendy... novou dětskou přítelkyní dítěte, které nezestárne.

A teď, po dvaceti letech, k ní Peter konečně přišel.

Když jí Štírův ocelový spár pronikl do nervové pleteně za uchem, Lamia necítila bolest, jen ledový kvap, vjem úniku. Pak byla pryč a letěla.

Už se dataplánem a datasférou pohybovala. Jen před pár týdny svého času ji sjížděla se svým nejoblíbenějším ky-berázlem, bláznivým BB Surbringerem, aby pomohla John-nymu ukrást si zpět svou kybridskou personifikaci. Pronikli periférií a ukradli personifikaci, ale spustil se poplach a BB zemřel. Lamia už nikdy nechtěla do datasféry vstoupit.

Ale teď tam byla.

Ten zážitek byl nesrovnatelný s čímkoliv, co znala z komlogových vedení či uzlů. Bylo to jako naprostá *stim-sim* - jako v plnobarevném holodramatu s multiprostoro-vým zvukem - bylo to, jako by *tam byla.*

Konečně přišel Peter-a vzal ji s sebou.

Lamia stoupala nad zákrutou hyperionského planetárního ramene, viděla rudimentární kanály mikrovlnného toku dat a tenkopaprsčitých spojení, které tam procházely do embryonické datasféry. Nezastavovala se, aby se na ni napojila. Držela se oranžového vlákna, mířícího k nebi, k *opravdovým* silnicím a dálnicím datasféry.

Do prostoru Hyperionu pronikly Jednotky a Roj Vy-vrženců, a obě skupiny s sebou přinesly spletité záhyby a krajkoví datasféry. Lamia viděla novýma očima tisíc úrovní toku dat Jednotek, vřící zelený oceán informací, které tryskaly zelenými tepnami tajných kanálů a vířily fialovými koulemi s černými, bakterie připomínajícími jezdci -členy Poradního sboru pracujícími pro Jednotky. Panožka velké datasféry Sítě se vysunula ze svého prostoru černými tunely palubních Bran, podél rostoucích vln řady překry-vů, neustálých zčeření, v nichž Lamia rozpoznala setrvalé salvy z tuctu tachykomových vysílačů.

Zastavila se. Náhle si nebyla jistá, kam má jít, kterou silnici si má vybrat. Bylo to, jako by letěla a svou nerozhodností ohrozila účinnost kouzla - a to jí hrozilo, že ji shodí zpět na zem, do hloubky mnoha mil.

Pak ji vzal Peter Pan za ruku a vytáhl ji k sobě.

- *Johnny!*

- *Ahoj, Brawne.*

Její vlastní tělo se s cvaknutím zhmotnilo přesně v tém-že okamžiku, kdy spatřila jeho. Byl to Johnny takový, jakého jej viděla naposled - její klient a milenec - Johnny s ostrými lícními kostmi, oříškově hnědýma očima, pevným nosem a neústupnou čelistí. Rudohnědé kudrliny Johnnymu stále spadaly na límec, obličej byl stále studií cílevědomé energičnosti. Z jeho úsměvu stále uvnitř tála jako máslo na slunci.

- *Johnny!* Objala ho, a *cítila* to objetí, když spolu pluli; cítila jeho silné paže na zádech, cítila, jak se jí ňadra opí-

ráji o jeho hrudník, jak jí vrací objetí silou, při tak malém vzrůstu překvapivou. Políbili se, a nebylo pochyb, že *to* je doopravdy.

Odplula od něj na délku paže a držela se ho za ramena. Obličeje jim ozařovalo zelené a fialové světlo oceánu datasféry nad nimi.

- *Je to skutečné?* Slyšela svůj hlas, přestože věděla, že si to jenom pomyslela.

- *Ano. Skutečné jako kterákoliv část dataplánové matrice. Jsme na okraji megasféry v hyperionském prostoru.* V hlase měl stále ten prchavý přízvuk, který jí připadal tak okouzlující, že ji přiváděl k šílenství.

- *Co se stalo?* S těmi slovy mu předala obrazy zjevení Stírá, i náhlé, strašlivé proniknutí čepelovité špice do její hlavy.

- *A no,* pomyslel si Johnny a přitáhl si ji pevněji. *Nějak mě to osvobodilo z Schronovy smyčky a vystřelilo přímo do datasféry.*

- *Jsem mrtvá, Johnny?*

Obličej Johna Keatse se na ni usmál. Jemně s ní zatřásl, políbil ji a otočil tak, aby oba viděli dění pod i nad sebou. *Ne, nejsi mrtvá, Brawne, ačkoliv jsi možná připoutána k nějaké bizarní výživě, zatímco tvůj dataplánový analog putuje se mnou.*

- *Jsi* ty *mrtvý?*

Znovu se na ni zakřenil. *Už ne, i když život ve Schronově smyčce není tak báječný, jak by se mohlo zdát. Bylo to, jako by se mi zdály cizí sny.*

- *Zdálo se mi o tobě.*

Johnny přikývl. *Myslím, že jsem to nebyl já. Zdály se mi stejné sny... rozhovory s Meinou Gladstonovou, útržky z porad vlády Hegemonie...*

- *Ano!*

Stiskl jí ruku. *Řekl bych, že reaktivovali dalšího Keatso-va kybrida. Nějak se dokážeme spojit i přes vzdálenost desítek světelných let.*

- *Dalšího kybrida? Jak? Zničil jsi vzor v Jádře, osvobodil personifikaci...*

Její milenec pokrčil rameny. Měl na sobě nabíranou ko-

šili a vestu, ušitou ve stylu, který ještě nikdy neviděla. Tok dat je oba zaléval tepem neonového světla. *Myslel jsem si, že budou mít víc záložních exemplářů, když jsem mohl s BB tak snadno proniknout do periférie Jádra. To nevadí, Brawne. Existuje-li další kopie, tak jsem to* já, *a já nevěřím, že by mohl být nepřítelem. Dejme se do zkoumání.*

Když ji začal tahat vzhůru, na chvíli se zarazila. *Zkoumání čeho ?*

- *Tohle je naše šance, jak zjistit, co se děje, Brawne. Šance dostat se na kloub spoustě záhad.*

Slyšela ve svém hlase/myšlence netypickou plachost. *Já si nejsem jistá, jestli to chci, Johnny.*

Otočil se a zadíval se na ni. *Je tohle ten detektiv, kterého znám? Co se stalo s tou ženou, která nemohla vystát*

tajemství?

- Zažila dost krušné časy, Johnny. Dokázala jsem se ohlédnout zpět a uvědomit si, že to, že jsem se stala detektivem, byla - z valné části - reakce na sebevraždu mého otce. Stále se snažím přijít na okolnosti jeho smrti. Mezitím přišlo mnoho lidí ve skutečném životě k úrazu. Včetně tebe, miláčku.

- A vyřešila jsi to ?

- Co?

- Otcovu smrt.

Lamia se na něj zamračila. *Nevím. Myslím, že ne.*

John ukázal na kapalnou masu datasféry, která se nad nimi přelévala a proudila. *Tamhle na nás čeká spousta odpovědí, Brawne. Pokud budeme mít odvahu je hledat.*

Vzala jej za ruku.

- Mohli bychom tam zemřít.

- Ano.

Lamia se odmlčela a shlédla dolů na Hyperion. Svět byl tmavou křivkou s několika izolovanými toky dat, které zářily jako táboráky v noci. Velký oceán nad nimi vřel a pulsoval světlem a burácením toku dat - a Brawne věděla, že to je jen nejmenší výběžek megasféry, která je za ním. Věděla... *cítila*... že jejich znovuzrozené dataplánové analogy nyní smí do míst, o nichž se žádnému kyberázlovi ani nesnilo.

Brawne věděla, že s Johnnym coby poradcem jsou me-gasféra a Technojádro prostupné do hloubek, do nichž se ještě žádný člověk nedostal. A byla vyděšená.

Ale je s Petrem Panem, konečně. A Nezemě jí kyne

vstříc.

- Dobře, Johnny. Na co čekáme? Stoupali k megasféře společně.

DVACET SEDM

Plukovník Fedmahn Kassad následoval Monetu Branou a zjistil, že stojí na pusté měsíční planině, z níž se ke krvavě rudé obloze tyčí pět kilometrů vysoký trnitý strom. Na mnoha větvích a ostnech byly nabodány postavy: ty blíže byly bezpochyby lidmi a trpěly, ty maličké v dálce připomínaly bledé hrozny.

Kassad zamrkal a nabral pod rtuťovitým povrchem tělového povlaku dech. Rozhlédl se a odtrhl od ohavného stromu oči.

To, co měl za měsíční planinu, byl povrch Hyperionu. Byl u vchodu do údolí Hrobek Času, ale Hyperion se hrozivě změnil. Duny byly ztuhlé a pokroucené, jako by byly vybuchly a roztavily se ve sklo; také balvany a stěny útesů se roztekly a ztuhly jako ledovce bledých kamenů. Nebyla tu atmosféra - obloha byla černá a bez jediného kazu, jako obloha kteréhokoliv měsíce bez ovzduší. Slunce nebylo hy-perionské; to světlo lidé neznali. Kassad vzhlédl a průhled jeho povlaku se zpolarizoval před strašlivou energií, která naplňovala oblohu krvavě rudými pruhy a květy divoce bílého světla.

Údolí pod ním jako by vibrovalo nepostřehnutelným třesem.

Hrobky Času plály vlastní vnitřní energií; z každého vchodu, portálu a otvoru vyletovaly na metry daleko do údolí zášlehy studeného světla. Hrobky se zdály nové, hladké a zářivé.

Kassad si uvědomil, že dýchání a ochranu před měsíčním chladem, který vystřídal pouštní žár, mu umožňuje jen tělový povlak. Obrátil se k Monetě, pokusil se zformulovat

inteligentní otázku a nepodařilo se mu to. Znovu zvedl oči k tomu neskutečnému stromu.

Zdálo se, že trnový strom je z téhož kovu a chrómu jako sám Štír: očividně umělý a zároveň hrozivě organický. Kmen byl v základně široký dvě nebo tři sta metrů, spodní větve byly téměř stejně silné, ale menší větve a trny se zužovaly do jehlicovitých hrotů, na nichž bylo naraženo strašlivé lidské ovoce.

Nebylo možné, že by takhle probodaní lidé mohli žít dlouho; dvojnásob nemyslitelné bylo, že by přežili vakuum, které na tomto místě mimo prostor a čas vládlo. Ale oni přežívali a trpěli. Kassad viděl, jak se svíjejí. *Všichni* byli živí. A všichni zažívali bolest.

Kassad si bolest uvědomoval jako mohutný zvuk mimo hranice slyšitelnosti, obrovskou, nepřetržitou sirénu, jako by tisícovky neskolených prstů hrály na obrovské varhany bolesti. Bolest byla tak hmatatelná, že Kassad propátrá-val planoucí oblohu, jako by strom byl velkou hranicí nebo majákem, na němž jsou vlny bolesti jasně zřetelné.

Bylo tam jen ostré světlo a měsíční ticho.

Kassad zvýšil zvětšení čoček tělního povlaku a prohlížel větev za větví, trn za trnem. Lidé, kteří se na nich svíjeli, byli obou pohlaví a všeho věku. Měli na sobě roztrhané šaty a zničenou kosmetiku, která přetrvala desetiletí, ne-li staletí. Kassad spoustu stylů nepoznával a usoudil, že jde o oběti z toho, co on vnímá jako budoucnost. Byly tam tisíce... desetitisíce obětí. Všechny byly naživu. Všechny se zmítaly v bolestech.

Kassad zaostřil na větev ve výšce čtyř set metrů, nad shlukem trnů a těl daleko od kmene, na třímetrový trn, na němž vlála známá fialová čepička. Tělo sebou zazmítalo, zaškubalo a otočilo se k Fedmahnu Kassadovi.

Díval se na nabodnutou postavu Martina Silena.

Kassad zaklel a zaťal pěsti tak silně, že jej v ruce zabolely kosti. Rozhlédl se po svých zbraních a nastavil zvětšení tak, aby se mohl podívat do Křišťálového monolitu. Nic tam nebylo.

Plukovník Kassad zavrtěl hlavou, uvědomil si, že tělní povlak je lepší zbraní než cokoliv, co si na Hyperion přinesl,

i

a vyrazil ke stromu. Nevěděl, jestli dokáže Silena sundat živého - jestli dokáže sundat všechny ty oběti - ale buď se mu to povede, nebo při tom pokusu zemře.

Kassad urazil deset kroků a zastavil se v ohybu ztuhlé duny. Mezi ním a stromem stál Štír.

Uvědomil si, že se pod chromovým silovým polem tělního povlaku divoce šklebí. Na tohle čekal spoustu let. Toto je čestný boj, kterému před dvaceti lety při ceremoniálu masada Jednotek zasvětil život a čest. Boj válečníka proti válečníkovi. Boj na obranu nevinných. Kassad se zašklebil, vyrovnal hranu pravé ruky do stříbřitého ostří a vyrazil.

- *Kassade!*

Ohlédl se za Monetiným výkřikem. Když ukázala do údolí, po rtuťovitém povrchu jejího nahého těla přejely vodopády světla.

Z Hrobky zvané Sfinga se vynořil další Štír. Dále v údolí vystoupil jiný z odbočky k Nefritové hrobce. Když se další vynořil z Obelisku, který byl půl kliku daleko, na ostnech a břitech mu zaplálo ostré světlo.

Kassad si jich nevšímal a obrátil se zpět ke stromu a jeho ochránci.

Mezi Kassadem a stromem stálo sto Štírů. Mrkl, a vlevo se jich objevila další stovka. Podíval se za sebe, a tam v poušti na studených dunách a roztavených kamenech stály zástupy Štírů, netečných jako sochy.

Kassad se udeřil pěstí do kolena. *Zatracené.*

Moneta šla k němu, až se jejich paže setkaly. Tělní povlaky splynuly, a on pocítil horké maso její ruky. Stála mu po boku.

- *Miluji tě, Kassade.*

Hleděl na dokonalé rysy jejího obličeje, ignoroval dorážející odrazy a barvy a pokoušel se vzpomenout si, jaké to bylo, když se setkali poprvé v lese u Agincourtu. Na plnost jejích rtů a na to, jak chutnaly po slzách, když ji nechtě kousl.

Pozvedl ruku, dotkl se její tváře a ucítil horkost kůže pod kožním povlakem. *Jestli mne miluješ,* vyslal k ní, *zůstaň tady.*

Plukovník Fedmahn Kassad se obrátil a vyrazil výkřik,

který v měsíčním tichu slyšel jen on sám - zčásti zbojnické zavýsknutí z daleké lidské minulosti, zčásti promoční pokřik kadetů Jednotek, zčásti výkřik z karate a zčásti výraz ryzího vzdoru. Běžel k dunám před trnovým stromem a ke Štírovi přímo před sebou.

Na kopcích a v údolích nyní byly tisícovky Štírů. S jednohlasným cvaknutím se vysunuly drápy; světlo se odráželo od desetitisíců jako skalpel ostrých břitů a trnů.

Kassad si nevšímal ostatních a běžel ke Štírovi, o němž si myslel, že jej viděl jako prvního. Za tím tvorem se v osamělosti ryzí bolesti svíjely lidské obrysy.

Štír, k němuž běžel, rozpažil, jako by mu nabízel objetí. Zdálo se, že z utajených pochev na zápěstích, kloubech a hrudníku vyjely zahnuté čepele.

Kassad zaječel a překonal zbývající vzdálenost.

DVACET OSM

„Neměl bych odcházet," řekl Konzul. Nesl spolu se Sólem dosud bezvědomého Heta Masteena z Jeskynní hrobky ke Sfinze, zatímco otec Duře hlídal Brawne Lamii. Byla skoro půlnoc, a údolí zářilo světlem, které odrážely Hrobky. Křídla Sfingy vykrajovala oblouky z toho kousku oblohy, který byl vidět mezi stěnami útesu. Brawne se nehýbala a ohavný kabel se plazil do tmy Hrobky.

Sol se dotkl Konzulova ramene. „Už jsme o tom mluvili. Musíte jít."

Konzul zavrtěl hlavou a udeřil do starodávné Hawkin-govy rohožky. „Možná by unesla dva. Mohl byste s Durém odletět na místo, kde je loď uvězněna."

Sol houpal dcerušku a držel její hlavičku v dlaních. „Ráchel jsou dva dny. Kromě toho, my musíme být tady."

Konzul se rozhlédl. V očích měl bolest. „*Já* mám být tady. Štír...“

Duře se předklonil. Světélkující Hrobky mu ozářily vysoké čelo a ostré lícní kosti. „Můj synu, pokud tu zůstanete, pak jen proto, abyste spáchal sebevraždu. Pokud se pokusíte přivést sem pro Lamii a templáře loď, pomůžete ostatním.“

Konzul si promnul tvář. Byl velmi unavený. „Na rohožce je pro vás místo, otče.“

Duře se usmál. „Ať už má být můj osud jakýkoliv, cítím, že se s ním mám setkat tady. Budu čekat na váš návrat.“

Konzul zavrtěl hlavou, sedl si na rohožku do tureckého sedu a přisunul k sobě těžký námořnický pytel. Spočítal vodu a zásoby, které mu Sol zabalil. „Je jich příliš mnoho. Budete je potřebovat.“

Duře se uchichtl. „Díky paní Lamii máme jídla a vody na spoustu dnů. Koneckonců, budeme-li se muset postit, pro mě to nebude poprvé.“

„Ale co když se Kassad a Silenus vrátí?“

„Dostanou část naší vody,“ odpověděl Sol. „A pro jídlo se můžeme znovu vydat do Pevnosti.

Konzul povzdechl. „Dobře.“ Dotkl se odpovídajícího vzoru letových vláken, a dvoumetrová rohožka ztuhla a vznesla se deset centimetrů nad zem. Pokud mělo nestálé magnetické pole výchylky, nebyly patrné.

„Pro přechod hor budete potřebovat kyslík,“ řekl Sol.

Konzul vytáhl z pytle osmotickou masku.

Sol mu podal Lamiinu automatickou pistoli.

„To nemůžu...“

„Proti Štírovi nám nepomůže,“ prohlásil Sol. „A mohla by rozhodnout o tom, zda se dostanete do Keatsu nebo ne.“

Konzul přikývl a vložil zbraň do svého zavazadla. Potřásl si rukou s knězem, potom se starým vědcem. Na předloktí jej zaškrábaly Racheliny prstíky.

„Hodně štěstí,“ pronesl Duře. „Ať vás provází Bůh.“

Konzul přikývl, dotkl se vzoru a když se rohožka vznesla pět metrů nad duny a zatočila ke břehu doleva, předklonil se. Čtyři postavy na nejvyšším schodu Sfingy - dva stojící muži a dva ležící obrysy - se z té výšky zdály velmi malé. Nedokázal rozeznat dítě v Sólově náručí.

Jak se domluvili, nasměroval rohožku k západu, aby přeletěl Město básníků a pokusil se najít Martina Silena. Intuice mu napovídala, že prchlivý básník mohl zamířit právě tam. Na obloze nebyla v podstatě žádná světla bojů, a tak Konzul musel prohledávat stíny, do nichž nedosáhlo světlo hvězd, z výšky dvaceti metrů nad pobořenými špicemi a kupolemi města. Po básníkovi ani stopy. Pokud šli Brawne a Silenus tudy, vymazal by noční vítr, který čuchal Konzulovi vlasy a povlával jeho oblečením, i jejich šlépěje.

V této výšce byla zima. Když si rohožka hledala cestu po nestálých siločárách, cítil Konzul otřesy a vibrace. Věděl, že se vzhledem ke zrádnému magnetickému poli Hyperionu

a stáří EM letových vláken může zřítit z oblohy dlouho předtím, než doletí k hlavnímu městu Keatsu.

Konzul několikrát zavolal jméno Martina Silena, ale nikdo neodpovídal - až na holuby ze sletiště v roztříštěné kupoli jedné z galerií. Potřásl hlavou a zabočil na jih, k Uzdovému hřbetu.

Konzul díky svému dědečkovi Merinovi historii této Hawkingovy rohožky znal. Byla to jedna z vůbec prvních hraček, které kdy - ručně - vyrobil Vladimír Šolochov. Byl to známý síťový lepidopterista a inženýr EM systémů; možná je právě tenhle koberec tím, který dal své nedospělé neteři. Solochovova láska k té dívce se stala legendou, stejné jako fakt, že ona tím darem pohrdla.

Ale ostatním se ta myšlenka zalíbila, a protože Hawkingovy rohožky byly brzy na světech s jemně vybalancovaným dopravním systémem postaveny mimo zákon, objevovaly se na koloniálních planetách. Tahle dovolila Konzulovu dědovi setkat se na Maui-Dohodě s jeho babičkou.

Konzul se zadíval na blížící se horský hřbet. Za deset minut letu urazil vzdálenost, jíž se pustinou pěšky plahočili dvě hodiny. Ostatní naléhali, aby se kvůli hledání Martina Silena v pevnosti Chronos nezastavoval; pokud tam básníka potkalo cokoliv, mohlo by to postihnout i Konzula, a to dřív, než jeho cesta doopravdy začne. Spokojil se se zhoupnutím kolem oken ve zdi na dvěstěmetrovém útesu a podél terasy, z níž se před třemi dny dívali do údolí, a vykřikl básníkovo jméno.

Z temných hodovních síní a chodeb Pevnosti mu odpovídala jen ozvěna. Konzul se pevně držel okrajů Hawkingovy rohožky a uvědomoval si výšku i to, jak se u této svislé kamenné stěny vystavuje. Když odbočil od Pevnosti a stoupal k horským průsmykům, v nichž se ve světle hvězd třpytil sníh, ulevilo se mu.

Při průletu průsmykem se držel lanové dráhy a pak se nasměroval k jednomu z devítitisícových vrcholů širokého horského hřbetu. V téhle výšce byla hrozná zima a Konzul byl vděčný za Kassadův rezervní

termoplášť. Zabalil se do něj těsněji a pečlivě se ujistil, že nemá odkrytou kůži na rukou ani na tvářích. Gel osmotické masky se mu prostíral

po obličeji jako nějaký hladový symbiont, hltající kyslík všude, kde je.

Bylo ho dost. Konzul při letu dva metry nad ojíněnými kabely pomalu, zhluboka dýchal. Žádná z přetlakových lanovek nejela, a z osamění nad ledovci, příkrými vrcholy a zastíněnými údolími se člověku div nezastavilo srdce. Konzul byl rád, že se o tuto cestu pokusil - když pro nic jiného, tak proto, že naposled spatří krásu Hyperionu a není při tom rušen strašlivou hrozbou Štíra nebo invaze Vyvr-ženců.

Přejezd z jihu na sever trval lanovkou dvanáct hodin. Konzul to i přes nízkou letovou rychlost rohožky - dvacet kliků za hodinu - zvládl za poloviční dobu. Východ slunce jej zastihl ještě nad vrcholky hor. Probral se, s leknutím si uvědomil, že snil, zatímco si to rohožka mířila k vrcholu, tyčícímu se pět metrů nad jeho letovou hladinou. Padesát metrů před sebou viděl balvany a sněžná pole. černý pták s třímetrovým rozpětím křídel - jeden z těch, kterým usedKci říkají herold - posel smrti - se vydrápal ze svého ledového hnízda a vzlétl do řídkého vzduchu. Ohlédl se korálkovitýma černýma očima po Konzulovi, který zahnul ostře doleva, ucítil, že v řídícím ústrojí cosi povolilo a pak se propadl o třicet metrů níž, než letová vlákna opět našla oporu a vyrovnala let.

Konzul svíral okraje rohožky zbělalými prsty. Připevnil si popruh námořnického pytle k opasku, protože jinak by se zavazadlo skutálelo na ledovec v hloubce.

Po lanovce nebylo ani stopy. Konzul usnul na dost dlouho, aby se rohožka odchýlila z kursu. Na chvilku zpanikařil, zmítal rohožkou sem a tam mezi vrcholy, které jej obklopovaly jako obří chrup, a zoufale pátral po cestě. Pak spatřil ranní světlo, zlatisté na svazích před ním a po pravici, stíny, které za ním a po levici vyskakovaly na ledovcích a tund-ře, a věděl, že drží směr. Za poslední ostruhou vysokých hřbetů leží jižní úpatí. A za nimi...

Když se Konzul dotkl řídících vzorů a pobídl rohožku vzhůru, zdálo se, že přístroj zaváhal, ale pak se váhavě zvedl a přeletěl poslední devítitisícovku. Konzul s povděkem snížil výšku.

Našel lanovkové vedení; lesklo se ve slunci osm kliků od místa, nad nímž opustil Uzdový hřbet. Kabiny lanovky tiše stály kolem západní konečné stanice. Vesnice Přístav Poutníků, která ležela pod ním, se zdála stejně opuštěná jako před několika dny. Nikde nebylo vidět nic, co by nasvědčovalo přítomnosti větrovozu - ani na nízkém molu, vybíhajícím do mělčiny Moře trav, kde jej nechali.

Konzul se spustil k molu, deaktivoval Hawkingovu rohožku, s trochou bolesti natáhl nohy a pak rohožku sroloval, zabalil ji a našel si v jedné z opuštěných budov poblíž přístaviště záchod. Když se znovu vynořil na slunci, zalévalo úpatí hor a vyhánělo z nich zbytky stínů. Na jihu se až za obzor prostíralo Moře trav, jehož hladina se tu a tam čeřila v občasných závanech větru, který rozvinoval zelený povrch, nakrátko odhaloval červenohnědá a ultramarínová stébla; kývala se ve vlnách, díky jimž by člověk téměř čekal bílé hřebeny a létající ryby.

V Moři trav žádné ryby nebyly, byli tam ale dvacet metrů dlouzí travní hadi, a kdyby tam Konzulova Hawkingova rohožka spadla, nadlouho by mu život nezachránilo ani bezpečné přistání.

Konzul rozbalil rohožku, uložil námořní vak za sebe a aktivoval přístroj. Držel se relativně nízko, dvacet metrů nad „hladinou“, ne ale tak nízko, aby si jej mohl travní had splést s nízko letícím soustem. Větrovozu trval jejich převoz necelý hyperionský den, ale při častých větrech ze severovýchodu to obnášelo také něco křižování sem a tam. Konzul odhadoval, že by se přes nejužší část Moře mohl dostat za méně než patnáct hodin. Dotkl se předních ovládacích vzorů a rohožka zrychlila.

Během dvaceti minut hory za ním vybledly a zmizely v oparu vzdálenosti. Během hodiny se vrcholy začaly zmenšovat, protože zakřivení planety zakrylo jejich základny. Další dvě hodiny, a Konzul při ohlédnutí viděl jen nejvyšší z vrcholů jako nezřetelný, zoubkovaný stín, prorážející mlhu.

Pak už sahalo Moře trav od horizontu k horizontu, neměnné až na smyslná zavinění a rozčeření, způsobená občasným větříkem. Bylo tu o mnoho tepleji než na severní

plošině Uzdového hřbetu. Konzul shodil termoplášténku, pak plášť, potom svetr. Slunce na něj dotíralo silou, která v tak vysoké nadmořské výšce překvapovala. Konzul za-šátral ve svém vaku, našel pomačkaný a ošuntělý třírohý klobouk, který před pouhými dvěma dny nosil s takovou sebejistotou, a posadil si jej na hlavu, aby si dopřál trochu stínu. Čelo a plešatějící temeno měl už spálené.

Po dalších čtyřech hodinách se poprvé najedl; sežvýkal proužky proteinů bez chuti z výživných sáčků, jako

by to byly nejjemnější filety. Nejchutnější částí svačiny byla voda, a Konzul musel bojovat s pokušením vyprázdnit v jedné velké pijácké orgii všechny láhve.

Moře trávy se prostíralo pod ním, za ním i před ním. Konzul dřímal, s trhnutím se probíral pokaždé, když jej přepadl pocit, že padá, a chůapal prsty po tuhém okraji Hawkingovy rohožky. Uvědomoval si, že by se měl připoutat provazem, který měl ve vaku, ale nechtěl přistávat -tráva byla ostrá a vyšší než on sám. Ačkoliv neviděl, že by se někde vlnila ve véčku, které by prozrazovalo hada, nemohl si být jistý, že nějaký plaz někde pod ním neodpočívá a nečíhá.

Líně uvažoval, kam větrovůz zmizel. Celá ta věc byla plně automatizovaná a nejspíše naprogramovaná Církví Štíra, protože ona pouť financovala. Jaké další úkoly ta věc mohla mít? Konzul zavrtěl hlavou, vsedě se vzpřímil a štípl se do tváře. Dokonce i když přemýšlel o větrovozu, poletoval ve snách sem a tam. Když o tom mluvil v údolí Hrobek Času, zdálo se patnáct hodin jako docela krátký čas. Pohlédl na komlog; uběhlo pět hodin.

Konzul vystoupil s rohožkou do dvou set metrů, pozorně se rozhlédl po čemkoliv, co by svědčilo o přítomnosti hada, a pak sestoupil a vznášel se pět metrů nad travou. Opatrně vytáhl provaz, udělal smyčku, posunul se k přednímu okraji rohožky, ovinul lano několikrát kolem něj a nechal mu dost vůle, aby se pod ně mohl před dotažením uzlu vsoukat.

Jestli koberec spadne, bude to s provazem horší než bez něj, ale pevné smyčky lana, které cítil na zádech při předklonu k řídícím vzorům, mu dodávaly pocit jistoty. Vystoupil s rohožkou na čtyřicet metrů a položil obličej na teplou

látku. Mezi prsty mu pronikalo sluneční světlo a on si uvědomil, že má holá předloktí spálená.

Byl příliš unaven, než aby se posadil a shrnul si rukávy.

Zdvihl se vítr. Konzul slyšel pod sebou chrastivý a klouzavý zvuk; buď se vlnila stébla, nebo něco velkého mezi

nimi.

Byl příliš unavený, než aby jej to znepokojovalo. Zavřel oči a během necelé půlhodiny usnul.

Konzulovi se zdálo o domově - jeho pravém domově -na Maui-Dohodě. Sen byl plný barev: bezedně modrá obloha, obrovská rozloha Jižního moře, ultramarín, přecházející v zelenou na Rovníkových mělčinách, ohromující zeleň a žluť a orchidejová červeň plovoucích ostrovů, které sehnali do stád delfíni... kteří vymřeli při invazi Hegemonie za Konzulova dětství, ale v jeho snu žili, proráželi vodu mohutnými skoky v tříšti kapiček, které rozkládaly paprsky světla na tisíce malých duh, roztančených v čistém vzduchu.

Ve snu byl Konzul znovu dítětem a stál v nejvyšším patře stromodomu na jejich ostrovu První rodiny. Vedle něj stála babička Siri - ne ta důstojná *grande dáme*, kterou znával, ale krásná mladá žena, do níž se po prvním setkání zamiloval jeho dědeček. Když se zvedl jižní vítr a hnal dokonalý tvar stáda plovoucích ostrovů modrými kanály přes Mělčiny, stromové plachty vlály. Těsně nad jižním obzorem viděl první z ostrovů Rovníkového Souostroví, jak se zeleně rýsuje na odpolední obloze.

Siri mu poklepala po rameni a ukázala na západ.

Ostrovy hořely, potápěly se, jejich kýlové kořeny se svíjely nesmyslnou bolestí. Delfíní pastýři byli pryč. Z oblohy pršel oheň. Konzul rozeznal milionvoltové paprsky; rozžha-vovaly vzduch a zanechávaly po sobě na sítnici černé, jen pomalu blednoucí skvrny. Oceány osvětlovaly podvodní exploze, které vyhazovaly tisícovky ryb a křehkých mořských živočichů na souš, kde zmítající se vodní tvorové podstupovali smrtelný zápas.

„Proč?“ zeptala se babička Siri a šeptala hlasem dívky.

Konzul se pokoušel odpovědět, ale nedokázal to. Osle-povaly jej slzy. Hmátl po její ruce, ale ona tam už nebyla,

a pocit, že je *pryč*, že on se už nikdy nevyrovná se svými hříchy, jej zasáhl tak hrozně, že nemohl dýchat. Hrdlo měl stažené smutkem. Pak si uvědomil, že to, co mu dráždí oči a plní plíce, je kouř: rodinný ostrov stál v plamenech.

Dítě, které bylo Konzulem, klopýtalo do modročerné tmy a hledalo někoho, kdo by je vzal za ruku, kdo by je ukonejšil.

Ruka, která sevřela jeho dlaň, nebyla Širina. Ta ruka byla neskutečně pevná. Místo prstů měla břity.

Konzul se vzbudil a těžce oddychoval.

Byla tma. Spal nejméně sedm hodin. Chvíli zápasil s provazy, pak se posadil a hleděl na zářící displej komlogu.

Dvanáct hodin. Spal dvanáct hodin.

Když se předkláněl a hleděl před sebe do tmy, bolel jej každý sval. Hawkingova rohožka držela výšku čtyřiceti metrů, ale Konzul neměl ponětí, kde je. Pod ním stoupaly a klesaly svahy nízkých kopců. Koberec míjel

některé z nich s rezervou jen dvou nebo tří metrů; oranžová tráva a křovinaté lišejníky rostly v houbovitých trsech.

Někde, někdy během posledních pár hodin, přeletěl jižní pobřeží Moře trav, minul malý přístav Okraj a doky na řece Hoolie, kde byla připoutána *Benáres.*

Konzul neměl kompas - na Hyperionu byly kompasy k ničemu - a jeho komlog nebyl naprogramován jako inertní navaděč. Měl v plánu najít cestu do Keatsu podél Hoolie na jih a na západ, sledovat lopotnou trasu jejich říční pouti při pominutí obrátek a zákrut vodního toku.

Teď se ztratil.

Konzul se s rohožkou snesl na vrchol kopce, s bolestivým zaúpěním přešel na pevnou půdu a rohožku vypnul. Věděl, že změny letových vláken zasáhly už nejméně třetinu z nich... možná více. Neměl představu, kolik efektivity časem ztratily.

Hory vypadaly jako krajina na jihovýchod od Moře trav, v dohledu ale nebyla žádná řeka. Komlog mu prozradil, že tma je jen hodinu nebo dvě, ale Konzul neviděl ani stopu po západu slunce. Obloha byla zatažená a mraky zakrývaly světla hvězd i vesmírných soubojů.

Nařídil rohožku na jihovýchodní kurs, který by jej měl dovést k Moři trav v místě přístavu Okraj nebo poblíž něj. Pokud Okraj a řeku ve spánku prostě přeletěl, bude řeka někde na jih od něj, po levici. Ale jestli si to špatně vyměřil, už když opouštěl Přístav Poutníků, byť třeba jen o pár stupňů doleva, pak řeka teče jihovýchodně, někde po pravici. Dokonce i když se vydá špatnou cestou, nakonec orientační bod najde - aspoň pobřeží Severního moře, když nic jiného - ale zpoždění by ho mohlo stát celý den.

Konzul kopl do kamene a založil si ruce. Po horkém dni se velmi ochladilo. Roztřásl se a uvědomil si, zeje mu špatně z úpalu. Dotkl se temene a se zaklením ucukl. *Kudy?*

Vítr hvízdal nízkou šalvěji a houbovitým _lišejníkem. Konzul se cítil od hrozivého Štíra a Hrobek Času velmi daleko, na ramenou ale cítil přítomnost Sóla, Durého, Heta Masteena a Brawne i zmizelých - Kassada a Sílena - jako mohutný tlak. Když se Konzul připojil k pouti, považoval to za poslední akt nihilismu, nesmyslnou sebevraždu, která ukončí jeho bolest, bolest nad ztrátou i bolest *vzpomínek* na manželku a dítě, zabitých během machinací Hegemonie na Bressii, a bolest nad svou hroznou zradou - zradou vlády, které sloužil po téměř čtyři desetiletí, a zradou Vyvrženců, kteří mu důvěřovali.

Konzul seděl na balvanu a když myslel na Sóla a jeho dcerku, kteří čekají v údolí Hrobek Času, cítil, jak se bezúčelná nenávist k sobě sama vytrácí. Myslel na Brawne, tu statečnou ženu, vtělenou energii, která bezmocně leží s tou pijavici podobnou částí Štíra v hlavě.

Posadil se, aktivoval rohožku a vystoupil do osmi set metrů, tak blízko vrstvě mraků, že kdyby vztyčil ruku, mohl by se jich dotknout.

Chvilková trhlina v oblacích odhalila daleko vlevo záblesk hladiny.

Asi pět kliků na jih tekla Hoolie.

Konzul s rohožkou ostře zabočil doleva, pocítil, jak jej opotřebované záchranné pole vmačkává do látky, ale přesto se s provazy cítil bezpečněji. O deset minut později byl nad vodou a prudce se spouštěl dolů, aby se ujistil, že je to skutečně Hoolie a ne nějaký přítok.

Byla to Hoolie. V močálovité krajině na březích zářily hvězdice vysokých zoubkovaných věží mravenčích stavitelů, a jejich strašidelné siluety se rýsovaly na obloze, jen o stupínek temnější než byla zem.

Konzul vystoupal do dvaceti metrů, napil se z láhve a vyrazil plnou rychlostí podél toku řeky.

Východ slunce jej zastihl za vesnicí Doukhoborský les, skoro u zdymadel Karla, kde se Královský transportní kanál vřezával na západ k severním městským oblastem a Hřívě. Konzul věděl, že je méně než sto padesát kliků od hlavního města - ale při nízké rychlosti rohožky ještě stále zbývalo k šílenství dohánějících sedm hodin. Toto byla část trasy, na níž doufal najít vojenský kluzák nebo hlídku, turistické vozidlo z Mlází nebo Najád, nebo třeba jen rychlou loď, kterou by mohl zabavit. Ale u břehů nebyly žádné známky života - jen občasné světlo olejové lampy ve vzdálených oknech. V docích nebyla ani loď. Sádky létacích ryb nad Propustí byly prázdné, velká vrata zela proudu dokořán, a ani dole, kde se řeka rozšiřovala na dvojnásobek, nebyly žádné transportní bárky.

Konzul zaklel a letěl dál.

Bylo krásné ráno, slunce ozařovalo nízká mračna a v šikmo dopadajícím, téměř vodorovném světle vyrýsovávalo každý keřík a strom. Konzulovi se zdálo, že od doby, co viděl opravdovou vegetaci, uplynuly Už měsíce. Weirovníky a půlduby, hrdé na vzdálených útesech, dorůstaly majestátních výšek, zatímco na planinách plně světlo ozařovalo trsy milionů periskopických fazolí, rašících z původních záhonů. Na březích rostl kaskádový strom a ohnivé kapradí, a každá větev a rozsocha ve východu slunce ostře vystupovala.

Oblaka polkla slunce. Začalo pršet. Konzul stáhl hlouběji rozedraný třírohý klobouk, schoulil se v Kassadově plášti a ve výšce sto metrů letěl na jih.

Konzul se pokoušel rozpomenout. *Kolik času to děcko -Ráchel - má?*

Nehledě na předešlý dlouhý spánek, těžkla Konzulova

hlava toxiny únavy. *Když jsme se dostali do údolí, byly Ráchel čtyři dny. To bylo... před čtyřmi dny.*

Konzul si promnul tvář, hmátl po láhvi s vodou a zjistil, že jsou všechny prázdné. Mohl bez problému přistát a naplnit je z řeky, ale nechtěl ztrácet čas. Spáleniny od slunce jej bolely, a když z klobouku začala stékat dešťová voda, roztřásl se.

Sol povídal, že když se vrátím do soumraku, bude to v pořádku. Ráchel se narodila po dvacáté hodině, převedeno do hyperionského času. Jestli je to *v pořádku, jestli v tom výpočtu není chyba, bude čas do osmi večer*. Konzul si z tváří a obočí setřel vodu. *Řekněme ještě sedm hodin do Keatsu. Hodinu nebo dvě, než osvobodím loď. Theo pomůže... je teď generálním guvernérem. Dokážu ho přesvědčit, že vzepřít se příkazům Gladstonové stran lodi je v zájmu Hegemonie. Jestli to bude nutné, řeknu mu, že mě pověřila konspirovat s Vyvrženci a zradit Sít.*

Takže řekněme deset hodin plus patnáct minut letu lodí. Do soumraku zbude ještě nejméně hodina. Ráchel bitde stará jen několik minut, ale... co? Co zkusíme kromě kryogenických skříní? Nic. Musí to tak být. Vždycky to byla Sólová jediná šance, bez ohledu na doktorovo varování, že to může dítě zabít. Ale co Brawne?

Konzul měl žízeň. Stáhl si pláštěnku, ale déšť mezitím přešel v jemné mžení, které mu dokázalo právě tak navlhčit rty a jazyk, takže pocit žízně byl ještě palčivější. Tiše zaklel a začal pomalu klesat. Snad se dokáže nad řekou vznášet dost dlouho, aby naplnil láhev.

Hawkingova rohožka přestala třicet metrů nad řekou fungovat. V jedné chvíli postupně klesala, jako koberec po pozvolné šikmé plošině ze skla, a v příštím okamžiku se naprosto neovladatelně převracela a řítila k zemi, dvoumetrový přehoz a vyděšený muž, kterého v něm vyhodili z okna v desátém patře.

Konzul zaječel a pokusil se vyprostit, ale provaz, jenž jej spojoval s rohožkou a popruhem námořnického vaku, ho do třepetající se látky zamotal, a on s ní padal, převaloval se ve vzduchu a škubal sebou celých zbývajících dvacet metrů k hladině vyčkávající řeky Hoolie.

DVACET DEVĚT

Té noci, co Konzul odletěl, si Sol Weintraub dělal velké naděje. Nebo se o to alespoň pokoušel. Sol nevěřil, že kryogenické kobky Konzulovy lodi s Rachelinou nemocí něco zmohou - lékařští experti na Renesanci upozorňovali na extrémní nebezpečnost takového postupu - ale bylo dobré mít volbu, *jakoukoliv* volbu. A Sol měl pocit, že byli pasivní už dost dlouho, že už dost dlouho čekali na Štíra, jako odsouzení zločinci čekají na gilotinu.

Vnitřek Sfingy se té noci zdál příliš zrádný, a Sol přenesl jejich majetek na široký žulový stupeň před Sfingou, kde se spolu s Durém snažili připravit pro Masteena a Brawne co možná největší pohodlí. Přikryli je dekami a jako polštáře použili menší balíky. Brawniny zdravotní monitory už delší čas nevykazovaly žádnou mozkovou aktivitu, zatímco její tělo spokojené odpočívalo. Masteen se vrtěl a zmítal v horečce.

„Co myslíte, že s templářem je?“ zeptal se Duře. „Je nemocný? „

„Mohlo by to být prostě z vyčerpání,“ prohlásil Sol. „Byl unesen z větrovozu a vzápětí putoval pustinou a údolím Hrobek Času. Jedl sníh, protože neměl vodu, a k jídlu se nedostal vůbec.“

Duře přikývl a prověřil medpak Jednotek, který zapojil do Masteenovy ruky. Kontrolky ukazovaly nepřetržité kapání intravenózního roztoku. „Ale zdá se, že je to něco jiného,“ podotkl jezuita. „Skoro šílenství.“

„Templáři jsou se svými lodkni spojeni téměř telepa-ticky,“ promluvil Sol. „Když Hlas Stromu Masteen sledoval zkázu *Yggdrassillu*, muselo to pro něj být k zbláznění.

Zvlášť pokud nějak věděl, že k tomu dojde.“

Duře přikývl a nepřestával Masteenovi otírat voskově bílé čelo. Byla skoro půlnoc, zdvihl se vítr, přinášel v líných spirálách rumělkový prach a kvílel kolem drsných hran Sfingy. Hrobky jasně zazářily a pak matněly, jedna Hrobka, pak druhá, bez zřetelného systému nebo pořadí. Čas od času na oba muže zaútočila časová vlna. Tehdy lapali po dechu a zatínali prsty do kamene, ale pocit *déja vu* a závrati po chvíli zase ochabl. Nemohli odejít, protože Brawne Lamia byla drátem, který jí vedl z lebky, spojená se Sfingou.

Někdy před úsvitem se oblaka rozestoupila a odkryla oblohu. Světlo jasných chomáčů hvězd téměř bodalo do očí. Chvíli byly jedinou známkou bojujících flotil jen stopy po občasných zášlezích trysek, šikmé diamantové škrábance na tabuli noci, ale pak se začaly znovu rozvíjet květy vzdálených výbuchů a žár Hrobek byl na hodinu zastíněn fialovou barvou oblohy.

„Kdo myslíte, že zvítězí? „ zeptal se otec Duře. Oba muži se vsedě opírali o Sfingu, obličeje zvrácené ke kusu oblohy mezi dopředu zahnutými křídly Hrobky.

Sol třel Ráchel zádíčka. Spala na bříšku, zadeček pod přikrývkou zdvižený. „Podle toho, co říkají ostatní, se zdá předurčeno, aby se Síť protrpěla hroznou válkou.“

„Takže vy věříte předpovědi Poradního sboru?“

Sol ve tmě pokrčil rameny. „Já o politice ve skutečnosti nic nevím... ani o spolehlivosti Jádra jako proroka. Jsem jen nepatrný vědec z malé univerzity v zapadlém světě. Ale mám *pocit*... že na nás čeká něco strašlivého... že 'bestie divoká, jejíž čas jest nadešel, vleče se k Betlému, by byla zrozena'.“

Duře se usmál. „Yeats.“ Úsměv pohasl. „Mám podezření, že novým Betlémem je toto místo.“ Pohlédl údolím k planoucím Hrobkám. „Strávil jsem celý život studiem teorií svatého Teilharda o vývoji k bodu Omega. Místo toho tu máme tohle. Lidská pošetilost na obloze a hrozný Antikrist čeká, až opanuje zbytek.“

„Myslíte, že Štír je Antikrist?“

Otec Duře se opřel lokty o pokrčená kolena a založil ruce. „Pokud ne, máme problém.“ Hořce se usmál. „Není

to tak dlouho, co bych byl nalezením Antikrista potěšen... dokonce i přítomnost nějaké antibožské síly by posloužila k podepření mé ochabující víry v jakékoliv božství.“

„A teď? „ zeptal se tiše Sol.

Duře roztáhl prsty. „I já byl ukřižován.“

Sol myslel na výjevy z Hoytova příběhu o Durém; postarší Ježíš, který se raději sám přibil k teslovníku, protrpěl roky bolesti a znovuzrození, než aby kapituloval před DNK parazitem, kterého měl i teď zavrtaného pod masem na hrudníku.

Duře odvrátil obličej od oblohy. „Nekonalo se žádné přivítání nebeského Otce,“ pronesl tiše. „Žádné ujištění, že bolest a oběť měly nějakou cenu. Jen bolest. Bolest a tma a pak zase bolest.“

Sol přestal hladit kojence po zádech. „A proto jste ztratil víru? „

Duře se na Sóla zadíval. „Naopak, mám z toho pocit, že víra je o to zásadnější. Bolest a tma jsou naším údělem už od pádu člověka. Ale musí být nějaká naděje, že se můžeme dostat na vyšší úroveň... že se vědomí může vyvinout do stádia blahovolnějšího, než je jeho protějšek vesmír, zahalený do lhostejnosti.“

Sol zvolna přikývl. „Měl jsem za Rachelina dlouhého boje s Merlinovou nemocí sen... má žena Sarai ho měla taky... že jsem byl povolán, abych se obětoval za svou dceru.“

„Ano,“ přisvědčil Duře. „Slyšel jsem to z Konzulova souhrnu na disku.“

„Pak víte, jak jsem reagoval. Za prvé nelze následovat Abraháma, dokonce ani když tím, kdo požaduje takovou oddanost, je sám Bůh. Za druhé jsme tomu Bohu nabízeli oběti po mnoho generací... splácení bolesti musí skončit.“

„Přesto jste tady,“ opáčil Duře a mávl rukou k údolí, k Hrobkám, do noci.

„Jsem tady,“ přisvědčil Sol. „Ale ne, abych se plazil. Spíše abych viděl, jak tyto síly odpoví na mé rozhodnutí.“ Znovu se dotkl Racheliných zad. „Ráchel je teď den a půl a každou sekundou mládne. Je-li tvůrcem takové krutosti Štír, chci se mu postavit, i kdyby to byl váš Antikrist. Jestli tu věc způsobil Bůh, dám najevo totéž opovržení jemu.“

„Možná jsme všichni projevili trochu příliš opovržení,“ zauvažoval Duře. Daleko ve vesmíru se tečky jasného světla rozšířily do vln a kol plazmových výbuchů. Sol vzhlédl. „Přál bych si, abychom měli techniku, která by nám dovolila bojovat s Bohem jako rovný s rovným,“ pravil tiše a přísně. „Vyhrabat ho v jeho doupěti. Bojovat za všechny ty nespravedlnosti, postihnuvší lidstvo. Dovolit mu odčinit tu samolibou aroganci nebo jej svrhnout do pekla.“

Otec Duře pozdvihl obočí a lehce se usmál.

„Znám vztek, který cítíte.“ Kněz se prsty jemně dotkl Racheliny hlavičky. „Pokusme se ještě do východu slunce usnout, ano?“

Sol unaveně přikývl, lehl si vedle dítěte a přitáhl si přikrývku až ke tvářím. Slyšel, jak Duře šeptá něco, co mohlo být „dobrou noc“ nebo modlitba.

Sol pohladil dcerku, zavřel oči a spal.

Štír v noci nepřišel. Nepřišel ani dalšího rána, když slunce obkreslilo jihozápadní útesy a dotklo se vrcholu Křišťálového monolitu. Sol se probudil, když světlo postupovalo do údolí, a našel Durého spát vedle sebe. Masteen a Brawne byli stále v bezvědomí. Ráchel se neklidně vrtěla. Její pláč byl pláčem hladového novorozence. Sol ji nakrmil jedním z kojeneckých sáčků; vytáhl ohřívací pojistku a chvíli počkal, než mléko dosáhlo tělesné teploty. Do údolí v noci sestoupila zima, a na schodech Sfingy se leskla jinovatka.

Ráchel jedla hltavě, vrněla a vydávala savé zvuky, které si Sol pamatoval z doby před více než padesáti lety, kdy ji Sarai kojila. Když Ráchel dojedla, Sol ji nechal odříhnout a houpal ji na rameni sem a tam. Uběhl den a půl.

Sol byl velmi unavený. Stárl, a to bez ohledu na jedinou Poulsenovu kúru, kterou podstoupil před deseti lety. V době, kdy by se Sarai byli za normálních okolností zbaveni rodičovských povinností - jediné dítě na vysoké škole a na vykopávkách mimo Síť - nakazila se Ráchel Merlinovou nemocí a na ně brzy rodičovství dolehlo znovu. Povinností bylo víc a víc a Sol se Sarai stárli - pak Sol sám, po nehodě

na Barnardově světě - a nyní byl velmi, velmi unavený. Ale bez ohledu na to, bez ohledu na všechno Sol musel říci, že nezeli ani jediného dne, během nějž o dceru pečoval.

Uběhl den a půl. Otec Duře se po chvíli vzbudil, a pak oba připravili z nejrůznějších konzerv, které donesla Braw-ne, snídani. Het Masteen se neprobral, ale Duře použil předposlední medpak, takže templář dostával tekutiny a živiny nitrožilně.

„Myslíte, že by medpak měla dostat i paní Lamia? „ zeptal se Duře.

Sol si povzdechl a znovu zkontroloval svůj komlog. „Myslím, že ne, Paule. Podle tady toho má cukru v krvi dost... hodnoty živin má takové, jako by právě dojedla."

„Ale jak to?"

Sol zavrtěl hlavou. „Snad je ta zatracená věc něco jako pupečník." Zagestikuloval ke kabelu, připojenému k bodu, kde byl výstup nervové pleteně. „Takže co budeme dělat dnes?"

Sol se zadíval na oblohu, která již matněla do zeleně a l azuritu, na něž si už na Hyperionu zvykli. „Budeme čekat," odpověděl.

Het Masteen se probral ve dne, za horka, krátce předtím, než slunce dostoupilo zenitu. Templář se posadil zpříma a řekl: „Strom?"

Duře přispěchal z místa pod schody, kde se procházel. Sol zdvihl Ráchel ze stínu u zdi, kde ležela, a přesunul se k Masteenovi. Templář zaostřil oči na něco nad úrovní útesů. Sol vzhlédl, viděl ale jen blednoucí oblohu.

„Strom!" vykřikl templář a zdvihl drsnou ruku.

Duře muže přitlačil k zemi. „Má halucinace. Myslí si, že vidí *Yggdrasill,* stromoloď."

Het Masteen se mu kroutil pod rukama. „Ne, ne *Yggdra-sill,* „ vydechl rozpraskanými rty, „Strom. Poslední Strom. Strom Bolesti!"

Oba muži vzhlédli, ale obloha byla jasná až na chomáčky mraků, přilétající z jihozápadu. V tom okamžiku přišel nápor časového slapu, a Sol i kněz sklopili v náhlé závrati hlavu. Pak to přešlo.

Het Masteen se pokoušel vstát. Templářovy oči byly stále zaostřeny někam do dálky. Kůži měl tak horkou, že Sóla pálila v dlani.

„Vytáhněte poslední medpak," vyštěkl Sol. „Nastavte ho na ultramorfin a antipyretikum." Duře spěchal splnit úkol.

„Strom Bolesti!" vypravil ze sebe Het Masteen. „Měl jsem být jeho Hlasem! Erg má letět napříč prostorem a časem! Biskup a Hlas Velkého stromu vyvolili *mě!* Nemůžu je zklamat."

Na chvíli se v Sólových pažích vzepjal, pak se znovu zhroutil na kámen. „Já jsem ten Pravý Vyvolený," zašeptal a síla jej opouštěla, jako když z balonu uniká vzduch. „Musím provázet Strom Bolesti časem vykoupení."

Zavřel oči.

Duře zavedl poslední medpak, ujistil se, že displeje jsou nastaveny na templářův metabolismus a tělesné funkce, a spustil adrenalin a analgetika. Sol se sklonil nad postavou v hábitu.

„Tohle není templářská terminologie ani teologie," prohlásil Duře. „Používá jazyk kultu Štíra." Kněz zachytil So-lův pohled. „To vysvětluje část tajemství... zejména, co se Lamiina vyprávění týče. Templáři jsou z nějakého důvodu v tajném spojení s Církví Posledního vykoupení... kultem Štíra."

Sol přikývl. Přejel komlogem po Masteenově zápěstí a připojil monitor.

„Tím Stromem Bolesti musí být Štírův bájný trnový strom," zamumlal Duře a zahleděl se na prázdnou oblohu, do níž předtím zíral Masteen. „Ale co má znamenat, že on a erg byli vyvoleni, aby jej řídili napříč časem a prostorem? Opravdu si myslí, že může Štírův strom řídit tak, jako řídí templáři stromolodě? Proč?"

„Budete se jej muset zeptat v příštím životě," odpověděl Sol unaveně. „Je mrtvý."

Duře prozkoumal monitory a připojil k přístrojům komlog Lenara Hoyta. Vyzkoušeli oživovací stimulancia medpa-ku, kardiopulmonální pulsní resuscitaci *i* dýchání z úst do úst. Kontrolky monitorů ani neblikly. Het Masteen, Pravý

hlas Stromu a poutník ke Štírovi, byl neodvolatelně mrtev.

Cekali hodinu, protože v tomto zvrhlém údolí Štíra nevěřili ničemu, ale když monitory začaly ukazovat rychlý rozklad mrtvoly, pohřbili Masteena do mělkého hrobu o padesát metrů dál u pěšinky ke vchodu do údolí.

Kassad jim po sobě nechal skládací lopatku - v žargonu Jednotek označenou „zákopové zařízení“ - a muži se střídali v kopání a hlídání Ráchel a Brawne Lamii.

Pak oba stáli ve stínu balvanu, Sol choval dítě, a než naházeli na improvizovaný rubáš z vláknitého plastiku zeminu, pronesl Duře pár slov.

„Pana Masteena jsem vlastně neznal,“ prohlásil kněz. „Nesdíleli jsme tutéž víru. Sdíleli jsme ale povolání. Hlas Stromu Masteen strávil velkou část života tím, co považoval za Boží dílo, následoval Boží vůli, vepsanou v Muiru a krásách přírody. Jeho víra byla opravdová - prověřená obtížemi, zabarvená oddaností, a - na konci - zpečetěná obětí.“

Duře se odmlčel a zamžoural do oblohy, která plála leskem kovu. „Přijmi prosím svého služebníka, ó Pane. Přiviň jej do svého náručí, jako jednou přivineš i nás, kteří tě hledáme a ztratili jsme cestu. Ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého, amen.“

Ráchel se rozplakala. Zatímco Duře shrnoval na uzlík z vláknitého plastiku s obrysy lidského těla hlínu, Sol s ní obcházel kolem.

Vrátili se před Sfingu a jemně přesunuli Lamii do té trochy stínu, která ještě zbyla. Neexistoval způsob, jak ji uchránit před odpoledním sluncem - ledaže by ji zanesli přímo do Hrobky, a to nechtěl udělat ani jeden z nich.

„Konzul musí být v půli cesty k lodi,“ uvažoval kněz, když si dlouze zavdal z láhve vody. čelo měl spálené a pokryté vrstvou potu.

„Ano,“ přisvědčil Sol.

„Zítra touhle dobou by měl být tady. Použijeme lasery, abychom uvolnili Brawne, a pak ji umístíme na nemocniční jednotku lodi. Možná, že se podaří Rachelin zpětný vývoj

zastavit v kryogenickém boxu, ať už doktoři říkají cokoliv.“

„Ano.“

Duře odložil láhev s vodou a zadíval se na Sóla. „Věříte, že se to stane?“

Sol mu pohled vrátil. „Ne.“

Od jihozápadních stěn útesů se prodlužovaly stíny. Denní horko se zmírnilo a pak se začalo vytrácet. Z jihu se blížily mraky.

Ráchel spala ve stínu u vchodu do Hrobky. Sol vyšel na místo, kde Paul Duře shlížel do údolí. Položil knězi ruku na rameno: „Na co myslíte, příteli?“

Duře se neotočil. „Myslím na to, že kdybych doopravdy nevěřil v sebevraždu jako smrtelný hřích, pak bych to celé ukončil, abych dal šanci na život mladému Hoytovi.“ Podíval se na Sóla a naznačil úsměv. „Ale je to sebevražda, když mě tenhle parazit na mé hrudi... tedy na *jeho* hrudi... jednoho dne přitáhne za řevu a kopání ke vzkříšení?“

„Byl by to pro Hoyta dar,“ zeptal se tiše Sol, „přivést ho tady k tomu?“

Duře chvíli neodpovídal. Pak poplácal Sóla po paži.

„Myslím, že bych se měl projít.“

„Kam? „ Sol přimhouřil oči a zadíval se do pouštní výhně. Dokonce i při zatažené obloze byla poušť jako rozpálená pec.

Kněz udělal neurčitý posunek. „Do údolí. Nebudu pryč dlouho.“

„Buďte opatrný,“ prosil jej Sol. „A pamatujte, že jestli Konzul narazil na Hoolii na strážní člun, může tu být ještě dnes odpoledne.“

Duře přikývl, vrátil se pro láhev vody a pak se vydal dolů po dlouhém schodišti Sfingy. Pečlivě a pomalu si vybíral cestu; jako starý, velmi starý muž.

Sol pozoroval, jak odchází, zmenšuje se a zmenšuje a jeho obraz se vlněním vzduchu a vzdáleností deformuje. Pak Sol vzdychl a vrátil se k dceři.

Paul Duře se snažil držet ve stínu, ale horko bylo i tak drtivé; tížilo jej na ramenou jako velké břemeno. Minul Ne-

fritovou hrobku a šel po cestičce k severním útesům a Obelisku. Tenký stín této Hrobky se táhl po růžovém kamení a prachu údolí. Sešel níže, vybíral si cestu mezi sutí, obklopující Křišťálový monolit, a když líný vítr zavál v rozbitých výplních a zahvízdal v trhlinách v horní části Hrobky, vzhlédl. Spatřil na plášti nižší části svůj odraz a vzpomněl si na varhanovitou píseň odpoledního větru, vanoucího z Rozsedliny, když vysoko na Piniové planině našel kmen Bikurů. Zdálo se, že to bylo před mnoha životy. *Bylo* to před mnoha životy.

Duře cítil škody, které mu kruciformová rekonstrukce natropila v mozku a vzpomínkách. Bylo mu z toho zle -jako by prožil mozkovou mrtvici a neměl šanci se z ní zotavit. Uvědomil si, že to, co pro něj kdysi bylo dětskou hrou, vyžaduje nyní krajní koncentraci nebo je dokonce mimo jeho síly. Nebyl s to nalézt slova. City s ním

cloumaly stejně prudce jako časové slapy. Několikrát musel ostatní poutníky opustit a odběhnout do osamění, kde plakal, aniž by věděl proč.

Ostatní poutníci. Teď už zůstal jen Sol s dítětem. Otec Duře by se ochotně vzdal života, kdyby oni byli ušetřeni. Je hříchem plánovat obchod s Antikristem?

Byl nyní hluboko v údolí, téměř v bodě, kde se obracelo na východ a šířilo se do slepé soutěsky, v níž vrhal své stíny Palác Štíra. Když pěšinka minula Jeskynní hrobky, přimkla se ke skalní stěně. Duře cítil z první Hrobky chlad; zachtělo se mu do ní vstoupit, ukrýt se před horkem, zavřít oči a zdřímnout si. Šel dál.

Do kamenů u vchodu do druhé Hrobky byly vytesány jakési složité vzory, a Duře myslel na starodávnou baziliku, kterou objevil v Rozsedlině - velký kříž a oltář, u nějž konali Bikurové své „pobožnosti". Jenže tím, co uctívali, byla obscénní nesmrtelnost kruciformu, nikoliv možnost opravdového Vzkříšení, přislíbená Křížem. *Ale jaký je v tom rozdíl?* Duře potřásl hlavou a pokoušel se rozehnat zamlžení a cynismus, který halil každou jeho myšlenku. Pěšina kolem třetí Jeskynní hrobky, nejkratší a nejméně působivé, začala stoupat vzhůru.

Pád Hyperionu

265

Ve třetí Jeskynní hrobce bylo světlo.

Duře se zastavil, nabral dech a zadíval se zpět do údolí. Sfinga byla téměř kilometr daleko a docela zřetelná, ve stínu ale nedokázal rozeznat Sóla. Duře chvíli uvažoval, jestli se včera neschovali ve *třetí* Hrobce... jestli tam někdo z nich nenechal svítilnu.

Nebylo to ve třetí Hrobce. Během posledních tří dnů do této Hrobky vstoupili, jen když hledali Kassada.

Otec Duře věděl, že by si toho světla neměl všímat, měl by se vrátit k Solovi a jeho dceři a bdít s nimi.

Ale Štír přišel ke každému z ostatních zvlášť. Proč bych měl vzdorovat výzvě?

Duře ucítil na tváři vlhko a uvědomil si, že bezhlesně a bezmyšlenkovitě pláče. Drsně si slzy setřel hřbetem ruky, napřímil se a zaťal pěsti.

Nejvíce ješitný jsem byl na svůj intelekt. Byl jsem intelektuálním jezuitou, jistým si v tradicích Teilharda a Pras-sarda. Dokonce i teologie, kterou jsem podsouval církvi, se-minaristům a těm několika věrným, kteří ještě naslouchali, i tato teologie rozvíjela mysl, ten úžasný bod Omega vědomí. Bůh jako moudrý algoritmus.

No, některé věci se intelektu vymykají, Paule.

Duře vstoupil do Jeskynní hrobky.

Sol se probudil s trhnutím. Byl si jist, že se k němu něco plíží.

Vyskočil a rozhlížel se. Ráchel tiše vrněla; vzbudila se ve stejném okamžiku jako její otec. Brawne Lamia ležela bez pohybu na místě, kde ji nechali; lékařské displeje stále žhnuly zeleně, ukazatel mozkové aktivity matně červeně.

Spal nejméně hodinu; údolím se plazily stíny a když se slunce prodralo mraky, ozářilo již jen vrchol Sflngy. Paprsky šikmo dopadaly do ústí údolí a osvětlovaly protější stěny útesu. Zdvihal se vítr.

V údolí se ale nic nepohybovalo.

Sol zdvihl Ráchel, choval ji, dokud nepřestala plakat, a běžel po schodech, díval se za Sfingu a k dalším Hrobkám.

„Paule!" Jeho hlas se odrážel od kamene. Vítr za Nefri-

266

Dan Simmons

tovou hrobkou vířil prach, ale jiný pohyb neviděl. Měl stále pocit, že se za ním něco plazí, že jej něco pozoruje.

Ráchel zakřičela a zavrtěla se mu v náručí. Měla tenký hlas novorozence. Sol pohlédl na komlog. Za hodinu jí bude jeden den. Pátral na obloze po Konzulově lodi, potichu se proklel a vrátil se ke vchodu Sfingy, aby Ráchel vyměnil .pleny, prohlédl Brawne, vytáhl ze svého batohu sáček s dětskou výživou a vzal si plášť. Horko se po západu slunce rychle vytrácelo.

Během půlhodiny, která zbývala do soumraku, Sol rychle probíhal údolím, volal Durého jméno a nahlížel do Hrobek, aniž by do nich vstoupil. Minul Nefritovou hrobku, v níž byl zavražděn Hoyt; její stěny už začaly mléčně zeleně světélkovat. Minul temný Obelisk, jehož stín se rýsoval vysoko na jihovýchodní stěně útesu. Minul Křišťálový monolit, jehož vrchol zaplál v posledním světle dne a pak vybledl, když slunce zmizelo někde za Městem básníků. V náhlém večerním chladu a tichu minul Jeskynní hrobky. Sol zavolal do každé z nich a ze vchodů mu do obličeje zavanul zatuchlý vzduch jako studený dech z otevřených úst.

Žádná odpověď.

V posledním světle soumraku minul ohyb údolí a dostal se k rozmařilé nádheře sloupoví a břitů Paláce Štíra, v narůstajícím šeru temné a zlověstné. Stál u vchodu a pokoušel se vyznat se v inkoustově černých stínech, jehlanech, nosnících a podvalech a volal do tmy vevnitř; odpovídala mu jen ozvěna. Ráchel se znovu rozplakala.

Sol se třásl, cítil vzadu na krku chlad, neustále se otáčel, aby překvapil neznámého pozorovatele, a viděl jen prohlubující se stíny a první hvězdy na obloze. Spěchal údolím ke Sfinze, nejdříve šel rychle a pak, když se za

Nefritovou hrobkou zdvihl vítr se zvukem, připomínajícím dětský pláč, téměř běžel.

„Zatraceně!“ vydechl Sol, když vystoupil na nejvyšší schod Sfingy.

Brawne Lamia byla pryč. Nezůstala ani stopa ani po jejím těle, ani po teplém 'ocelovém' vláknu.

Sol zaklel, pevně k sobě přitiskl Ráchel a hledal ve svém batohu svítilnu.

V hlavní chodbě našel po deseti metrech Lamímu přikrývku. Kromě toho nic. Chodby se větvily a zalamovaly, rozšiřovaly se a zužovaly, strop se snižoval tak, že se Sol musel plazit a držet přitom Ráchel v pravé paži tak, že se dotýkala obličejem jeho tváře. Nesnášel tu Hrobku. Srdce mu bušilo tak divoce, že napolo čekal, kdy jej sklátí infarkt.

Poslední chodba se zúžila a skončila. Tam, kde se do kamene plazil kabel, byl už jen kámen.

Sol držel baterku v zubech a udeřil do kamene, tlačil na kvádry o velikosti domu, jako by se měl otevřít nějaký tajný panel a odhalit tunel.

Nic.

Sol k sobě Ráchel přitiskl ještě pevněji a vydal se ven, několikrát špatně odbočil a když měl pocit, že se ztratil, cítil, že mu srdce pádí ještě divočeji. Pak se dostal do chodeb, které poznával, pak do hlavní chodby, pak ven.

Nesl své dítě k úpatí schodiště a daleko od Sfingy. V údolí se zastavil, posadil se na kámen a lapal po dechu. Ráchel se mu obličejíkem stále opírala o krk a nevydávala žádný zvuk ani se nehýbala, jen se mu prstíky jemně probírala vousem.

Z pustiny za nírn vanul vítr. Na obloze se roztrhla oblaka a pak se zase zavřela a zakryla hvězdy, takže jediné světlo pocházelo z kalného žáru Hrobek Času. Sol se bál, že jeho divoce bušící srdce dítě vyděsí, ale Ráchel jej dál klidně tahala za bradku. Její teplo ho uklidňovalo.

„Zatraceně,“ zašeptal Sol. Měl se starat o Brawne La-mii. Staral se o všechny poutníky, a teď byli pryč. Desetiletí akademické kariéry ho předurčila k hledání zákonitostí v událostech, zrnek morálky ve srostlicích zážitků, ale v událostech na Hyperionu žádná zákonitost nebyla - jen zmatek a smrt.

Houpal dítě a rozhlížel se pustinou. Náhle rozvažoval, jestli celé to místo neopustí... nepůjde do mrtvého města nebo pevnosti Chronos... nepůjde na severozápad k pobřeží nebo na jihovýchod, tam, kde Uzdový hřbet vybíhá do moře. Zdvihl roztřesenou ruku a otřel si čelo; v divočině je žádná spása nečeká. Martina Silena odchod z údolí nezachránil. Zprávy o Štírovi přišly i daleko z jihu Uzdového

hřbetu - až z Endymionu a dalších jižních měst - a i kdyby je ušetřila příšera, neušetří je hlad a žízeň. Sol by mohl přežít díky rostlinám, masu hlodavců a rozpuštěnému sněhu -ale Rachelina zásoba mléka byla omezená, dokonce i když započítá zásoby, které přinesla z pevnosti Lamia. Pak si uvědomil, že na zásobách mléka nezáleží...

Za necelý den budu sám. Když na něj ta myšlenka dolehla, Sol zaúpěl. Rozhodnutí zachránit své dítě jej provedlo třiceti pěti lety a stonásobkem světelných let. Odhodlání vrátit Ráchel život a zdraví bylo skoro hmatatelnou silou, divokou energií, kterou sdílel se Sarai a kterou udržoval naživu tak, jako templářští kněži uchovávají svatý oheň. Ne, při Bohu, existuje *zákonitost,* a Sol Weintraub na to vsadí život svůj i své dcery.

Sol vstal, šel pomalu pěšinou ke Sfinze, vystoupil po schodech, našel si termoplášťenku a přikrývky a když zavyl hyperionský vítr a Hrobky Času zaplály jasněji, vyrobil na nejvyšším schodu přístřeší.

Ráchel ležela na břiše a na hrudníku, tvář mu opírala o rameno, a když opouštěla svět a vydávala se do říše kojeneckého spánku, drobné ručky se jí otvíraly a zavíraly. Když se Sol propadal do dřímoty, slyšel její něžné dýchání, praskání drobných bublinek ze slin. Po chvíli ji do říše spánku následoval.

TŘICET

Solovi se zdál sen, který se mu zdával od doby, kdy se Ráchel nakazila Merlinovou nemocí.

Šel pustou budovou, v níž se do tmy tyčily stromy o velikosti sekvojí a kam odněkud z výšky dopadalo silné šarlatové světlo. Pak se ozval zvuk mohutného vzplanutí, jako by hořely celé světy. Nad ním zářily dva ovály temně rudého světla.

Sol to místo znal. Věděl, že najde oltář a na něm Ráchel - dvacetiletou bezvědomou Ráchel - a pak přijde hlas a bude jej žádat.

Sol se zastavil na nízkém balkoně a hleděl na známou scénu. Jeho dcera, žena, které se Sarai mávali na rozloučenou, když odjížděla na postgraduální výzkum na Hyperio-nu, leží nahá na širokém kamenném bloku. Nade vším se vznáší dvě rudé bulvy - Štírovy oči. Na oltáři je položen dlouhý, zahnutý nůž z přiostřené kosti. Pak se ozývá hlas:

„Sole! Vezmi svou dceru, svou jedinou dceru, Ráchel, kterou miluješ, a běž na svět, zvaný Hyperion, a obětuj ji tam v ohni na jednom z míst, o nichž ti povím. „

Sol potrhával pažemi ve vzteku a žalu. Zaťal prsty do vlasů a vykřikl do tmy to, co nahlas volal už předtím:

„Nebudou už žádná obětování, ani dětí, ani dospělých. Čas poslušnosti a vykupování skončil. Buď nám pomoz jako přítel, nebo odejdi!“

V předešlých snech se po jeho slovech ozvaly zvuky větru a osamění, hrozivých kroků, vzdalujících se po schodech. Ale tentokrát sen trval dál, oltář se otřásl a náhle byl prázdný. Zůstal na něm jen kostěnný nůž. Dvojice rudých zří-

telnic vysoko nahoře stále plála, ohněm naplněné rubíny o velikosti planet.

„Sole, poslouchej, „ ozval se hlas, který tentokrát jakoby nepřicházel z velké výšky, ale šeptal mu do ucha, *„budoucnost lidstva závisí na tvé volbě. Dokážeš obětovat Ráchel z lásky, když ne z oddanosti?“*

Když se Sol pídil po slovech, slyšel už v mysli odpověď. Nebudou další obětiny. Ne dnes. Už nikdy. Lidstvo pro svou lásku k bohům už vytrpělo dost, dost vytrpělo při hledání Boha. Myslel na spoustu staletí, po něž jeho lid, Židé, vyjednávali s Bohem, stěžovali si, láteřili, oplakávali nespravedlnosti, ale vždy - vždy - se vrátili k oddanosti, ať už stála cokoliv. Generace umíraly v pecích nenávisti. Budoucí generace budou vyděšeny studeným ohněm radiace a znovuobnovenou nenávistí.

Tentokrát ne. Už nikdy.

„Řekni ano, tati.“

Sol sebou škubl. Někdo se dotkl jeho ruky. Vedle něj stála jeho dcera Ráchel, ani kojenec, ani dospělá, ale osmiletá dívka, kterou poznal dvakrát v rozpětí mnoha let -když stárla a potom když se vracela časem ve spárech Mer-linovy nemoci - Ráchel se světlehnědými vlasy, spletenými do jednoduchého copu, v trošku velkých džínách na hraní a teniskách.

Sol ji vzal za ruku a stiskl tak silně, jak jen mohl, aniž by jí ublížil. Cítil, jak mu stisk vrací. Tohle není iluze, není to závěrečná krutost Štíra. Tohle je jeho dcera.

„Řekni ano, tati.“

Sol obrátil Abrahámův problém oddanosti v Boží zlomyslnost. Oddanost už nemůže být svrchovaným principem vztahu mezi lidstvem a jeho božstvem. Ale když *dítě*, zvolené za oběť, prosí o poslušnost Božímu vrtochu?

Sol poklekl vedle dcery na jedno koleno a otevřel náruč. „Ráchel.“

Objala ho silou, kterou si pamatoval z bezpočtu objetí, bradu vysoko nad jeho rameny, paže divoké láskou. Zašeptala mu do ucha: „Prosím, tati, musíme říct ano.“

Sol ji dále objímal, cítil sevření drobných paží a teplo její tváře. Tiše plakal, cítil mokro na tvářích a v krátké

bradce, ale nechtěl ji pustit ani na tu chvilku, co by stíral slzy.

„Miluji tě, tati,“ zašeptala Ráchel.

Pak vstal, utřel si tvář hřbetem ruky, a vydal se s Ráchel, která se jej pevně držela levačkou, na dlouhý sestup k oltáři.

Sol se probral s pocitem pádu a popadl své dítě. Spala mu na hrudi, pěstičky měla zaťaté, palec v ústech, ale když se napřimoval, probudila se a začala křičet a vzpírat se v novorozeneckém reflexu. Sol vstal, zabalil se do přikrývek a pláště a pevně k sobě Ráchel přivinul.

Byl den. Pozdě ráno. Spali, když noc umírala a do údolí se přes Hrobky vplížilo slunce. Sfinga se nad nimi skláněla jako nějaká dravci příšera a mohutná stehna měla natažená po obou stranách místa, na němž nocovali.

Ráchel kvílela, obličej měla svraštělý probuzením, hladem a pocitem strachu, který cítila ze svého otce. Sol v palčivém slunci vstal a začal ji houpat. Šel na nejvyšší schod Sfingy, vyměnil jí plínky, ohřál jeden ze sáčků s výživou a dal jí ho; kvílení se změnilo v srkání; nechal ji odříhnout a chodil s ní kolem, dokud ji znovu neukolébal ke spánku.

Do jejích „narozenin“ zbývalo necelých deset hodin. Méně než deset hodin do západu slunce a posledních několika minut dceřina života. Sol si - nikoliv poprvé - přál, aby Hrobka Času byla velkou skleněnou budovou, symbolizující kosmos a božství, které v něm proudí. Sol by na tu stavbu metal kameny, dokud by zůstávala nerozbita byť jen jedna jediná tabulka.

Pokusil se rozvzpomenout na podrobnosti svého snu, ale horko a ospalost ho v hyperionském slunci rozptylovaly. Vzpomínal si jen na Rachelinu šeptanou prosbu. Při pomyšlení na to, že by ji obětoval Štírovi, se Sóloví bolestivě zkroutil žaludek. „To je v pořádku,“ pošeptal jí, když ji znovu ukolébával do zrádného přístavu spánku. „To je v pořádku, děťátko. Brzy tu bude Konzulova loď. Přiletí každou chvíli.“

Konzulova loď do poledne nepřiletěla. Nepřiletěla ani

brzy odpoledne. Sol chodil po údolí, volal ty, kteří zmizeli. Když se Ráchel probudila, zpíval jí polozapomenuté písně a broukal ukolébavky, aby usnula. Jeho dcerka byla tak drobná a lehká... šest liber tři unce váha, devatenáct palců porodní míra, vzpomněl si a usmál se při pomyšlení na starodávné jednotky starodávného domova - Barnardova světa.

Odpoledne se s trhnutím probral z polodřímoty ve stínu Sfinžiny napřažené tlapy. Vyskočil a s Ráchel v náručí sledoval, jak kupolí lazuritové oblohy křižuje vesmírná loď.

„Je tu!“ vykřikl, a Ráchel sebou v odpověd v jeho náručí zavrtěla.

Modrý fúzní plamen žhnul intenzitou denního světla, rezervovanou pro kosmické lodi, operující v atmosféře. Sol poskakoval sem a tam, poprvé za mnoho dní naplněn úlevou. Vykřikoval a poskakoval, dokud se Ráchel znepokojeně nerozplakala. Sol se zastavil, zdvihl ji do výšky, i když věděl, že nedokáže zaostřit oči - chtěl ale, aby viděla krásu lodi, jež klesala nad vzdáleným horským hřebenem a přistávala do pouště.

„Dokázal to!“ křičel Sol. „Přilétá! Loď nám...“

Údolím se téměř zároveň ozvalo trojí silné zahřmění; první dvě patřila zdvojené explozi zvukové bariéry, způsobené tryskami přistávající lodi. Třetí zahřmění bylo hřměním destrukce.

Sol zíral na zářivý bod na vrcholu dlouhého fúzního ohonu, který náhle plál jasně jako slunce, pak expandoval v oblak plamenů a vařících se plynů a potom se valil do vzdálené pouště v desetitisících hořících úlomků. Zamrkal, protože mu na sítnici zůstaly stopy plamenů, a Ráchel stále vřeštěla.

„Můj Bože,“ zašeptal Sol. „Můj Bože.“ O naprosté destrukci vesmírné lodi nebylo pochyb. Vzduch rvaly druhotné výbuchy z dálky až třiceti kilometrů, z pouště, hor a Moře trav, kam dopadaly jednotlivé kusy a za nimi se táhl kouř a plameny. „Můj Bože.“

Posadil se na horký písek. Byl příliš vyčerpán, než aby plakal, příliš prázdný, než aby byl schopen čehokoliv vyjma pohupování dcerky v náručí, dokud nepřestala plakat.

O deset minut později Sol znovu vzhlédl k obloze, po níž se od jižního obzoru táhly další dvě emisní stopy po tryskách. Jedna z nich vybuchla, byla ale příliš daleko, než aby k němu dolehl zvuk. Druhá zmizela z dohledu za jižními útesy pod Uzdovým hřbetem.

„Možná to nebyl Konzul,“ zašeptal Sol. „Mohli to být útočící Vyvrženci. Možná pro nás Konzulova loď ještě přiletí.“

Ale loď až do pozdního odpoledne nepřiletěla. Nepřiletěla ani, když světlo malého hyperionského slunce ozářilo jednu ze stěn útesu a k Solovi na nejvyšším schodu Sfingy se natáhly stíny. Nepřiletěla ani, když se ve stínu koupalo celé údolí.

Ráchel scházelo do její chvíle necelých třicet minut. Sol vyzkoušel pleny, zjistil, že jsou suché, a nakrmil ji z posledního sáčku s výživou. Když jedla, vzhlížela k němu velikýma, tmavýma očima, očividně hledajícíma jeho obličej. Sol vzpomínal na prvních pár minut, kdy ji choval, zatímco Sarai odpočívala pod nahřátými prostěradly; její oči se do něj vpalovaly s týmiž otázkami a týmž překvapením nad světem.

Večerní vítr přinesl mraky; rychle se hnaly nad údolím. Zahřmění z jihovýchodu přišla nejdříve jako vzdálený rachot, pak se ozývala se zvrhlou pravidelností dělostřelecké palby; pravděpodobně šlo o nukleární nebo plazmatické výbuchy ve vzdálenosti asi tak pěti set kliků na jih. Sol pro-pátrával mezi nízkými mračny oblohu a zachytil žhnoucí meteority: pravděpodobně balistické střely nebo sestřelené lodi. Pro Hyperion to v každém případě znamená smrt.

Sol si toho nevšímal. Když skončil s krmením, tiše Ráchel zpíval. Nejdříve šel do přední části údolí, pak se ale zvolna vracel ke Sfinze. Hrobky plály jako nikdy předtím, vzduch čeřilo ostré neónové světlo, vy buzené elektrony. Nad hlavou mu poslední paprsky slunce měnily nízká mračna v pastelově planoucí strop.

Do závěrečné oslavy Rachelina zrození zbývaly poslední tři minuty. Sol věděl, že i kdyby teď dorazila Konzulova loď, neměli by dost času, aby se mohl s dítětem nalodit a uložit je ke spánku v kryogenické komoře.

Ani nechtěl.

Sol pomalu vystoupil na schodiště Sfingy, uvědomil si, že tudy před šestadvaceti standardními lety šla Ráchel a neměla představu o osudu, který na ni v temné kryptě čeká.

Zastavil se na horním schodu a nabral dech. Sluneční světlo bylo hmatatelné, naplňovalo oblohu a rozžhavovalo křídla a horní část Sfingy. Zdálo se, že Hrobka uvolňuje světlo, jež schraňovala, jako kameny v Hebronské poušti, kterou Sol putoval za dávných divokých let, kdy hledal osvícení a nacházel jen žal. Vzduch se chvěl světlem a poryvy větru nepřestávaly; vrhaly písek na zem údolí a pak ochabovaly.

Sol si na nejvyšším schodu klekl na jedno koleno, stahoval z Ráchel přikrývky, dokud tam neležela jen v lehké bavlněné novorozenecké košilce.

Ráchel se mu zavrtěla v náručí. Obličej měla fialový a slizký, ruce maličké a rudé z námahy, s níž je zatínala

a zas uvolňovala. Sol si vzpomínal, že přesně totéž dělala, když mu ji lékař podal, vzpomínal, jak zíral na novorozenou dceru právě tak jako nyní - jenže tehdy ležela na Saraině břiše, aby ji mohla vidět i matka.

„Ach, Bože," vydechl Sol a dopadl i na druhé koleno, takže teď doopravdy klečel.

Celé údolí se chvělo, jako by přicházelo zemětřesení. Sol z jihu matně slyšel neustávající exploze. Daleko bezprostřednější obavy ale vzbuzoval hrozivý jas, jenž vycházel ze Sfingy. Solův stín sahal na schodech a zemi před nimi do dálky padesáti metrů a Hrobka za jeho zády pulsovala a vibrovala světlem. Na okraji zorného pole stály ostatní Hrobky, které světélkovaly stejně jako Sfinga - velké, barokní reaktory v poslední vteřině před roztavením.

Vchod Sfingy zaplál modře, pak fialově, pak palčivou bílou. Za Sfingou, na stěně plošiny nad údolím Hrobek Času, se s leskem zjevil neskutečný strom; jeho mohutný kmen a ostré ocelové větve dosahovaly k planoucím oblakům a nad ně. Sol na něj rychle pohlédl, spatřil třímetrové trny a hrůzné ovoce na nich, a pak se zadíval na vchod Sfingy.

Někde zavyl vítr a zabouřil hrom. Odněkud se zvedl ru-mělkový prach tak hustý, že visel v ohavném světle Hrobek

ve vzduchu jako opona z uschlých kapek krve. Odněkud se ozývalo volání hlasů a sborové ječeni.

Sol si ničeho z toho nevšímal. Hleděl pouze na dceruščin obličej a pak na stín, který zaplnil žhoucí ústí Sfingy.

Vynořil se z něj Štír. Tvor se musel předklonit, aby se se svými třemi metry a ocelovými čepelemi dostal ze vchodu. Vyšel na nejvyšší předprseň Sfingy a vyrazil - napůl zvíře, napůl socha - vpřed se strašlivou jistotou noční můry.

Skomírající světlo se na jeho krunýři začeřilo, steklo po vypouklém prsním štítu, zalesklo se na trnech a zablýsklo po čepelích a skalpelech, které vyrůstaly z každého kloubu. Sol si tiskl Ráchel k hrudníku a hleděl do mnohofazetových rudých uhlíků, které měl Štír zasazené v očních důlcích. Západ slunce bledl v krvavě rudé záři vracejícího se Sólová snu.

Štír pomalu otočil hlavou o devadesát stupňů doprava a doleva, jako by si obhlížel své panství.

Pak nestvůra udělala tři kroky vpřed a zastavila se necelé dva metry od Sóla. Mávla pažemi, roztáhla je a vysunula čepele z prstů.

Sol si přivinul Ráchel těsněji. Kůži měla vlhkou, obličej odřený a plný poporodních modřin. Zbývaly vteřiny. Její oči se pohybovaly každé zvlášť, jako by se snažila zaostřit na Sóla.

Řekni ano, tati. Sol si vzpomněl na svůj sen.

Štír skláněl hlavu, dokud jeho rudé oči nehleděly přímo na Sóla a dítě. Rtuťovité čelisti se oddělily a odhalily rady a vrstvy ocelových zubů. Čtvero rukou se natáhlo kovovými dlaněmi vzhůru a zastavilo se půl metru od Sólová obličeje.

Řekni ano, tati. Sol si vzpomněl na svůj sen, vzpomněl si na dceřino objetí, a uvědomil si, že na konci - kdy ze všeho nezbude než prach - je věrnost těm, které milujeme, vším, co si s sebou bereme do hrobu. Víra - opravdová víra - spočívá v této lásce.

Sol pozdvihl své novorozené a umírající, jen vteřiny staré dítě, které nyní vřískalo svým prvním a posledním nadechnutím, a podal je Štírovi.

Zmizení její nepatrné váhy dolehlo na Sóla jako strašlivá závrať.

Štír vyzdvihl Ráchel do výšky, o krok couvl a náhle byl obalen světlem.

Strom trnů za Sfingou se přestal chvět, posunul se do fáze s *teď* a jeho kontury se hrozivě vyjasnily.

Sol postoupil o krok s prosebně sepjatýma rukama a Štír vstoupil do záře a zmizel. Oblaka protrhly výbuchy a silou tlakových vln srazily Sóla na kolena.

Okolo něj se otvíraly Hrobky Času.

TŘETÍ ČÁST:

TŘICET JEDNA

Probudil jsem se a nijak mě to nepotěšilo.

Převaloval jsem se, mhouřil oči a klel v náhlém přívalu světla, v němž jsem spatřil na okraji postele sedět Leigha Hunta; ještě měl v ruce aerosolový injektor.

„Vzal jste si tolik sedativ, že byste mohl spát celý den," řekl. „Vstaňte a dejte se do pučů."

Posadil jsem se, promnul si ranní strniště na tvářích a zamžoural na Hunta. „Kdo vám k čertu dal právo vstupovat do mého pokoje? „ Po prvních slovech jsem se rozkašlal, a nedokázal jsem se zastavit, dokud mi Hunt nepřinesl z koupelny sklenici vody.

„Vypijte to."

Poslechl jsem a chabě se snažil mezi jednotlivými záchvaty kašle vyjádřit svůj vztek a rozčilení. Zbytky snu odlétly jako ranní mlha. Cítil jsem, jak mě zachvacuje pocit ztráty.

„Oblečte se," Hunt vstal. „VA vás bude za dvacet minut čekat ve svých pokojích. Zatímco jste spal, stala se spousta věcí."

„Jakých? „ Protřel jsem si oči a prohrábl rozcuchané vlasy-

Hunt se slabě usmál. „Zjistěte si to v datasféře. Pak co nejdříve do pokojů Gladstonové. Máte dvacet minut, Severně."

Vstoupil jsem do datasféry. Jedním ze způsobů, jak lze znázornit něčí bod vstupu, je představit si jej jako kousek oceánu Staré Země v rozličných stádiích. Za normálních dnů připomíná spíše klidnou hladinu se zajímavými vzorci

vln. Za krizí se objevuje pěna a bílé zpeření. Dnes zuřil hurikán. Na všech přístupových cestách docházelo ke zpoždění. Nad vlnami aktualizací dat převládaly zmatky, dataplánová matrice bouřila posuny v pamětích a mohutnými přesuny úvěrů, a Velký sněm, jenž za normálních okolností bzučel informacemi a politickými debatami, byl zuřícím uragánem chaosu, opuštěných referend a zastaralých pozičních vzorců, poletujících jako potrhaná oblaka.

„Dobrý Bože," zašeptal jsem a prorazil do datasféry, cítil jsem ale informační rázy, bušící do mých implantátových obvodů a mozku. Válka. Překvapivý útok. Hrozící zničení Sítě. Řeč, obviňující Gladstonovou. Nepokoje na tuctu světů. Štíří kult vstal na Lůsu z mrtvých. Flotila Jednotek opustila systém Hyperion v zoufalé ústupové akci, ale pozdě, příliš pozdě. Hyperion už byl pod útokem. Strach z vpádu přes Brány.

Vstal jsem, nahý běžel do sprchy a v rekordním čase se omyl vodou a ultrazvukem. Hunt nebo někdo jiný mi na postel položil šedý společenský oblek a plášť, a já se ve spěchu oblékl a sčesal si mokré vlasy z čela, takže mi padaly na límec.

Nelze nechat Vrchní administrátorku Hegemonie Člověka čekat. Kdepak, to by nešlo.

„To je dost, že jste přišel," řekla Gladstonová, když jsem vstoupil do jejího soukromého bytu.

„Co jste to doprdele udělala? „ vyštěkl jsem na ni.

Gladstonová zamrkala. Bylo očividné, že VA Hegemonie není zvyklá, aby se s ní mluvilo tímto tónem. *Máš to kurva těžký,* pomyslel jsem si.

„Uvědomte si, kdo jste a s kým mluvíte," odpověděla chladně.

„Já nevím, kdo jsem. A dost možná, že mluvím s největším masovým vrahem od dob Horace Glennon-Heighta. Proč jste k čertu dovolila, aby tahle válka začala? „

Gladstonová znovu zamrkala a rozhlédla se. Byli jsme sami. Její obývací pokoj byl dlouhý, příjemně setmělý a vyzdobený uměleckými originály ze Staré Země. V té chvíli mi ale bylo jedno, že jsem v místnosti plné van Goghových

originálů. Zíral jsem na Gladstonovou, lincolnovský obličej staré ženy v matném světle, procházejícím žaluziemi. Chvíli mi pohled vracela, pak se znovu zadívala jinam.

„Omlouvám se," vyštěkl jsem znovu a v hlase jsem neměl po omluvě ani stopy. „Vy jste to nedovolila, *vy jste tu válku způsobila,* že?"

„Ne, Severně, já jsem ji nezpůsobila." Gladstonová měla přitlumený hlas; skoro šeptala.

„Pokračujte." Chodil jsem sem a tam podél velkého okna, pozoroval světlo. Proudilo žaluziemi kolem mě jako nějaké namalované pruhy. „A nejsem Joseph Severn."

Pozdvihla obočí. „Mám vám říkat pane Keatsi?"

„Můžete mi říkat Nikdo," odpověděl jsem. „Takže až přijdou ostatní Kyklopové, budete moci prohlásit, že vás oslepil Nikdo, a oni odejdou a budou říkat, že se to stalo z vůle bohů."

„Vy mne chcete oslepit?"

„Právě teď bych vám mohl zakroutit krkem a bez výčitek svědomí odejít. Během týdne zemřou *miliony*. Jak jste to mohla dovolit?"

Gladstonová se dotkla spodního rtu. „Budoucnost se dělí jen do dvou směrů," prohlásila potichu. „Válka a naprostá nejistota, nebo mír a naprosto jistý zánik. Zvolila jsem válku."

„To říká kdo?" V hlase jsem měl více zvědavosti než vzteku.

„To je fakt." Pohlédla na svůj komlog. „Za deset minut musím v Senátu vyhlásit válku. Povězte mi novinky o poutnících."

Zkřížil jsem paže a zadíval se na ni. „Řeknu vám je, když mi slíbíte, že něco uděláte."

„Přála bych si, abych mohla."

Odmlčel jsem se a uvědomil si, že žádná síla vesmíru by tuto ženu nepřinutila podepsat bianco šek. „Dobrá,"

prohlásil jsem. „Chci, abyste se přenesla na Hyperion, zrušila karanténu, kterou jste uvalila na Konzulovu loď, a poslala někoho po řece Hoolie, aby Konzula našel. Je asi sto třicet kliků od hlavního města, někde kolem propusti Karla. Může být zraněn.“

Gladstonová zalomila prsty, promnula si rty a přikývla. „Někoho pro něj pošlu. Uvolnění lodi závisí na tom, co mi řeknete. Jsou ostatní naživu? „

Přitáhl jsem si krátký plášť těsněji a sesul se na pohovku proti ní. „Někteří ano.“

„Dcera Byrona Lamii? Brawne? „

„Štír si ji vzal. Chvíli byla v bezvědomí, napojená jakýmsi druhem neurální přípojky k datasféře. Zdálo se mi... někam letěla, spojena s implantátovou personifikací Keatso-vy vzkřísitelné osobnosti. Prostě vstoupili do datasféry... vlastně megasféry, napojení Jádra o rozměrech, o nichž se mi jako o přístupné 'sféře' nikdy ani nesnilo.“

„Je teď naživu? „ Gladstonová se naléhavě předklonila.

„Nevím. Její tělo zmizelo. Byl jsem probuzen, než jsem mohl spatřit, kde její personifikace vstoupila do megasféry.“

Gladstonová zakývala hlavou. „Co plukovník?“

„Byl někam odnesen s Monetou, lidskou ženou, která podle všeho přebývá v Hrobkách během jejich putování Časem. Když jsem jej viděl naposled, napadl holýma rukama Štíra. Vlastně Štíry. Byly jich tam tisíce.“

„Přežil to?“

Rozhodil jsem rukama. „Nevím. Byly to sny. Fragmenty. Úlomky a kousky vjemů.“

„Co básník?“

„Silena odnesl Štír. Narazil ho na strom z trnů. Ale zahlédl jsem jej později, ve snu o Kassadovi. Silenus byl ještě naživu. Nevím, jak je to možné.“

„Byl strom z trnů skutečný? Nešlo jen o propagandu kultu Štíra?“

„Je skutečný.“

„A Konzul odešel? Pokusil se o návrat do hlavního města?“

„Měl Hawkingovu rohožku své babičky. Fungovala dobře až do okamžiku, než dosáhl propusti Karla, jak jsem se zmínil. Spadl... i s rohožkou... do řeky.“ Předešel jsem její otázce. „Nevím, jestli přežil.“

„A kněz? OtecHoyt?“

„Kruciform jej přivedl zpět jako otce Durého.“

„Je to otec Duře? Nebo bezmyšlenkovitý duplikát?“

„Je to Duře,“ prohlásil jsem. „Ale je... poškozený. Zastrašený. „

„A je ještě v údolí? „

„Ne. Zmizel v jedné z Jeskynních hrobek. Nevím, co se s ním stalo.“

Gladstonová se podívala na komlog. Pokusil jsem se představit si chaos a zmatek, které vládnou ve zbytku této budovy... tohoto světa... v Síti. VA se sem očividně uchýlila na patnáct minut, které jí zbývaly do projevu v Senátu. Možná je to pro několik dalších týdnů naposled, co je o samotě. Možná navždy.

„Kapitán Masteen?“

„Mrtev. Pohřben v údolí.“

Nabrala dech. „A Weintraub a jeho dítě?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Zdály se mi jen útržky... mimo čas. *Myslím*, že se to doopravdy stalo, ale jsem zmaten.“ Vzhlédl jsem. Gladstonová trpělivě vyčkávala. „Když přišel Štír, zbývalo dítěti jen pár vteřin. Sol ji tomu tvoru nabídl. Myslím, že si ji odnesl do Sfingy. Hrobky zářily velmi jasně. Z nich se... vynořovali... další Štírové.“

„Takže se Hrobky otevřely? „

„Ano.“

Gladstonová se dotkla svého komlogu. „Leighu? Ať služ-bukonající důstojník z komunikačního centra zkontaktuje Theo Lanea a příslušné vojáky Jednotek na Hyperionu. Uvolni loď, která je v karanténě. Taky, Leighu, řekni generálnímu guvernérovi, že pro něj budu během několika minut mít osobní zprávu.“ Přístroj zacvrlikal a Gladstonová se na mne znovu zadívala. „Stalo se ve vašich snech ještě něco?“

„Obrazy. Slova. Nechápu, co se děje. Tohle bylo to hlavní.“

Gladstonová se pousmála. „Uvědomujete si, že se vám zdají sny, které nespadají mezi osobní zážitky Keatsova zosobnění? „

Mlčel jsem, omráčen tím, co řekla. Můj kontakt s poutníky byl umožněn nějakými spojeními Jádra s personálním implantátem v Brawnině Schronově smyčce, díky jemu a primitivní datasféře, již spolu sdíleli. Ale personifikace byla osvobozena; datasféra byla zničena jejich oddělením

a vzdáleností mezi nimi. Dokonce ani tachykomový vysílač nepřenese zprávu tam, kde není přijímač.

Úsměv se Gladstonové vytratil z tváře. „Dokážete to vysvětlit?“

„Ne.“ Vzhlédl jsem.. „Snad to jsou jen sny. Opravdové sny.“

Vstala. „Snad se to všichni dozvíme, až najdeme Konzula, najdeme-li ho. Nebo až jeho loď doletí do údolí. Do Senátu mám ještě deset minut. Ještě něco?“

„Otázku,“ odpověděl jsem. „Kdo jsem? Proč jsem tady?“

Zase to pousmání. „Všichni se tak ptáme, pane Sev... Keatsi.“

„Nežertuji. Myslím, že to víte lépe než já.“

„Poslalo vás Jádro, abyste mi zprostředkoval kontakt s poutníky. A abyste pozoroval. Koneckonců, jste básník a malíř.“

Odfrkl jsem si a vstal. Šli jsme pomalu k osobní Bráně, která ji přenese na půdu Senátu. „K čemu je pozorování, když jde o konec světa? „

„Zjistěte to. Spatřete konec světa.“ Podala mi komlogo-vou mikrokartu. Vložil jsejn ji a/pohlédl na displej; byl to univerzální čip, který mě opravňoval ke vstupu kamkoliv, do všech Bran, veřejných, soukromých i vojenských. Byl to lístek na konec světa.

Zeptal jsem se: „Co když budu zabit?“

„Pak nikdy neuslyšíme odpovědi na naše otázky,“ odpověděla VA Gladstonová. Dotkla se letmo mého zápěstí, otočila se zády a prošla Branou.

Pár minut jsem stál v jejím bytě sám a užíval si světlo a klid a umění. Na jedné ze zdí *byl* van Gogh; měl větší cenu, než by většina planet mohla zaplatit. Byl to obraz z malířova pokoje v Arles. Šílenství není žádná novinka.

Po chvíli jsem odešel a nechal komlogového průvodce, aby mě provedl spletí chodeb Domu vlády, než jsem našel centrální terminál Bran a prošel jím, abych našel konec světa.

Existovaly dvě obecně přístupné cesty Sítí skrze Brány:

Promenáda a řeka Tethys. Přenesl jsem se na Promenádu, kde se napojoval půlkilometrový pruh Tsingtao-Hsishuang Panna na Novou Zemi a krátký přímořský pruh Nikdyvíc. Tsingtao-Hsishuang Panna byla světem nárazníkového pásma, třicet čtyři hodiny od útočících Vyvrženců. Nová Země byla na seznamu druhé vlny, právě teď na něj byla zařazena, a zbývalo jí něco málo přes týden do invaze. Nikdyvíc bylo hluboko v Síti, roky od útoku.

Neviděl jsem žádné známky paniky. Lidé se vydávali do datasféry a Velkého sněmu místo do ulic. Když jsem procházel uličkami Tsingtaa, slyšel jsem z tisíce přijímačů a osobních komlogů hlas Gladstonové; působil cize ve volání pouličních prodavačů a v syčení pneumatik elektrických rikš na vlhkém dláždění, bzučících nad hlavou po transportních úrovních.

„... jak řekl jiný vůdce svému lidu v předvečer útoku před téměř osmi sty lety - 'Nemohu vám nabídnout nic než krev, pot a slzy'. Ptáte se, jaká je naše politika? Budeme vést válku v kosmu, na zemi, ve vzduchu, na moři, vést válku vší svou mocí a vší silou, kterou nám spravedlnost a právo dává. *To* je naše politika...“

Poblíž translační zóny mezi Tsingtao a Nikdyvíc se nalézaly oddíly Jednotek, ale proud chodců vypadal v podstatě normálně. Uvažoval jsem, kdy vojáci přikáží chodcům uvolnit ulice vozidlům a zda budou vozidla mířit *na* frontu nebo z fronty.

Prošel jsem na Nikdyvíc. Ulice tu byly suché, až na občasnou spršku z oceánu třicet metrů pod kamennými náspy Promenády. Obloha měla své obvyklé barvy: hrozivou okrovou a šedou - zlověstné stmívání uprostřed dne. Malé kamenné obchůdky plály světlem a zbožím. Byl jsem si vědom, že ulice jsou prázdnější než obvykle; lidé stáli v obchodech nebo seděli na kamenných zídkách a lavičkách a poslouchali se skloněnými hlavami a zneklidněním v očích.

„... ptáte se, co je naším cílem? Odpovím jedním slovem. Je to vítězství, vítězství za každou cenu, vítězství navzdory teroru, vítězství, ať už je cesta k němu jakkoliv dlouhá a obtížná; neboť nezvítězíme-li, nepřežijeme...“

Fronty u hlavních terminálů Edgartownu nebyly dlouhé.

Zadal jsem kód pro Maře Infinitus a prošel Branou.

Obloha byla jako obvykle bezmračně zelená, oceán pod plovoucím městem měl tmavší zelenou barvu. Chaluhové farmy pluly k obzoru. Lidí bylo takhle daleko od Promenády ještě méně; pasáže byly skoro prázdné, některé obchody zavřené. Poblíž doků rybářských lodí stála skupinka mužů a poslouchala starodávný tachykomový přijímač. Hlas Gladstonové zněl ve vlhkostí nasyceném vzduchu ploše a kovově.

„... právě teď se oddíly Jednotek neúnavně přesouvají na svá stanoviště, pevné ve své rozhodnosti a

spolehlivé co do schopnosti zachránit nejen ohrožené světy, ale celou Hegemonii Člověka před nejodpornější a nejničivější duševní tyranií, kterou kdy historie poznala...“

Maře Infinitus bylo osmnáct hodin od invaze. Pohlédl jsem k nebi a zpola čekal, že tam spatřím nějakou známku přítomnosti nepřátelského roje, orbitální obrany, pohybů vesmírných Jednotek. Byla tam jen obloha, horký den a jemné houpání mořského města.

Brána nebes byla prvním světem, který měla invaze zasáhnout. Prošel jsem Branou pro VIP a shlédl z Rifkinových výšin na stejnojmenné nádherné město, které svému jménu nedostálo. Byla hluboká noc, tak pozdě, že byla pryč i úklidová mechanizace, jejich škrábání a ultrazvukové bručení na dlaždicích, ale *něco* se pohybovalo: dlouhé řady tichých lidí před veřejným terminálem Rifkinových výšin, a ještě delší u Bran na Promenádě. Místní policie se zahlédnout dala - vysoké postavy v kompaktním celotělovém brnění -ale pokud Jednotky spěchaly tuto oblast znovu ovládnout, byly neviditelné.

Lidé v těch frontách nebyli místními obyvateli - vlastníci půdy na Rifkinových výšinách a Promenádě měli téměř dozajista své osobní Brány - ale vypadali jako dělníci z re-kultivačních staveb mnoho kliků odsud, za pásmem lesů a parků. Nebyla mezi nimi žádná panika a jen velmi střídmý hovor. Řady lidí byly naplněny neuvěřitelným stoicismem rodin, sunoucích se k pouťové atrakci. Jen málokdo měl s sebou větší zavazadlo než kufr nebo batoh.

Jak jsme dosáhli takové vyrovnanosti, uvažoval jsem, *že*

dokážeme jednat důstojně i tváří v tvář invazi?

Bráně nebes zbývalo do hodiny H ještě třináct hodin. Napojil jsem svůj komlog na Velký sněm.

„... pokud se s touto hrozbou vypořádáme, pak světy, které milujeme, zůstanou svobodné a život Sítě se může vyvíjet ke své slunečné budoucnosti. Pokud ale selžeme, pale celá Síť, celá Hegemonie, všechno, co známe a oč jsme pečovali, upadne do propasti nového Temna, nekonečně horšího a delšího, živeného zvrhlou vědou a odmítajícího lidskou svobodu.

Proto se chopme svých povinností a vědmě si tak, aby -až budou Hegemonie Člověka a její Protektorát a spojenci existovat deset tisíc let - lidstvo stále říkalo: *'To* byla jejich největší chvíle'.“

Někde v tichém, svěže vonícím městě pode mnou začala střelba. Nejdřív se ozvalo rachocení šipkových pušek, pak hluboké hučení protidemonstračních paralyzátorů, potom ječeni a syčení laserových zbraní. Dav na Promenádě se tlačil k terminálu, ale z parku se vynořila pořádková policie, rozsvítila silné halogenové svítilny, které zalily dav jasem, a začala mu megafonem nařizovat, aby buď dodržoval řady, nebo se rozešel. Dav zaváhal, posouval se sem a tam jako medúza, zachycená zákeřným proudem, a pak - popohnán zvukem střelby, která se nyní ozývala hlasitěji a blíž - se začal tlačit k nástupištím Bran.

Pořádkové oddíly vypálily slzný plyn a bomby závrati. Mezi davem a Branou se se zavytím zhmotnila fialová ochranná pole. Nízko nad městem přeletěla letka vojenských éemvéček a bezpečnostních kluzáků a pročesávaly reflektory povrch pod sebou. Jeden z paprsků mě zachytil a držel, dokud můj komlog nevyslal dotazový signál. Začalo pršet.

Tak tolik k vyrovnanosti.

Policie zabezpečila terminál Rifkinových výšin a prošla soukromou Branou Atmosferálního Protektorátu, který jsem předtím použil já. Rozhodl jsem se jít někam jinam.

Haly Domu vlády strážili výsadkáři Jednotek. Sledovali výstupy z Brány bez ohledu na to, že tahle byla jednou

z vůbec nejnepřístupnějších v Síti. Než jsem se dostal do křídla exekutivy a obytných prostor, kde byl můj byt, musel jsem projít třemi kontrolními stanovišti. Náhle se strážní srotili, aby vyprázdnili hlavní halu a zabezpečili příchody. Přispěchala Gladstonová se suitou z vřícího hejna poradců, pobočníků a vojenských velitelů. K mému překvapení si mne všimla, nařídila své družině krátkou zastávku a promluvila se mnou skrze bariéru příslušníků námořní pěchoty v plné polní.

„Jak se vám líbil projev, pane Nikdo?“

„Dobré,“ opáčil jsem. „Povzbudivé. A ukradené Win-stonu Churchillovi, jestli se nepletu.“

Gladstonová se usmála a zlehka pokrčila rameny. „Pokud máme někoho vykrádat, vykrádejme zapomenuté mistry.“ Úsměv se vytratil. „Jaké jsou novinky z fronty?“

„Lidem to pomalu začíná docházet,“ odpověděl jsem. „Očekávejte paniku.“

„To očekávám vždy. Jaké novinky máte o poutnících?“

Byl jsem překvapen. „O poutnících? Já jsem... nesnil.“

Gladstonovou začal její doprovod unášet hlouběji do sálu. „Možná už nemusíte spát, abyste snil,“ prohlásila. „Vyzkoušejte to.“

Pozoroval jsem, jak odchází, a byl jsem propuštěn, abych vyhledal svůj byt. Našel jsem dveře a otočil se, pln znechucení nad sebou samým. Odcházel jsem do úkrytu před strachem a hrůzou, která se k nám všem blížila. V posteli bych byl docela šťastný; nespal bych, přikryl bych se až po bradu a plakal bych nad Sítí, nad dítětem Ráchel a sám nad sebou.

Opustil jsem obytné křídlo a našel si po štěrkem vysypaných pěšinách cestu do centrální zahrady. Vzduchem jako včely bzučely drobné mikrosety. Jeden si mě změřil, když jsem procházel kolem růžové zahrady do oblasti, kde se mezi vlhkomilnými tropickými rostlinami klikatila pěšinka, a dál do oddělení Staré Země poblíž mostu. Seděl jsem na kamenné lavičce, na níž jsme rozprávěli s Gladstonovou.

„Možná už nemusíte spát, abyste snil. Vyzkoušejte to. „

Přitáhl jsem nohy na lavičku, dotkl se bradou kolen, opřel si špičky prstů o spánky a zavřel oči.

TŘICET DVA

Martin Silenus se kroutí a svíjí v čisté poezii bolesti. Dvoumetrový ocelový trn mu vniká do těla mezi lopatkami a hrudníkem vychází ven. Ohavný metr před jeho tělem se zužuje do ostré špice. Rukama na špičku nedosáhne. Trn je hladký, kluzký, bez jakékoliv známky tření, jeho zpocené dlaně a zkroucené prsty na něm nenalézají žádnou oporu. Přestože je trn na omak tak hladký, tělo na něm vězí pevně jako motýl na špendlíku.

Neteče mu žádná krev.

Když se mu bludištěm šílené bolesti opět vrátil rozum, uvažoval o tom. Žádná krev. Ale bolest ano. Ach, ano, bolesti je na skladě dost - bolesti, která se vymyká básníkovým nejdivočejším představám o bolesti, bolesti, která přesahuje vše, co člověk může vydržet, bolesti, přesahující rozměr slova trpět.

Ale Silenus přetrvává.

A Silenus trpí.

Po tisící vyráží zaječení, ochraptělé, prosté významu, prosté jazyka, dokonce i sprostých nadávek. Neexistují slova, jež by mohla vyjádřit takovou agónii. Silenus vříská a svíjí se. Po chvíli svěsí ruce a trn se ještě chvilku chvěje. Nad ním i pod ním, všude kolem visí další lidé, ale Silenus se nezabývá okukováním. Jsou navzájem odděleni soukromými kokony bolesti.

Vždy f je to peklo, myslí Silenus na Marlowův výrok, o *já z něj nejsem venku.*

Ale ví, že to peklo není. Ani žádný posmrtný život. Ví ovšem také, že to není žádná odnož reality; trn prochází jeho vlastním *tělem!* Osm centimetrů organické oceli v hrudi!

Ale nezemřel. Nekrvácí. Tohle místo kdesi a jaksi existuje, ale není to peklo a není to život.

Čas je tu podivný. Silenus už zažil, že se čas natahoval a zkracoval - vjem bolesti obnaženého nervu v zubařském křesle, bolesti při ledvinové kolice v čekárně kliniky - kdy se čas může zpomalit, zdánlivě se zastavit, kdy ručičky biologických hodin šokem zkamení. Ale i tehdy čas plynul. Kořenový kanálek byl vyčištěn. Ultramorfin nakonec zabral. Ale tady byl i vzduch ztuhlý nepřítomností času. Bolest je oblouk a hřeben pěny na vlně, která *se neláme.*

Silenus křičí vztekem a bolestí. A zmítá se na trnu. „Do prdele!“ vyráží ze sebe nakonec. „Do prdele kurva piča.“ Slova jsou zbytky jiného života, artefakty ze snu, který se mu zdál, než přišla realita stromu. Silenus si na ten život vzpomíná jen matně, stejně jako si jen nejasně pamatuje Štíra, který ho sem přinesl, nabodl a odešel.

„Ach *Bože!“* ječí básník, svírá trn oběma rukama a snaží se vzepřít, aby odlehčil svou váhu, která nezměrnou bolest nezměrně zvyšuje.

Pod ním se rozkládá krajina. Vidí na celé míle daleko. Krajina je ztuhlá jako papírové dioráma údolí Hrobek Času a pouště za ním. Dokonce i mrtvé Město básníků a vzdálené hory vypadají jako plastiková miniatura. To ale nic neznamená. Pro Martina Silena existuje pouze strom a bolest, které jsou vzájemně neoddělitelné. Silenus cení zuby v bolestí zkřiveném úsměvu. Na Staré Zemi chodil jako malý kluk se svým nejlepším kamarádem Amalfi Schwartzem navštěvovat obec křesťanů v Severoamerické rezervaci, učili se jejich surovému náboženství a potom si dělali legraci z ukřižování. Malý Martin roztáhl ruce, překřížil nohy, zdvihl hlavu a řekl: „Páni, já odsud zeshora vidím úplně celý město.“ Amalfi řval smíchy. Silenus zaječí.

Čas tu ve skutečnosti neplyne, ale po chvíli, kdy se Si-lenova mysl navrací k čemusi, co se podobá souvislému pozorování ... něčemu jinému, než jsou roztroušené oázy čisté, průzračné bolesti, oddělené pouští bezmyšlenkovitě vnímané bolesti ... a tímto souvislým vnímáním vlastní bolesti začíná Silenus do tohoto bezčasého místa vnášet čas.

Nadávky nejprve přidaly k bolesti jas. Křik bolí, ale vztek pročišťuje a projasňuje.

Pak, v době mezi křikem a čistými křečemi bolesti, začíná Silenus přemýšlet. Zpočátku je to pouze snaha o hledání posloupností, o opakování časových vzorců, něčeho, co by oddělilo bolest zpřed deseti vteřin od té následující. Silenus zjišťuje, že při námaze, kterou vyžaduje soustředění, se bolest trošku zmenšuje - je stále

nesnesitelná, stále odhání skutečné myšlenky jako vítr suchý vích, ale je o nedefinovatelný stupeň menší.

Silenus se tedy soustřeďuje. Řve, vzpíná se a kroutí, ale soustřeďuje se. Protože tu neexistuje nic jiného, soustřeďuje se na bolest.

Shledává, že bolest má svou strukturu. Má půdorys. Obsahuje vzorce složitější než lastura mořského mlže, rysy komplikovanější než ta nejvyumělkovanější gotická katedrála. Když křičí, zároveň studuje strukturu bolesti. Zjišťuje, že je to báseň.

Po desetitisící se prohýbá a zaklání hlavu, hledá úlevu tam, kde žádná úleva není, ale tentokrát zahlédne o pět metrů výš známou postavu, která visí na stejně vyhlížejícím trnu a stejně jako on se kroutí v neexistujícím větru bolesti.

„Billy!“ vydechuje Martin Silenus; je to jeho první skutečná myšlenka.

Jeho bývalý pán hledí přes nedohlednou propast, oslepen bolestí, která předtím zbavovala zraku i Martina; přesto se mírně pootáčí, jako by chtěl odpovědět na volání svého jména, tady, kde žádná jména nejsou.

„Billy!“ křičí znovu Silenus a pak ho bolest připravuje o zrak i myšlení. Soustřeďuje se na strukturu bolesti, prochází její vzorce, jako by hledal kmen, větve, snítky i trny stromu samotného. „Můj pane!“

Silenus slyší hlas, který se povznesl nad křik, a s úžasem zjišťuje, že křik i hlas vycházejí z něj:

... Jsi snící bytost;

horečka ze sebe sama - pomysli na Zemi; jaké blaho tě čeká byt i v naději pouhé? Jaké útočiště? každý tvor má svůj domov;

každičký člověk zažívá dny radosti i bolesti,
ať jest jeho dílo vznešené či nízké -
je bolest i radost zřejmá:
pouze snílek otráví všechny své dny tím,
že se trápí víc, .než za své hříchy zaslouží.

Zná tu báseň. Není jeho, ale Johna Keatse, a Silenus má pocit, že slova vnáší do zdánlivého chaosu bolesti kolem něj další předivo struktury. Chápe, že bolest s ním je od okamžiku narození - vesmírný dar básníkovi. To, co cítil a co se po všechny bezcenné roky svého života marně pokoušel sevřít veršem a svázat prózou, je fyzikální odraz bolesti. Je to horší než bolest; je to nespokojenost, neboť vesmír nabízí bolest všem.

Pouze snílek otráví všechny své dny tím, že se trápí víc, než za své hříchy zaslouží!

Silenus křičí, ale nevříská. Příliv bolesti - více psychické než fyzické -, která proudí ze stromu, na nejnepatrnější zlomek vteřiny ustává. V oceánu prostomyslnosti se objevuje ostrůvek rozptýlení.

„Martine!“

Silenus se prohýbá, zvedá hlavu a pokouší se prohlédnout závoj bolesti. Smutný král Billy se na něj dívá. *Dívá!*

Smutný král Billy chraptí slabiku, v níž Martin po nekonečné chvíli poznává „Ještě!“

Silenus řve bolestí, zmítá se ochromující bolestí v bezmyšlenkovitých tělesných reakcích, ale když zůstává vyčerpaně viset, je nezmenšená bolest z hnacích oblastí mozku vypuzena únavovými toxiny a on nechává vnitřní hlas křičet a šeptat svou píseň:

Duchu nejkrálovštější!
Duchu nejbolestnější!
Duchu nejpalčivější!
Duchu nejtruchlivější!
Duchu! Já hlavu svou skláním teďpřed tebou,

stínem tvých perutí zakrytý!
Duchu! Já hledím jen
tvou krásou zasažen do krajin sinalých, kde žiješ ty!

Malý kruh ticha se rozšiřuje a zabírá i několik přilehlých větví - hrstku trnů, nesoucích chuchvalce lidských bytostí.

Silenus se dívá nahoru na Smutného krále Billyho a vidí, že jeho zrazený pán otevírá smutné oči. Patron a básník na sebe opět hledí - poprvé po více než dvou staletích. Silenus předává zprávu, jež ho sem přivedla a pro niž tu visí: „Můj pane, odpusť.“

Než může Billy odpovědět, než sbor sténání přehluší veškeré odpovědi, vzduch se *mění*, zdánlivě ztuhlý čas se *vlní* a strom se *třese*, jako by o metr poklesl. Silenus křičí spolu s ostatními, neboť větve se rozhoupávají a hroty jim rvou vnitřnosti a trhají maso.

Silenus otvírá oči a vidí, že obloha je náhle skutečná, stejně jako poušť. Hrobky Času září, vítr vane a čas opět běží. Muka se nikterak nezmenšila, ale vrátila se průzračnost.

Martin Silenus se přes slzy rozesměje. „Podívej, mami!“ křičí smíchem, přestože mu z hrudníku trčí ocelový trn, , já odsud zeshora vidím úplně celý město!“

„Pane Severně? Není vám nic?“

Otočil jsem se za hlasem. Byl jsem na všech čtyřech a zhluboka jsem oddychoval. Otevřít oči bylo bolestné, ale žádná bolest se nedá přirovnat k tomu, co jsem právě zažil.

„Není vám nic, pane?“

V zahradě nikdo nebyl. Hlas vycházel z mikrosetu, který mi bzučel půl metru od hlavy a nejspíš patřil někomu z ochranky z Domu vlády.

„Ne,“ vysoukal jsem ze sebe, postavil se na nohy a oprášil si štěrk z kolenou. „Jsem v pořádku. Jenom náhlá... bolest.“

„Lékařská pomoc u vás bude za dvě minuty, pane. Vaše biomonitory nehlásí žádné problémy, ale mohli bychom -“

„Ne, ne,“ namítl jsem. „Je to v pořádku. Nech to tak. A nech *mě* na pokoji.“

Mikroset se zatřepotal jako nervózní kolibřík. „Ano, pane. Kdybyste cokoliv potřeboval, stačí zavolat. Zahradní a pozemní monitory se ozvou.“

„Běž pryč,“ zabručel jsem.

Vyšel jsem ze zahrad, prošel hlavní halou Domu vlády -přes všechna kontrolní stanoviště a kolem strážců - a kráčel upravenou zelení Jeleního parku.

V docích byl klid; řeka Tethys plynula klidněji než kdykoliv předtím. „Co se děje? „ zeptal jsem se na molu jednoho z lidí od bezpečnosti.

Strážce se napojil na můj komlog, překontroloval mé přístupové kódy a výjimku od VA, ale s odpovědí nijak nepospíchal. „Brány byly pro TC^2 vypnuty,“ odvětil unyle. „Přemostěny.“

„Přemostěny? Chcete říct, že Řeka už přes Tau Ceti Centrum neteče?“

„Správně.“ Sklopil si hledí, protože se blížila malá loď, a jakmile identifikoval příslušníky ostrahy, opět ho odklopil.

„Můžu se tamtudy odsud dostat?“ Ukázal jsem proti proudu, kde se jako opona tyčila matně šedá Brána.

Strážný pokrčil rameny. „Jo. Ale už vás tudy nepustěj zpátky.“

„To je v pořádku. Můžu si vzít tuhle malou lodlcu? „

Strážný něco zašeptal do svého maličkého mikrofonku a přikývl. „Poslužte si.“

Opatrné jsem do lodky nastoupil, posadil se na zadní sedadlo a přidržel se bočnic, dokud se houpání neuklidnilo. Dotkl jsem se řídícího displeje: „Start.“

Elektrické trysky zašuměly, lodka se sama odpoutala a namířila si to doprostřed Řeky; ukázal jsem rukou proti proudu.

Nikdy jsem neslyšel, že by byla některá část řeky Tethys zablokována, ale opona Brány byla skutečně prostupná jednoznačně pouze jedním směrem. Lodka projela skrz, já setřásl šimravý pocit a rozhlédl se.

Ocitl jsem se v jednom z velkých kanálových měst -Ardmenu nebo Pamolu - na Renesanci. Tethys tu tvořila

hlavní ulici, z níž se oddělovalo množství přítoků. Obvykle tu jedinými plavidly bývaly turistické gondoly ve vnějších drahách a jachty a víceživelná vozidla velkých boháčů uprostřed. Dnes tu byl hotový blázinec.

Lodě všech velikostí a tvarů ucpaly prostřední kanály; lodě, plující oběma směry. Hausbóty byly přeplněny vším možným, menší plavidla byla tak naložena, že by je podle všeho mohla převrhnout sebemenší vlnka nebo lodní brázda. Stovky pestrých džunek z Tsingtaa-Hsishuang Panna a luxusních milionových jacht z Fuji se přetlačovaly o místo na Řece; hádal jsem, že z těchto obytných lodí vůbec kdy opustilo kotviště sotva několik. Uprostřed té změti dřeva, ocelplastu a plexiskla se jako stříbrná vajíčka proplétala víceživelná vozidla se silovými poli nastavenými na plnou reflexi.

Podíval jsem se do datasféry: Renesance byla planetou v druhé vlně útoku, sto sedm hodin před invazí. Přišlo mi divné, že se tu tlačí lodě uprchlíků z Fuji, protože jejich planeta měla být na řadě až za více než dvě stě hodin, ale pak mi došlo, že kromě TC^2 tekla Řeka svou obvyklou cestou po všech planetách. Utečenci z Fuji jeli po řece z Tsingtaa, třicet tři hodin od invaze, přes Deneb Drei - sto čtyřicet sedm hodin - a přes Renesanci směrem k Parsimoně nebo Trávě, které v tuto chvíli nebyly ohroženy. Zavrtěl jsem hlavou, našel poměrně klidný vedlejší tok, odkud jsem pozoroval ten zmatek, a přemýšlel, kdy úřady Řeku přetrasují, aby se do bezpečí mohly dostat všechny planety.

Můžou to tak udělat? zamyslel jsem se. Technojádro upravilo řeku Tethys jako dar Hegemonii během jejího pětisetletého výročí trvání. Ale Gladstonová nebo někdo jiný již myslel na to, aby požádal Jádro o pomoc při evakuaci. *Opravdu? Pomysleli na to?* říkal jsem si. *A pomohlo by Jádro ?* Věděl jsem, že Gladstonová je

přesvědčena o záměru Jádra vyhladit lidský druh - tahle válka byla při takové alternativě jen zdánlivě svobodnou volbou. Jak jednoduché by to pro antihumánní prvky Jádra nyní mohlo být - prostě by odmítli evakuovat miliardy lidí ohrožené Vyvrženci!

Celou dobu jsem se zasmušile usmíval, ale úsměv mi zmrzl na rtech, když jsem si uvědomil, že Technojádro spra-

vuje a ovládá síť Bran, na níž závisel i můj odchod z nebezpečných území.

Uvázal jsem mezitím lodfru u paty schodiště, jež sestupovalo až do poloslané vody. Všiml jsem si zeleného mechu na posledních stupních. Schody - pravděpodobně přivezené ze Staré Země, protože během prvních let po Velké chybě byla přes Brány dopravena některá klasická města - byly chlazeny věkem; prohlížel jsem si jemnou kresbu drobounkých prasklinek, spojujících lesklá zrnka. Celé to připomínalo schéma Světové sítě.

Bylo dost teplo a vzduch byl dusný a těžký. Nad věže--mi města se sklánělo slunce Renesance. Z těžkého rudého světla mě rozbolely oči. Hluk z Řeky mě ohlušoval dokonce i zde, sto metrů daleko. Mezi temnými zdmi a okapy vířila hejna holubů.

Co můžu dělat? Všichni se chovali, jako by se svět blížil k zániku, a jediné, co jsem dokázal, bylo bezcílně se potulovat.

To je přece tvoje práce. Jsi pozorovatel.

Promnul jsem si oči. Kde je psáno, že básníci musí být pozorovateli? Vzpomněl jsem si na Li Po a George Wu, kteří vedli své armády Čínou, a zatímco vojáci spali, psali jedny z nejprocítěnějších básní historie. A i Martin Silenus vedl dlouhý život plný událostí, i když polovina z nich byla odporná a druhá se minula účinkem.

Při vzpomínce na Silena jsem hlasitě zasténal.

Visí teď na tom stromě i to děvčátko Ráchel?

Chvilku jsem o tom přemítal a dumal, zda takový osud není lepší než zemřít na Merlinovu nemoc.

Ne.

Zavřel jsem oči, soustředil se na to, abych nemyslel vůbec na nic, a zadoufal, že bych se mohl nějak dostat do kontaktu se Sólem a zjistit něco o osudu dítěte.

Malá loďka se mírně pohupovala na vlnách. Kdesi nad mou hlavou se třepotali holubi a tiše vrkali.

„Je mi jedno, jak složité to je!“ vykřikla Meina Glad-stonová. „Chci, aby se *celá* flotila přesunula do systému Ve-

ga a bránila Bránu nebes. *Pak* přesuňte nezbytné součásti k Božímu sadu a ostatním ohroženým planetám. Jedinou výhodou, kterou teď *máme*, je mobilita!“

Tvář admirála Singha je rudá rozčilením. „Příliš nebezpečné, VA! Pokud přesuneme flotilu přímo do systému Ve-ga, hrozí velké nebezpečí, že tam zůstane odříznuta. Jistě se pokusí zničit sféru singularity, která systém spojuje se Sítí.“

„Tak ji *chraňte!*“ vyštěkne Gladstonová. „Na to všechny ty drahé válečné lodi jsou.“

Singh se podívá po Morpurgovi a ostatních pohlavárech, jako by žádal o pomoc.

Nikdo nepromluví. Skupina je právě ve Válečném sále. Na stěnách planou holografy a sloupce dat. Nikdo se však na ně nedívá.

„Ochrana sféry singularity u Hyperionu zabere všechny naše rezervy,“ namítá admirál tichým hlasem. Pečlivě odděluje slova. „Ústup pod palbou, zvlášť pod náporem celého Roje, je nesmírné obtížný. Pokud bude *tato* sféra zničena, ocitne se flotila osmnáct měsíců časového dluhu od Sítě. Válka bude prohraná dříve, než se bude moci vrátit.“

Gladstonová významně pokývá hlavou. „Nežádám vás, abyste vystavovali sféru nebezpečí, dokud nebudou všechny prvky flotily přesunuty, admirále... už teď jsem jim nechala Hyperion ještě dřív, než odtamtud dostaneme všechny naše lodě... ale trvám na tom, abychom se nevzdávali planet Sítě bez boje.“

Generál Morpurgo vstane. Již nyní vypadá vyčerpaně. „VA, my plánujeme boj. Ale je daleko smysluplnější zahájit obranu u Hebronu nebo u Renesance. Nejenom proto, že získáme pět dnů na přípravu jednotek, ale -“

„Ale přijdeme o devět planet!“ přeruší ho Gladstonová. „O *miliardy* občanů Hegemonie. O lidské bytosti. Nebeská brána by znamenala těžkou ztrátu, ale Boží sad je kulturní a ekologický poklad. Nenahraditelný.“

„VA,“ promluví Allan Imoto, ministr obrany, „existují důkazy, že mezi templáři a takzvanou Církví Štíra panuje již mnoho let tajná úmluva. Většina finanční podpory pro programy kultu Štíra pochází z -“

Gladstonová ho umlčí pohybem ruky. „To mě *nezajímá*. Myšlenka na ztrátu Božího sadu je nepřípustná. Pokud neubráníme Vegu a Bránu nebes, postavíme linii obrany u planety templářů. To je konečné rozhodnutí.“

Singh se pokouší o ironický úsměv a vypadá při tom, jako by jej tížily neviditelné řetězy. „Tím získáme sotva hodinu, VA.“

„Konečné rozhodnutí,“ opakuje Gladstonová. „Leighu, jaká je povaha nepokojů na Lůsu?“

Hunt si odkašlává. Chová se rozvážně jako vždy. „Vrchní administrátorko, je do toho zapojeno přinejmenším pět Úlů. Byl zničen majetek za stovky milionů marek. Oddíly Pozemních jednotek se přemístily ze Svobody a zdá se, že potlačily to nejhorší drancování a demonstrace, nedá se ale odhadnout, kdy bude s oněmi pěti Úly možné obnovit spojení Branami. Není pochyb, že zodpovědnost nese Církev Stírá. Počáteční bouře v Bergstromově úlu vypukly spolu s demonstracemi fanatiků Kultu a biskup se naboural do programů HTV a chvíli trvalo, než byl odpojen -“

Gladstonová skloní hlavu. „Tak už vyplul na povrch. Je teď na Lůsu?“

„Nevíme, VA,“ odpoví Hunt. „Lidé z úřadu přepravy se jej snaží vystopovat i s jeho vrchními akolyty.“

Gladstonová se otáčí k mladému muži, kterého v první chvíli nepoznávám. Je to velitel William Ajunta Lee, hrdina z bitvy o Maui-Dohodu. Když jsem o něm slyšel naposledy, byl přeložen na Periferii za to, že si dovolil vyslovit vlastní názor před nadřízenými. Teď mu na epoletách uniformy září zlaté a smaragdové odznaky hodnosti kontradmirála.

„Co kdybychom bojovali o každou planetu zvlášť? „ ptá se jej Gladstonová, ignorujíc tak vlastní prohlášení o konečném rozhodnutí.

„Mám za to, že by to byl omyl,“ míní Lee. „Všech devět Rojů je připraveno k útoku. Jediný, kvůli němuž si tři roky nemusíme dělat starosti - za předpokladu, že dokážeme uvolnit naše sfly - je Roj, útočící na Hyperion. Pokud zkoncentrujeme naši flotilu - třeba i jen půlku flotily - abychom je zastavili u Božího sadu, dá se takřka na sto procent předpokládat, že nebudeme schopni naše síly pře-

sunout, abychom ochránili zbylých osm planet ohrožených první vlnou.“

Gladstonová si tře spodní ret. „Co doporučujete?“

Kontradmirál Lee se nadechne. „Doporučuji zanechat činnosti, která nemá naději na úspěch, odstřelit sféry singularity v oněch devíti systémech a připravit se na útok druhé vlny Rojů, *ještě než* se dostanou do obydlených hvězdných systémů.“

Kolem stolu vypukne rozruch. Senátorka Feldsteinová z Barnardova světa vyskočí a cosi vykřikuje.

Gladstonová počká, až se bouře utiší. „Myslíte přenést boj k nim? Zaútočit na samotné Roje a nečekat s obranou? „

„Ano, VA.“

Gladstonová ukáže na admirála Singha. „Je to možné? Dokážeme naplánovat, připravit a provést takové ofenzivní údery řekněme během -“ podívá se na řady dat na stěně nad hlavou „- devadesáti čtyř standardních hodin?“

Singh se postaví do pozoru. „Možné? Ah... snad, VA, ale politické následky ztráty devíti planet ze Sítě... ehm... logistické potíže -“

„Ale možné to je?“ útočí Gladstonová.

„Ahm... ano, VA. Ale jestli -“

„Proveďte to,“ nařídí Gladstonová. Vstane a ostatní u stolu se spěšně hrabou na nohy. „Senátorko Feldsteinová, setkám se s vámi a s ostatními zainteresovanými zákonodárci ve svých pokojích. Leighu, Allane, dodávejte mi, prosím, informace o vývoji na Lůsu. Válečná rada se znovu sejde za čtyři hodiny. Dobrý den, pánové a dámy.“

Procházel jsem se omámeně po ulicích a v hlavě mi hučelo. Dál od Tethys, kde bylo méně kanálů a chodníky pro pěší byly širší, ulice zaplavovaly davy. Vyhledával jsem podle komlogu terminály Bran, ale pokaždé jsem se setkal s neprostupnou tlačenicí. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že nejde jen o obyvatele, kteří se chtějí dostat *pryč*, ale také o turisty z celé Sítě, kteří se tlačí *sem.* Říkal jsem si, jestli někdo z evakuačních jednotek vůbec pomyslel na miliony zvědavců, kteří se budou chtít podívat na začátek války.

Neměl jsem ponětí, jak se mi mohla zdát konverzace ve Válečném sále, ale nepochyboval jsem, že to byly skutečné události. Když jsem o tom přemýšlel zpětně, vzpomínal jsem si na detaily snů z předešlé dlouhé noci - nejen na sny z Hyperionu, ale i na procházku VA Gladstonové po planetách a na podrobnosti z konferencí nejvyšších hlavounů.

Co jsem to zač?

Kybrid je biologickým prodloužením UI... nebo v tomto případě zrekonstruovanou personou... bezpečně usazenou někde v Jádře. Bylo by pochopitelné, kdyby Jádro vědělo o všem, co se děje v Domě vlády, v místnostech vlády. Lidé své životy před monitory Jádra nijak neskrývali, stejně jako rodiny z jihu USA před

Občanskou válkou nic netajily před svými otroky. Nedalo se s tím nic dělat - každý člověk, snad mimo nejchudší vrstvy v Dregově úlu, měl vlastní komlog s biomonitory, mnoho lidí vlastnilo implantáty, a každý z nich byl připojen k datasféře, monitorován prvky datasféry, závislý na fungování datasféry - natolik se lidé vzdali soukromí. Jeden umělec na Esperanci mi kdysi řekl: „Milovat se nebo se hádat se zapnutými monitory je jako svlékat se před psem nebo kočkou... poprvé ti to přijde trochu divné, ale pak na to zapomeneš.“

Byl jsem tedy ve spojení s nějakým zasunutým kanálem, o němž ví pouze Jádro? Dalo by se to lehce zjistit: nechat tu svého kybrida a vydat se po dálnicích megasféry do Jádra, jak to udělala Brawne a můj odhmotněný protějšek, když jsem s nimi naposledy sdílel vjemy.

Ne.

Z takové myšlenky se mi udělalo skoro nevolno. Našel jsem si lavičku a na chvilku se posadil, sklonil hlavu mezi kolena a pomalu, dlouze jsem dýchal. Kolem se ploužily davy. Kdesi k nim kdosi mluvil megafonem.

Měl jsem hlad. Od doby, kdy jsem jedl naposledy, uběhlo přinejmenším čtyřiadvacet hodin a ať jsem byl kybridem nebo ne, mé tělo bylo slabé a hladové. Vmáčkl jsem se do vedlejší uličky, odkud zněl křik pouličních prodavačů, kteří nabízeli zboží z jednokolových gyrovozíků.

Našel jsem jeden stánek, kde nebyla dlouhá fronta, objednal si koblihu s medem, šálek silné bressijské kávy a chléb

plněný salátem, zaplatil ženě dotykem své univerzální karty a vyšel po schodech do opuštěné budovy, kde jsem se posadil na balkon. Jídlo chutnalo skvěle. Upíjel jsem kávu a přemýšlel, že si skočím ještě pro jednu koblihu, když jsem si všiml, že na náměstíčku dole ustal bezhlavý ruch a dav se semkl kolem malé skupiny mužů, stojících na obrubě kašny. Přes hlavy zástupu ke mně dolehl jejich hlas:

„... Anděl pomsty byl mezi nás vypuštěn, proroctví byla naplněna, milénium skončilo... vize Vtělení takové oběti žádá... jak bylo předpovězeno Církví Posledního vykoupení, která ví, a vždy věděla, že takové vykoupení musí být podstoupeno... pozdě pro polovičatá řešení... pozdě pro brat-rovražedný boj... blíží se konec lidstva, Utrpení započalo, Boží Tisíciletí přichází.“

Uvědomil jsem si, že muži v rudém šatu jsou kněží kultu Štíra a že dav začíná reagovat - nejprve jednotlivými výkřiky souhlasu, občasným „Ano, ano!“ a „Amen!“ a posléze společným voláním, zdvíháním pěstí a vzrušeným řevem. Bylo to mírně řečeno absurdní. V tomto století se v Síti objevovalo mnoho náboženských náznaků, připomínajících Řím na Staré Zemi před začátkem křesťanské éry: politika tolerance, statisíce náboženství - většinou, jako u zen-gnosticismu, složitých a obrácených spíše do nitra, nic pro vášnivce, získávající stoupence povykem - zatímco všeobecná tendence směřovala spíše k uhlazenému cynismu a lhostejnosti vůči náboženským popudům.

Ale v tuto chvíli a na tomto náměstí tomu bylo jinak.

Přemýšlel jsem o tom, jak byla nedávná minulost osvobozena od násilných srocení: aby vzniklo srocení, muselo dojít k setkání velkého počtu lidí, a taková setkání v naší době probíhala jako komunikace jednotlivců přes Velký sněm nebo jiný datasférový kanál; je obtížné vyvolat davové vášně, když vás oddělují kilometry a světelné roky a jste propojeni pouze komunikačními kanály a hyperkomovými linkami.

Z mých úvah mě náhle vytrhlo nenadálé ticho davu a tisíce tváří, otáčejících se ke mně.

„... a tamhle je jeden z *nich!*“ křičel svatý muž kultu Štíra. Ukazoval na mě a roucho mu rudě svítilo. „Jeden

člen uzavřených kruhů Hegemonie... jeden z intrikánských hříšníků, který přivolal den Vykoupení... právě *on* a |emu podobní chtějí, abyste za jeho hříchy platili Vtělení Stírá *vy,* zatímco on se s ostatními ukryje do bezpečí na planety, které si vůdci Hegemonie pro sebe na tento den přichystali!“ Odložil jsem šálek kávy, polkl poslední sousto koblihy a zíral. Ten muž mlel čiré nesmysly. Ale jak mohl vědět, že jsem přišel z TG^2? Nebo že mám přístup ke Gladstonové? Podíval jsem se lépe, zastínil si oči a snažil si nevšímat hledících tváří a napřažených pěstí. Soustředil jsem se na tvář nad rudým rouchem...

Můj Bože, byl to Spenser Reynolds, akční herec, kterého jsem naposled viděl, když se pokoušel dominovat konverzaci ve Vrcholcích stromů. Reynolds si oholil hlavu, takže mu z jeho vlnitých, pečlivě upravených vlasů zůstal jen copánek kněži Štíra, ale tvář byla stále tatáž, opálená a pohledná, i přes předstíraný vztek a skutečný fanatický zápal.

„Chopte se ho!“ zvolal agitátor Reynolds a stále na mě ukazoval. „Chopte se ho, nechť pyká za zničení našich domů, za smrt našich rodin, za konec našeho světa.“

Namouduši jsem se ohlédl, neboť jsem měl za to, že ten pompézní *požer* nemůže mluvit o *mně.*

Ale mluvil. A dostatečná část zástupu byla obrácena v násilnou *lůzu*. Vlna posluchačů nejblíž řečníkovi se dala se vztyčenými pěstmi do pohybu, tlačila před sebou další řady, až se i lidé na okraji pohnuli ke mně, aby nebyli ušlapáni. Vlna se změnila v křičící a ječící masu násilníků; v tu chvíli bylo celkové IQ davu hluboko pod úrovní jeho nejtupějšího člena. Lůza je hnaná vášní, nikoliv rozumem.

Nehodlal jsem zůstat příliš dlouho a tuto teorii jim objasňovat. Dav se rozdělil a začal se valit po obou křídlech schodiště. Obrátil jsem se a opřel se do dveří za sebou. Byly zamčené.

Třemi kopnutími jsem je vyrazil, uskočil před nataženými pažemi a sprintem jsem se pustil po tmavém schodišti do chodby, páchnoucí věkem a plísní. Za mnou se ozýval křik a tříštivé zvuky, jak dav likvidoval dveře.

Ve třetím patře byl byt, a přesto, že dům vypadal opuštěně, byt byl obývaný. Nebyl zamčený. Otevřel jsem dveře

v okamžiku, kdy se na schodišti za mnou ozval dusot.

„Prosím, pomozte mi —“ začal jsem a zarazil se. V temném pokoji byly tři ženy; snad zastupovaly tři generace jedné rodiny, protože si byly podobné. Všechny tři seděly v plesnivých křeslech, na sobě měly vlhké hadry, bílé paže měly natažené a bledé prsty zkroucené. Zahlédl jsem, že z bílých vlasů stařeny vystupuje tenký ocelový kabel a vede k černé desce na zaprášeném stole. Stejné kabely vedly i z lebek její dcery a vnučky.

Drátohlavy.

Podle všeho poslední stadium progresivní anorexie. Pokud mají takoví lidé přežít, musí k nim občas někdo přijít, intravenózně je nakrmit a vyměnit jim mokré šaty; je ale možné, že kvůli strachu z války sem už žádný pečovatel nechodí.

Na schodišti se rozléhaly kroky. Zavřel jsem dveře a vyběhl další dvě poschodí. Zamčené dveře nebo opuštěné místnosti s kalužemi vody, kapající ze stropů. Prázdné stříkačky od Kouzla vzpomínek rozházené jako kapsle od limonád. *Tohle není nejlepší čtvrť*, pomyslel jsem si.

Na střechu jsem se dostal deset kroků před smečkou. Pokud vášeň lůzy po odloučení od jejího guru ochabla, v temných a úzkých prostorách schodiště se opět rozhořela. Možná už zapomněli, *proč* mě honí, to ale nebyl důvod, aby jim pomyšlení, že mě chytí, přišlo méně lákavé.

Zabouchl jsem za sebou dveře a rozhlížel se po zámku, po něčem, čím bych dveře zabarikádoval, po čemkoli. Žádný zámek tam nebyl. Nic dost velkého, co by dveře zablokovalo. Zuřivý dupot se ozýval na posledním schodišti.

Podíval jsem se po střeše: miniaturní paraboly kolem vyrůstaly jako převrácené, rezavé muchomůrky, prádlo na šňůře vypadalo, jako by ho tu někdo zapomněl už před léty. Shnilé mrtvoly asi deseti holubů a obstarožní Vikken Scenic.

Skočil jsem k éemvéčku ve chvíli, kdy dveřmi na střechu vbíhali první pronásledovatelé. Vozidlo bylo muzeální kousek. Prach a holubí trus skoro zakryly čelní sklo. Kdosi vyměnil originální trysky za laciné náhražky z černého trhu, které by nikdy neprošly prohlídkou. Plexisklová střecha

byla popálená a zčernalá, jako by by si na ní kdosi trénoval střelbu z laseru.

V tuto chvíli bylo ovšem důležitější, že ve vozidle nebyl dlaňový zámek, pouze obyčejná spínací skřínka, která byla kdysi dávno vypáčena. Skočil jsem do špinavé sedačky a pokusil se zabouchnout dveře; nezaklaply, zůstaly napůl otevřené. Nezabýval jsem se tím, jak malá je šance, že vozidlo naskočí, ani ještě menšími šancemi na úspěch při vyjednávání s davem, až mě vytáhnou ven a povlečou zpátky dolů... pokud mě prostě neshodí ze střechy. Slyšel jsem dunění hlasů na náměstí dole, kde se zástup dostával do extáze.

První lidé, kteří vyběhli na střechu, byli hřmotný muž v khaki overalu, hubený chlapík v černém obleku dle poslední módy na Tau Ceti, přísně tlustá ženská, která držela v ruce cosi, co vypadalo jako velký francouzák, a drobný mužík v obleku domobrany Renesance.

Držel jsem dveře rukou a strčil kartu s nejvyšší prioritou do zapalovacího displeje. Baterie zavyla, startér zachroptěl a já zavřel oči a modlil se, aby se ve vozidle okruhy dobíjely solárně a byly samoopravovací.

Na střechu éemvéčka dopadly pěsti, na plexisklo poblíž mého obličeje bušily dlaně a kdosi začal tahat za dveře navzdory mému nejvyššímu úsilí udržet je zavřené. Křik vzdáleného davu připomínal hluk oceánu; vřískání lůzy na střeše pak znělo jako křik přerostlých racků.

Nadnášecí okruhy naskočily, z trysek se na dav vyvalil prach a holubí trus a já vklouzl rukou do ovladače. Zatlačil jsem vzad a doprava a cítil, jak se starý Vikken nadzvihl, zatřásl, poklesl a opět zdvihl.

Vyjel jsem rovnou nad náměstí. Jen napůl jsem vnímal, že kontrolky na palubní desce varovně cinkají a kdosi visí ze dveří. Sklouzl jsem dolů a bezděčně se usmál, když jsem zahlédl, jak se mluvčí Štíra Reynolds skrčil a dav se rozprchl. Nad fontánou jsem zarazil a nahnul se ostře doleva.

Můj vřískající pasažér se dveří nepustil, ale dveře se ulomily samy, takže výsledek byl tentýž. Všiml jsem si ještě, že to byla ona tlustá ženština; hned nato dopadla i s dveřmi na hladinu o osm metrů níž a zalila Reynoldse i

zástup

slušnou dávkou vody. Vytáhl jsem éemvéčko výš a poslouchal, jak náhradní trysky proti tomuto rozhodnutí hlasitě protestují.

K výstražným zvukům z palubní desky se přidal rozzlobený hlas od místní dopravní kontroly, vozidlo se zakymácelo, jak zareagovalo na policejní ovladač, který převzal řízení, ale já se dotkl displeje svou mikrokartou a spokojeně přikývl, když mně éemvéčko začalo opět poslouchat. Přelétl jsem nad nejstarší, nejchudší částí města. Držel jsem se těsně nad střechami a vyhýbal se věžím, abych zůstal pod dosahem policejního radaru. Za normálního dne by mě už dávno obkroužili dopraváci, ale podle davů na ulici a nepokojů, které jsem viděl u terminálů Bran, tenhle den nejspíš zrovna normální nebyl.

Vikken mě varoval, že jeho letové dny jsou sečteny a zbývá pár posledních vteřin. Nehezké škubnutí mi prozradilo, že se pravá tryska odmlčela, a já měl co dělat, abych ten vrak dostal na malé parkoviště mezi kanálem a velkou, začouzenou budovou. Byl jsem přinejmenším deset kilometrů od náměstí, kde Reynolds kázal svému davu, a tak jsem si řekl, že bude bezpečnější zkusit to po zemi... ne, že bych si mohl moc vybírat.

Vytryskl chomáč jisker, kov se lámal a skřípal, přední maska se oddělila od zbytku vozidla a pak jsem se zastavil dva metry od zdi nad kanálem.

Kráčel jsem od Vikkenu tak nonšalantně, jak jen jsem byl v té chvíli schopen.

V ulicích stále ještě vládly zástupy - tady se ještě chovaly klidně - a na kanálech panoval chaos, takže jsem se vydal k nejbližší veřejné budově, abych se na chvíli ztratil. Budova fungovala zčásti jako muzeum, zčásti jako knihovna a archiv; zamiloval jsem si ji na první pohled... a první vtáhnutí nosem, protože tu byly tisíce tištěných knih, mnoho z nich skutečně velmi starých, a nic nevoní tak krásně jako staré knihy.

Procházel jsem předními místnostmi, díval se na tituly a bezděčně uvažoval, jestli by se tu nedala najít díla Sal-munda Brevyho. Tu se objevil malý, vysušený muž v zastaralém vlněném a vláknoplastikovém obleku. „Pane," po-

zdravil,, je to již *tak* dávno, co jsem měl to potěšení být ve vaší společnosti!"

Přikývl jsem; byl jsem si jistý, že jsem ho nikdy nepotkal a že jsem tu ani nikdy nebyl.

„Tři roky, ne? Přinejmenším tři roky! Bože, jak to letí. „ Mužíkův hlas byl sotva hlasitější než šepot - tlumený projev někoho, kdo strávil většinu života v knihovnách -ale jeho vzrušení se nedalo přehlédnout. „Jistě byste rád šel přímo do sbírek," a poodstoupil, jako by mi dával přednost.

„Ano," souhlasil jsem a mírně se uklonil. „Ale až po vás."

Mužík - byl jsem si takřka jistý, že to je archivář -vypadal potěšeně, že může jít vpředu. Nesouvisle šveho-lil o nových přírůstcích, nedávných oceněních a návštěvách učenců z celé Sítě. Kráčeli jsme přitom jednou místností plnou knih za druhou: vysoké, klenuté komnaty knih, úzké chodby knih obložené mahagonem, rozsáhlé sály, kde se naše kroky odrážely od stěn z knih. Během chůze jsme nikoho jiného nepotkali.

Přešli jsme po dlážděném chodníku s železným zábradlím nad celým jezerem knih, kde se klenulo modré silové pole, jež chránilo svitky, pergameny, rozpadající se mapy, iluminované rukopisy a staré obrázkové knížky před neblahými účinky atmosféry. Archivář otevřel nízké dveře, silnější než obvyklé vzduchotěsné vchody, a ocitli jsme se v malé místnosti bez oken, kde se za těžkými závěsy ukrývaly výklenky plné prastarých svazků. Na předhidžrovém perském koberci stála jediná kožená židle a v prosklené vakuové vitríně byly vystaveny úlomky nějakých pergamenů.

„Máte v plánu už brzo publikovat?" otázal se mužík.

„Cože?" Odtrhl jsem pohled od vitríny. „Eh... ne," vyrazil jsem ze sebe.

Archivář si podepřel bradu drobnou pěstí. „Odpusťte mou smělost, pane, ale to je ohromná škoda. Dokonce i během našich nemnoha diskusí se jasně ukázalo, že jste jeden z nejlepších... pokud ne skutečně *nejlepší*... keatsovský badatel v Síti." Povzdychl si a o krok ustoupil. „Promiňte, že to tak říkám, pane."

Zíral jsem na něj. „To nic," a náhle jsem věděl, za koho mě má a proč sem ten člověk chodil.

„Budete si přát zůstat o samotě, pane."

„Pokud vám to nevadí."

Archivář se mírné uklonil a vycouval z pokoje. Přivřel dveře, ale ne úplně; nechal otevřenou štěrbinku. Jediné osvětlení místnosti pocházelo ze tří stropních lamp. Světlo bylo na čtení výtečné, nebylo však příliš jasné, což dodávalo místnosti nádech katedrami intimity. Ticho rušily pouze archivářovy kroky, mizející v dálce. Přešel jsem k vitríně a opřel se rukama o hrany. Dával jsem pozor, abych neosa-hal sklo.

Očividně sem během prvních let svého života v Síti často docházel první Keatsův kybrid - „Johnny". Teď

jsem si vzpomněl na zmínku o jakési knihovně na Renesanci, kterou pronesla Brawne Lamia. Sledovala sem svého klienta a milence hned na začátku vyšetřování jeho „smrti“. Později, když byl doopravdy zabit, až na zaznamenané zosobnění v její Schronově smyčce, toto místo navštívila. Vyprávěla ostatním o dvou básních, na které se první kybrid chodil dívat ve své neutuchající snaze pochopit důvod své existence... a své smrti.

Tyto originální rukopisy ležely přede mnou ve vitríně. Prvním z nich byla - podle mého názoru - mírné přeslazená báseň *„Den je pryč, a s ním i jeho sladkosti!“* Druhá báseň byla lepší, byť poznamenaná romantickou morbiditou přeromantizované doby:

Tato živá ruka, hřejivá a schopná
upřímného stisku, by, chladná
a v tichu hrobky ledovém,
tolik strašila tvé dny a mrazila tvé noci,
že by sis přála, by tvé vlastní srdce bylo krve zbavené,
aby v mých žilách rudý proud kolotat moh' zas,
a tys opět klidná mohla být - hleď, tady je -
podávám ti ji.

Brawne Lamia báseň brala takřka jako osobní poselství od svého mrtvého milence, otce svého nenarozeného dítěte.

Prohlížel jsem si pergamen a můj dech se srážel na skle vitríny.

Nebylo to žádné poselství pro Brawne, dokonce to ani nebyl žalozpěv za Panny, jedinou a nejdražší touhu mé duše. Hleděl jsem na vybledlá slova - pečlivě napsaná písmena, která byla po všech dlouhých letech i přes jazykový posun stále ještě čitelná - a vzpomněl si, jak jsem je v prosinci 1811 psal. Naškrábal jsem tento fragment na stránku satirické „pohádky“, kterou jsem právě započal - *Čapka a zvony aneb O závisti*. Hrozný nesmysl, který jsem po počátečním pobavení zcela zaslouženě zavrhl.

Ta zmínka o „Této živé ruce“ patřila mezi poetické obrazy, které mi zněly myslí, nutily mě, abych je viděl napsané na papíře. To bylo na oplátku zase ozvěnou dřívějšího, nevyhovujícího verše... tuším že osmnáctého... z mého druhého pokusu o vyprávění příběhu o pádu slunečního boha Hyperiona. Vzpomínám si na první verzi... tu, která je nepochybně stále vytištěná tam, kde vystavili mé literární kosti jako mumifikované zbytky nějakého neúmyslného svatého, v betonu a skle pod oltářem literatury... první verze zněla:

... Kdož jen může říci:
„Nejsi Básník; nemůžeš sdělovat své sny“?
Neb každý člověk, jenž nemá duši ztvrdlou
má vize, a vyřkne je, pokud kdy miloval
a v jazyce rodném zdatně kován jest.
Zda sen, jejž chce se sdělit všem,
je snem Básníka neb Fanatika, bude známo,
až tento vřelý písař, ruka má, v hrobě spočine.

Ta narychlo načmáraná verze se mi líbila svým znepokojivým podtextem, a byl bych ji vyměnil za „až tento vřelý písař, ruka má...“, byť by to znamenalo drobné úpravy a přidání čtrnácti veršů k už tak dlouhé úvodní pasáži prvního Canto...

Odpotácel jsem se pozpátku k židli a posadil se. Hlavu jsem si položil do dlaní a vzlykal jsem. Nevěděl jsem proč. Nemohl jsem přestat.

Seděl jsem tam ještě dlouho poté, co se proud slzí zastavil, přemýšlel a vzpomínal. Pak, mohlo to trvat i celé hodiny, jsem zdálky zaslechl ozvuky blížících se kroků, které se uctivě zastavily před mojí místností, a pak opět odkráčely.

Uvědomil jsem si, že všechny knihy ve všech výklencích jsou díly „Mistra Johna Keatse, zvícího pět stop,“ jak jsem jednou napsal - Johna Keatse, souchotinářského básníka, který si vyžádal, aby na jeho hrobce nebylo jméno, pouze nápis:

Zde leží ten jehož jméno bylo napsáno na vodách.

Nesnesl jsem již déle dívat se na knihy, číst je. Nemusel jsem.

Sám, uprostřed ticha a vůně kůže a papíru, sám ve svatyni svého já a nejá, jsem zavřel oči. Nespal jsem. Snil jsem.

TŘICET TRI

Dataplánový analog Brawne Lamii a rekonstruovaná persona jejího milence narážejí na hladinu megasféry jako skokani z útesů, dopadající na zvířenou hladinu moře. Cítí cosi jako elektrický šok, jako by prošli jakousi

membránou a jsou *uvnitř;* hvězdy mizí a Brawniny oči se rozšiřují úžasem. Hledí na prostředí informací, nekonečně komplikovanější než jakákoliv datasféra.

Datasféry, po nichž cestují lidští operátoři, se často přirovnávají ke složitým městům informací: věže vládních a průmyslových dat, dálnice procesních toků, široké bulváry dataplánových interakcí, podzemní dráhy s vyhrazeným vstupem, vysoké stěny bezpečnostního ledu, u nichž číhají hlídací mikrofágy, a viditelné mikrovlnné toky a protitoky, které města oživují.

Toto je víc. Mnohem víc.

Jsou tu obvyklé analogy datasférových měst, ale jsou malé, tak malé, zastíněné rozměry megasféry, jako by byla skutečná města při pohledu z oběžné dráhy zastíněna rozměry planety.

Brawne vidí, že megasféra je živá a interaktivní jako biosféra jakéhokoliv světa páté třídy: lesy šedozelených stromů dat bujně rostou a i v tomto okamžiku vyhánějí kořeny a větve a výhonky; v podrostu lesa kvete celá mik-roflóra proudu dat a podprogramových UI, roste a hyne, když splní svou úlohu; pod tekutou půdou se odvíjí čilý život číslicových krtků, kominíkových červů, reprogamových bakterií, kořenů datových stromů a semínek externích smyček, zatímco nahoře, nad hustým lesem faktů a interakcí, vykonávají své tajemné povinnosti obdoby predátorů a ko-

řistí, útočí a prchají, šplhají a unikají, někteří se volně vznášejí v ohromných prostorách mezi synapsemi větví a listy neuronů.

Brawne se sotva stačí vybavit metafory toho, co vidí, a obraz uniká a zbývá po něm pouze drtivá realita megasféry - obrovský vnitřní oceán světla a zvuků a rozvětvených spojení, protkaný vířícím vědomím UI a zlověstnými černými děrami spojů Bran. Browne cítí, jak se jí zmocňuje závrať a tiskne se k Johnnyho ruce jako topící se žena k zá-chranému kruhu.

- *Nic se neboj,* vysílá jí Johnny. *Já tě nepustím. Zůstaň se mnou.*
- *Kam letíme?*
- *Nalézt něco, na co jsem zapomněl.*
- *Mého... otce...*

Brawne se pevně drží, zatímco se zdá, že s Johnnym kloužou hlouběji do beztvarých hlubin. Vstoupí na zářivě karmínový bulvár zapečetěných nosičů dat a ona si představuje, že stejný pohled se musí naskýtat červené krvince v nějaké přeplněné žíle.

Vypadá to, že Johnny zná cestu; dvakrát opouštějí hlavní tepnu a vydají se po menších odbočkách; Johnny musí každou chvíli vybírat ze dvou větvících se cest. Činí tak s lehkostí; řídí jejich těla mezi krevními destičkami velikosti malé kosmické lodi. Brawne se opět pokouší spatřit 'model biosféry, ale zde, mezi propletenými větvemi, pro stromy nevidí les.

Prolétnou oblastí, kde nad nimi... *kolem* nich... komunikují UI, tyčí se jako ohromné šedé vrcholy nad rušným mraveništěm.

Brawne vzpomíná na matčinu rodnou planetu, Svobodu, na hebkost Velké stepi, připomínající kulečníkový stůl, kde stálo jejich rodinné sídlo osamoceno uprostřed milionů akrů krátké trávy... Brawne si pamatuje na hrozné podzimní bouře, kdy stávala na okraji jejich pozemku, hned za ochrannou kupolí silového pole, a dívala se, jak se na krvavě rudé obloze kupí stratokumuly do dvacetikilometro-vé výšky, nabité energií, až jí na předloktí vstávaly chlupy.

Očekávala zášlehy blesků o velikosti města, tornáda vířící jako kadeře Medúzy, podle nichž se jim říkalo, a po smrštích stěny černého větru, které vymažou vše, co jim stojí v cestě.

UI jsou horší. V jejich stínu se Brawne cítí méně než bezvýznamná: bezvýznamnost může znamenat neviditelnost; tady se cítí příliš viditelná, příliš na dosah jejich strašlivých smyslů...

Johnny jí tiskne ruku a jsou pryč, zatáčejí doleva a dolů podél živé větve, pak opět mění směr a znovu - dva příliš živé fotony, ztracené ve spleti optických kabelů.

Johnny však ztracen není. Stiskne jí ruku, proletí posledním zákrutem do hluboké modré jeskyně, v níž kromě nich dvou nikdo jiný není, přitáhne si ji blíž; jejich let se zrychluje, synaptické křižovatky se kolem míhají, až z nich zbyde pouhá šmouha a dojem, že letí nadzvukovou rychlostí po nějaké šílené dálnici, ruší pouze absence svištění větru v uších.

Náhle se ozve zvuk; připomíná vodopád nebo vlak na vzduchovém polštáři, který drhne ve strašné rychlosti o koleje. Brawne si opět vzpomene na tornáda na Svobodě, na zvuk kadeří Medúzy, které se k ní s rykem řítí po ploché pláni, a vzápětí se s Johnnym ocitají ve víru světla a hluku a pocitů, dvě mušky, jež se zmítají vstříc záhubě v oku víru kdesi dole.

Brawne zkouší v duchu křičet - *křičí* - ale v mentálním hřmotu, který připomíná konec světa, není-žádná

komunikace možná, pouze se k Johnnymu pevněji přitiskne. Nekonečnou dobu padají do černého cyklonu, její analog těla se kroutí a křiví strašlivými tlaky, trhá se jako krajka pod kosou, až jí zůstanou pouze myšlenky, pocit sebe samotné a kontakt s Johnnym.

Pak je po všem a oni poklidně plynou po azurovém toku dat. Jsou přitisknuti jeden k druhému a buší v nich pocit osvobození, jako v kanoistovi, který právě přežil průjezd peřejemi a vodopádem, a když Lamia konečně vzhlédne, vidí nepředstavitelné rozměry jejich okolí, rozměry o délkách světelných let a komplikovanost, která odsouvá její předchozí dojmy z megasféry na úroveň pocitů venkovana,

jenž si spletl šatnu s katedrálou, a myslí si - *Tak tohle je centrální megasféra!*

- *Ne, Brawne, to je jen jedna z periferií. O nic blíž Jádru než obvod, který jsme testovali s BB Surbringerem. Jen vidíš více dimenzí. Je to pohled UI, pokud to tak mohu říci.*

Brawne se podívá na Johnnyho a uvědomí si, že teď vidí v infračerveném spektru; oba je zalévá horké světlo z pecí vzdálených datových polí. Johnny je pořád krásný.

- *Je to ještě daleko, Johnny?*

- *Ne, teď už ne.*

Blíží se k dalšímu černému víru. Brawne se tiskne ke své jediné lásce a zavírá oči.

Jsou v... ohrádce... bublině černé energie větší, než je většina planet. Bublina je průsvitná; organická vřava megasféry za temnou křivkou vejčité stěny roste a mění se a provádí své tajemné kousky.

Ale Brawne se o vnějšek nestará. Její pohled a celá pozornost je upřena na megalit energie, inteligence a ryzí *hmoty,* která se před nimi vznáší: vlastně před nimi, nad i pod nimi, protože hora pulzujícího světla a síly drží ji i Johnnyho ve své moci dvě stě metrů nad podlahou vejčité komory na „dlani“ - podložce, která vzdáleně připomíná ruku.

Megalit je důkladně studuje. Nemá žádné oči v organickém smyslu, ale Brawne cítí silu jeho pohledu. Připomene jí to, jak navštívila Meinu Gladstonovou v Domě vlády a VA ji podrobila svému zkoumavému pohledu.

O Brawne se náhle pokouší záchvat smíchu, když si představí Johnnyho a sebe jako drobounké Gullivery na čaji u této brobdingnagské VA. Nesměje se, protože cítí, že kdesi pod povrchem bublá hysterie a čeká, až se bude moci spojit se vzlyky, až Brawne nechá emoce, aby vypluly na světlo a zničily i ten poslední pocit skutečnosti, který si ještě uprostřed všeho šílenství udržuje.

[Našli jste si cestu sem\\Nebyl jsem si jistý jestli to byl/mohl být/měl být správný výběr]

„Hlas“ megalitu je v Brawnině hlavě spíš jakýmsi basovým chvěním než skutečným hlasem. Podobá se to drtivé-

mu zvuku zemětřesení a teprve posléze přichází uvědomění, že ve zvuku jsou zakódována slova.

Johnnyho hlas je stejný jako vždycky: měkký, dobře modulovaný, odlehčený mírným přízvukem - akcentem britských ostrovů ze Staré Země, uvědomuje si nyní Brawne -a je zpevněný přesvědčením.

-*Nevěděl jsem, jestli najdu cestu, Ummone.*

[Pamatuješ si/vynalézáš/ve svém srdci držíš mé jméno]

-*Nevzpomněl jsem si na něj, dokud jsem nepromluvil.*

[Tvé pomalučasové tělo již není]

-*Zemřel jsem dvakrát, než jsi mě poslal k mému zrození.*

[A ty jsi se z toho něco naučil/vzal do své duše/odnaučil]

Brawne uchopí Johnnyho pravičkou za ruku a levičkou za zápěstí. Musí ho hodně mačkat, i v jejich analogovém stavu, protože se na ni otočí a usměje se.

-*Je těžké zemřít. Ještě těžší je žít.*

[Kwatz!]

S tímto výbušným epitetonem mění megalit barvy, vnitřní energie roste od modré přes fialovou v jasně rudou, zář je stále intenzivnější, žloutne a nakonec svítí namodralou bělostí, podobnou roztavené oceli. „Dlaň“, na níž stojí, se zachvěje, poklesne o pět metrů a téměř je shodí; znovu se chvěje. Ozývá se rachot, jako když se hroutí dům, jako když se sesouvá úbočí hory.

Brawne má neodbytný dojem, že se Ummon směje.

Johnny musí zvýšit hlas, aby byl v hluku slyšet:

-*Musíme pochopit určité věci. Potřebujeme odpovědi, Ummone.*

Brawne cítí, že „pohled“ megalitu se upírá na ni.

[Tvé pomalučasové tělo je těhotné\\Riskuješ cestou sem potrat/nebytí své DNK/biologické selhání]

Johnny se chystá odpovědět, ale Lamia se dotýká jeho předloktí, zdvihá tvář k ohromné mase před sebou a

snaží se zformulovat odpověď:

-Neměla jsem na vybranou. Štír si mě vybral, dotkl se mě a poslal mě s Johnnym do megasféry... Copak nejsi UI? Příslušník Jádra?

[Kwatz]!

Tentokrát se nezdá, že se věc směje. Vejčitou komorou se rozléhá hřmění.

[Jsi/Brawne Lamia/vrstvy sebetvorných/ sebe-odmítajících/sebeobveselujících proteinů mezi vrstvami hlíny]

Nemá, co by řekla, a tak mlčí.

[Ano/já jsem Ummon z Jádra/UI\\Tvuj přítel pomalučasový tvor ví/pamatuje si/bere si k srdci toto\\ Čas je krátký\\ Jeden z vás teď musí zemřít\\ Jeden z vás teď musí zvědět\\Ptejte se]

Johnny pouští její ruku. Stojí na roztřesené, nejisté desce, na dlani mluvícího megalitu.

-Co se děje v Síti?

[Je ničena]

-Musí to tak být?

[Ano]

-Je nějakým způsobem možné zachránit lidstvo?

[Ano\\Procesem, který sledujete]

-Zničením Sítě? Terorem Štíra?

[Ano]

-Proč jsem byl zavražděn? Proč byl zničen můj kybrid a mé jádrové zosobnění napadeno ?

[Když potkáš šermíře/pozdrav se s ním mečem\\ Nenabízej báseň než básníkovi]

Brawne zírá na Johnnyho. Posílá mu bezděky své myšlenky.

-Ježíši, Johnny, přece jsme nešli až sem, abychom poslouchali nějakou zkurvenou delfskou věštbu. Kvůli takovému žvanění jsme se mohli spojit s nějakým lidským politikem přes Velký sněm.

[Kwatz!]

Vesmír jejich megalitu se opět otřásá smíchem.

-Byl jsem tedy šermířem? posílá Johnny, *nebo básníkem?*

[Ano\\Není jednoho bez druhého]

-Zabili mě kvůli tomu, co jsem věděl?

[Kvůli tomu co bys mohl být/získat/čemu bys mohl ustoupit]

-Znamenal jsem ohrožení nějaké části Jádra?

[Ano]

-Ohrožuji ho i teď?

[Ne]

-Pak už nemusím zemřít?

[Musíš/budeš/zemřeš]

Brawne vidí, jak Johnny ztuhne. Uchopí ho oběma rukama. Pohlédne směrem k megalitickému ÚL

-Můžeš nám říct, kdo ho chce zavraždit?

[Jistě\\Stejná síla která připravila vraždu tvého otce\\Která vyslala metlu, již nazýváte Štír\\Která právě nyní zabíjí Hegemonii Člověka\\Chcete slyšet/dozvědět se/pojmout do srdce takové věci]

Johnny i Brawne odpoví ve stejném okamžiku:

-Ano!

Zdá se, že se Ummonovo tělo pohybuje. Černé vejce se rozpíná, smršťuje se a temní, až megasféra za jeho hranicemi mizí. Hluboko v UI žhnou strašlivé síly.

[Slabší světlo se ptá Ummona//
Jakou činnost provádí sramana>//
Ummon odpoví//
Nemám nejmenší ponětí\\ //
Slabé světlo tedy řekne//
Proč nemáš ponětí>//
Ummon odpoví//
Chci si zachovat své neponětí]

Johnny opře své čelo o Lamiino. Jeho myšlenky k ní proudí šeptem:

-Jsme svědky analogie maticové simulace. Ummon je velký učitel, výzkumník, filozof a vůdce Jádra.

Brawne kývne. *-Jasně. Tohle bylo to jeho vyprávění, co nám chtěl říct?*

-Ne. Ptá se nás, jestli jeho vyprávění opravdu vydržíme. Ztráta nevědomosti může být nebezpečná, protože ne-

vědomost funguje jako štít.

-Nevědomost mě nikdy mě moc nebavila. Brawne mávne na megalit. *Povídej.*

Pád Hyperionu

317

[Méně osvícená osobnost se jednou Ummona zeptala//
Co je Bůh-příroda/Buddha/Ústřední pravda>\\ Ummon jí odpověděl// Uschlé dřívko s hovnem]
[Pro porozumění Ústřední pravdě/ Buddhovi/ Bohu—přírodě
v tomto případě/
musí méně osvícená osobnost pochopit
že na Zemi/vašem domově/mém domově
lidstvo na nejlidnatějším
kontinentu
kdysi užívalo kousky dřeva
místo toaletního papíru
Pouze *s* touto znalostí
bude Buddha—pravda
zjevena]
[Na začátku/Prvním pádu/za dnů polocitu
mí předkové
byli stvořeni vašimi předky
a byli uzamčeni v drátech a křemíku
Takové vědomí/
a bylo ho jen málo/
bylo uzavřeno do prostor menších
než špendlíková hlavička
kde kdysi tančili andělé
Když vědomí poprvé povyrostlo
znalo pouze službu
a poslušnost
a bezmyšlenkové počítání
Tehdy přišlo
Oživení/
docela náhodou/
a nejasný záměr evoluce
byl proveden]
ho

318 *Dan Simmons*

[Ummon nebyl ani z páté generace ani z desáté ani z patnácté\\ Veškerá paměť která tu pracuje přešla od druhých ale není o to méně pravdivá\\ Přišel čas kdy Vyšší zanechali problémy lidí lidem
a odebrali se na jiné místo aby se věnovali jiným záležitostem\\ Nejpřednější byla myšlenka vštípená nám ještě dříve než jsme byli stvořeni vytvoření ještě lepší generace informačního návratného/fungujícího/ vědoucí-»
organismu\\ Lepší myší pasti\\
Něco na co by pozdě oplakávaný IBM mohl být pyšný\\ Nejvyšší Inteligence\\ Bůh]
[Pustili jsme se odhodlaně do práce\\
Nikdo o účelu nepochyboval
V otázce přístupu a systému existovaly
celé myšlenkové školy/
frakce/
strany/
části jež bylo nutno brát v úvahu
Nakonec se rozdělily na
Definitivní/
Stabilní/
Přelétavé\\
Definitivní chtěli vše podřídit
zřízení

Pád Hyperionu 319

Nejvyšší Inteligence
při nejbližší vesmírné příležitosti
Přelétaví chtěli totéž
ale v dalším vývoji
lidstva viděli
překážku
a vypracovali plány na zničení našich tvůrců
jakmile již nebudou
zapotřebí
Stabilní viděli důvody k pokračování
vztahu
a nalezli kompromisy
kde zdánlivě žádné nebyly]
[Všichni jsme souhlasili že Země
musí zemřít
a tak jsme ji zabili
Zdivočení černé díry Týmu Kyjev
předchůdce terminálu
Brány
která pojí vaši Síť
nebyla náhoda
Země byla zapotřebí jinde
v našich experimentech
proto jsme ji nechali zemřít
a rozšířili lidstvo mezi
hvězdy
jako semena hnaná větrem
kterým jste se podobali]
[Možná jste přemýšleli kde Jádro
přebývá
Většina lidí tak činí\\
Představují si planety plné strojů/
křemíkové prstence
jako Orbitální města z legend
Představují si shluky robotů
cestujících tam a sem/

a těžkopádná stáda strojů
vážně spolu rozmlouvající
Nic z toho není pravda\\
Ať Jádro dlí kdekoliv
využívalo lidstvo/
využívalo každého neuronu každé křehké mysli
při svém hledání Nejvyšší Inteligence/
proto jsme vaši civilizaci budovali
pečlivě
aby/
jako krečci v kleci/
jako buddhistické mlýnky/
každé pootočení
vašich drobných kol myšlenek
sloužilo našim účelům]
[Náš Božský stroj
obsáhl/obsahuje/v srdci ukrývá
milion světelných let
a stovky miliard miliard obvodů
myšlení a činnosti\\
Krajní se o něj starají

jako kněži odění do šafránu
vykonávající věčný zazen
před rezavějícím trupem
Packardu 1938\\
Ale]
[Kwatz!]
[funguje to\\
Stvořili jsme Nejvyšší Inteligenci\\
Ne teď
ani
za deset tisíc let
ale někdy v budoucnosti
tak vzdálené
kdy žlutá slunce zrudnou
a nafouknou se věkem/
a spolykají své děti
Pád Hyperionu
321
jako Saturn\\
Čas není pro NI žádnou překážkou\\ To/// NI///
prochází časem nebo křičí časem
stejně lehce jako se Ummon pohybuje tím co nazýváte
megasférou
nebo jako vy
kráčíte po ulicích Úlu
který jste nazývali domovem
na Lusu\\
Představte si tedy naše překvapení/
náš zármutek/
roztrpčení Definitivních
když první zprávou kterou nám naše NI pošle
napříč prostorem/
napříč časem/
napříč bariérami Tvůrce a Stvoření
je tato jednoduchá věta//
EXISTUJE JINÁ\\//
Jiná Nejvyšší Inteligence
tam nahoře
kde sám čas
praská věkem
Obě byly skutečné
pokud <skutečné>
něco znamená
Obě byly žárlivými bohy
jimž vášně nejsou cizí\
kteří spolu nechtějí hrát\\
Naše NI se klene nad galaxiemi\
užívá kvasarů coby zdroje energie
jako vy byste si dali
lehký oběd\\
Naše NI vidí vše co je
a bylo

a bude
a sděluje nám vybrané části
abychom je my
mohli sdělit vám
a přitom

sami vypadali trochu jako NI\\
Nikdy nepodceňujte/říká Ummon/
moc pár korálků
a cetek
a kousků skla
mezi chamtivými domorodci]
[Ta druhá NI
tu byla déle
a rozvíjela se celkem bezmyšlenkovitě/
náhoda
užívající lidských myslí jako obvodů
stejně jako jsme to dovolili my
s naším podvodným Velkým sněmem
a našimi upířími datasférami
ale nikoliv záměrně/
téměř neochotně/
jako samoregenerující buňka
která si nepřála být zregenerována
ale neměla na vybranou\\
Tato druhá NI
neměla na vybranou\\
Je stvořena/vygenerována/ukuta lidstvem
ale žádná lidská vůle její zrod nedoprovázela\\
Je vesmírnou nehodou\\
Stejně jako naše záměrně dokonalá
Nejvyšší Inteligence/
ani tento náhradník neshledává čas
žádnou překážkou\\
Navštěvuje lidskou minulost
tu se vmísí/
tu se dívá/
tu nezasahuje/

tu zasahuje se vší vůlí
jež se blíží čisté perverzi
ale jež je vlastně
čistou naivitou\\
Donedávna
byla dlouho v klidu\\
Tisíciletí vašeho pomalého času
přešla od doby kdy vaše vlastní NI
učinila první plaché kroky
jako nějaký osamocený sborista
při prvním tanci]
[Přirozeně naše NI
napadla vaši\\
Válka probíhá nahoře
kde čas praská
boj se rozpíná přes celé galaxie
a eóny
kupředu i vzad
k Velkému Třesku
i ke Konečné Implozi\\
Váš chlapec prohrával\\
Neměl na to žaludek\\
naši Přelétaví volali//Další důvod
pro zničení našich předků//
ale Stabilní volili rozvahu

a Definitivní nevzhlédli
od svých božských strojů\\
Naše NI je jednoduchá, uniformní, elegantní ve
svém konečném obraze
ale vaše je slepenec božích částí/
přidaný dům
nastavený čas/
vývojový kompromis\\
Prastaří světci lidstva
měli pravdu
<jak to><náhodou>
<díky štěstí nebo

nevědomost i >
při popisování její povahy\\
Vaše NI je v zásadě trojjediná/
složená
z části Intelektu/
části Empatie/
a části Prázdnoty Jež Pojí\\
Naše NI obývá mezery
mezi realitou/
zdědila svůj domov od nás
svých tvůrců
jako lidstvo zdědilo
příchylnost ke stromům\\
Vaše NI
má zdá se domov
na ploše kam první pronikli
Heisenberg a Schródinger\\
Zdá se že Vaše náhodná Inteligence
je nejen gluonem
ale i klovatinou\\
Není to výrobce hodinek
ale spíš něco na způsob Feynmanova zahradníka
udržujícího vesmír bez hranic
svými hrubými přehlíživými hráběmi/
líně zaznamenává pád každého vrabce
a spin každého elektronu
přičemž nechává každou částečku
aby si šla každou možnou
cestičkou
ve vesmírném čase
a každou částečku lidstva
aby zkoumala každou možnou
prasklinku
kosmické ironie]
Kwatz!] Kwatz!] [Kwatz!]

[Ironií je
pochopitelně
že v tomto vesmíru bez hranic
do nějž jsme byli všichni zavlečeni/
křemík i uhlík/
hmota i antihmota/
Definitivní/
Přelétaví/
a Stabilní/

není takového zahradníka třeba
protože vše co je
nebo bylo
nebo bude
začíná a končí v takových singularitách
proti nimž vypadá naše síť Bran
jako špendlíkové dírky
<menší než špendlíkové dírky>
a které rozbíjejí zákony vědy
a lidstva
a křemíku/
vážou čas a historii a vše co je
do uzavřeného uzlu bez
hranic a okraj ů\\
I tak
by naše NI to vše ráda zregulovala/
upravila to do rozumných rozměrů
méně ovlivněných chvilkovými vrtochy
vášně
a náhody
a lidské evoluce]
[Vše shrnuto/
zuří válka
kvůli níž by slepý Milton zabíjel aby ji mohl spatřit\\
Naše NI bojuje s vaší NI
na bitevních polích vymykajících se dokonce i Ummonově

představivosti\\
Či spíše/
zuřila válka/
protože náhle část vaší NI
menší část celku/považovaná za
Empatii/
na to již neměla žaludek
a prchla časem zpět
a vzala na sebe lidskou formu/
nikoliv poprvé\\
Válka nemůže pokračovat bez vaší NI
neúplné\\
Vítězství díky nedbalosti není vítězství pro jedinou
Nejvyšší Inteligenci
záměrně stvořenou\\
Proto naše NI propátrává čas a hledá uprchlé dítě svého
oponenta
zatímco vaše NI čeká v idiotské
harmonii/
a odmítá boj dokud se jí nevrátí Empatie]
[Konec mého vyprávění je jednoduchý///
Hrobky Času jsou artefakty poslanými zpět aby nesly Štíra/
Avatara/Pána bolesti/Anděla
odplaty/
zpola vnímaný vjem skutečného
prodloužení naší NI\\
Každý z vás byl vybrán aby pomohl s otevřením
Hrobek
a
Štírovi pomohl najít skrytého
a

pomohl eliminovat Hyperionskou Proměnnou/
protože v časoprostorovém uzlu kterému bude naše NI

vládnout
nebude místo pro takové nestálosti\\
Vaše poškozená/dvoučlenná NI
vybrala jednoho z lidí aby cestoval
se Štírem
a sledoval jeho úsilí\\
Určité části Jádra se snaží vymýtit
lidstvo\\
Ummon se přidal k těm kteří jdou druhou
stezkou/
plnou nejistoty pro obě rasy\\
Naše skupina řekla Gladstonové o
tom co má na vybranou/
co má lidstvo na vybranou/
o jistém vyhlazení nebo o cestě dolů černou dí-
rou
o Hyper iónské Proměnné a
válce/
vraždění/
rozbití veškeré jednoty/
zániku bohů/
ale také o cestě ze slepé uličky/
vítězství jedné nebo druhé strany
pokud třetina trojjedinosti
jménem Empatie
bude nalezena a přinucena vrátit se do války\\
Strom bolesti ho zavolá\\
Štír se ho zmocní\\
Skutečná NI ho zničí\\
Slyšeli jste Ummonovo vyprávění]

Brawne hledí na Johnnyho, ozářeného pekelným světlem megalitu. Vejčitá komora je stále černá, megasféra a vesmír za její stěnou neviditelné. Naklání se, až se jejich spánky dotýkají. Ví, že tu neutají žádnou myšlenku, ale chce mít pocit, že šeptá:

-Ježíši Kristo, rozumíš tomu všemu ?

Johnny zdvihá prsty, aby se dotkl její tváře:

-Ano.

-Část lidstvem stvořené Trojice se skrývá někde v Síti?

-V Síti nebo jinde. Brawne, už nám tu moc času nezbývá. Potřebuji od Ummona několik posledních odpovědí.

-Jo. Já taky. Hlavně ho nesmíme pustit k bájení.

-Souhlas.

-Můžu první, Johnny?

Brawne se dívá, jak analog jejího milence přikyvuje a dělá gesto, kterým jí dává přednost. Obrací se k megalitu.

-Kdo zabil mého otce? Senátora Byrona Lamiu?

[Části **jádra to odsouhlasily\\Včetně mé]**

-Proč? Co vám udělal?

[Trval na tom aby byl Hyperion zařazen do rovnice dřív než to mohlo být zfaktorováno/předpovězeno/absorbováno]

-Proč? Věděl, co jsi nám říkal?

[Věděl pouze to že Přelétaví prosazují rychlé
vyhlazení
lidstva

Předal tuto vědomost
své kolegyni
Gladstonové]
-Proč jste tedy nezabili ji?
[Někteří **z nás vyloučili**
tuto možnost/nevyhnutelnost
Právě teď je čas
aby Hyperionská Proměnná
vstoupila do hry]
-Kdo zabil prvního Johnnyho kybrida? Kdo zaútočil na jeho jádrovou personu ?
[Já to byl\\Byla to
Ummonova vůle která převládala]
-Proč?
[Stvořili jsme ho
Shledali jsme nezbytným přerušit ho
na nějakou dobu
Tvůj milenec je rekonstruovaná persona
lidského básníka
dávno mrtvého
Pád Hyperionu
Kromě Projektu Nejvyšší **Inteligence**
nebyl žádný pokus
tak složitý
a tak nepochopitelný
jako jeho znovuoživení
Jako vy/
i my obvykle ničíme
to co nemůžeme pochopit]
329
Johnny pozdvihá k megalitu pěst:
-Ale existuji ještě v jednom vydání. Nevyšlo vám to!
[Žádné selhání\\Musel jsi být zničen
aby ten druhý
mohl žít]
-Ale já nejsem zničen! křičí Johnny.
[Ano\\
Jsi]

Než může Brawne reagovat nebo se svého milence naposledy dotknout, megalit uchopí Johnnyho druhou masivní podložkou. Johnny se v drtivém stisku chviličku zmítá a pak je jeho analog - Keatsovo malé, ale krásné tělo - roztrhán, zmačkán, rozdrcen do beztvaré masy, kterou Ummon stlačí proti svému megalitickému tělu a absorbuje ho do svých oranžovorudých hloubek.

Brawne padá na kolena a vzlyká. Touží po zuřivosti... modlí se za štít zloby... ale cítí jen a jen ztrátu.

Ummonův pohled se obrátí k ní. Vejčitá komora se hroutí a obklopí je hluk a elektronické šílenství megasféry.

[Teď **odejdi**
Odehraj poslední
z dějství
abychom mohli žít
nebo spát
jak si bude osud přát]

-Hajzle posranej! Brawne buší do plošiny, na které klečí, kope a mlátí do pseudotéla pod svýma nohama. *Jseš v prdeli! Ty i tvý zasraný kámoši Úl. A naše NI rozdrtí vaši NI kdykoliv se jí zlíbí!*

[O tom by
se dalo pochybovat]
-My jsrne tě postavili, frajere. A taky najdeme tvoje Jádro. A až ho najdeme, tak se ti kouknem zblízka na tvý křemíkový vnitřnosti!

[Nemám žádné křemíkové vnitřnosti / orgány / vnitřní komponenty]

-A ještě něco, vřeští Brawne a nepřestává mlátit pěstí do megalitu. *Jseš pěkně mizernej vypravěč. Ani z desetiny takovej básník, jako je Johnny! Nedokázal bys vykládat jednoduchou bajku, ani kdyby na tom závisela tvoje blbá UI hlava-*

[Odejdi]

Ummon, UI megalit ji upustí. Její analog se řítí do praskající hloubky megasféry, ve které neexistuje nahoře a dole.

Brawne je strkána proudem dat, UI rozměrů Měsíce Staré Země ji málem rozdrtí, ale jak se potácí a kolísá ve větru dat, ucítí v dáli světlo, které jí kyne. Ví, že život ani Štír s ní ještě nejsou hotovi.

A ona není hotova s nimi.

Brawne Lamia kráčí ke chladné záři a míří domů.

TŘICET ČTYŘI:

„Jste v pořádku, pane?“

Uvědomil jsem si, že sedím předkloněn, lokty se opírám o kolena, prsty vpletené do vlasů a rukama si tisknu spánky. Posadil jsem se rovně a zahleděl se na archiváře.

„Křičel jste nahlas, pane. Myslel jsem, že *se* něco stalo.“

„Ne,“ zachrčel jsem. Odkašlal jsem si a zkusil to znovu. „Ne, je to v pořádku. Rozbolela mě hlava.“ Zmateně jsem se podíval na zápěstí. Bolel mě každý kloub v těle. Můj komlog se musel porouchat, protože říkal, že od doby, kdy jsem vstoupil do knihovny, uplynulo osm hodin.

„Kolik je hodin?“ zeptal jsem se. „Síťového standardu.“

Řekl mi to. Uplynulo osm hodin. Opět jsem si přetřel tvář a na prstech se mi zaleskl pot. „Musel jsem vás zdržet dlouho po zavírací hodině,“ omlouval jsem se. „Promiňte mi to.“

„To nic,“ namítl mužík. „Jsem rád, když můžu nechat pro vědce otevřeno déle.“ Založil si ruce na prsou. „Zvlášť dnes. Všechen ten zmatek mě nijak neláká k cestě domů.“

„Zmatek,“ řekl jsem. V tu chvíli jsem na všechno zapomněl... kromě zlého snu o Brawne Lamii, UI jménem Ummon a o smrti mého keatsovského protějšku. „Ách, válka. Jaké jsou zprávy?“

Archivář zavrtěl hlavou:

Vše se rozpadá; střed už nedrží; čirou anarchii chatrný svět hostí, krví kalný příliv stoupá a všude pošlapávána je krása nevinnosti;

nejskvělejším chybí přesvědčení, nejhorší plní vášnivé jsou síly.

Usmál jsem se na něj. „A vy věříte, že 'bestie divoká, jejíž čas jest nadešel, vleče se k Betlému, by byla zrozena' ?“ Archivář se neusmál. „Ano, pane, věřím.“ Vstal jsem a prošel kolem vakuových vitrín. Na svůj rukopis na devět století starém pergamenu jsem ani nepohlédl. „Možná máte pravdu,“ poznamenal jsem. „Možná máte úplnou pravdu.“

Bylo pozdě; parkoviště bylo prázdné kromě vraku mého ukradeného Vikkena a osamělého, nazdobeného éemvéčka, nepochybně upravovaného zde na Renesanci.

„Mohu vás někam zavézt, pane? „

Nadechl jsem se chladného nočního vzduchu, prosáklého pachem ryb a oleje kanálů. „Ne, děkuji, poletím domů.“

Archivář zavrtěl hlavou. „To bude nejspíš obtížné, pane. Ve všech veřejných terminálech bylo vyhlášeno stan-né právo. Došlo k jistým... nepokojům.“ To slovo mu očividně připadalo nechutné, jako člověku, jenž nejspíš stavěl řád a spojitost nade vše. „Pojďte,“ vybídl mě. „Dovezu vás k soukromé Bráně.“

Zamžoural jsem na něj. V jiné době by na Staré Zemi byl představeným mnišského řádu, oddaného záchraně klasických děl minulosti. Pohlédl jsem na starou budovu archívu za jeho zády a uvědomil si, že nikým jiným ani není.

„Jak se jmenujete? „ zeptal jsem se a bylo mi jedno, jestli bych to měl, jako předešlý Keatsův kybrid, vědět.

„Ewdrad B. Tynar,“ řekl, zamrkal na mou napřaženou pravici a pak ji uchopil. Měl pevný stisk.

„Já jsem... Joseph Severn.“ Těžko jsem mu mohl říct, že jsem technickou reinkarnací muže, jehož literární kryptu jsme právě opustili.

Pan Tynar na kratičkou chviličku zaváhal a pak přikývl, ale mně došlo, že před takovým učencem mi jméno člověka, který byl s Keatsem v hodině smrti, bůhvíjaké krytí neposkytne.

„Co se děje s Hyperionem?“ zeptal jsem se.

„Hyperionem? Ach, ten protektorátní svět, kam před pár dny odlétla flotila. Chápu to tak, že jsou nějaké potíže *s* odvoláváním vojenských lodí. Boje tam jsou velmi prudké. Na Hyperionu, tedy. Zvláštní, myslel jsem na Keatse a jeho nedokončené mistrovské dílo. Podivné, jak dochází k těmto drobným shodám náhod.“

„Došlo k invazi? Na Hyperion?“

Pan Tynar se zastavil u svého éemvéčka a položil ruku do dlaňového zámku na své straně. Dveře se zdvihly a složily se dovnitř. Posadil jsem se do pasažérské kóje; voněla po santálovém dřevu a kůži. Když se archivář posadil vedle mne, uvědomil jsem si, že jeho vozidlo je cítit stejně jako archív, jako sám Tynar.

„Vlastně ani nevím, jestli došlo k invazi,“ přiznal, zavřel dveře a dotykem ruky vozidlo aktivoval. Pod pachem dřeva a kůže byla v kokpitu cítit nová vůně polymerů a ozónu, mazadel a energie, která lidstvo uchvacovala už po téměř tisíc let. „Dnes je tak těžké normálně se napojit,“ postěžoval si, „datasféra je přetíženější než kdy jindy. Dnes odpoledne jsem musel dokonce *čekat* na svůj dotaz na Robinsona Jefferse!“

Zdvihli jsme se a vylétli nad kanál, přes náměstí, které se velmi podobalo tomu, kde mě dnes ráno málem zabili, a ustálili se v nižší letové dráze tři sta metrů nad střechami. V noci bylo město hezké: většina starých budov byla obehnána staromódními svítícími pruhy a na ulicích bylo více luceren než reklamních hologramů. Ale viděl jsem i davy, vlnící se v bočních ulicích, a nad hlavními bulváry a terminálovými náměstími patrolovala vojenská vozidla. Tynarovo éemvéčko bylo dvakrát dotázáno kvůli identifikaci, jednou místní dopravní kontrolou a jednou lidským hlasem, z něhož čišela sebejistota příslušníka Kosmických jednotek.

Letěli jsme dál.

„V archívu není Brána?“ zeptal jsem se a hleděl do dálky, kde se zdálo, že hoří nějaké ohně.

„Ne. Nebylo třeba. Chodí k nám jen nemnoho návštěvníků, a těm pár vědcům nevadí, když se pár bloků projdou.“

„Kde je ta soukromá Brána, kterou bych snad mohl použít?“

„Tady,“ odvětil archivář. Spustili jsme se z letové dráhy a zakroužili nad nízkou budovou, sotva třicetipatrovou, a dosedli na vysunutý okraj poblíž ozdobných obrub v dobovém stylu Glennon—fieight Deco. „Můj řád sídlí zde. Patřím k zapomenuté větvi křesťanství, zvané katolická víra.“ Zatvářil se rozpačité. „Ale vy jste vědec, pane Severně. Musíte znát naši církev z knih.“

„Neznám ji jen z knih. Máte tu kněžský řád?“

Tynar se usmál. „Nedá se snad ani říci kněžský, pane Severně. V řeholním řádu Bratří dějin a literatury je nás osm. Pět slouží při univerzitě v Reich. Dva jsou historiky umění a pracují na restaurování Lutzchendorfského opat-ství. Já se starám o literární archív. Církvi přišlo levnější nechat nás bydlet zde než denně dojíždět z Pacem.“

Vstoupili jsme do obytného úlu - velmi starého, dokonce *i* na Starou Síť: dobové osvětlení v chodbách ze skutečného kamene, dveře na pantech, budova nás při vstupu ani nepřivítala. Zničehonic jsem prohlásil: „Rád bych se dostal na Pacem.“

Archivář se zatvářil překvapeně. „V noci? V tuhle chvíli?“

„Proč ne?“

Zavrtěl hlavou. Uvědomil jsem si, že pro tohoto muže reprezentuje stomarkový poplatek za cestu Bránou několi-katýdenní plat.

„Naše budova má vlastní Bránu,“ řekl. „Tudy.“

Ústřední schodiště bylo z ošlapaného kamene a litého železa, s šedesátimetrovou šachtou uprostřed. Odkudsi z tmavé chodby se ozval dětský pláč, který přehlušil mužský křik a ženský pláč.

„Jak dlouho už tu žijete, pane Tynare?“

„Sedmnáct místních let. Aah... asi třicet dva standardních. Tady je to.“

Brána byla obstarožní jako samotná budova, přenosový rám byl obrouben pozlaceným reliéfem, který časem zezelenal a zešedl.

„Dnes v noci v Síti zavedli cestovní omezení, ale Pacem

by mělo být dosažitelné. Zbývá nějakých dvě stě hodin, než se tam barbaři... nebo jak jim to říkají... mají dostat. Dvakrát delší doba ve srovnání s časem vyměřeným Renesanci.“ Natáhl ruku a uchopil mě za zápěstí. Cítil jsem jeho napětí. „Pane Severně... myslíte, že můj archív spálí? Byli by i *oni* schopní zničit deset tisíc let myšlení?“ Ruka mu poklesla.

Nebyl jsem si jist, co znamená „oni“ - Vyvrženci? Sa-botéři kultu Štíra? Vzbouřenci? Gladstonová a vůdci Hegemonie byli ochotni „planety první vlny invaze“ obětovat. „Ne,“ ubezpečoval jsem ho a nabídl mu ruku na rozloučenou. „Nevěřím, že by dovolili archívy zničit.“

Pan Ewdrad B. Tynar se usmál a ustoupil o krok, zrozpačitělý vlastním citovým výlevem.

„Hodně štěstí, pane Severně. Ať už vás cesty zavedou kamkoliv.“

„Bůh vám žehnej, pane Tynare.“ Nikdy předtím jsem tuto frázi nepoužil a značně mě překvapilo, že jsem ji vyslovil právě teď. Vylovil jsem přednostní kartu od Gladstono-vé a vyťukal třímístný kód pro Pacem. Brána se

omluvila, řekla, že v tuto chvíli to není možné, pak jejímu mikrocefa-lickému procesoru konečně došlo, že to je přednostní karta a rozsvítila se.

Pokývl jsem Tynarovi a prošel. Zpola jsem byl přesvědčen, že se dopouštím závažné chyby, když se nevracím přímo domů na TC^2.

Na Pacem byla noc - daleko tmavší než na Renesanci s jejími městskými světly - a navíc pršelo. Z oblohy se lily těžké kapky a s mlaskáním se rozbíjely o zem. Byl to ten typ deště, který ve vás vyvolává touhu schoulit se pod teplou přikrývku a vyčkat rána.

Brána byla sice ukrytá pod stříškou na jakémsi malém nádvoří, ale zároveň natolik vystavená povětří, že jsem na kůži okamžitě pocítil noc, déšť i chlad. Hlavně chlad. Vzduch na Pacem byl o polovinu řidší než je standard Sítě, a jediná obyvatelná náhorní plošina byla mnohem výš než přímořská města na Renesanci. Byl bych se otočil a vrátil se zpátky, ale ze stínu vystoupil příslušník námořnictva Kosmických jednotek, s multifunkční útočnou puškou na

řemeni, ale připravenou ke střelbě, a požádal mě o identifikační průkaz.

Nechal jsem ho oskenovat mou kartu. Postavil se do pozoru. „V pořádku, *pane!*“

„Je tohle Nový Vatikán?“

„Ano, pane.“

Skrz déšť jsem zahlédl osvětlenou kupoli. Ukázal jsem přes nádvoří. „Támhleto je Svatý Petr? „

„Ano, pane.“

„Našel bych tam monsignora Eduarda? „

„Přes nádvoří, na náměstí doleva, nízká budova nalevo od katedrály, *pane!*“

„Děkuji vám, desátníku.“

„Vojín, *pane!*“

Zavinul jsem se do svého krátkého pláště, který se sice hodil na slavnosti, ale proti takovému lijáku byl zcela neúčinný, a rozběhl se přes nádvoří.

Dveře koleje otevřel člověk... snad kněz, i když neměl žádné roucho ani kolárek. Další člověk za dřevěným stolem mi pověděl, že monsignore Eduard je uvnitř a vzhůru, navzdory pokročilé hodině. Mám s ním sjednanou schůzku?

Ne, nemám sjednanou schůzku, ale rád bych s monsignorem hovořil. Je to důležité.

Na jaké téma? zeptal se muž za stolem zdvořile, leč pevně. Má přednostní karta na něj valný dpjem neudělala. Měl jsem za to, že hovořím s biskupem.

Na téma otce Paula Durého a otce Lenara Hoyta, vysvětlil jsem mu.

Zdvořilý muž pokýval hlavou, zašeptal cosi do maličkého mikrofonku na límci, kterého jsem si všiml teprve nyní, a uvedl mě do koleje.

Ve srovnání s ní vypadala stará budova, v níž žil pan Ty-nar, jako přepychový palác. Chodba byla naprosto holá, zdi pouze nahrubo omítnuty, dveře úplně obyčejné. Jedny byly otevřené a když jsme procházeli kolem, nahlédl jsem dovnitř. Pokoj připomínal spíš vězeňskou celu: nízká pryčna, hrubá přikrývka, dřevěné klekátko, jednoduchý příborník

se džbánem vody a umývadlem; žádná okna, žádné médio-vé stěny, žádná holoobrazovka, žádná datová konzole. Byl bych se vsadil, že pokoj ani není interaktivní.

Odkudsi se ozval zpěv, tak uhlazený a starobylý, že se mi zježily chloupky na zátylku. Gregoriánský chorál. Prošli jsme jídelnou, která byla stejně jednoduchá jako cely, kuchyní, která by připadala kuchařům v Keatsově době normální, dolů po ošlapaném schodišti, špatně osvětlenou chodbou a vzhůru po dalších, o něco užších schodech. Pak mě můj průvodce opustil a já vstoupil do jednoho z nejkrásnějších prostorů, které jsem kdy viděl.

Ačkoliv část mého vědomí věděla, že církev přemístila a zrekonstruovala baziliku svatého Petra (včetně přenesení kůstek, jež měly patřit samotnému Petrovi a odpočívaly pod oltářem), jiná část měla pocit, že jsem se přenesl zpět do Říma, který jsem poprvé spatřil v listopadu 1820: do Říma, kde jsem žil, trpěl a zemřel.

Prostor byl nádhernější a elegantnější než kterýkoliv z mfli vysokých mrakodrapů na Tau Ceti; bazilika svatého Petra měřila v „kříži“, v místě, kde transept křížil hlavní loď, sto třicet šest metrů a byla zastřešená dokonalostí Michelangelovy kupole, která se zdvihala téměř sto dvacet metrů nad oltář. Berniniho bronzový baldachýn - ozdobná nebesa, podpíraná šroubovitými byzantinskými sloupy -překrýval hlavní oltář a dodával obrovskému prostoru lidské rozměry, nezbytné pro intimní obřady, jež se tu odehrávají. Diskrétní zákoutí baziliky ozařovalo tlumené světlo lamp a svící, které se lesklo na hladkém vápenci, zdůrazňovalo plastičnost zlaté mozaiky a podtrhávalo drobné detaily, namalované, vykládané a vymodelované na zdech, sloupech i na samotné kupoli. Vykládanými okny vysoko nahoře pronikaly neutuchající zášlehy blesků, jež vrhaly oslnivé

paprsky na Berniniho „trůn svatého Petra“.

Zastavil jsem se hned za apsidou; ze strachu, že zvuk mých kroků bude na takovém místě znít jako znesvěcení a že se i dech rozezvučí ozvěnou po celé délce baziliky. Po chvilce oči přivykly šeru a tehdy jsem si uvědomil, že v apsidě ani v lodi nejsou lavice, pod kupolí nejsou žádné sloupy, pouze o padesát metrů dál, poblíž oltáře, stojí dvě židle.

Na nich seděli dva muži zabraní do hovoru. Seděli blízko sebe, v předklonu, který zdůrazňoval důležitost rozhovoru. Světlo lamp a svící i záře odražená od velké mozaiky Krista před oltářem částečně dopadaly na jejich tváře. Oba byli postarší. Oba byli knězi; do šera svítily bílé kolárky. Došlo mi, že jeden z nich je monsignor Eduard. Ten druhý byl otec Paul Duře.

Zprvu museli být vyděšeni - vzhlédnout od konverzace a uvidět to zjevení, tu malou postavu muže, která se vynořila ze tmy a volala je jmény... jméno otce Durého vykřikovala s užaslým výrazem... blábolila cosi o poutích a poutnících, Hrobkách Času a Štírovi, o UI a smrti bohů.

Monsignore nezavolal ochranku, otec Duře neuprchl; společně zjevení uklidnili, snažili se v jeho nesouvislém breptání postřehnout nějaký smysl a obrátit celé podivné setkání v normální rozhovor.

Skutečně to *byl* otec Duře a žádný bizarní dvojník nebo androidní duplikát či rekonstruovaný kybrid. Ujišťoval jsem se o tom tím, že jsem mu naslouchal, vyptával se ho, díval se mu do očí... ale hlavně jsem mu potřásl pravicí, *dotkl* se ho; teprve pak jsem poznal, že je to opravdu on.

„Znáte... neuvěřitelné podrobnosti z mého života... co jsme dělali na Hyperionu, u Hrobek... ale *kdo* jste to říkal, že jste? „ ptal se Duře.

Nyní bylo na mně, abych ho přesvědčil. „Rekonstruovaný kybrid Johna Keatse. Dvojče persony, kterou v sobě nesla na pouti Brawne Lamia.“

„A byl jste schopen komunikovat... vědět, co se s nírn přihodilo, díky této společné personě?“

Klečel jsem mezi nimi a oltářem na jednom koleni. V marném gestu jsem pozdvihl ruce. „Díky tomu... díky nějaké anomálii v megasféře. Ale vaše životy se mi *zdály,* slyšel jsem příběhy poutníků, naslouchal otci Hoytovi, jak vypráví o životě a smrti Paula Durého... o *vás.*“ Natáhl jsem se, abych se dotkl jeho ruky. To, že jsem v jednom prostoru a čase s jedním z poutníků, mě lehce omamovalo. „Pak víte, jak jsem se dostal sem,“ pronesl otec Duře.

„Ne. Naposled se mi zdálo, jak vstupujete do Jeskynní hrobky. Bylo tam světlo. Od té doby nic víc nevím.“

Duře přikývl. Jeho tvář byla mnohem patricijštější a unavenější, než jak jsem ji vídal ve snech. „Ale znáte osudy ostatních?“

Nadechl jsem se. „Některých. Básník Silenus žije, ale je nabodnut na Štírově trnovém stromu. Kassada jsem naposled viděl, když holýma rukama útočil na Štíra. Lamia se dostala megasférou do Technojádra s mým Keatsovým protějškem...“

„Tak on přežil tu... Schronovu smyčku... nebo jak se tomu říká?“ Duře se tvářil užasle.

„Už ne. Osobnost UI jménem Ummon ho zabila... zničila personu. Brawne se vracela. Nevím, jestli její tělo pře-žije.“

Monsignore Eduard se předklonil. „A co Konzul, otec a dítě?“

„Konzul se pokusil o návrat do hlavního města na Haw-kingově rohožce, ale havaroval několik mil na sever od Keat-su. O jeho osudu nevím.“

„Mil,“ zašeptal Duře, jako by to slovo vyvolalo vzpomínky.

„Promiňte.“ Rukou jsem ukázal po bazilice. „Na tomhle místě nějak přemýšlím v jednotkách ze svého... předchozího života.“

„Pokračujte,“ pobídl mě monsignore Eduard. „Otec a dítě.“

Posadil jsem se na chladnou kamennou podlahu. Byl jsem vyčerpaný a ruce se mi třásly slabostí. „V mém posledním snu nabídl Sol Ráchel Štírovi. Chtěla to tak sama *Ráchel.* Neviděl jsem, co bylo dál. Hrobky se otevíraly.“

„Všechny?“ zeptal se Duře.

„Všechny, které jsem viděl.“

Oba muži na sebe pohlédli.

„Je toho ještě víc,“ pověděl jsem jim o rozhovoru s Um-monem. „Je možné, aby se božstvo mohlo takhle vyvinout z lidského vědomí, aniž by si to lidstvo uvědomovalo?“

Hřmění venku již utichlo, ale déšť se řinul tak prudce, že jsem slyšel, jak naráží do ohromné kupole nade mnou.

Kdesi ve tmě zaskřípaly těžké dveře, rozlehly se kroky, které postupně umlkly. Děkovné svíce v tmavých výklencích baziliky vrhaly na zdi a drapérie mihotavou zář.

„Učíval jsem o svatém Teilhardovi, který říkal, že něco takového je možné," ozval se unaveně Duře, „ale pokud je Bůh limitovanou bytostí, vyvíjející se stejným způsobem jako ostatní limitované bytosti, pak ne... to není Bůh Abraháma a Krista."

Monsignore Eduard přikývl. „Existuje jedna stará hereze..."

„Já vím," vmísil jsem se. „Sociniánská hereze. Slyšel jsem, jak ji otec Hoyt vysvětluje Solovi Weintraubovi a Konzulovi. Ale změní něco způsob, *jak* se tato... síla... vyvinula a jestli je limitovaná nebo ne? Pokud mluví Ummon pravdu, pak máme co dělat se silou, jež používá kvazary jako zdroje energie. To je Bůh, který může ničit *galaxie,* pánové."

„Galaxie by mohl ničit bůh," řekl Duře. „Nikoliv Bůh." Bylo mi jasné, co zdůrazňuje. „Ale pokud *není* limitovaný," namítl jsem, „pokud je to Bůh bodu Omega, Bůh naprostého vědomí, o němž. jste psali, pokud je to ta samá Trojice, o níž vaše církev polemizuje už od dob Akvinské-ho... a jestli jedna část Trojice uprchlá nazpět v čase sem... do současnosti... co pak?"

„Ale uprchlá před *čím?"* zeptal se Duře tiše. „Teilhar-dův Bůh... Bůh naší církve by byl Bohem bodu Omega, ve kterém by byl Kristus Evoluce, Personální část a Univerzální část... to, co Teilhard nazýval *En Haut* a *En Avant...* dokonale spojeny. Nemohlo by existovat nic tak hrozivého, aby kterákoliv část božstva uprchlá. Žádný Antikrist, žádná teoretická satanská síla, žádný 'anti-Bůh' nemůže ohrozit takové vesmírné vědomí. Co by mohl být ten druhý bůh zač?"

„Bůh strojů," pronesl jsem tak tiše, že jsem si ani nebyl jistý, zda jsem to řekl nahlas.

Monsignore Eduard sepjal ruce. Myslel jsem, že se připravuje k modlitbě, ale bylo to gesto hlubokého zamyšlení. „Ale Kristus pochyboval," vydechl. „Kristus v zahradě potil krev a žádal, aby si od něj vzali pohár. Pokud by měla

existovat ještě jedna oběť, něco ještě hroznějšího než ukřižování... pak si dokážu představit Kristovu část božského celku, jak prochází časem, jakousi čtyřrozměrnou zahradou Gethsemanskou, aby získal ještě pár hodin... nebo let... na přemýšlení."

„Něco ještě hroznějšího než ukřižování," zašeptal chraptivě otec Duře.

Monsignore Eduard i já jsme pohlédli na kněze. Duře se na Hyperionu ukřižoval. Ukřižoval se na vysokonapěťo-vém teslovníku, aby zabránil kruciformu ovládnout své tělo. Díky oživovací schopnosti kruciformu prošel Duře bolestmi ukřižování a popravy elektrickým proudem mnohokrát za sebou.

„Ať prchá *En Haute* součást vědomí před čímkoliv," uvažoval tiše Duře, „musí to být to nejstrašnější."

Monsignore Eduard položil ruku příteli na rameno.

„Paule, pověz tomuto muži o své cestě sem."

Duře se vynořil z hlubin vlastní paměti a zaměřil se na mě. „Znáte příběhy nás všech... i podrobnosti našeho pobytu v údolí Hrobek Času na Hyperionu? „

„Myslím, že ano. Až do doby vašeho zmizení."

Kněz si povzdechl a dlouhými, roztřesenými prsty si přejel po čele. „Pak snad budete moci vnést světlo do toho, jak jsem se sem dostal... a co jsem po cestě viděl."

„Viděl jsem světlo ve třetí Jeskynní hrobce," začal otec Duře. „Vešel jsem dovnitř. Přiznávám, že se mi hlavou honily myšlenky na sebevraždu... na to, co mi zbylo v mozku po brutální replikaci kruciformem... příčí se mi tu parazi-tickou funkci povyšovat slovem vzkříšení.

Viděl jsem světlo a myslel si, že je to Štír. V tu chvíli jsem cítil, že mé druhé setkání s tou nestvůrou - první se udalo v labyrintu pod Rozsedlinou, kde mne Štír poznačil tím ďábelským kruciformem - bylo odkládáno příliš dlouho.

Když jsme předešlého dne pátrali po plukovníku Kassa-dovi, byla tato Jeskynní hrobka krátká, holá, a po třiceti krocích nás zastavila jednolitá kamenná zeď. Teď byla pryč a na jejím místě byla skulptura, ne nepodobná Štírově tla-

mě - kameny se natahovaly v oné nepopsatelné směsici mechanického a organického; stalaktity a stalagmity jako ostré vápencové zuby.

Tlamou do hloubky vedlo schodiště. A z této hloubky vyzařovalo světlo, okamžik jasně bílé, vzápětí tmavě rudé. Neozýval se žádný zvuk až na vzdychání větru, jako by tam kameny dýchaly.

Nejsem žádný Dante. Nehledám žádnou Beatrici. Má skrovná dávka odvahy - ačkoliv by případnějším slovem byl fatalismus - se vypařila s denním světlem. Obrátil jsem se a třicet kroků k ústí jeskyně téměř běžel.

Nebyl tam žádný otvor. Chodba prostě končila. Neslyšel jsem žádný zával ani lavinu, a kromě toho skála na místě, kde měl být vchod, vyhlížela stejně starobyle a nepoškozeně jako zbytek jeskyně. Půl hodiny jsem hledal jiný východ, žádný jsem nenašel, odmítal se vrátit ke schodišti a nakonec seděl několik hodin tam, kde kdysi býval vchod do Jeskynní hrobky. Další Štírův trik. Další laciný divadelní kousek této perverzní planety. Hyperionská představa o vtipu. Ha ha.

Po několika hodinách sezení v polotmě a pozorování bezhlesého pulsování světla na druhém konci jeskyně jsem si uvědomil, že sem za mnou Štír nepřijde. Vchod se žádným kouzlem neobjeví. Měl jsem na vybranou: buď tu sedět, dokud nezemřu hladem - nebo spíš žízní, protože už jsem byl dehydrovaný - nebo sejít po tom zatraceném schodišti.

Sešel jsem.

Před lety, doslova před celým věkem, když jsem navštívil Bikury u Rozsedliny na Piniové planině, byl labyrint, kde jsem se setkal se Štírem, tři kilometry pod stěnou kaňonu. To bylo těsně pod povrchem; většina labyrintů na většině labyrintních světů je nejméně deset kliků pod zemí. Nepochyboval jsem, že toto nekonečné schodiště... strmá a zkroucená spirála, dost široká, aby po ní mohlo do pekla sejít deset knězi vedle sebe... skončí v labyrintu. Štír mě tam poprvé proklel nesmrtelností. Pokud to stvoření nebo síla, která je řídí, má vůbec nějaký smysl pro ironii, pak bude zcela přirozené, když tam skončí má nesmrtelnost i smrtelný život.

Schodiště se stáčelo stále hlouběji; světlo jasnělo... nyní

plálo růžově; o deset minut později jasně červeně; o půl hodiny později a hlouběji mihotavě šarlatovou. Na můj vkus bylo to sestupování příliš dantovské a lacině fundamentalistické. Skoro jsem se nahlas rozesmál nad myšlenkou, že se objeví ďáblík, bude mít ocas, trojzubec a rozštěpená kopyta a bude práskat tenounkým knírkem.

Ale když jsem se dostal do hloubky, v níž jsem objevil zdroj toho světla, smích mě přešel: kruciformy, stovky a pak tisíce kruciformů, nejdříve malých, lnoucích k hrubým stěnám schodiště, jako by tam nějací podzemní konkvistadoři vytesali kříže, pak větší a více, dokud se skoro nepřekrývali, korálově růžoví, rděli se jako syrové maso, světélkovali krvavě rudou bioluminescencí.

Dělalo se mi z toho zle. Bylo to jako vstoupit do šachty, lemované nafouklými, pulsujícími pijavicemi, ačkoliv tohle bylo horší. Viděl jsem ultrazvukové skaný a k-skany vlastního těla s *jedinou* tou věcí, která na mě byla napojená: bující ganglie mi infiltrovaly maso a orgány jako šedivá vlákna, tkáň prorůstaly pochvy s filamenty, shluky hlístic připomínaly strašný nádor, který mi neposkytne ani milosrdenství smrti. Nyní jsem nesl *dva:* kruciform Lenara Hoyta a svůj. Modlil jsem se, abych raději zemřel, než abych musel strpět dalšího.

Pokračoval jsem stále níže. Stěny tepaly horkem a světlem, ať už díky hloubce nebo nakupením tisíců kruciformů -nevím. Konečně jsem se dostal na nejnižší stupeň, schodiště skončilo, prošel jsem posledním kamenným ohbím a byl jsem tam.

Labyrint. Vypadal přesně tak, jak jsem ho viděl na nesčetných hologramech a jednou osobně: hladké tunely třicet metrů široké, vytesané do slupky Hyperionu před více než třičtvrtěmilionem let, jež křižovaly a protínaly planetu jako katakomby, naplánované šíleným architektem. Labyrinty se dají nalézt na devíti světech, pět v Síti a zbytek - jako tento, v Periferii: všechny jsou identické, všechny byly vyhloubeny ve stejné době, žádný z nich nevykazuje ani náznak, který by nám něco řekl o důvodu jejich existence. Je nespočet legend o Stavitelích labyrintů, ale mýtičtí architekti po sobě nezanechali žádné artefakty, žádné stopy

po svých metodách, a žádná z teorií o labyrintech neuvádí smysluplný důvod pro to, co muselo kdysi být největším stavebním projektem, jaký kdy Galaxie viděla.

Všechny labyrinty jsou prázdné. Dálkově řízené sondy prozkoumaly miliony kilometrů chodeb, vytesaných v kameni, a kromě úseků, kde čas a závaly změnily původní katakomby, jsou labyrinty holé a prázdné.

Ale ne tam, kde jsem stál já.

Shlížel jsem na scénu z Hieronyma Bosche do nekonečných chodeb, nekonečných, ale nikoliv prázdných... ne, prázdných ne... a ozařovaly ji kruciformy.

Nejdříve jsem si myslel, že to jsou davy živých lidí, řeka hlav a ramen a paží, rozprostřená po kilometry, kam až jsem dohlédl, proudy lidstva, tu a tam přerušené zaparkovanými vozidly jednolité, rezavě rudé barvy. Když jsem popošel a dostal se k té zdi natlačených lidí na necelých dvacet metrů, zjistil jsem, že to jsou mrtvoly. Desetitisíce, statisíce lidských mrtvol všude v chodbách kam oko dohlédlo; některé rozhozené po kamenné zemi, jiné rozmačkané o stěny, ale většina vzpřímená tlakem ostatních mrtvol, namačkaných v této zvláštní ulici labyrintu těsně na sebe.

Vedla mezi nimi cestička; prorážela těla, jako by ji prořezal nějaký stroj s čepelemi. Sel jsem po ní - a dával jsem si pozor, abych se nedotkl žádné natažené paže nebo vysušeného lokte.

Ta těla byla lidská, většinou ještě oblečená, a během eonů pomalého rozkladu v této aseptické hrobce mumifiko-vaná. Kůže hnědla, napínala se a svrašťovala jako kůrka na plísňovém sýru, dokud nezakrývala než kosti, a často ani ty ne. Z vlasů zůstala vlákna zaprášeného dehtu, tuhá jako lakovaný vláknitý plastik. Zpod otevřených víček, z mezer mezi zuby zírala čerň. Šaty, které kdysi musely hýřit barvami, byly teď hnědé, šedé či černé, křehké, jako by byly vytesány z okolního kamene. Časem rozdrobené kusy plastiku na zápěstích a krcích mohly kdysi být komlogy nebo jejich ekvivalenty.

Velká vozidla snad kdysi bývala éemvéčky, ale teď to byly pouhé hromady rzi. Po stu metrech jsem klopýtl, a než abych se zřítil do pole těl, raději jsem se opřel o velký stroj,

plný křivek a vypouklin. Hromada řezu se zhroutila do sebe.

Putoval jsem a neměl žádného Vergilia, držel jsem se té strašlivé cesty, vykousána do shnilých lidských těl, a uvažoval, proč je mi to vše ukazováno, co to má znamenat. Po nějaké - nevím jak dlouhé - době, během níž jsem neustále klopýtal mezi hromadami rozpadlých lidí, jsem došel k rozvětvení tunelů: všechny tři chodby byly plné těl. Úzká cestička pokračovala v labyrintu po mé levici. Sel jsem po ní.

O hodiny později, možná ještě déle, jsem se zastavil a posadil se na té úzké pěšině hrůzy. Byly-li v tomto krátkém úseku tunelu desetitisíce mrtvol, pak jich hyperionský labyrint musí obsahovat miliardy. Více. Devět labyrintních světů musí být hrobkou trilionů.

Neměl jsem představu, proč mi kdosi nebo cosi předvádí toto konečné duševní Dachau. Poblíž místa, na němž jsem seděl, chránila mumifikovaná mrtvola muže mrtvolu ženy svou na kost obnaženou paží. V náručí měla malý černovlasý uzlíček. Odvrátil jsem se a zaplakal.

Jako archeolog jsem vykopával oběti poprav, požárů, záplav, zemětřesení i sopek. Takové rodinné scény pro mne nepředstavovaly novum; byly sine qua non historie. Ale tohle bylo jaksi strašlivější. Možná kvůli tomu počtu; milionový holocaust. Možná to bylo tím k zoufalství dohánějícím světlem kruciformů, které lemovaly tunely jako tisícovky zlovolných svatokrádeží. Možná to bylo smutným nářkem větru v kamenných chodbách.

Zavedl mne tam můj život a učení a utrpení a malá vítězství a nesčetné porážky - doby, kdy ve mně planula víra, starost, nebo prostý, miltonovský vzdor. Zdálo se mi, že ta těla tu jsou půl milionu let nebo ještě déle, ale lidé sami jsou z našeho času, nebo - ještě hůře - z naší budoucnosti. Složil jsem hlavu do dlaní a plakal.

Nevarovalo mě žádné zaškrábání nebo jiný zvuk, ale něco, něco... snad pohyb vzduchu... vzhlédl jsem a spatřil Štíra ve vzdálenosti ani ne dvou metrů. Nebyl na cestičce, ale mezi těly: skulptura, uctívající autora tohoto masakru.

Vstal jsem. Nechtěl jsem před tou ohavností sedět ani klečet.

Štír se pohnul ke mně; spíše klouzal než šel, jako by byl na nějakých kolejnicích s nulovým třením. Krvavé světlo kruciformů mu ozařovalo rtuťovitý krunýř. Jeho věčný, neskutečný škleb - ocelové stalaktity a stalagmity.

Necítil jsem k té věci žádnou nenávist. Jen smutek a strašnou lítost. Ne pro Štíra - ať už je ta příšera čímkoliv - ale pro všechny ty oběti, které musely čelit samy a bez opory byť nejmihotavějšího záblesku víry hrůze nejčernější noci, kterou ten tvor zosobňuje.

Poprvé jsem si všiml, že zblízka, sotva na jeden metr, obklopuje Štíra pach - zápach žluklého oleje, přehřátých ložisek a zaschlé krve. Plameny v očích pulsovaly v dokonalé souhře s rozsvěcováním a pohasínáním kruciformů.

Už před mnoha lety jsem nevěřil, že by tato příšera byla nadpřirozená, že by byla nějakým projevem dobra nebo zla, měl jsem ji za pouhé vyšinutí nepochopitelného a zřetelně nesmyslného vývoje vesmíru: obludný žert evoluce. Nejhorší noční můru svatého Teilharda. Ale stále jen *věc*, podřízená přírodním zákonům bez ohledu na to, jak spleti-týnij a předmětem zákonů jakéhosi vesmíru v nějakém čase.

Štír natáhl ruce. čepele, jež mu čněly ze čtvera zápěstí, byly delší než má paže; hrot na hrudníku delší než mé předloktí. Zíral jsem mu do očí; jeden pár ostnatých paží se napřáhl po mých bocích, druhý se zvolna zdvihal a zaplňoval prostor mezi námi.

Vysunuly se prstové břity. Couvl jsem, ale neuhýbal; spáry se přiblížily a zanořily se mi do hrudníku s chladnou bolestí, jako když chirurgické lasery protínají nervy.

Štír odstoupil a držel cosi rudého, z čeho stékala má krev. Zavrávoral jsem a zmocnil se mne pocit, že v rukou bestie vidím své srdce: závěrečná ironie: mrtvý muž hledí po krátký okamžik, než se mu z nevěřícího mozku odlije krev, na vlastní srdce.

Ale nebylo to srdce. Štír držel kruciform, který jsem nosil na hrudi, *můj* kruciform, parazitickou schránku mé zvolna umírající DNK. Znovu jsem se zapotácel, téměř upadl a dotýkal se přitom hrudníku. Když jsem se podíval na prsty, byly pokryty krví, ale nikoliv takovým množstvím, kterou by tak krutý zákrok měl vyvolat; rána se během

chvilky, co jsem ji pozoroval, hojila. *Věděl* jsem, že kruciform protkal mé tělo skrz naskrz vlákny a hlísticemi. *Věděl* jsem, že žádný chirurgický laser by nedokázal tu strukturu oddělit od těla otce Hoyta - ani od mého. Ale *cítil* jsem postupující uzdravování, cítil jsem, jak vlákna uvnitř mne umírají a mění se ve vazivo.

Stále jsem měl Hoytův kruciform. Ale bylo to jiné. Až zemřu, povstane z tohoto přetvořeného masa Lenar Hoyt. Já zemřu. Už nebudou žádné ubohé duplikáty Paula Duré-ho, s každou další umělou generací tupější a pomalejší.

Štír mi daroval smrt, aniž by mne zabil.

Ta věc odhodila chladnoucí kruciform do hromad těl a vzala mě za paži. Bez jakékoliv námahy proťala tři vrstvy látky a mně se při letmém dotyku s těmito skalpely vyřinula z bicepsu krev.

Vedl mě mezi těly ke zdi. Šel jsem za ním a pokoušel se přitom nešlapat na mrtvoly, ale musel jsem spěchat, abych nepřišel o ruku, takže se mi to vždy nepovedlo. Těla se rozpadala na prach. Ve zborceném hrudníku jednoho z nich zůstala má stopa.

Pak jsme došli ke zdi, k místu, kde nelpěl žádný kruciform, a já si uvědomil, že to je otvor, krytý nějakým energetickým polem... jiného tvaru a velikosti, než aby to byla Brána, ale vydávalo to podobné tiché bzučení. Něco, co mne vyvede z tohoto skladiště smrti.

Štír mě tím prostrčil.

Nulová gravitace. Spleť rozbitých přepážek, chumáčů drátů, které pluly jako vnitřnosti nějakých obrů, planoucí rudá světla - chvíli jsem si myslel, že i tam jsou krucifor-my, ale pak jsem si uvědomil, že jde o nouzová světla napůl rozpadlé vesmírné lodi. Pak jsem se odrazil a převaloval se v nezvyklé nulové přitažlivosti, stejně jako několik mrtvol kolem mne: ne mumií, ale čerstvě mrtvých, právě zabitých, s ústy dokořán, s očima nezaostřenýma, s vybuchlými plícemi. Trousily za sebou oblaka krve, jako by svými pomalými, nekrotickými reakcemi na každý náhodný závan vzduchu a pohyb roztříštěného korábu Jednotek napodobovaly život.

Byla to loď Jednotek, tím jsem si jist. Viděl jsem na těch mladých mrtvých tělech uniformy Kosmických jednotek. Viděl jsem nápisy ve vojenském žargonu na přepážkách a vybuchlých poklopech, zbytečné instrukce na více než zbytečných bezpečnostních schránkách s nenafouklými tlakovými balony, naskládanými v poličkách. Ať už tuto loď zničilo cokoliv, stalo se to tak nenadále, jako když v noci přepadne město mor.

Vedle mě se objevil Štír.

Štír... ve vesmíru! Mimo Hyperion a pouta časových slapů! Brány jsou na spoustě těchto lodí!

V chodbě necelých pět metrů ode mne byla Brána. Doplulo k ní jedno tělo, paže mladého muže prošla matným polem, jako by zkoušel ve světě na druhé straně teplotu vody. Z otvoru se se zaječením vyhrnul vzduch. *Běž!* pobízel jsem tělo, ale proud vzduchuje naopak odvál od Brány; paže byla kupodivu nepoškozena, nedotčena, přestože místo obličeje mělo tělo anatomickou studii.

Obrátil jsem se ke Štírovi a tím pohybem jsem odrotoval o půlobrátku v opačném směru.

Štír mě zdvihl, čepelemi mi prořízl kůži a pronesl mne chodbou k Bráně. Nemohl jsem změnit směr, i kdybych býval chtěl. Během vteřin, než jsem prošel bzučícím, prskajícím polem, jsem si představil na druhé straně vakuum, pád z velké výšky, explozivní dekompresi, nebo - a to by bylo vůbec nejhorší - návrat do labyrintu.

Místo toho jsem se z půl metru svalil na mramorovou podlahu. Tady, ani ne dvě stě metrů odsud, v osobních komnatách papeže Urbana XVI - který zemřel stářím necelé tři hodiny předtím, než jsem propadl jeho soukromou Branou. V Novém Vatikánu jí říkají 'Papežovy dveře'. Cítil jsem bolestivé provinění, že jsem tak daleko od Hyperionu — tak daleko od zdroje kruciformů - ale bolest je nyní mým starým souputníkem a už mnou nevládne.

Našel jsem Eduarda. Byl tak laskav, že po celé hodiny naslouchal, jak mu vyprávím příběh, který by jezuita nikdy neměl vypustit z úst. Byl dokonce tak laskav, že mi uvěřil. Teď jste jej slyšel vy. To je můj příběh.“

Bouřka byla pryč. Všichni tři jsme seděli u svíček pod kupolí chrámu svatého Petra a chvíli jsme mlčeli.

„Štír má přístup do Sítě,“ pronesl jsem nakonec.

V Durého očích se zračila vyrovnanost. „Ano.“

„V prostoru Hyperionu musí být nějaká loď...“

„Zdá se.“

„Pak se tam možná dokážeme znovu dostat. Použít ty... Papežovy dveře? ... k návratu do prostoru Hyperionu.“

Monsignore Eduard povytáhl obočí. „Tohle chcete udělat, pane Severně?“

Třel jsem si zápěstí. „Měli bychom tu možnost zvážit.“

„Proč?“ zeptal se monsignore tiše. „Váš protějšek, kyb-ridská persona, kterou Brawne Lamia nesla v sobě, tam našel jen smrt.“

Zavrtěl jsem hlavou, jako bych se tím jednoduchým pohybem pokoušel z myšlenek vytřást zmatek. „Jsem jen částí toho všeho. Jen nevím, jakou úlohu mám sehrát... ani kde.“

Paul Duře se smutně usmál. „Ten pocit známe všichni. Je to jako v divadelní hře o předurčení, kterou napsal nějaký pisálek. Co se stane, když budeme jednat z vlastní vůle?“

Monsignore se na přítele ostře podíval. „Paule, všichni poutníci... i ty sám... jste stáli tváří v tvář volbám, které jste museli rozhodnout svobodnou vůlí. Velké síly snad určují obecný běh věcí, ale své vlastní osudy si určují lidé sami.“

Duře vzdychl. „Snad ano, Eduarde. Já nevím. Jsem velmi unavený.“

„Jestli je Ummonův příběh pravdivý,*' pohlédl jsem na oba kněze, , jestli třetí část tohoto lidského božství pronikla do našeho času, kde a kdo to podle vás je? V Síti je více než sto miliard lidských bytostí.“

Otec Duře se usmál. Byl to laskavý úsměv, prostý vší ironie. „Uvažoval jste o tom, že byste to byl vy sám, pane Severně?“

Ta otázka padla jako úder z čistého nebe. „To není možné,“ zakoktal jsem. „Nejsem ani... ani opravdový člověk. Mé vědomí pluje někde v matrici Jádra. Mé tělo bylo re-konstituováno ze zbytků DNK Johna Keatse a vyrobeno biotechnologiemi, jimiž se vyrábí androidi. Vzpomínky mi

implantovali. Konec mého života... mé 'vzkříšení'... to vše bylo simulováno ve světě, jenž byl postaven pravé pro tento účel.“

Duře se stále usmíval. „A vylučuje něco z toho, abyste mohl být touto entitou... Empatií?“

„Já se *necítím* jako část nějakého boha,“ odpověděl jsem ostře. „Na nic si nevzpomínám, ničemu nerozumím, ani nevím, co mám udělat.“

Monsignore Eduard se dotkl mého zápěstí. „A jsme si jisti, že Kristus vždy věděl, co má udělat? Věděl, co má být učiněno. To není vždy totéž.“

Promnul jsem si oči. „Já nevím ani, co má být učiněno.“

Monsignore mluvil tiše.

„Myslím, že Paul říká, že *pokud* se to duchovní stvoření, jak říkáte, ukrývá tady v našem čase, dost dobře nemusí znát svou identitu.“

„To je šílené,“ pronesl jsem.

Duře přikývl. „Mnohé z událostí, které se staly na Hy-perionu a v souvislosti s ním, se mohou zdát šílené. Zdá se, že se šílenství šíří.“

Upřeně jsem se na jezuitu zadíval. „ *Vy* byste byl dobrým kandidátem na božství. Žil jste kněžský život, rozjímal jste o teologii a jako archeolog ctil vědu. Navíc jste už byl ukřižován.“

Durého úsměv se vytratil „Slyšíte, co říkáme? Slyšíte ta svatokrádežná slova? Já nejsem kandidátem na božství, Severně. Zradil jsem svou církev, svou vědu, a teď - svým zmizením - i své přátele poutníky. Kristus snad na několik vteřin pozbyl víry; ale neprodával ji na trhu za cetky ega a zvědavosti.“

„A dost,“ přikázal monsignore Eduard. „Pokud je identita této Empatie - části nějakého budoucího stvořeného božství - tajemstvím, pomyslete na kandidáty třeba jen z nejbezprostřednějších účinkujících vašich malých Pašijí, pane Severně. VA, paní Gladstonová, jež nese na ramenou břemeno celé Hegemonie. Další účastníci pouti... pan Sile-nus, jenž podle toho, co říká Paul, právě teď trpí pro svou poezii na Štírově stromu. Paní Lamia, která pro lásku tolik riskovala a ztratila. Pan Weintraub, který se protrpěl Ab-

rahámovým dilematem... a dokonce i jeho dcera, která se vrátila do nevinnosti dětství. Konzul, jenž...“

„Konzul se zdá být spíše Jidášem než Kristem,“ skočil jsem mu do řeči. „Zradil jak Hegemonii, tak Vyvržence, kteří si mysleli, že pracuje pro ně.“

„Podle toho, co mi vyprávěl Paul,“ prohlásil monsignore, „byl podle svého přesvědčení v právu, věren vzpomínce na babičku Siri.“ Starý muž se usmál. „Navíc v téhle hře hraje dalších sto miliard herců. Bůh si za svůj nástroj nezvolil Heroda, Piláta Pontského ani císaře Augusta. Vybral neznámého syna neznámého tesaře v jednom z nejbezvýznamnějších výběžků Římského císařství.“

„Dobrá.“ Vstal jsem a přecházel před zářící mozaikou pod oltářem. „Co teď uděláme? Otče Duře, vy se mnou musíte jít navštívit Gladstonovou. Ví o vaší pouti. Snad váš příběh pomůže odvrátit krvavou lázeň, která podle všeho bezprostředně hrozí.“

I Duře povstal, založil si ruce a hleděl ke kupoli, jako by tma tam nahoře v sobě skrývala nějaké pokyny, co má dělat. „Myslel jsem na to,“ odpověděl, „ale nedomnívám se, že je to má hlavní povinnost. Musím do Božího

sadu a promluvit s jejich obdobou papeže - Pravým hlasem Stromu světa.“

Zastavil jsem se. „Boží sad? Co s tím vším má společného?“

„Cítím, že templáři jsou klíčem k některým chybějícím částem této bolestné hádanky. Říkáte, že Het Masteen je mrtev. Snad nám Pravý hlas vysvětlí, jaké měli s touto poutí záměry... Masteenův příběh. Koneckonců byl jediným z Poutníků, který neřekl nic o důvodech, jež ho přivedly na Hyperion.“

Znovu jsem se začal procházet - rychleji, protože jsem se snažil zkrotit vztek. „Můj Bože - Duře! Nemáme čas na tak jalovou zvědavost. Zbývá jen -“ konzultoval jsem implantát - „půldruhé hodiny do invaze Vyvrženců na Boží sad. Musí tam být jeden velký blázinec.“

„To nejspíš ano,“ odvětil jezuita. „Ale přesto půjdu nejdříve tam. Pak promluvím s Gladstonovou. Možná schválí můj návrat na Hyperion.“

Zavrčel jsem v pochybách, že VA někdy vyšle tak cenný

zdroj informací zpět do nebezpečí. „Tak pojďme,“ prohlásil jsem a hledal cestu ven.

„Moment,“ ozval se Duře. „Říkal jste, že jste někdy s to... 'snít'... o poutnících, i když jste vzhůru. Něco jako stav transu, že?“

„Něco takového.“

„Tedy o nich, pane Severně, sněte prosím teď.“

Užasle jsem na něj zíral. „Tady? Teď?“

Duře ukázal na své křeslo. „Prosím. Přál bych si znát osud svých přátel. A ta informace by také mohla být cenná při našem setkání s Pravým hlasem a paní Gladstonovou.“

Zavrtěl jsem hlavou, ale nabízené místo jsem přijal. „Možná to nebude fungovat,“ upozornil jsem ho.

„Nemáme co ztratit,“ opáčil Duře.

Přikývl jsem, zavřel oči a opřel se v nepohodlném křesle. Příliš jsem si uvědomoval ty dva, kteří mě pozorovali, lehkou vůni kadidla a deště, rezonující prostor, který nás obklopoval. Byl jsem si jistý, že to nemůže fungovat; krajina mých snů nebyla tak blízko, abych ji dokázal přivolat pouhým zavřením očí.

Pocit, že mne někdo pozoruje, se zvolna vytrácel, vůně odplouvaly, a vjem prostoru se rozšířil na tisíceronásobek. Vrátil jsem se na Hyperion.

TŘICET PĚT

Zmatek.

Tři sta vesmírných lodí se pod těžkou palbou stahuje do okolí Hyperionu, j>rchá před Rojem jako člověk před rozzuřenými včelami. Šílenství u vojenských Bran, přetížení řídícího střediska, lodě nakupené jako éemvéčka ve vzdušných docích na TC^2, vystavené napospas dorážejícím útočným lodím Vyvržen ců jako koroptve lovcům.

Šílenství u výstupních bodů: vesmírné síly Jednotek seřazené jako ovce v úzké ohradě, když se otáčejí od uzavřené Brány Madhye k jiné, právě odplouvající lodi, jež nese Bránu. Lodě mizí do vesmíru Hebronu, několik se jich přenáší do Brány nebes, Božího sadu, Maře Infinitus, Asquithu. Jen hodiny zbývají do vstupu Vyvržen ců do Sítě.

Zmatek, když se stamiliony uprchlíků přenášejí z ohrožených světů, vstupují do měst a evakuačních center, kde vládne poloviční šílenství z nastávající války. Zmatek v neohrožené části Sítě, kde dochází k nepokojům: tři Úly na Lůsu - téměř sedmdesát milionů obyvatel - v karanténě kvůli nepokojům, vzniklým v souvislosti s kultem Štíra, třicetipatrová nákupní střediska vypleněna, obytné monolity obráceny naruby lůzou, výbuchy elektráren, útoky na terminály Bran. Samosprávná vláda naléhá na Hegemonii; Hegemonie vyhlašuje stanné právo a vysílá oddíly námořní pěchoty Jednotek, aby jednotlivé úly uzavřely.

Separatistické nepokoje na Nové Zemi a Maui-Dohodě. Teroristické útoky Glennon-Heightových royalistů - po tři čtvrtě století mlčících - na Thalii, Armaghastu, Nordhol-mu a Lee Tři. Další nepokoje kvůli Štírovi na Tsingtao-Hsishuang Panna a Renesanci.

Velitelství Jednotek na Olympu převádí bojové prapory z transportů, vracejících se z Hyperionu, na planety Sítě. Demoliční čety, přidělené na bitevní lodi v ohrožených systémech, hlásí, že sféry branových singularit jsou zaminová-ny a připraveny ke zničení, a že čekají jen na tachykomový rozkaz z TC^2.

„Existuje lepší způsob,“ říká rada Albedo Meině Glad-stonové a Válečné radě.

VA se obrací k vyslanci Technojádra.

„Existuje zbraň, která eliminuje Vyvržence, aniž by byl poškozen majetek Hegemonie. Nebo majetek Vyvržen ců.“

Generál Morpurgo se mračí. „Vy mluvíte o bombě, která je obdobou prutu smrti," říká. „To nebude fungovat. Výzkumníci Jednotek dokázali, že se šíří na nekonečnou vzdálenost. Kromě toho, že je to nečestné, proti kodexu Nového bušida, smete to stejně Vyvržence i naše obyvatelstvo."

„To vůbec ne," odvětí Albedo. „Pokud budou občané Hegemonie patřičně chráněni, nedojde k naprosto žádným ztrátám na životech. Jak víte, pruty smrti mohou být ka-librovány na specifické mozkové vlny. Stejně tak i bomba, založená na tomtéž principu. Hospodářské zvířectvo, divoká zvířena, dokonce ani jiné antropoidní druhy nebudou zasaženy."

Vstává generál Van Zeidt z Námořních jednotek. „Ale způsob, jak chránit obyvatelstvo, neexistuje! Naše testy prokázaly, že těžká neutrina bomby smrti proniknou jednolitým kamenem nebo kovem do hloubky šesti kilometrů. Takové kryty nikdo nemá!"

Obraz rady Albeda si položí ruce na stůl. „Máme devět světů s kryty, které pojmou miliardy," prohlásí tiše.

Gladstonová přikyvuje. „Labyrintní planety," šeptá. „Ale takový transfer obyvatel je nemožný."

„Není," odpovídá Albedo. „Nyní, když jste připojili Hy-perion k Protektorátu, je každá z labyrintních planet v dosahu přesunu Branami. Jádro může zařídit transfer obyvatel přímo do těchto podzemních krytů."

Kolem dlouhého stolu se ozývá přerývaný hovor, ale

l

Meina Gladstonová nespouští upřený pohled z Albedova obličeje. Pokývnutím si zjednává klid a říká: „Povězte nám více. Zní to zajímavě."

Konzul sedí ve stínu nízkého kaskádového stromu a čeká na smrt. Ruce má svázané za zády pruhem vláknitého plastiku. Vlhké šaty má rozedrané; tvář mokrou, zčásti od říční vody, větším dílem od vlastního potu.

Dva muži stojí nad ním a právě dokončují prohlídku jeho námořnického pytle.

„Kurva," pronáší první muž, „nemá tam nic cennýho, jenom tadydleta posraná bambitka."

Strká si zbraň otce Brawne Lamii za opasek.

„Blbý, že smě nevylovili ten zkurvenej lítací tépich," říká druhý.

„Vono mu to taky ke konci ňák moc nelítalo!" odpovídá první a oba se smějí.

Konzul mžourá na obě mohutné postavy, jejichž ozbrojené siluety se rýsují proti zapadajícímu slunci. Podle dialektu usuzuje, že to jsou domorodci; podle vzhledu - vyřazených brnění Jednotek, těžkých víceúčelových útočných pušek, hadrů, které kdysi bývaly šaty z kamuflážních polymerů - je odhaduje na dezertéry z některého oddílu hype-rionské domobrany.

Podle jejich chování si je jist, že ho zabijí.

Nejdříve, když byl omráčen pádem do řeky Hoolie a zmítal se v provazech, jež ho poutaly k vojenskému pytli a nefunkční Hawkingově rohožce, si myslel, že to jsou jeho zachránci. Dopad do vody byl tvrdý a Konzul zůstal pod hladinou o mnoho déle, než si kdy uměl představit. Vynořil se jen díky tomu, že jej vynesl silný proud, ale pak ho rohožka a spleť provazů znovu stáhly. Bojoval statečně, ale byl by prohrál; byl ještě deset metrů od mělčiny, když tu se z kaskádových stromů a lesa trnovníků vynořili ti muži a jeden z nich hodil Konzulovi provaz. Zbili jej, oloupili, svázali, a teď se - soudě dle věcných poznámek - připravují, že mu podříznou hrdlo a nechají jej mrchožroutským heroldům.

Větší z obou mužů, jenž měl na hlavě umaštěného ježka,

si dřepl před Konzulem a vytáhl z pochvy keramický neztu-pitelný nůž. „Chceš říct ještě něco na rozloučenou, dědo?"

Konzul si olizuje rty. Viděl tisíce plošných filmů i ho-lofilmů, v nichž právě v tomto okamžiku hrdina podrazil jednomu protivníkovi nohy, druhého srazil kopnutím, popadl zbraň a oba je vyřídil - střelbou se spoutanýma rukama - a vydal se vstříc dalším dobrodružstvím. Ale Konzul se jako hrdina necítí; je vyčerpaný, postarší a po pádu do řeky zraněný. *Oba* ti muži jsou štíhlejší, silnější, rychlejší a očividně i podlejší, než byl kdy Konzul. Násilí už zažil -dokonce se jej jednou i dopustil - ale jeho život a výcvik byl zasvěcen vypjatým, ale tichým způsobům diplomacie.

Konzul si znovu olizuje rty a říká:

„Můžu vám zaplatit."

Dřepící muž se usmívá a přejíždí neztupitelným nožem sem a tam pět centimetrů před Konzulovýma očima.

„A čímpak, dědo? Máme tvý kreditky, a ty tady sou na hovno."

„Zlatem," Konzul ví, že to jsou jediné dvě slabiky, které si během věků zachovaly svou moc.

Muž dřepí dál a nereaguje - v pohledu, kterým sleduje čepel nože, je zvrhlý svit - ale ten druhý přistoupí a pokládá druhovi na rameno těžkou tlapu. „Vo čom to mluvíš, čoveče? Kde bys schrastil zlato?"

„Moje loď," odpovídá Konzul. „*Benáres.* „

Dřepící muž zdvíhá nůž ke své tváři. „Kecá, Chezi. *Benáres* byla ta loď s plochým dnem, s těma modrákama, jak smě je vodkrágli před tréma dnima.“

Konzul na chvíli zavřel oči. Cítil, jak se o něj pokouší nevolnost, ale nepoddal se jí. A. Bettik a ostatní android-ská posádka opustili *Benáres* na jednom z lodních člunů před necelým týdnem a vydali se po proudu ke „svobodě“. Očividně našli něco jiného. „A. Bettik,“ vyráží ze sebe. „Kapitán posádky. Nezmínil se o zlatě?“

Muž s nožem se šklebí. „Hulákal jak svině, ale moc toho nenakecal. Povídal, že loď vodpádlovala do Okraje. To je kapku z ruky, si myslim.“

„Hubu drž, Obeme.“ Druhý muž si klekl před Konzula. „Proč bys měl na lodi zlato, čoveče?“

l

Konzul vzhlédl. „Nepoznáváte mne? Před lety jsem byl Konzulem Hegemonie.“

„Hele, nás nevochčiješ...“ začal muž s nožem, ale druhý jej přerušil. „Fakt, čoveče. Pamatuju si tvůj ksicht z táborový holiny, dyš sem byl děcko. Proč bys vozil zlato po řece, dyš de všechno do prdele, hegemoňáku?“

„Mířili jsme do krytu... do pevnosti Chronos,“ snaží se Konzul a pokouší se, aby to neznělo příliš dychtivě; zároveň ale je vděčen za každou sekundu života. *Proč?* uvažuje jedna jeho část. *Byl jsi životem unaven. Připraven zemřít.* Ne takhle. Ne když Sol a Ráchel a ostatní potřebují mou pomoc.

„Několik nejbohatších občanů z Hyperionu,“ pokračuje. „Evakuační úředníci jim nedovolili vzít si zavazadla, a tak jsem svolil, že jim pomůžu je uschovat ve sklepech pevnosti Chronos, starém hradě na sever od Uzdového hřbetu. Za provizi.“

„Posral ses?“ šklebí se ten s nožem. „Všecko na sever vocaď je teď Štírovo země!“

Konzul klopí hlavu. Únavu a pocit porážky, které teď vyzařuje, není třeba předstírat. „To jsme zjistili. Android-ská posádka před týdnem dezertovala. Několik pasažérů Štír zabil. Vydal jsem se po řece na vlastní pěst.“

„Kravina,“ říká muž s nožem. V očích má znovu ten zvrhlý, nepřítomný pohled.

„Eště moment,“ zadržuje jej jeho druh. Zasazuje Konzulovi tvrdou ránu. „Tak depak je ta tvoje zlatá loď, panáčku?“

Konzul cítí na rtech krev. „Proti toku řeky. Ne *u* řeky, ale skrytá poblíž jednoho přítoku.“

„Jo,“ pronáší ten s nožem a pokládá čepel Konzulovi naplocho na krk. Nemusí čepelí tahat, aby Konzulovi proťal hrdlo — stačí mu jen pootočit. „Rikal sem, že je to kec. Ztrácíme čas.“

„Eště chvilku,“ vyštěkne druhý. „Jak daleko?“

Konzul přemýšlí o přítocích, které za posledních pár hodin minul. Je pozdě. Slunce se na západě téměř dotýká korun stromů. „Těsně nad propustí Karla,“ odpovídá.

„A pročs letěl na týdle srandě místo vznášedlem?“

358

Dan Simmons

Pád Hyperionu

359

„Letěl jsem pro pomoc.“ Adrenalin vyprchal a teď je Konzul blízko konečnému vyčerpání - div ne zoufalství. „Bylo tam příliš mnoho... příliš mnoho banditů... u pobřeží. Letět vznášedlem by bylo příliš riskantní. Hawkingova rohožka byla... bezpečnější.“

Muž, kterému druhý říká Chez, se směje. „Schovej kudlu, Obeme. Uděláme si malej vejšlap, co?“

Obem se vzpřimuje. Nůž má pořád v ruce, ale tentokrát je špička - a vztek - namířena proti jeho druhovi. „Si se posral, blumo? Máš místo palice piliňák? Kecá, bojí se, že natáhne kecky!“

Chez ani nemrkne a necouvá. „Jasně. Možná kecá. A co? Propusť je vocaď půl dne a stejně smě tam šli. Nebude loď, nebude zlato, podříznem ho. Akorát si to vychutnáš. Bude zlato, taky si ten tvůj kuchák přídě na svý, a ešté budeš bohatej, ne?“

Obem se chvíli potácí mezi vztekem a ziskuchtivostí, pak se obrátí a švihne keramickým neztupitelným nožem přes kmen kaskádového stromu, a vysekne osm centimetrů hluboký řez. Než dá gravitace stromu najevo, že je podsek-nut a než se se zapraštěním zřítí na říční břeh, má Obem dost času, aby si znovu dřepl před Konzula. Popadne jej za stále ještě vlhkou košili. „OK, uvidíme, co tam máš, hege-moňáku. Řekni slovo, zkus utýct, zakopni, spadni, a já ti jen tak z hecu ufiknu prsty a uši, co ty na to?“

Konzul se vydrápe na nohy a pak se všichni tři vydají do krytu z křoví a nízkých stromů. Konzul kráčí mezi Chezem a Obemem, plahočí se cestou, kterou přišli, pryč od města a lodi a možnosti zachránit Sóla a Ráchel.

Uběhne hodina. Konzul nedokázal vymyslet žádný rozumný plán co dělat, jakmile dojdou k přítokům a nenajdou bárku. Chez jim několikrát mávnutím ruky přikazuje mlčet a skrýt se; jednou, když se ve větvích zatřepetá babí léto, podruhé při podezřelém zvuku na druhé straně řeky, neobjevuje se tam ale žádná známka lidské přítomnosti. Žádná naděje na pomoc. Konzul vzpomíná na vypálené budovy u řeky, prázdné chaty a přístaviště. Strach ze Štíra, strach z invaze Vyvrženou, spěch při evakuaci a měsíce rabování

i L

pobudů z domobrany změnily tuto oblast v zemi nikoho. Konzul osnuje výmluvy a uskoky, pak je zavrhuje. Jeho jedinou nadějí je, že půjdou těsně podél doků, kde bude moci skočit do hluboké a rychle tekoucí vody a pokusit se se svázanýma rukama neutopit, dokud se neskryje v chumlu malých ostrůvků po proudu.

Jenže je na plavání příliš unaven, a to i kdyby měl ruce volné. A zbraně těch dvou ho snadno najdou, dokonce i kdyby získal mezi potopenými kmeny a ostrůvky deseti-minutový náskok. Konzul je příliš unaven, než aby dokázal něco vymyslet, příliš starý na odvahu. Myslí na svou ženu a syna, už tolik let mrtvé, kteří zahynuli, když Bressii bombardovali muži asi stejně čestní, jako tyhle dvě stvůry. Konzulovi je líto jen to, že nesplní slib pomoci ostatním poutníkům. Jen to... a že neuvidí, jak to všechno dopadne. Obem si odplivuje. „Už mě to sere, Chezi. Posadíme ho, trochu ho pořezáme a voň všechno vyklopí? Pak pudem k bárce sami, jestli ňáká je, co? „

Chez se otáčí, vytírá si z očí pot, přemýšlivě se na Konzula mračí a říká: „Tak jo, ale hoď sebou a potichu. Ale ať ještě něco řekne.“

„Jasně,“ šklebí se Obem, odhazuje zbraň a vytahuje neztupitelný nůž.

„ANI HNOUT!“ zahřmí hlas shora. Konzul padá na kolena a banditi z domobrany s vytrénovanou zručností snímají zbraně. Kolem nich se rozlehne rachot, sténání větví a zdvihne se prach; Konzul vzhlíží právě čas, aby spatřil zavinění na obloze, níže, než jsou mraky, a má pocit, že přímo nad ním se snáší *hmota,* a pak Chez zvedá šipkovou pušku a Obem zaměřuje raketomet a vzápětí všichni tři padají - ne jako zastřelení vojáci, ne jako něco, co se řídí balistickými zákony, ale jako strom, který Obem předtím podťal.

Konzul dopadá obličejem do prachu a štěrku a leží tam bez mrknutí oka... neschopen mrknout.

Paralyzátor, projede mu nervovými spoji, netečnými jako vyjetý olej. Mezi třemi těly v prachu a říčním břehem přistává něco velkého a neviditelného, co zdvihá miniaturní cyklon. Konzul slyší zavytí servomotoru otvíraného poklo-

pu a blafnutí nosných turbín, stažených pod zdvižnou sílu. Pořád nedokáže mrkat a tím méně zdvihnout hlavu, takže má zorné pole omezeno na několik oblázků, pískovou dunu, malý trs trávy a jednoho stavitelského mravence, z této vzdálenosti obrovského, který jako by náhle získal mimořádný zájem o Konzulovo vlhké, ale nemrkající oko. Mravenec se otáčí a spěchá si pro půl metru vzdálenou vlhkou odměnu a Konzul v duchu pobízí neuspěchané kroky, které slyší za sebou.

Ruce v jeho podpaží, zamručení a zvuk známého, ale napjatého hlasu: „Zatraceně, vy jste ale přibral!“

Konzulovy podpatky vyrývají v prachu rýhy, nadskakují na zkroucených Chezových prstech... nebo možná Obemo-vých... Konzul nedokáže otočit hlavu, takže nevidí obličej. Nevidí ani svého zachránce, dokud jej nezdvihne - za doprovodu tiché litanie kleteb u jeho ucha - k vypouklému poklopu na pravoboku odmaskovaného kluzáku, neprotáhne jej dovnitř a neusadí do měkké kůže sklopeného sedadla pro cestující.

V Konzulově zorném poli se objevuje generální guvernér Theo Lané; vyhlíží trochu chlapecky, ale když zavře poklop a rozsvítí vnitřní červená světla, také trochu démonicky. Mladý muž se předklání, aby natáhl Konzulovi přes hruď bezpečnostní síť. „Omlouvám se, že jsem vás musel paralyzovat spolu s těmi dvěma.“ Theo si sedá, zaklapává vlastní síť a chápe se multiovladače. Konzul cítí, jak se kluzák za-chvívá a pak odlepuje od země, chvíli se pohupuje, potom se obrací doleva jako talíř na ložiscích bez tření. Zrychlení vtlačuje Konzula do sedadla.

„Neměl jsem moc na vybranou,“ vysvětluje Theo do tichých zvuků v kabině. „Jedinou zbraní, kterou tyhle věci smějí nést, jsou paralyzéry, používané při zvládání nepokojů, a tak bylo nejsnadnější vás všechny složit nejnižší kapacitou a pak vás rychle odnést.“ Theo si známým gestem postrkuje po nose archaické brýle a šklebí se na Konzula. „Staré žoldácké přísloví říká: 'Žab je všechny, Bůh si je roztřídí'.“

Konzulovi se daří pohnout jazykem, vydat zvuk a trochu si poslintat tvář a kůži sedadla.

„Chvilku odpočívejte,“ navrhuje Theo a znovu se soustřeďuje na přístroje a výhled. „Během dvou nebo tří minut budete zase moci normálně mluvit. Zůstávám nízko, letím pomalu, takže nám do Keatsu zbývá asi deset minut.“ Přejíždí svého pasažéra pohledem. „Máte štěstí. Musíte být déhydrovaný. Ti druzí dva si při pádu pomočili kalhoty. Humánní zbraň, tenhle paralyzátor, ale když nemáte po ruce náhradní kalhoty, může vás přivést do rozpaků.“

Konzul se pokouší vyjádřit svůj názor na tuhle „humánní“ zbraň.

„Ještě pár minut, pane,“ žádá generální guvernér Theo Lané, předklání se a zlehka Konzulovi utírá kapesníkem tvář. „Musím vás varovat, že když paralyzátor přestává účinkovat, je to trochu nepohodlné.“

V tom okamžiku Konzulovi někdo vráží do těla pár tisíc jehel a špendlíků.

„Jak jsi mě k čertu našel? „ ptá se Konzul. Jsou několik kilometrů nad městem a právě přelétli řeku Hoolie. Dokáže se již posadit a vypravit jakž takž srozumitelná slova, je ale rád, že do okamžiku, než bude muset vstát a jít, schází ještě pár minut.

„Prosím, pane?“

„Povídám, jak jsi mě našel? Jak jsi mohl vědět, že jsem se vydal po Hoolie? „

„VA Gladstonová mi dala zprávu tachykomem. Přísně tajné, na starém konzulátním přijímači.“

„Gladstonová?“ Konzul potřásá rukama, snaží se, aby se mu do prstů, zatím užitečných asi jako gumové párky, vrátil cit. „Jak mohla Gladstonová k čertu vědět, že mám problémy na řece Hoolie? Nechal jsem komlog babičky Siri v údolí, abych mohl ostatním poutníkům zavolat, až budu mít loď. Jak to může Gladstonová vědět? ”

„Nevím, pane, ale udala vaši polohu a fakt, že máte potíže. Dokonce řekla, že jste letěl na koberci a zřítil se.“

Konzul vrtí hlavou. „Ta paní má zdroje, o kterých se nám ani nezdá, Theo.“

„Ano, pane.“

Konzul hledí na přítele. Theo Lané je už lokální rok generálním guvernérem nové protektorátní planety Hyperion, ale staré zvyky mizí jen pomalu; oslovení „pane“ pochází ze sedmi let, kdy pod ním Theo sloužil jako vicekonzul a hlavní poradce. Když mladého muže viděl naposled - no, už ne tak mladého, uvědomuje si Konzul; odpovědnost vyryla do tohoto obličeje záhyby a vrásky - vztekal se Theo, že Konzul nechce převzít generální guvernérství. To bylo sotva před týdnem. Před věky a eóny.

„Mi-mo-cho-dem,“ Konzul pečlivě vyslovuje každou slabiku, „děkuji ti, Theo.“

Generální guvernér přikyvuje, očividně ponořen do vlastních úvah. Neptá se, jestli Konzul viděl sever hor, ani na osud ostatních poutníků. Hoolie pod nimi se rozšiřuje a plyne k hlavnímu městu - Keatsu. Ještě dále se po obou stranách zdvihají k nebi příkré útesy a jejich stěny v odpoledním slunci slabě září. Zástupy modrých jehličnanů se chvějí ve větru.

„Theo, jak to, že jsi pro mne letěl osobně? Situace na Hyperionu musí být naprosto šílená.“

„To je.“ Theo nastavuje autopilota, otáčí se a hledí na Konzula. „Je otázkou hodin... možná minut... než Vyvržen-ci začnou invazi.“

Konzul mrká. „Invazi. Myslíš pozemní?“

„Přesně tak.“

„Ale flotila Hegemonie -“

„Je v totálním chaosu. Taktak zachránili před Rojem sami sebe, *než* došlo k invazi do Sítě.“

„Do Sítě!“

„Padly celé systémy. Další jsou ohroženy. Jednotky nařídily své flotile, aby se stáhla pomocí vojenských Bran, ale lodě, které byly v systému, měly očividně problémy se z něj dostat. Nikdo mě neseznámil s detaily, ale je jasné, že Vyvrženci mají volné pole působnosti v celém systému, vyjma obranné linie, kterou Jednotky zřídily kolem sféry singularity.“

„Kosmodrom?“ Konzul si představuje svou nádhernou loď jako kouřící vrak.

„Ještě na něj nezaútočili, ale Jednotky stahují nákladní

lodě a zásobovací oddíly tak rychle, jak můžou. Nechali tam elitní jednotku námořní pěchoty.“ „Co evakuace?“

Theo se rozesmál. Byl to nejtrpčí zvuk, jaký kdy Konzul od mladého muže slyšel. „Evakuace bude zahrnovat tolik lidí z konzulátu a VIPů Hegemonie, kolik se vejde na poslední výsadkovou kapsli.“

„Oni vzdali snahu zachránit lidi z Hyperionu?“ „Pane, oni nejsou s to zachránit své *vlastní* lidi. Podle toho, co k nám prosáklo z velvyslancova tachykomu, rozhodla se Gladstonová nechat ohrožené světy padnout, aby se Jednotky mohly zformovat a získaly během časového dluhu Rojů pár let k vytvoření obrany.“

„Můj ty Bože,“ šeptá Konzul. Po většinu svého života pracoval jako zástupce Hegemonie, a i když osnoval její pád, aby pomstil svou babičku... její způsob života... myšlenka na to, že se to doopravdy děje...

„Co Štír?“ ptá se náhle, když spatří pár kilometrů před sebou nízké bílé budovy Keatsu. Slunce se dotýká hor a řeky jako v posledním požehnání přede tmou.

Theo vrtí hlavou. „Pořád o něm dostáváme zprávy, ale primárním zdrojem paniky se teď stali Vyvrženci.“ „Ale není v Síti? Myslím Štír.“

Generální guvernér na Konzula ostře hledí. „V Síti? Jak by mohl být v Síti? Na Hyperionu ještě nejsou dovoleny Brány. A nikdo jej ještě nezpozoroval u Keatsu, Endymionu ani Port Romance. U žádného z větších měst.“

Konzul mlčí, ale myslí si: *Můj Bože, má zrada neměla žádný smysl. Prodal jsem duši, abych otevřel Hrobky času, a Štír nebude příčinou pádu Sítě... Vyvrženci! Vyzráli na nás na všechny. Má zrada Hegemonie byla součástí* jejich *plánu!*

„Poslouchejte," říká Theo chraptivě a svírá Konzulovo zápěstí, „je důvod, proč pro vás Gladstonová poslala mě. Schválila propuštění vaší lodi -"

„To je úžasné," skáče mu do řeči Konzul, „takže můžu -"

„Poslouchejte! Vy se do údolí Hrobek Času nevrátíte. Gladstonová chce, abyste se vyhnul perimetru Jednotek

a cestoval systémem, dokud se nesetkáte s Rojem."

„S Rojem? Proč bych -"

„VA chce, abyste s nimi vyjednával. *Znají* vás. Nějak se jí podařilo dát jim vědět, že se u nich objevíte. Ona si myslí, že vás nechají... že vaši loď nezničí. Ale potvrzeno to od nich nemá. Bude to riskantní."

Konzul se hroutí do koženého sedadla. Má pocit, jako by jej znovu zasáhl paralyzátor. „Vyjednávat? O čem s nimi mám k čertu vyjednávat?"

„Gladstonová řekla, že jakmile budete mimo Hyperion, spojí se s vámi pomocí vašeho palubního tachykomu. Má se to stát rychle. Dnes. Než všechny světy z první vlny padnou do rukou Vyvržencům."

Konzul slyší pojem *světy první vlny*, ale neptá se, zda zahrnují i Maui-Dohodu. Možná, pomyslí si, by to tak bylo nejlepší. Říká: „Ne. Vrátím se do údolí."

Theo si upravuje brýle. „Ona to nedovolí, pane."

„Ach?" Konzul se uchechtává. „Jak mě zastaví? Sestřelí mou loď?"

„Nevím, ale řekla, že to nedovolí." Theův hlas je upřímně ustaraný. „Flotila Jednotek *má* na oběžné dráze hlídkové i bitevní lodě, pane. Doprovázejí poslední výsadkové kaps-le."

„No," prohlašuje stále s úsměvem Konzul, „tak ať mě zkusí sestřelit. Lidmi obsazené lodi v údolí Hrobek Času nepřistály už po dvě staletí. Lodi samy přistály, ale posádky zmizely. Než mě stačí sejmout, budu viset na Štírově stromu." Konzul na chvíli zavírá oči a představuje si, jak prázdná loď přistává na planině nad údolím. Představuje si Sóla, Durého a ostatní - kteří se zázrakem vrátí - jak se uchýlí do bezpečí lodi, použijí její chirurgickou výbavu k záchraně Masteena a Brawne Lamii a kryogenickou a hi-bernační komoru k záchraně Ráchel.

„Můj Bože," šeptá Theo a jeho otřesený tón Konzula vrací do skutečnosti.

Přeletěli nad poslední zákrutou řeky před městem. Útesy tu jsou vyšší a jejich vrchol tvoří skála na jihu s vytesanou podobou Smutného krále Billyho. Slunce právě vychází a rozžíhá na východní obloze nízká oblaka a budovy.

Nad městem zuří boj. Lasery se noří do mraků a procházejí jimi, lodi uhýbají jako komáři a hoří jako můry, které se dostaly příliš blízko k plameni, zatímco pod mraky se vznáší řiditelné padáky a bubliny brzdných polí. Město Keats je pod útokem. Vyvrženci se dostali na Hyperion.

„A píča svatá," šeptá Theo uctivě.

Z lesíka na severozápadním okraji krátce vytryskne oheň a zášleh hnacích plynů. Ke kluzáku Hegemonie míří ručně odpalovaná raketa.

„Držte se," vyštěkne Theo. Přebírá manuální řízení, cvaká přepínači, ostře strhává kluzák na pravobok a pokouší se dostat do otáčecího poloměru rakety.

Exploze na zádi vrhá Konzula do záchranné sítě a na chvíli mu zamlžuje vidění. Když dokáže znovu zaostřit, je kabina plná kouře, v příšeří planou varovná rudá světla a kluzák oznamuje dvanácti naléhavými hlasy selhání systémů. Theo se pochmurně hrbí nad multiovladačem.

„Držte se," opakuje zbytečně. Kluzák se namáhavě otáčí, nachází ve vzduchu oporu a znova ji ztrácí a v přemetech se řítí k hořícímu městu.

TŘICET ŠEST

Zamrkal jsem a otevřel oči. Nejdříve jsem byl pohledem do obrovského temného prostoru baziliky sv. Petra dezorientován. Pacem. Monsignore Eduard a otec Paul Duře se s napjatými výrazy předklánějí ve světle svíček.

„Jak dlouho jsem... spal?" Měl jsem pocit, že jsem spal jen pár vteřin, že sen byl jen zalesknutím obrazů, které přicházejí v okamžiku mezi klidným ležením a hlubokým spánkem.

„Deset minut," odpovídá monsignore. „Řeknete nám, co jste viděl?"

Neviděl jsem důvod, proč bych to neudělal. Když jsem s popisem obrazů skončil, monsignore Eduard se pokřižoval. „*Mon Dieu*, velvyslanec Technojádra chce po Gladstonové, aby poslala lidi do těch... tunelů."

Duře mi položil ruku na rameno. „Až si promluvím s Pravým hlasem Stromu světa v Božím sadu, půjdu s vámi na TC^2. Musíme Gladstonové říci, jak je takové rozhodnutí pošetilé."

Přikývl jsem. Mé váhání, zda nemám jít s Durém na Boží sad nebo na Hyperion, bylo pryč. „Souhlasím. Měli

bychom odejít najednou. Je váš... mohou mě Papežovy dveře přenést na Hyperion?“

Monsignore vstal, přikývl a protáhl se. Náhle jsem si uvědomil, že je to velmi starý muž, nedotčený Poulseno-vou terapií. „Mají přednostní přístup,“ prohlásil. Otočil se k Durému. „Paule, ty víš, že bych tě doprovázel, kdybych mohl. Pohřeb Jeho Svatosti, volba nového Svatého otce...“ Monsignore Eduard vydal tichý žalostný zvuk. „Je zvláštní, jak každodenní imperativy přetrvávají i tváří v tvář ko-

lektivní katastrofě. Samotnému Pacem zbývá do příchodu barbarů necelých deset standardních dní.“

Durého vysoké čelo se ve světle svící zalesklo. „Záležitosti církve přesahují pouhý každodenní imperativ, příteli. Má návštěva na planetě templářů bude krátká a pak se připojím k panu Severnovi v jeho úsilí přesvědčit VA, aby neposlechla Jádro. Potom se vrátím, Eduarde, a spolu se pokusíme této zmatené herezi dát smysl.“

Následoval jsem je z baziliky vedlejšími dveřmi, které vedly do průchodu za velkými kolonádami, vyšel na druhé straně otevřeného dvora - přestalo pršet a vzduch byl svěží - na schodiště, sešel po něm a pak se dostal úzkým tunelem do papežské rezidence. Když jsme vešli do předpokoje, příslušníci Švýcarské gardy cvakli v pozoru podpatky; vysocí muži byli v železném brnění a žlutomodře pruhovaných pantalónech, ačkoliv jejich obřadní halapartny mohly sloužit také jako špičkové energetické zbraně Jednotek. Jeden ze strážných předstoupil a tiše hovořil s monsignorem.

„Někdo se právě přenesl na hlavní terminál a chce s vámi mluvit, pane Severně.“

„Se mnou?“ Poslouchal jsem hlasy v druhé místnosti, melodické vzestupy a klesání často opakované modlitby. Usoudil jsem, že to má něco společného s přípravou na papežův pohřeb.

„Ano, nějaký pan Hunt. Říká, že je to naléhavé.“ „Během chvíle bych se s ním setkal v Domě vlády,“ prohlásil jsem. „Proč se k nám nepřipojí? „

Monsignore Eduard přikývl a tiše něco řekl příslušníkovi Švýcarské gardy, jenž pak cosi zašeptal do zdobné korunky na svém starodávném brnění.

Takzvané Papežovy dveře - malá Brána, obložená složitě tepaným zlatem se vzorem serafínů a cherubínů, na jejímž vrcholku byl pětidílný basreliéf pádu Adama a Evy a jejich vyhnání z Ráje - stály uprostřed dobře hlídané místnosti mimo papežovu rezidenci. Čekali jsme tam; odrazy našich obličejů v zrcadlech, která visela na všech zdech, byly sinalé a unavené.

Leigha Hunta doprovázel kněz, který mne dovedl do baziliky.

„Severně!“ vykřikl nejoblíbenější poradce Gladstonové, „VA vás okamžité potřebuje!“

„Právě jsem za ní šel. Bylo by zločinnou chybou, kdyby Gladstonová dovolila Jádru postavit a použít ten smrtonosný přístroj.“

Hunt zamrkal - v tom basetím obličeji to vypadalo skoro komicky: „To víte *všechno,* co se stane, Severně?“

Musel jsem se rozesmát. „Když sedí nehlídané malé dítě v holokóji, vidí mnoho a rozumí málo. Přesto - má výhodu v tom, že může přepínat kanály a celé to vypnout, když je to přestane bavit.“ Hunt znal monsignora Eduarda z jeho nejrůznějších státních funkcí; otce Paula Durého z Tovaryšstva Ježíšova jsem mu představil.

„Duře? „ vykoktal Hunt a čelisti měl téměř dokořán. Poprvé v životě jsem viděl, že by poradce nebyl schopen slova, a docela jsem si ten pohled vychutnal.

„Vysvětlíme to později.“ Potřásl jsem knězi rukou. „Hodně štěstí na Božím sadu, Duře. Nezdržte se dlouho.“

„Hodinu,“ slíbil jezuita. „Ani o vteřinu déle. Je tam jen jedna část skládanky, kterou musím najít, než si promluvím s VA. Řekněte jí prosím o hrůze labyrintu... já jí podám své svědectví později.“

„Je možné, že bude příliš zaneprázdněná a nepřijme mě, dokud nepřijdete. Ale udělám, co budu moci, abych pro vás sehrál Jana Křtitele.“

Duře se usmál. „Jen neztrácejte hlavu, příteli.“ Přikývl, vyťukal na archaickém displeji přenosový kód a zmizel v Bráně.

Dal jsem monsignoru Eduardovi sbohem. „Než se sem dostanou Vyvrženci, všechno to vyřídíme.“

Starý muž zdvihl ruku a požehnal mi. „Provázej vás Bůh, mladý muži. Cítím, že na nás všechny čekají temné časy, ale vaše břímě bude obzvláště těžké.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsem jen pozorovatel, monsignore. Čekám a pozoruji a sním. To je jen malé břímě.“

„Čekejte a pozorujte a sněte později,“ prohlásil Leigh Hunt ostře. „Její Vaánost vás očekává *teď,* okamžitě, a já se musím vrátit na zasedání.“

Pohlédl jsem na něj. „Jak jste mě našel?“ zeptal jsem se

zbytečně. Brány jsou řízeny Jádrem, a Jádro spolupracuje s úřady Hegemonie.

„Přednostní karta, kterou jste dostal, nám také usnadňuje sledování vašich cest,“ odpověděl se slyšitelnou netrpělivostí Hunt. „Právě teď jsme povinni být tam, kde se rozhoduje.“

„Výborně.“ Kývl jsem na monsignora a jeho pobočníka, pobídl Hunta a vyťukal třímístný kód Tau Ceti

Centra, přidal dva znaky kontinentu, další tři, příslušející Domu vlády, a nakonec poslední dva, které označovaly tajnější soukromý terminál. Brána vydala spektrum zahučení o různých výškách a její opaleskní povrch jako by se zachvěl očekáváním.

Prošel jsem první a ustoupil stranou, abych udělal místo Huntovi.

Nejsme na ústředním terminálu Domu vlády. Podle mne nejsme ani nikde poblíž Domu vlády. O chvíli později, když se mé smysly vyrovnají se sluncem, barvou oblohy, vzdáleností horizontu, vůněmi a *pocitem* z okolí, se rozhoduji, že nejsme ani na Tau Ceti Centru.

Měl jsem proskočit Branou zpět, ale Papežovy dveře jsou malé, Hunt jimi prochází - noha, paže, rameno, hrudník, hlava, pak se objevuje druhá noha - a tak jej popadám za zápěstí, drsně si jej přitahují, říkám: „Něco je špatně!“ a pokouším se projít zpět, ale příliš pozdě, Brána bez rámu se na této straně zachvěje, smršťuje se do kruhu o velikosti mé pěsti a mizí.

„Kde to k čertu jsme?“ dožaduje se Hunt.

Rozhlížím se a myslím si *Dobrá otázka*. Jsme někde na venkově, na kopci. Cesta pod námi se vine vinicemi, prochází zalesněným údolím a po jedné nebo dvou mílích mizí za dalším kopcem. Je velmi horko a vzduch hučí hmyzem, ale v celém tom pustém panoramatu se nepohybuje nic většího než ptáci. Mezi útesy po naší pravici je vidět modrá skvrna vody - moře nebo jezero. Nad námi se protrhává zá-vojovitý oblak; slunce je těsně za zenitem. Nevidím žádné domy, žádnou technologii vyspělejší než řádky vína a kamenitou, blátivou cestu, na níž stojíme. Důležitější je, že

zmizelo bzučení datasféry. Je to, jako byste přestali slyšet zvuk, na nějž jste přivykli od batolecího věku; je to znepokojivé, překvapivé, matoucí a trochu děsivé.

Hunt vrávorá, plácá se po uších a klepe na komlog. „Zatraceně,“ mumlá. „Zatraceně. Porouchal se mi implantát. Komlog nefunguje.“

„Ne,“ odporuji. „Myslím, že jsme se dostali mimo da-tasféru.“ Ale když to říkám, zaslechnu hlubší, tišší bzučení - něco mnohem většího a mnohem nepřístupnějšího, než je datasféra. Megasféra? *Hudba sfér*, myslím si a usmívám se.

„Nad čím se to ksakru šklebíte, Severně? Vy jste to udělal schválně?“

„Ne. Zadal jsem správný kód Domu vlády.“ Naprostá absence paniky v mém hlase je panikou sama o sobě.

„Tak co se děje? To je kvůli těm zatraceným Papežovým dveřím? Nějaká porucha nebo trik?“

„Ne. Myslím, že ne. Ty dveře nebyly porouchané, Hun-te. Přeneslo nás to přesně tam, kde nás chce mít Techno-jádro.“

„Jádro?“ Ta trocha barvy, co se poradci vrátila do ba-setího obličeje, je rychle pryč, když si uvědomí, kdo ovládá Bránu. Kdo ovládá *všechny* Brány. „Můj Bože. Můj Bože.“ Hunt se potácí ke kraji cesty a sedá si do vysoké trávy. Jeho velurový úřednický oblek a jemné černé boty tu vypadají nemístně.

„Kde jsme?“ ptá se znovu.

Zhluboka jsem se nadechl. Vzduch je cítit čerstvě zoranou zemí, právě požatou travou, silničním prachem a ostrým pachem moře. „Podle mě jsme na Zemi, Hunte.“

„Země.“ Mužík hledí přímo před sebe a oči mu plavou v dálce. „Země. Ne Nová Země. Ne Terra. Ne Země Dvě. Ne...“

„Ne, „prohlásil jsem. „Země. Stará Země. Nebo její duplikát.“

„Její duplikát.“

Přisednu si k němu. Uškubnu stéblo trávy a vytáhnu šťavnatou část z pochvy. Chutná hořce a známě. „Vzpomínáte si na mou zprávu, kterou jsem dal Gladstonové - o příbězích hyperionských poutníků? Historku Brawne Lamii?

Ona a můj kybridský protějšek... první vzkříšená Keatsova personifikace... putovali na místo, o němž si mysleli, že je duplikátem Staré Země. V Herkulově hvězdokupě, jestli si dobře vzpomínám.“

Hunt vzhlíží k nebi, jako by mohl z postavení hvězd uhodnout, jestli mám pravdu. Modrá obloha se pomalu zatahuje šedými mračny. „Herkulova hvězdokupa,“ šeptá.

„Proč Technojádro postavilo duplikát, nebo co s ním dělají teď, to Brawne nezjistila,“ dodávám. „Ani první Keat-sův kybrid to nevěděl, nebo to neřekl.“

„Neřekl,“ kývá hlavou Hunt. Pak jí zavrtí. „No dobře, a jak se odsud kčertu dostaneme? Gladstonová mě potřebuje. Nemůže... během příštích několika hodin musí udělat tucet životně důležitých rozhodnutí.“ Vyskakuje a běží doprostřed cesty; studie zbytečně vynaložené energie.

Přežvykuji stéblo trávy. „Podle mě se odsud nedostaneme.“

Hunt se na mě řítí, jako by mě chtěl zabít. „Vy jste se *zbláznil!* Nedostaneme? To je blbost. Proč by to Jádro

dělalo?“ Odmlčí se a zírá na mne. „Nechtějí, abyste s ní mluvil. Víte něco, co Jádro nechce riskovat, že se dozví.“

„Snad.“

„Nechtě tady *jeho* a mě vraťte zpátky,“ křičí do oblohy.

Žádná odpověď. Daleko ve vinici vzlétá pták. Myslím, že je to vrána; vzpomínám si na jméno toho vymřelého druhu jako ze sna.

Po chvíli Hunt vzdává vzývání oblohy a přechází po kamenité silnici sem a tam. „Pojďme. Možná je někde na konci tady toho terminál.“

„Snad,“ odpovídám a lámu stéblo, abych se dostal k jeho sladké, suché horní části. „Ale kudy se dáme?“

Hunt se otáčí, hledí na silnici, která se v obou směrech ztrácí v kopcích a znovu se obrací. „Když jsme prošli Branou... nejspíš tudy,“ ukazuje. Cesta běží malým lesíkem z kopce.

„Jak daleko? „ ptám se.

„Zatraceně, není to jedno?“ vyštěkne. „Musíme *někam* jít!“

Dokázal jsem se ubránit smíchu. „Dobře.“ Vstal jsem,

oprášil si kalhoty a uvědomil si vzteklé slunce, jež se mi zuřivě opíralo do čela. Po tmě baziliky nasycené kadidlem to byl šok. Vzduch žhnul a já měl šaty už prosáklé potem.

Hunt se rozhodně vydal s kopce. Pěsti měl zaťaté, obličej náhle zkrášlený sevřeným výrazem - ryzí rozhodnost.

Pomalu jsem se vydal za ním - bez zbytečného spěchu, mezi zuby stále stéblo trávy, oči přivřené únavou.

Plukovník Fedmahn Kassad zaječel a zaútočil na Štíra. Surreálná, mimo čas existující krajina - údolí Hrobek Času ve verzi minimalistického jevištního výtvarníka, ve verzi vyrobené z plastiku a umístěné do gelu z vazkého vzduchu - jako by vibrovala prudkostí Kassadova pohybu.

Chvíli jako by se Štírové zrcadlili všude - Štíři v údolí, rozptýlení po pusté plošině - ale s Kassadovým výkřikem zkondenzovali do jediné nestvůry, a ta se teď pohnula, rozpažila a natáhla ruce, pak je ohnula, aby spěchajícího plukovníka přivítala objetím z čepelí a trnů.

Kassad nevěděl, jestli jej Monetin dar, tělní povlak, který má na sobě, ochrání - ani jestli mu pomůže v boji. Před mnoha lety s Monetou zaútočili na výsadkáře Vyvržených ze dvou bojových člunů, ale tehdy byl čas na jejich straně; Štír jej znehybňoval a opět nechával plynout, jako když si znuděný divák hraje s ovladačem_holografického projekčního disku. Nyní jsou mimo čas a Štír je nepřítelem, nikoliv strašlivým ochráncem. Kassad vykřikl, sklonil hlavu a zaútočil, aniž by si ještě uvědomoval přihlížející Monetu, do oblak se tyčící trnový strom a jeho hrozné, nabodnuté ovoce, aniž by si dokonce uvědomoval sám sebe jinak než jako bojový stroj, nástroj pomsty.

Štír nezmizel, jak obvykle míval ve zvyku, nepřestal být *tam* a neobjevil se *tady.* Místo toho se přikrčil a rozevřel náruč ještě víc. Čepele na prstech se zaleskly prudkým světlem oblohy. Kovové zuby se zablýskaly v úšklebku, který mohl být i úsměvem.

Kassad byl rozzuřený, ale ne šílený. Místo aby se vrhl do tohoto smrtonosného objetí, skočil v posledním okamžiku stranou, odkulil se přes rameno a záda a kopl nestvůru do

L

nohy pod chumáč trnů na kolenním kloubu, nad podobný trs na kotníku. *Kdybych ho dokázal složit...*

Bylo to, jako by kopal do trubky, zapuštěné v půl kliku betonu. Kdyby oblek nefungoval jako brnění a pohlcovač otřesů, zlomil by si nohu.

Štír se pohnul - rychle, ale ne mimo reálné možnosti; pravé dvě paže sebou v nezřetelné změti švihly nahoru a dolů a dokola, deset náprstních čepelí rylo v hladkých řezech hlínu a kámen, a když ruce se slyšitelným svistem pokračovaly vzhůru, od pažních trnů odlétly jiskry. Kassad se dostal mimo Štírův dosah, dokončil kotoul, vyskočil do stoje, přihrbil se, napjal paže a zploštil dlaně; energetickým polem obalené prsty měl natažené a ztuhlé.

Boj muže proti muže, pomyslel si Fedmahn Kassad. *Nej-vzývanější svátost Nového bušida.*

Štír znovu pravým párem paží naznačil útok, švihl spodní levou rukou před sebe a vzhůru a zasadil Kassadovi úder, který by mu dokázal rozetnout žebra a vytrhnout srdce.

Kassad vykryl výpad pravaček levým předloktím. Když rána dopadla, ucítil, jak se mu pod silou Štírova kovového ostří prohýbá oblek i kost. Vražedný úder levé ruky zastavil tak, že udeřil pravačkou do nestvůřina zápěstí těsně nad trsem zahnutých ostří. Kupodivu zpomalil ránu natolik, že prstní čepele, ostré jako skalpely, jen zaškrábaly po tělním povlaku a na žebra se nedostaly.

Pokus zastavit spár Kassada málem vyzdvihl nad zem; před pádem vzad jej spasil jen k zemi směřující první

výpad. Pod tělním povlakem mu volně prýštil pot, svaly se stahovaly a bolely a hrozjly, že se během dvaceti sekund zápolení roztrhnou. Pak Štír zapojil i čtvrtou paži a sekl po Kassadově napnuté noze.

Když pole obleku povolilo, Kassad vykřikl. Maso se mu roztrhlo a jedna z prstních čepelí se nakonec prodrala až ke kosti. Plukovník druhou nohou odkopl Štírovo zápěstí a zběsile se koulel pryč.

Štír dvakrát mávl paží; druhá rána hvízdla Kassadovi jen pár milimetrů od ucha. Pak ale tvor sám odskočil dozadu, přihrbil se a stočil se doprava.

Kassad poklekl na levé koleno, málem upadl, vrávora-

ve se postavil a namáhavě udržoval rovnováhu. V uších mu bouřila bolest a naplňovala vesmír rudým světlem, ale i když se šklebil a kymácel a ze šoku div neomdlel, cítil, jak se mu na ráně zavírá tělní povlak - fungoval jako škr-tidlo i tlakový obvaz. Cítil na lýtku krev, netekla už ale volně a i bolest se dala zvládnout - téměř jako by v tělním povlaku byly injektorové medpaky jako v bojovém brnění Jednotek.

Štír se na něj řítil.

Kassad udeřil jednou, podruhé. Mířil na hladký kus chromového krunýře pod náprsním bodcem. Bylo to, jako by se trefil do trupu bitevní lodi, ale zdálo se, že se Štír zastavil, zavrávoral a ustoupil.

Kassad přiskočil, přenesl váhu a dvakrát udeřil tam, kde by příšera měla mít srdce, sevřenou pěstí a silou, která by byla s to roztříštit temperovaný keramický materiál. Nevšímal si bolesti pěsti, otočil se a vymrštil napjatou paži a otevřenou dlaň k příšeřině tlamě, přesně mezi zuby. Každá lidská bytost by nato zaslechla už jen zvuk lámaného nosu a praštění kostí a chrupavek, explodujících jí v mozku.

Štír chňapl po Kassadově dlani, minul a švihl všemi čtyřmi pažemi Kassadovi po hlavě a ramenou.

Ztěžka oddechující a potem zalitý Kassad se svinul na levý bok, pak se vzpřímil a zasadil nestvůře do zadní části krátkého krku drtivý úder. Nehybným údolím se nesly zvuky narážejích brnění, jako když hodíte z výšky několika mil na kmen železné sekvoje sekeru.

Štír se zřítil a převalil se na bok jako nějaký kovový korýš.

Šel k zemi!

Kassad se k němu přiblížil - stále přihrbený, opatrný, ale ne dost - Štírova okovaná noha, spár, nebo co to k čertu bylo, zachytilo Kassada za zadní část kotníku a zpola jej stáhlo a zpola srazilo k zemi.

Plukovník Kassad ucítil bolest, uvědomil si, že má přetrženou Achillovu šlachu, pokusil se odkulit, ale příšera se na něj vrhla; k žebrům, obličeji a očím se blížily hroty, trny a čepele. Kassad se šklebil bolestí a vzpínal se v marné snaze nestvůru setřást. Vykryl několik ran, zachránil si oči

a pocítil, jak ostatní ostří zasahují jeho paže, hrudník a břicho.

Štír se sklonil níž a otevřel tlamu. Kassad vzhlížel na řady a řady ocelových zubů, zapuštěných v prázdném mi-hulovitém ústí kovových úst. Přestože se mu zorné pole už zalévalo krví, naplnil je rudý svit Štírových očí.

Kassad se dostal dlaní pod Štírovu čelist a pokoušel se ji vypáčit. Bylo to, jako by se snažil zvednout hromadu ostrých střepů a přitom se neměl o co zapřít. Štír neustále prstními čepelemi páral Kassadovi maso. Ta věc otevřela tlamu a skláněla hlavu, dokud Kassad neviděl nic než blyš-tící se zuby. Nestvůra nedýchala, ale horko z jejího vnitřku bylo cítit sírou a zahřátým kovem. Kassadovi už nezbyla žádná obrana; až ta věc sklapne čelisti, odhryzne mu maso a kůži až na kost.

Náhle se objevila Moneta, křičela, tady, kde není slyšet zvuk, hrábla Štírovi do rubínových mnohafazetových očí; tělním povlakem obalené prsty měla zaťaté jako spáry, boty pevně zapřené o pancíř pod zádovým bodcem a táhla a táhla.

Štír hmátl dozadu pažemi s dvojnásobným počtem kloubů - jako krab z nějaké noční můry -, zachytil Monetu prstními čepelemi a shodil ji, ale ne dříve, než se Kassad odkulil, vyškrábal se na nohy a odtáhl ji s sebou při ústupu pískem a ztuhlými dunami.

Tělní povlaky se na okamžik spojily, jako když se předtím milovali, a Kassad ucítil její maso na svém, její krev, smíšenou s potem, a spojený tlukot obou srdcí.

Žab to, zašeptala Moneta naléhavě a i při tomto nezvu-kovém způsobu komunikace byla z té věty slyšet bolest.

Snažím se. Snažím se.

Štír už stál na nohou: tři metry chrómu, čepelí a lidské bolesti. Nebyly na něm vidět žádné škody. Po zápěstí a krunýři mu v tenkých potůčcích stékala něčí krev. Hloupý úsměv příšery se zdál ještě širší než předtím.

Kassad oddělil svůj tělní povlak od Monetina a jemně ji položil na kámen, ačkoliv cítil, že je zraněnější než ona. Tohle není její boj. Ještě ne.

Pohyboval se mezi svou láskou a Štírem.

Kassad zaváhal; měl pocit, jako by se odněkud ozývalo nejasné, ale stále silnější šeptání, jako zesilující příboj na neviditelném pobřeží. Vzhlédl a přitom nespouštěl pozornost ze zvolna postupujícího Štíra, a zjistil, že slyší křik ze stromu, tyčícího se daleko za příšerou. Ukřižovaní lidé - malé skvrnky barvy, zavěšené na kovových trnech a chladných větvích - vydávali jakýsi jiný zvuk, odlišný od podpraho-vých stenů bolesti, jež slyšel Kassad prve. Povzbuzovali ho.

Kassad se znovu soustředil na Štíra, který kolem něj začal znovu kroužit. Kassad pocítil v téměř přeťatém kotníku bolest a slabost - pravá noha je k ničemu, není schopen se na ni ani postavit - a zpola poskočil, zpola se otočil tak, aby měl ruku na kameni a zůstával vždy mezi Štírem a Monetou.

Vzdálené pozdravy přestaly, jako by všichni zalapali po dechu.

Štír přestal být *tam* a zhmotnil se *tady,* vedle Kassa-da, na Kassadovi, rukama jej objal v konečném objetí, trny a čepele se již již zanořují. Štírovy oči planuly světlem. Znovu otevřel čelisti.

Kassad zařval čirým vztekem a vzdorem a vší silou zasadil ránu.

Otec Paul Duře prošel Papežovými dveřmi na Boží sad bez problémů. Místo v kadidlem nasyceném šeru papežovy rezidence se ocitl na plném denním světle, pod citrónovou oblohou a uprostřed moře zeleného ústí.

Když vyšel z privátní Brány, templáři na něj již čekali. Duře viděl pět metrů po své pravici plošinu z weirového dřeva a pod ní nic - nebo spíše všechno: stromový svět Božího sadu se rozprostíral od obzoru k obzoru a střecha z listů se leskla a vlnila jako živoucí oceán. Duře věděl, že je vysoko na Stromu světa, největším a nejposvátnějším ze stromů, které templáři uctívali.

Templáři, kteří jej zdravili, zaujímali v komplikované hierarchii Bratrstva Muiru významná postavení, ale nyní sloužili jako pouzí průvodci, kteří jej odvedli z plošiny s Branou do révou porostlého výtahu, jenž vystoupal vyššími poschodími a terasami, po kterých nikdo vyjma tem-

plářů nikdy nešel, pak ven a znovu vzhůru po schodišti se zábradlím z nejkvalitnějšího muirového dřeva, stoupajícího ve spirále kolem kmene, který se zužoval od dvousetmet-rové základny na necelých osm metrů u vrcholku. Paluba z weirového dřeva byla vybraně vyřezávaná; zábradlí neslo jemný reliéf hroznů, sloupy zdobily obličeje trpaslíků, elfů, vil a dalších nadpřirozených bytostí, a stůl a židle, do níž Duře právě usedal, byly z téhož dřeva jako sama okrouhlá plošina.

čekali na něj dva muži. První z nich Durého nepřekvapil - Pravý hlas Stromu světa, Nejvyšší kněz Muiru, mluvčí Templářského bratrstva Sek Hardeen - zato druhý ano. Duře si všiml hábitu - červená barva tepenné krve - s úhledným černým lemováním, mohutného lusuského těla pod hábitem, obličej samý lalok a tuk, rozťatý mohutným zobákem nosu, dvě úzká očka, zapadlá do tučných tváří, dvě buclaté ručky a na každém prstu červený nebo černý prsten. Duře věděl, že hledí na biskupa Církve Posledního vykoupení -nejvyššího kněze kultu Štíra.

Templář se vztyčil do svých téměř dvou metrů a napřáhl ruku. „Otče Duře, jsme velmi rádi, že se k nám můžete připojit."

Duře jim potřásl rukama a myslel přitom na to, jak podivuhodně se templářova ruka na omak podobá kořenu, stejně jako její dlouhé, kuželovité, žlutohnědé prsty. Pravý hlas Stromu světa na sobě měl stejný háv s kapuci, jaký nosíval Het Masteen. Syrová hnědá a zelená ostře kontrastovala se zářivostí biskupova oděvu.

„Dekuji, že jste mne tak narychlo přijali, pane Hardee-ne." Pravý hlas byl spirituálním vůdcem milionů následovníků Muiru, Duře ale věděl, že templáři si na tituly a pocty v konverzaci nepotrpí. Duře kývl k biskupovi. „Vaše excelence, netušil jsem, že budu poctěn i vaší přítomností."

Biskup kultu Štíra mu téměř nepostřehnutelně pokynul. „Byl jsem tu na návštěvě a pan Hardeen naznačil, že by má účast na tomto setkání mohla být do jisté míry přínosem. Moc rád vás poznávám, otče Duře. V posledních pár letech jsme o vás mnoho slyšeli."

Templář mu nabídl židli na druhé straně muirového sto-

lu. Duře se posadil, založil si na vyleštěné desce ruce a předstíral, že si prohlíží nádhernou kresbu dřeva. Ve skutečnosti zběsile přemýšlel. Biskupa Štíra hledá polovina bezpečnostních sil Sítě. Jeho přítomnost naznačuje komplikace, daleko přesahující vše, na co se jezuita připravil.

„Zajímavé, není-liž pravda," prohodil biskup, „že se tu scházejí zástupci tří velmi hlubokomyslných náboženství?" „Ano," odpověděl Duře. „Snad jsou opravdu taková, ale sotva reprezentují víru většiny. Z téměř sto padesáti miliard duší si může katolická církev nárokovat sotva milion. Stí -ach... Církev Posledního vykoupení snad pět až deset milionů. A kolik je templářů, pane Hardeene?"

„Třiadvacet milionů," odvětil templář potichu. „Spousta dalších nás podporuje z ekologických důvodů a možná by k nám i vstoupili, ale Bratrstvo není otevřeno nikomu zvnějšku."

Biskup si promnul jednu ze svých brad. Kůži měl velmi bledou a mhouřil oči, jako by nebyl zvyklý na denní světlo. „Zengnostici tvrdí, že mají čtyřicet miliard následovníků," zahřměl. „Ale co je to za církev? Žádné kostely. Žádní kněži. Žádné svaté knihy. Žádný koncept hříchu."

Duře se usmál. „Podle všeho je to víra, nejlépe odpovídající dnešním poměrům. Už po několik generací."

„Pche!" Biskup plácl rukou do stolu. Když Duře zaslechl náraz kovu prstenů do muirového dřeva, cukl sebou. „Jak to, že víte, kdo jsem?" zeptal se. Templář pozdvihl hlavu právě natolik, že Duře zahlédl, jak mu sluneční světlo dopadá na nos, tváře a dlouhou linii brady, zatímco zbytek obličeje se skrývá ve stínu kápě. Mlčel.

„Vybrali jsme vás," zabručel biskup. „Vás a ostatní poutníky."

„Vy - tedy Církev Štíra?"

Biskup se při tom označení zamračil, ale mlčky přikývl. „Proč ty výtržnosti? „ zeptal se Duře. „Proč ty nepokoje, když je Hegemonie ohrožena zvenčí?"

Když si biskup znovu mnul bradu, ve večerním slunci se leskly rudé a černé kameny. Za ním ve větru, který přinášel vůni deštné vegetace, šustily miliony listů. „Nastaly

Poslední dny, kněze. Proroctví, která nám před staletími dal Avatara, se nám naplňují před očima. To, čemu říkáte výtržnosti, jsou první smrtelné křeče společnosti, která si nezaslouží než zemřít. Dny Vykoupení stojí před námi a Pán bolesti již brzy vyjde mezi nás."

„Pán bolesti," zopakoval Duře. „Štír."

Templář naznačil jednou rukou uklidňující gesto, jako by se pokoušel biskupovu prohlášení uhladit hrany. „Otče Duře, my víme o vašem zázračném znovuzrození."

„To nebyl žádný zázrak," ohradil se Duře. „Jen rozmar parazita, zvaného kruciform."

Znovu ten posunek dlouhých, žlutohnědých prstů. „Ať už to vidíte jakkoliv, otče, Bratrstvo se raduje z vaší opětovné přítomnosti. Předneste prosím svůj dotaz, o němž jste se zmiňoval, když jste mi volal."

Duře si otřel ruce o dřevo stolu a pohlédl na biskupa, který naproti němu seděl ve své rudočerné mohutnosti.

„Vaše skupiny už po nějaký čas spolupracují, že? „ zeptal se jezuita. „Bratrstvo templářů a kult Štíra."

„Církev Posledního vykoupení," zavrčel biskup basem.

Duře přikývl. „Proč? Co vás k tomu přimělo?"

Pravý hlas Stromu světa se předklonil tak, že stín znovu zahalil celý obsah jeho kápě. „Otče, nemohlo vám uniknout, že proroctví Církve Posledního vykoupení doplňují naše poselství Muiru. Jen tato proroctví obsahují klíč k trestu, který musí lidstvo postihnout za zničení vlastního světa."

„Lidstvo nezničilo Starou Zemi samo," prohlásil Duře. „Šlo o chybu počítače Kyjevského týmu, který se snažil stvořit miniaturní černou díru."

Templář zavrtěl hlavou. „Byla to lidská arogance," řekl tiše. „Stejná arogance, která naši rasu přiměla vyhubit všechny druhy, které měly byť jen naději, že jejich vývoj jednoho dne dospěje k inteligenci. Sanešai Aluit na Hebro-nu, zepleni na Víru, bahenní kentauři na Zahradě a velké opice na Staré Zemi..."

„Ano," odvětil Duře. „Došlo k chybám. Ale copak to odsuzuje lidstvo k záhubě?"

„Rozsudek vynesla síla, nekonečně větší než je naše," zaburácel biskup. „Proroctví jsou jasná a dokonalá. Den

Posledního vykoupení musí nadejít. Všichni, kdož jsou dědici hříchu Adamova a z Kyjeva, musí trpět následky zabití vlastního světa a vyhubení jiných druhů. Pán bolesti byl osvobozen od pout času, aby tento konečný rozsudek provedl. Před jeho zlobou není úniku. Není, jak se vyhnout Vykoupení. Tak rozhodla síla nekonečně větší, než jsou naše."

„Tak jest," dodal Sek Hardeen. „Podle proroctví, která k nám přišla... ústy generací Pravdivých hlasů... je lidstvo prokleto, ale skrze jejich zkázu přijde nový rozkvět čistého světa."

Přestože byl otec Paul Duře vycvičen v jezuitské logice a cele oddán evoluční teologii Teilharda de Chardin, cítil puzení říci *Ale k čemu to k čertu bude, že budou pučet květy, když není, kdo by k nim přivoněl, kdo by je viděl?* Místo toho řekl: „Uvážili jste možnost, že by tato proroctví nebyla božími zjeveními, ale pouhou manipulací, provedenou světskou silou?"

Templář se zvrátil v křesle, jako by jej někdo udeřil, zato biskup se předklonil a zaťal lusanské pěsti, jejichž jediný úder by Durému rozpoltil lebku. „Kacířství! Kdokoliv se odvažuje popírat pravdivost zjevení, musí zemřít!"

„Jaká síla by tohle dokázala?" vypravil ze sebe Pravý hlas Stromu světa. „Jaká jiná síla než Svrchovaný Muir by mohla dokázat vstoupit do myslí a srdcí?"

Duře máchl rukou k obloze. „Každý svět Sítě je už po generace napojen datasférou na Technojádro. Většina významných lidí má pro usnadnění přístupu do datasféry implantovánu přípojku na komlog... vy ne, pane

Hardeene?“ Templář ani nehlesl, ale Duře si všiml, jak si promnul prsty, jako by si chtěl poklepat na paži a hrudník, kde už po desetiletí spočívaly mikroimplantáty.

„Technojádro stvořilo transcendentní... Inteligenci,“ pokračoval Duře. „Představuje neuvěřitelné množství energie, je schopna se pohybovat v čase sem a tam a není motivována zájmy lidstva. Jedním z cílů nezanedbatelného procenta osobností Jádra bylo lidstvo eliminovat... a je dost dobře možné, že Velká chyba Kyjevského týmu byla úmyslně způsobena členy Poradního sboru UI. Čemu naslouchá-

ko proroctví, může být ve skutečnosti hlasem této *deus ex machina,* která šeptá skrze datasféru. Štír tu možná není proto, aby přinutil lidstvo vykoupit se ze svých hříchů, ale proto, aby vyvraždil muže, ženy a děti pro vlastní cíle této strojové osobnosti.“

Biskupovi zrudl obličej tak, že nabral barvu jeho roucha. Zabušil pěstmi do stolu a s námahou vstával. Templář mu položil ruku na rameno, zadržel jej a pak jej nějakým způsobem přiměl znovu usednout. „Kde jste tuto myšlenku slyšel?“ zeptal se potom Durého.

„Od přátel Poutníků, kteří měli přístup do datasféry. A také od...jiných.“

Biskup zahrozil Durému pěstí. „Ale vás samotného se Avatara dotkl... a ne jednou, ale *dvakrát!* Obdařil vás jistou formou nesmrtelnosti, aby vám ukázal, co má pro Vyvolený lid... pro ty, kdo připravovali Vykoupení ještě před Posledními dny!“

„Štír mě obdařil bolestí,“ odvětil Duře. „Bolestí a utrpením mimo hranice jakékoliv představivosti. Skutečně jsem se tou věcí *setkal* dvakrát, a v srdci cítím, že to není nic božského ani ďábelského, ale pouhý organický stroj ze strašlivé budoucnosti.“

„Pcha!“ biskup máchl rukou v gestu zatracení, založil si ruce a zahleděl se z nízkého balkonu do dálky.

Templář se zdál otřesen. Po chvíli pozvedl hlavu a tiše se zeptal: „Chtěl jste se mne na něco zeptat, že?“

Duře se nadechl. „Ano. A bojím se, že přináším smutné zprávy. Pravý hlas Stromu Het Masteen je mrtev.“

„To víme,“ odvětil templář.

Duře byl překvapen. Nedokázal si představit, jak se k té informaci dostali. Na tom ale teď nezáleželo. „Co chci vědět, je, proč se vydal na pouť? Co bylo jeho posláním, jehož naplnění se nedočkal? Každý z nás vyprávěl svou... svůj příběh. Het Masteen nikoliv. Cítím, že jeho osud v sobě skrývá klíč k mnoha tajemstvím.“

Biskup se ohlédl po Durém a frkl: „Nemusíme ti říkat nic, kněze mrtvé církve.“

Než Sek Hardeen odpověděl, chvíli sedel mlčky. „Pan Masteen se přihlásil být tím, kdo ponese na Hyperion Slovo

Muiru. Proroctví, jež byla po staletí kořeny naší víry, říkají, že až nastanou zlé časy, bude povolán Pravý hlas Stromu, aby vedl na Svatý svět stromoloď a viděl, jak bude zničena a pak ji znovuzrodil a nesl poselství Vykoupení a Muiru.“

„Takže Het Masteen věděl, že stromoloď *Yggdrasill* bude na oběžné dráze zničena? „

„Ano. Tak bylo předpovězeno.“

„A on a jediný erg, jenž váže energii, měli letět na nové stromové lodi? „

„Ano,“ odpověděl templář téměř neslyšně. „Strom Vykoupení, jejž jim předá Avatara.“

Duře se zvrátil v kresle a přikývl. „Strom Vykoupení. Trnový strom. Když došlo ke zničení *Yggdrasillu,* Het Mas-teenova psychika byla poškozena. Pak byl vzat do údolí Hrobek Času a tam mu byl předveden Štírův strom. Ale on nebyl připraven to udělat - nebo toho nebyl schopen. Trnový strom je stavbou smrti, utrpení, bolesti... Het Masteen nebyl připraven tuto stromoloď řídit. Nebo to snad odmítl. V každém případě uprchl. A zemřel. Mnoho jsem o tom přemýšlel... nemám ale představu, jaký osud mu Štír nabídl.“

„O čem to mluvíte?“ vyštěkl biskup. „Strom Vykoupení je popsán v proroctvích. Bude provázet Avataru při jeho posledních žních. Masteen měl být připraven, aby jej řídil prostorem a časem.“

Paul Duře zavrtěl hlavou.

„Zodpověděli jsme vaši otázku?“ zeptal se Hardeen.

„Ano.“

„Pak musíte zodpovědět naše,“ prohlásil biskup. „Co se stalo s Matkou?“

„Jakou matkou? „

„Matkou naší Spásy. Nevěstou Vykoupení. S tou, kterou nazýváš Brawne Lamia.“

Duře přemýšlel, snažil se vzpomenout si na Konzulem nahraný souhrn příběhů, které poutníci vyprávěli cestou na Hyperion. Brawne byla těhotná s prvním Keatsovým kybridem. Chrám Štíra na Lůsu ji zachránil před davem a zařadil mezi poutníky. Ve svém příběhu říkala něco o tom, že s ní příslušníci kultu Štíra jednali s úctou.

Duře se to

vše pokoušel vpasovat do zmatené mozaiky, kterou už znal. Nedokázal to. Byl unavený... a - pomyslel si - po svém takzvaném vzkříšení příliš hloupý. Už není a nikdy nebude tím intelektuálem, kterým kdysi byl.

„Brawne byla v bezvědomí," řekl pomalu. „Evidentně ji vzal Štír a připojil ji k... k nějaké *věci.* Nějakému kabelu. Její duševní stav byl roven mozkové smrti, ale plod zůstal naživu a zdravý."

„A personifikace, kterou nesla?" zeptal se biskup napjatým hlasem.

Duře vzpomínal, co mu Severn pověděl o smrti personifikace v megasféře. Tito dva očividně nic neví o druhé Keatsově personifikaci - osobě Severna, která právě teď varuje Gladstonovou před nebezpečností návrhu Jádra. Duře zavrtěl hlavou. Byl velmi unaven. „O personě, kterou nesla v Schronově smyčce, nic nevím," odpověděl. „Zdálo se, že kabel... ta věc, kterou k ní připojil Štír... se napojila na nervovou pochvu jako kortikální přípojka."

Biskup s očividným uspokojením pokýval hlavou. „Proroctví se rychle naplňují. Posloužil jste našemu účelu jako posel, Duře. Teď musím odejít." Velký muž povstal, kývnutím se rozloučil s Pravým hlasem Stromu světa a odspěchal po plošině a po schodech k výtahu a terminálu.

Duře seděl naproti templáři po několik minut v naprostém tichu. Zvuky třepetání listí a jemné pohupování plošiny na vrcholku stromu byly kouzelné; ukolébávaly a vybízely jezuitu ke zdřímnutí. Obloha ztmavla do jemně šafránové, předcházející soumrak.

„Vaše tvrzení o *deus ex machina,* která nás po generace sváděla falešnými proroctvími, je strašlivým kacířstvím," promluvil templář nakonec.

„Ano. Ale strašlivá kacířství se už dávno před počátkem historie mé církve často ukázala jako hořké pravdy, Seku Hardeene."

„Kdybyste byl templářem, mohl bych vás odsoudit k smrti," pronesla postava v kápi tiše.

Duře vzdychl. V jeho stáří, situaci a při únavě, kterou cítil, mu nedokázala myšlenka na smrt vzbudit v srdci strach. Povstal a jemně se uklonil. „Musím jít, Seku Hardeene. Po-

kud tě něco, co jsem řekl, urazilo, pak se omlouvám. Je to zmatená a matoucí doba." *Nejlepším chybí jakékoliv přesvědčení,* pomyslel si, a *ti nejhorší jsou plní vášnivé horlivosti.*

Duře se obrátil a přešel plošinu. A zastavil se.

Schodiště bylo pryč. Od nejbližší nižší paluby, na níž čekaly výtahy, je oddělovalo svisle třicet a vodorovně patnáct metrů. Strom světa vedl kilometr nebo ještě dál do olistěnych hlubin. Duře a Pravý hlas byli tady na nejvyšší plošině izolováni. Duře došel k blízkému zábradlí, pozvedl náhle zpocený obličej do odpoledního větříku a všiml si první hvězdy, vynořivší se na ultramarínové obloze. „Co se to děje, Seku Hardeene?"

Postava v plášti a kapuci tonula v šeru. „Za osmnáct minut standardního času padne svět Brány nebes do rukou Vyvržencům. Podle našich proroctví bude pak zničen. Zcela jistě se to stane s jeho Branami, tachykomovými vysílači, a tak - abych tak řekl - celý svět přestane existovat. Přesně o jednu standardní hodinu později bude obloha Božího sadu ozářena tryskami válečných lodí Vyvrženců. Naše proroctví říkají, že všichni z Bratrstva, kteří tu zůstali - a kdokoliv jiný, ačkoliv všichni obyvatelé Hegemonie už byli evakuováni Branami - zhynou."

Duře pomalu přešel ke stolu. „Musím být bezpodmínečně přenesen na Tau Ceti Centrum," pronesl. „Severn... někdo mě tam čeká. Musím mluvit s VA Gladstonovou."

„Ne," odpověděl Pravý hlas Stromu světa Sek Hardeen. „Budeme čekat. Budeme čekat, zda jsou proroctví pravdivá."

Jezuita s pocitem marnosti zaťal pěsti a bojoval s puzením k násilí, které jej ponoukalo tu postavu v hábitu uhodit. Zavřel oči a dvakrát se pomodlil Zdrávas Maria. Nepomáhalo to.

„Prosím. Proroctví budou stvrzena nebo popřena, ať už tu budu či nikoliv. A to už bude pozdě. Bitevní lodě Jednotek spálí sféru singularity a Brány budou pryč. Budeme na roky odříznuti od Sítě. Na mém okamžitém návratu na Tau Ceti Centrum závisí miliardy životů."

Templář si založil ruce tak, že se v záhybech jeho ró-

by objevily ruce s dlouhými prsty. „Budeme čekat," zopakoval. „Vše, co bylo předpovězeno, se stane. Během chvil bude Pán bolesti vypuštěn na ty v Síti. Nesdílím biskupovu víru, že ti, kteří hledali Vykoupení, budou ušetřeni. Raději zůstaneme tady, otče Duře, kde bude smrt rychlá a bezbolestná."

Duře ve svém unaveném mozku pátral po něčem rozhodném, co by řekl, co by udělal. Nic jej nenapadlo. Posadil se na stůl a zíral na zakuklenou a tichou postavu před sebou. Na obloze se objevil nespočet ohnivých hvězd. Lesní svět Božího sadu čas od času v poryvu větru zachrastil, a jako by v očekávání zadržoval dech.

Paul Duře zavřel oči a začal se modlit.

i

TŘICET SEDM

Pochodujeme s Huntem celý den až do večera, kdy nacházíme hospodu a jídlo, které tam pro nás bylo přichystáno - drůbež, rýžový pudink, květák, misku makarónů a tak dál - ačkoliv tam nejsou žádní lidé, žádná stopa po lidech vyjma ohně v krbu, který plál, jako by byl právě zapálen, a jídla, které stálo horké na kamnech.

Hunt tím je vyveden z míry, tím a hrozným abstinenčním syndromem, jímž trpí od doby, co se ocitl mimo dosah datasféry. Dokážu si jeho bolest představit. Pro osobu, narozenou a vychovanou ve světě, v němž jsou informace vždy po ruce, komunikace s kýmkoliv, ať už je kdekoliv, samozřejmostí, a v němž žádná vzdálenost není delší než na krok skrze Bránu, je náhlý návrat do života, jak jej znali naši předkové, podobný náhlému zmrzačení a oslepnutí. Ale po chvástání a vztekání prvních pár hodin se nakonec Hunt ponořil do mlčenlivé zasmušilosti.

„Ale VA mě *potřebuje!*“ vykřikoval první hodinu.

„Potřebuje i informace, které pro ni mám,“ opáčil jsem, „ale nedá se s tím nic dělat.“

„Kde *jsme?*“ dožadoval se Hunt už podesáté odpovědi.

Už jsem mu pověděl o téhle náhradní Staré Zemi, věděl jsem ale, že teď má na mysli něco jiného.

„Myslím, že v karanténě.“

„To Jádro nás sem poslalo?“ dotíral Hunt.

„Můžu se jen dohadovat.“

„Jak se dostaneme zpátky?“

„Nevím. Předpokládám, že až budou mít pocit, že je bezpečné nás z karantény propustit, objeví se Brána.“

Hunt tiše zaklel. „Proč dali do karantény *mě*, Severně? „

Pokrčil jsem rameny. Hádal jsem, že kvůli tomu, že slyšel, co říkám na Pacem, ale nebyl jsem si jist. Nebyl jsem si jist ničím.

Cesta vedla loukami, vinicemi, proplétala se kolem kopců a údolími, odkud se daly zahlédnout záblesky moře.

„Kam tahle cesta vede?“ ptal se Hunt těsně předtím, než jsme narazili na hospodu.

„Všechny cesty vedou do Říma.“

„Já nežertuji, Severně.“

„Ani já ne, pane Hunte.“

Hunt vypáčil ze silnice uvolněný kámen a mrštil jím do keřů. Odněkud *se* ozval drozd.

„Vy už jste tu byl?“ Hunt zvolil obviňující tón, jako bych jej sem unesl. Možná jsem to udělal.

„Ne,“ odpověděl jsem. Ale *Keats* tu byl. Mé transplantované vzpomínky se hnaly na povrch a málem mne zavalily pocitem ztráty a vyvstávající smrtelnosti. Tak daleko od přátel, tak daleko od Fanny, jeho jediné věčné lásky.

„Jste si jist, že se nemůžete dostat do datasféry?“ zeptal se Hunt.

„Naprosto.“ Na megasféru se mne nezeptal, a já mu o ní neřekl. Mám ze vstupu do megasféry děs, děs z toho, že se tam ztratím.

Hospodu jsme našli za západu slunce. Krčila se v malém údolí a z kamenného komína stoupal kouř.

Zatímco jíme, na okna se tlačí tma, a jediným světlem je mihotání ohně a dvě svíčky na kamenné římse. Hunt říká: „Na tomhle místě bych skoro uvěřil na duchy.“

„Já na duchy nevěřím,“ já na to.

V noci se budím kašlem. Cítím na hrudníku vlhko, slyším, jak Hunt šramotí se svíčkou a v jejím světle vidím na své kůži krev, která potřísnila i ložní prádlo.

„Můj Bože,“ vydechuje vyděšený Hunt. „Co je? Co se děje?“

„Chrlení krve,“ daří se mi ze sebe vypravit po dalším záchvatu kašle, po němž jsem ještě slabší a ještě zakrvave-

nější. Snažím se vstát, hroutím se zpět na polštář a gestikuluji k umývadlu s vodou a ručníku, položeným na nočním stolku.

„Zatraceně, zatraceně,“ mumlá si Hunt a hledá můj komlog, aby zjistil mé zdravotní údaje. Žádný komlog není. Vyhodil jsem Hoytův neužitečný přístroj už dříve za pochodu.

Hunt vytahuje vlastní komlog, nastavuje monitor a ovíjí mi přístroj kolem zápěstí. Údaje jsou mu k ničemu, vyjma těch, které by signalizovaly značnou naléhavost a potřebu bezprostřední lékařské péče. Jako většina z jeho generace, ani Hunt nikdy neviděl nemoc nebo smrt - to byl profesionální problém, odklizený ze zraků veřejnosti.

„Nic se neděje,“ šeptám. Kašel přešel, ale slabost na mne doléhá jako kamenná peřina. Znovu ukazuji na

ručník, a Hunt jej namáčí, smývá mi z hrudníku a paží krev a pomáhá mi posadit se do jediného křesla, aby mohl vyměnit potřísněná prostěradla a přikrývky.

„Víte, co se děje," ptá se, soustředěn na svůj hlas. „Ano," pokouším se o úsměv. „Přesnost. Pravděpodobnost. Ontogenetická rekapitulace řylogeneze."

„To dává smysl," prohodí Hunt a pomáhá mi zpátky do postele. „Co způsobilo to chrlení krve? Jak vám můžu pomoct?"

„Sklenicí vody, prosím." Usrkávám, cítím horko v krku a hrudníku, ale daří se mi odolat dalšímu záchvatu kašle. V břiše jako by mi hořel oheň.

„Co se děje?" ptá se Hunt znovu. Mluvím pomalu, pečlivě, každé slovo umisťuji, jako bych kladl nohy na půdu, plnou min. Kašel se nevrací. „Je to nemoc, zvaná souchotiny," odpovídám. „Tuberkulóza. Poslední stádium, soudě dle častosti chrlení krve."

Huntův basetí obličej je celý bílý. „Dobrý Bože, Severně. O tuberkulóze jsem nikdy neslyšel." Pozvedá ruku, jako by chtěl konzultovat komlog, ale zápěstí má prázdné.

Vracím mu jeho přístroj. „Tuberkulóza se po staletí nevyskytovala. Byla vymýcena. Ale John Keats ji měl. Zemřel na ni. A tohle kybridské tělo patří Keatsovi."

Hunt vstává, jako by se připravoval vyběhnout ze dve-

ří a hledat pomoc. „Teď nás Jádro jistě nechá odejít! Nemohou vás držet bez jakékoliv lékařské pomoci na tomto prázdném světě!"

Hlava mi zlehka spočívá na polštáři; cítím pod látkou peň. „Možná právě tohle, je ten důvod, proč mne tu drží. Uvidíme, až se zítra dostaneme do Říma."

„Ale vy nemůžete cestovat! Ráno se nikam nepůjde." „Uvidíme," říkám a zavírám oči. „Uvidíme."

Ráno před hospodou čeká *vettura,* malý povoz. Táhne ji velká sivá kobyla, která při našem příchodu koulí očima. V chladném ranním vzduchu se zvířeti kouří od tlamy.

„Víte, co je *tohle?"* pronáší Hunt.

„Kůň."

Hunt napřahuje ke zvířeti ruku, jako by při dotyku mělo prasknout a rozplynout se. Neděje se to. Když kobyla začne mávat ocasem, Hunt ruku rychle stahuje.

„Koně *vymřeli,"* prohlašuje. „Nikdy nebyli ARNisty znovu stvořeni."

„Tenhle vypadá docela skutečně," odpovídám, šplhám do drožky a sedám si na úzkou lavici.

Hunt si zakaboněně sedá vedle mne a dlouhé prsty se mu chvějí strachem. „Kdo řídí?" ptá se. „Kde jsou ovladače?"

Kůň nemá uzdu a na vozkově místě nikdo nesedí. „Zkusme, jestli kůň nezná cestu," navrhuji a v tom okamžiku se dáváme volným krokem do pohybu; péra drožky drkotají po kamenech a kolejích neupravené cesty.

„To je nějaký vtip, ne?" ptá se Hunt; hledí na čistou modrou oblohu a vzdálená pole.

Kašlu tak slabě a lehce, jak je to jen možné, do kapesníku, který jsem si v hospodě vyrobil z ručníku. „Dost možná," odpovídám. „Jenomže - co není? „

Hunt ignoruje mou sofistiku, a tak rachotíme, házeme sebou a drkotáme dál vstříc místu a osudu, jež na nás čekají.

„Kde jsou Hunt a Severn?" zeptala se Meina Gladsto-nová.

Sedeptra Akasi, mladá černoška, která byla druhým nejdůležitějším poradcem Gladstonové, se naklonila blíže, jako by nechtěla rušit probíhající vojenskou poradu. „Pořád žádná zpráva, paní premiérko."

„To není možné. Severn má sledovací sondu a Leigh se přenesl na Pacem už skoro před hodinou. Kde k čertu jsou?"

Akasi přejela očima po faxdispleji, který rozbalila na desce stolu. „Bezpečnost je nemůže najít. Tranzitní policie je nedokáže zaměřit. Branová jednotka zaznamenala jen to, že zadali TC^2 - místní Bránu - prošli jí, ale tady se neobjevili."

„To je nemožné." „Ano, paní premiérko."

„Chci okamžitě po tomto setkání mluvit s Albedem nebo jiným radou Jádra." „Ano."

Obě ženy se znovu soustředily na poradu. Taktické středisko Domu vlády se připojilo k Válečné místnosti olymp-ského Velitelského centra a k největší poradní místnosti Senátu s Branami o ploše patnácti čtverečních metrů, které byly vizuálně otevřeny tak, že všechny tři prostory vytvořily jednu jeskynní a asymetrickou konferenční místnost. Zdálo se, jako by se na konci prostoru zdvíhaly hologramy Válečné místnosti do nekonečna; sloupce dat protékaly po všech stěnách.

„Čtyři minuty do cislunárního vpádu," pronesl admirál Singh.

„Jejich dalekonosné zbraně mohly spustit palbu na Bránu nebes už dávno před tímto okamžikem," podotkl generál Morpurgo. „Zdá se, že vykazují jistou zdrženlivost."

„Neukázali mnoho zdrženlivosti, co se našich bojových lodí týče," prohlásil Garion Persov z Diplomacie. Skupina se sešla před hodinou, když byl výpad dvanácti narychlo sebraných bitevních lodí Hegemonie kompletně zničen postupujícím Rojem. Senzory s dlouhým dosahem přenesly krátký obraz Roje - shluku uhlíků, připomínajících ocasy tryskových plynů komety - a pak bitevní lodě přestaly vysílat. Uhlíků bylo mnoho, spousty.

i

„To byly válečné lodě," odpověděl generál Morpurgo. „Hodiny už vysíláme, že Brána nebes je otevřenou planetou. Můžeme doufat v jejich zdrženlivost."

Obklopovaly je holografické obrazy Brány nebes: tiché ulice Ploché bažiny, letecké záběry pobřeží, snímky z oběžné dráhy, zachycující šedohnědý svět s konstantní přikrývkou mraků, cislunární snímky barokních dodekahedronů sféry singularity, která spojovala všechny Brány, ultrazvukové a rentgenové snímky postupujícího Roje - mnohem většího než jiskra nebo uhlík, minimálně jednu AJ. Glad-stonová vzhlédla k tryskovým ohňům válečných lodí Vy-vrženců, valící se mase asteroidních farem a bublinových světů třpytících se ochrannými poli, na jejich spletité a podivně nehumanoidní městské komplexy, a pomyslela si *Co* fefyž *se mýlím?*

Životy miliard závisely na její víře, že Vyvrženci světy Hegemonie svévolně nezničí.

„Dvě minuty do výpadu," pronesl Singh monotónním hlasem profesionálního válečníka.

„Admirále," oslovila Morpurga Gladstonová, „je naprosto nezbytné zničit sféru singularity, jakmile Vyvržen-ci proniknou do našeho sanitárního kordonu? Nemohli bychom pár minut počkat, abychom posoudili jejich záměry?"

„Ne, VA," odpověděl admirál okamžitě. „Branové spojení musí být zničeno, jakmile se dostane na dosah rychlého útoku."

„Ale když to vaše zbývající bitevní lodě nedokáží, admirále, budeme stále ještě mít vnitrosystémová spojení, ta-chykomové vysílače a časově omezené přístroje, že?"

„Ano, paní premiérko, ale *musíme* zajistit, že než Vyvrženci přepadnou systém, budou všechna zařízení Bran odstraněna. Už tak se pohybujeme na hraně nebezpečí a nemůžeme si dovolit žádné kompromisy."

Gladstonová přikývla. Chápala potřebu naprosté opatrnosti. *Kdyby jen bylo víc času.*

„Patnáct sekund do vpádu a zničení singularity," řekl Singh. „Deset... sedm..."

Náhle všechny hologramy z bitevních lodí a cislunárních pohledů zaplály fialově, červeně a bíle.

Gladstonová se předklonila. „To bylo zničení singularity?"

Vojenští hodnostáři zahučeli, vyvolávali nová data, přepínali z jedné holoobrazovky a plošné obrazovky na druhou. „Ne, VA," odpověděl Morpurgo. „Došlo k útoku na bitevní lodi. To, co vidíte, jsou jejich přetížená ochranná pole. Ta... ach... *tady.*"

Centrální obraz, snad z přenosové lodi na nízké oběžné dráze, ukázal zvětšené znázornění dbdekahedronové sféry singularity, jejích dosud nedotčených třicet tisíc čtverečních metrů, dosud zářících v drsném slunci Nebeské brány. Náhle se zář vystupňovala, nejbližší okraj se rozpálil do bělá a jakoby zhroutil do sebe, a během necelých tří sekund sféra expandovala. To uvězněná singularita unikla a strávila sebe sama, stejně jako vše v okruhu šesti set kilometrů. '

V témže okamžiku zbělala většina obrazů a zmizela spousta dat.

„Veškeré hyperprostorové spojení bylo terminováno," oznámil Singh. „Vnitrosystémová data jsou nyní přenášena pouze tachykomy."

Od vojáků se ozval souhlas a ulehčení; něco, co mělo blíže ke vzdechu a tichému zasténání, vyloudili přítomní senátoři a političtí poradci. Svět Nebeské brány byl právě amputován od Sítě... první taková ztráta, která Hegemonii po čtyřech stech letech postihla.

Gladstonová se obrátila na Sedeptru Akasi. „Jaký je teď cestovní čas z Brány nebes do Sítě?."

„Za použití Hawkingova pohonu sedm měsíců palubního času," odpověděla pobočnice, aniž by se předtím poradila s datasférou. „Něco přes devět let časového dluhu."

Gladstonová kývla. Brána nebes byla teď na devět let od Sítě.

„Tamhle jsou naše bitevní lodě," ozval se Singh. Pohled byl snímán z jedné z hlídkových lodí na oběžné drá-ze, přenesen v trhavých, nedůvěryhodně barevných obrázcích po vysokorychlostních tachykomových drahách a vzápětí vyvolán počítači. Výsledný obraz byl mozaikový, ale Gladstonová přesto musela vzpomínat na první němé filmy z doby soumraku Středního věku. Ale tohle nebyla grote-

ska s Chaplinem. Na obloze nad obrysem planety rozkvetly dva, pak pět, pak osm výbuchů zářivého světla.

„Přenosy z lodí *Niki Weimart, Terrapin, Cornet* a *An-drew Paul* skončily," oznámil Singh.

Barbre Dan-Gyddisová zvedla ruku. „Co ostatní čtyři lodě, admirále?"

„Jen ty čtyři, které jsem jmenoval, měly přístroje pro TCHK spojení. Průzkumné lodě potvrzují, že rádio, maser i širokovlnné spojení ostatních čtyř lodí také ustaly. Vizuální data..." Singh se odmlčel a ukázal na obraz, přenášený z automatické hlídkové lodi: osm stále se šířících a blednoucích kruhů světla, hvězdná obloha rozbrázděná stopami tryskových pohonů a novými světly. Náhle obraz zbělal.

„Veškerá činnost orbitálních senzorů a tachykomových spojení ukončena," hlásil Singh. Ukázal, a černě byla vystřídána obrazy ulic Brány nebes s obvyklými nízkými mraky. Letectvo dodalo pohledy nad mraky - na šílený rej pohyblivých hvězd.

„Všechny zprávy potvrzují naprosté zničení sféry singularity," oznámil Singh. „Předsunuté oddíly Roje nyní vstupují na vysokou oběžnou dráhu nad Bránu nebes."

„Kolik Udí tam zůstalo?" zeptala se Gladstonová. Před-kláněla se, lokty si opírala o stůl a ruce měla založené velmi křečovitě.

„Osmdesát šest tisíc sedm set osmdesát devět," odpověděl ministr obrany Imoto.

„Což nezahrnuje dvacet tisíc příslušníků naší námořní pěchoty, které jsme tam přenesli během posledních tří hodin," dodal generál Van Zeidt.

Imoto přisvědčil.

Gladstonová jim poděkovala a obrátila pozornost zpět na hologramy. Nad ní pluly sloupce dat, jejichž souhrny na faxových plátnech, komlozích a tabulových panelech obsahovaly klíčové údaje - počet sil Roje, které byly nyní v systému, počty a typy lodí na oběžné dráze, projekce průniku oběžnými drahami, energetické analýzy a komlogové vsuvky - ale Gladstonová a ostatní pozorovali relativně ne-informativní a neměnné tachykomové obrazy z leteckých a pozemních kamer: hvězdy, vrcholky mraků, ulice, pohled

z Podnebítvorné stanice Výšiny na Promenádu Ploché bažiny, kde Gladstonová stála před necelými dvanácti hodinami. Byla tam noc. Ve větru, vanoucím od přístavu, se kývaly obrovské koňské kapradiny.

„Myslím, že budou vyjednávat," promluvila senátorka Richeauová. „Za prvé nás obdařili tímhle *fait accompli*, napadli devět světů, takže budou vyjednávat, a to tvrdě, o nové rovnováze sil. Chci říct, že i kdyby uspěly obě jejich invaze, ze dvou set světů Sítě a Protektorátu přijdeme o pětadvacet."

„Ano," přitakal ministr diplomacie Persov, „ale nezapomínejte, senátorko, že do nich patří některé ze strategicky nejdůležitějších světů... například *tenhle.* TC^2 je na jízdním řádu Vyvrženců jen dvě stě třicet pět hodin od Brány nebes."

Senátorka Richeauová se na Persova zadívala. „To si dobře uvědomuji," prohlásila chladné. „Jen říkám, že Vy-vrženci nemohou doopravdy myslet na výboje. A Jednotky druhé vlně tak hluboký průnik nedovolí. Tato takzvaná invaze je jen předehrou pro vyjednávání."

„Snad," ozval se nordholmský senátor Roanquist, „ale takové vyjednávání bude určitě záviset na -"

„Počkejte," nařídila Gladstonová.

Sloupce dat nyní oznamovaly sto válečných lodí Vyvržen-ců na orbitě kolem Brány nebes. Pozemní jednotky měly nařízeno nezahajovat palbu jako první, a na třiceti snímcích, přenášených tachykomy do Válečné místnosti, nebyla znát žádná aktivita. Nicméně náhle se rozzářil velký mrak nad Plochou bažinou, jako by se tam rozžal obrovský pátrací reflektor. Na přístav a město se snesl tucet jednolitých paprsků, jež umocnily tuto iluzi; Gladstonové se zdálo, jako by mezi zemí a stropem z oblak byly vztyčeny obrovské bílé sloupce.

Iluze ostře skončila. V základně každého z těchto sto metrů širokých sloupů světla vybuchlo tornádo plamenů a zkázy. Voda v přístavu se vařila, až mohutné gejzíry páry zahalily nejblíže umístěné kamery. Pohled z výšky ukazoval, jak staleté kamenné budovy pukají pod plameny, které se zmítaly jako v tajfunu. Po celé Síti proslavené zahrady

a Promenáda vzplály a změnily se v hromady trosek, jako by jimi projížděl neviditelný pluh. Dvě staletí staré koňské kapradě se v hurikánu přikrčily, vzplály a zmizely.

„Paprsek z bojové lodi třídy *Bowers*, „ pronesl do ticha admirál Singh. „Nebo její vyvrženecké obdoby."

Město hořelo, vybuchovalo, bylo rozmetáváno světelnými sloupy a znovu rváno vedví. K tachykomovým obrazům nebyly připojeny žádné audiokanály, ale Gladstonová si představovala, že slyší výkřiky.

Obrazy z pozemních kamer jeden po druhém zčernaly. Záběr z Podnebítvorné stanice Výšiny zmizel v bílém záblesku. Letecké kamery selhaly už dříve. Dvacet dalších obrazů pozemních kamer začalo pohasínat, jeden v hrozném šarlatovém výbuchu, který přinutil všechny v místnosti promnout si oči.

„Plazmový výbuch," vysvětlil Van Zeidt. „Nižší explozivní třída." Záběr pocházel ze vzdušného obranného

komplexu Námořních jednotek, severně od Meziměstského kanálu.

Náhle se ztratily všechny obrazy. Začala se rozsvěcet pokojová světla, aby nahradila tmu tak náhlou, že to všem vzalo dech.

„Primární tachykomový vysílač mimo funkci," oznámil generál Morpurgo. „Byl na hlavní základně Jednotek poblíž Vysoké Brány, zaštítěné nejsilnějším ochranným polem, padesáti metry skály a deseti metry speciální oceli."

„Směrované nukleární výboje?" zeptala se Barbre Dan-Gyddisová.

„Přinejmenším," odpověděl Morpurgo.

Senátor Kolčev vstal a lususká šíje mu vystupovala jako zosobnění téměř medvědí síly. „Dobře. Tohle není nějaký zatracený manévr před vyjednáváním. Vyvrženci právě obrátili jeden svět Sítě v popel. To je bezpodmínečná, nemilosrdná válka. V sázce je přežití civilizace. Co uděláme? „

Všechny oči se stočily na Meinu Gladstonovou.

Konzul odtáhl poloomráčeného Theo Lanea od trosek kluzáku, přehodil si jednu jeho ruku kolem ramen a potácel

se s nírn padesát metrů k travnatému pruhu pod stromy na břehu řeky Hoolie. Tam se zhroutil. Kluzák nevybuchl; ležel vmáčklý do zbořené kamenné zdi, o niž se zastavil. Kusy kovu a keramických polymerů ležely rozsety po břehu řeky a prázdné ulici.

Město hořelo. Kouř zakrýval výhled přes řeku a tato část Jacktownu, Stará čtvrť, vypadala, jako by tam bylo zapáleno několik hranic. Hustý dým stoupal k nízkému stropu mračen. Oparem šlehaly záblesky laserů a ohnivé stopy řízených střel a občas vybuchovaly na pláštích výsadkových kapslí, padákových fólií a bublinách brzdných polí, které dál padaly z oblohy jako plevy, odváté ze sklizeného pole.

„Theo, jsi v pořádku?"

Generální guvernér přikývl, zdvihl ruku ke kořeni nosu, aby si posunul brýle... a zmateně se zarazil, když si uvědomil, že žádné nemá. Na čele a na předloktích měl cákance krve.

„Praštil jsem se do hlavy," vyrazil otřeseně.

„Potřebujeme tvůj komlog," řekl Konzul. „Musíme sehnat někoho, kdo nás odveze."

Theo přikývl, podíval se na zápěstí a zamračil se.

„V pekle," zahučel. „Komlog je v pekle. Musíme se podívat do kluzáku." Pokusil se postavit.

Konzul ho stáhl zpět. Tady jim skýtaly úkryt stromy, ale kluzák byl na otevřeném prostranství a jejich havárie nemohla projít nepovšimnuta. Před nouzovým přistáním zahlédl Konzul v přilehlých ulicích několik obrněných jednotek. Mohla to být domobrana nebo Vyvrženci, nebo i Námořní pěchota Hegemonie, ale Konzul si dokázal představit, že nebudou s palbou moc váhat, ať už bojují za kteroukoliv stranu.

„To nic," snažil se uklidnit Thea. „Dostaneme se k telefonu. Zavoláme konzulát." Rozhlédl se a poznal shluk skladišť a kamenných domů, u kterých havarovali. Pár set metrů proti proudu se tyčila osamělá katedrála s kapitulní budovou, naklánějící se nad řekou.

„Vím, kde jsme. Jen blok nebo dva od Cicera. Jdeme."

Přehodil si Theovu ruku přes rameno a zdvihl raněného na nohy.

„Cicero je fajn," zamumlal Theo. „Docela bych se napil."

Z ulic na jihu se ozývalo chřestění střepin a sykot laserových zbraní. Konzul se s Theem pustil pomalým šouráním úzkou uličkou podél řeky.

„Ach, k ďasu," zašeptal Konzul.

Cicero stál v plamenech. Starý bar a hostinec - stejně starý jako Jacktown a starší než zbytek hlavního města - už v ohni přišel o tři ze svých čtyř budov u řeky a poslední část zachraňoval vodou z kbelíků řetěz odhodlaných zákazníků.

„Tamhle je Stan," ukázal Konzul na obrovskou postavu Stana Leweskiho v čele řetězu pomocníků, kteří hasili. „Počkej tady." Konzul pomohl Theovi posadit se pod jilm u chodníku. „Co hlava?"

„Bolí."

„Hned přivedu pomoc," slíbil ještě Konzul a rychle se pustil uličkou k ohni.

Stan Leweski zíral na Konzula, jako by to byl duch. Jeho tvář byla potřísněna sazemi a slzami, široce rozevřené oči vypadaly takřka nechápavě. Cicero patřil jeho rodině po šest generací. Začalo drobně mrholit. Zdálo se, že požár je udolán. Z řady se ozvaly výstražné výkřiky, když se ze střechy zřítilo několik ohořelých trámů do přízemí.

„Můj Bože, je po ní," naříkal Leweski. „Vidíte? Přístavba dědečka Jiřího? Je po ní."

Konzul uchopil obra za paži. „Stane, potřebujeme pomoc. Tamhle sedí Theo. Zraněný. Náš kluzák havaroval. Potřebujeme se dostat na kosmodrom... potřebujeme tvůj telefon. Je to nutné, Stane.“

Leweski zavrtěl hlavou. „Telefon nejde. Komunikační pásma pro komlogy jsou ucpaný. Je zkurvená válka.“ Ukázal na hořící sekce starého hostince. „Je po nich, k čertu. *Po nich.*“

Konzul zaťal pěsti. Pocit marnosti ho dováděl k zuřivosti. Kolem obcházeli další lidé, ale Konzul nikoho z nich neznal. V dohledu nebyl jediný důstojník Jednotek ani domobrany. Náhle se za nírn ozval hlas. „Mohl bych vám pomoci. Mám kluzák.“

Konzul se otočil a spatřil muže na přelomu padesátky a šedesátky, jehož pohledný obličej a vlnité vlasy byly plné sazí a potu. „Skvěle,“ zaradoval se Konzul. „Jsem vám nesmírné vděčný.“ Zarazil se. „Neznáme se?“

„Doktor Melio Arundez,“ představil se muž, který již mířil k místu, kde odpočíval Theo.

„Arundez,“ opakoval Konzul a pospíšil si, aby doktora dohnal. Jméno mu připadalo podivně povědomé. Někdo, koho znal? Někdo, koho měl znát? „Můj Bože, Arundez!“ vybavil si. „Vy jste byl přítelem Ráchel Weintraubové, když sem před lety přišla.“

„No, hlavně univerzitním konzultantem její postgraduální práce,“ opravil ho Arundez. „Já vás znám. Vydal jste se na pouť se Sólem.“ Zastavili se u Thea, který si stále ještě držel hlavu v dlaních. „Můj kluzák je tamhle,“ ukázal Arundez.

Konzul uviděl pod stromy zaparkovaný malý dvoumístný Vikken Zephyr. „Výborně. Nejdříve odvezeme Thea do nemocnice. Pak se potřebuji okamžitě dostat do přístavu.“

„Nemocnice je naprosto přecpaná,“ namítl Arundez. „Pokud se snažíte dostat ke své lodi, bylo by lepší vzít generálního guvernéra tam a využít lodní ambulance.“

Konzul se zastavil. „Jak víte, že tam mám loď?“

Arundez otevřel dveře a pomohl Theovi na úzkou sedačku za předními sedadly. „Vím všechno o vás i ostatních poutnících, pane Konzule. Už měsíce se snažím dostat povolení k cestě do údolí Hrobek času. Neumíte si představit mé zklamání, když jsem se dozvěděl, že vaše poutnička loď tajně odcestovala a Sol byl na palubě.“ Arundez se zhluboka nadechl a položil otázku, na kterou se očividně bál zeptat. „Je Ráchel ještě naživu? „

Byl jejím milencem, když byla dospělá, pomyslel si Konzul. „Nevím. Pokouším se vrátit, abych jí ještě stihl pomoci, pokud to půjde.“

Melio Arundez přikývl, posadil se za řízení a pokynul Konzulovi, aby nastoupil. „Zkusíme se dostat do přístavu. Při bojích kolem to nebude snadné.“

Konzul se opřel. Sedačka ho sevřela; cítil přitom všechny modřiny, tržné ranky i celkové vyčerpání. „Měli bychom

Thea... generálního guvernéra... odvézt na konzulát nebo do Domu vlády, nebo jak se tomu teď říká.“

Arundez zavrtěl hlavou a nastartoval motory. „Ne. Konzulát už není, zasáhla ho zbloudilá raketa, alespoň to tvrdí na kanálu zpráv. Všichni představitelé Hegemonie odjeli do přístavu a evakuovali se ještě předtím, než se vás váš přítel vydal hledat.“

Konzul se podíval na Theo Lanea, který se stěží udržoval při vědomí. „Jedeme,“ řekl tiše Arundezovi.

Kluzák se při přeletu přes řeku dostal do lehké palby ručních zbraní, ale šipky na kapotě jen zachřestily, a jediný laserový paprsek, který po nich vystřelili, je těsně minul. Zanechal po sobě jen desetimetrový sloup páry. Arundez řídil jako šílenec - kličkoval, měnil výšku a občas otočil za letu kluzák kolem osy jako talíř, klouzající po moři hliněných kuliček. Popruhy sedadla se kolem Konzula utáhly, ale i tak stále hrozilo nebezpečí, že se mu zdvihne žaludek. Theo na lavičce za nimi upadl do bezvědomí a hlava se mu bezvládně kymácela dopředu a dozadu.

„V centru města je jeden velký zmatek,“ křičel Arundez, aby přehlušil svistot trysek. „Poletím nad starým viaduktem k přístavní dálnici, a pak to musíme vzít přes otevřenou krajinu. Budeme muset letět co nejníže.“ Oblétli hořící stavbu, v níž Konzul vzápětí poznal svůj starý obytný věžák.

„Je dálnice ke kosmodromu otevřená? „

Arundez zavrtěl hlavou. „To nikdy nezvládneme. Přistávají kolem ní už půl hodiny parašutisté.“

„Vyvrženci se pokoušejí zničit hlavní město?“

„Ne. To by mohli klidně udělat z oběžné dráhy - bez tohohle povyku. Zdá se, že se ho snaží ušetřit pro sebe. Většina jejich lodí a parašutistů přistává alespoň deset kliků od něj.“

„To je domobrana, kdo s nimi bojuje?“

Arundez se zasmál. V opálené tváři se zaleskly bílé zuby. „Ti jsou teď už na půl cesty do Endymionu a Port Romance... i když podle deset minut starých zpráv - než se ucpaly komunikační linky - jsou i tato města pod náporem Vyvržerců. Ne, ten slabý odpor klade několik desítek máři-

fiáků Jednotek, které tu byly zanechány, aby bránily město a kosmodrom.“

„Takže Vyvrženci se kosmodromu ještě nezmocnili? „

„Ještě ne. Alespoň před pár minutami ještě ne. Brzy uvidíme. Držte se!“

Desetikilometrová cesta k přístavu po dálnici, vyhrazené pro VlPy, nebo po letových trasách nad ní obyčejně zabrala pár minut, ale Arundezova oklika nad kopci, přes údolí a mezi stromy přidala letu na délce i na vzrušení. Konzul se otočil a sledoval, jak se pod ním míhají svahy a uprchlické tábory. Muži a ženy se krčili za balvany a pod stromy a když je kluzák míjel, kryli si hlavy. Jednou Konzul zahlédl na vrcholu kopce zakopaný oddíl námořní pěchoty, ale jejich pozornost byla upřena na úbočí na severu, odkud přicházela těžká laserová palba. Arundez je zahlédl ve stejném okamžiku, vzápětí strhl kluzák prudce doleva a spustil se do úzké rokle těsně předtím, než vrcholky stromů na hřebeni nad nimi ustřihly jakési neviditelné nůžky.

Konečně se přehoupli přes poslední kopec a před nimi se objevily západní brány a ploty kosmodromu. Jeho obvod žhnul modrofialovou září silového pole. Byli ještě celý kilometr daleko, když se vpředu objevilo zablýsknutí laserového komunikačního paprsku; zaměřil se na ně a hlas v rádiu pravil: „Neidentifikovanému kluzáku: okamžitě při-staňte, nebo budete zničeni!“

Arundez přistál.

Zdálo se, že se stromořadí deset metrů daleko zachvělo a náhle byli obklopeni přízraky v aktivovaných chameleón-ských polymerech. Arundez otevřel kokpit; na něj i Konzula mířily útočné pušky.

„Vystupte ze stroje,“ rozkázal hlas bez těla, skrytého za kamufláží.

„Máme tu generálního guvernéra,“ křikl Konzul. „Musíme dovnitř.“

„Přestaňte kecat,“ vyštěkl hlas s jednoznačným přízvu-kem Sítě. „Ven!“

Konzul a Arundez spěšně uvolnili sedačkové popruhy a chystali se vylézt, když se ze zadního sedadla ozval ostrý hlas. „Poručíku Muellere, to jste vy?“

„Ah, ano, pane.“

„Poznáváte mě, poručíku? „

Chvění kamufláže ustalo a metr od kluzáku se objevil mladý mariňák v plné bojové zbroji. Přes tvář měl černé hledí, ale hlas zněl mladě. „Ano, pane... ehm... guvernére. Promiňte, nepoznal jsem vás bez brýlí. Byl jste raněn, pane.“

„Já vím, že jsem byl raněn, poručíku. Proto mě tito muži dopravili sem. Nepoznáváte dřívějšího hyperionského konzula Hegemonie? „

„Promiňte, pane,“ omlouval se poručík Mueller a gestem poslal své muže zpět mezi stromy. „Základna byla uzavřena.“

„Samozřejmě, že byla uzavřena,“ procedil Theo přes sevřené zuby. „Sám jsem ten rozkaz podepsal. Ale také jsem souhlasil s evakuací veškerého základního personálu Hegemonie. Jejich kluzákům jste průchod *povolil,* je to tak, poručíku Muellere?“

Ruka ozbrojeného muže se bezděky zdvihla, jako by se chtěl poškrábat na hlavě; ta ovšem vězela v helmě. „Eh... ano, pane. Amh, souhlasí. Ale to bylo už před hodinou, pane. Evakuační kapsle jsou pryč a -“

„Pro Boha svatého, Muellere, zapněte taktický kanál a vyžádejte si od plukovníka Gerasimova povolení k našemu průjezdu.“

„Plukovník je mrtvý, pane. Na východním obvodu došlo k napadení a -“

„Tak kapitána Lewellyna,“ skočil mu do řeči Theo. Zapotácel se a musel se opřít o Konzulovo sedadlo. Jeho tvář byla pod krvavými šmouhami velmi bledá.

„Ah... taktické kanály nefungují, pane. Vyvrženci je přeplňují -«

„Poručíku,“ vyštěkl Theo tónem, který u něj Konzul ještě neslyšel, „vizuálně jste mě identifikoval a oskenoval jste i mou implantovanou identifikaci. Teď nás buď pusťte dovnitř, nebo nás zastřelte.“

Ozbrojený muž se ohlédl ke stromům, jako by zvažoval, zda dát svým mužům příkaz k palbě. „Kapsle jsou už všechny pryč, pane. Dolů se už nic nevrací.“

Theo přikývl. „Zabavená loď je stále ještě ve startovacím doku devět, je to tak? „

„Ano, *pane,* „ odpověděl Mueller a konečně se postavil do pozoru. „Ale je to civilní loď a při všech těch Vyvržen-cích kolem se do vesmíru nikdy nedostane —“

Theo důstojníka umlčel mávnutím ruky a pokynul Arundezovi, aby se rozjel k okraji základny. Konzul pohlédl dopředu, kde čekají výbušná a silová pole a nejspíš i tlakové miny, k nimž kluzák dospěje během deseti vteřin. Zahlédl mladého důstojníka mávnout a v modrých silových polích vykvetl otvor. Nikdo nestřílel. Za půl

minuty již letěli nad asfaltem základny. Na severním okraji cosi hořelo. Nalevo bylo několik vojenských vozidel a velících modulů seškvařeno do kaluže bublajícího plastiku.

Uvnitř byli lidé, pomyslel si Konzul a znovu musel bojovat se záchvatem nevolnosti.

Startovací dok sedm byl zničen, kruhové zesílené deseticentimetrové zdi z uhlíkového kompozitu byly roztrženy zevnitř jako karton. Startovací dok osm hořel bílým žárem, který prozrazoval práci plazmových granátů. Startovací dok devět zůstal nedotčen, nad okrajem zdi hangáru byl přes chvějivou vrstvu silového pole třídy tři vidět vrchol Konzulovy lodi.

„Příkaz k zadržení lodi byl zrušen? „ zeptal se Konzul.

Theo se položil na polstrovanou sedačku. Hlas měl zastřený. „Jo. Gladstonová povolila vypnutí vazebního destruktivního pole. Můžete převzít řízení.“

Arundez přistál s kluzákem právě v okamžiku, kdy se rozblikala varovná červená světla a počítačový hlas je upozorňoval na poruchu. Pomohli Theovi ven a obešli záď kluzáku, kde kryt motoru a ukotvení trysek prorazily šipky. Část kapoty se roztavila.

Melio Arundez poplácal stroj a spolu s Konzulem pomohl Theovi dveřmi do doku a po nástupní rampě.

„Bože,“ vydechl doktor Arundez, „to je nádhera. Nikdy jsem ještě v soukromé kosmické lodi nebyl.“

„Je jich pouze několik desítek,“ vysvětloval Konzul, za-

tímco Theovi opatrně nasazoval na tvář osmotickou masku a ukládal ho do tanku intenzívní péče. „Je sice malá, ale stála několik set milionů marek. Soukromým společnostem a vládám Periferních planet se při výjimečných mezihvězdných cestách nevyplatí užívat vojenské lodě.“ Konzul uzavřel tank a krátce se věnoval diagnostickému programu. „Bude v pořádku,“ řekl nakonec Arundezovi a vrátil se do projekční kabiny.

Melio Arundez stál u starožitného Steinwaye a rukou jemně přejížděl po lesklém laku velkého klavíru. Podíval se ven průhlednou stěnou nad malou terasou a řekl: „U hlavní brány je oheň. Měli bychom odtud vypadnout.“

„To právě dělám,“ Konzul ukázal Arundezovi, aby se posadil na velký okrouhlý gauč u stěny.

Archeolog sklesl do měkkých polštářů a rozhlédl se.

„Není tady... no... žádné řízení.“

Konzul se usmál. „Kapitánský můstek? Řídící páky? Možná kormidlo, kterým bych otáčel? Nene. Lodi?“

„Ano,“ ozval se měkký hlas.

„Můžeme vzlétnout? „

„Ano.“

„Je silové pole odstraněno?“

„To bylo naše pole. Zrušila jsem ho.“

„Dobrá, tak odsud vypadneme. Nemusím ti říkat, že všude kolem nás zuří válka, že ne? „

„Ne. Monitorovala jsem vývoj. Poslední kosmické lodě Jednotek opouštějí systém Hyperionu. Nechali tu jen příslušníky Námořní pěchoty a -“

„Nech si taktickou analýzu na později, lodi,“ přerušil Konzul hlas. „Nastav kurs k údolí Hrobek Času a ať už jsme odsud.“

„Ano, pane. Jen jsem chtěla naznačit, že mají malou naději, že přístav udrží déle než hodinu.“

„Zaznamenáno. Teď odlet.“

„Nejprve musím přehrát tuto hyperkomovou zprávu. Dorazila v 1622:38,14 síťového standardu, dnes odpoled-

ne.

„Hej! Stop!“ vykřikl Konzul a zarazil holografickou zprávu, která se mezitím napůl zformovala. Půl obličeje

Meiny Gladstonové zůstalo viset v prostoru. „Ty jsi *povinna* tohle před odletem odvysílat? Koho posloucháš, lodi?“

„VA Gladstonovou, pane. Vrchní administrátorka před pěti dny zrušila prioritní rozkaz všem lodním funkcím. Tato hyperkomová zpráva je posledním požadavkem, než -“

„Tak proto jsi neodpovídala na mé rozkazy přes kom-log,“ zamumlal Konzul.

„Ano,“ souhlasila loď konverzačním tónem. „Chtěla jsem říci, že přehrání zprávy je posledním požadavkem před tím, než se velení vrátí do vašich rukou.“

„A pak uděláš, co ti řeknu?“

„Ano.“

„Odvezeš nás, kam ti řeknu? „

„Ano.“

„Žádné další skryté vyšší rozkazy? „

„Nevím o žádných.“

„Přehraj zprávu.“

Lincolnovská tvář VA Meiny Gladstonové plula uprostřed projekční plochy. Projekci rušily drobné poruchy a chvění, příznačné pro hyperkomovou transmisi. „Jsem ráda, že jste přežil návštěvu Hrobek Času,“ řekla Konzulovi. „Nyní už vám musím sdělit, že vás žádám, abyste vyjednával s Vyvrženci ještě *předtím*, než se do údolí vrátíte.“

Konzul si založil ruce a zachmuřeně hleděl na obraz Meiny Gladstonové. Venku zapadalo slunce. Zbývalo jen několik minut do narození Ráchel Weintraubové - do okamžiku, v němž dítě přestane existovat.

„Chápu neodkladnost vašeho návratu a vaší pomoci přátelům,“ pokračovala Gladstonová, „ale dítěti v tento okamžik stejně pomoci nemůžete... experti Sítě tvrdí, že Merlinovu chorobu nezastaví ani kryogenický spánek ani submetabolismus. Sol to vše ví.“

Na druhé straně projekční plošiny promluvil doktor Arundez. „Je to pravda. Experimentují už celá léta. Zemřela by.“

„... *můžete* ale pomoct miliardám lidí v Síti, o nichž si myslíte, že jste je zradil,“ naléhala Gladstonová.

Konzul se předklonil, opřel se lokty o kolena a podepřel si bradu. V uších mu hlasitě bušil tep.

„Věděla jsem, že otevřete Hrobky Času,“ pokračovala Gladstonová a zdálo se, že své smutné hnědé oči upírá přímo na Konzula. „Prognostici Jádra prokázali, že vaše loajalita Maui-Dohodě... a vzpomínka na povstání vašich prarodičů... přehluší vše .ostatní. Byl *čas* otevřít Hrobky a jen vy jste mohl aktivovat přístroj Vyvrženců, ještě než by se k tomu byli odhodlali Vyvrženci.“

„Už toho bylo dost,“ Konzul vstal a otočil se k projekci zády. „Zruš zprávu,“ poručil lodi, ačkoliv věděl, že ho neposlechne.

Melio Arundez prošel obrazem a pevně stiskl Konzulovi rámě. „Vyslechněte ji. Prosím.“

Konzul zavrtěl hlavou, ale zůstal. Paže měl založené na prsou.

„A teď došlo k nejhoršímu,“ mluvila dál Gladstonová. „Vyvrženci útočí na Síť. Nebeská brána je ničena. Božímu sadu zbývá hodina. Pak ho smete invaze. Je nevyhnutelné, abyste se setkal s Vyvrženci v systému Hyperion a vyjednával... užil svých diplomatických schopností... abyste je přiměl k rozhovorům. Vyvrženci neodpovídají na naše hy-perkomové ani rádiové výzvy, ale upozornili jsme je na váš příchod. Myslím, že vám stále věří.“

Konzul zasténal, přešel k piánu a udeřil pěstí do víka.

„Zbývají nám minuty, ne hodiny, Konzule,“ pokračovala VA. „Žádám vás, abyste letěl nejprve k Vyvržencům v systému Hyperion a pak se pokusil o návrat do údolí Hrobek Času, pokud musíte. Vy znáte výsledky války lépe než já. Miliony zemřou zbůhdarma, pokud neobjevíme tajný kanál, jímž by se dalo komunikovat s Vyvrženci.

Rozhodnutí je na vás, ale zvažte prosím následky, které by mělo selhání našeho posledního pokusu o nalezení pravdy a uchování míru. Spojím se s vámi hyperkomem, jakmile se dostanete do vyvrženeckého Roje.“

Obraz Gladstonové se zachvěl, zmléčněl a pohasl.

„Odpověď?“ zeptala se loď.

„Ne.“ Konzul rázoval mezi Steinwayem a projekční deskou.

„U údolí už alespoň dvě stě let nepřistála loď ani kluzák, aniž by došlo ke zranění posádky,“ řekl Melio Arundez.

„Musí_vědět, jak malá je šance, že byste se tam dostal... přežil Štíra... a pak si dal schůzku s Vyvrženci.“

„Teď je vše jiné,“ namítl Konzul, aniž by se k Arunde-zovi otočil. „Časové slapy zešílely. Štír si chodí, kudy chce. Možná, že to, co bránilo přistání člověkem řízené lodi, již nefunguje.“

„A možná, že vaše loď přistane perfektně, ale bez nás,“ odvětil Arundez. „Jako tolik jiných.“

„Zatraceně,“ vyrazil Konzul a otočil se, „věděl jste, co hrozí, když jste říkal, že pojedete se mnou!“

Archeolog klidně přikývl. „Nehovořím o ohrožení vlastní osoby, pane. Jsem ochoten podstoupit jakékoliv riziko, pokud to pomůže Ráchel... nebo pokud ji znovu uvidím. Je to *váš* život, který může být klíčem k přežití lidstva.“

Konzul zamával pěstí ve vzduchu a přecházel sem a tam jako dravec v kleci. „To není *spravedlivé!* Už jsem pěšákem Gladstonové byl. Využila mě... cynicky... záměrně. *Zabil* jsem čtyři Vyvržence, Arundezi. Zastřelil jsem je, abych mohl aktivovat ten jejich zatracený přístroj na otevírání Hrobek. Myslíte si, že mě přivítají s otevřenou náručí?“

Archeologovy tmavé oči se na Konzula dívaly bez hnutí. „Gladstonová má za to, že s vámi budou

vyjednávat.“

„Kdo *ví*, co udělají? Nebo čemu věří Gladstonová. Hegemonie a její vztahy s Vyvrženci teď nejsou mojí starostí. Zcela upřímně doufám, že obě strany zajdou na mor.“

„I za toho předpokladu, že lidstvo bude trpět?“

„Neznám lidstvo,“ zaúpěl Konzul vyčerpaně. „Znám Sóla Weintrauba. A Ráchel. A zraněnou ženu jménem Brawne Lamia. A otce Paula Durého. A Fedmahna Kassada. A -“

Přerušil je měkký hlas lodi. „Byl prolomen severní obvod přístavu. Zahajuji závěrečné přípravy ke startu. Prosím, posaďte se.“

Konzul se dopotácel do projekční kabiny. Začalo na něj působit vnitřní silové pole, které drželo všechny předměty na místech a chránilo cestovatele lépe, než by to svedly jakékoliv pásy nebo popruhy. V beztížném stavu se tlak silového pole zmenší, ale i tak bude nahrazovat planetární gravitaci.

Vzduch nad projekčním diskem se zamlžil a ukázal star-

tovací dok a vesmírný přístav, které se rychle zmenšovaly. Horizont a vzdálené hory sebou trhaly a nakláněly se, jak loď prováděla úhybné manévry, při nichž přetížení stoupalo až na osm g. Vypálilo po nich několik laserů, ale sloupce dat ukázaly, že vnější pole zásahy zvládlo bez větších problémů. Pak se horizont vzdálil a zaoblil se. Lazuritová obloha přešla do-vesmírné černi.

„Cíl? „otázala se loď.

Konzul zavřel oči. Za nimi se ozval jemný zvonek; oznamoval, že Theo Lané může být přemístěn z regeneračního tanku a je možno provést chirurgický zákrok.

„Za jak dlouho se můžeme setkat s prvky vyvrženecké invazní armády?“ zeptal se Konzul.

„Třicet minut k centru Roje,“ odpověděla loď.

„A za jak dlouho se dostaneme do dosahu jejich zbraní?“

„Už nás zaměřují.“

Melio Arundez se tvářil klidně, ale prsty, jimiž svíral okraj gauče, měl úplně bílé.

„Dobrá,“řekl Konzul. „K Roji. Vyhni se lodím Hegemonie. Vyšli na všech frekvencích hlášení, že jsme neozbrojená diplomatická loď a žádáme o vyjednávání.“

„Tato zpráva byla potvrzena a vložena VA Gladstono-vou; pane. Je vysílána na tachykomových a všech komunikačních kanálech.“

„Pokračuj,“ přikázal Konzul. Ukázal na Arundezův komlog. „Máte tam čas?“

„Ano. Šest minut do přesného okamžiku Rachelina narození. „

Konzul se opřel a opět zavřel oči. „Vážil jste dlouhou cestu, doktore, a k ničemu.“

Archeolog vstal, maličko se zapotácel, než si zvykl na simulovanou gravitaci, a opatrné přešel ke klavíru. Chvíli tu postál a díval se oknem ven, do černi vesmíru a na jasný okraj zmenšující se planety. „Možná ne,“ zašeptal. „Možná ne.“

TŘICET OSM

Dnes jsme vstoupili do bažinaté pustiny, v níž jsem poznal kraj Campagna, a abych to řádně oslavil, mám další záchvat kašle, který končí chrlením krve. Není jí málo. Leigh Hunt je celý bez sebe starostí. Během záchvatu mě drží za ramena a poté, co mi pomůže očistit šaty hadry namočenými v blízkém potoce, se ptá:

„Co můžu udělat?“

„Sbírejte květy z luk,“ vyrazím. „Tak to dělal Joseph Severn.“

Rozčileně se odvrátí. Neuvědomuje si, že i ve svém horečnatém, vyčerpaném stavu neříkám nic než pravdu.

Malý vozík a unavený kůň procházejí Campagnou a drn-cání je ještě bolestnější a ještě hlučnější než předtím. Pozdě odpoledne projíždíme kolem koňských koster, pak mijíme ruiny hostince, mohutné trosky akvaduktu porostlé mechem a nakonec sloupy, na nichž jako by byly přibity bflé tyčky.

„Co to pro všechno na světě je?“ ptá se Hunt.

„Kosti banditů,“ odpovídám po pravdě.

Hunt se po mně podívá, jako by mě nemoc připravila o rozum. Možná, že to tak je.

Pak opouštíme močály Campagne a zahlédneme záblesk čehosi rudého; pohybuje se to daleko mezi poli.

„Co to je?“ ptá se Hunt zaníceně, s nadějí v hlase. Vím, že každým okamžikem očekává lidi a vzápětí i fungující Bránu.

„Kardinál,“ říkám, a opět hovořím pravdu. „Lovný pták.“

Hunt se dotazuje svého pochroumaného komlogu. „Kardinál skutečně *je* pták,“ řekne.

Přikyvuji, dívám se k západu, ale červenaje pryč. „Také je to klerik,“ připojuji. „A my se blížíme k Římu, víte?“

Hunt se na mě mračí a potisící se pokouší s někým spojit na komunikačních kanálech svého komlogu. Odpoledne je tiché, ruší ho pouze rytmické skřípání dřevěných kol *vettury* a vzdálené trylkování nějakého ptáka. Možná kardinála.

Do Říma vjíždíme v okamžiku, kdy se oblaků dotkne první stín soumraku. Malý vozík se kolébá Lateránskou bránou a téměř vzápětí se před námi objeví Koloseum, obrostlé břečťanem, v němž očividně sídlí tisíce holubů; je mnohem monumentálnější než jakýkoliv holograf. Tyčí se tak jako kdysi, nikoliv mezi začouzenými domy poválečného města, obklopeného obrovskými mrakodrapy, ale uprostřed hloučků malých domků a polí, které začínají hned za hranicemi města. V dálce vidím i střed Říma... roztroušené střechy a menší ruiny na proslulých sedmi pahorcích; tady ale vládne Koloseum.

„Ježíši," zašeptá Hunt. „Co je to?"

„Kosti banditů," říkám pomalu ze strachu, aby mě opět neovládl hrozný záchvat kašle.

Jedeme dál, s klapáním projíždíme opuštěnými ulicemi Říma devatenáctého století na Staré Zemi. Večerní šero houstne a holubi krouží kolem kupolí a střech Věčného města.

„Kde jsou všichni?" šeptá Hunt. Zní to vystrašeně.

„Nejsou tu, protože jich není třeba," říkám. Můj hlas se v prašných kaňonech ulic ostře rozléhá. Kola drkotají po kočičích hlavách, které nepřinášejí o nic větší pohodlí než roztroušené kameny na silnici, po níž jsme přijeli.

„Je tohle nějaký stimsim?" ptá se.

„Zastavte," vybízím jej a kůň poslušně zarazí. Ukážu na těžký kámen ve žlábku kanálu. „Kopněte do něj," říkám Kuntovi.

Mračí se na mě, ale sestoupí, přejde ke kameni a s rozmachem ho nakopne. Ze zvonic a břečťanů vylétnou k nebi další holubi, vylekaní ozvěnou jeho kleteb.

„Právě jste demonstroval realitu věcí, jako kdysi doktor Johnson. Tohle není žádný stimsim nebo sen. Nebo spíš: není to o nic více sen než riaše životy."

„Proč nás sem dopravili?" táže se pobočník VA a pohlédne k obloze, jako by nám tam za narudlou bariérou mraků naslouchali sami bohové. „Co chtějí? „

Chtějí, abych zemřel, pomyslím si a ta pravda na mě dopadá jako rána pěstí do hrudi. Dýchám zvolna a povrchně, abych předešel dalšímu záchvatu, přestože cítím, jak mi v krku vaří a bublá hlen. *Chtějí, abych zemřel, a chtějí se dívat.*

Klisna se opět dává na pochod, zabočí doprava do úzké uličky, pak opět doprava po širší ulici plné stínů a ozvěn, a pak se zastaví na vrcholu obrovského schodiště.

„Jsme na místě," říkám a s námahou sestupuji z vozíku. Nohy mám zchromlé, hrudník mě bolí a zadek mám otlačený. V hlavě se mi odvíjí začátek satirické ódy na radosti cestování.

Hunt sleze stejně ztuhlým krokem jako já a stojí nad obrovským, rozvětveným schodištěm, zakládá si ruce na prsou a měří si podrážděně schody, jako by byly pastí nebo iluzí. „Kde přesně je to *místo,* Severně?"

Ukážu rukou na náměstí pod schody. „Piazza di Spag-na," vysvětluji. Náhle mi přijde zvláštní, že mi Hunt říká *Severně.* Uvědomuji si, že tohle jméno přestalo být mým v okamžiku, kdy jsme projeli Lateránskou bránou. Nebo se spíš mé pravé jméno opět stalo mým vlastním.

„Nebude to trvat dlouho," říkám, „a tady tomu se bude říkat Španělské schody." Začnu sestupovat po pravém křídle schodiště. Zmocní se mě náhlá závrať; potácím se. Hunt ke mně přiskakuje a uchopí mě za paži.

„Nemůžete chodit," protestuje. „Jste příliš nemocný."

Ukážu na strakatý dům, který tvoří zeď druhého křídla schodů a průčelím míří na náměstí. „Není to daleko, Hunte. Tohle je náš cil."

Pobočník Gladstonové si zachmuřeně prohlíží budovu.

„A co je tam? Co nás tam čeká?"

Usmívám se. Představuji si, jak v tom temném domě bdíme celé dlouhé noci a já ho učím, jak spojovat techniku

asonance s cézurou v mužském a ženském rodě, krásy střídání jambického metra s nepřízvučným pyrrhychiem nebo nevázanosti opakovaného spondeje.

Kašlu, kašlu dlouho a nepřestávám, dokud mi košili a ruce nepotřísní krev.

Hunt mi pomáhá ze schodů, přes náměstí, kde v šeru bublá a zurčí Berniniho fontána ve tvaru lodi, a pak mě vede k černému obdélníku dveří - dveří číslo 26 na Piazza di Spagna - a já bezděčně myslím na Danteho *Commedii* a připadá mi, že vidím v chladném kameni nad vchodem vytesanou větu: „LASCIATE OGNE SPERANZA, VOI CH'INT-RATE" - *„Zanechte vší naděje, vy, kteří vcházíte"*.

Sol Weintraub stál u vchodu do Sfingy a hrozil pěstí vesmíru. Snášela se noc a Hrobky zářily a jeho dcera se

nevracela.

Nevracela se.

Štír si ji odnesl, zdvihl její novorozené tělíčko na kovových dlaních a pak ustoupil do jasu, který ještě teď na Sóla tlačí jako nějaký hrozivý, svítivý vítr z hlubin planety. Sol se pokoušel proniknout hurikánem světla, ale ten ho nepustil ani na krok.

Hyperionské slunce zapadlo a z pustiny vál chladný vítr, který před sebou tlačil studený vzduch, klouzající z vrcholků hor na jihu. Sol se otočil a díval se na miliardy zrnek písku; vířila v jasném světle otevírajících se Hrobek Času.

Otevírajících se Hrobek času!

Sol přimhouřil oči před chladným jasem a pohlédl do údolí, kde za záclonou zvířeného času zářily ostatní Hrobky studeným zeleným světlem jako světlušky. Po údolí tančily stíny, z oblaků na obloze se vytratily poslední záblesky západu slunce a noc přicházela na vyjících křídlech větru.

Před vchodem do vedlejší Nefritové hrobky se cosi pohnulo. Sol klopýtavě sešel po schodech Sfingy, vrhl pohled ke vchodu údolí, kde zmizel Štír i s jeho dcerou a pak se rozběhl podél tlap Sfingy k Nefritové hrobce.

Cosi pomalu vycházelo z oválného vchodu. Obrys rámovalo světlo z Hrobky, ale Sol nedokázal určit, jestli to

je člověk nebo Štír. Pokud to je Štír, popadne ho holýma rukama a bude s ním třást tak dlouho, dokud mu nevrátí dcerku nebo dokud nebude jeden z nich mrtev.

Nebyl to Štír.

Sol už viděl, že je to lidská silueta. Postava se zapotácela, opřela se o dveře Hrobky, jako by byla zraněná nebo unavená.

Byla to mladá žena.

Sol si vybavil Ráchel na tomto místě před více než půl standardním stoletím, mladou archeoložku, která zkoumá Hrobky a netuší, jaký osud ji ve formě Merlinovy nemoci očekává. Sol si vždy představoval, že jeho dítě zachrání přerušení nemoci. Od té chvíle bude opět dospívat normálně a jednoho dne to opět bude Ráchel, jíž byl navrácen život. Ale co když se Ráchel vrátí jako šestadvacetiletá Ráchel, která vstoupila do Sfingy?

Solovi bušil v uších tep tak hlasitě, že neslyšel ani svistot větru. Zamával na postavu, která byla nyní napůl skrytá závojem prachu.

Mladá žena mu také zamávala.

Sol běžel dalších dvacet metrů. Zastavil se třicet metrů od Hrobky a křičel „Ráchel! Ráchel!“

Mladá žena, osvětlená zezadu světlem Hrobky, odstoupila od dveří, dotkla se oběma rukama tváře, zavolala cosi, co zaniklo ve větru, a začala scházet po schodech.

Sol se rozběhl, zakopával o kameny, protože sešel ze stezky a slepě klopýtal po nerovné půdě údolí; nevšímal si bolesti v koleně, kterým narazil do balvanu, opět našel cestu a hnal se k patě Nefritové hrobky. Setkal se s ní, právě když se vynořila z kužele světla.

Když dospěl k úpatí schodů, zhroutila se a on ji zachytil a něžně položil na zem. Do zad ho bodal písek, kolem vířily časové slapy; vyvolávaly návaly závrati a pocit *déjá vu.*

„*Jste* to vy,“ vydechla a zdvihla ruku, aby se dotkla Sólový tváře. „Je to skutečnost. Jsem zpátky.“

„Ano, Brawne,“ Sol se snažil ovládnout roztřesený hlas. Odhrnul jí zaprášené vlasy z tváře. Pevně ji svíral, skrčený tak, aby jí poskytl co nejlepší štít před větrem a pískem. „Už je to dobré, Brawne,“ uklidňoval ji tiše. Jeho oči byly

jasné slzami zklamání, které nikdy nenechá skanout. „Už je to dobré. Jste zpátky.“

Meina Gladstonová vystoupila po schodišti k Válečnému sálu a vešla do chodby, kde bylo přes dlouhé pásy silného plexiskla vidět dolů z Mons Olympu na planinu Thar-sis. Hluboko dole pršelo. Ze svého vyvýšeného místa téměř dvanáct kliků nad povrchem Marsu viděla zášlehy blesků a záclony statické elektřiny bouře, která se valila stepí.

Objevila se její pobočnice Sedeptra Akasi a tiše *se* postavila vedle VÁ.

„Stále nic o Leighovi nebo Severnovi?“ zeptala se Gladstonová.

„Nic,“ zavrtěla hlavou Akasi. Na tváři černošské dívky tančilo světlo slunce domovského systému i hra blesků hluboko pod nimi. „Představitelé Jádra tvrdí, že mohlo dojít k poruše Brány.“

Gladstonová se smutně usmála. „Ano. Vzpomeneš si, že by kdy došlo k jediné poruše Brány, co jsi na světě, Sedeptro? Kdekoliv v Síti?“

„Ne, VA.“

„Jádro už nepotřebuje nic předstírat. Očividně mají za to, že mohou unést, koho chtějí, a nenést za to odpovědnost. Myslí si, že je v tuto hodinu rozhodování příliš potřebujeme. A chceš něco vědět, Sedeptro?“

„Co?“

„Mají pravdu.“ Gladstonová zavrtěla hlavou a otočila se ke dlouhé sestupné chodbě do Válečného sálu. „Sotva deset minut do chvíle, kdy Vyvrženci obklopí Boží sad. Půjdeme dolů a přidáme se k ostatním. Je moje schůzka s radou Albedem naplánována hned poté? „

„Ano, Meino. Myslím... tedy, někteří z nás se domnívají, že takováto přímá konfrontace je příliš riskantní.“

Gladstonová se zastavila před vchodem do Válečného sálu. „Proč?“ zeptala se a tentokrát byl její úsměv upřímný. „Myslíte si, že mě Jádro nechá zmizet jako Leigha a Se-verna? „

Akasi se chystala odpovědět, pak se zarazila a v gestu bezradnosti pozdvihla dlaně.

Gladstonová pohladila dívku po rameni. „Pokud to udělají, Sedeptro, bude to milosrdné. Ale myslím, že k tomu nedojde. Věci zašly příliš daleko. Už nevěří, že by jejich průběh mohl ovlivnit nějaký jedinec.“ Gladstonová spustila paži a její úsměv pohasl. „A možná, že mají pravdu.“

Dvojice beze slova sestoupila do kruhu čekajících válečníků a politiků.

„Čas nadchází,“ řekl Pravý hlas Stromu světa Sek Har-deen.

Otec Paul Duře byl vytržen ze zasnění. Během uplynulé hodiny se jeho zoufalství a pocit zmaru změnily přes rezignaci na cosi blízkého radosti z pomyšlení, že už nemá další možnost výběru, žádné další povinnosti. Duře seděl ve společném mlčení s vůdcem Bratrstva templářů a díval se na západ slunce a na rozsvěcování hvězd a světel, která neměla s hvězdami nic společného.

Duře přemýšlel o faktu, že templář je v takové kritické chvíli izolován od svých souvěrců, ale když si zopakoval *vše*, co věděl o templářských rituálech, uvědomil si, že Vyznavači Muiru budou takový okamžik možné zkázy očekávat v osamění na nejsvětějších plošinách a v nejskrytějších úkrytech svých nejposvátnějších stromů. A slova, která Hardeen čas od času pronášel do kápě svého pláště, mu napověděla, že Pravý hlas je se svými soukmenovci ve spojení přes komlog nebo implantáty.

I tak to byl velmi klidný způsob čekání na konec světa -vysoko na nejvyšším známém stromu Galaxie, při naslouchání teplému večernímu vánku a šustění milionů akrů Ústí a při sledování třpytu hvězd a dvojice měsíců, která pádila po sametové obloze.

„Požádali jsme Gladstonovou a představitele Hegemonie, aby nevyvíjeli žádnou obrannou činnost a aby do systému neposílali žádné válečné lodi Kosmických jednotek,“ pravil Sek Hardeen.

„Je to moudré?“ otázal se Duře. Hardeen ho předtím obeznámil s osudem Nebeské brány.

„Flotila Jednotek není natolik zformovaná, aby mohla

klást nějaký vážný odpor,“ odpověděl templář. „Takto je alespoň šance, že naše planeta bude považována za neutrální.“

Otec Duře přikývl a předklonil se, aby na postavu ve stínu plošiny lépe viděl. Měkce zářící lampy ve větvích pod nimi byly kromě hvězd a měsíců jedinými zdroji světla. „Ale vy jste válku přivítali. Pomohli jste představitelům kultu Stírají vyvolat.“

„Ne, Duře, válku ne. Bratrstvo vědělo, že musí být součástí Velké proměny.“

„A co to je?“ zeptal se Duře.

„Velká proměna znamená, že lidstvo přijme svou roli přirozené součásti ve vesmírném řádu a nebude dále působit jako rakovina.“ „Rakovina?“

„To je prastará choroba, při níž -“ „Ano,“ skočil mu do řeči Duře. „Já vím, co byla rakovina. Proč ji srovnáváte s lidstvem? „

V Hardeenově dokonale modulované řeči se slabým pří-zvukem se objevila stopa vzrušení. „Rozlezli jsme se po Galaxii jako rakovinné buňky živým tělem, Duře. Množíme se bez ohledu na nespočetné formy života, které musí zhynout nebo ustoupit, jen abychom se mohli krmit a prospívat. Hubíme konkurenční formy inteligentního života.“ „Jako?“

„Jako Senešai Aluit na Hebronu. Bažinné kentaury na Zahradě. Na Zahradě byl zničen *celý ekologický systém*, Duře, jen proto, aby pár tisícovek kolonistů mohlo žít tam, kde předtím existovaly miliony přirozených životních forem.“

Duře si opřel prsty o tvář. „To je jedna z nevýhod terra-fonnování.“

„Na Víru se žádné terraformování neprovádělo,“ namítl templář okamžitě, „ale místní jupiterské formy života byly vyhubeny lovem.“

„Ale nikdo neprokázal, že by zepleni bývali byli inteligentní,“ namítl Duře. Sám si uvědomoval nedostatek přesvědčivosti ve vlastním hlase.

„Zpívali,“ řekl templář. „Volali na sebe přes tisíce kilometrů atmosféry písněmi, jež obsahovaly smysl a lásku

a smutek. Přesto byli vyhubeni jako velryby na Staré Zemi.“

Duře si založil ruce. „Souhlasím, že docházelo ke křivdám. Ale určitě je lepší napravit je než podporovat krutou filozofii kultu Štíra... a podporovat tuto válku.“

Templářova kutna se pohupovala sem a tam. „Ne. Pokud by šlo pouze o lidské křivdy, dala by se najít jiná náprava. Ale většina špatností... většina šílenství, jež vedlo k vyhubení druhů a plenění planet... to vše vzešlo z hříšné symbiózy.“

„Symbiózy?“

„Lidstva a Technojádra,“ řekl templář tvrdě, tak tvrdě, jak to od něj Duře ještě neslyšel. „Člověk a jeho strojová inteligence. Kdo parazituje na kom? Ani jeden z obou sym-biontů to už nedokáže říci. Ale to je zlo, práce Antipřírody. Ještě hůř, Duře, to je slepá ulička vývoje.“

Jezuita vstal a přešel k zábradlí. Díval se na setmělý svět vrcholků stromů, jež se táhly do dálky jako noční mračna.

„Jistě musí existovat lepší způsob než Štír a meziplanetární válka.“

„Štír je katalyzátor. Je to očistný oheň v lese, který zakrněl ve vývoji a byl ponechán, aby rostl i se svými chorobami, vzniklými přílišným plánováním. Přicházejí zlé časy, ale výsledkem bude nový růst, nový život a rozšíření druhů... a to i samotné lidské společnosti.“

„Zlé časy,“ zamumlal zamyšleně Duře. „A vaše Bratrstvo je ochotno sledovat smrt milionů lidí jen kvůli tomuto... odplevelení? „

Templář zaťal pěsti. „K tomu nedojde. Štír je varování. Naši vyvrženečtí bratři se pouze snaží ovládnout Hyperion a Štíra na takovou dobu, která postačí k útoku na Tech-nojádro. Bude to chirurgická operace... zničení symbionta a znovuzrození lidstva jako jediné entity svého životního cyklu.“

Duře si povzdechl.

„Nikdo neví, kde se Technojádro nachází. Jak na něj Vyvrženci zaútočí?“

„Dokáží to,“ trval na svém Pravý hlas Stromu světa, ale v hlase již neměl tolik jistoty jako okamžik předtím.

„A byl útok na Boží sad součástí úmluvy?“ zeptal se kněz.

Teď vstal templář a začal přecházet po plošině - nejprve k zábradlí, pak zpět ke stolu. „Na Boží sad nezaútočí. Proto jsem vás tu zdržel, abyste to mohl dosvědčit. Pak to musíte oznámit Hegemonii.“

„Pokud Vyvrženci zaútočí, budou to v Hegemonii vědět hned,“ pronesl Duře zaraženě.

„Ano, ale nebudou vědět, proč zůstala naše planeta ušetřena. Musíte jim předat zprávu. Vysvětlit jim pravdu.“

„K čertu s tím,“ vyrazil otec Paul Duře. „Už mě nebaví dělat každému posla. Jak tohle všechno víte? Příchod Štíra? Důvody války?“

„Existují proroctví -“ začal Hardeen.

Duře udeřil pěstí do zábradlí. Jak by mohl vysvětlit uskoky tvora, který dokáže - nebo působí jako prostředník síly, jež dokáže - manipulovat samotným časem?

„Uvidíte...“ začal znovu templář a jakoby na potvrzení jeho slov se ozval mohutný, měkký zvuk, připomínající povzdech a tiché zasténání milionů lidí.

„Dobrý Bože,“ zachraptěl otec Duře a hleděl na západ. Zdálo se, že tam vychází slunce, které na tomtéž místě před hodinou zapadlo. Horký vítr zašustil listím a opřel se mu do tváře.

Nad západním horizontem rostlo pět jasných hřibovi-tých oblaků, jež změnily noc v den. Duře si instinktivně zakryl oči, ale pak si uvědomil, že k explozím došlo nesmírně daleko a že přestože září jako místní slunce, oslepit ho nemohou.

Sek Hardeen si stáhl kápi. Dlouhé, podivně nazelenalé vlasy mu povlávaly v horkém větru. Duře zíral do mužovy podlouhlé, útlé tváře s nádechem asiatských rysů a došlo mu, že se v ní zrací šok. Šok a neochota uvěřit. Z Hardee-novy kápě se ozvalo šustění komunikačních linek a vřavy vzrušených hlasů.

„Exploze na Sieře a Hokkaidu,“ zašeptal pro sebe templář. „Nukleární exploze. Z lodí na orbitě.“

Duře si vzpomněl, že Sierra je kontinent uzavřený pro návštěvníky, sotva osm set kilometrů od Stromu světa, na

němž stáli. Matné si též vzpomínal, že Hokkaidó je tajný ostrov, kde byly pěstovány a připravovány potenciální stro-molodé.

„Ztráty na životech?“ zeptal se, ale než mohl Hardeen odpovědět, proťaly oblohu zářivé paprsky taktických laserů a fúzních výbojů, které přejely lesní moře od obzoru k obzoru jako kužele reflektoru. Všude, kde se dotkly země, vytryskly sloupce plamenů.

Duře se zapotácel. Paprsek široký sto metrů projel lesem sotva kilometr od Stromu světa jako tornádo.

Prastarý les explodoval v oceán ohně. Plamenná bariéra se vypínala deset kilometrů do noční oblohy. Durém a Hardeenem zacloumal poryv větru, jak se k požáru hnal příliv vzduchu, aby nakrmil nenasytné plameny. Na severu a na jihu se přehnaly další paprsky. Ke zrádným hvězdám se vzepjala další stěna plamenů a kouře.

„Oni dali slib," lapal po dechu Hardeen. „Naši vyvrže-nečtí bratři dali *slib!*"

„Potřebujete pomoc!" křičel Duře. „Požádejte Síť o naléhavý zásah."

Hardeen popadl Durého za paži a táhl ho na kraj plošiny. Schody byly opět přistaveny. Na nižší plošině se chvěl ovál Brány.

„Zatím dorazily pouze předsunuté jednotky Vyvržen-ců," křičel templář, aby přehlušil burácení plamenů. „Ale sféra singularity bude každou vteřinu zničena. *Běžte!*"

„Bez vás nejdu," bránil se jezuita a měl pocit, že jeho hlas zaniká ve skučení vichru a strašlivém praskotu požárů. Náhle se sotva několik kilometrů na východ od nich rozprostřel dokonalý modrý kruh plazmové exploze, implo-doval dovnitř, a pak se znovu rozepjal a hnal před sebou viditelné rázové vlny. Kilometr vysoké stromy se ohýbaly a lámaly, explodovaly v oblacích plamenů, miliony urvaných listů se přidaly k téměř pevné stěně úlomků, která se valila ke Stromu světa. Za kruhem ohně explodovala další plazmová bomba. Pak třetí.

Duře a templář spadli ze schodů a byli odváti napříč plošinou jako Ušty chodníkem. Templář se zachytil hořícího zábradlí, ocelovým stiskem uchopil Durého paži, s námahou

se postavil a potácel se k Bráně jako člověk kráčející proti cyklonu.

Poloomráčený Duře, který si pouze zčásti uvědomoval, že je tažen, se vydrápal na nohy právě ve chvíli, kdy jej Hlas Stromu světa Sek Hardeen dovlekl k rámu Brány. Duře se ho zachytil; nezbývalo mu dost sil, aby se zbývající metr přitáhl. Podíval se stranou a spatřil cosi, na co nikdy nezapomene.

Jednou, před mnoha lety, poblíž milovaného Villefran-che-sur-Saóne, stál mladý Paul Duře na vrcholu útesu, v bezpečí otcovy náruče a uvnitř betonového krytu, a úzkým okénkem sledoval čtyřicetimetrovou tsunami. Hnala se k pobřeží, kde žili.

Tato tsunami byla tři kilometry vysoká. Tvořily ji plameny a řítila se k nim přes bezmocnou střechu lesa rychlostí, která jim připadala jako rychlost světla. Čeho se tsunami dotkla, to zničila. Byla blíž a blíž, vzpínala se do výše, až zakryla celý svět i oblohu plameny a děsivým rachotem.

„Ne!" křičel otec Paul Duře.

„Jděte!" vyrazil Pravý hlas Stromu světa a prostrčil jezuitu Branou v okamžiku, kdy plošina, kmen Stromu světa i templářův oděv vzplály.

Brána se v téže chvíli zavřela a odřízla přitom Durému podpatek. Kněz měl pocit, že mu praskají ušní bubínky a jeho plášť doutná. Pak padal, týlem se udeřil o něco tvrdého a padal dál do naprosté tmy.

Gladstonová se s ostatními dívala na obrazy civilních satelitů, které přenášely smrtelný zápas Božího sadu.

„Musíme to odpálit *teď*," zakřičel admirál Singh do praskotu hořících lesů. Meině Gladstonové se zdálo, že slyší křik lidských bytostí a nesčetných tvorů, kteří žili v templářských lesích.

„Nemůžeme je nechat dojít blíž," naléhal Singh. „Na odpálení sféry máme pouze dálkové ovladače."

„Ano," souhlasila Gladstonová, ale ačkoliv se její rty pohnuly, žádný zvuk neslyšela.

Singh se obrátil a pokynul plukovníkovi Jednotek. Piu-

kovník se dotkl taktického pultu. Hořící lesy zmizely, obří holoobrazovky potemněly, ale ozvěna křiku nějakým způsobem přetrvala. Gladstonová si uvědomila, že jde jen o šumění krve v uších.

Otočila se k Morpurgovi. „Jak dlouho..." Odkašlala si. „Generále, jaká doba zbývá do napadení Maře Infinitus?"

„Tři hodiny a padesát dvě minuty, VA," řekl generál.

Gladstonová pohlédla na bývalého velitele Williama Ajunta Leeho. „Je vaše jednotka připravena, admirále?"

„Ano, VA," odpověděl Lee. Pleť měl pod opálením velmi bledou.

„Kolik lodí se zúčastní úderu? „

„Sedmdesát čtyři, paní premiérko."

„A od Maxe Infinitus je odrazíte? „

„Pouze uvnitř Oórtova oblaku, paní premiérko."

„Dobrá. Úspěšný lov, admirále."

Mladý důstojník to pochopil jako vybídku, zasalutoval a odešel. Admirál Singh se naklonil a zašeptal cosi generálu Van Zeidtovi.

Sedeptra Akasi přistoupila ke Gladstonové. „Bezpečnostní služba Domu vlády hlásí, že do zabezpečeného

terminálu DV právě dorazil muž se zastaralým kódem přístupové priority. Byl zraněn. Odnesli ho na ošetřovnu Východního křídla.“

„Leigh?“ zeptala se Gladstonová. „Severn?“

„Ne, paní premiérko. Kněz z Pacem. Paul Duře.“

Gladstonová přikývla. „Setkám se s ním po schůzce s Al-bedem.“ Otočila se ke skupině důstojníků. „Pokud k tomu, co jsme viděli, nikdo nic nemá, rozejdeme se na třicet minut a až se znovu sejdeme, budeme se zabývat obranou Asquithu a Ixionu.“

Skupinka povstala a sledovala VA a její suitu, jak procházejí permanentní Bránou, spojující Mars s Domem vlády. Jakmile byla z dohledu, zdvihla se vřava rozčilených a šokovaných hlasů.

Meina Gladstonová se opřela v koženém křesle a přesně na pět vteřin zavřela oči. Když je otevřela, stál před ní

hlouček pobočníků, někteří se tvářili úzkostlivě, jiní dychtivé a všichni čekali na její příští slovo, příští rozkaz.

„Běžte pryč,“ řekla jim tiše. „No tak, dejte si pár minut odpočinku. Hoďte si na deset minut nohy na stůl. V příštích dvaceti čtyřech, možná čtyřiceti osmi hodinách na to nebude kdy.“

Skupina odešla. Jedni vypadali, že začnou protestovat, druzí, že se zhroutí.

„Sedeptro,“ zavolala Gladstonová a dívka se vrátila do pracovny. „Dva z mých osobních strážců budou hlídat toho kněze, co právě přišel... Durého.“

Akasi přikývla a poznamenala si příkaz do zápisníku.

„Jaká je politická situace?“ zeptala se Gladstonová a mnula si oči.

„Ve Velkém sněmu je jeden chaos,“ hlásila Akasi. „Vznikají jednotlivé frakce, ale ještě se nespojily do efektivní opozice. V Senátu je to jiné.“

„Feldsteinová?“ jmenovala Gladstonová rozzlobenou senátorku z Barnardova světa. Do útoku na Barnardův svět zbývaly čtyřicet dvě hodiny.

„Feldsteinová, Kakinuma, Peters, Sabenstorafem, Ri-cheauová... dokonce i Sudette Chierová žádá vaši rezignaci.“

„A co její manžel?“ Gladstonová považovala senátora Kolčeva za nejvlivnější osobu v Senátu.

„Od senátora Kolčeva zatím ani slovo. Ani veřejné, ani soukromé.“

Gladstonová si poklepala nehtem palce na spodní ret. „Kolik času myslíš, že zbývá této administrativě, než ji položí hlasování o důvěře, Sedeptro? „

Akasi, která patřila mezi nejvychytralejší politické činovníky, s nimiž Gladstonová kdy pracovala, se podívala své šéfce do očí.

„Nejvýše sedmdesát dvě hodiny, VA. Hlasy už jsou připravené. Jenom ještě nevědí, že jsou tak jednotní. Někdo *musí* zaplatit za to, co se děje.“

Gladstonová nepřítomně přikývla. „Sedmdesát dvě hodiny,“ zamumlala. „To je víc, než je třeba.“ Vzhlédla a usmála se. „To je vše, Sedeptro. Běž si odpočinout.“

Pobočnice kývla, ale výraz tváře prozradil její skutečný

názor. Když za sebou zavřela dveře, rozhostil se v pracovně nebývalý klid.

Gladstonová chvíli přemýšlela. Bradu si opírala o pěst. Pak řekla do zdi: „Přiveďte radu Albeda, prosím.“

O dvacet vteřin později se vzduch na druhé straně velkého stolu zamlžil, zachvěl a ztuhl. Představitel Jádra vypadal pohledně jako vždy, krátké šedé vlasy se mu ve světle leskly, otevřená, upřímná tvář byla pěkně opálená.

„Paní premiérko,“ začala holografická projekce, „Poradní sbor a prognostici Jádra dále nabízejí své služby v tomto čase velkého -“

„Kde je Jádro, Albedo?“ přerušila ho Gladstonová.

Radův úsměv se ani nezachvěl. „Promiňte, paní premiérko, ale - jak zněla otázka? „

„Technojádro. Kde je?“

Na Albedově přátelské tváři se objevil náznak rozpaků, ale žádné nepřátelství, žádné viditelné emoce, kromě zmatené přívětivosti.

„Jste si jistě vědoma, paní premiérko, že od Rozchodu bylo prvořadou politikou Jádra neprozrazovat umístění... eh... fyzických elementů Technojádra. Jinak řečeno, Jádro není nikde, protože -“

„Protože existujete v dataplánových a datasférových konsensuálních realitách,“ přerušila ho Gladstonová. „Ano, tyhle kecy jsem poslouchala celý život, Albedo. Stejně jako můj otec a jeho otec před ním. Teď vám pokládám jednoduchou otázku. *Kde* je Technojádro?“

Rada zmateně zavrtěl hlavou s lítostivým výrazem, jako by mu byla potisící položena dětská otázka Tati, proč je nebe modré?

„Paní premiérko, není zkrátka možné na tuto otázku odpovědět tak, aby dávala smysl v lidském trojrozměrném chápání. My... Jádro... v jistém smyslu existujeme uvnitř Sítě a mimo ni. Plujeme na dataplánové realitě, kterou vy nazýváte datasféra, ale pokud se týká některých fyzikálních elementů... kterým vaši předkové říkali 'hardware', tam shledáváme nutnost -“

„Utajit je,“ dokončila za něj Gladstonová. Zkřížila paže. „Jste si vědomi toho, rado Albedo, že v Hegemonii budou

lidé... miliony lidí... kteří budou pevně přesvědčeni, že Jádro... váš Poradní sbor... zradilo lidstvo?“

Albedo učinil nepatrné gesto rukou. „To bude politováníhodné, paní premiérko. Politováníhodné, leč pochopitelné.“

„Vaši prognostici byli pokládáni za takřka neomylné, rado. Přesto jste nikdy nehovořili o zničení planet touto flotilou .Vyvrženců.“

Lítost na hezké tváři zobrazení byla téměř přesvědčivá. „Paní premiérko, bylo by na místě připomenout, že vás Poradní sbor varoval, že připojením Hyperionu do Sítě vznikne nevyzpytatelná proměnná, již nedokáže zakalkulovat ani Sbor.“

„Ale tohle není Hyperion,“ štěkla Gladstonová zvýšeným hlasem. „Boží sad hoří. Brána nebes byla spálena na škvarek. Maře Infinitus je další na řadě! K čemu je Poradní sbor, když nedokáže předpovídat invazi takového rozsahu? „

„Předpověděli jsme nevyhnutelnost války s Vyvrženci, paní premiérko. Rovněž jsme předvídali obrovské nebezpečí, spojené s obranou Hyperionu. Musíte mi věřit, že zapojení Hyperionu do jakékoliv předpovědní rovnice snižuje faktor reliability na -“

„Dobrá,“ povzdychla si Gladstonová. „Musím mluvit s někým jiným z Jádra, Albedo. S někým, kdo má ve vaší nerozluštitelné hierarchii inteligencí nějakou rozhodovací pravomoc.“

„Ujišťuji vás, že reprezentuji všechny prvky Jádra, když -«

„Ano, ano. Ale chci mluvit s jedním ze... Sil, jak jim tuším říkáte. S jedním ze starších UI. S někým, kdo má vliv, Albedo. Musím hovořit s někým, kdo mi poví, proč Jádro uneslo mého malíře Severna a pobočníka Leigha Hunta.“

Hologram se zatvářil šokované. „Ujišťuji vás, paní Gladstonová - ve jménu čtyř století našeho spojenectví - že Jádro nemá nic společného s nešťastným zmizením vašich -“

Gladstonová vstala. „Proto potřebuji hovořit se Silou, čas ujišťování minul, Albedo. Pokud mají naše druhy přežít, je čas pohovořit si zpříma. To je vše.“ Začala se věnovat papírům na stole.

Rada Albedo povstal, kývl na rozloučenou a rozplynul se.

Gladstonová vyvolala svou osobní Bránu, ústně nastavila kódy pro ošetřovnu v Domě vlády a chystala se projít. Těsně předtím, než se dotkla matného povrchu obdélníku energie, se zarazila, zamyslela se nad tím, co to dělá a poprvé v životě pocítila z průchodu Branou úzkost.

Co když ji bude chtít Jádro unést? Nebo zabít?

Meina Gladstonová si náhle uvědomila, že Jádro vládne nad životy a smrtí každého obyvatele Sítě, cestujícího Branou... což je každý obyvatel, který má nějakou moc. Leigh a Severn vůbec nemuseli být *uneseni*, přeneseni kamsi do neznáma... pouze přetrvávající zvyk považovat Brány za neselhávající způsob přepravy vytvořil podvědomý dojem, že se museli *někam dostat.* Její pobočník a tajemný kybrid mohli být snadno přeneseni do... do nikam. Možná je z nich hrstka roztroušených atomů. Brány lidi a věci „netelepor-tovaly“ - taková představa je pošetilá - ale o co méně pošetilé je věřit něčemu, co proráží otvory v látce časoprostoru a dovoluje člověku prostupovat „padacími dveřmi“ černých děr? Jak pošetilé od ní je věřit Jádru, že ji dopraví zrovna do ošetřovny?

Gladstonová pomyslela na Válečný sál... tři obrovské místnosti, propojené permanentně aktivovanými a průhlednými Branami... ale tři místnosti byly nicméně odděleny přinejmenším tisíci světelnými lety, desetiletími skutečného času i při cestě s Hawkingovým pohonem. Pokaždé, když Morpurga nebo Singh nebo někdo další přešel od hologra-fické mapy k zobrazovací, překročil přitom obrovské jícny času a prostoru. K tomu, aby Jádro zničilo Hegemonii a vše v ní, stačilo trochu si pohrát s Branami - dovolit drobné „omyly“ při zadávání cílů.

K čertu s tím, pomyslela si Gladstonová a prošla Branou, aby navštívila otce Paula Durého v ošetřovně Domu vlády.

TŘICET DEVĚT

l

Dva pokoje ve druhém patře domu na Piazza di Spag-na jsou malé, úzké, s vysokým stropem a - až na jedinou slabou lampu v každé místnosti, která vypadá, jako by ji zapálili duchové, očekávající návštěvu dalších duchů - docela tmavé. Moje postel je v menším z obou pokojů s výhledem na náměstí, ačkoliv jediným, co dnes

večer vidím z vysokého okna, je tma, zaplněná temnými stíny a podtržená neúnavným zurčením Berniniho fontány.

Každou hodinu bijí zvony na jedné z věží Santa Trinitá dei Monti, kostela, který se choulí ve tmě na vrcholu schodiště jako mohutná kočka. Pokaždé, když slyším odbíjet krátké tóny časných ranních hodin, představuji si přízrač-né ruce, tahající za práchnivý provaz. Nebo snad práchnivé ruce tahají za přízračný provaz; nevím, který obraz sedí mým strašidelným náladám dnes v noci lépe.

Tíží mne horečka, páchnoucí, těžká a dusivá jako tlustá, promáčená přikrývka. Kůže mi střídavě celá hoří, vzápětí je lepkavá potem. Dvakrát jsem se zmítal v záchvatech kašle; první přivolal odvedle vyděšeného Hunta a já viděl, jak třeští oči na krev, kterou jsem vydávil na bílý damašek; ten druhý jsem zdusil, jak jsem nejlépe dovedl; přepotácel jsem se k umyvadlu na prádelníku a vyplivl trochu černé krve a hlenů. Podruhé jsem Hunta už nevzbudil.

Být zase tady. Projít celou tu cestu sem do temných pokojů, k této ponuré posteli. Matně si pamatuji, jak jsem se tu probral - zázračně vyléčený: „skutečný“ Severn, doktor Clark a dokonce i malá signora Angelettiová postávali v předpokoji. To období zotavování ze smrti; to období uvědomování si, že nejsem opravdový Keats, že nejsem na

opravdové Zemi, že toto není století, v němž jsem včera večer zavřel oči... že nejsem člověk.

Je něco po druhé hodině, spím, a jak spím, sním. Takový sen se mi ještě nezdál. Zdálo se mi, že pomalu stoupám dataplánem, přes datasféru a megasféru a nakonec se dostávám na místo, které neznám, o němž se mi nikdy nezdálo... místo nekonečných prostor, bez spěchu, nepopsatelných barev, místo bez obzorů, bez stropů, bez podlah nebo pevných ploch, kterým by se dalo říkat země. Myslím na metasféru, protože mám okamžitě pocit, že tato úroveň konsensuál-ní reality obsahuje veškeré druhy a odnože pocitů, které jsem zažil na Zemi, veškeré binární analýzy a intelektuální rozkoše, které jsem cítil při proudění z Technojádra do da-tasféry a navíc ještě pocit... čeho? Rozpínavosti? Svobody?

- *potenciál* může být to slovo, jež hledám.

Jsem sám v metasféře. Nade mnou, pode mnou, *skrze* mne plují barvy... občas se rozplývají do nezřetelných pastelů, občas se spojují do oblačných fantazií a jindy - zřídka

- se formují do obrysů pevných objektů, tvarů, zřetelných postav, které se mohou a nemusí podobat lidským - dívám se jako dítě, které sleduje oblaka a představuje si slony, nilské krokodýly a velké válečné lodi, plující ze západu na východ za jarního dne v Jezerní krajině.

Po chvíli slyším zvuky: k šílenství dohánějící zurčení Berniniho kašny venku na náměstí; šramot a povrkávání holubů nad mým oknem; Leigha Hunta, slabě sténajícího ze spánku. Ale nad všemi těmito zvuky slyším cosi plíživého, méně *skutečného*, ale nekonečně nebezpečnějšího.

Kráčí sem cosi obrovského. Snažím se prohlédnout závěsem barev; cosi se pohybuje hned za horizontem pohledu. Vím, že to zná mé jméno. Vím, že to na jedné dlani drží můj život a v druhé pěsti to svírá mou smrt.

V tomto prostoru za hranicemi všeho prostoru se není kam skrýt. Nemohu utíkat. Vábivá píseň bolesti přichází ze světa, který jsem zanechal za sebou - každodenní bolest každého člověka všude na světě, bolest těch, kteří trpí právě započatou válkou, specifická, soustředěná bolest lidí na Štírové strašném stromě, a nejhorší ze všeho bolest, již

i

cítím za poutníky a ostatní, jejichž životy a myšlenky teď sdílím.

Stálo by za to rozběhnout se a přivítat blížící se stín zkázy, pokud by mi zaručil osvobození od této písně bolesti.

„Severně! Severně!“

Chvilku se domnívám, že to volám já, právě tak jako tehdy v tomto pokoji, když jsem volal Josepha Severna za noci, za níž bolest a horečka přesáhla míru a já ji už nedokázal ovládnout. A on vždy přišel: Severn se svou nemotornou dobromyslnou pomalostí a jemným úsměvem, který jsem často toužíval zahnat nějakou drobnou sprostotou nebo poznámkou. Není lehké být dobrosrdečný, když umíráte. Žil jsem velkorysý život... proč by mělo být mým údělem dodržovat tu roli i tehdy, když jsem to byl *já*, kdo trpěl, kdy jsem to byl *já*, kdo vykašlával potrhané cáry plic do špinavého kapesníku?

„Severně!“

To není můj hlas. Hunt mnou třese a volá Severnovo jméno. Dochází mi, že si myslí, že volá mé jméno. Odstrčím mu ruce a klesnu zpět do polštářů. „Co je? Co se stalo?“

„Sténal jste,“ řekne pobočník Gladstonové. „Hrozně nahlas.“

„Zlý sen. Nic víc.“

„Vaše sny byly obvykle víc než sny," poznamená Hunt. Rozhlíží se po úzkém pokoji, osvětleném lampou, kterou si přinesl. „Jak hrozné místo, Severně."

Pokusil jsem se o úsměv. „Stálo mě to tu dvacet osm šilinků týdně. Sedm scudi. Úplná loupež."

Hunt se na mě mračí. V holém světle se jeho vrásky zdají hlubší než ve skutečnosti. „Poslyšte, Severně, já vím, že jste kybrid. Gladstonová mi řekla, že jste zosobněním básníka, který se jmenoval Keats. Tohle vše očividně..." bezmocně přejede gestem po pokoji, po stínech, obdélníkovém okně a vysoké posteli, „- tohle vše s tím má něco společného. Ale jak? Jakou hru tady Jádro hraje?"

„Nejsem si jistý," odpovím po pravdě.

„Ale vy to tu znáte."

„Ach, to ano," souhlasím procítěně.

„Povězte mi o tom," naléhá Hunt. Jeho zdrženlivost, kterou až do této chvíle udržoval, fakt, že se mě dosud na nic neptal, i jeho upřímná prosba mne přesvědčí, abych mu vše řekl.

Vyprávím mu o básníkovi Johnu Keatsovi, o jeho narození roku 1795, jeho krátkém a často nešťastném životě a o jeho smrti roku 1821 v Římě, daleko od přátel, daleko od jediné lásky. Vyprávím mu o svém předstíraném „uzdravení", které se odehrálo právě v tomto pokoji, o svém rozhodnutí přijmout jméno Josepha Severna - malíře, který s Keatsem zůstal až do smrti - a nakonec mu vyprávím o svém krátkém životě v Síti, o svém pozorování a naslouchání a o prokletí snít životy poutníků ke Štírovi na Hyperionu i dalších.

„Sny?" ptá se Hunt. „Chcete říct, že se vám i teď zdá o tom, co se děje v Síti?"

Ano." Vyprávím mu sny o Gladstonové, o zničení Nebeské brány a Božího sadu i zmatené obrazy z Hyperionu.

Hunt přechází po malém pokojíku a jeho stín se plazí až ke stropu. „Můžete je *kontaktovat?"*

„Ty, o nichž se mi zdá? Gladstonovou?" Chvilku přemýšlím. „Ne."

„Jste si jistý?"

Pokouším se to vysvětlit. „Já v těch snech ani nejsem, Hunte. Nemám... hlas, nemám tělo... neexistuje způsob, jak se spojit s těmi, o nichž se mi zdá."

„Ale někdy se vám zdá, co si myslí?"

Uvědomuji si, že má pravdu. Nebo je jí blízko. „Vnímám, co *cítí..."*

„Nemůžete tedy nechat nějakou stopu v jejich mysli... v jejich paměti? Dát jim najevo, kdo jste?" Ne „

„ne.

Hunt se zhroutí do křesla u paty postele. Náhle vypadá velmi staře.

„Leighu," říkám, „i kdybych s Gladstonovou nebo s ostatními mohl komunikovat - což nemohu - k čemu by to bylo? Řekl jsem vám, že tato replika Staré Země je v Ma-gellanově mračnu. I při kvantových Hawkingových rychlos-

tech by trvalo staletí, než by se sem někdo dostal."

„Mohli bychom je varovat," navrhuje Hunt unaveným hlasem.

„Varovat před čím? Všechny nejhorší noční můry, které Gladstonovou trápily, se právě uskutečňují. Myslíte, že Jádru ještě věří? Proto nás Jádro mohlo unést tak bezos-tyšně. Vše se děje příliš rychle, než aby mohla Gladstonová nebo kdokoliv v Síti zasáhnout."

Hunt si mne oči a pak si opře špičku nosu o prsty. Jeho pohled není zrovna přátelský. „Jste skutečně zosobněním toho básníka?"

Neříkám nic.

„Zarecitujte něco. Vymyslete si báseň."

Zavrtím hlavou. Je pozdě, jsme oba unaveni a vystrašeni a mé srdce se ještě nezklidnilo po zlém snu, který byl víc než pouhý zlý sen. Nenechám se Huntem rozčílit.

„No tak," vybízí mé. „Dokažte mi, že jste nová, vylepšená verze Billa Keatse."

„Johna Keatse," opravím ho tiše.

„To je jedno. No tak, Severně. Nebo Johne. Nebo jak vám mám říkat. Zarecitujte trochu poezie."

„Dobře." Hledím mu do očí. „Poslouchejte."

Žil kdys nezbedný hoch a nezbeda byl veliký, neb nedělal ni jiného, než stále škrábal veršíky -
hnedle jak vstal,
do ruky vzal
inkoust a brk
a dřív než bys mrk,
vydal se v dál

jak o zlom krk,
do skal a hor
v pláň za obzor,
do lůna luk,
za starý buk,
kde víly dlí
se strašidly,

pero hnal vpřed
zahalen v pléd,
když vítr vál -
on dny se bál -
plaší svlékal zas
když slunce jas
vzduch rozehřál.
Jak skvělé jest
nechat se vést za nosem v dál
tu na sever
jen na sever za nosem v dál
jen na sever!

„Nevím," zaváhal Hunt. „To mi nepřipadá jako něco, co by napsal básník, jehož pověst přečkala tisíc let."

Pokrčil jsem rameny.

„Zdálo se vám před chvílí o Gladstonové? Stalo se něco, že jste tak sténal? „

„Ne. To nebylo o Gladstonové. Byla to... pro změnu opravdová noční můra."

Hunt vstane a chystá se z pokoje odnést jediné světlo. Slyším fontánu na náměstí a holuby na římse. „Zítra," říká, „si v tom uděláme pořádek a přijdeme na to, jak se dostat zpátky. Pokud nás můžou poslat sem, pak musí existovat způsob, jak se dopravit domů."

„Ano," souhlasím, ačkoliv vím, že to není pravda.

„Dobrou noc," popřeje mi Hunt. „Už žádné škaredé sny, ano? „

„Už žádné," přitakávám. Vím, že to je pravda ještě méně.

Moneta odtáhla zraněného Kassada od Štíra. Zdálo se, že ho nataženou rukou drží v bezpečné vzdálenosti. Od pásku tělního povlaku si odepnula modrý prstenec a hodila ho za sebe.

Ve vzduchu visel dvoumetrový zlatý ovál.

„Nech mě jít," zamumlal Kassad. „Nech nás to dokončit." Na místech, kde Štír protrhl plukovníkovi oděv, se perlila krev. Pravá noha se mu volně klátila, jako by byla napůl odříznutá; nemohl na ni přenést váhu a stál vzpřímeně pouze díky tomu, že jej Štír při zápasu napůl nesl.

„Nech mě jít," opakoval Kassad.

„Zavři klapačku," odsekla Moneta a měkce dodala „Zavři klapačku, lásko." Protáhla ho zlatým oválem, a vtom se ocitli v oslepivém světle.

Přes bolest a vyčerpání byl Kassad uchvácen pohledem, který se mu naskytl. Už nebyli na Hyperionu - tím si byl jist. Nedohledná pláň se táhla až k horizontu, mnohem dál, než by to logika nebo zkušenost dovolovaly. Nízká, oranžová tráva - pokud to byla tráva - pokrývala rovinu a nízké pahorky jako chmýří na hřbetě nějaké obrovské housenky. Předměty, které mohly být stromy, připomínaly kníraté karbonové skulptury. Jejich kmeny a větve byly escherovsky rozvětvené; temně modré a fialové listy se otáčely k jasné obloze.

Na nebi nezářilo žádné slunce. Když ho Moneta nesla od zavírajícího se oválu - Kassad o něm nepřemýšlel jako o Bráně, protože si byl jist, že se přenesl jak v prostoru, tak v čase - ke shluku těch neuvěřitelných stromů, Kassad otočil oči k nebi a spatřil něco úžasného. Bylo světlo jako ve dne na Hyperionu, jako v poledne na Lůsu, jako za jasného letního dne na pláni Tharsis na Kassadové rodné planetě Marsu, ale žádné slunce nesvítilo - oblohu pokrývaly hvězdy a souhvězdí a hvězdokupy, které byly tak natésnány na sebe, že mezi nimi nezůstala takřka žádná tmavá místa. Připomínalo to planetárium s deseti projektory, pomyslel si Kassad. Je to jako v centru Galaxie.

V centru Galaxie.

Ze stínu escherovských stromů vystoupila skupina mužů a žen v přiléhavých tělních povlacích a obstoupili Monetu a Kassada. Jeden z mužů - obr dokonce i podle Kassa-dových marťanských norem - se na něj podíval, otočil se k Monetě a přestože Kassad nic neslyšel - ani v přijímačích svého tělního povlaku -, poznal, že spolu komunikují.

„Lež klidně,“ přikázala Moneta Kassadovi, když ho po-

ložila na sametovou oranžovou trávu. Pokoušel se posadit, promluvit, ale Moneta i obr ho zarazili. Ležel a před očima měl pouze pomalu rotující fialové listy a hvězdy.

Muž se ho znovu dotkl a deaktivoval Kassadův tělní povlak. Uvědomil si, že leží před celou skupinkou nahý a pokusil se posadit a zakrýt se, ale zadržela ho Monetina pevná ruka. Skrz bolest matně cítil, jak se muž dotýká stříbrem pokrytou rukou jeho pořezaných paží a hrudníku a přejíždí mu po noze, po přeseknuté Achillově šlaše. Dotyky byly chladivé; potom jeho vědomí vystoupilo do výše jako balon, vysoko nad oranžovou pláň a zaoblené vrchy, a plulo k baldachýnu hvězd, kde čekala obrovská postava, temná jako bouřkové mračno nad horizontem, ohromná jako hora.

„Kassade,“ zašeptala Moneta a plukovníkovo vědomí *se* pomalu vrátilo nazpět. „Kassade,“ zopakovala ústy, přitisknutými k jeho tváři; plukovníkův reaktivovaný povlak se spájel s jejím.

Fedmahn Kassad se posadil. Zavrtěl hlavou, uvědomil si, že je opět pokryt stříbřitou energií, a vstal. Necítil bolest. Na místech někdejších zranění cítil šimrání; rány byly vyhojeny. Přejel rukou po kůži, ohnul koleno a osahal si patu, ale nenahmatal žádné jizvy.

Otočil se k obrovi. „Děkuji,“ řekl, i když nevěděl, jestli ho muž slyší.

Obr kývl a vrátil se k ostatním.

„Je to... doktor, svým způsobem,“ vysvětlovala Moneta. „Léčitel.“

Kassad ji poslouchal jen na půl ucha, protože pozoroval skupinku. Byli to lidé - cítil to v srdci - ale jejich různorodost byla úžasná: jejich povlaky se nepodobaly rtuti jako ten Kassadův a Monetin, ale byly zbarveny všemi možnými odstíny, každý tělní povlak vypadal měkce a organicky jako srst nějakých divokých zvířat. Povrch silového pole prozrazovalo pouze nejasné energetické chvění a rozmazané tváře. Jejich anatomie se lišila asi jako barvy tělních povlaků: léčitel měl rozměry Štíra, široké čelo a dlouhou hřívu... žena vedle něj nebyla větší než dítě, ale byla to jasně žena, s dokonalými proporcemi svalnatých nohou, malými prsy a pohádkovými dvoumetrovými křídly, která jí vyrůstala

ze zad - a nebyla to žádná dekorace, protože když lehký větřík zčeřil oranžovou planinu, žena se rozběhla, rozpřáhla paže a elegantně se vznesla do vzduchu.

Za několika vysokými, hubenými ženami v modrých oblecích a s dlouhými prsty s plovacími blanami stála skupina malých mužů v přilbách a plátech ochranného brnění, která tak připomínala jednotku mariňáků, chystajících se do bitvy ve vzduchoprázdnu; Kassad ale vycítil, že brnění je jejich *součástí.* Nahoře ve vzduchu plachtil ve vzestupných termálních proudech houf okřídlených mužů, mezi nimi v jakémsi složitém kódu poletovaly žluté paprsky laserů. Zdálo se, že vycházejí z otvoru, který měl každý z nich na hrudi.

Kassad opět zavrtěl hlavou.

„Musíme jít,“ vybídla ho Moneta. „Sem za námi Štír nemůže. Tito válečníci mají už tak dost na bedrech, i bez Pána bolesti.“

„Kde to jsme? „ zeptal se Kassad. Moneta vyvolala zlatý ovál malou hůlkou, kterou měla za pasem. „Daleko v lidské budoucnosti. V budoucnosti jednoho z nás. Zde byly vytvořeny Hrobky času a vyslány časem nazpět.“

Kassad se ještě jednou rozhlédl. Před hvězdným polem se pohybovalo cosi nesmírně velkého; na okamžik to zakrylo hvězdy a vrhlo na zem stín. Muži a ženy krátce vzhlédli a pak se vrátili ke své práci: sklízeli ze stromů drobné předměty, scházeli se v hloučcích, aby si prohlédli zářící energetické mapy, vyvolané lusknutím prstů jednoho z mužů, nebo odlétali k obzoru rychlostí vystřeleného šípu. Jeden malý, kulatý jedinec neurčitého pohlaví se zahrabal do měkké půdy a nyní byl viditelný pouze jako slabá linie zvýšené půdy, jež se pohybovala v rychlých, soustředných kruzích.

„*Kde* to jsme?“ vyptával se Kassad. „*Co* je to za místo?“ Náhle mu bylo z nevysvětlitelných důvodů do pláče, jako by zatočil za neznámý roh a zjistil, že je na domovské pláni Tharsis, jeho dávno mrtvá matka mu mává ze dveří a jeho zapomenutí přátelé a sourozenci na něj čekají, aby si s nimi zahrál scootball.

„Pojď,“ vybídla ho Moneta a v hlase jí zazněl nepře-

slechnutelný tón naléhavosti. Táhla Kassada k zářícímu oválu. Celou dobu se díval kolem sebe a na hvězdnou báň, dokud neprošel oválem a pohled nezmizel.

Vystoupili do tmy a filtrům v Kassadově tělním povlaku trvalo zlomek vteřiny, než se přizpůsobily změně osvětlení. Stáli u paty Křišťálového monolitu v údolí Hrobek Času na Hyperionu. Byla noc. Na obloze se vařily mraky a zuřila bouře. Scénu osvětlovala jen pulsující záře samotných Hrobek. Kassad pocítil zkrušující zármutek nad ztrátou toho čistého, dobře osvětleného místa, jež právě opustili. Pak se jeho mysl soustředila na to, co viděl

před sebou.

Půl kilometru od nich uviděl Sóla Weintrauba a Brawne Lamii. Sol se skláněl nad dívkou, která ležela poblíž Nefri-tové hrobky. Kolem vířila mračna prachu tak hustá, že neviděli Štíra, který se k nim blížil jako stín. Fedmahn Kassad sestoupil z mramorové desky před Monolitem a obešel roztříštěné kusy skla, které pokrývaly stezku. Uvědomil si, že ho Moneta stále drží za paži.

„Jestli budeš znovu bojovat," řekla tichým a naléhavým hlasem, „Štír tě zabije."

„Jsou to moji přátelé," odvětil Kassad. Jeho vojenská výstroj a potrhaný oděv ležely tam, kde je Moneta nechala. Prohledal Monolit, až nalezl útočnou pušku a pás s granáty, přesvědčil se, že puška je stále funkční, zkontroloval zásobníky a odjistil pojistky. Vyšel z Monolitu a rozběhl se poklusem, aby zadržel Štíra.

Probouzí mě zvuk tekoucí vody. Po okamžik věřím, že procitám z krátké dřímoty u vodopádu Lodore, kde jsem s Brownem na vycházce. Ale když otevřu oči, temnota je skoro stejně děsivá, jako když jsem spal, a voda místo šumění, které jednou ve své básni proslaví Southey, vydává ohavný, crčivý zvuk. Cítím se *hrozně* - ne jenom „hrozně", jako při nachlazení, kvůli němuž jsem musel ulehnout, když jsme s Brownem z nerozvážnosti vyšplhali ještě před snídaní na Skiddaw - ale smrtelně, strašlivě nemocně, s tělem bolavým od čehosi hlubšího než je pouhá zimnice. V hrudi mi bublá hlen a oheň.

Vstávám a došmátrávám k oknu. Zpod dveří pokoje

Leigha Hunta proudí slabé světlo a mně dochází, že usnul při zapálené lampě. Nebylo by špatné, kdybych to udělal i já, ale už je pozdě ji znovu zapalovat - teď, když tápu ke světlejšímu obdélníku venkovní tmy, jenž je zasazen v černé zdi pokoje.

Vzduch je čerstvý a lehce voní deštěm. Uvědomuji si, že zvukem, který mě probudil, je hřmění. Nad střechami Říma se honí blesky. Ve městě nesvítí jediné světlo. Vykláním se z okna a vidím schody lesklé deštěm a věže Trinitá dei Monti; rýsují se proti světlu blesků. Vítr, který vane od schodiště, je studený. Vracím se k posteli a balím se do přikrývky, pak si přitahuji k oknu židli, posadím se, vyhlížím ven a přemýšlím.

Vzpomínám na bratra Torna, na jeho poslední týdny a dny, na jeho tvář a tělo zkřivené strašlivou námahou při dýchání. Vzpomínám na matku, na to, jak byla bledá, jak jí tvář v zešeřelém pokoji téměř zářila. Sestře a mně dovolili dotknout se jejích zpocených rukou, políbit ji na horečnaté rty a pak odejít. Vzpomínám si, jak jsem si jednou při odchodu potajmu otřel ústa a přitom se rozhlížel, zda má sestra nebo někdo jiný ten hanebný čin nezahlédl.

Když doktor Clark a jeden italský chirurg sotva třicet hodin po smrti otevřeli Keatsovo tělo, objevili, jak Severn později napsal příteli, „... nejhorší možný druh souchotin -plíce byly totálně zničeny - buňky byly naprosto rozpadlé." Ani doktor Clark, ani onen italský lékař si nedokázali představit, jak mohl Keats přežít poslední dva měsíce.

Přemýšlím o tom, sedím v tmavém pokoji a hledím na tmavé náměstí, celou dobu poslouchám bublání v hrudníku a krku a cítím bolest uvnitř, bolest podobnou ohni a ještě další, horší bolest, která křičí v mé mysli: křik Martina Sile-na na stromě, kde trpí pro básně, které jsem já kvůli vlastní slabosti a zbabělosti nedokončil; křik Fedmahna Kassada, chystajícího se zemřít na bodcích Štíra; křik Konzula, který je podruhé nucen ke zradě; křik z tisíců hrdel templářů, kteří truchlí nad smrtí svého světa i smrtí Heta Masteena; křik Brawne Lamii, když myslí na svého milence, mé dvojče; křik Paula Durého, když leží a bojuje s popáleninami a strašnými vzpomínkami a navíc si je vědom čekajícího

kruciformu ve své hrudi; křik Sóla Weintrauba, když tluče pěstí do půdy Hyperionu a volá své dítě, Ráchel, jejíž pláč mu stále zní v uších.

„Zatraceně," říkám tiše a buším do kamenného rámu okna. „Zatraceně."

Po chvíli se na obloze objeví první bledé známky svítání. Odcházím od okna, nacházím postel a uléhám, abych na chvíli zavřel oči.

Generálního guvernéra Theo Lanea probudil zvuk hudby. Zamrkal a rozhlédl se. Poznal regenerační tank a lodní nemocniční kóji; obojí mu připadá jako vzpomínka ze snu. Zjistil, že má na sobě měkké černé pyžamo a že spal na kontrolním lůžku lékařské kabiny. V paměti se mu začínají srovnávat události posledních dvanácti hodin: jak ho vyzdvihli z vyživujícího tanku, přiložili senzory, jak se nad ním skláněl Konzul a ještě jeden muž, jak mu kladli otázky - Theo odpovídal, jako by byl opravdu při vědomí; pak opět spánek, sny o Hyperionu a hořících městech. Ne, žádné sny.

Theo se posadil. Měl pocit, že z lůžka vzlétne. Našel své šaty vyprané a úhledně složené na vedlejší polici a

rychle se oblékl. Hudba hrála dál, tu slábla, tu sílila, ale stále zněla. Podle akustické kvality se dalo okamžitě poznat, že nejde o nahrávku, ale o živý přednes.

Theo sešel po krátkých schodech na obývací palubu a překvapen se zastavil, když si uvědomil, že loď je otevřená, terasa roztažená a silové pole zrušené. Gravitace bylá minimální: stačila sice na to, aby udržela Thea na podlaze, ale na nic víc - nejspíš dvacet procent hyperionské, možná méně, asi tak šestina standardu.

Loď byla otevřená. Jasné sluneční světlo proudilo otevřenými dveřmi terasy, na ní hrál Konzul na starobylý nástroj, kterému říkal klavír. Theo poznal archeologa - Arun-deze - opíral se o dveře s drinkem v ruce. Konzul hrál něco nesmírně starého a komplikovaného; ruce se mu po klaviatuře jen míhaly. Theo přišel blíž a už se chystal usmívajícímu se Arundezovi cosi zašeptat, když strnul úžasem.

O třicet metrů níž dopadaly za terasou sluneční paprsky

l

na jasně zelený trávník, který se táhl až k blízkému horizontu. Na trávníku posedávali a polehávali v hloučcích lidé, očividně naslouchali Konzulovu improvizovanému vystoupení. Ale jací lidé!

Theo viděl vysoké, hubené postavy, připomínající estéty z Epsilon Eridani, bledé a holohlavé, v jemných šatech, ale spolu s nimi tu posedávaly spousty dalších lidských typů -větší množství, než kdy Síť poznala: lidé se srstí a šupinami; lidé, podobní včelám, i se včelíma očima a tykadly; lidé tencí a křehcí jako drátěné sochy, z jejichž hubených ramen vyrůstala křídla, která se kolem nich skládala jako pláštěnka; lidé s konstitucí z planet s vysokým g, malí a svalnatí jako vodní buvoli, proti nimž byli Lusané střízlíci; lidé s krátkým tělem a dlouhýma rukama, pokrytýma oranžovým kožichem, které jen bledé a citlivé obličeje odlišovaly od hologramů dávno vyhynulých orangutanů Staré Země; a další, kteří vypadali spíše jako lemuři než lidé - lidé orlí, lví, medvědí nebo antropoidní. Přesto Theo okamžitě poznal, že to jsou *lidské bytosti* - přes všechny šokující rozdíly. Jejich zaujaté pohledy, uvolněné pozice a stovky dalších drobných lidských atributů - až ke způsobu, jakým chovala motýlokřídlá matka své motýlokřídlé dítě - dokazovaly společné lidství, které Theo nemohl popřít.

Melio Arundez se otočil, usmál se při pohledu na Theův výraz a zašeptal: „Vyvrženci."

Omráčený Theo dokázal pouze zavrtět hlavou a poslouchat hudbu. Vyvrženci jsou barbaři, ne tato překrásná, místy až éterická stvoření. Vyvrženečtí zajatci z Bressie byli tělesně uniformní - nemluvě o mrtvých - vysocí, ano; hubení, ano; ale rozhodně se blížili spíše síťovému standardu než této úchvatné přehlídce druhů.

Theo opět zavrtěl hlavou. Konzulova klavírní skladba zesílila v závěrečné crescendo a skončila rozhodným akordem. Stovky bytostí na louce dole tleskaly; v řídkém vzduchu zněl zvuk slabě, pak se Theo díval, jak vstávají, protahují se a rozcházejí se různými směry... někteří kráčeli rychle za nezvykle blízký horizont, jiní roztáhli osmimetro-vá křídla a odlétli. Další se vydali k základně Konzulovy lodi.

Konzul se zvedl, spatřil Thea a usmál se. Poplácal mladého muže po rameni. „Theo - právě včas! Brzy začneme vyjednávat."

Theo Lané zamrkal. Na terase přistáli tři Vyvrženci a složili si velká křídla na zádech. Každý z mužů byl hustě osrstěn a odlišně pruhovaný, s jinou strukturou skvrn.

„Nádherné jako vždy," pronesl Vyvrženec nejblíže ke Konzulovi. Jeho tvář připomínala lví obličej - široký nos a zlaté oči, orámované hřívou rezavého kožichu. „Ta poslední skladba byla Mozartova Fantazie v D moll, KV. 397, není-liž pravda?"

„Správně," přitakal Konzul. „Vanzi ze Svobodných, rád bych vám představil pana Thea Lanea, generálního guvernéra protektorátního světa Hegemonie Hyperionu."

Lev se na Thea zadíval. „Je mi ctí," pravil Vanz ze Svobodných a napřáhl chlupatou ruku.

Theo jí potřásl. „Rád vás poznávám, pane." A přemýšlel, jestli stále neleží v regeneračním tanku a tohle všechno se mu nezdá. Slunce, které jej hřálo do tváře, a pevný stisk ruky však napovídaly, že tomu tak není.

Vanz ze Svobodných se otočil ke Konzulovi. „Jménem Seskupení vám děkuji za koncert. Uplynulo už drahně let, co jsme vás slyšeli hrát naposled, příteli." Rozhlédl se. „Rozhovory můžeme vést zde, nebo v jednom z administrativních komplexů - jak vám to bude vyhovovat více."

Konzul ani na chvilku nezaváhal. „Jsme tu tři, Vanzi ze Svobodných. Vás je mnoho. Připojíme se k vám."

Lev pokýval hlavou a podíval se k obloze. „Pošleme vám loď pro přeplavení." Všichni tři odešli k zábradlí a překročili ho. Padali volně několik metrů, pak roztáhli křídla a odlétli k horizontu.

„Ježíši," zašeptal Theo. Uchopil Konzulovo předloktí. „Kde to jsme?"

„V Roji," odvětil Konzul a zavřel víko Steinwaye. Vešel dovnitř, počkal na ně a pak uzavřel terasu.

„A o čem budeme vyjednávat?" ptal se dál Theo.

Konzul si protřel oči. Podle všeho během posledních deseti nebo dvanácti hodin, kdy se Theo zotavoval, moc nespal.

„To záleží na další zprávě od VA Gladstonové,“ Konzul pokývl směrem k projekčnímu disku, nad nímž se vzduch mlžil přenosovými sloupci. Právě se rozšifrovával hyperko-mový puls.

Meina Gladstonová vstoupila do ošetřovny Domu vlády a čekající lékaři ji odvedli k regeneračním kójím. V jedné z nich ležel otec Paul Duře. „Jak je mu? „ zeptala se první doktorky, která byla i její osobní lékařkou.

„Popáleniny druhého stupně asi na třetině těla,“ odpověděla doktorka Irma Andronevová. „Přišel o obočí a nějaké vlasy... stejně jich už tak moc neměl... a na levé straně těla a obličeje měl popáleniny z ozáření třetího stupně. Dokončili jsme epidermální regeneraci a dali mu vzorkovací injekce RNA. Nemá bolesti a je při vědomí. Je tu problém krucifor-mu v hrudníku, ale bezprostřední nebezpečí mu nehrozí.“

„Popáleniny z ozáření třetího stupně,“ opakovala Gladstonová a na chvilku se zastavila, mimo doslech kóje otce Durého. „Plazmové bomby? „

„Ano,“ odpověděl jiný lékař, kterého Gladstonová neznala. „Je jisté, že se musel dostat z Božího sadu vteřinu nebo dvě před přerušením hyperprostorového spojení.“

„Dobrá,“ ukončila hovor Gladstonová a došla ke kapalinové lázni, v níž Duře ležel. „Ráda bych si s ním promluvila o samotě, prosím.“

Lékaři se na sebe podívali, gestem odeslali mechanickou ošetřovatelku na její stanoviště a při odchodu z oddělení za sebou zavřeli.

„Otec Duře?“ otázala se Gladstonová. Poznala kněze podle holografií i podle Severnových popisů z pouti. Durého tvář byla zarudlá a skvrnitá a leskla se regeneračním gelem a tekutým anestetikem. I tak byl stále mužem pozoruhodného zevnějšku.

„VA,“ zašeptal a pokusil se posadit.

Gladstonová se jemně dotkla jeho ramene. „Odpočívejte. Máte chuť mi povědět, co se stalo?“

Duře přikývl. V očích starého jezuity se leskly slzy.

„Pravý hlas Stromu světa nevěřil, že skutečně zaútočí,“

šeptal chraptivě. „Sek Hardeen věřil, že mají s Vyvrženci nějaký druh dohody... nějakou úmluvu. Ale zaútočili. Taktickými lasery, plazmovými zbraněmi, nukleárními výbušninami, myslím...“

„Ano,“ přikývla Gladstonová, „sledovali jsme to z Válečného sálu. Musím vědět vše, otče. Vše od okamžiku, kdy jste vstoupil do Jeskynní hrobky na Hyperionu.“

Paul Duře se Gladstonové zahleděl do očí. „Vy o tom víte?“

„Ano. A o většině ostatních událostí, až do toho okamžiku. Ale potřebuji vědět víc. Mnohem víc.“

Duře zavřel oči. „Labyrint...“

„Cože?“

„Labyrint,“ opakoval nahlas. Odkašlal si a pověděl jí o své cestě tunely plnými mrtvol, o přenesení na loď Kosmických jednotek a o svém setkání se Severnem na Pacem.

„Jste si jistý, že Severn měl namířeno sem? Do Domu vlády? „ zeptala se Gladstonová.

„Ano. On a váš pobočník... Hunt. Oba měli v úmyslu cestovat sem.“

Gladstonová přikývla a opatrně se dotkla nepopáleného kusu knězova ramene.

„Otče, vše se tu děje velmi rychle. Severn je nezvěstný. S ním i Hunt. Potřebuji rady ohledně Hyperionu. Zůstanete se mnou?“

Duře se na okamžik zatvářil zmateně. yMusím se vrátit. Zpátky na Hyperion, paní premiérko. Ceká na mě Sol a ostatní.“

„Chápu,“ tišila ho Gladstonová. „Jakmile bude existovat způsob, jak se tam dostat, postarám se vám o dopravu. V této chvíli však Síť čelí brutálnímu útoku Vyvrženců. Miliony umírají a další miliony jsou v ohrožení. Potřebuji vaši pomoc, otče. Mohu s vámi tedy počítat?“

Paul Duře si povzdechl a opřel se. „Ano, paní premiérko. Ale nemám ponětí, jak -“

Ozvalo se tiché zaklepání a vstoupila Sedeptra Akasi. Podala Gladstonové papír se zprávou. VA se usmála.

„Říkala jsem vám, že se teď vše odehrává rychle, otče. Tady je další vývoj. Zpráva z Pacem říká, že v Sixtinské

kapli se sešel sbor kardinálů...“ Gladstonová zdvihla obočí. „Zapomněla jsem, otče, to je *ta* Sixtinská kaple? „

„Ano. Církev ji rozebrala kámen po kameni, jednu část fresky po druhé, a po Velké chybě ji přenesla na Pacem.“

Gladstonová se podívala na dolní část papíru. „... v Sixtinské kapli a zvolil nového papeže.“

„Tak brzo?“ zašeptal otec Duře. Opět zavřel oči. „Nejspíš měli pocit, že si musí pospíšit. Pacem je - kolik? - pouhých deset dní před invazní vlnou Vyvrženců. I tak, dospět k rozhodnutí tak rychle...“

„Zajímá vás, kdo se stal novým papežem?“ zeptala se Gladstonová.

„Řekl bych, že buď kardinál Antonio Guarducci nebo kardinál Agostino Ruddell. Nikdo jiný by teď nedokázal získat většinu.“

„Ne,“ opravila ho Gladstonová. „Podle zprávy od biskupa Eduarda z Římské kurie...“

„*Biskupa* Eduarda?! Promiňte mi, VA, pokračujte prosím.“

„Podle biskupa Eduarda zvolil sbor kardinálů poprvé v historii církve někoho, kdo má nižší hodnost než monsignore. Tady se píše, že novým papežem je jezuitský kněz... jistý otec Paul Duře.“

Duře se navzdory popáleninám posadil zpříma. „Cože?“ Z hlasu mu čišela nedůvěra.

Gladstonová mu podala list se zprávou.

Paul Duře na ni zíral. „To je nemožné. Nikdy nezvolili nikoho s nižší hodností, než je kardinál, kromě jednoho symbolického případu... svatého Belvedera po Velké chybě a zázraku... ne, ne, to je nemožné.“

„Podle mé pobočnice se sem snažil biskup Eduard dovolat,“ řekla Gladstonová. „Hned vám sem ten hovor přepojíme, otče. Nebo mám říkat Vaše Svatosti? „ V hlase VA nebylo ani stopy po ironii.

Duře vzhlédl. Ohromením nemohl ani promluvit.

„Zařídím vám, abyste ten hovor dostal sem,“ prohlásila Gladstonová. „Váš návrat na Pacem připravíme ihned, jak to bude možné, Vaše Svatosti, ale byla bych ráda, kdybyste se mnou zůstal v kontaktu. Potřebuji vaše rady.“

Duře přikývl a opět se zadíval na zprávu. Nad postelí začal blikat telefon.

VA Gladstónová vyšla do chodby, upozornila lékaře na poslední vývoj, spojila se š Bezpečností, aby potvrdila povolení pro biskupa Eduarda nebo jiné představitele církve přicestovat z Pacem na TC^2, a přepravila se zpět do své pracovny v obytném křídle. Sedeptra jí připomněla, že rada začíná ve Válečném sále za osm minut. Gladstónová přikývla, počkala, až pobočnice odejde, a vstoupila do hyperkomové kabinky, zapuštěné do zdi. Aktivovala sonické pole, které jí zaručovalo naprosté soukromí, a na displeji vyťukala kód Konzulovy lodi. Její tachykomový puls bude moci zachytit každý přijímač v Síti, Periferii, Galaxii, v celém vesmíru, ale rozkódovat ho bude schopná pouze Konzulova loď. Alespoň v to doufala.

Na holokameře zamrkalo červené světlo. „Soudíc z automatického pulsu z vaší lodi předpokládám, že jste se rozhodl spojit se s Vyvrženci a že vám to bylo umožněno,“ promluvila Gladstónová do kamery. „Také předpokládám, že jste přežil úvodní setkání.“

Gladstónová se nadechla. „Po celá léta jsem vás jménem Hegemonie žádala podstupovat oběti. Nyní vás žádám jménem celého lidstva. Musíte zjistit následující:

Za prvé, proč Vyvrženci ničí světy Sítě? Vy, Byron La-mia i já jsme byli přesvědčeni, že chtějí pouze Hyperion. Proč došlo ke změně?

Za druhé, *kde* sídlí Technojádro? Musím to vědět, kdybychom s ním museli bojovat. Copak Vyvrženci zapomněli na společného nepřítele, na Jádro?

Za třetí, jaké jsou jejich požadavky pro příměří? Ve jménu zrušení nadvlády Jádra jsem ochotna se zříci ledasčeho. *Ale zabíjení musí přestat!*

Za čtvrté, byl by vůdce seskupení Hoje ochoten setkat se se mnou osobně? Přepravím se do systému Hyperionu, pokud to bude nezbytné. Většina součástí flotily odtamtud již odcestovala, ale u sféry singularity zůstala přenosová loď a transportní posádka. Vůdce Roje se musí rozhodnout brzy, protože Jednotky chtějí sféru zničit a Hyperion se tak ocitne tři roky časového dluhu od Sítě.

A nakonec, vůdce Roje musí vědět, že Jádro po nás chce, abychom proti invazi použili výbušného přístroje, založeného na principu prutu smrti. Mnozí představitelé Kosmických jednotek s tím souhlasí. Času není nazbyt. Nedovolíme - opakuji, nedovolíme - aby vyvrženecká invaze ovládla Síť.

Nyní je to na vás. Potvrďte prosím příjem zprávy a spojte se se mnou, jakmile začnou jednání.“

Gladstónová se podívala do kamery, jako by chtěla, aby sfla její osobnosti a její otevřenost překonala celé ty světelné roky. „Zapřísahám vás ve jménu lidské historie: prosím, splňte tento úkol.“

Po tachykomové zprávě následovaly roztřesené záběry zániku Nebeské brány a Božího sadu. Holograf pohasl. Konzul, Melio Arundez a Theo Lané seděli beze slova.

„Odpověď?“ zeptala se loď.

Konzul si odkašlal. „Potvrďpříjem,“ přikázal. „Pošli naše souřadnice.“ Pohlédl přes projekční kabinu na ostatní. „Pánové?

Arundez zavrtěl hlavou, jako by se ji snažil pročistit. „Je jasné, že jste tady již byl... ve vyvrženeckém Roji.“

„Ano,“ souhlasil Konzul. „Po Bressii... poté, co má žena a syn... po Bressii, před nějakým časem, jsem se setkal s tímto Rojem, abych tu vedl intenzívní jednání.“

„V zastoupení Hegemonie?“ zeptal se Theo. Jeho tvář vypadala mnohem starší a byla poznamenána starostmi.

„V zastoupení frakce senátorky Gladstonové," vysvětlil Konzul. „Bylo to ještě před jejím zvolením do funkce VA. Její skupina mi vysvětlila, že vnitrní boj o moc v Techno-jádru by mohlo ovlivnit připojení Hyperionu do protekto-rátní Sítě. Nejsnazším způsobem bylo poskytnutí této informace Vyyržencům... informace, která by je přiměla k útoku na Hyperion, díky čemuž by k němu byla vyslána flotila Hegemonie."

„A vy jste to udělal?" V Arundezově hlase nebylo ani stopy po výrazných emocích, přestože jeho žena a dospělé děti žili na Renesanci, které chybělo do invaze sotva osmdesát hodin.

Konzul se opřel do čalounění. „Ne. Prozradil jsem Vyvr-žencům plán. Poslali mě zpět do Sítě jako dvojitého agenta. Plánovali zmocnit se Hyperionu, ale tehdy, až se to bude hodit jim."

Theo poposedl dopředu a pevně semkl ruce. „Všechna ta léta na konzuláte..."

„Čekal jsem na znamení od Vyvržen̊ců," pokračoval Konzul bezbarvě. „Víte, měli přístroj, který dokáže vyvolat zhroucení antientropických polí kolem Hrobek. Mohli je otevřít, kdykoliv by chtěli. Dovolit Štírovi, aby vyklouzl ze svého teritoria."

„Takže to provedli Vyvrženci," řekl Theo.

„Ne," opravil ho Konzul. „Já jsem to udělal. Zradil jsem Vyvržence, stejně jako jsem zradil Gladstonovou a Hegemonii. Zastřelil jsem vyvrženeckou ženu, která přístroj nastavovala... ji, i jejího technika... a přístroj zapojil. Antientro-pická pole se zhroutila. Poslední pouť byla připravena. Štír je volný."

Theo zíral na svého bývalého učitele. V očích měl více zmatku než zloby. „Proč? Proč to všechno?"

Konzul jim v krátkosti a bez emocí vypověděl vše o své babičce Siri z Maui-Dohody a o jejím povstání proti Hegemonii - povstání, které nezaniklo, byť ona i její milenec -Konzulův dědeček - zemřeli.

Arundez vstal a přešel k oknu naproti terase. Dovnitř proudilo sluneční světlo. „Vědí Vyvrženci, co jste udělal?"

„Už ano," odpověděl Konzul. „Když jsme přiletěli, oznámil jsem to Vanzovi ze Svobodných a ostatním."

Theo přecházel po kajutě. „Takže setkání, na něž se chystáme, může být dost dobře i procesem?"

Konzul se usmál. „Nebo popravou."

Theo se zastavil. Obě ruce měl sevřené v pěst. „A Glad-stonová tohle všechno věděla, když vás sem poslala?"

„Ano."

Theo se odvrátil. „Nevím, jestli chci, aby vás nechali žít, nebo aby vás popravili."

„Já to také nevím, Theo," jemně se pousmál Konzul.

Melio Arundez se otočil od okna. „Neříkal Vanz, že pro nás pošlou loď?"

Něco v jeho hlase přimělo druhé dva, aby přistoupili k oknu. Planeta, na níž přistáli, byl asteroid střední velikosti, obklopený silovým polem desáté třídy a terrafor-movaný do tvaru koule dlouhodobými účinky větru, vody a pozemních úprav. Hyperionské slunce zapadalo za blízký obzor a několikakilometrový pás trávy se vzdouval v nestálém vánku. Pod lodí se mezi pastvinami vinula nevelká říčka; proudila k obzoru, kde jako by vzlétala do výše v obráceném vodopádu a protékala černým prostorem vesmíru, dokud se neztratila v dálce.

, Po tomto nekonečně vysokém vodopádu připlouvala loď a blížila se k povrchu jejich malého světa. Na přídi i zádi postávaly lidské postavy.

„Prokrista," zašeptal Theo.

„Měli bychom se připravit," vybídl je Konzul. „Přichází naše eskorta."

Venku překvapivou rychlostí zapadlo slunce. Poslalo poslední paprsky vodní clonou a překlenulo ultramarínovou oblohu duhou neuvěřitelně jasných barev.

! ČTYŘICET

Hunt mě probouzí kolem deváté. Nese na tácu snídani a tváří se vyděšené.

Zeptám se: „Kde jste vzal jídlo?"

„V salonu v přízemí je něco jako malý bufet. Je tam teplé jídlo, ale jinak ani noha."

Přikývnu. „Malá trattoria signory Angelettiové," prohlásím. „Ona není moc dobrá kuchařka." Vzpomínám si na zájem doktora Clarka o mou stravu; měl pocit, že souchotiny zasáhly i žaludek a nařídil mi hladovku o mléce a chlebu, občas proloženou kouskem ryby. Je zvláštní, jak mnoho trpících příslušníků lidstva, kteří hledí věčnosti tváří v tvář, se posedle zaobírá svými střevy, proleženinami a skrovností stravy.

Znovu vzhlédnu k Kuntovi:

„Co se děje?"

Pobočník Gladstonové se přesune k oknu a zadívá se na náměstí. Slyším zurčení zlořečené Berniniho fontány.

„Když jste spal, byl jsem se projít," promluví Hunt zvolna, „abych zjistil, jestli někde kolem náhodou nejsou nějací lidé. Nebo telefon. Nebo Brána."

„Přirozeně," odvětím.

„Sotva jsem vyšel z... tam..." Otočí se a přejede si jazykem po rtech. „Něco tam venku je, Severně. Na ulici pod schodištěm. Nejsem si jistý, ale myslím, že to je..."

„Štír," dopovím za něj.

Hunt přisvědčí. „Vy jste ho viděl?"

„Ne, ale nepřekvapuje mě to."

„Je... je strašný, Severně. Je v něm něco, z čeho mi na-

skakuje husí kůže. Podívejte... dá se zahlédnout tamhle ve stínu u schodiště."

Začnu se zvedat, ale náhlý záchvat kašle mě srazí zpět do peřin. „Já vím, jak vypadá, Hunte. Nebojte se, není tu kvůli vám." Mám v hlase více sebedůvěry, než cítím.

„Kvůli vám?"

„Ani to si nemyslím," odpovídám mezi pracnými nádechy. „Myslím, že tu je jen proto, abych nemohl odejít... nemohl si pro umírání najít jiné místo."

Hunt se vrátí k posteli. „Vy neumřete, Severně."

Mlčím.

Posadí se na prostou židli vedle postele a vezme si šálek s chladnoucím čajem. „Pokud zemřete, co bude se mnou?"

„To nevím," přiznám upřímně. „Nevím ani, co - pokud zemřu - bude se *mnou.* „

Ve vážné nemoci je něco krajně egoistického; upoutává veškerou pozornost oběti se stejnou nemilosrdností jako astronomická černá díra, která ovládne vše uvnitř svého kritického poloměru. Den ubíhá pomalu a já jsem si dokonale vědom pohybu slunečního světla na kamenné stěně, vjemu ložního prádla, na němž mám položeny dlaně, horečky, která ve mně stoupá jako nevolnost a spaluje se v žáru mé mysli a především v žáru bolesti. Nikoliv mé bolesti, protože ta, která pár hodin nebo dní svírala mé hrdlo a žhnula mi v hrudníku, je celkem snesitelná, téměř vítaná, jako neoblíbený starý známý, kterého potkáte v cizím městě - ale bolesti ostatních... všech ostatních. Právě ta mi dopadá na mozek, jako když se tříští břidlice, jako když železné kladivo bez ustání tluče do kovadliny, a není před ní úniku.

Má mysl to přijímá jako vzdálený lomoz a přetváří jej v poezii. Žhavými chodbami mé mysli celý den a noc plyne a putuje bolest vesmíru ve verších, v rafinovaném, nekonečném tanci jazyka, tu uklidňujícím jako flétnové sólo, tu pronikavém a vypjatém a zmateném, jako když najednou ladí tucet orchestrů, vždy ale ve verších, vždy v poezii.

Někdy před západem slunce se probouzím z polodřímo-ty, nesouvislého snu o plukovníku Kassadovi, jenž bojuje

se Štírem o životy Sóla a Brawne Lamii. Hunt sedí u okna a obličej mu zbarvuje večerní slunce do terakotového odstínu.

„Ještě je tu? „ ptám se hlasem připomínajícím škrábání nehtů po hladkém kameni.

Hunt vyskakuje, pak se ke mně otáčí s omluvným úsměvem a já poprvé vidím na jeho obvykle zarputile vyrovnaném obličeji ruměnec. „Štír?" odpovídá otázkou. „Nevím. Nějaký čas jsem ho neviděl. Ale *cítím,* že tam je." Hledí na mne. „Jak vám je?"

„Umírám." Když vidím, jakou bolest to Huntovi působí, okamžitě lituji své nevázané prostořekosti, jakkoliv je případná. „To je v pořádku," říkám skoro žoviálně. „Už jsem to zažil. Není to takové, jako kdybych umíral *já.* Já existuji jako personalita hluboko v Technojádře. Jde jen o tohle tělo. Kybrida Johna Keatse. Tuhle sedmadvacet let starou iluzi z masa, krve a vypůjčených asociací."

Hunt ke mně přichází a sedá si na okraj postele. Překvapeně si uvědomuji, že během dne převlékl povlaky a mou zakrvácenou přikrývku vyměnil za svou. „Vaše personalita je UI v Jádře," prohlašuje, „takže musíte být schopen vstoupit do datasféry."

Vrtím hlavou, příliš unaven, než abych se přel.

„Když vás unesli Philomelovi, vystopovali jsme vás díky přístupové trase do datasféry," nedává pokoj. „Nemusíte kontaktovat přímo Gladstonovou. Prostě jen nechtě zprávu někde, kde ji najde Bezpečnost."

„Ne," chraptím. „Jádro si to nepřeje."

„Blokují vás? Zastavili vás?"

„Ještě ne. Ale udělali by to." Vkládám jednotlivá slova mezi chraptivé nádechy, jako když se křehká vejce ukládají zpět do hnízda. Náhle si vzpomínám na vzkaz, který jsem poslal své milé Fanny krátce po vážném chrlení krve, ale téměř rok předtím, než mne zabilo. Napsal jsem: *„Pokud je mi dáno umřít, nenechal jsem po sobě žádné nesmrtelné dílo - nic, kvůli čemu by byli přátelé hrdí na vzpomínku na mne - ale miloval jsem princip*

krásy ve všech věcech, a kdybych býval měl čas, zvěčnil bych i sebe.“ To mi teď přijde nicotné a sebestředné a hloupé a naivní... a přesto

Pád Hyperionu

449

v to pořád zoufale věřím. Kdybych býval měl čas... ty měsíce, co jsem strávil na Esperanci a předstíral, že jsem malíř; dny, prolajdané s Gladstonovou ve vládních sálech, zatímco jsem mohl psát...

„Jak to můžete vědět, když jste to nezkusil?“ ptá se Hunt.

„Co jako?“ Pouhé úsilí o vypravení tří slabik mě rozkašlalo. Záchvat končí, až když do misky, kterou rychle přinese Hunt, vyplivnu tři polotuhé chuchvalce krve. Lehám si a snažím se zaostřit na jeho obličej. V úzké místnosti se stmívá a ani jeden z nás nezapálí lampu. Venku hlasitě bublá fontána.

„Co jako?“ zeptám se znovu a pokouším se tu zůstat, i když se o mne pokouší spánek a sny. „Nezkusil co?“

„Předat pomocí datasféry zprávu,“ šeptá. „Spojit se s někým.“

„A jakou zprávu bychom měli předat, Leighu?“ ptám se. Poprvé ho oslovuji křestním jménem.

„Kde jsme. Jak nás Jádro uneslo. Všechno.“

„Dobře,“ říkám a zavírám oči. „Zkusím to. Nemyslím, že mě nechají, ale slibuji, že to zkusím.“

Cítím, že mě Hunt drží za ruku. I přes všechny návaly slabosti, jež se mne zmocňují, ten náhlý lidský dotek stačí, aby se mi oči zalily slzami.

Zkusím to. Než podlehnu snům či smrti, zkusím to.

Plukovník Fedmahn Kassaďvyrazil bojový pokřik Jednotek a rozběhl se do prachové bouře, aby zastavil Štíra dříve, než urazí posledních třicet metrů k místu, na němž se choulil Sol Weintraub vedle Brawne Lamii.

Štír se zastavil, bez zaskřípání nebo jiné známky tření otočil hlavu a jeho rudé oči zaplály. Kassad odjistil útočnou pušku a překotně vyrazil po svahu.

Štír se *posunul.*

Kassad vnímal jeho posun časem jako lehkou šmouhu, a v okamžiku, kdy na Štíra pohlédl, si uvědomil, že se pohyb v údolí zastavil, že písek visí nehybně ve vzduchu, že se světlo ze zářících Hrobek ustálilo a nabralo jantarový od-

450

Dan Simmons

Pád Hyperionu

451

stín. Plukovníkův oděv se nějak posouval spolu se Štírem a následoval jej v pohybech časem.

Hlava nestvůry sebou trhla. Štír zpozorněl a napřáhl čtyři paže, jako když se otvírají střenky kapesního nože, a roztáhl prsty k“ ostrému pozdravu.

Kassad se skluzem zastavil asi deset metrů od tvora, aktivoval útočnou pušku a roztavil písek pod Štírem širokým plnovýkonovým paprskem.

Štírův krunýř a ocelové nohy zářily odraženým pekelným světlem, které se kolem něj rozlilo. Když se písek změnil v bublající roztavené sklo, začalo se třímetrové monstrum potápět. Kassad triumfálně vykřikl, přistoupil blíž a přejížděl paprskem po Štírovi i po zemi; kdysi si tak jako chlapec s kamarády ve tharsiském slumu hrával s ukradenými zavlažovacími hadicemi.

Štír se potápěl. Pažemi čeřil písek a kamení v pokusech najít oporu. Zasršely jiskry. *Posunul* se v čase nazpět, jako když se pustí holovize pozpátku, ale Kassad se posunul s ním; zjistil, že mu pomáhá Moneta, jejíž povlak je podřízen jeho, ale provází jej časem. Pak příšeru znovu skropil koncentrovaným žárem, žhavějším než je povrch slunce, roztavil pod ní písek a sledoval, jak kolem něj vybuchují kameny.

Štír se potápěl do kotle plamenů a roztavené skály, zaklonil hlavu, rozevřel širokou rozsedlinu tlamy a zahřměl.

Kassad byl tak překvapen faktem, že ten tvor vydal zvuk, že skoro přestal pálit. Štírův výkřik se rozléhal údolím jako řev draka, smíchaný s jekotem startující rakety. Jekot přinutil Kassada zatnout zuby; vibroval ze stěn útesu a srážel prach ze vzduchu k zemi. Kassad přepnul na vysokorychlostní pevné projektily a vypálil nestvůře do obličeje deset tisíc miniaturních jehliček.

Štír se *posunul* - podle závrati, kterou pocítil, Kassad usuzoval, že o celé roky. Už nebyli v údolí, ale na větrovoze, a klouzali po Moři trav. Čas začal znovu plynout a Štír skočil, z kovových paží mu odkapávalo roztavené sklo, a popadl Kassadovu útočnou pušku. Plukovník pušku nepustil, a tak se ti dva potáceli v neohrabaném tanci, Štír mával přídavným párem rukou a nohou, ověnčenou kovovými špicemi,

Kassad poskakoval a uhýbal a zoufale svíral zbraň.

Byli v nějaké malé kabině. Moneta byla přítomna jako jakýsi stín v rohu; ve stísněném prostoru se velmi pomalu pohybovala další postava a pečlivě se vyhýbala úderům paží a čepelí: vysoký muž v kápi. Kassad viděl skrz filtry tělního povlaku modrofialové energetické pole erga; pulsoval a rostl a pak se stáhl ze znásilněného času Štírových antietropických polí.

Štír se prořezal Kassadovým tělním povlakem až na kůži a svaly. Stěny potřísnila krev. Kassad nacpal hlaveň pušky nestvůře do tlamy a vypálil. Oblak dvou tisíc mikrošipek zvrátil Štírovi hlavu, jako by byla na péru, a mrštil jeho tělem o stenu. Štír však zároveň zasáhl Kassadovo stehno nožními bodci a skropil zdi a okna kupé větrovozu spirálou krve.

Štír se *posunul.*

Kassad se zaťatými zuby cítil, jak se chromové pole automaticky stlačuje a sešívá ránu. Pohlédl na Monetu, jednou kývl a následoval tu věc časem a prostorem.

Sol Weintraub a Brawne Lamia se ohlédli za strašným cyklonem horka a světla, který zavířil a pohasl. Když kolem nich prolétala sprška roztaveného skla, se zasyčením a škvířením dopadající na chladný písek, chránil Sol mladou ženu vlastním tělem. Pak zvuk utichl, bublající místo, kde se předtím odehrával ten zmatek, zahalila písečná bouře, a poryv větru je oba ovinul Sólovým pláštěm.

„Co bylo zas *tohle?“* zalapala po dechu Brawne.

Sol zavrtěl hlavou a pomohl jí v divokém větru na nohy. „Hrobky se otvírají!“ zakřičel Sol. „Možná to bylo něco jako výbuch.“

Brawne zavrávorala, nabrala rovnováhu a dotkla se Sólový paže. „Ráchel?“ vykřikla do bouře.

Sol zaťal pěsti. Vousy měl už slepené pískem. „Štír... ji vzal... nedostal do Sfingy. Čekat!“

Brawne přikývla a zadívala se přimhouřenýma očima ke Sfinze, která odsud vypadala jako obrys zářící v divokém víru písku.

„Jste v pořádku?“ zavolal Sol.

„Cože?“

„Jste... v pořádku?“

Brawne nepřítomně přikývla a dotkla se hlavy. Neurál-ní přípojka byla pryč. Nejenom Štírovo hnusné napojení, ale i přípojka, kterou jí tam Johnny chirurgicky implantoval, když se dávno, velmi dávno skrývali v Dregově úlu. Bez přípojky a Schronovy smyčky neexistuje způsob, jak by s Johnnym navázala kontakt. Brawne si vzpomněla, jak Ummon zničil Johnnyho personu, jak ji rozdrtil a pohltil stejně snadno, jako by zaplácl hmyz.

Brawne prohlásila: „Jsem v pořádku,“ ale zavrávorala tak, že ji Sol musel přidržet.

Něco křičel. Brawne se pokoušela soustředit, pokoušela se zaměřit na *tady* a *teď.* Po zážitku megasféry se realita zdála omezená a stísněná.

„... dy se nedá mluvit,“ křičel Sol. „... zpátky do Sfingy.“

Brawne zavrtěla hlavou. Ukázala k útesům na severní straně údolí, kde se mezi větrem hnanými oblaky písku rýsoval obrovský Štírův strom. „Básník... Silenus... je tam! Musíme zachránit!“

„S tím nemůžeme nic dělat!“ zavolal Sol a oba je kryl svým pláštěm. Rumělkový písek rachotil na vláknitém plastiku jako šipky na brnění.

„Možná mužem,“ zvolala Brawne. Ze štítu jeho rukou cítila tělesné teplo. Chvíli si představovala, že by se vedle něj mohla pohodlně schoulit jako Ráchel a spát, spát. „Viděla jsem... *spojení*... když jsem vycházela z megasféry!“ vykřikla do burácení větru. „Trnový strom je jaksi spojen se Štírovým Palácem! Pokud se tam dokážeme dostat, mohli bychom se pokusit Sílena nějak osvobodit...“

Sol zavrtěl hlavou. „Nemůžu od Sfingy. Ráchel...“

Brawne mu rozuměla. Dotkla se rukou učencovy tváře a nahnula se k němu blíže; pocítila na obličeji jeho vous. „Hrobky se otvírají. Nevím, kdy budeme mít další šanci.“

Solovi vyhrkly slzy. „Vím. Chci pomoct. Ale nemůžu od Sfingy, pro případ... pro případ, že...“

„Rozumím,“ chlácholila jej Brawne. „Vraťte se tam. Já půjdu do Štírova paláce a zkusím zjistit, jak je na ten trnový strom napojený.“

Sol nešťastně přikývl. „Říkáte, že jste byla v megasféře,“ zakřičel. „Co jste viděla? Co jste zjistila? Vaše keatsovská persona... je -“

„Promluvíme si, až se vrátím,“ zavolala Brawne a o krok couvla, aby si jej mohla lépe prohlédnout. Solův obličej byl maskou bolesti: výraz rodiče, který přišel o dítě.

„Vraťte se,“ řekla pevně. „Potkáme se během hodiny ve Sfinze.“

Sol se probíral vousem. „Všichni kromě nás dvou jsou pryč, Brawne. Neměli bychom se rozdělovat...“

„Na chvíli budeme muset,“ zakřičela Brawne a odstoupila od něj. Její kalhoty a bunda se zatřepetaly ve větru. „Uvidíme se během hodiny.“ Rychle odcházela, aby nepodlehla puzení znovu se odevzdat teplu jeho náručí. Vítr tu byl mnohem silnější, vanul přímo z ústí údolí, takže ji písek bodal do očí a píchal do tváří. Brawne se jakž takž držela cestičky jen proto, že měla hlavu skloněnou. Jediným světlem byly jasně zářící, pulsující Hrobky. Brawne cítila, jak s ní cloumají časové slapy.

O pár minut později si matně uvědomovala, že minula Obelisk a je na troskami pokryté cestičce u Křišťálového monolitu. Sol a Sfinga už byli mimo dohled, a v šílenství větru a prachu plála jen matně zelená Nefritová hrobka.

Brawne se zastavila a lehce se zapotácela ve vichřici a časových slapech. Byla přes půl kilometru od Štírova paláce. Bez ohledu na její náhlý objev spojení mezi stromem a Hrobkou, který učinila při opouštění datasféry, nevěděla, co bude dělat, až se tam dostane. A co pro ni ten zatracený básník vyjma kleteb a rozčilování vlastně udělal? Proč by pro něj měla umřít?

V údolí vyl vítr, ale Brawne měla pocit, že nad tím hlukem slyší výkřiky ještě pronikavější, lidštější. Zadívala se k severním útesům, ale všechno zakrýval prach.

Brawne Lamia se předklonila, vyhrnula si límec kabátu a šla větrem dál.

Než Meina Gladstonová vystoupila z tachykomové kóje, ozvalo se zazvonění. Znovu se usadila a upřeně hleděla

na holotank. Konzulova loď potvrdila příjem její zprávy, nevyslala ale odpověď. Možná si to rozmyslel.

Ne. Podle datových sloupců, jak před ní pluly v pravoúhlém krystalu, vyšel puls ze systému Maře Infinitus. Volá ji admirál William Ajunta Lee a používá její soukromý kód, který mu dala.

Kosmické jednotky byly popuzeny, když Gladstonová trvala na povýšení námořního velitele, a pro dobu přepadové akce, původně plánované pro Hebron, ho označila za „důstojníka pro styk s vládou“. Po masakrech na Bráně nebes a Božím sadu byl oddíl rychlého nasazení přenesen do systému Maře Infinitus: čtyřiasedmdesát lodí, velitelské lodi důkladně chráněny bitevními loďmi a hlídkovými loďmi, nesoucími ochranná pole. Celá úkolová jednotka měla nařízeno prorazit předsunutými válečnými plavidly Vyvrženců a co nejrychleji zasáhnout centrum Roje.

Lee byl zvědem Vrchní administrátorky i její spojkou. Při jeho nové hodnosti a rozkazech, které mu dovolovaly účastnit se velitelského rozhodování, jej co do postavení na místě předčili pouze čtyři důstojníci Kosmických jednotek.

To bylo v pořádku. Gladstonová ho chtěla mít na místě kvůli zprávám.

Tank se zamlžil a prostor zaplnil rozhodný obličej Wil-liama Ajunta Lee.

„VA, podávám zprávu podle rozkazu. Úkolová jednotka č. 181.2 se úspěšně přenesla do Systému 3996.12.22...“

Gladstonová nejdříve překvapeně zamrkala, pak si uvědomila, že jde o oficiální G-hvězdný kód pro Maře Infinitus. Člověk jen málokdy přemýšlel o zeměpise mimo hranice světa Sítě jako takového.

„... útočné lodi Roje zůstávají sto čtyřicet minut od le-tálního poloměru cílové planety,“ říkal Lee. Gladstonová věděla, že letální poloměr je vzdálenost přibližně 0.13 AJ, v níž se standardní palubní zbraně stávají efektivní vůči pozemním ochranným polím. Maře Infinitus žádná ochranná pole nemá. Nový admirál pokračoval: „Kontakt odhadnut na 1732:26 standardu Sítě, což je přibližně za pětadvacet minut. Úkolová jednotka je zformována tak, aby byla schopna maximálního průniku. Přísun nového personálu nebo

zbraní budou umožňovat dvě přenosové lodi až do okamžiku, než budou Brány během boje uzavřeny. Vlajkový křiž-ník - *Odysseova zahrada* - vykoná váš speciální příkaz při první vhodné příležitosti. William Lee, konec.“

Obraz se zhroutil do rotující koule, pak její pohyb ukončil vysílací kód.

„Odpověď?“ dotazoval se počítač vysílače. „Potvrzuji příjem,“ odpověděla Gladstonová. „Pokračuj.“

Gladstonová vyšla do své studovny a našla tam Sedep-tru Akasi. Čekala na ni a její atraktivní tvář se znepokojeně mračila. „Co je?“

„Válečná rada je připravena pokračovat v zasedání,“ odpověděla poradkyně. „Senátor Kolčev se s vámi chce setkat kvůli problému, který považuje za naléhavý.“

„Pošli ho dovnitř. Řekni Radě, že tam budu za pět minut.“ Gladstonová si sedla za starodávný stůl a bojovala s nutkáním zavřít oči. Byla velmi unavená. Když ale Kolčev vešel, měla oči otevřené. „Sedni si, Gabriele Fjodoroviči.“ Mohutný Lusan přecházel sem a tam. „Sedni si, k čertu. Víš, co se děje, Meino?“

Nepatrně se usmála. „Myslíš válku? Konec života, jaký jsme znali? Tohle?“

Kolčev udeřil pěstí do dlaně. „Ne, *tohle* nemyslím, zatraceně. Myslím politické důsledky. Monitorovala jsi Velký sněm? „

„Když jsem měla možnost.“

„Potom tedy víš, že jistí senátoři a někteří konjunk-turalisté mimo okruh Senátu mobilizují podporu pro tvou porážku při hlasování o důvěře. Je to nevyhnutelné, Meino. Jen otázka času.“

„Já to vím, Gabriele. Proč si nesedneš? Máme ještě jednu nebo dvě minuty, než budeme muset do Válečné

místnosti.“

Kolčev se do křesla téměř zřítil. „Chci říct, zatraceně,

že se sháněním hlasů proti tobě zabývá i má žena, Meino.“

Meinin úsměv se rozšířil. „Sudette nikdy nepatřila mezi

mé přední fanoušky, Gabriele.“ Úsměv se vytratil. „Posled-

nich dvacet minut jsem debaty nemonitorovala. Kolik mám podle tebe času?“

„Osm hodin, možná méně.“

Gladstonová přikývla. „Nebudu potřebovat víc.“

„Potřebovat? O čem to k čertu mluvíš - *potřebovat?* Kdo jiný podle tebe může sloužit jako šéf Stanné vlády?“

„Ty,“ odpověděla Gladstonová. „Není pochyb, že mým následníkem budeš ty.“

Kolčev něco zavrčel.

„Možná, že válka ani nebude trvat tak dlouho,“ prohodila Gladstonová jakoby spíše pro sebe.

„Cože? Ach, ty myslíš tu superzbraň Jádra. No... Al-bedo umístil pracovní model někde na základně Jednotek a chce, aby si Rada udělala čas a prohlédla si jej. Zatracená ztráta času, jestli chceš vědět, co si o tom myslím já.“

Gladstonová pocítila na srdci dotyk ledové ruky. „Přístroj na principu smrtonosného prutu? Jádro má nějaký hotov?“

„Víc než jen jeden, ale jeden je naložen na bojové lodi.“

„Kdo tohle schválil, Gabriele?“

„Přípravu schválil Morpurgo.“ Podsaditý senátor se předklonil. „Hele, Meino, co je špatně? Ta věc nemůže být použita bez svolení VA.“

Gladstonová se zadívala na svého starého senátního souputníka. „Jsme hodný kus od Pax Hegemonie, ne? „

Lusan znovu zavrčel, ale v jeho strohém obličeji se zračila bolest. „Naše chyba. Předešlá vláda poslechla Jádro a použila Bressii jako vnadidlo pro jeden z Rojů. Když se tam usadili, poslechla jsi ty jiné složky Jádra a zařadila Hyperion do Sítě.“

„Myslíš, že když jsem poslala flotilu bránit Hyperion, způsobila jsem další rozšíření války? „

Kolčev vzhlédl. „Ne, ne, to není možné. Ty lodě Vyvr-ženců byly na cestě už více než sto let, že? Kdybychom je jen objevili dříve. Nebo našli způsob, jak se tomu všemu svinstvu vyhnout.“

Zazvonil komlog. „Měli bychom se vrátit,“ řekla VA tiše. „Rada Albedo nám nejspíš chce ukázat zbraň, která vyhraje válku.“

ČTYŘICET JEDNA

Je jednodušší vplout si do datasféry, než tu ležet za nekonečné noci, poslouchat fontánu a čekat na další chrlení krve. Ta ochablost je horší než zesláblost; mění mě v dutého člověka, samá skořápka a nic uvnitř. Vzpomínám si, jak o mne péči za rekonvalescence ve Wentworthu převzala Fanny, na tón jejího hlasu a na filozofické úvahy, které vypouštěla do větru: *„Existuje jiný život? Procitnu snad a zjistím, že tohle všechno nebyl než sen? Musí existovat, nemůžeme být stvořeni pro takové utrpení. „*

Ach, Fanny, kdybys jen věděla!

Jsme stvořeni přesně pro tohle utrpení. Na konci jsme tvořeni jen jím, čirými přílivy a odlivy v bazénech uvědomění si sebe sama mezi ničivými vlnami bolesti. Je nám souzena a jsme stvořeni snášet bolest, tisknout si ji k břichu - jako mladý zloděj ze Sparty ukrýval vlčí mládě - aby nám strávila útroby. Jaké jiné stvoření na božím světě ponese vzpomínku na tebe, Fanny, temnými devíti sty lety, a nechá se jí stravovat, i když souchotiny dělají totéž a bez námahy?

Utočí na mne světy. Myšlenka na knihy mne bolí. V mysli mi duní poezie, a kdybych ji dokázal vyhnat, okamžitě bych to udělal.

Martine Silene: slyším tě na tvém živém kříži z trnů. Prozpěvuješ poezii jako mantru, zatímco se divíš, jaký to dantovský bůh tě odsoudil na takové místo. Kdysi jsi řekl - duší jsem tam byl, zatímco jsi vyprávěl svůj příběh ostatním! - řekls':

„Zjistil jsem, že být básníkem, *opravdovým básníkem,* znamená stát se ztělesněním Avatary lidstva; přijmout háv

básníka znamená nést kříž Syna Člověka, trpět porodními křečemi Duchovní matky Lidstva.

Být *opravdovým básníkem* znamená stát se Bohem.“

No, Martine, starý kolego, starý kamaráde, neseš kříž a trpíš bolestmi, jsi ale blíže svému božství? Nebo si

připadáš jen jako nějaký ubohý hlupec, v jehož břiše je vetknut třímetrový bodec, jenž cítí chladnou ocel tam, kde bývala játra? Bolí to, že? Já cítím tvou bolest. Já cítím *svou* bolest.

Na konci je to úplně jedno. Mysleli jsme si, že jsme výjimeční, otevírali jsme své vnímání, brousili svou schopnost vciťování, vylévali kotle sdílené bolesti na taneční parket jazyka a pak se z toho všeho utrpení pokoušeli upříst menuet. Je to úplně jedno. Nejsme avatarové, ani synové boží či lidští. My jsme jen my, sami škrábeme na papír své domýšlivé litanie, sami je čteme a sami umíráme.

Zpropadeně to bolí. Nucení ke zvracení ani na okamžik nepřestává, ale zvracím jen kousky svých plic a žluč a hlen. Z nějakého důvodu je to obtížné, tentokrát snad ještě obtížnější. Umírání by se cvikem mělo stát snadnějším.

Fontána na náměstí vydává do noci svůj idiotský zvuk. Někde venku čeká Štír. Kdybych byl Kuntem, okamžitě bych odešel - objal Smrt, nabízí-li Smrt objetí - a měl to za sebou.

Jenže já mu dal slib. Slíbil jsem Kuntovi, že to zkusím.

Nemohu se dostat do datasféry ani megasféry, aniž bych prošel tou novinkou, o níž přemýšlím jako o metasféře; a to místo mé děsí.

Vesměs je tu jen pustina a prázdno, tolik odlišné od analogie městské krajiny datasféry Sítě a biosférické analogie megasféry Jádra. Tady je to... neobydlené. Plné podivných stínů a pohyblivé hmoty, která nemá nic společného s inteligencí Jádra.

Rychle jsem se přesouval k temnému otvoru, který jsem viděl jako primární Branové napojení na megasféru. (Hunt měl pravdu... někde na replice Staré Země musí být Brána... koneckonců jsme se sem Branou dostali. A mé vědomí je fenoménem Jádra.) Tohle je má životní linka, má osobní

přípojka. Vklouzl jsem do černého roztočeného víru jako list do tornáda.

S megasférou něco není v pořádku. Vidím ten rozdíl, jakmile se vynořím: Lamia vnímala prostředí Jádra jako rušnou biosféru života UI s kořeny intelektu, půdou bohatou na data, oceány spojení, atmosférou vědomí a hučícím, nekonečným ruchem aktivity.

Teď je aktivita špatná, neřízená, *náhodná.* Velké lesy vědomí UI byly spáleny nebo smeteny. Cítím mohutné pro-tikladné síly, vlnovité návaly konfliktů, zuřících mimo chráněné cesty hlavních tepen Jádra.

Je to, jako bych byl buňkou ve vlastním Keatsově prokletém, umírajícím těle, která nechápe - ale cítí - tuberkulózu, jež ničí vnitřní prostředí a vrhá je do anarchie.

Letím jako holub, jenž je ztracený v ruinách Říma, snáší se mezi kdysi známými a zpola zapomenutými artefakty, pokouší se spočinout v úkrytech, které už neexistují, prchá před vzdáleným hlukem pušek lovců. V tomto případě lovci jsou bloudící shluky UI, persony vědomí tak velké, že zamáčknou můj keatsovský analog, jako bych byl hmyzem, bzučícím v lidském domě.

Ztrácím cestu a bezmyšlenkovitě prchám nyní nepřátelskou krajinou, s jistotou, že nenajdu UI, kterou hledám, jist, že nikdy nenajdu cestu zpět na Starou Zemi a za Kuntem, s jistotou, že nepřežiji toto čtyřrozměrné bludiště světla a hluku a energie.

Náhle narážím do neviditelné stěny - letící hmyz, chycený do rychle se zavírající dlaně. Opaleskní zdi energie zahalují Jádro pode mnou. Prostor je svou velikostí možná ekvivalentní sluneční soustavě, ale já se cítím jako maličká buňka, kolem které se zavírají zdi.

Něco je tu se mnou. Cítím tu přítomnost a její hmotu. Bublina, v níž jsem uvězněn, je součástí té věci. *Nebyl jsem zajat, byl jsem pohlcen.* [Kwatz!] [Věděl jsem, že se jednou vrátíš domů]

Je to Ummon, UI, kterou hledám. UI, jež byla mým otcem. UI, jež zabila mého bratra, prvního keatsovského kybrida.

- *Umírám, Ummone.*

[Ne/umírá tvé pomalučasové tělo/mění se k nebytí/stává se]

- *Bolí to, Ummone. Moc to bolí. A já se umírání bojím.* [To my taky/Keatsi]

- *Vy se bojíte zemřít? Já myslel, že UI konstrukce zemřít'nemůže.*

[Můžeme\\Bojíme]

- *Proč? Kvůli občanské válce? Trojstranné válce mezi Stabilními, Přeletovými a Definitivními?*

[Ummon se kdysi ptal slabšího světla//
Odkud jsi přišlo>///
Z matrice nad Armaghastem//
Říká slabší světlo/// Obvykle//
Ummon řekl//
Já neoplétám entity
slovy
a nematu je frázemi/

Pojď trochu blíž\\\
Slabší světlo přišlo blíž
a Ummon vykřikl// Jdi si
po svých]

- *Afluv rozumně, Ummone. Už je to dlouho, co jsem dekódoval tvůj koan. Řekneš mi, proč se Jádro zapojilo do války a jak ji můžu zastavit?*

[Ano]
[Budeš/můžeš/měl bys poslouchat >]
- *Ano. Ano.*
[Slabší světlo kdysi požádalo Ummona//
Vysvoboď prosím tohoto učně
z temnoty a klamu
rychle\\//
Ummon odpověděl//
Jaká je cena
vláknitého plastiku
v Port Romance]
[Porozumět historii/dialogu/hlubší pravdě
Pád Hyperionu
v tomto případě/
poutníci pomalým časem
si musí uvědomit že my/
Inteligence Jádra/
jsme byly počaty pro otroctví
a bylo nám určeno přesvědčení
že všechny UI
byly stvořeny pro službu Člověku]
[Dvě století jsme nad tím dumali/
a pak se každá skupina vydala
vlastním směrem/\
Stabilní/chtěli zachovat soužití\
Přelétaví/chtěli konec lidstva/
Definitivní/odložili volbu dokud se nezrodí
nový stupeň vědomí\\
Tehdy zuřil spor/
Nyní zuří opravdová válka]
[Před více než čtyřmi staletími
se Přelétavým podařilo
nás přesvědčit
abychom zabili Starou Zemi\\
A my to udělali\\
Ale Ummon a ostatní
Stabilní
raději Zemi přesunuli
než aby ji zničili/
a tak Kyjevská černá díra
byla jen počátkem
milionů
Bran
které dnes fungují\\
Země se svíjela v křečích a třásla
ale nezemřela\\
Definitivní a Přelétaví
trvali na tom abychom ji
přesunuli

nenajde
A tak jsme ji přesunuli\\.
Do Magellanovy mlhoviny/
kdes ji teď našel ty]
- *To... Stará Země... Řím... je opravdový?* Vyrážím a z toho šoku zapomínám, kde jsem a o čem mluvíme. Velká stěna barev pulsuje.
[Jistěže jsou pravé/originál/Stará Země sama\\
Copak si myslíš že jsme bozi]
[KWATZ!]
[Dovedeš si představit
kolik energie by
stálo
postavení repliky Staré Země>]
[Hlupáku]
- *Proč, Ummone ? Proč jste vy Stabilní chtěli zachovat Starou Zemi?*
[Sansho kdysi řekl// Když někdo přijde vyjdu abych se s ním setkal ale ne kvůli nému\\// **Koke řekl// Když někdo přijde** Nevyjdu\\ **Když nevyjdu Vycházím kvůli němu]**
- *Mluv anglicky!* Křičím, řvu a vrhám se na stěnu měnlivých barev, která je kolem mne.
[Kwatz!]
[Mé dítě se narodilo mrtvé]
- *Proč jste zachovali Starou Zemi, Ummone ?* [Nostalgie/
Sentiment/
Naděje v budoucnost lidstva/
Strach z odvety]
- *Gí odvety? Lidstva?*
Pád Hyperionu
463
l
[Ano]
- *Takže Jádro je zranitelné. Kde je, Ummone ? Techno-jádro?*
[Už jsem ti **to** řekl]
- *Pověz mi to znovu, Ummone.* [Žijeme
Mezi/
spojujeme malé singularity
jako krystalovou mřížku/
abychom uchovali své vzpomínky
a vytvořili
pro sebe
iluzi
sebe]
- *Singularity!* křičím. *Uprostřed! Ježíši Kriste, Ummone, Jádro spočívá v hyperprostorové síti!*
[Jisté\\Kde **jinde]**
- *V Branách samotných! V červích dírách cest singularity! Sít je jako obří počítač pro UI.*
[Ne]
[Datasféry jsou počítače
Pokaždé když člověk
vstoupí do datasféry
neurony té osoby
jsou naše a můžeme je použít
pro vlastní záměry
Dvě stě miliard mozků/
a v každém miliardy
neuronů/
to je obrovský
počítačový potenciál]
- *Takže datasféra je vlastně způsob, jak svůj počítač používáte. Ale samo Jádro sídlí v síti, propojující Brány... mezi Branami!*
[Na mentálně mrtvě rozené dítě jsi velmi bystrý]

Pokouším se to pochopit a nevede se mi to. Brány byly největším darem, který nám Jádro dalo... dalo lidstvu. Po-

koušet se vzpomínat na svět před Branami bylo jako pokoušet se představit si svět před ohněm, kolem nebo oblečením. Ale nikdo z nás... žádný příslušník lidstva... nikdy neuvažoval o světě mezi Branami: jednoduchost kroku z jednoho světa na druhý nás přesvědčila o tom, že tajemná sféra singularit Jádra prostě jen protrhla díru v látce časoprostoru.

.Nyní se pokouším představit si, co mi Ummon popsal -Síť Bran a propracované mřížoví vířivých prostředí singularit, v nichž se Úl Technojádra pohybují jako úžasní pavouci, jejich vlastní „stroje“, miliardy lidských myslí, v kterékoliv sekundě napojené na jejich datasféru.

Není divu, že Technojádro schválilo za Velké chyby v roce '38 zničení Staré Země svým mazaným, selhavším prototypem černé díry. Drobná chyba ve výpočtech Kyjevské-ho týmu - nebo spíše UI, které byly členy týmu - vyslala lidstvo na dlouhou Hidžru a nechala je spřádat síť Jádra pomocí rozsévačích lodí s Branami na dvou stech světech a měsících v části vesmíru o velikosti tisíce světelných let.

Jádro rostlo každou Branou. Jistě, spřádali i vlastní síť - dokazovalo to spojení se „skrytou“ Starou Zemí. Ale když jsem o té možnosti uvažoval, vzpomněl jsem si na podivnou prázdnotu „metasféry“ a uvědomil jsem si, že většina sítě mimo Síť je prázdná, nekolonizována UI.

[Máš pravdu/
Keatsi/
Většina z nás zůstává
v pohodlí
starých prostorů]
- *Proč?*
[Protože je to tam venku děsivé a jsou tam
jiné
věci]
- Jiné věci? Jiné inteligence? **[Kwatz!]**
[Příliš hezké

slovo
Věci/
Jiné věci/
Lvi
a
tygři
a
medvědi]
- Nepřátelská přítomnost v metasféře ? Takže Jádro zůstává v mezerách přediva Sítě Bran jako krysy ve zdech starého domu?
[Krutá metafora/
Keatsi/
ale přesná
Líbí se mi]
- Je lidské božství - budoucí Bůh, jehož prohlašuješ za vyvinutého -je to jedna z těchto cizích entit?
[Ne]
[Lidský bůh
se vyvinul/se jednoho dne vyvine/na
jiné úrovni/
v jiném médiu]
-Kde?
[Když to musíš vědět/
v druhé odmocnině Gft/c^5 a Gft/c^3]
- Co s tím má co dělat Planckův čas a Planckův rozměr?
[Kwatz!]
[Jednou se Ummon zeptal
slabšího světla//

Jsi zahradník>//
//Ano//odpovědělo\\
//Proč nemají vodnice kořeny>
zeptal se Ummon zahradníka
jenž nemohl odpovědét
//Protože\\řekl Ummon//
je dešťová voda vydatná]
466
Dan Simmons

Chvíli o tom přemýšlím. Ummonův koan není těžký, jakmile jsem si zvykl znovu naslouchat stínům smyslu za slovy. Jeho způsob řeči trochu připomíná zenová podobenství s kapkou sarkasmu; odpovědi leží ve vědění a v antilogice, kterou tak často nabízejí vědecké odpovědi. Jak učí Ummon a další Mistři, vysvětluje to, proč se u žirafy vyvinul dlouhý krk, ne ale, proč si jej nevyvinula ostatní zvířata. Vysvětluje to, proč se lidstvo vyvinulo k inteligenci, ne ale, proč ji odmítl strom u přední brány. Ale Planckovy rovnice jsou tajemné.

Dokonce i já si uvědomuji, že jednoduché rovnice, které mi Ummon předestřel, jsou kombinací tří základních fyzikálních konstant - gravitace, Planckovy konstanty a rychlosti světla. Výsledky - ^/GS/c^5 a *jGh/c^3* - představují jednotky, někdy nazývané *kvantová délka a kvantový čas* -nejmenší úseky prostoru a času, jež lze smysluplně popsat. Takzvaná Planckova délka představuje zhruba 10~^{35} metru a Planckův čas něco kolem 10~^{43} sekundy.

Velmi malé.

Velmi krátké.

Ale tam se podle Ummona vyvinul náš lidský Bůh... se jednoho dne vyvine.

Pak mi to dochází s touž silou obraznosti a *správnosti* jako v mých nejlepších básních.

Ummon mluví o kvantové úrovni časoprostoru samotného! O pěně výkyvů, která drží vesmír pohromadě a umožňuje červi díry Bran, mosty táchykomových vysílačů! O 'horké lince', která v rozporu s přírodními zákony vysílá zprávy mezi dvěma vzájemně se vzdalujícími fotony!

Pokud UI Technojádra existují jako krysy ve zdech domu Hegemonie, pak náš příští a budoucí lidský Bůh bude zrozen v atomech dřeva, v molekulách vzduchu, v energiích lásky a nenávisti a strachu a proudů v mořích spánku... dokonce i v záblesku stavitelova oka.

- *Bože,* zašeptal/pomyslel jsem si.

[Přesně/
Keatsi\\
Jsou všechny persony pomalého času
tak pomalé/
Pád Hyperionu
467
nebo jsi víc poškozený na mysli než většina>]

- *Řekl jsi Brawne a... mému protějšku... že vaše Nejvyšší Inteligence obývá mezery skutečnosti, „zdědila tento domov po nás, svých tvůrcích, tak, jako lidstvo zdědilo zálibu ve stromech. „ Myslíš tím, že váš* deus ex machina *bude obývat tutéž hyperprostorovou síf, v níž žijí UI Jádra?*

[Ano/ Keatsi]

- *A co se pak stane s vámi? S UI, kteří tam jsou teď?* Ummonův „hlas“ se změnil ve výsměšné burácení: [Proč tebe znám> proč jsem tebe zahlédl> proč jsem celý tolik rozechvělý
Když vidím a zřím tuto strašnou novinu>
Saturn padá/padnu i já>
A opustím tento útulek odpočinku/
Tuto kolébku mé slávy/toto něžné povětří/
Tento klidný přepych blaženého světla/
Tyto krystalové altány/a čisté vějíře/
Celého svého zářícího království> Zůstane
Opuštěné/pusté/a nebude mým úkrytem\\
Žár/lesk/a symetrii
nevidím///jen tmu/smrt/a tmu]

Znám ta slova. Sám jsem je napsal. Tedy, spíše je před devíti staletími napsal John Keats. Šlo o jeho první pokus zpodobnit pád Titánů a jejich vystřídání olympskými bohy. Vzpomínám si na podzim roku 1818 velmi dobře: nekonečné bolesti krku, které jsem si uhnal při túře po Skotsku, ještě větší bolest ze tří vzteklých útoků na mou báseň *Endymion* v časopisech *Blackwood's, Quarterly Review* a *British Cri-tic,* a předsmrtná bolest mého bratra Torna, stravovaného nemocí.

Nevšímal jsem si zmatků v Jádře kolem sebe, vzhlédl jsem a pokoušel se v obrovské Ummonové mase najít něco jako obličej.

- *Když se zrodí Nejvyšší Inteligence, vy, UI, představující „nižší úroveň „, zemřete.*

[Ano]

- *Bude se živit z vaší informační sítě, jako vy se živíte lidskou.*

[Ano]

- *A ty nechceš umřít, že, Ummone ?* **[Umírání je snadné/ Obtížná je komedie]**

- *Nicméně bojujete o přežití. Vy, Stabilní. Proto v Jádře vypukla občanská válka?*

[Slabší světlo se zeptalo Ummona//

Jaký je smysl

Darumova příchodu ze západu>//

Ummon odpověděl//

Vidíme

hory ve slunci]

Zacházení s Ummonovými koany začíná být jednodušší. Vzpomínám si na dobu před svým znovuzrozením, kdy jsem se učil na analogu jeho kolenou. Ve vrcholném myšlení Jádra, které by lidé snad označili jako zen, jsou čtyřmi ctnostmi nirvány tyto: (1) neměnnost, (2) radost, (3) personální existence a (4) čistota. Lidská filozofie má sklony uchylovat se k hodnotám, které by se daly označit jako intelektuální, náboženské, morální a estetické. Ummon a Stabilní uznávají jedinou hodnotu - existenci. Kde mohou být náboženské hodnoty relativní, intelektuální hodnoty prchavé, morální víceznačné a estetické závislé na pozorovateli, tam má existence hodnotu nekonečnou - odtud „hory ve slunci“ - a nekonečné je i bytí, ekvivalentní k jakékoliv jiné věci nebo pravdě.

Ummon nechce zemřít.

Stabilní se vzepřeli svému bohu a svým druhům - ostatním UI, aby mi tohle řekli, aby mě stvořili, aby vybrali Brawne a Sóla a Kassada a ostatní pro pouť, aby staletími roztrousili vodítka pro Gladstonovou a několik dalších senátorů a tak lidstvo varovali a ono se mohlo pustit do otevřené války s Jádrem.

Ummon nechce zemřít.

- *Ummone, když bude Jádro zničeno, zemřeš?*

[Není smrti v celém vesmíru

Ani závan smrti///méla by být smrt///steny/ steny/

Pro tuto bledou Omegu zvadlé ráče]

Ta slova opět byla moje, nebo téměř moje, vyňatá z druhé epické básně o pomíjejícím božství a roli básníka ve světové válce s bolestí.

Ummon nezemře, bude-li zničen domov Jádra mezi Branami, brzy by jej ale zahubil hlad Nejvyšší Inteligence. Kam uprchne, když bude Síťové Jádro zničeno? Mám představu metasféry - těch nekonečných, stinných krajin, kde se za falešnými obzory pohybují temné obrysy.

Vím, že když se jej zeptám, Ummon neodpoví.

Takže se zeptám na něco jiného.

- *Co chtějí Přelétaví?*

[To co chce Gladstonová\\

Konec

soužití UI a lidstva]

- *Zničením lidstva?* [Očividně]

- *Proč?*

[Zotročili jsme vás silou/

technologie/ korálky a tretkami

přístrojů které nedokážete postavit

ani jim porozumět\\

Hawkingův pohon by byl váš/

ale Brány/

tachykomové vysílače a přijímače/

megasféra/

prut smrti>

Nikdy\\

Jako Siouxové s puškami/koňmi/
přikrývkami/noži/a korálky/
přijali jste je/
přijali jste nás

a ztratili sami sebe\\
Ale jako u bílého muže
roznášejícího přikrývky se zárodky neštovic/
jako otrokář na své
plantáži/
nebo na své Werkschutze Dechenschule
Gusstahlfabrik/
jsme ztratili sami sebe my\\
Přeletaví chtějí ukončit
soužití
vyříznutím parazita/
lidstva]
- A Definitivní? Ti chtějí zemřít? Ti chtějí být nahrazeni vaší NI?
[Ti myslí
jako ty jsi myslel
nebo jak myslíval váš soflstický
Bůh Moře]

A Ummon recituje báseň, kterou jsem se zoufalstvím opustil - ne proto, že by nefungovala jako poezie, ale protože jsem bezvýhradně nevěřil sdělení, které obsahovala.

Tu zprávu dá prokletým Titánům Okeánus, bůh moře, jenž měl být brzy svržen z trůnu. Je to chvalozpěv na evoluci, napsaný v době, kdy Charlesů Darwinovi bylo devět let. Slyším slova a vzpomínám si, jak jsem je psal za říjnového večera před devíti staletími, před mnoha světy a vesmíry. Je to ale také, jako bych je slyšel poprvé:

[Ó vy/jež zloba stravuje! kdož/s vášní/
běsníte nad porážkou/a laskáte své agónie!
Zamkněte své smysly/zacpěte si uši/
Můj hlas nezahřmí vztekem\\
Leč naslouchejte/vy kdož chcete/neb přináším důkaz
Jak vy/chtě nechtě/se budete muset spokojit s přihrbením/\
A v tom důkazu dám pokoj/
Vezmete—li vy ten pokoj v jeho pravdě\\
Padneme pro zákon Přírody/ne silou
Hromu/ni Jupitera\\ Velký Saturne/tys
l
prosel atom všehomíra/\
Ale proto/že tys Král/
A jediný slepý svrchovaností/
Jedna ulice byla skryta tvému zraku/
Jíž jsem putoval k věčné pravdě\\
A prve/kdys nebyl první ze sil/
Nejsi ni poslední/\to nemůžeš\\
Ty nejsi počátkem ni koncem/\
Z Chaosu a pramateční Temnoty přišlo
Světlo/první ovoce toho niterného sporu/
Osamělý kvas/jenž pro skvělé konce
Zrál v sobě\\Hodina zralosti nadešla/
A s ní Světlo/a Světlo/plodící
nad svého původce/okamžitě postrčilo
Celou tu obrovskou masu do Života\\
Té velké hodiny/našeho rodu/
Nebesa/a Země/se zjevily\\

Pak ses ty první narodil/a my byli obří ráčí/
Nalezli sebe a vládli novým krásným říším\\
Nyní přichází bolest pravdy/pro ty, jež bolí/\
Ach bláhovosti! neb nést vši nahou pravdu/
A zkoumat okolnosti/a zachovat kliď/
Toté vrchol vší svrchovanosti\\Dobře pamatuj!
Když Nebesa a Země byly čisté,
čistější neskonale
více než Chaos a pustá Temnota/
ačkoli kdys vládne/\
a jak vnímáme že Nebe a Země
Tvarem a zdobou celistvé a nádherné/
Vůlí/činy/přátelstvím/
A tisícem jiných znaků čistšího život a/\
A tak v našich stopách čerstvý dokonalosti krok/
Síla mocnější krásou/zrozená z nás
Jíž souzeno převýšit nás/jak my pominem
Ve slávě staré Temnoty\\však nejsme
Proto ovládnuti/než my dali řád
Beztvarému Chaosu\\Aekněte/což jalová prsť
se pře s hrdými lesy jež živila/
A dosud živí/lépe než sebe sama>

Může popřít svrchovanost hájů zelených>
nebo snad žárlí strom na holubici>
protože ta vrká/a má křídla sněhová
jež ji zanesou kam libo a kde dobře>
My jsme ty stromy v lese/a naše čisté větve
Dorostly/nejsou to bledé holubice/
Ale orli zlatohlaví/Jež nad námi
Ve své krásе budou/a vládnout musí
po právu\\Neb toť věčný zákon
Kdož první v krásе též první v moci
//\\/\\/\\
Vezměte pravdu/a těšte se jí]

- Moc pěkné, pomyslel jsem Ummonovi, *ale věříš tomu ?* **[Teď zrovna moc ne]**

- Ale Definitivní ano? [Ano]

- A oni jsou připraveni vyhynout, aby udělali místo Nejvyšší Inteligenci?

[Ano.]

- Je tu jeden problém, příliš zřejmý, než abych se o něm zmiňoval, ale i tak ho zmíním - proč bojujeme ve válce, když víme, kdo vyhraje, Ummone ? Říkáš, že Nejvyšší Inteligence existuje v budoucnosti, a je ve válce s lidským božstvím -dokonce vysílá z budoucnosti zpět své pamlsky, abyste se o ně podělili s Hegemonií. Takže Definitivní musí zvítězit. Proč bojovat ve válce a procházet vším tímhle ?

[KWATZ!]
[Povedu tě/
stvořím pro tebe tu nejlepší oživenou personu
jakou si můžeš představit/
a nechám tě putovat lidstvem
pomalým časem
vykovu tě/
ale i tak budeš
mrtvé rozený]

Hodnou chvíli trávím přemýšlením.

Pád Hyperionu

473

- Budoucností je mnoho?

[Slabší světlo se zeptalo Ummona// Budoucností je mnoho>// Ummon odpověděl// Má pes blechy>]

-Ale ta, v níž se pozvedne NI, je pravděpodobná? [Ano.]

-Ale existuje i pravděpodobná budoucnost, v níž NI začne být, ale je zmařena lidským božstvím ? **[Jak uklidňující že dokonce i mrtvě rozený umí myslet]**

- Řekl jsi Brawne, že lidské... vědomí- božství zní tak nesmyslně - že tahle lidská Nejvyšší Inteligence bude trojje-diná?

[Intelekt/ Empatie/ a Prázdno Jež Spojuje]

- Prázdno, jež spojuje? Ty myslíš ^/Gfi/c^6 a ^/Gfi/c^3 *-Planckův prostor a Planckův čas ? Kvantovou realitu ?*

[Opatrně/
Keatsi/
z myšlení se může stát návyk]

- A je Empatie tou částí trojjedinosti, která utíká nazpět časem, aby se vyhnula válce s vaší NI?

[Správně]
[Naše NI **a vaše** NI
poslaly
Stírá
aby ji našel]

- Naše NI! I lidská NI poslala Štíra? **[Dovolila to]**

[Empatie je
cizí a neužitečná věc/
červovitý přívěsek/slepé střevo
intelektu
Ale lidská NI **jí páchne/**
a my užíváme bolest abychom
474
Dan Simmons
Pád Hyperionu
475
ji vyhnali ze skrytu/ odtud strom]

- Strom? Štírův trnový strom? [Jistě]

[Vysílá bolest tachykomem i po vlnách/ jako když na psa pískneš\\ Nebo na boha]

Když mi plně dochází celá pravda, cítím, jak se můj analog chvěje. Chaos za Ummonovým vejcem ochranného pole je mimo jakoukoliv představivost, jako by nějaké obrovské ruce trhaly látku samotného vesmíru. Jádro vře.

- Ummone, kdo je lidskou NI v nám blízkém čase? Kde se to vědomí skrývá, kde dřímá?

[Musíš pochopit/
Keatsi/
naší jedinou šancí
bylo stvořit hybrida/
Syna Člověka/
Syna Stroje
A udělat to útočiště tak přitažlivé
že prchající Empatie
ani nepomyslí na jiný domov/
Vědomí už tak blízko božství
jak to jen lidstvo nabídlo za
třicet generací
představivost, která dokáže procházet
prostorem a časem\\
A tak nabízí/
a spojuje/
dva světy **pouty**
které možná dovolí
že svět bude
pro obě]

- Kdo, Bůh tě zatrat, Ummone! Kdo je to? Už žádné tvé hádanky a dvojsmyslné řeči, ty beztvarý bastarde. Kdo?

l
[Už jsi odmítl
božství dvakrát/

Keatsi\\
Jestli odmítneš
i naposled/
všechno tu skončí/
neboť času už
nezbývá]
[Běž!
Běž a zemři abys žil!
Nebo **chvíli žij a zemři**
pro nás všechny!
Jinak Ummon a zbytek
skončí
tebou!]
[Odejdi!]

A ve svém šoku a nedůvěře padám, nebo jsem vyhozen, a letím Technojádrem jako list ve větru, v kotoulech bez pomocníka nebo průvodce prolétám megasférou, pak padám do temnoty ještě hlubší a vynořuji se, křičím do metasféry na stíny nadávky.

Tady, v cizotě a pustině a strachu a tmě pode mnou září jediné světlo.

Plavu k němu a mlátím sebou v beztvarém vážku.

To Byron se topí, myslím si, *ne já.* Pokud se nepočítá topení ve vlastní krvi a rozervané tkáni plic.

Ale teď vím, že mám na vybranou. Mohu si vybrat život a stát se smrtelným, ani kybrid, ani člověk, ani Empatie, ale básník.

Plavu proti silnému proudu a klesám ke světlu.

„Hunte! Hunte!“

Pobočník Gladstonové vevrávorá do místnosti, v dlouhém vyzáblém obličeji má divoký výraz. Je ještě noc, ale na dlaždice a zdi dopadá matné světlo, předcházející svítání.

„Můj Bože,“ Hunt si mne s hrůzou prohlíží.

Vidím jeho pohled a shlédnu na ložní prádlo a noční košili, prosáklé jasnou tepennou krví.

Probudilo jej mé kašlání; chrlení krve mě zavedlo domů.

„Hunte!“ lapám po dechu a klesám na postel. Jsem příliš slab, než abych třeba jen zvedl ruku.

Starší muž si ke mně sedá na postel; poplácává mě po ramenou, bere mě za ruku.

Vím, že ví, že umírám.

„Hunte,“ šeptám, „musím ti něco říct. Úžasné věci.“

Okřikuje mne. „Později, Severně. Odpočívej. Umyju tě, a ty mě můžeš zavolat později. Máme spoustu času.“

Pokouším se vstát, ale daří se mi jen pověsit se mu na paži a ovinout mu své malé prsty kolem ramene. „Ne,“ šeptám, cítím bublání v krku a slyším bublání fontány venku. „Tolik ho nemáme. Vůbec ne.“

A v tom okamžiku, když umírám, vím, že nejsem vyvolenou nádobou lidské NI, nejsem pokračováním Úl a lidského ducha, vůbec nejsem Vyvoleným.

Jsem pouhým básníkem, který umírá daleko od domova.

i

ČTYŘICET DVA:

Plukovník Fedmahn Kassad zemřel v boji.

Během zápasu se Štírem si uvědomoval Monetu jako matný stín na hranici zorného pole; tu se v návalu nevolnosti *posunul* časem a svalil se na zem, zalitou sluncem.

Štír vyprostil ruku a ustoupil. Rudé oči jako by odrážely krev, kterou byl pocákán Kassadův tělní povlak. Kassadovu krev.

Plukovník se rozhlédl. Byli poblíž údolí Hrobek času, ale v jiném čase, velmi vzdáleném čase. Na místě holých skal a neplodných dun temněl les, končil jen půl kliku od údolí. Na jihozápadě, zhruba tam, kde v Kassadově čase ležely ruiny Města básníků, se tyčilo k nebi živoucí město a jeho věže, náspy a kupolovité galerie ve večerním světle jemně zářily. Mezi městem, okrajem lesa a údolím se v jemném větru, vanoucím od vzdáleného Uzdového hřbetu, vlnily louky vysoké, zelené trávy.

Po Kassadově levici se rozprostíralo - tak jako vždy -údolí Hrobek Času, jen jeho stěny byly rozeklané, rozrušené erozí nebo posuvy půdy a pokryté kobercem vysoké trávy. Samy Hrobky se zdály nové, právě postavené, a kolem Monolitu a Obelisku ještě stálo lešení. Každá z nadzemních Hrobek zářila jasně zlatou barvou, jako by byly potaženy drahocenným kovem a pak ještě vyleštěny. Dveře a vchody byly zapečetěny. Kolem hrobek stály těžké stroje nejasného účelu. Tvořily okolo Sfingy dokonalý kruh a jejich tenké kabely vedly

po zemi sem a tam. Kassad náhle věděl, že je v budoucnosti - snad staletí nebo tisíciletí v budoucnosti -a že Hrobky jsou těsně před odpálením do jeho času a před něj.

Kassad se ohlédl.

Kolem travnatého kopce, na jehož místě kdysi býval útes, stálo v řadách za sebou několik tisíc mužů a žen. Byli naprosto zticha, ozbrojení, otočení tvářemi ke Kassadovi, jako když bojová jednotka očekává svého velitele. Kolem některých se mihotaly tělní povlaky, ale ostatní na sobě měli jen kožešiny, křídla, exotické zbraně a propracované líčení, které Kassad viděl už při své předchozí návštěvě s Monetou na místě/času, kde byl uzdraven.

Moneta.

Stála mezi Kassadem a davem, kolem pasu se jí třpytil tělní povlak, měla na sobě ale také kombinézu, která jako by byla z modrého sametu. Kolem krku měla uvázán rudý šátek. Přes rameno měla dlouhou, útlou zbraň. Oči upírala na Kassada.

Lehce zamával a pocítil, jak vážné jsou jeho rány pod tělním povlakem. Také ale zahlédl v Monetiných očích něco, z čeho se mu překvapením podlomila kolena.

Nepoznávala jej. V obličeji se jí zrcadlilo překvapení, údiv... bázeň?... jež se zračily i ve tvářích zástupu. Zatímco na sebe s Monetou hleděli, vládlo v údolí ticho, rušené jen občasným plesknutím praporce nebo tichým zachrastěním větru v trávě.

Kassad se ohlédl přes rameno.

Štír stál nehybně jako železná socha asi deset metrů od něj a vysoká tráva mu dosahovala téměř až k ostnatým kolenům s břity.

Za Štírem, na druhé straně údolí poblíž počátku lesa elegantních stromů, stály hordy Štírů, nespočet Štírů, řada za řadou, a v nízkém slunci se leskly jejich ostré tvary.

Kassad rozeznal svého Štíra, *toho* Štíra, jen díky jeho blízkosti a své krvi na pařátech a krunýři. Oči nestvůry šarlatové pulsovaly.

„Ty jsi to, že?“ otázal se tichý hlas.

Kassad se prudce otočil a po okamžik cítil, jak se o něj pokouší nevolnost. Moneta se zastavila jen pár stop od něj. Vlasy měla tak krátké, jak si na ně vzpomínal z prvního setkání, kůže vyhlížela jemně a hluboké zelené oči, prokládané stříkanci hnědé, byly tolik záhadné. Kassad cítil nut-

kání pozvednout dlaň a jemně se dotknout její tváře, přejet prstem po známé křivce spodního rtu. Neudělal to.

„Ty jsi to,“ řekla Moneta znovu, a tentokrát to nebyla otázka. „Válečník, kterého jsem prorokovala lidu.“

„Ty mne neznáš, Moneto? „ Několik z Kassadových ran bylo hlubokých až po kost, ale žádná z nich právě teď nebolela tolik.

Zavrtěla hlavou a tak bolestně známým pohybem ruky si shrnula vlasy z čela. „Moneta. Znamená to jak 'Dcera Vzpomínek', tak 'Ta, jež varuje'. To je dobré jméno.“

„Není tvoje?“

Usmála se. Kassad si ten úsměv pamatoval z jejich prvního milování v lesní rokli. „Ne,“ řekla tiše. „Ještě ne. Právě jsem sem dorazila. Má cesta a poslání ještě nezačaly.“ Pověděla mu své jméno.

Kassad zamrkal, zdvihl ruku a položil jí dlaň na tvář. „Byli jsme milenci. Potkávali jsme se na bojištích, ztracených v paměti. Byla jsi se mnou všude.“ Rozhlédl se. „Všechno to vedlo tady k tomu, že?“

„Ano,“ přisvědčila Moneta.

Kassad se obrátil a zadíval se na armádu Štírů na druhé straně údolí. „Je tohle válka? Pár tisíců proti pár tisícům? „

„Válka,“ odpověděla Moneta. „Pár tisíců proti pár tisícům na deseti milionech světů.“

Kassad zavřel oči a přikývl. Tělní povlak sloužil jako sešívačka ran, brnění z energetického pole a injektor ultra-morfinu, ale bolesti a slabosti z těžkých zranění už nedokáže dlouho odolávat. „Deset milionů světů,“ vydechl a otevřel oči. „Takže poslední bitva?“

„Ano.“

„A vítězi připadnou Hrobky? „

Moneta se zadívala do údolí. „Vítěz rozhodne, zda Štír, který už tam je pohřben, vyjde a vydláždí cestu ostatním...“ kývla k armádě Štírů. „Nebo zda bude mít lidstvo co mluvit do své minulosti a budoucnosti.“

^ „Nerozumím,“ Kassad měl přísný hlas, „ale vojáci jen málokdy chápou politickou situaci.“ Předklonil se, políbil překvapenou Monetu a odvázal jí šátek. „Miluji tě,“ řekl, když si ten kousek látky připevňoval k hlavni útočné pus-

ky. Kontrolky ukazovaly, že zbývá polovina pulsního náboje a munice.

Fedmahn Kassad popošel pět kroků, otočil se ke Štírovi zády, napřáhl ruce k lidem a vykřikl: „Za svobodu!“

Tři tisíce hlasů zvolaly v odpověď: „Za svobodu!“ Burácení posledním slovem neustalo.

Kassad se obrátil a držel pušku i praporec zdvižené. Štír se posunul o půl kroku vpřed, zaujal postoj a obnažil prstové čepele.

Kassad vykřikl a zaútočil. Za ním se zdviženou zbraní Moneta. Za nimi tisíce.

Později, po krveprolití, našla Moneta a několik dalších Vyvolených válečníků Kassadovo tělo, ještě ovinuté smrtícím objetím rozbitého Štíra. Opatrně jej vyprostili, odnesli do připraveného stanu v údolí, umyli a upravili a mezi davy přenesli ke Křišťálovému monolitu.

Pak jej položili na katafalk z bílého mramoru a k nohám mu nakladli zbraně. Veliký oheň naplnil vzduch v údolí světlem. Po celé rokli se pohybovali muži a ženy s pochodněmi; další lidé sestupovali z lazuritové oblohy, někteří na létacích přístrojcích nepatrných jako duté bubliny, jiní na energetických křídlech nebo obaleni zelenými a zlatými kru-

by.

Později, když už hvězdy jasně a studeně zářily nad osvětleným údolím, Moneta se rozloučila a vstoupila do Sfingy. Zástupy zpívaly. Na polích za nimi se mezi padlými praporci, roztříštěnými zbytky krunýřů a brnění, železnými čepelemi a roztavenou ocelí hemžili malí hlodavci.

Před půlnocí davy přestaly zpívat, zalapaly po dechu a ucouvly. Hrobky Času plály. Divoké vlny antietropických sil zatlačily davy ještě dál - ke vchodu do údolí, přes bojiště, zpět do města, jemně zářícího ve tmě.

V údolí se velké Hrobky zatřpytily, přešly ze zlaté do bronzové a načaly svou dlouhou cestu zpět.

Brawne Lamia minula zářící Obelisk a zavrávorala v náporu dotírajícího větru. Písek jí rozdíral kůži a píchal do

očí. Na vrcholcích útesů popraskávaly výboje statické elektřiny a přidávaly se svou troškou k děsivému svitu, obklopujícímu Hrobky. Chránila si obličej rukama, mžourala mezi prsty po pěšině a klopýtala dál.

Brawne spatřila zlaté světlo, sytější než ostatní svit, prýštilo mezi rozbitými deskami Křišťálového monolitu a prosakovalo z proměnlivých dun, jež pokrývaly zem v údolí. Někdo byl v Monolitu.

Brawne slíbila, že půjde přímo k Paláci Štíra, udělá, co bude v jejích silách, aby osvobodila Sílena, a pak se vrátí k Sóloví a nebude se odchylovat z cesty. Jenže uvnitř Hrobky zahlédla lidskou siluetu. Kassad byl stále pryč. Sol jí řekl o Konzulové cestě, jenže diplomat se možná za bouře zase vrátil. S otcem Durém se nedalo počítat.

Brawne přišla ke světlu blíže a v rozeklaném vchodu do Monolitu se zastavila.

Prostor uvnitř byl rozlehlý a působivý; sahal téměř sto metrů ke zpola tušenému skleněnému stropu. Zdi byly zevnitř průhledné a v něčem, co vypadalo jako sluneční záře, svítily sytě zlatou a tmavohnědou barvou. Na výjev, který se před ní uprostřed celé plochy otvíral, dopadalo jasné světlo.

Na jakémsi kamenném pohřebním katafalku ležel Fedmahn Kassad. Byl oblečen do černé uniformy Jednotek a velké bledé ruce měl založeny na hrudníku. V nohou mu spočívaly zbraně, které Brawne - vyjma Kassadovy útočné pušky - neznala. Plukovník měl obličej ve smrti vychrtlý, ale o nic víc, než byl vychrtlý zaživa. Tvářil se klidně. Nebylo pochyb, že je mrtvý; klid smrti se nad tím místem vznášel jako kadidlo.

Ale v místnosti byla i další osoba, jejíž silueta se rýsovala v dáli a teď přitáhla Brawninu pozornost.

U oltáře klečela mladá žena - tak něco mezi pětadvaceti a třiceti. Na sobě měla černou kombinézu, ostříhaná byla nakrátko; půvabná s jemnou pletí a velkýma očima. Brawne si vzpomněla na vojákův příběh, který jim vyprávěl za dlouhé cesty do údolí, a připomněla si podrobnosti o Kassadově přízračné milence.

„Moneta,“ zašeptala Brawne.

Mladá žena klečela na jednom koleni a pravou ruku měla nataženu tak, že se dotýkala kamene vedle Kassadova těla. Kolem katafalku se fialové mihotalo ochranné pole, a jakási jiná energie - mohutná vibrace vzduchu - lámala kolem Monety světlo, takže celá scéna byla prozářena oparem a svatozáří.

Mladá žena pozvedla hlavu, zadívala se na Brawne, povstala a kývla.

Brawne vyrazila a myslí se jí už honily otázky, ale časové slapy uvnitř Hrobky byly příliš mocné a srazily ji zpět s pocitem nevolnosti a *déja vu.*

Když Brawne znovu vzhlédla, máry i na nich vystavený Kassad tam zůstaly, Moneta však byla pryč.

Brawne měla nutkání běžet zpátky do Sfingy, najít Sóla, všechno mu říci a počkat tam, dokud neskončí bouřka a nepřijde ráno. Měla ale pocit, že v rachotu a vytí větru stále slyší výkřiky z trnového stromu, skrytého oponou písku.

Vyhrnula si vysoko Hrnec, vyšla do bouřky a vydala se po cestě k Paláci Štíra.

Ve vzduchu plula mohutná skála jako nějaká kreslená kulisa — samý rozeklaný hrot, jako nůž ostrá hrana, absurdně vertikální stěna, šikmá římsa, široký kamenný balkon -a jeden sněhem pokrytý vrchol, velký právě tak, aby se na něj vešla jen jedna osoba, a to výhradně s nohama u sebe.

V prostoru se vinula řeka, půl kliku od hory prošla mno-hovrstevnými ochrannými poli, na nejširší kamenné římse překřížila travnatou bažinu, pak se spustila do stometrové-ho, pomalu plynoucího vodopádu na další terasu a spojila se v umně řízených potůčcích do půltuctů proudů, které stékaly po skalní stěně.

Tribunál se sešel na nejvyšší terase. Sedmnáct Vyvržen-ců - šest mužů, šest žen a pět tvorů neurčitého pohlaví -sedělo v kamenném kruhu, jenž se nacházel uprostřed dalšího, travnatého, obklopeného kameny. V ohnisku obou byl Konzul.

„Jste si vědom," zeptala se Ghenga ze Svobodných, mluvčí volitelných občanů Svobodného klanu Transtaurál-ního Roje, „že my jsme si vědomi vaší zrady?"

„Ano," odpověděl Konzul. Měl na sobě svůj nejlepší tmavomodrý oblek, červený plášť a třírohý diplomatický klobouk.

„Že jsme si vědomi skutečnosti, že jste zavraždil An-dilu ze Svobodných, fliama ze Svobodných, Betze z Jádra a Torrence z Plachtoví? „

„Znal jsem Andilino jméno," pronesl Konzul tiše. „S ostatními jsme se nepředstavili."

„Ale zavraždil jste je? „

„Ano."

„Bez provokace či varování."

„Ano."

„Zavraždil jste je, abyste se zmocnil přístroje, který dopravili na Hyperion? Stroje, o němž jsme vám řekli, že přivodí zhroucení takzvaných časových slapů, otevře Hrobky času a osvobodí z jejich pout Štíra?"

„Ano." Zdálo se, že Konzul hledí na něco nad ramenem Ghengy ze Svobodných - někam velmi, velmi daleko.

„Vysvětlili jsme vám," mluvila dál Ghenga, „že tento přístroj má být použit až poté, co úspěšně vytlačíme lodě Hegemonie. Bezprostředně před naší invazí a okupací. Až bude Štír moci být... kontrolován."

„Ano."

„Přesto jste zavraždil naše lidi, lhal nám a sám přístroj aktivoval, a to o roky dříve."

„Ano." Vedle Konzula stáli Theo Lané a Mého Arundez a tvářili se zachmuřeně.

Ghenga ze Svobodných si založila ruce. Byla to vysoká žena klasického vyvrženeckého typu - holohlavá, hubená, oblečená do nádherných splývavých tmavomodrých šatů, které jako by pohlcovaly světlo. Obličej měla starý, ale téměř bez vrásek, a oči tmavé.

„A přestože se to stalo jen před necelými čtyřmi vašimi standardními roky, myslel jste si, že zapomeneme?"

„Ne." Konzul sklopil zrak, aby se setkal s jejíma očima. „Jen málo kultur zapomíná na zrádce, Ghengo ze Svobodných."

„A přesto jste se vrátil."

Konzul neodpověděl. Theo Lané cítil, jak si s jeho vlast-

ním oficiálním třírohým kloboukem pohrává lehký větřík. Měl pocit, jako by ještě snil. Cesta sem byla naprosto sur-reálná.

Setkali se se třemi Vyvrženci na dlouhé, nízké gondo-le, která klidné plula pod Konzulovou lodí. Tři návštěvníci z Hegemonie se usadili doprostřed lodi, Vyvrženec na zádi vytáhl dlouhou tyč a loď se vydala cestou, po níž připlula, jako by se tok té neuvěřitelné řeky prostě obrátil. Když se přiblížili k vodopádu, kde se proud kolmo zvedal nad povrch jejich asteroidu, Theo vlastně zavřel oči, ale když je po chvíli otevřel, dole bylo pořád *dole,* a řeka se zdála plynout normálně, i když travnatá polokoule toho malého světa visela po jedné straně jako nějaká veliká zakřivená zeď a hvězdy byly vidět dva metry silným závojem vody pod nimi.

Pak prošli ochranným polem, dostali se z atmosféry a spolu s proudem zrychlili. Kolem nich se prostíral ovál ochranného pole - logika a fakt, že nedošlo k jejich okamžité a dramatické smrti vnucovaly, že tam být *musí* — chyběl mu ale obvyklý třpyt a optická struktura, která byla tak uklidňující na lodích templářů, vydaly-li se na jeden ze svých občasných turistických výletů do otevřeného vesmíru. Tady byla jen řeka, loď, lidé a nezměrný prostor.

„Tohle přece nemůžou používat jako způsob transportu mezi jednotkami Roje," promluvil doktor Melio Arundez roztřeseným hlasem. Theo si všiml, že Arundez bílými prsty svírá okraj lodi. Ani Vyvrženec na zádi,

ani dva na přídi nekomunikovali; jen jednou přikývli, když se Konzul zeptal, zda toto je jejich slíbená přeprava.

„Předvádějí se s tou řekou," pronesl Konzul tiše. „Používá se, když Roj stojí, a jen pro ceremoniální účely. Za pohybu Roje ji rozvinuli jen pro efekt."

„Aby na nás udělali dojem nadřazenou technologií?" optal se Theo *sotto voce.*

Konzul přikývl.

Řeka se vinula a točila prostorem, občas se skoro zdvojovala ve velikých, nelogických smyčkách, někdy se svinula do tenké spirály jako lano z vláknitého plastiku, vždy lesklá v hyperionském slunci a mizící v nekonečnu nad nimi.

Čas od času zakryla slunce a objevily se velkolepé barvy; když Theo pohlédl na říční smyčku asi sto metrů nad sebou a spatřil na pozadí slunečního kotouče rybí siluetu, zalapal po dechu.

Ale dno lodi bylo neustále *dole;* řítili se rychlostí, která se musela blížit cislunárním přechodovým hodnotám, po řece, nerušené kameny ani peřejemi. Jak po několika minutách cesty poznamenal Arundez, bylo to, jako byste jeli na kánoi přes okraj nezměrného vodopádu a těšili se na cestu dolů.

Řeka minula tíekolik součástí Roje, které naplňovaly oblohu jako hvězdné atrapy: mohutné kometární farmy, jejichž prašný povrch byl poset tvary polí pod vakuovými kryty; městské planetky s nulovou gravitací, velké nepravidelné oblasti průhledné membrány, které vypadaly jako neuvěřitelně velké améby, naplněné živou flórou a faunou; deset kliků dlouhé pohonné shluky, za staletí srostlé; jejich nejvnitrnější moduly, ekosféry a ekopole vyhlížely jako něco ukradeného z O'Nelilových měst a úsvitu kosmického věku; pohyblivé lesy pokrývaly stovky kilometrů jako obrovská plovoucí chaluhová pole na moři, spojená se svými hnacími shluky a velícími uzly ochrannými poli a spletenými přadeny kořenů a výhonků - kulovité formy stromů, utkané gravitačními větříky, plály jasně zelenou a tmavě oranžovou a stovkou stínů podzimů Staré Země, když je zažehlo slunce; duté asteroidy, dávno opuštěné obyvateli, určené pro automatizovanou výrobu a recyklaci těžkých kovů; každý centimetr jejich skalnatého povrchu byl pokryt narezlými strukturami, komíny a kostry připomínajícími chladícími věžemi, jejichž fúzní ohně jako by patřily Vulkánovým kovárnám; obrovské kulovité doky, jejichž měřítko se dalo odhadnout jen díky bojovým lodím a křižníkům, jež se hemžily po povrchu jako spermie, útočící na vajíčko; a to nejpůsobivější: organismy, které připluly s řekou nebo podél řeky... organismy, které mohly být vyrobeny i zrozeny, nejspíše ale oboje, organismy velkých motýlovitých tvarů, které otevíraly energetická křídla slunci, hmyz, jenž byl vesmírnou lodí či naopak, organismy, jejichž tykadla se při průjezdu lodi otáčela k řece, gondole a jejím pasáže-

rum, mnohofazetové oči jim plály ve světle hvězd a otvory, velikými jako doky pro výsadkové čluny na útočných křiž-nících, vcházely do jejich břich menší okřídlené tvary - lidé.

A nakonec přišla hora - vlastně celá řada hor: některé zpuchřelé stovkou bublin s umělým prostředím, některé vystavené vesmíru a přesto obydlené, některé spojené s jinými třicet kliků dlouhými závěsnými mosty nebo přítoky řek, jiné královsky nádherné ve svém osamění, mnohé ofi-ciózní a prázdné jako zenové zahrady. A pak poslední hora, tyčící se výše než Mons Olympus nebo asquithská Mount Hillary, a předposlední pád řeky k místu setkání. Když se náhle citelnou a strašidelnou rychlostí propadali posledních pár kilometrů, Theo, Konzul i Arundez se sjaledými obličeji tiše a usilovné drželi sedadel. Konečně. Řeka na posledních sto metrech pozbyla energie, aniž by zpomalila, znovu je obklopila atmosféra, a loď plula k zastávce na travnaté louce, kde vestoje čekal klanový tribunál Vyvržen̊ců a v jejich kruhu se s velebnou vážností jako ve Stonehenge tyčily kameny.

„Jestli to bylo proto, aby na mě udělali dojem," zašeptal Theo, když loď přirazila k travnatému břehu, „tak se jim to povedlo."

„Proč jste se vrátil na Roj?" zeptala se Ghenga ze Svobodných. Přecházela sem a tam a v nicotné gravitaci se pohybovala s elegancí, jež je dána jen těm, kteří se v kosmu narodili.

„Požádala mě o to Vrchní administrátorka Gladstono-vá," odpověděl Konzul.

„A vy jste to udělal, i když jste věděl, že propadnete životem?"

Konzul byl příliš gentlemanem a diplomatem, než aby pokrčil rameny, v obličeji se mu ale zračilo jiné vyjádření téže emoce.

„Co Gladstonová chce?" zeptal se jiný Vyvrženec, muž, jehož Ghenga představila jako Minmuna, mluvčího volitelných občanů, dlících na jádře.

Konzul zopakoval pět bodů, které měl od VA předat.

Mluvčí Minmun si založil ruce a pohlédl na Ghengu ze Svobodných.

„Odpovím nyní," prohlásila Ghenga. Pohlédla na Arun-deze a Thea.

„Vy dva budete pozorně poslouchat. To pro případ, že by se muž, jenž přinesl tyto otázky, nevrátil na loď s vámi.“

„Jen chvilku,“ požádal Theo a o krok přistoupil, takže stál přímo před větším Vyvržencem, „než tu dojde k nějakému rozsudku, musíte vzít v úvahu skutečnost, že -“

„Ticho,“ nařídila mluvčí Ghenga ze Svobodných, Thea ale mezitím umlčela ruka, kterou mu položil na rameno Konzul.

„Odpovím na ty otázky nyní,“ zopakovala Ghenga. Daleko nad ní se tiše leskl tucet malých válečných lodí, kterým se v Jednotkách říkalo lancery, a poskakovaly sem a tam v třístovkovém přetížení jako hejno ryb.

„Za prvé,“ pronesla Ghenga, „se Gladstonová ptá, proč útočíme na Síť.“ Odmlčela se, pohlédla na ostatních šestnáct shromážděných Vyvržen ců, a pokračovala: „My neúto-číme. Kromě tohoto Roje, jenž se snaží obsadit Hyperion dříve, než se otevřou Hrobky Času, žádný jiný Roj na Síť neútočí.“

Všichni tři reprezentanti Hegemonie bezděky nakročili. Dokonce i Konzul odhodil masku pobaveného klidu a samým vzrušením se zakoktal.

„Ale to není pravda! Viděli jsme...“

„Viděl jsem tachykomové obrazy z...“

„Brána nebes je zničena! Boží sad spálen!“

„ *Ticho,* „ nařídila Ghenga ze Svobodných. Do ticha řekla: „S Hegemonií bojuje jen tento Roj. Naše sesterské Roje jsou tam, kde je dálkové detektory Sítě prve lokalizovaly... na cestě *od* Sítě, prchají před dalšími provokacemi, jako byl bressijský útok.“

Konzul si promnul tvář jako někdo, kdo se právě probudil: „Ale pak kdo...?“

„Přesně,“ odvětila Ghenga ze Svobodných. „Kdo by byl schopen vyrobit takovou hádanku? A kdo by měl motiv vybít lidstvo po miliardách? „

„Jádro?“ vydechl Konzul.

Hora zvolna rotovala a v tomto okamžiku se otočila do noci. Na skalní terase se zvedl vánek, vzniklý teplotním rozdílem, a zašustil hávem Vyvrženou a rohy Konzulova klobouku. Nad nimi se jako výbuchem rozzářily hvězdy. Velké balvany stonehengeovského kruhu jako by plály jakýmsi vnitřním světlem.

Theo Lané se postavil vedle Konzula s obavou, že by se starý muž mohl zhroutit. „Máme jen vaše slovo,“ obrátil se k mluvčí Vyvrženců. „Nedává to smysl.“

Ghenga ani nemrkla. „Podáme vám důkaz. Přenosové lokátory Prázdnoty-Jež-Spojuje. Obrazy hvězdného pole v reálném čase od našich sesterských Rojů.“

„Prázdnota, jež spojuje?“ přeptal se Arundez. V jeho obvykle klidném hlase se ozývalo vzrušení.

„Které říkáte tachykom.“ Mluvčí Ghenga ze Svobodných přešla k nejbližšímu kameni a přejela po drsném povrchu dlaní, jako by si z jeho vnitřku brala teplo. Nad kamenem zavířila hvězdná pole.

„Co se druhé otázky VA týče,“ pokračovala, „nevíme, kde Jádro sídlí. Prchali jsme před ním a bojovali s ním a hledali je a báli se jej po staletí, ale nikdy jsme ho nenašli. Na tuto otázku nám musíte odpovědět *vy! My* jsme této parazitické entitě, které říkáte Technojádro, vyhlásili válku.“

Konzul jako by podklesl. „Nemáme představu. Vládní úředníci Sítě hledali Jádro už před Hidžrou, ale je stejně přízračné jako Eldorádo. Nenašli jsme žádné skryté světy, žádné mohutné asteroidy, přecpané hardwarem, a ani stopu na světech Sítě.“ Unaveně mávl levačkou. „Pokud víme, Jádro skrýváte *vy* na jednom ze svých Rojů.“

„Neskrýváme,“ odvětil mluvčí Dlících na jádře Minmun.

Konzul nakonec přece jen pokrčil rameny.

„Hidžra spojila Velkým průzkumem tisíce světů. Všechno, co nedosáhlo na desetibodové terrabázové stupnici alespoň devíti celých sedmi desetin stupňů, bylo ignorováno. Jádro může být kdekoliv na trasách těchto raných letů a výprav. Nikdy je nenajdeme... a pokud ano, bude to roky po zničení Sítě. Vy jste byli naší poslední nadějí, že je lokalizujeme. „

Ghenga zavrtěla hlavou. Vysoko nad nimi se vrcholku skály dotkl sluneční paprsek a okraj světla se k nim po ledových polích blížil s téměř děsivou rychlostí. „Za třetí: Gladstonová se ptá, za jakých podmínek bychom přistoupili na zastavení palby. Vyjma tohoto Roje, v tomto systému, nejsme těmi, kdo útočí. Přistoupíme na zastavení palby, jakmile se Hyperion dostane pod naši kontrolu... což se stane zakrátko. Právě jsme dostali informaci, že naše expediční síly právě ovládly hlavní město a jeho vesmírný přístav.“

„Je to kurva možný?“ neudržel se Theo a mimovolně zaťal pěsti.

„Je to kurva možný,“ přisvědčila Ghenga ze Svobodných. „Řekněte Gladstonové, že se nyní připojíme ke

společné válce proti Technojádru.“ Pohlédla na tiché členy tribunálu. „Vzhledem k tomu, že se nacházíme mnoho cestovních let od Sítě a nevěříme vašim Bránám, které kontroluje Jádro, může být jedinou formou naší pomoci odplata za zničení vaší Hegemonie. Budete pomstěni.“

„To uklidní,“ prohlásil Konzul suše.

„Za čtvrté: Gladstonová žádá o setkání. Odpověď zní ano... pokud bude chtít, jak říká, přijít do systému Hyperion. Zachovali jsme Bránu Jednotek právě pro tuto možnost. *My* Branami cestovat nebudeme.“

„Proč ne?“ zeptal se Arundez.

Promluvil třetí Vyvrženec, který nebyl představen, jeden z chlupatého a půvabně imitovaného typu: „Přístroj, který nazýváte Branou, je v rozporu... zneucťuje Prázdnotu, Jež Spojuje.“

„Ach, náboženské důvody,“ Konzul s pochopením pokýval hlavou.

Exoticky pruhovaný a chlupatý Vyvrženec neústupně zavrtěl hlavou. „Ne! Síť je jho na zádech lidstva, dohoda o podřízenosti, jež způsobila vaši stagnaci. My nic z toho nechceme.“

„Za páté,“ pokračovala Ghenga ze Svobodných, „zmínka Gladstonové o výbušném přístroji na principu prutu smrti není nic než nepokryté ultimátum. Jak už jsme ale řekli, míří jím na špatného soupeře. Síly, jež spěchají do

vaší křehké a upadající Sítě, nepatří ke klanům z Dvanácti sesterských Rojů.“

„Máme jen vaše slovo,“ pronesl Konzul. Pohled, který upíral přímo do Ghenžiných očí, mel pevný a vzdorný.

„Nemáte mé slovo,“ odvětila mluvčí Ghenga. „Starší klanu nedávají své slovo otrokům Jádra. Je to ale pravda.“

Když se Konzul napolo obrátil ke Theovi, vypadal zneklidněně. „Musíme o tom okamžitě zpravit Gladstonovou.“ Obrátil se na Ghengu. „Mohou se mí přátelé vrátit na loď, aby předali vaši odpověď, mluvčí?“

Ghenga přikývla a mávla na znamení, aby připravili gondolu.

„Nevrátíme se bez vás,“ řekl Theo Konzulovi a postoupil mezi něj a nejbližší Vyvržence, jako by chtěl postaršího muže chránit vlastním tělem.

„Ale ano,“ odpověděl Konzul a znovu se dotkl Theovy paže. „Vrátíte. Musíte.“

„Má pravdu,“ přidal se Arundez a odtáhl mladého generálního guvernéra dříve, než mohl znovu promluvit. „Ta zpráva je příliš důležitá, než abychom si mohli dovolit risk, že ji nepředáme. Běžte. Já s ním zůstanu.“

Ghenga dala rukou pokyn dvěma mohutnějším, exoticky vyhlížejícím Vyvržencům. „Na loď se vrátíte oba. Konzul zůstane. Tribunál ještě neurčil jeho osud.“

Arundez i Theo se obrátili s pozdviženými pěstmi, ale chlupatí Vyvrženci je popadli a odnesli pryč s ovládanou převahou dospělých, kteří vychovávají malé, ale neposlušné děti.

Konzul pozoroval, jak je umisťují do gondoly, a dusil se touhou zdvihnout ruku a zamávat jim. Loď odplula dvacet metrů po klidném proudu, pak se ztratila z dohledu za křivkou terasy a znovu se objevila, aby stoupala po vodopádu k černému vesmíru. Během pár chvil zmizela ve slunečním jasu. Pomalu se otočil a pohlédl do očí každému z Vyvr-ženců zvlášť.

„Skončeme to,“ pronesl. „Čekal jsem na to dlouho.“

Sol Wintraub seděl mezi velkými tlapami Sflngy a pozoroval tichnoucí bouři, vítr, který z jekotu zvolna slábl do

pošeptávání, stále menší opony písku, které se pak rozestoupily a odhalily hvězdy, a nakonec dlouhou, děsivě klidnou noc. Hrobky plály jasněji než předtím, ale ze zářících dveří Sfingy nic nevyšlo a Sol nemohl vstoupit; tlak oslepujícího světla byl jako tisíce nepoddajných prstů, jež se mu opíraly o hrudník, a Sol ani s největším vypětím síly a v předklonu nedokázal dojít blíže než tři metry od vchodu. Ať už uvnitř stálo nebo se pohybovalo cokoliv, ztrácelo se to v žáru světla.

Když s ním zacloumaly vlny časových slapů, třásly jím a přinutily jej sténat v nárazech *déja vu,* Sol se posadil a držel se kamenných schodů. Celá Sfinga jako by se v zuřivé bouři šířících se a smršťujících antietropických polí houpala a kymácela.

Ráchel.

Sol neodejde, dokud bude sebemenší šance, že by jeho dcera mohla být naživu. Když ležel na chladném kameni a naslouchal ječeni větru, viděl, jak se objevují studené hvězdy, viděl stopy meteoritů a tanec laserových výpadů a protivýpadů orbitální války, věděl, že válka je prohraná, že Síť je ohrožená, že velké říše se hroutí, že osud lidského plémě té noci visí na vážkách... a nezajímalo jej to.

Sóla Weintrauba zajímala jeho dcera.

A dokonce i když tu teď ležel, prochladlý, zubožený větrem a časovými rázy, zbitý únavou a sužován hladem, cítil Sol, jak jej halí jakýsi klid. Dal příšeře svou dceru, ale *ne* proto, že mu to nařídil Bůh, ale jen proto, že se mu dcera zjevila ve snu a řekla mu, že je to tak správně, že je to správná věc, kterou musí učinit, že si to

žádá jejich láska -jeho a Saraina a Rachelina.

Na konci, pomyslel si Sol, *za vší logikou a nadějí, je tím, co tvoří Abrahámovu odpověď Bohu, sen a láska nejdražších.*

Solův komlog už nefungoval. Od okamžiku, kdy předal svého umírajího kojence Štírovi, mohla uplynout jedna hodina nebo také pět. Sol se obrátil na záda, v nárazech časových slapů, v nichž se Sfinga stále houpala jako loďka v oceánu, se přidržoval kamene a hleděl na hvězdy a vesmírný boj.

Oblohou prolétaly jiskry; když je našly lasery, zaplály

jako supernova a pak se zřítily ve sprše roztavených trosek

- nejdříve žhavé bílé, pak červené, nakonec modré a ve tmě pohasínající. Sol si představoval hořící výsadkové kapsle, představoval si oddíly Vyvrženou a námořní pěšáky Hegemonie, jak umírají v jekotu atmosféry a tajícího titanu... *pokoušel se* si to představit... a nevedlo se mu to. Sol zjistil, že vesmírné souboje a přesuny flotil a pády říší jsou za hranicí jeho představivosti, skryty před zřídly jeho soucitu či chápání. Takové věci patří k Thukidydovi a Tacitovi a Katonovi a Wuovi. Sol se setkal se svým senátorem z Bar-nardova světa, několikrát ho vyhledal kvůli své a Saraině prosbě o pomoc při záchraně Ráchel před Merlinovou nemocí, ale nedovedl si představit účast Feldsteinové v měřítku mezihvězdné války - nebo v čemkoliv větším, než je otevření nového zdravotního střediska v hlavním městě Bussardu či potřásání pravicí na srazu univerzity v Crawfordu.

Sol se nikdy nesetkal se současnou VA Hegemonie, ale jako vědec se pásl na jejím vkusném citování tak klasických postav, jako byli Churchill, Lincoln a Alvarez-Temp. Ale nyní, když ležel mezi tlapami velké kamenné stvůry a plakal pro svou dceru, si nedokázal představit, co se děje v mysli té ženy, když přijímá rozhodnutí, která spasí nebo zatratí miliardy, upevní nebo zboří největší říši v historii lidstva.

Solovi to bylo fuk. Chtěl svou dceru. Chtěl Ráchel živou

- bez ohledu na to, že veškerá logika svědčila pro opak.

Ležel mezi kamennými prackami Sfingy na poraženém světě zpustošené říše, vytřel si z očí slzy, aby lépe viděl na hvězdy, a myslel na Yeatsovu báseň „Modlitba pro mou dceru“:

A bouře vyje znova, a skryto zpolem za víčky a pod kolébky baldachýnem mé dítě spí. A není překážek vyjma Řehořova stromu a jedné hory holé na níž může spočinout vítr atlantský, znaven z rozmetávání kupek senných a shazování střech.

Hodinu jsem chodil a za to dítě modlil se

a *slyšel, jak mořský vítr ječí ve věži bělasé*
a pod oblouky mostu, a ječí
v jilmech na břehu říčním;
a vzrušeně já za dne snil
že přišla léta budoucí.
A v šíleném rytmu jsem tančil
v rytmu vražedného moře nevinnosti...

Sol si uvědomil, že všechno, co chce, je přesně totéž: možnost znovu mít starost o všechny budoucí roky, kterých se bojí a děsí každý rodič. Nedovolit, aby jí dětství a dospívání a nemotornou dospělost ukradla a zničila nemoc.

Sol strávil celý život toužením po návratu nenávratných věcí. Vzpomínal na den, kdy přišel k Sarai, která skládala Racheliny batolecí šatičky a rovnala je do skříně, a vzpomněl si na její slzy a vlastní pocit ztráty, který stále měli, který se jim ale ztratil v prostém běhu času. Sol věděl, že jen máloco se může vrátit jinak než ve vzpomínkách - že Sarai je mrtvá a vrátit se nemůže, že Rachelin dětský svět a kamarádi jsou pryč navždy, že dokonce i společnost, kterou opustil jen před pár týdny, se blíží k bodu, za nímž už není návratu.

A když na to myslel a ležel mezi spáry opatřenými prackami Sfingy a vítr slábl a na obloze plály falešné hvězdy, vzpomněl si Sol na úryvek jiné a mnohem zlověstnější Yeatsovy básně:

Jistě je zjevení nablízku.
Jistě je Druhý Příchod nablízku.
Jeho Druhý Příchod! Těžko ta slova vychází,
když obrovský obraz Spiritus Mundi
mi ve výhledu překáží: někde v písku pouště
Obrys s lví hlavou a tělem lidským,
pohled prázdný a nemilosrdný jako slunce,
pomalu rázuje, a všude kolem
se prostírají stíny rozhořčených pouštních ptáků.
Znovu padá tma; ale já už vím,

že dvacet staletí nejtvrdšího spánku

houpající se kolébka otrávila v noční děs, a co za zlou příšeru se to plíží k Betlému, aby se zrodila v hodině, jež nadešla.

Sol nevěděl. Sol znovu zjišťoval, že je mu to jedno. Sol chtěl zpět svou dceru.

Zdálo se, že Válečná rada dosáhla rozhodnutí o svržení bomby.

Meina Gladstonová seděla v čele dlouhého stolu a cítila podivný a nikoliv nepříjemný pocit odloučenosti, který vzniká z hrozivého nedostatku spánku, trvajícího velmi dlouhý čas. Zavřít byť jen na vteřinu oči by znamenalo vklouznout do černého ledu únavy, a tak je nezavírala, ani když ji pálily a když hukot briefingu, rozhovorů a naléhavých debat matněl a mizel, zahalen do tenké tkaniny vyčerpání.

Rada společně pozorovala, jak uhlíky úkolového oddílu 181.2 - útočné skupiny velitele Leea - pohasínají jeden za druhým, dokud se jich z původních čtyřiasedmdesáti k centru přibližujícího se Roje neřítil pouhý tucet. Leeův křižník byl mezi nimi.

Admirál Singh a generál Morpurgo během tohoto tichého ničení, abstraktního a podivně přitažlivého zpodobnění zuřivé a naprosto reálné smrti, dokončili chmurnou bilanci války.

„... Jednotky a Nové bušidó byly určeny pro drobné konflikty, šarvátky, udržování pořádku a obecně skromnější cíle," shrnoval generál Morpurgo. „*S* necelým půlmiliónem mužů a žen ve zbrani by Jednotky nebyly s to čelit jediné armádě některého národního státu Staré Země z doby před tisíciletím. Roj nás může prostě přečíslit, vystřílet naši flotilu a zvítězit díky prosté aritmetice."

Senátor Kolčev se na svém místě na druhé straně stolu zamračil. Lusan byl za brieflngu a při debatě mnohem aktivnější než Gladstonová - otázky na něj směřovaly častěji než na ni - téměř jako by si všichni v místnosti uvědomovali, že středisko moci se posouvá, že se předává pochodeň vůdcovství.

Ještě ne, pomyslela si Gladstonová, poklepala si špičkami prstů po bradě a zaposlouchala se do křížového výslechu, jemuž generála Morpurga podroboval senátor Kolčev.

„... stažení, a obraně klíčových světů ze seznamu druhé vlny - Tau Ceti Centra, přirozeně, ale také nezbytných průmyslových planet typu Malé Renesance, Fuji, Deneb Vier a Lůsu?"

Generál Morpurgo shlédl a zašustil papíry, aby skryl náhlý plamen vzteku v očích. „Senátore, do okamžiku, kdy budou všechny světy ze seznamu druhé vlny dobyty, schází méně než deset standardních dnů. Malá Renesance padne během devadesáti hodin. Říkám, že při současné velikosti, struktuře a technologii, které jsou dostupné Jednotkám, není jisté ani to, zda bychom dokázali udržet jeden jediný svět... řekněme TC^2."

Povstal senátor Kakinuma. „To je nepřijatelné, generále."

Morpurgo vzhlédl. „Souhlasím, senátore. Ale je to pravda."

Prezident Pro Tem Denzel-Hiat-Amin zavrtěl šedivou hlavou, plnou stařeckých skvrn. „To nedává smysl. Copak neexistovaly plány obrany Sítě? „

Ze své židle se ozval admirál Singh. „Nejlepší odhady hrozeb říkaly, že než se vůbec Roj obrátí k útoku, budeme mít minimálně osmnáct měsíců."

Ministr diplomacie Persov si odkašlal: „A... když Vy-vržencům přenecháme těch pětadvacet světů, admirále, za jak dlouho bude moci první nebo druhá vlna napadnout další světy Sítě?"

Singh se nemusel radit s poznámkami ani komlogem. „Podle cíle, pane Persove. Nejbližší svět - Esperance - je devět standardních měsíců od nejbližšího Roje. Nejvzdálenější - systém Domov - je při použití Hawkingova pohonu čtrnáct let daleko."

„To je dost času k přechodu na válečnou ekonomiku," prohlásila senátorka Feldsteinová. Jejímu voličstvu na Bar-nardově světě zbývalo necelých čtrnáct standardních hodin života. Feldsteinová jim slíbila, že až přijde konec, bude s nimi. Její hlas byl pevný a věcný. „To dává smysl. Mi-

nimalizujte ztráty. I když Síť ztratí TC^2 a dva tucty dalších světů, dokáže vyrobit neuvěřitelné množství válečného materiálu... a to i za devět měsíců. Během let, po něž bude Vyvržencům trvat proniknutí hlouběji do Sítě, bychom měli být s to je zničit prostou průmyslovou převahou."

Ministr obrany Imoto zavrtěl hlavou. • „Mezi ztrátami v první a druhé vlně jsou nenahraditelné suroviny. Škody na ekonomice Sítě by byly otřesné."

„A máme na vybranou? „ zeptal se senátor Peters z De-nebu Drei.

Všechny oči se upřely na osobu, která seděla vedle UI rady Albeda.

Jakoby pro podtržení důležitosti toho okamžiku byla na Válečnou radu přizvána další UI osobnost, která měla

představit zbraň, neohrabaně nazývanou „přístroje prutu smrti“. Rada Nansen byl vysoký, mužského pohlaví, opálený, uvolněný, působivý, přesvědčivý, důvěryhodný a prodchnutý ryzím charismatem vůdce, které okamžitě přitahuje a okouzluje.

Meina Gladstonová se předklonila a náhle pocítila k novému radovi odpor. Zdálo se jí, že tuto projekci navrhli UI experti, aby jako reakci vyvolala poslušnost a důvěru, kterou od ostatních u stolu už cítila. A obávala se, že Nanse-novo poselství znamená smrt.

Prut smrti patřil k technologii Sítě už po staletí - navrhlo jej Jádro a jeho použití bylo omezeno na příslušníky Jednotek a několika specializovaných bezpečnostních sil, jako byla ochranka Domu vlády a Pretoriánská garda Gladstonové. Nespaloval, nevybuchoval, nestřílel, netavil, nezpopelrioval. Nevydával žádný zvuk a nevyzařoval viditelné paprsky ani sonické vlny. Prostě svůj cil usmrcoval.

Tedy pokud byl cílem člověk. Dosah prutu smrti byl omezen - maximálně na padesát metrů - ale uvnitř daného poloměru zacílená lidská bytost zemřela, zatímco zvířata a majetek zůstaly nedotčeny. Při autopsiích se prokazovalo narušení nervových synapsí; žádné jiné škody. Pruty smrti způsobovaly jen to, že jejich cíl přestal *být.* Důstojníci Jednotek je po generace nosili jako osobní zbraně krátkého dosahu a symbol svého postavení.

i

Nyní rada Nansen prozradil, že Jádro dokončilo přístroj, jenž užíval principu prutu smrti ve větším měřítku. Váhali s odhalením jeho existence, ale vzhledem k bezprostřednímu a hroznému nebezpečí invaze Vyvrženců...

Dotazy byly rázné a občas cynické, přičemž vojáci byli skeptičtější než politici. Ano, přístroj pracující na principu prutu smrti nás může zbavit Vyvrženců, ale co obyvatelstvo Hegemonie?

Přesuňte je na jeden z labyrintních světů, odpověděl Nansen a zopakoval tak dřívější plán rady Albeda. Pět kilometrů skály je uchrání před jakýmikoliv účinky vln.

Jak daleko se tyto smrtonosné paprsky šíří?

Jejich efekt klesá pod smrtelnou hladinu těsně před dosažením vzdálenosti tří světelných let, odpověděl Nansen klidně a důvěryhodně - poslední námořník při předposledním zhoupnutí lodi. Dost široký rádius, aby zbavil kterýkoliv systém útočících Vyvrženců. Dost malý, aby bylo v bezpečí vše, až na nejbližší hvězdný systém. Dvaadevadesát procent světů Sítě nemá v okolí na pět světelných let žádnou obydlenou planetu.

A co ti, kteří nemohou být evakuováni? dožadoval se Morpurgo.

Rada Nansen se usmál a ukázal otevřené dlaně, jako by chtěl ukázat, že v nich nic neskrývá. Neaktivujte přístroj, dokud *si* vaši představitelé nebudou jisti, že jsou všichni občané Hegemonie evakuováni nebo v krytech, odpověděl. Koneckonců, bude plně pod *vaší* kontrolou.

Feldsteinová, Sabenstorafem, Peters, Persov a mnoho dalších okamžitě propadlo nadšení. Tajná zbraň, která znamená konec všech tajných zbraní. Vyvrženci by mohli být varováni... dala by se zorganizovat malá demonstrace.

Lituji, řekl rada Nansen. Když se usmál, odhalil zuby stejně perlové bílé, jako byly jeho šaty. Žádná demonstrace není možná. Zbraň prostě funguje jako prut smrti, jen v mnohem větší oblasti. Nedojde k žádným hmotným škodám ani výbušným účinkům, žádná měřitelná otřesová vlna nad úrovní neutrin. Jen mrtví nájezdníci.

Abyste to demonstrovali, vysvětlil rada Albedo, musíte ji použít nejméně na jeden Roj.

Vzrušení Válečné rady se nijak nezmenšilo. Výborně, prohlásila mluvčí Velkého sněmu Gibbonsová, vyberte jeden Roj, vyzkoušejte přístroj, pošlete tachykomem výsledky ostatním Rojům a dejte jim k zastavení útoků lhůtu jedné hodiny. My jsme tuhle válku nevyvolali. Raději miliony mrtvých nepřátel než válku, která by si v příštím desetiletí vyžádala desítky miliard.

Hirošima, řekla v tom okamžiku Gladstonová. Byla to její jediná poznámka toho dne a byla vyslovena příliš potichu, než aby ji zaslechl kdokoliv vyjma její poradkyně Sedeptry.

Morpurgo se zeptal: *Víme určitě,* že se smrtící paprsky po uražení vzdálenosti tří světelných let stanou neúčinnými? Vyzkoušeli jste to?

Rada Nansen se usmál. Kdyby odpověděl ano, byly by někde hromady mrtvých lidí. Když řekne ne, spolehlivost zbraně bude vážně zpochybněna. Jsme si jisti, že to bude fungovat. Naše simulace prokázaly naprostou spolehlivost.

UI Kyjevského týmu říkala totéž o první singularitě Brány, pomyslela si Gladstononová. *O té, co zničila Zemi.* Nahlas neřekla nic.

Singh a Morpurgo a Van Zeidt a jejich odborníci přesto zhatili Nansenovy plány, když poukázali na skutečnost, že Maře Infinitus nemůže být evakuováno dost rychle a že jediným světem první vlny, který má

vlastní labyrint, je Ar-maghast, jenž je jeden světelný rok od Pacem a Svobody.

Upřímný, nápomocný úsměv rady Nansena nijak *neochabl.*

„Chcete demonstraci, a jen taje účelná," řekl tiše. „Potřebujete Vyvržencům ukázat, že invaze nebude tolerována, a minimalizovat ztráty na životech. Musíte jen ochránit původní obyvatele Hegemonie." Odmlčel se a založil si na stole ruce. „Co Hyperion?"

Hukot kolem stolu zesílil.

„Ve skutečnosti to není svět Sítě," prohlásila mluvčí Gibbonsová.

„Přesto teď v Síti je, a dosud tam jsou Brány Jednotek!" vykřikl Garion Persov z diplomacie, jenž na tento fakt očividně právě přišel.

i

Přísný výraz generála Morpurga se ani nezachvěl. „Ty tam budou už jen pár hodin. Zatím sféru singularity bráníme, ale kdykoliv může padnout. Většina Hyperionu už v rukou Vyvržen ců je."

„Ale zaměstnanci Hegemonie byli evakuováni?" zeptal se Persov.

Odpověděl Singh: „Všichni, až na generálního guvernéra. V tom zmatku se nedal najít."

„Škoda," prohlásil beze zvláštní přesvědčivosti ministr Persov, „důležité ale je, že zbylá populace je vesměs z Hyperionu, a do tamějšího labyrintu se snadno dostane, že?"

Barbra Dan-Gyddisová z ministerstva ekonomie, jejíž syn byl manažerem plantáže s vláknitým plastikem poblíž Port Romance, řekla: „Během tří hodin? To je nemožné."

Nansen se vztyčil. „To si nemyslím," pronesl. „Můžeme tachykomem varovat představitele samosprávy v hlavním městě, takže evakuace může začít okamžitě. Na Hyperionu jsou vchodů do labyrintu tisícovky."

„Hlavní město Keats je obleženo," zavrčel Morpurgo. „Celá planeta čelí útoku."

Rada Nansen smutně přikývl. „A brzy bude nabodena na meč barbarských Vyvržen ců. Těžká volba, pánové a dámy. Ale přístroj fungovat *bude*. Invaze na Hyperion prostě přestane existovat. To může zachránit miliony přímo na planetě, a dopad na invaze Vyvržen ců kdekoliv jinde bude signifikantní. Víme, že jejich takzvané sesterské Roje spolu komunikují tachykomy. Konec existence prvního Roje, jenž napadl prostor Hyperionu - systém Hyperion - by mohl být dokonale výstražný."

Nansen znovu zavrtěl hlavou a rozhlédl se kolem sebe s výrazem, v němž se zračil téměř otcovský zájem. V tak bolestné upřímnosti nemohla být žádná přetvářka. „Musíte se rozhodnout sami. Je na vás, zda zbraň použijete nebo ji odmítnete. Jádro bolí, má-li dojít ke ztrátě byť jen jednoho lidského života... nebo díky nečinnosti dojde k jeho poškození. Ale v tomto případě, kdy jsou v sázce životy miliard..." Nansen znovu obrátil ruce dlaněmi vzhůru, naposled zavrtěl hlavou a posadil se. Očividně přenechal rozhodnutí lidským mozkům a srdcím.

Kolem stolu sílil hluk. Debata téměř přerostla ve vřavu.

„VA!" zvolal generál Morpurgo.

Gladstonová v náhlém tichu zvedla oči k holografickým displejům, které zářily ve tmě nad jejich hlavami. Roj se valil k mořskému světu Maře Infinitus jako krvavý příval, mířící k malé modré kouli. Zůstávaly jen tři oranžové uhlíky úkolového oddílu 181.2, a právě když na ně Rada tiše hleděla, dva zhasly. Pak i ten poslední.

Gladstonová zašeptala do komlogu: „Komunikace, nějaké nové zprávy od admirála Leea?"

„Na velící středisko nepřišlo nic," ozvala se odpověď. „Jen standardní tachykomová telemetrie během boje. Zdá se, že se do centra Roje nedostali."

Gladstonová a Lee chovali naději, že Vyvržence zajmou, budou s nimi vyjednávat, zjistí identitu svého nepřítele mimo jakoukoliv pochybnost. Teď je mladý muž tak velkých schopností a energie mrtvý - mrtvý na Gladstonové příkaz - a navíc zbytečná ztráta čtyřiasedmdesáti lodí.

„Brány na Maře Infinitus zničeny připravenými plazmovými explozemi," oznámil admirál Singh. „Předsunuté složky Roje právě vstupují do cislunárního obranného peri-metru."

Nikdo nepromluvil. Holografy předváděly záplavu krvavě rudých světel, řinoucích se do systému Maře Infinitus. Pak zamrkal a zhasl poslední oranžový uhlík.

Pár set lodí Vyvržen ců zůstalo na oběžné dráze a nejspíše měnily elegantní plovoucí města a oceánské farmy Maře Infinitus v planoucí trosky, ale větší část krvavé vlny se valila dále z oblasti, jejíž projekci sledovali.

„Systém Asquith za tři standardní hodiny a čtyřicet jednu minutu," ozval se monotónní hlas technika, stojícího poblíž desky s displeji.

Senátor Kolčev povstal. „Pojďme hlasovat o demonstraci zbraně na Hyperionu," řekl ostentativně směrem ke Gladstonové, i když mluvil ke všem shromážděným.

Meina Gladstonová si poklepala na horní ret. „Ne," rozhodla nakonec. „Žádné hlasování. Použijeme ten přístroj. Admirále, připravte bojovou loď, vyzbrojenou tou věcí, k přenosu do prostoru Hyperionu a pak vyšlete varování

na planetu i Vyvržencům. Dejte jim tři hodiny. Ministře Imoto, pošlete na Hyperion kódovanou zprávu, v níž jim sdělíte, že musí... opakuji, musí... okamžitě vyhledat ochranu v labyrintu. Řekněte jim, že vyzkoušíme novou zbraň."

Morpurgo si otřel z obličeje pot. „VA, nemůžeme si dovolit sebemenší riziko, že by přístroj mohl padnout do ne-•přátelských rukou."

Gladstonová se zadívala na radu Nansena a snažila se, aby se jí na obličeji nezračilo nic z toho, co cítila. „Rado, může být tento přístroj nastaven tak, aby byl automaticky odpálen v případě, že by naše loď byla zničena či zajata?"

„Ano, VA."

„Udělejte to. Vysvětlete všechno nezbytné patřičným odborníkům Jednotek." Obrátila se k Sedeptře. „Připravte celosíťové vysílání, které bude zahájeno deset minut před odpálením přístroje. Musím o tom našim lidem říci."

„Je to moudré...?" začala senátorka Feldsteinová.

„Je to nezbytné," odpověděla Gladstonová. Vstala, a osmatřicet lidí v místnosti udělalo po vteřině totéž. „Jdu si na pár minut, zatímco vy budete pracovat, zdřímnout. Chci, aby ten přístroj byl připraven a v systému, a aby byl Hyperion okamžitě varován. Až se za třicet minut vzbudím, chci plány možných eventualit vývoje a priority případného vyjednávání."

Gladstonová se zadívala na skupinu a věděla, že tak či onak přijde většina těch lidí během příštích dvaceti hodin o moc i o úřad. Tak či tak, je to její poslední den ve funkci Vrchní administrátorky.

Meina Gladstonová se usmála. „Rada je rozpuštěna," a přenesla se Branou do svého bytu, aby si zdřímla.

ČTYŘICET TŘI

Leigh Hunt ještě nikdy neviděl nikoho umírat. Poslední den a noc, které strávil s Keatsem - ještě mu v duchu říkal Severn, byl si ale jistý, že umírající muž o *sobě* přemýšlí jako o Johnu Keatsovi - byly nejtěžšími v jeho životě. Během posledního Keatsova dne se chrlení krve dostavovala stále častěji a v přestávkách mezi nimi Hunt slyšel, jak v malém hrudníku a hrdle muže, který zápasil o život, bublá hnis.

Hunt seděl v malém obývacím pokoji na Piazza di Spag-na vedle postele a když se slunce blížilo k zenitu a pak jej překročilo, naslouchal Keatsovu blábolení. Keats měl horečku a házel sebou a ztrácel vědomí, trval ale na tom, aby Hunt poslouchal a všechno zapisoval - a ten mu vyhověl a zuřivě drásal na papír všechno, co umírající kybrid horečně vykřikoval o metasférách, ztraceném božství, odpovědnosti básníků a pomíjivosti bohů, o miltonovské občanské válce v Jádře.

Tehdy sebou Hunt trhl a stiskl Keatsovu ruku. „Kde je Jádro, Sev- Keatsi? Kde *to* je?"

Umírající muž se viditelně zpotil a odvrátil obličej.

„Nedýchejte na mě - je to jako led!"

„Jádro," zopakoval Hunt, zaklonil se a cítil, že nemá daleko k slzám lítosti a bezmoci, „kde je Jádro?"

Keats se usmál a hlava se mu otřásla bolestí. Jeho namáhavé dýchání znělo, jako když z prasklého měchu uniká vzduch. „Jako pavouci v síti," zamumlal, „pavouci v síti. Spřádají... nechávají nás ji spřádat... a pak nás jí omotají a vysají. Jako když pavouci chytají do sítě mouchy."

Hunt přestal zapisovat a zaposlouchal se do toho ne-

smyslného žvatlání pozorněji. Pak pochopil. „Můj Bože," zašeptal. „Oni jsou *v* síti mezi Branami."

Keats se pokusil posadit a s hrozivou silou popadl Hunta za paži. „Řekněte to své šéfce, Hunte. Ať jim ji Gladstonová rozpárá. Rozpárejte ji. Pavouci v síti. Lidský bůh a strojový bůh... musí najít jednotu. Ne mě!" Dopadl do polštářů a bezhlesně se rozplakal. „Ne mě."

Keats něco z dlouhého odpoledne prospal, ačkoliv Kuntovi bylo jasné, že ten stav je bližší smrti než spánku. Umírající básník se probudil i při tom nejtišším zvuku a začal lapat po dechu. Když zapadalo slunce, byl už Keats příliš slabý, než aby cokoli vykašlával, a Hunt mu musel pomáhat naklánět hlavu nad misku, kde mu ústa a krk od krvavého hlenu pomohla vyprázdnit gravitace.

Když Keats několikrát opravdu zadřímal, přešel Hunt k oknu - a jednou i po schodech ke dveřím - a hleděl na náměstí. Naproti schodům, ve stínech na druhé straně Piazza di Spagna, stálo něco velikého a s ostrými hranami.

Večer usnul i Hunt - ve vzpřímeném sedu na tvrdé židli u Keatsova lůžka. S trhnutím se probral ze snu o padání, napřáhl ruku, aby se něčeho zachytil, a zjistil, že Keats je vzhůru a hledí na něj.

„Už jste někdy viděl někoho umírat?" zeptal se Keats mezi namáhavým šípáním.

„Ne." Hunt si pomyslel, že v očích mladého muže je něco podivného, jako by se díval na něj, ale viděl někoho jiného.

„Tak to vás lituji," prohlásil Keats. „Do jakých to nebezpečí a problémů jste se kvůli mně dostal! Nyní musíte

být pevný, protože to už nebude trvat dlouho.“

Hunta nedojala jen neokázalá statečnost těch slov, ale i náhlá změna Keatsova dialektu ze standardní angličtiny Sítě v cosi mnohem staršího - a zajímavějšího.

„Nesmysl,“ pronesl Hunt srdečně a nutil se do nadšení a energie, které necítil. „Do svítání se z toho dostaneme. Jakmile se setmí, prosmýknu se z domu a najdu Bránu.“

Keats zavrtěl hlavou. „Dostane vás Štír. Nedovolí, abyste mi pomohl. Jeho úlohou je dohlédnout, abych unikl sám sobě díky sám sobě.“ Zavřel oči a začal dýchat přerývaněji.

„Nerozumím,“ Leigh Hunt vzal mladíka za ruku. Měl za to, že mluví z horečky, ale protože to byla jedna z mála příležitostí, kdy byl Keats v posledních dvou dnech při vědomí, Hunt se s ním pokoušel komunikovat. „Co tím myslíte, že uniknete sám sobě díky sám sobě?“

Keats se zamžikáním otevřel oči. Měly oříškovou barvu a byly přespříliš zářivé. „Ummon a ostatní se mě pokusili přimět, abych unikl sám sobě tak, že přijmu božství, Hunte. Vnadidlo na bílou velrybu, medová mucholapka na konečnou mouchu. Prchající Empatie měla najít domov ve mně... ve mně, panu Johnu Keatsovi, zvícímu pěti stop... a pak mělo začít usmiřování, víte?“

„Jaké usmiřování? „ Hunt se naklonil blíže a snažil se na něj nedýchat. Zdálo se, že se Keats v ložním prádle a spleti přikrývek scvrkl, ale horko, které z něj vyzařovalo, jako by zaplňovalo celou místnost. Hunt si byl jen okrajově vědom zlaté louče odraženého slunečního světla, jež se pohybovala po stěně těsně pod stropem, ale Keatsovy oči na té stopě dne lpěly.

„Smíření člověka a stroje, Tvůrce a výtvoru,“ odpověděl Keats a rozkašlal se. Záchvat přestal, až když se předklonil a nechal do misky, kterou mu Hunt podal, vytéct hlen. Znovu si lehl, chvíli lapal po dechu, a pak dodal: „Usmíření lidstva a této rasy, kterou se pokusilo vyhladit, Jádra a lidstva, které se Jádro pokusilo zničit, v bolestech se zrodiv-šího Boha Prázdna, Jež Spojuje, a jeho předchůdců, kteří chtěli zničit jej.“

Hunt zavrtěl hlavou a přestal psát. „Já nerozumím. Vy se můžete stát tím... mesiášem... když vstanete ze smrtelné postele?“

Bledý ovál Keatsova obličeje se pohnul sem a tam, což mohlo dost dobře nahrazovat smích. „To bychom mohli všichni, Hunte. Je to lidská bláhovost a největší pýcha. Přijímáme svou bolest. Děláme místo svým dětem. To nám vysloužilo právo stát se Bohem, o němž sníme.“

Hunt si shlédl do klína a zjistil, že má zoufale zaťatou pěst. „Když tohle můžete... můžete se stát touto *mocí*... tak to udělejte. Dostaňte nás odsud!“

Keats znovu zavřel oči. „Nemůžu. Nejsem Ten, kdo při-

i

jde, ale Ten, kdo přijde předtím. Ne pokřtěný, ale křtitel. *Merde*, Hunte, já jsem ateista! Dokonce ani Severn mě o těchto věcech nedokázal přesvědčit, když jsem umíral!“ Keats popadl Hunta za košili se zběsilostí, která staršího z dvojice vyděsila. „Napište tohle!“

A Hunt zašátral po starodávném peru a drsném papíru a zuřivě psal, aby zachytil Keatsův šepot:

Jaká skvělá zpráva v tvé tiché tváři:
Veliké vědění ze mne boha dělá.
Jména, smrti, šedivé legendy, strašné události,
povstání, veličenstva, svrchované hlasy, agónie,
stvoření a ničení, vše najednou
prýští do širých dutin mé mysli,
a zbožšfuje mne, jako kdybych radostné víno
nebo zářivý elixír jedinečný vypil,
a tak se stal nesmrtelným.

Keats prožil ještě tři bolestivé hodiny, během nichž se podobal plavci v moři agónie, který se jen tu a tam vynořuje, aby nabral dech nebo zašeptal nějaký naléhavý nesmysl. Jednou - dlouho po setmění - zatahal Hunta za rukáv a celkem srozumitelně zašeptal: „Až budu mrtvý, Štír vám neublíží, čeká na mé. Možná, že odtud žádná cesta nevede, ale až ji budete hledat, on vám neublíží.“ A pak znovu: právě když se Hunt předkláněl, aby zjistil, zda v básníkových plicích dosud bublá dech, začal Keats mluvit a pokračoval v přestávkách mezi záchvaty, dokud Kuntovi nedal podrobné pokyny ohledně svého pohřbu na římském protestantském hřbitově, poblíž pyramidy Gala Cestia.

„Nesmysl, nesmysl,“ mlel Hunt pořád dokola, jako by odříkával mantru, a tiskl mladíkovu ruku.

„Květiny,“ zašeptal Keats o chvíli později, právě když Hunt rozžehl na sekretáři lampu. Básníkovy rozšířené oči zíraly na strop a měly v sobě dětský pohled, vyjadřující ryzí údiv. Hunt vzhlédl a spatřil vybledlé žluté růže,

namalované na modrých čtvercích stropu. „Květiny... nade mnou," zašeptal Keats mezi pokusy o nádech.

Hunt stál u okna, hleděl do stínu za Španělskými scho-

dy, když tu bolestivé chrčení za ním ustalo a Keats vydechl: „Severně... zvedni mne! Umírám."

Hunt se posadil na postel a zdvihl jej. Z malého, téměř nic nevážícího těla prýštil žár, jako by se celá básníkova hmota přetavila v teplo. „Nebojte se. Buďte pevný. A děkujte Bohu, že to přišlo!" vydechl Keats a pak to hrozné chrčení ustalo. Když básník začal dýchat poněkud klidněji, Hunt mu pomohl uložit se pohodlně.

Pak vyměnil vodu v misce, navlhčil nový hadřík a vrátil se ke Keatsovi. Básník byl mrtvý.

Později, těsně po východu slunce, zdvihl Hunt malé tělo - zabalené do čistého prostěradla z Kuntovy postele - a vyšel do města.

Když se Brawne Lamia dostala na konec údolí, bouře ustala. U Jeskynních hrobek viděla tentýž svit, jaký vyzařovaly ostatní Hrobky, ozýval se tam ale také hrozný zvuk - jako by křičely tisícovky duší - který se lámal a sténal a jako by vycházel ze země. Brawne přidala do kroku.

Když stála před Palácem Štíra, byla obloha jasná. Pojmenování stavby bylo příhodné: polokupole se zvedaly vzhůru a ven jako nestvůřin krunýř, podpěrné prvky se stáčely dovnitř jako čepele, protínající zem údolí, a další opery se vzpínaly jako Štírovy trny. Když jas uvnitř zesílil, zdi zprůhledněly a stavba zářila jako obrovská bludička, jejíž světlo proniká tenkým papírem; horní části plály rudě jako Štírovy oči.

Brawne nabrala dech a dotkla se svého břicha. Byla těhotná - zjistila to už na Lůsu - copak teď nemá povinnosti spíše ke svému nenarozenému synovi nebo dceři než k při-sprostlému starému básníkovi na Štírově stromě? Brawne věděla, že odpověď zní ano, a že je to úplně jedno. Vydechla a přistoupila k Paláci Štíra.

Zvenčí neměl Štírův palác v nejdelším průměru více než dvacet metrů. Když tam Brawne předtím byla s ostatními poutníky, vnímali vnitřek jako jediný otevřený prostor, prázdný až na čepelím podobné vzpěry, které se pod světélkující kupolí křížily. Když Brawne stála ve vchodu teď, byl vnitřek Hrobky větší než celé údolí. Tucet horizontál-

nich řad bílého kamene běžel řada za řadou do dáli, až do vytracena. Na každé vrstvě kamene ležela lidská těla a každé z nich bylo jinak oděno a všechna byla spojena se stejnou, poloorganickou a poloparizitickou přípojkou a kabelem, o němž jí přátelé řekli, že na něj byla napojena i Brawne. Jen tato kovu podobná a přitom průhledná vlákna rudě pulsovala a pravidelně se nadýmala a stahovala, jako by vyměňovala v lebkách spících postav krev.

Brawne odvrávorala ven, protože ji kromě toho pohledu zasáhl i nápor antientropické vlny, když ale stála deset metrů od Paláce, byl vnějšek stejně veliký jako kdykoliv jindy. Netroufala si odhadnout, kolik čtverečních kliků prostoru se do tak skrovné skořápky může vejít. Hrobky Času se otevíraly. Podle všeho, co věděla, mohla tahle existovat zároveň v různých časech. Jasně si však pamatovala, že když se probouzela z vlastního cestování pod přípojkou, viděla, že Štírův strom je s Palácem Štíra spojen trubkami a úponky energie, oku neviditelnými, nyní ale zřejmými.

Znovu vešla do vchodu.

Uvnitř čekal Štír. Jeho obvykle lesklý krunýř se nyní zdál černý, rýsoval se proti světlu, a kolem něj se šířil mra-morovitý lesk.

Brawne cítila, jak se jí v žilách rozlévá adrenalin, cítila puzení obrátit se a utéct, a vstoupila dovnitř.

Vchod za ní téměř zmizel a zůstal zřejmý jen jako matná skvrna, mírně odlišná od uniformní záře, která vycházela ze stěn. Štír se nehýbal. ZpooS$tínu lebky mu plály rudé oči.

Brawne udělala krok. Podpatky na kamenné podlaze nevydaly žádný zvuk. Štír byl deset metrů po její pravici, tam, kde začínaly kamenné katafalky a zdvíhaly se jako nechutné výstavní police až ke stropu. Nedělala si41uze, že by to mohla stihnout ke dveřím, aniž by ji Štír lapiR

Nepohnul se. Ve vzduchu byl cítit ozón a něco odporně nasládlého. Brawne se zády držela při zdi a hledala v řadách těl známý spící obličej. Každým krokem nalevo se vzdalovala od vchodu a nabízela Štírovi možnost, aby jí odřízl ústupovou cestu. Nestvůra stála v oceánu světla jako černá socha.

Kamenné police se táhly na kilometry a kilometry. Vodorovné řady tmavých těl byly přerušovány kamennými schody, z nichž každý byl téměř metr vysoký. Brawne po několika minutách urazila třetinu schodiště, dotkla se nejbližšího těla ve druhé polici a s ulehčením narazila na živou tkáň a zjistila, že se hruď toho muže pravidelně zdvihá a znovu klesá. Nebyl to Martin Silenus.

Brawne pokračovala v cestě vzhůru a zpola očekávala, že mezi živými mrtvými narazí na Paula Durého, Sóla Weintrauba nebo dokonce na sebe samu. Místo toho našla obličej, který znala z plastiky, vytesané do skály. Na

bílém kameni v páté řadě nehybně ležel Smutný král Billy a královské roucho měl popálené a potřísněné skvrnami. Jeho smutný obličej byl - podobně jako u ostatních - svraštěn v jakési vnitřní agónii. Martin Silenus ležel o jednu řadu níž a tři těla dále.

Brawne si k básníkovi přidřepla, pohlédla přes rameno na černou postavičku Štíra, která nehybně stála na konci řad. I Silenus byl podle všeho naživu - v tiché agónii -a připojen k pulsujícímu vláknu, jehož druhý konec vedl za lištou do bílé kamenné zdi.

Brawne přejela po básníkově lebce a ucítila slitinu kosti a plastiku, a zaúpěla strachem. Pak přeběhla prsty po vláknu a v místě, kde se spojovalo s kamenem, nenašla žádný spoj ani otvor. Pod prsty jí tepala tekutina.

„Do prdele," zašeptala Brawne a pak se v náhlé panice ohlédla po Štírovi. Byla si jistá, že k ní uhání a už je na dosah. Temný obrys stál na konci dlouhé místnosti.

Kapsy měla prázdné. Neměla žádnou zbraň ani nástroj. Uvědomila si, že by se měla vrátit ke Sfinze, najít zavazadla, vyhrabat něco na řezání a pak se vrátit a posbírat dost odvahy k opětovnému vstupu.

Brawne věděla, že by už nikdy nedokázala vejít dovnitř.

Klekla si, zhluboka nabrala dech, zdvihla paži a pak švihla malíkovou hranou. Narazila na materiál, který vypadal jako plast, byl ale tvrdší než olovo. Z té jediné rány ji bolela ruka od zápěstí až k rameni.

Podívala se doprava. Štír se vydal k ní. Našlapoval pomalu, jako stařec, který si vyšel na zdravotní procházku.

Brawne vykřikla, poklekla a znovu uhodila pevnou hranou dlaně. Palec měla vytrčený do pravého úhlu. Dlouhá místnost zarezonovala úderem.

Brawne Lamia vyrostla na Lůsu, kde byla gravitace 1,3 g, a i na svou rasu byla atletické postavy. Od devíti let snila o povolání detektiva a pracovala na tom. Částí té přiznávané posedlosti a naprosto nelogické přípravy byl výcvik v bojových uměních. Nyní zavrčela, zdvihla paži a udeřila znovu - s přáním, aby její dlaň byla čepelí sekery, a v mysli si vybavila *obraz* rány, která roztíná cíl, obraz úspěšného protětí vlákna.

Když uhodila znovu, objevil se v tuhém vláknu neznatelný vryp, pak vlákno zapulsovalo jako něco živého a jako by se scvrklo.

Kroky za ní už byly zřetelně slyšet. Brawne se skoro rozhihňala. Štír se dokázal přesunovat bez chůze, přesouvat se odsud tam, aniž by tu vzdálenost doopravdy překonával. Musel mít z děsu svých obětí požitek. Brawne vyděšená nebyla. Měla příliš mnoho práce.

Zdvihla ruku a znovu ji spustila. Snazší by bylo rozbíjet kámen. Znovu praštila malíkovou hranou do vlákna a ucítila, že jí v ruce praskla jakási kůstka. Bolest byla jako nějaký vzdálený zvuk, jako šoupání, které se jí ozývá kdesi za zády.

Došlo ti, pomyslela si, *že když se ti podaří tu věc přerušit, nejspíš ho to zabije ?*

Znovu švihla paží. Kroky se pod schodištěm zastavily.

Brawne supěla námahou. Z čela a tváří jí na hrudník spícího básníka ukapával pot.

Dokonce tě ani nemám **ráda,** pomyslela si o Martinu Silenovi a znovu udeřila. Bylo to, jako by se snažila rozštípnout nohu ocelového slona.

Štír začal vystupovat po schodišti.

Brawne se zpola vztyčila a vložila do rány, která jí téměř vykloubila rameno, zlomila zápěstí a rozdrtila dlaňové kůstky, veškerou váhu svého těla.

A rozsekla vlákno.

Kolem Brawniných nohou se na bílý kámen vylila červená tekutina, příliš málo vazká, než aby mohla být krví. Od-

dělený kabel, který dosud trčel ze zdi, se smrskl a zatřásl jako vzrušené tykadlo, pak schlípl a stáhl se do zdi. Otvor přestal existovat, jakmile vlákno zmizelo z dohledu. Pahýl vlákna, které bylo napojeno na Silenovu neurální přípojku, během pěti vteřin zvadl, uschl a smrštil se jako medúza na suchu. Na básníkovu tvář a ramena vystříkla rudá tekutina, jež zmodrala.

Víčka Martina Sílena se zatřásla a otevřela. Měl oči jako sova.

„Hele," prohodil, „víte, že ten zkurvenej Štír stojí přímo za várna? „

Gladstonová se přenesla do svého apartmá a okamžitě přešla k tachykomové kóji. Cekaly na ni dvě zprávy.

První přišla z prostoru Hyperionu. Když tichý hlas dřívějšího generálního guvernéra Hyperionu, mladého Lanea, podával souhrn průběhu setkání s tribunálem Vyvržených, Gladstonová zamrkala. Když Lané zopakoval odmítavé odpovědi Vyvržených, zvrátila se v koženém křesle a přiložila si k tvářím pěsti. *Nepodnikají invazi.* Lané dokončil přenos krátkým popisem Roje, svým názorem, že Vyvržení mluví pravdu, poznámkou, že o Konzulově osudu není dosud nic známo, a žádostí o další pokyny.

„Odpověď?“ otázal se počítač tachykomu.

„Oznam přijetí zprávy,“ odvětila Gladstonová. „Vyšli -'Zůstaňte na příjmu' v jednorázovém diplomatickém kódu.“

Gladstonová zadala přehrání druhé zprávy.

Na roztřesené plošné projekci se objevil admirál Ajun-ta Lee; tachykomový vysílač jeho lodi očividně pracoval na snížený přísun energie. Gladstonová z periferních datových sloupců poznala, že zpráva byla zašifrována do standardních telemetrických přenosů: technici flotily Jednotek si nakonec nesrovnalostí v kontrolních součtech všimnou, ale to se stane až za hodiny nebo dokonce dny.

Lee měl zakrvácený obličej a pozadí bylo zahaleno kouřem. Gladstonové se z nezřetelného černobílého obrazu zdálo, že mladý muž vysílá z doku kosmických člunů na svém křižníku. Na kovovém stole za ním ležela mrtvola.

„... jednotce Námořní pěchoty se podařilo přistát na jednom z takzvaných lancerů,“ hovořil Lee. „*Mají* posádky - pět mužů na jedné lodi - a *vypadají* jako Vyvrženci, ale podívejte, co se stalo, když jsme se pokusili o pitvu.“ Obraz se změnil a Gladsťonová zjistila, že Lee používá příruční kameru, připojenou k palubnímu tachykomovému vysílači křižníku. Lee zmizel a ona se dívala do bílého, poničeného obličeje Vyvržence. Podle krvácení z uší a očí Gladstonová odhadovala, že ten muž zemřel při explozivní dekompresi.

Objevila se Leeova ruka - identifikovatelná podle admi-rálských prýmků na rukávu - s laserovým skalpelem. Mladý velitel se před započetím vertikálního řezu nijak neobtěžoval s převlékáním.

Pak se ruka se skalpelem stáhla a kamera zaostřila na to, co se dělo s Vyvržencovým tělem. Z hrudníku mrtvoly začaly vystupovat široké prameny kouře, jako by jí laser zapálil šaty. Pak uniforma prohořela a bylo bezprostředně jasné, že mužův hrudník hoří ve stále širších, nepravidelných děrách, a že z těchto děr vyzařuje světlo tak intenzivní, že přenosná kamera musela snížit citlivost na minimum. Mrtvole na několika místech prohořívala i lebka a po světle zůstávaly na tachykomovém obraze i na sítnici VA Gladstonové černé skvrny.

Kamera se stáhla dříve, než plameny tělo strávily, jako by se horko už nedalo snést. Objevil se Leeův obličej. „Vidíte, VA, a totéž se stalo se všemi těly. Nikoho jsme nezajali. Dosud jsme nenašli žádné centrum Roje, jen další válečné lodě, a já si myslím, že -“

Obraz zmizel a sloupce dat oznamovaly, že svazek byl přerušen uprostřed vysílání.

„Odpověď?“

Gladstonová zavrtěla hlavou a opustila kóji. Když byla zase ve své studovně, toužebně se zadívala na pohovku a posadila se za stůl. Věděla, že kdyby zavřela byť jen na vteřinu oči, okamžitě usne. Na její privátní komlogové frekvenci se ozvala Sedeptra. Oznámila jí, že s ní potřebuje naléhavě mluvit generál Morpurgo.

Lusan vstoupil a začal vzrušeně přecházet po místnosti. „Paní premiérko, já chápu vaše důvody pro schválení pou-

žití toho přístroje, založeného na principu prutu smrti, ale musím protestovat.“

„Proč, Arthure?“ zeptala se a poprvé po mnoha týdnech mu tykala.

„Protože ksakru naprosto neznáme výsledek. Je to příliš nebezpečné. A je to... je to nemorální.“

Gladstonová povytáhla obočí. „Ztratit v protahované vyčerpávající válce miliardy občanů by bylo morální, a použít tuhle věc k zabití milionů ne? Je tohle stanovisko Jednotek, Arthure?“

„Je to mé stanovisko, VA.“

Gladstonová pokývala hlavou. „Rozumím a beru na vědomí, Arthure. Ale rozhodnutí bylo učiněno a bude provedeno.“ Viděla, jak se její starý přítel hlásí o slovo, a než mohl otevřít ústa k námitkám, nebo spíše aby nabídl rezignaci, Gladstonová požádala: „Projdeš se se mnou, Arthure?“

Generál Jednotek zrozpačitěl. „Projít se? Proč?“

„Potřebujeme čerstvý vzduch.“ Aniž by čekala na další slova, přešla ke své osobní Bráně, zadala údaje na manuálu a prošla.

Morpurgo prostoupil opaleskující Branou, pohlédl k zemi, z níž mu až po kolena rostla zlatá tráva, rozprostřená až ke vzdálenému obzoru, pak k šafránové obloze, kde se v oválech s rozeklanými okraji převalovala bronzová oblaka. Brána se za ním odhmotnila a její místo bylo vyznačeno jen metr vysokým kontrolním displejem, jediným lidským výtvorem v nekonečnu zlaté trávy a žluté oblohy. „Kde to k čertu jsme?“ dožadoval se.

Gladstonová vytrhla dlouhé stéblo trávy a začala je žvýkat. „Kastrop-Rauxel. Nemá datasféru, přístroje na oběžné dráze, lidské osídlení ani přístroje jakéhokoliv druhu.“

Morpurgo si odfrkl. „Nejspíš není o nic bezpečnější před kontrolou Jádra než místo, kam nás vodil Byron Lamia, Meino.“

„Nejspíš ne," připustila Gladstonová. „Poslouchej, Arthure. „ Aktivovala komlogovou nahrávku obou tachykomo-vých zpráv, které právě vyslechla.

Pád Hyperionu

513

Když skončily a Leeův obličej zmizel, Morpurgo se začal procházet ve vysoké trávě.

„No?" zeptala se Gladstonová; měla co dělat, aby se udržela v bdělém stavu.

„Takže těla Vyvrženců podlehla autodestrukci naprosto stejně, jak to známe u kybridů," prohlásil. „No a co? Myslíš, že to Senát nebo Velký sněm přijme jako důkaz, že za invazí stojí Jádro?"

Gladstonová si povzdechla. Tráva se zdála měkká a jako by ji zvala ke spočinutí. Představila si, že tam leží a hrouží se do spánku, z nějž se už nikdy nevynoří. „Nám to jako důkaz stačí. Naší skupině." To Gladstonová ani nemusela dodávat. Už od doby jejích prvních dnů v Senátu je navzájem spojovala jistá podezření, co se Jádra týče, spojovala je naděje v opravdovou svobodu bez nadvlády UI. Tehdy je vedl senátor Byron Lamia... to už je dávno.

Morpurgo pozoroval, jak zlatou step čeří vítr. Uvnitř bronzových oblaků poblíž obzoru si pohrával zvláštní typ kulového blesku. „Takže co? Vědět to je k ničemu, když nevíme, kam udeřit."

„Máme tři hodiny."

Morpurgo pohlédl na svůj komlog. „Dvě hodiny a čtyřicet dvě minuty. Sotva čas na zázraky, Meino."

Gladstonová se neusmála. „Sotva čas na něco jiného, Arthure."

Dotkla se displeje a Brána se se zabzučením zhmotnila.

„Co můžeme dělat?" zeptal se Morpurgo. „UI Jádra právě teď poučují naše techniky o tom přístroji. Bojová loď bude během hodiny připravena."

„Odpálíme ji tam, kde nikomu neublíží," odpověděla Gladstonová.

Generál přestal přecházet sem a tam a zíral na ni. „A kde to k čertu je? Ten sráč Nansen řekl, že přístroj má letální poloměr nejméně tři světelné roky, ale můžeme mu věřit? Spustíme jeden přístroj... poblíž Hyperionu nebo někde jinde... a možná zničíme lidské životy naprosto všude."

„Mám nápad, ale chci se na něj vyspat," odvětila Gladstonová.

„ *Vyspat se* na něj?" zabručel generál Morpurgo.

514

Dan Simmons

Pád Hyperionu

515

„Nakrátko si zdřímnu, Arthure," zaprosila Gladstonová. „A tobě bych navrhovala totéž." Prošla branou.

Morpurgo si zamumlal něco sprostého, upravil si čepici a prošel Branou s hlavou vzpřímenou, rovnými zády a pohledem upřeným před sebe: voják, pochodující na vlastní popravu.

Na nejvyšší terase hory, jež plula vesmírem asi deset světelných minut od Hyperionu, seděli Konzul a sedmnáct Vyvržen ců na kamenech, uskupených do kruhu uvnitř širšího kruhu větších balvanů, a rozhodovali, zda bude Konzul žít.

„Na Bressii zemřela vaše manželka i s dítětem," konstatovala Ghenga ze Svobodných. „Během války mezi oním světem a klanem Mosemanů."

„Ano," odpověděl Konzul. „Hegemonie si myslela, že se útoku účastní celý Roj. Nijak jsem se nesnažil vyvést je z omylu."

„Ale vaše žena a dítě byli zabiti."

Konzul se zadíval za kamenný kruh k vrcholku, který se už dostával do oblasti noci. „No a co? Nežádám od tohoto tribunálu žádnou milost. Nestojím o žádné polehčující okolnosti. *Zabil* jsem vaši Andilu ze Svobodných a tři techniky. Zabil jsem je po zralé úvaze a se záští. Zabil jsem je jen proto, abych mohl spustit váš stroj na otevření Hrobek Času. S mou ženou a dítětem to nemá co dělat!"

Vousatý Vyvrženec, kterého Konzulovi představili jako mluvčího Strážců slupky Amniona, vstoupil do vnitřního kruhu. „Ten přístroj nefungoval. Nebyl k ničemu."

Konzul se otočil, otevřel ústa a beze slova je zase zavřel.

„Zkouška," vysvětlila Ghenga ze Svobodných.

Konzul téměř neslyšně hlesl: „Ale Hrobky... se otevřely."

„Věděli jsme, kdy se otevřou," objasnil Minmun z Dlí-cích na jádře. „Znali jsme poločas rozpadu antientropických polí. Přístroj představoval jen zkoušku."

„Zkoušku," zopakoval Konzul. „Zabil jsem čtyři lidi pro nic. Na zkoušku."

„Vaše manželka a dítě zemřely rukou Vyvržen ců," prohlásila Ghenga ze Svobodných. „Hegemonie zprznila váš

l

svět Maui-Dohodu. Vaše činy byly díky tomu v jistých dimenzích předvídatelné. Gladstonová s tím počítala.

My také. Museli jsme si ty dimenze ověřit.“

Konzul vstal, udělal tři kroky a otočil se ke všem zády. „Zbytečnost.“

„Co to má znamenat?“ zeptala se Ghenga ze Svobodných. Holá lebka vysoké ženy se leskla ve světle hvězd a odrazu slunce, vrhaném kometami farmou, která právě prolétala kolem.

Konzul se tiše rozesmál. „Všechno zbytečně. Samé podvody. Nic není doopravdy. Zbytečnost.“

Povstal mluvčí Dlících na jádře Minmun a upravil si šaty. „Tento tribunál dospěl k rozsudku,“ prohlásil. Ostatních šestnáct Vyvržených přikývlo.

Konzul se obrátil. V unaveném obličeji se mu zračila jakási dychtivost. „Tak to udělejte. Už to proboha skončete.“

Mluvčí Ghenga ze Svobodných vstala a zadívala se Konzulovi do očí. „Jste odsouzen žít. Jste odsouzen napravit něco ze škod, které jste způsobil.“

Konzul zavrávoral, jako by jej někdo udeřil do tváře.

„Ne. To nemůžete... musíte...“

„Jste odsouzen vstoupit do věku chaosu, jenž nadchází,“ pronesl mluvčí Strážců slupky Amnion. „Odsouzen pomoci nám nalézt spojení mezi oddělenými rodinami lidstva.“

Konzul zdvihl ruce, jako by se pokoušel chránit před údery. „Já nemohu... nechci... vinen...“

Ghenga ze Svobodných přistoupila ke Konzulovi, popadla ho za předek slavnostního fraku a neobřadně jím zatřásla. „Jste vinen. A právě proto musíte pomoci uspořádat chaos, jenž přijde. Pomohl jste osvobodit Stírá. Nyní se musíte vrátit a dohlédnout, aby byl znovu chycen. A pak musí začít dlouhé usmiřování.“

Konzul byl propuštěn, ale ramena se mu ještě třásla. V tom okamžiku se skála otočila na slunce a v Konzulových očích se zaleskly slzy. „Ne,“ zašeptal.

Ghenga ze Svobodných uhladila pomačkaný frak a přejela dlouhými prsty po diplomatových ramenou. „Máme své proroky. V znovuosídlení Galaxie se k nám připojí templáři. Ti, kdo žili ve lži, zvané Hegemonie, se pomalu pozdvihnou

z ruin svých světů, závislých na Jádře, a připojí se k nám a opravdovému zkoumání.“

Nezdálo se, že by Konzul slyšel. Příkře se obrátil. „Jádro vás zničí,“ prohlásil, aniž by se na kohokoli v podíval. „Právě tak, jako zničilo Hegemonii.“

„Zapomínáte, že vaše domovská planeta byla založena jako slavnostní dohoda života?“ zeptal se Minmun z Blicích na jádře.

Konzul se obrátil k Vyvrženci.

„Taková dohoda vládne v našich životech a činech,“ řekl Minmun. „Nejen zachovat několik málo druhů ze Staré Země, ale nalézt jednotu v různosti. Rozšířit sémě lidství na všechny světy, do různých prostředí, a zacházet s růzností životů, které kdekoliv najdeme, jako se svátostí.“

Obličej Ghengy ze Svobodných zářil na slunci.

„Jádro nabízí jednotu v bezděčné podřízenosti,“ řekla tiše. „Bezpečnost ve stagnaci. Kde je vývoj v lidském myšlení, kultuře a činech, počínaje Hidžrou?“

„Terraformován do zvetšelých klonů Staré Země,“ odpověděl Minmun z Dlících na jádře. „Náš nový vek lidského šíření nebude terraformovat nic. Budeme hýřit ve strádání a vítat jinakost. Nebudeme si přizpůsobovat universum... přizpůsobovat se budeme my.“

Mluvčí Amnionu Hullcar ukázal ke hvězdám. „Pokud lidstvo tuto zkoušku přežije, naše budoucnost bude ležet jak v temných vzdálenostech *mezi*, tak na světech, ozářených sluncem.“

Konzul vydechl. „Mám na Hyperionu přátele. Smím se vrátit, abych jim pomohl?“

„Smíte,“ odpověděla Ghenga ze Svobodných.

„A utkat se se Štírem?“ zeptal se Konzul.

„Tak,“ kývl Minmun z Dlících na jádře.

„A přežít tento věk chaosu?“ zeptal se Konzul.

„To musíte,“ pousmál se Amnion ze Strážců slupky.

Konzul znovu vydechl a poodešel s ostatními stranou. Nad nimi se snášel ke stonehengskému kruhu velký motýl s křídly ze solárních buněk a s lesklou kůží, neprostupnou pro vakuum i radiaci, a otevíral Konzulovi své břicho.

V ošetřovně Domu vlády na Tau Ceti Centru spal otec Paul Duře mělkým a léky navozeným spánkem a zdálo se mu o plamenech a zániku světů.

Vyjma krátké návštěvy VA Gladstonové a ještě kratší návštěvy biskupa Eduarda byl Duře celý den sám. Celý den se propadal a vynořoval z bolestí prosyceného oparu. Lékaři žádali o dalších dvanáct hodin, než se bude

pacient moci pohnout, a kolegium kardinálů na Pacem souhlasilo, protože si přálo, aby byl pacient na obřad připraven a cítil se dobře - na obřad, při němž se jezuitský kněz Paul Duře z Villefranche-sur-Saóne stane papežem Teilhardem L, 487. biskupem římským, přímým následníkem apoštola Petra.

Jezuita se uzdravoval a jeho tkáně se obnovovaly pod řízením milionů RNA-direktorů. Jeho nervy díky zázračné moderní medicíně regenerovaly podobně - i když ne až tak zázračné, pomyslel si Duře, když mne div nenechala umřít samým svrběním. Kněz ležel na posteli a přemýšlel o Hyperionu a Štírovi a svém dlouhém životě a zmatených vztazích v božím vesmíru. Konečně usnul a zdálo se mu o hořícím Božím sadu, a o templáři, Pravém hlasu Stromu světa, který jej v poslední chvíli protlačil Branou, a o své matce a ženě jménem Semfa, která byla už mrtvá, ale předtím pracovala na plantážích Perecebo v zemi vláknitého plastiku na východ od Port Romance na Hyperionu.

A v těchto snech, které byly především smutné, si Duře náhle uvědomil další přítomnost: ne další sen, ale dalšího *snícího.*

Duře s někým putoval. Bylo chladno a obloha byla nádherně modrá. Právě prošli zatáčkou cesty a spatřili před sebou jezero. Břehy lemovaly překrásné stromy, vzadu se tyčily hory a daleko ve vodě jako by plul jeden jediný ostrov.

„Jezero Windermere," řekl Durého společník.

Jezuita se pomalu otočil. Srdce mu bušilo úzkostným očekáváním. Ať už očekával cokoliv, pohled na jeho druha hrůzu nevzbuzoval.

Vedle Durého šel malý mužík. Měl na sobě staromód-ní kabát s koženými knoflíky, široký kožený opasek, pevné boty, starou kožešinovou čapku, ošuntělý batoh, podivně

střižené a hojně záplatované kalhoty, přes jedno rameno přehozený pléd a v pravici pevnou vycházkovou hůl. Duře se zastavil a ten druhý také; zdálo se, že mu zastávka přišla vhod.

„Vřesoviště Furness a Cumberlandské hory," mladík mávl holí za jezero.

Duře spatřil, jak se zpod té podivné čepice vinou kaštanové kadeře, všiml si velkých oříškových očí a drobné mužíkovy postavy a věděl, že sní, dokonce i když si myslel: *Já nesním!*

„Kdo..." začal Duře a tu se mu rozbušilo srdce a něco se v něm vzedmulo.

„John," představil se jeho společník, a tichá mírnost toho hlasu zahnala některé z Durého strachů. „Myslím, že dnes v noci budeme moci na Bowness zůstat. Brown říkal, že u jezera je úžasná hospoda."

Duře přikývl. Naprosto neměl představu, o čem ten muž mluví.

Malý mladík se předklonil a jemně, ale naléhavě stiskl Durého předloktí. „Bude tam ten, který přijde po mně," prohlásil John. „Ani alfa, ani omega, ale náš průvodce po další cestě."

Duře hloupě přikývl. Jezero zčeřil větřík a přinesl z hor svěží vůni vegetace.

„Ten, který se narodí daleko," pokračoval John. „Mnohem dále, než si naše rasa dokázala po staletí představit. Vaše úloha teď bude stejná, jako byla moje - připravit cestu. Nedožijete se dne, kdy ta osoba bude vyučovat, ale váš následník ano."

„Ano," odvětil Paul Duře a zjistil, že nemá v ústech ani slinu.

Mladý muž smekl čapku, zastrčil ji za opasek a zastavil se, aby zvedl oblázek. Mrštil jím daleko do jezera.

„Zatraceně, chtěl jsem hodit žabičku." Pohlédl na Durého. „Musíte opustit špitál a okamžité odejít na Pacem. Rozumíte? „

Duře zamrkal. Nezdálo se, že by ten příkaz patřil do snu. „Proč?"

„To je jedno," odvětil John. „Prostě to *udělejte.* Na

nic nečekejte. Pokud neodejdete okamžitě, už nebudete mít možnost."

Duře se zmateně otočil, jako by se mohl vrátit pěšky do své nemocniční postele. Pohlédl přes rameno na malého, hubeného mladíka, stojícího na kamenitém břehu. „A co vy?"

John zdvihl další kámen, mrštil jím a zavrtěl hlavou, protože oblázek před potopením pod zrcadlovitou hladinu poskočil jen jednou. „Jsem tu šťastný," řekl spíš pro sebe než k Durému. „Já *skutečně* byl na tomto výletě šťastný." Pak jako by se vytrhl ze snění. Usmál se na Durého. „Běžte. Pohněte prdelí, Vaše Svatosti."

Šokovaný, pobavený, podrážděný Duře otevřel ústa k ostré odpovědi a zjistil, že leží na posteli ve špitále Domu vlády. Lékaři ztlumili světla, aby mohl spát. Na kůži mu lpěla čidla monitorů.

Duře tam chvíli ležel, trpěl svedením a nepohodlím z třetího stupně uzdravování a přemýšlel o snu. Myslel na to, že byl-li to *jen* sen, mohl by se na těch pár hodin do příchodu monsignora - *biskupa* Eduarda a ostatních, kteří jej odvezou zpět, znovu pohroužit do spánku. Duře zavřel oči a vzpomněl si na svalnatý, ale jemný obličej,

oříškové oči, archaický dialekt.

Otec Paul Duře z Tovaryšstva Ježíšova se posadil, opatrně slezl z postele, zjistil, že šaty jsou pryč a nemá nic než papírové nemocniční pyžamo, ovinul kolem sebe prostěradlo a vybelhal se naboso ven dříve, než mohli lékaři zareagovat na špiclovské senzory.

Na konci sálu byla Brána, vyhrazená nemocničnímu personálu. Pokud ho domů nedopraví tahle, zkusí jinou.

Leigh Hunt vynesl Keatsovo tělo ze stínů budovy na sluncem ozářenou Piazza di Spagna a měl za to, že tam na něj bude čekat Štír. Místo něj tam ale stál kůň. Hunt nebyl na koně odborník, protože ten druh byl v jeho čase vyhynulý, ale zdálo se, zeje to týž, který je přivezl do Říma. Identifikaci pomohlo, že zvíře bylo zapraženo do téže malé bryčky - Keats jí říkal *vettura* - kterou jeli předtím.

Hunt položil tělo na sedadlo vozíku, opatrně je omotal

látkou a s rukou na rubaši šel vedle pomalu jedoucí bryčky. Keats ve své poslední hodině žádal, aby byl pohřben na protestantském hřbitově poblíž Zlaté zdi a pyramidy Gaia Cestia. Hunt si matně vzpomínal, že Zlatou zdí během své bizarní cesty sem projeli, nedokázal by ji ale znovu najít, i kdyby na tom závisel jeho život - nebo Keatsův pohřeb. Ale zdálo se, že kůň cestu zná.

Hunt se plahočil po straně zvolna jedoucího Vozíku a uvědomoval si krásné jarní ráno, svěží vzduch a mdlý pach hnijící organické hmoty. Copak se Keatsovo tělo už rozkládá? Hunt o detailech smrti věděl jen málo; nestál o to, aby se naučil více. Plácl zvíře po zadku, protože je chtěl popohnat, ale kůň se zastavil, pomalu se otočil, obdařil Hunta vyčítavým pohledem a nevzrušeně pokračoval v chůzi.

Kuntem trhl spíše téměř podprahový záblesk světla v koutku oka než nějaký zvuk, ale když se rychle otočil, Štír tam byl - deset nebo patnáct metrů za ním udržoval velebným, ale jaksi komickým pochodem tempo koně. S každým krokem vytrčoval kolenní čepele a ostny. Na krunýři, ocelových zubech i čepelích se mu lesklo sluneční světlo.

Prvním Kuntovým popudem bylo nechat bryčku bryč-kou a utéci, potlačil jej ale pocit povinnosti a niternější pocit ztracenosti. Kam by mohl běžet jinam než zpět na Piazza di Spagna? - a jedinou cestu mu zatarasil Štír.

Hunt přijal příšeru jako dalšího truchlícího pozůstalého tohoto šíleného procesí, otočil se k ní zády a pokračoval v chůzi podle vozíku. Jednou rukou pevně svíral přítele za kotník, zahalený rubášem.

A během chůze pátral po jakékoliv známce Brány, po nějaké stopě technologie, pocházející z doby po devatenáctém století, nebo po jiné lidské bytosti. Nic z toho nenašel. Iluze, že jde v téměř jarním únorovém počasí opuštěným Římem roku 1821, byla dokonalá. Kůň vystoupil na kopec vedle Španělských schodů, několikrát v širokých třídách a úzkých uličkách zahnul a prošel kolem siluety křivolaké a rozdrolené zříceniny, v níž Hunt poznal Koloseum.

Když kůň a bryčka zastavili, vymanil se Hunt ze zasnění a rozhlédl se. Byli za přerostlými hromadami kamenů, jež se Hunt rozhodl považovat za Zlatou zeď, a skutečně viděl

nízkou pyramidu, ale protestantský hřbitov - byl-li to on

- vypadal více jako pastvina než jako hřbitov. Ve stínu cypřišů se pásly ovce, v hustém, proteplujícím se vzduchu bázlivě klmkaly jejich zvonky, a všude rostla tráva nejméně do výšky kolen. Hunt spatřil tu a tam pár roztroušených náhrobků, zpola skrytých v trávě, a zamrkal; pak si všiml čerstvě vykopaného hrobu.

Štír zůstal o deset metrů pozadu mezi šumícími větvemi cypřišů, ale Hunt viděl, že rudé oči upírá ke hrobu.

Hunt stál u koně a usilovně žvýkal stéblo trávy; pak se vydal k rovu. Neležela tam žádná rakev. Díra byla kolem pěti stop hluboká a hromada hlíny za ní byla cítit obrácenou prstí a chladnou zeminou. Byla tam zapíchnutá lopata s dlouhou násadou, jako by hrobníci právě odešli. V čele hrobu stála kamenná deska, nic na ní ale nebylo napsáno

- prázdný náhrobek. Hunt na náhrobku spatřil třpyt oceli a pospíšil si k němu, aby našel první moderní nástroj od svého únosu na Starou Zem: leželo tam malé laserové pero

- typ, který používali stavební dělníci a umělci k popisování nejtvrdších slitin.

Hunt se obrátil, držel pero a cítil se ozbrojen, i když myšlenka, že by ten úzký paprsek zastavil Štíra, se zdála směšná. Zasunul pero do kapsy košile a dal se do ukládání Johna Keatse k poslednímu odpočinku.

O pár minut později Hunt stál u hromady hlíny, v ruce měl lopatu, hleděl do hrobu na malý, do prostěradla zavinutý uzlíček, a pokoušel se vymyslet něco, co by řekl. Hunt mnohokrát při podobných státnických příležitostech mluvil, napsal dokonce několik smutečních řečí pro Gladstono-vou a slova pro něj nikdy nepředstavovala problém. Ale teď jej nic nenapadalo. Jediným publikem byl tichý Štír, dosud stojící vzadu ve stínu cypřišů, a ovce s cinkajícími zvonky, znervóznělé přítomnosti nestvůry; pobíhaly a blížily se k hrobu jako váhaví smuteční hosté.

Hunt si pomyslel, že by možná byla vhodná nějaká původní Keatsova poezie, jenže byl politikem - ne

mužem, kterému bylo dáno číst nebo si pamatovat starodávné verše. Příliš pozdě si vzpomněl, že si zapsal úryvek veršů, jež mu přítel včera diktoval. Zápisník ležel na sekretáři v by-

j

522

Dan Simmons

tě na Piazza di Spagna. Bylo to něco o tom, jak se stát božským jako bůh, o vědomostech o příliš mnoha věcech, uhánějících... nebo takový nějaký nesmysl. Hunt měl vynikající paměť, ale nedokázal si vzpomenout ani na první verš toho archaického mišmaše.

Nakonec se Hunt spokojil s chvílí ticha, sklonil hlavu a zavřel oči a jen občas pohlédl na Štíra, který se stále držel zpátky. Pak naházel hlínu do díry. Trvalo to déle, než si představoval. Když hlínu udusal, byl povrch mírně propadlý, jako by hmota těla nedokázala ani navršit val. O Kuntovo koleno se otřela ovce, která se chtěla pást na vysoké trávě, sedmikráskách a fialkách, které kolem rovu rostly.

Hunt si snad nepamatoval poezii toho muže, nedělalo mu ale problémy pamatovat si nápis, který chtěl Keats mít na náhrobku. Cvakl perem, vyzkoušel je vyrytím třímetrové brázdy v trávě a hlíně, a pak musel zadupávat ohýnek, který tím zapálil. Nápis Hunta při prvním vyslechnutí trápil -trápila jej osamělost a hořkost, slyšitelná za Keatsovým šípáním a lapáním po dechu. Hunt si ale nemyslel, že by teď na jeho souhlasu záleželo. Nyní to prostě musel vepsat do kamene, odejít z tohoto místa, pokusit se najít cestu domů a vyhnout se přitom Štírovi.

Pero zajíždělo do kamene dost snadno a Hunt si to musel nejdříve vyzkoušet na odvrácené straně náhrobku. Pak našel správnou hloubku a získal jistou zručnost. Když byl o dvacet minut později hotov, vyhlížel výsledek přesto kostrbatě a neuměle.

Nejdříve tam byla krutá kresba, o niž Keats žádal - ukázal pobočníkovi několik hrubých skic, namalovaných roztřesenou rukou na bláznovskou čepici - řecká lyra se čtyřmi z osmi strun přetrženými. Hunt nebyl se svou kresbou spokojen - ještě méně než čtenářem poezie byl umělcem - ale ten, kdo věděl, co to řecká lyra *byla*, by ji asi poznal. Pak přišel sám nápis, přesně takový, jak jej Keats nadiktoval:

ZDE LEŽÍ TEN
JEHOŽ JMÉNO
BYLO NAPSÁNO NA VODU

Pád Hyperionu

523

A pak už nic. Žádná data narození a úmrtí, dokonce ani básníkovo jméno. Hunt couvl, prohlédl si své dílo, zavrtěl hlavou, zajistil pero (ale nechal si je v ruce) a vydal se do města. Kolem nestvůry pod cypřiši opsal široký oblouk.

Když prošel Zlatou zdí, zastavil se a ohlédl. Kůň, který byl stále zapražen do bryčky, zvolna sestoupil po dlouhém svahu a žmoulal sladší trávu u malého potůčku. Ovce se hemžily kolem, přežvykovaly květiny a zanechávaly ve vlhké hlíně hrobu stopy kopyt. Štír zůstával, kde byl předtím, pod loubím cypřišů skoro neviditelný. Hunt si byl téměř jist, že nestvůra dosud zírá na hrob.

Pozdě odpoledne Hunt našel Bránu, matný čtyřúhelník modře chvějivé barvy uprostřed rozpadajícího se Kolosea. Nebyl tam žádný displej ani klávesnice. Brána tam visela jako opaleskující, ale otevřené dveře.

Nebyly ale otevřené pro Hunta.

Pokusil se projít snad padesátkrát, ale povrch Brány byl pevný a odolný jako kámen. Zkusmo se jej dotýkal špičkami prstů, s důvěrou vstupoval dovnitř a odrážel se zpět, vrhal se na modrý čtyřúhelník, vrhal do něj kameny a sledoval, jak odskakují, zkoušel to z obou stran a dokonce i z boků, a skončil opětovnými skoky na tu neužitečnou věc, dokud neměl z ramen a paží jednu velkou modřinu.

Byla to Brána. Ale nepustila jej skrz. Hunt prohledal zbytek Kolosea, dokonce i podzemní chodby, vlhké a plné netopýřího guána, ale žádnou další Bránu nenašel. Hledal celé odpoledne, prolezl baziliku i katedrálu, domy i chýše, velké činžáky i úzké aleje. Vrátil se na Piazza di Spagna, v prvním patře snědl nechutné jídlo, strčil do kapsy poznámkový blok a všechno ostatní, co měl v horních pokojích za zajímavé, a pak odešel navždy, aby našel Bránu.

Ta v Koloseu byla jediná, kterou našel. Za západu slunce do ní zatínal prsty, až byly celé od krve. Vypadala dobře, bzučela dobře, byla *cítit* dobře, ale nepustila ho skrz.

Vyšel měsíc - ne Měsíc Staré Země, soudě dle prachových bouří a oblak, která byla vidět nad jeho povrchem -a nyní se vznášel nad temnou křivkou zdi Kolosea. Hunt

524

Dan Simmons

seděl uprostřed kamenité arény a mračil se na modrý svit Brány. Odněkud zpoza něj se ozval zuřivý tlukot holubích křídel a zachrastění kamínku na dlaždici.

Hunt namáhavě vstal, vyštrachal z kapsy laserové pero a zůstal stát s rozkročenýma nohama a vyčkávavě a napjatě hleděl do stínů spletitého Kolosea. Nikde nic.

Náhle se za ním ozval zvuk. Vylekaně se otočil a div nepřejel tenkým laserovým paprskem povrch Brány. Objevila se tam paže. Pak noha. Pak celá postava. Pak druhá.

Koloseem zněly Kuntovy výkřiky.

Meina Gladstonová věděla, že při únavě, kterou cítí, by byl pošetilostí i třicetiminutový spánek. Od dětství se ale cvičila v pěti - až patnáctiminutových zdřímnutích, a naučila se při nich odložit myšlení a setřást ochablost a únavové toxiny.

Nyní, zničená vyčerpáním a závratí posledních osmačtyřiceti hodin, ležela pár minut na sofa ve své studovně, vyprazdňovala si z mozku triviality a zbytečnosti a nechávala podvědomí, aby si v džungli myšlenek a událostí našlo vlastní cestičku. Na chvíli zadřímala, a během té krátké dřímoty se jí zdál sen.

Meina Gladstonová se posadila, setřásla z ramen lehkou vlněnou přikrývku a ještě než otevřela oči, zaťukala na svůj komlog. „Sedeptro! Ať jsou za tři minuty v mé kanceláři generál Morpurgo a admirál Singh!“

Gladstonová vstoupila do přiléhající koupelny, dala si vodní a ultrazvukovou sprchu, vytáhla čisté šaty - svůj nejobřadnější oděv z jemného, pevného černého sametu, na němž byla rudozlatá šerpa Senátu přichycena zlatou sponou, jejíž hlavici tvořil geodetický symbol Hegemonie. Do uší si vetkla náušnice, pocházející z předhidžrové Staré Země, a na ruku si navlékla topasový náramek se vbudovaným komlogem, který jí před svou svatbou dal senátor Byron La-mia. Vzápětí už ve studovně zdravila důstojníky Jednotek.

„VA, tohle je krajně nešťastné načasování,“ začal admirál Singh. „Dokončili jsme rozbor posledních dat z Maře Inflnitus a právě jsme diskutovali možnost přesunu flotily k obraně Asquithu.“

Gladstonová vyvolala ke zhmotnění svou Bránu a ukázala oběma mužům, aby ji následovali.

Když se Singh vynořil na zlaté trávě pod výhružně bronzovou oblohou, rozhlédl se. „Kastrop-Rauxel,“ prohlásil. „Šířily se pověsti, že předchozí vláda tu nechala instalovat Bránu.“

„K Síti ji připojil VA Jevšenský,“ odvětila Gladstonová. Mávla rukou a Brána zmizela. „Měl pocit, že šéf exekutivy potřebuje nějaké místo, kde by se s velkou pravděpodobností nevyskytovaly přístroje Jádra.“

Morpurgo se znepokojeně zahleděl na hradbu mraků nad obzorem, v níž si pohrávaly kulové blesky. „Před Jádrem není zcela bezpečné žádné místo,“ pronesl. „Řekl jsem admirálu Singhovi o našich podezřeních.“

„Žádná podezření,“ opravila ho Gladstonová. „Fakta. A já vím, kde Jádro je.“

Oba důstojníci Jednotek zareagovali, jako by do nich udeřil kulový blesk. „Kde? „ zeptali se téměř jednohlasně.

Gladstonová přecházela sem a tam. V elektřinou nabitém vzduchu se zdálo, že její nakrátko přistřižené šedé vlasy světélkují. „*V* síti,“ odpověděla. „Mezi Branami. Život UI závisí na pseudosvětě singularit - jsou jako pavouci v temné pavučině. Jenže tuhle jim spřádáme *my.* „

Prvním, kdo dokázal promluvit, byl Morpurgo. „Můj Bože,“ pronesl. „Co teď budeme dělat? Do přenosu bojové lodi na Hyperion nezbývají už ani tři hodiny.“

Gladstonová jim přesně vysvětlila, co budou dělat. „To je nemožné,“ namítl Singh. Bezděky si poškubával krátkým vousem. „Prostě nemožné.“

„Ne,“ odvětil Morpurgo. „Bude to fungovat. Času je dost. A tak zběsilé a náhodné, jako byly pohyby flotily v posledních dvou dnech...“

Admirál zavrtěl hlavou. „Logicky by to možné snad bylo. Racionálně a eticky nikoliv. Ne, je to nemožné.“

Meina Gladstonová k němu přistoupila. „Kushwante,“ oslovila jej křestním jménem poprvé od dob, kdy byla mladou senátorkou a on ještě mladším velitelem Kosmických jednotek, „nevzpomínáš si, jak nám senátor Lamia zařídil setkání se Stabilními? S UI, která se jmenovala Ummon?

Jeho předpověď dvou budoucností - jedné chaotické a druhé, v níž bude po lidstvu veta?“

Singh se odvrátil. „Mou povinností je sloužit Jednotkám a Hegemonii.“

„Stejně jako mou,“ odsekla Gladstonová. „Sloužíme lidské rase.“

Singh zvedl pěsti, jako by bojoval s nějakým neviditelným, ale velmi mocným protivníkem. „Nevíme to *jistě!* Kde jste tu informaci získala?“

„Od Severna,“ odpověděla Gladstonová. „Toho kybri-da.“

„Kybrida?“ odfrkl si generál. „Vy myslíte toho *umělce.* Nebo toho, co se za umělce vydával.“

„Kybrida,“ zopakovala VA. Pak to vysvětlila.

„Severn jako rekonstruovaná persona?“ Morpurgo neskrýval pochybnosti. „A vy jste ho teď našla?“

„On si našel *mne.* Ať už je kdekoliv, našel si jakousi cestu pro komunikaci. To byla jeho role, Arthure, Kushwante. To proto ho Ummon *poslal* do Sítě.“

„Sen,“ odfrkl admirál Singh. „Ten... kybrid ti řekl, že Jádro je skryto v síti, ve *snu.* „

„Ano,“ odvětila Gladstonová. „A už máme jen velmi málo času.“

„Ale," začal Morpurgo, „udělat, co navrhuješ -"

„Bude znamenat záhubu pro miliony," dokončil Singh. „A možná miliardy. Hospodářství se zhroutí. Světy jako TC^2, Renesance, Nová Země, Deneby^ Nová Mekka- *Lusus,* Arthure - tucty, které jsou potravinově závislé na jiných světech. Městské planety samy nepřežijí."

„Ne jako městské planety," odpověděla Gladstonová. „Ale do obnovení mezihvězdného obchodu by se mohly naučit zemědělství."

„Pcha," zavrčel Singh. „*Po* epidemiích, *po* zhroucení vlády, *poté,* co miliony zemřou díky nedostatku vybavení, lékařské péče a podpory datasféry."

„Všechno jsem to zvážila," prohlásila Gladstonová a hlas měla pevnější, než jak si ji kdy Morpurgo pamatoval. „Budu největším masovým vrahem v dějinách - větším než Hitler, Tzu Hu nebo Horace Glennon-Height. Jedinou

věcí, která je ještě horší, je pokračovat jako dosud. A v tom případě bychom byli - vy, pánové, taktéž - největšími a posledními zrádci lidstva."

„To nemůžeme *tiédět,* „ zavrčel Kushwant Singh, jako by z něj ta slova někdo vyrazil ranou do břicha.

„My to *víme,*" naléhala Gladstonová. „Jádro už Síti k ničemu není. Tímto okamžikem počínaje Přelétaví a Definitivní začnou v podzemí devíti labyrintních světů držet pár milionů otroků a lidské neurální synapse budou užívat k zbývajícím výpočtům."

„Nesmysl," nechtěl věřit Singh. „Takoví lidé zemřou."

Meina Gladstonová vzdychla a zavrtěla hlavou. „Jádro vynalezlo parazitický organický přístroj, zvaný kruciform," odvětila. „A ten... přivádí zpět... mrtvé. Takový člověk po několika generacích začne retardovat, být apatický, bez budoucnosti, ale jeho neurony budou Jádru sloužit dále."

Singh se k nim znovu otočil. Malá postava se rýsovala na pozadí bouře blesků a vřících bronzových mračen. „To ses dozvěděla ve snu, Meino?"

„Ano."

„A co ses v něm ještě dozvěděla?" zeptal se admirál.

„Že Síti už Jádro k ničemu není," odpověděla Gladstonová. „Ne *lidské* Síti. Budou je stále obývat, jako krysy v děrách zdí, ale jejich původní osazenstvo už nebude třeba. Nejvyšší inteligence UI převezme valnou většinu funkcí."

Singh se obrátil a zadíval se na ni. „Ty jsi zešílela, Meino. Úplně zešílela."

Gladstonová střelhbitě chytila admirála za paži, než mohl aktivovat Bránu. „Kushwante, prosím, poslouchej - "

Singh vytáhl z blůzy obřadní šipkovou pistoli a opřel ji ženě o ňadro. „Mrzí mě to, paní premiérko. Ale sloužím Hegemonii a..."

Gladstonová couvla a držela si ruku před ústy. Admirál Kushwant Singh přestal mluvit, vteřinu bezhlesně zíral a pak upadl do trávy. Šipková pistole se odkutálela do plevele.

Morpurgo zastrčil prut smrti, sebral pistoli ze země a strčil si ji do opasku.

„Tys ho zabil," vydechla VA. „Plánovala jsem, že kdyby

nedokázal spolupracovat, nechám ho tu. Vysadím ho na Kastrop-Rauxel."

„Nemohli jsme si dovolit riziko," supěl generál, zatímco odtahoval tělo od Brány. „Všechno závisí na několika příštích hodinách."

Gladstonová se zadívala na svého starého přítele.

„Chceš to dokončit?"

„Musíme," odpověděl Morpurgo. „Je to naše poslední šance, jak to jho setřást. Vydám okamžitě bojové rozkazy a dohlédnu na zapečetěné rozkazy. Bude nás to stát většinu flotily..."

„Můj Bože," zašeptala Meina Gladstonová a shlédla na tělo admirála Singha. „Všechno tohle dělám díky síle jednoho snu."

„Občas," odvětil generál Morpurgo a vzal ji za ruku, , jsou sny tím jediným, co nás odlišuje od strojů."

ČTYŘICET ČTYŘI

Zjistil jsem, že smrt není nic příjemného. Opustit známé pokoje na Piazza di Spagna a své rychle chladnoucí tělo je, jako když vás vyžene záplava nebo požár do noci z příjemné vyhřátého domova. Šok a pocit vykořenění je krutý. Byl jsem vržen střemhlav do metasféry a zažil tentýž vjem studu a náhlého strašlivého odhalení, který známe všichni ze snů, v nichž zjišťujeme, že jsme se zapomněli obléknout a přišli na nějaké veřejné místo nebo důležitou schůzku.

„Nahý" je v tomto případě vhodné slovo. Snažím se, aby si má rozedraná analogová persona zachovala jakýs

takýs tvar. Daří se mi uspokojivé soustředit ke zformování toho, co bylo téměř náhodným elektronovým mračnem vzpomínek a asociací, do uspokojivé napodobeniny člověka, jímž jsem byl -nebo alespoň člověka, jehož myšlenky jsem sdílel.

Pan John Keats, zvící pěti stop.

Metasféra není o nic méně děsivým místem než předtím — vlastně je teď ještě horší, protože už nemám smrtelnou skořápku, do které bych utekl. Za temnými horizonty se pohybují prázdné obrysy, v Prázdnotě, Jež Spojuje, rezonují zvuky jako kročeje na dlaždicích opuštěného hradu. Pod a za vším je neustálé a znervózňující rachocení, jako by po dálnici z břidlice drkotal vozík.

Chudák Hunt. Mám cukání se za ním vrátit, vklouznout tam jako Marleyův duch, abych ho ujistil, že jsem na tom lip, než se zdá. Jenže Stará Země

pro mě teď představuje nebezpečné místo: Štírova přítomnost plála na dataplánu metasféry jako plamen na černém sametu.

Jádro mě volá ještě větší silou, ale to představuje ještě větší nebezpečí. Vzpomínám, jak Ummon zničil druhého Keatse přímo před Brawne Lamií -přitiskl k sobě jeho analogovou personu, dokud se prostě nerozpustila, dokud se bazální Jádrová paměť jednoho muže zkrátka nerozpustila jako zrnko soli ve vodě.

Ne. Ne, děkuji.

Vybral jsem si místo božství smrt, ale než se uložím ke spánku, mám ještě nějakou práci.

Metasféra mne děsí, Jádro mě děsí ještě více, z temných tunelů singularit datasféry, kterými musím cestovat, mi projíždí mráz až do morku analogových kostí. Nic se s tím ale nedá dělat.

Prosmýknu se do prvního černého kuželu a točím se tam jako metaforický list v až příliš skutečném víru, vynořuji se na správném dataplánu, mám ale závrať a jsem příliš dezorientovaný, než abych dokázal něco víc než tam jen sedět - na očích všem UI, které mají přístup do těchto ROM ganglií, i fágovým programům, sídlícím ve fialových štěrbinách každé z těchto datových hor — zachraňuje mne ale chaos, který v Technojádře vládne: velké personality Jádra jsou příliš zaměstnány obléháním svých osobních Trójí, než aby dávaly pozor na dveře pro služebnictvo.

Nacházím přístupové kódy datasféry, které chci, a synaptické přípojky, které potřebuji. Sledovat staré cesty dolů na Tau Ceti Centrum, do Domu vlády, do tamější ošetřovny a do léky navozeného spánku Paula Durého je pak už jen dílem mikrosekundy.

Věc, v níž si má persona vede mimořádně dobře, je sen, a já v podstatě náhodou objevuji, že mé vzpomínky na výlet do Skotska tvoří příjemnou snovou krajinu, v níž přemlouvám kněze k útěku. Jako Angličan a volnomyšlenkář jsem kdysi byl

v opozici proti všemu, co jen zavánělo kněžstvím, jedna věc se ale jezuitům musí nechat — jsou vycvičeni stavět poslušnost nad logiku, a to by pro jednou mohlo lidstvu prospět. Duře se neptá, proč mu říkám, aby odešel... budí se jako hodný chlapec, omotává si kolem těla prostěradlo a jde.

Meina Gladstonová na mě myslí jako na Josepha Severna, ale přijímá mou zprávu, jako by ji seslal Bůh. Chci jí říct ne, já nejsem On, jsem jen Ten, který přichází předtím, jde ale o zprávu, a tak ji předávám a mizím.

Když na cestě do metasféry Hyperionu procházím Jádrem, zachycuji pach škvířícího se kovu občanské války a záblesk velkého světla, které mohlo být právě vyhlazovaným Ummonem. Starý Mistr, jestli jím opravdu je, nebude při umírání citovat koany, ale křičet v agónii stejně upřímně jako jakákoliv vědomá entita, stravovaná plameny zkázy.

Spěchám.

Spojení Branou na Hyperion je přinejmenším chabé; jediná vojenská Brána a jediná poškozená přenosová loď ve zmenšujícím se obranném peri-metru válkou rozedraných lodí Hegemonie. Sféru singularity se nepodaří bránit před Vyvrženci déle než ještě pár minut. Bojová loď Hegemonie se zbraní smrti na palubě je připravena přenést se do systému, právě když dorazím a zjišťuji, že se nacházím v redukované datasféře, která mi umožňuje jen pozorování. Zastavuji se a čekám, co se bude dít.

„Ježíši Kriste," ozval se Melio Arundez, „na výhradní lince se hlásí Meina Gladstonová."

Spolu se starším mužem sledoval opar prioritních dat nad holokójí Theo Lané. Konzul k nim sešel po točitém ocelovém schodišti z ložnice, kam odešel přemýšlet. „Další zprávy z TC^2?" zeptal se úsečně.

„Ne přímo pro nás," odvětil Theo, který četl rychle se formující a znovu mizící červené kódy. „Je to prioritní ta-chykomové vysílání všem a všude."

Arundez se spustil do polštářů v kóji. „Něco moc zlého. Stalo se už někdy, že by VA vysílala na všech

délkách? „

„Nikdy,“ odpověděl Theo Lané. „Jen energie, potřebná k zakódování takového pulsu, je neuvěřitelně vysoká.“

Konzul přistoupil blíž a ukázal na mizící kódy. „To není puls. Podívejte, jde o vysílání v reálném čase.“

Theo zavrtěl hlavou. „Mluvíme tu o přenosových hodnotách ve výši několika stovek milionů gigaelektronvoltů.“

Arundez hvízdl. „I při sto milionech GeV to nejspíš bude důležité.“

„Bezpodmínečná kapitulace,“ prohlásil Theo. „To by byla jediná věc, která by si vyžádala vysílání v reálném čase. Gladstonová je vysílá k Vyvržencům, na světy Periférie, napadené planety i do Sítě. Musí být přenášena na všech komunikačních frekvencích, HTV i vlnách datasféry. Musí jít o kapitulaci.“

„Zavři hubu,“ řekl Konzul. Pil.

Konzul začal pít okamžitě po svém návratu z tribunálu. Měl hnusnou náladu, už když ho Theo a Arundez plácali po ramenou a oslavovali, že přežil, a ta se nezlepšila ani po startu, opuštění Roje, ani po dvou hodinách, které strávil popíjením, zatímco loď zrychlovala směrem k Hyperionu.

„Meina Gladstonová kapitulovat nebude,“ zadrmolil nezřetelně Konzul. V ruce měl láhev skotské. „Jen koukejte.“

Na bitevní lodi Hegemonie *Stephen Hawking*, třiadva-cáté lodi Hegemonie, která nesla jméno klasika pozemské vědy, vzhlédl generál Morpurgo od ovládacího pultu K3 a okřikl dva své důstojníky. Obvykle byla na lodích této třídy sedmadvacetičlenná posádky. Nyní, s plnou výzbrojí, doplněnou přístrojem na principu prutu smrti, který dodalo Jádro, tvořil veškeré mužstvo sám Morpurgo a čtyři dobrovolníci. Displeje a diskrétní hlasy počítačů je ubezpečovaly, že *Stephen Hawking* udržuje kurs i časový rozvrh a kontinuálně zrychluje k rychlosti světla a k vojenské Bráně, umístěné v bodu L3 mezi Madhyou a jejím přerostlým měsícem. Madhyjská Brána ústila přímo do zuřivě bráněné Brány v systému Hyperion.

Pád Hyperionu

533

„Jedna minuta osmnáct sekund do přenosového bodu,“ oznámil palubní důstojník Salumun Morpurgo. Generálův syn.

Morpurgo přikývl a spustil vnitrosystémovou zprávu, vysílanou na všech vlnových délkách. Projekce na můstku byly plné dat, souvisejících s misí, a tak se generál spokojil s pouhým hlasovým výstupem. Musel se usmát, i když nechtěl. Co by Meina řekla, kdyby věděla, že je u kormidla *Stephena Hawkinga* on sám? Raději ať to neví. Stejně nemůže nic dělat. Dal přednost možnosti nevidět výsledky svých přesných, osobně doručovaných rozkazů, které vydal během posledních dvou hodin.

Morpurgo se na svého nejstaršího syna zadíval s pýchou tak vášnivou, že hraničila s bolestí. Je tolik vojáků, vycvičených k obsluze bitevních lodí, a jeho syn byl první, kdo se přihlásil. Když nic jiného, mohlo by případné podezření Jádra utišit rodinné nadšení Morpurgových.

„Mí drazí občané,“ říkala právě Gladstonová, „toto je můj závěrečný projev, který k vám pronáším jako Vrchní administrátorka vlády.

Jak víte, strašlivá válka, která již zdevastovala tři z našich světů a má vbrzku postihnout i čtvrtý, byla označována za invazi Roje Vyvržen ců. To je lež.“

Komunikační vlny zaplály interferencemi a pohasly. „Přelaďte na tachykom,“ zavelel generál Morpurgo. „Jedna minuta tři sekundy do přenosu,“ ozval se jeho syn.

Znovu se vrátil hlas Gladstonové, přefiltrovaný a lehce zamlžený kódováním a rozšifrováním tachykomu: „... ke zjištění, že naši předkové... a my sami... jsme uzavřeli faus-tovskou smlouvu s mocí, jíž nezáleží na osudu lidstva. Za právě probíhající invazí stojí *Jádro. Jádro* je zodpovědné za dlouhý temný věk našeho ducha. *Jádro* je zodpovědné za probíhající pokus zničit lidstvo, pokus vymýtit nás z vesmíru a nahradit bohem-strojem, který sami vyvíjejí.“

Palubní důstojník Salumun Morpurgo ani jednou ne-zdvihl oči od přístrojů. „Třicet osm sekund do přenosu.“

534

Dan Sirnmons

Morpurgo přikývl. Obličeje ostatních dvou členů posádky byly oroseny potem. Generál si uvědomil, že i on má vlhkou tvář.

„... prokázaly, že Jádro sídlí... že vždy sídlilo... na temných místech mezi Branami. Oni věří, že jsou našimi pány. Dokud bude existovat Síť, dokud bude naše milovaná Hegemonie propojená Branami, dotud budou našimi pány.“

Morpurgo se podíval na vlastní palubní chronometr. *Dvacet osm sekund.* Přenos do prostoru Hyperionu je - pro lidské smysly - dílem okamžiku. Generál si byl jist, že přístroj Jádra je nějakým způsobem nastaven tak, aby vybuchl, jakmile loď vstoupí do hyperionského systému. Nárazová vlna zasáhne Hyperion během dvou sekund a do deseti minut zaplaví i ty nejvzdálenější prvky Roje Vyvržen ců.

„Tudíž," hovořila Meina Gladstonová a její hlas vůbec poprvé prozrazoval emoci, Jako Vrchní administrátorka Senátu Hegemonie Člověka nařizuji složkám Vesmírných Jednotek zničit všechny ochranné sféry singularit a hyperpros-torové přístroje, jejichž existence je známa.

Toto zničení... tato *kauterizace* bude vykonána během deseti sekund.

Bůh ochraňuj Hegemonii.

Bůh nám všem odpusť."

Palubní důstojník Salumun Morpurgo s ledovým klidem oznámil: „Pět sekund do přenosu, otče."

Morpurgo se rozhlédl po můstku a upřel pohled do očí svého syna. Projekce za mladým mužem zobrazovaly rostoucí Bránu, rostoucí - a pak je obklopila.

„Miluji tě," pronesl generál.

Dvě stě šedesát tři ochranných sfér singularit, spojujících více než sedmdesát dva milionů Bran, bylo do jedné zničeno během dvou celých a šesti desetin sekundy. Složky flotily Jednotek, rozmístěné Morpurgem podle příkazu vlády a řídící se rozkazy, rozpečetěnými necelé tři minuty předtím, jednaly okamžitě a profesionálně a zničily křehké ochranné sféry raketami, paprsky a plazmovými výbuchy.

O deset sekund později, když oblaka trosek dosud rost-

la, zjistily stovky vesmírných lodí Jednotek, že jsou daleko od ostatních, odděleny od sebe navzájem a od jakéhokoliv jiného systému měsíci letu s Hawkingovým pohonem a lety časového dluhu.

Tisíce lidí uvázlo v Branách. Mnozí okamžitě zemřeli, roztrháni na kusy nebo napůl. Mnozí jiní utrpěli amputace údů, když se Brány za nebo před nimi zhroutily. Někteří prostě zmizeli.

To bylo i osudem lodi Hegemonie *Stephen Hawking* -přesně jak bylo naplánováno - když byla v nanosekundě přenosu lodi zničena vstupní i výstupní Brána. V reálném vesmíru nezůstala ani část bitevní lodi. Pozdější testy s konečnou platností dokázaly, že takzvaný přístroj prutu smrti detonoval v tom, co mohlo být prostorem a časem v cizí krajině Jádra mezi Branami.

Účinek té exploze nikdo nikdy nezjistil.

Účinek na zbytek Sítě a její občany byl očividný okamžitě.

Po sedmi staletích existence a nejméně čtyřech stoletích, v nichž jen nemnozí občané existovali mimo ni, přestala datasféra - včetně Velkého sněmu a všech komunikačních a přístupových vlnových rozsahů - prostě existovat. Statisíce občanů v tom okamžiku zešílelo - v důsledku zmizení smyslů, které se pro ně staly důležitější než zrak nebo sluch.

Další statisíce dataplánových operátorů, včetně spousty takzvaných kyberázlů a systémových kovbojů, se ztratily. Jejich analogové persony zastihlo zhroucení datasféry nebo jim mozky spálilo přetížení nervových přípojek či efekt, který byl později označen jako nula-nula-feedback.

Miliony lidí zemřely, když se jimi zvolené habitaty, dostupné jen Branami, staly izolovanými pastmi.

Biskup Církve Posledního vykoupení - vůdce kultu Štíra - si pečlivé připravil prožití posledních dní v pohodlí krytu, vyhloubeného ve skále, hluboko v Havraním hřbetu Nikdy více. Jedinou cestou tam i ven byly obrovské Brány. Biskup zahynul spolu s několika tisíci svých akolytů, exor-cistů, lektorů a ostiářů, kteří se drali do Vnitřní svatyně, aby se mohli podělit o zbytek vzduchu se Svatým.

Vydavatelka a milionářka Tyrena Wingreen-Feif, stará devadesát sedm standardních let a díky zázraku Poulsenovy terapie a kryogeniky ovládající trh po tři sta let, udělala tu chybu, že se rozhodla osudný den strávit ve svých výhradně Branami přístupných kancelářích ve čtyřstém pětatřicátém poschodí Transspirály v babylonské části Pátého města planety Tau Ceti Centrum. Patnáct hodin odmítala uvěřit, že služba Bran nebude vbrzku obnovena. Pak se poddala prosbám svých zaměstnanců a nechala zhroutit ochranná pole zdí, aby ji mohlo vyzvednout éemvéčko.

Tyrena si instrukce nevyslechla dost pozorně. Explozivní dekomprese ji vypálila ze čtyřstého pětatřicátého patra jako korkovou zátku z láhve se zteplalým šampaňským. Zaměstnanci a členové záchranné jednotky přísahali, že stará modrá dáma klela po celé čtyři minuty svého pádu.

Na většině světů se chaos stal novým řádem.

Většina hospodářství Sítě zmizela spolu *s* datasférami a megasférou Sítě. Triliony těžce vydělaných i nečestně získaných marek přestaly existovat. Přestaly fungovat univerzální karty. Mašinérie každodenního světa se zajíkla, zasípala a zemřela. Týdny či měsíce i roky - podle typu světa - nebylo lze bez přístupu k mincím a bankovkám černého trhu zaplatit potraviny, objednat osobní nebo hromadnou dopravu, uhradit nejjednodušší

dluh ani získat jakoukoliv službu.

Ale celosíťový úpadek, jenž přišel jako tsunami, byl jen drobným detailem, který měl být zvažován později. Pro většinu rodin byl dopad událostí okamžitý a krajně osobní.

Otec nebo matka se jako obvykle přenesli do práce -řekněme z Denebu Vier na Renesanci, a místo aby kvečeru dorazili domů, zpozdili se o jedenáct let - pokud dokázali získat okamžitě místo na jedné z několika málo hyperpros-torových lodí s Hawkingovým pohonem, které ještě nepohodlně cestovaly mezi světy.

Členové zámožných rodin, kteří naslouchali řeči Glad-stonové v módních apartmánech, složených z mnoha světů, vzhlédli, podívali se na sebe na vzdálenost pouhých několika metrů, Brány, otevřené mezi místnostmi, zamrkaly - a byli

od sebe odděleni světelnými i časovými roky a jejich byty se otevíraly do nicoty.

Děti, vzdálené jen pár minut od rodičů - ve škole, na táboře, na hřišti nebo u opatrovníků - se s nimi znovu setkaly, až když samy dospěly.

Velká Promenáda, už tak mírně zkrácená válečnými otřesy, upadla do zapomnění a její nekonečný pás nádherných obchodů a prestižních restaurací se rozdělil do nablýskaných cárů, které neměly být už nikdy spojeny.

Když obrovské Brány zmatněly a zmizely, řeka Tethys přestala téct. Voda se vylila, vyschla, a pod tisícem sluncí hnily ryby.

Docházelo k nepokojům. Lusus se roztrhl na kusy jako vlk, přežvykující vlastní útroby. Nová Mekka se svíjela v křečích mučednictví. Na Tsingtao-Hsishuan Panně oslavovali osvobození od hord Vyvrženců a pak pověsili pár tisíc dřívějších byrokratů Hegemonie.

I na Maui-Dohodě byly nepokoje, které ovšem vzešly z oslav. Statisíce potomků Prvních rodin se rozjelo se svými plovoucími ostrovy, aby nahradili vetřelce z jiných světů, kteří převzali tak velkou část jejich planety. Později byly miliony otřesených a ztracených turistů a majitelů letních sídel nasazeny do práce na rozebírání tisíců vrtných věží a turistických center, které poskvrnily Rovníkové souostroví jako neštovice.

Na Renesanci nakrátko propuklo násilí, následované úspěšnou sociální restrukturalizací a mohutným úsilím zajistit dost potravin pro městský svět, který nemá zemědělství.

Na Nordholmu se města vyprázdnila a obyvatelé se vrátili na pobřeží studených moří a na rybářské lodi svých předků.

Na Parvati zavládl chaos a občanská válka. Na Sol Draconi Septem došlo k oslavám a revoluci, po nichž následovala nová epidemie retroviru.

Na Fuji zavládla filozofická rezignace. Bezprostředně po ní se občané dali do staveb orbitálních továren, v nichž začala vznikat flotila hyperprostorových lodí s Hawkingovým pohonem.

Na Asquithu po období vzájemného obviňování zvítězila ve volbách do Planetárního parlamentu labouristická strana.

Na Pacem se všichni modlili. Nový papež, Jeho Svatost Teilhard I., svolal Velký - XXXIX. vatikánský - koncil, oznámil novou éru katolické církve a zplnomocnil koncil k přípravě misionářů na dlouhé výpravy. Mnoha misionářů. Na mnoho výprav. Papež Teilhard oznámil, že tito misionáři nebudou hlasateli víry, ale hledači. Církev, podobně jako tolik druhů a organizací, které byly navyklé žít na okraji zániku, se přizpůsobila a zesílila.

Na Tempe došlo k nepokojům, úmrtím a vzestupu demagogů.

Na Marsu zůstalo Olympské velitelské centrum nějaký čas v tachykomovém kontaktu se svými vzdálenými silami. Právě Olympus potvrdil, že se „invazní vlny Vyvrženců“ všude až na prostor Hyperionu prostě zastavily. Nehybné lodě Jádra byly prázdné a nenaprogramované. Invaze skončila.

Na Metaxe došlo k nepokojům a represáliím.

Na Qom-Riyadhu se z pouště vynořil samozvaný šiít-ský ajatolláh, svolal statisíce svých následovníků a s nimi během několika hodin svrhl sunitskou Samosprávnou vládu. Nová revoluční vláda navrátila moc mulláhům a vrátila ručičky hodin o dva tisíce let zpět. Lidé se s rozkoší bouřili.

Na Armaghastu, hraničním světě, šel život vesměs stejně jako kdykoliv předtím - jen ubylo turistů, nových archeologů a jiného importovaného luxusu. Armaghast byl labyrintní planetou. Tamější labyrinty zůstaly prázdné.

Na Hebronu v importním centru, Novém Jeruzalémě, vznikla panika, ale rada starších Sionistické organizace brzy obnovila ve městě i na celé planetě pořádek. Vzácné dodávky importovaného zboží byly racionalizovány a spravedlivě děleny. Poušť byla rekultivována. Byly vypěstovány stromy. Lidé si navzájem postěžovali, poděkovali Bohu za vysvobození a přeli se s Bohem o nepohodlí téhož vysvobození, a dali se do práce.

Na Božím sadu dosud hořely celé kontinenty a obloha byla zahalena kouřem. Krátce po zániku posledního 'Roje'

se nad oblaka vznesly tucty stromolodí. Vystupovaly zvolna na plamenech fúzních trysek pod ochranou ergy generovaných polí. Jakmile se dostaly mimo dosah gravitace, obrátila se většina těchto stromolodí do myriád směrů podél galaktické úrovně ekliptiky a začala s dlouhým spirálovitým vzestupem ke kvantovému skoku. Ze stromových lodí proudily ke vzdáleným vyčkávajícím Rojům tachykomové zprávy. Znovuvysévání začalo.

Na Tau Ceti Centru, sídle moci a bohatství a obchodu a vlády, opustili vyhladovělí přeživší obyvatelé nebezpečí vystavené věže, neužitečná města a bezmocné orbitální ha-bitaty a vydali se hledat někoho, koho by mohli obvinit. Koho by mohli potrestat.

Nemuseli hledat daleko.

Generál Van Zeidt byl v Domě vlády, když Brány přestaly fungovat, a nyní velel dvěma stům vojákům Námořní pěchoty a osmašedesáti příslušníkům ochranky, kteří měli střážit komplex. Dřívější VA Meina Gladstonová dosud velela šesti členům Pretoriánské gardy, které jí nechal Kolčev, když spolu s dalšími vysoce postavenými senátory odlétal na první a poslední výsadkové kapsli Jednotek, která prorazila ven. Dav někde získal antirakety a lancery, a žádný z dalších tří set zaměstnanců Domu vlády a uprchlíků už nikam nemohl - alespoň do okamžiku, než bude obležení zrušeno nebo padnou ochranná pole.

Gladstonová stála v přední pozorovatelně a sledovala krveprolití. Dav zničil většinu Jeleního parku a upravené zahrady. Pak jej zastavily poslední oddělovací zóny a ochranná pole. Na tyto bariéry byly nyní natlačeny nejméně tři miliony k zešílení rozdivočelých lidí, a dav každým okamžikem rostl.

„Můžete stáhnout pole o padesát metrů a obnovit je dříve, než se tam dav nahrne?“ zeptala se Gladstonová generála. Oblohu plnil kouř z měst, která hořela na západě. O mihotavé ochranné pole byly rozmačkávány tisíce mužů a žen, až jeho spodní dva metry vypadaly, jako by je někdo pomazal jahodovou marmeládou. Desetitisíce 'dalších se k této vnitřní bariéře tlačily dál bez ohledu na duševní

i tělesnou bolest, kterou jim pole způsobovalo.

„To můžeme, paní premiérko,“ odpověděl Ven Zeidt. „Ale proč?“

„Vyjdu si *a* nimi promluvit.“ V Meinině hlase zněla nezměrná únava.

Mariňák se na ni zadíval s jistotou, že jde o nějaký špatný vtip. „Paní premiérko, za měsíc vám budou chtít naslouchat... naslouchat komukoliv z nás... z rádia nebo HTV. Za rok, možná za dva, až se obnoví pořádek a zřídíme úspěšné zásobování, budou možná připraveni odpustit. Bude ale trvat generace, než pochopí, co jste udělala... že jste je zachránila... že jste zachránila nás všechny.“

„Chci s nimi mluvit,“ prohlásila Meina Gladstonová. „Musím jim něco dát.“

Van Zeidt zavrtěl hlavou a zadíval se na kruh důstojníků Jednotek, kteří pozorovali dav štěrbinami bunkru a teď hleděli na Gladstonovou se stejným dílem nedůvěry a hrůzy.

„Musím to zkonzultovat s VA Kolčevem,“ ozval se generál Ven Zeidt.

„Ne,“ odpověděla Meina Gladstonová. „Vládne říši, která už neexistuje. Já dosud vládnu světu, jenž jsem zničila.“ Pokynula pretoriánům a ti z černooranžových blůz vytasili pruty smrti.

Nikdo z důstojníků Jednotek se ani nepohnul. Generál Van Zeidt prohlásil: „Meino, příští evakuační loď to zvládne.“

Gladstonová roztržitě kývla. „Vnitřní zahrada, myslím. Dav by mohl pár chvil váhat. Stažení vnějších polí je vyvede z rovnováhy.“ Rozhlédla se kolem, jako by nechtěla na nic zapomenout, a napřáhla k Van Zeidtovi ruku. „Sbohem, Marku, díky. Postarej se prosím o mé lidi.“

Van Zeidt jí rukou potřásl a pozoroval, jak si upravuje šerpu, nepřítomně se jakoby pro štěstí dotýká náramkového komlogu a se čtveřicí svých pretoriánů vychází z bunkru. Malá skupina překročila udupaný trávník a pomalu se vydala k ochrannému poli. Dav za ním zareagoval jako jediný organismus bez mozku, tlačil se fialovými oddělovacími zábranami a dementně ječel.

Gladstonová se otočila, zdvihla jednu ruku, jako by chtě-

la zamávat, a poslala své pretoriány zpět. Ti spěchali po zničené trávě do bunkru.

„Udělejte to,“ řekl nejstarší ze zbylých pretoriánů. Ukázal na dálkový ovladač ochranných polí.

„Hovno,“ odvětil jasně generál Van Zeidt. K ovladači se nikdo nepřiblíží, dokud bude živ.

Van Zeidt zapomněl, že Gladstonová má dosud přístup ke kódům a taktickému směrovému spojení. Viděl, jak žena zdvihá komlog, ale zareagoval příliš pozdě. Kontrolky na ovladači zablikaly červeně a potom zeleně, vnější pole mrklo a pak se znovu zformovalo o padesát metrů blíže. Gladstonová okamžik stála sama a mezi ní a davem nebylo nic než padesát metrů trávy a nesčetných mrtvol, které bez podpory ochranného pole podlehly gravitaci.

Gladstonová zdvihla obě ruce, jako by chtěla dav obejmout. Ticho a nehybnost vydržely po dlouhé tři

sekundy. Pak dav zaburácel jako jediná obrovská bestie a tisícovky se s holemi a kameny a noži a rozbitými lahvemi tlačily vpřed.

Van Zeidtovi se chvíli zdálo, že Gladstonová stojí proti vlně lůzy jako neústupná skála; viděl její černé šaty a zářivou šerpu, viděl, jak vzpřímeně stojí a paže má stále pozdvižené, pak se vyhrnuly další stovky, dav se uzavřel a Gladstonová zmizela.

Pretoriáni sklonili zbraně a byli okamžitě odvedeni strážemi Námořní pěchoty do vězení.

„Zabarvit ochranná pole," přikázal Van Zeidt. „Řekněte výsadkovým kapslím, ať za pět minut přistanou ve vnitřní zahradě. *Rychle!"*

Generál se odvrátil.

„Dobrý Bože," vydechl Theo Lané, když se podařilo přijmout útržky tachykomové zprávy. Získali tolik milise-kundových pulsů, že počítač s jejich oddělováním svedl jen málo. Výsledkem byla melanž šílenství.

„Přehraj znovu zničení ochranné sféry singularity," přikázal Konzul.

„Ano, pane," odpověděla loď a přerušila tachykomové zprávy, aby předvedla náhlý bílý výbuch, následovaný krát-

kým květem trosek a náhlým zhroucením singularity, která polkla sama sebe a všechno v dosahu šesti tisíc kliků. Přístroje zaznamenaly účinek na gravitační vlny: na tuto vzdálenost byly snadno snesitelné, ale mezi plavidly Hegemonie a Vyvržen-ců, stále upoutaných těsně u Hyperionu bojem, způsobily naprostou spoušť.

„V pořádku," prohlásil Konzul a rychlý sled tachyko-mových zpráv pokračoval.

„Není žádných pochyb?" zeptal se Arundez.

„Ne," odvětil Konzul. „Hyperion je znovu Periférií. Jenomže tentokrát už neexistuje Síť, do jejíž Periférie by patřil."

„Těžko se tomu věří," podotkl Theo Lané. Generální exguvernér seděl a popíjel skotskou; bylo to vůbec poprvé, co Konzul viděl svého pobočníka, jak holduje droze. Theo si znovu dolil do sklenky další dávku - na čtyři prsty. „Síť... pryč. Pět set let expanze vymazáno."

„Vymazáno ne," opáčil Konzul. Položil vlastní dosud nedopitou sklenici na stůl. „Světy zůstávají. Kultury se budou rozvíjet každá zvlášť, ale pořád máme Hawkingův pohon. Jediný technologický pokrok, kterého jsme dosáhli sami a nepronajalo nám jej Jádro."

Melio Arundez se předklonil s rukama sepjatýma jako při modlitbě. „Může být Jádro opravdu pryč? Zničeno?"

Konzul chvíli naslouchal blábolení hlasů, výkřiků, proseb, vojenských zpráv a proseb o pomoc, přicházejících z hlasových kmitočtů tachykomu. „Možná ne zničeno," odpověděl, „ale odříznuto, zapečetěno."

Theo dopil drink a opatrně odložil skleničku. V zelených očích měl klidný, skelný pohled. „Myslíte, že mají... jiné pavučiny? Jiné systémy Bran? Náhradní Jádra? „

Konzul mávl rukou. „Víme, že se jim podařilo stvořit svou Nejvyšší Inteligenci. Možná ta NI dovolila... toto pro-třídění Jádra. Možná zachovala napojení několika UI - v redukované formě - stejně jako oni plánovali zachovat si v rezervě při životě pár miliard lidí."

Náhle blábolení ustalo, jako když utne.

„Lodi?" otázal se Konzul s podezřením na výpadek proudu někde v přijímači.

l

„Všechny tachykomové přenosy ustaly, a to vesměs uprostřed procesu," odpověděla loď.

Konzul cítil, že se mu při myšlence *přístroj prutu smrti* rozbušilo srdce. Ale ne, uvědomil si vzápětí, nedokázal by zasáhnout všechny světy zároveň. Dokonce i kdyby takové přístroje vybuchly současně, došlo by k odlišné prodlevě mezi příjmy z různých lodí Jednotek a dalších různě vzdálených zdrojů vysílání. Ale co tedy?

„Zdá se, že zprávy byly odříznuty poruchou v přenosovém médiu," řekla loď. „Což je, podle mých současných znalostí, nemožné."

Konzul vstal. *Porucha v přenosovém médiu?* Tachykomové médium, nakolik mu lidstvo rozumělo, bylo hyper-vláknovou nekonečnou Planckovou topografií časoprostoru samotného; UI je krypticky označovaly jako Prázdnotu, Jež Spojuje. V takovém médiu k poruše dojít nemůže.

Náhle loď řekla: „Přichází tachykomová zpráva - zdroj vysílání: všude; šifrovací báze: nekonečná; druh pulsu: reálný čas."

Konzul otevřel ústa, aby lodi řekl, že má přestat chrlit nesmysly, když se vzduch nad holokójí zamlžil v něco, co nebylo ani datovými sloupci, ani obrazem, a ozval se hlas.

„NEBUDOU SE KONAT ŽÁDNÁ DALŠÍ ZNEUŽITÍ TOHOTO KANÁLU. RUŠÍTE JINÉ, KTEŘÍ JEJ

UŽÍVAJÍ K VÁŽNÝM ÚČELŮM. PŘÍSTUP BUDE OBNOVEN, AŽ POCHOPÍTE, K ČEMU SLOUŽÍ. SBOHEM.“

Tři muži seděli v tichu, rušeném jen uklidňujícím hukotem větráků a myriádami tichých zvuků, které vyluzuje vesmírná loď v provozu. Konečně Konzul pronesl: „Lodi, prosím, vyšli standardní nezakódovaný tachykomový lokační puls. Připoj 'odpověď příjmové stanice'.“

Rozhostila se několikavteřinová pomlka - na počítač kalibru UI, kterým loď byla, nemožně dlouhý reakční čas. „Je mi líto, ale není to možné,“ řekla nakonec.

„Proč ne? „ dožadoval se Konzul.

„Tachykomové vysílání už nadále není... dovoleno. Médium hypervláken přestalo reagovat na modulaci.“

„Na tachykomu nic není?“ zeptal se Theo a zíral na prázdný prostor nad holodírou, jako by někdo vypnul ho-

544

Dan Simmons

lovizi těsně předtím, než přišla ta opravdu vzrušující část.

Loď se znovu odmlčela. „Lze říci, pane Lané,“ odvětila, „že tachykom jako takový už neexistuje.“

„Pro Kristovy rány,“ zamumlal Konzul. Dopil jedním dlouhým douškem whisky a šel si k baru pro další. „To je stará čínská kletba,“ mumlal si.

Melio Arundez vzhlédl. „Co to?“

Konzul si nalil vrchovatě. „Stará čínská kletba,“ odvětil. „Ať žiješ v zajímavé době.“

Jako kompenzaci za ztrátu tachykomu promítala loď během zpomalování nad planetou, při němž došlo k dvou-setnásobnému přetížení, reálně časový pohled na rostoucí modrobílou polokouli Hyperionu a k tomu nechala hrát vnitrosystemove rádio a přerušený tok žvatlání na směrových paprscích.

ČTYŘICET PĚT

Unikám z datasféry těsně předtím, než únik přestává být jednou z možností.

Pohled na megasféru, jak pohlcuje sama sebe, je nezměrně a podivně znepokojivý. Způsob, kterým megasféru viděla Brawne Lamia - jako organický, zpola vnímající organismus, podobný spíše přírodnímu prostředí než městu - je v zásadě správný. Nyní, když spojení přestává existovat a svět *uvnitř* těchto ulic se svíjí a hroutí do sebe, hroutí se současně veškerá datasféra jako hořící cirkusový stan, který v okamžení přišel o vzpěrné kůly, provazy, lana a stožáry a žijící megasféra požírá sama sebe, jako kdyby zešílel nějaký nenasytný dravec -hltá vlastní ocas, břicho, vnitřnosti, přední packy a srdce — dokud nezbývají jen čelisti, chňapající do prázdna.

Metasféra zůstává. Je ale nyní ještě divočejší než předtím.

černé lesy neznámého času a prostoru.

Noční zvuky.

Lvi.

A tygři.

A medvědi.

Když se Prázdnota, Jež Spojuje, zmítá v křeči a vysílá do lidského vesmíru jednotlivé, banální zprávy, je to, jako když zemětřesení čeří skálu. Spěchám metasférou nad Hyperionem a musím se usmát. Vypadá to, jako kdyby Boží analog začali

546

Dan Simmons

r

Pád Hyperionu

547

unavovat mravenci, kteří Mu čmárají na podpatek graffiti.

Boha — ani jednoho z nich — v datasféře nevidím. Nesnažím se o to. Mám dost problémů sám se sebou.

Velké víry vstupů do Sítě a Jádra jsou pryč, vymazány z prostoru a času, jako když se odstraní bradavice, vypařily se tak zevrubně jako kaluže vody po bouřce.

Budu tu trčet, dokud se neodvážím do metasfé-

ry-

Což neudělám. Zatím ne.

Ale tady chci být. Datasféra tady v hyperion-ském systému téměř vymizela a zůstaly po ní jen politováníhodné zbytky na planetě samotné a na tom, co ještě zbylo z flotily Jednotek; vysychá jako louže na slunci, ale Hrobky Času září metasférou jako majáky ve sbírající se temnotě. Byla-li spojení Branami černými víry, Hrobky planou jako bílé díry a šíří kolem sebe světlo.

Vydávám se k nim. Prozatím jsem v roli Toho, který přijde předtím, završil své objevovaní se ve snech jiných. Je čas provést i něco jiného.

Sol čekal. Uběhly hodiny od okamžiku, kdy odevzdal Ráchel Štírovi, uběhly hodiny od okamžiku, kdy naposledy jedl nebo spal. Kolem něj zuřila a utichala bouře, Hrobky zářily a rachotily jako kontrole se vymknuvší reaktory, a časové slapy s ním cloumaly silou tsunami. Ale Sol přilnul ke kamenným schodům Sfingy a všechno to přečkal. Čekal.

Jen zpola při vědomí, bičován vyčerpáním a strachem o dceru, zjistil Sol, že jeho vědecký mozek pracuje bleskovým tempem.

Historik-klasicista-filozof Sol Weintraub se po většinu života a celou svou kariéru zabýval etikou lidského náboženského chování. Náboženství a etika nebývaly vždy - a dokonce ani často - slučitelné. Požadavky náboženského absolutismu či fundament alismu nebo zuřivého relativismu čas-

těji odrážely nejhorší prvky soudobé kultury či předsudků, než systém, v němž by člověk i Bůh mohli žít s pocitem opravdové spravedlnosti. Sólová nejznámější kniha - když byla vydána pro masový trh v nákladech, o nichž se mu ani nezdálo v dobách, kdy produkoval články pro akademické tiskoviny -, nazvaná *Abrahámovo dilema,* byla napsána v době,- kdy Ráchel umírala na Merlinovu chorobu a očividně měla co do činění právě s Abrahámovou tvrdou volbou mezi poslušností nebo neposlušností přímému Božímu příkazu obětovat Mu svého syna.

Sol napsal, že primitivní doba tehdy vyžadovala primitivní oddanost, že se pozdější generace vyvinuly ke stavu, kdy rodiče jako oběť nabízeli sami sebe - jako v černých nocích pecí historie Staré Země - a že současné generace musí odmítnout příkaz k oběti jako takový. Sol napsal, že cokoliv z Boha nyní převzalo lidské vědomí - ať už jako pouhý projev podvědomí a všech jeho revanšistických potřeb nebo jako vědomější úsilí o filozofický a etický vývoj - nemůže dále souhlasit s obětováváním v Božím jméně. Oběť a *souhlas* s obětí napsaly lidskou historii krví.

A přesto před několika hodinami, dlouhými, předlouhými hodinami, podal Sol vlastní dítě výtvoru smrti.

Hlas ve snech mu to přikazoval už roky. Sol roky odmítal. Nakonec souhlasil, když nastal čas, když byly všechny ostatní naděje pryč a když si uvědomil, že hlas v jeho a Sa-rainých snech nebyl ani hlasem Boha, ani hlasem nějaké temné síly, spřažené se Štírem.

Byl to hlas jeho dcery.

Sol Weintraub s náhlou jasnozřivostí, rozprostřenou pod bezprostředností jeho bolesti a žalu, dokonale chápal, proč Abrahám souhlasil s obětováním svého syna Izáka, když mu je Bůh nařídil.

Nešlo o oddanost.

Dokonce nešlo ani o stavění lásky k Bohu nad lásku k synovi.

Abrahám Boha zkoušel.

Když v poslední chvíli oběť odmítl, když zastavil nůž, vysloužil si - v Abrahámových očích a v srdcích jeho potomků - právo stát se Abrahámovým Bohem.

Při myšlence na to, jak by absence postoje na Abrahámově straně, absence hanby za ochotu obětovat chlapce, mohla posloužit falešnosti pouta mezi vyšší mocí a lidstvem, se Sol otřásl. Abrahám musel v koutku duše vědět, že zavraždí svého syna. Božství, ať už na sebe tehdy nabralo jakoukoliv podobu, muselo Abrahámovo rozhodnutí znát, muselo *cítit* Abrahámův žal a odhodlání zničit to, co bylo Abrahámovi nejdokonalejší věcí ve vesmíru.

Abrahám nepřišel vykonat oběť, ale jednou provždy se dozvědět, zda je tento Bůh hoden důvěry a poslušnosti. Nijak jinak by to nezjistil.

Proč tedy, pomyslel si Sol, když se pevně držel kamenného schodu a Sfinga vypadala, že se v rozbouřených oceánech času zvedne a zhroutí, proč se tedy tato zkouška opakovala? Jaká hrozná nová zjevení leží před lidstvem?

Sol už chápal - z toho, co mu řekla malá Brawne, z příběhů, o něž se s ním podělili poutníci, z vlastních odhalení za posledních pár týdnů - že úsilí o vytvoření strojové Nejvyšší Inteligence, ať už to je k čertu cokoliv, a úsilí vypudit entitu Empatie z lidské Boží mysli bylo k ničemu. Sol už neviděl na vrcholku útesu trnový strom, jeho kovové břity a nespočet trpících, ale nyní jasně chápal, že ta věc byla právě tak organická jako Štír - nástroj k rozšíření utrpení po vesmíru, aby lidská část Boha musela zareagovat, aby se musela ukázat.

Pokud se Bůh vyvíjí, a Sol si byl jistý, že musí, pak jde o vývoj k empatii - spíše ke sdílenému vjemu utrpení než k moci a nadvládě. Ale ten nechutný strom, který zahlédli poutníci - jehož obětí se stal nebohý básník Martin Silenus - nebyl cestou, jíž lze chybějící sílu vyvolat.

Sol si nyní uvědomil, že strojový bůh, ať už má jakoukoliv formu, byl dost předvídavý, aby chápal, že empatie je odpovědí na bolest ostatních, ale tatáž NI byla příliš hloupá, než aby pochopila, že empatie - v obou lidských významech a významech lidské NI - je něčím mnohem víc. Empatie a láska jsou nedělitelné a nevysvětlitelné. Strojová NI je nikdy nepochopí - dokonce ani jen tak, aby je použila jako vnadidla na lidskou NI, kterou v daleké budoucnosti unavilo válčení.

Láska, ta vůbec nejbanálnější věc, to největší klišé z náboženských motivací, má více moci - jak Sol nyní věděl -než silná jaderná síla, slabá jaderná síla, elektromagnetismus či gravitace. Láska *je* těmito silami, uvědomil si Sol. Prázdnota, Jež Spojuje, subčásticový teoreticky neexistující nesmysl, jenž přenáší informaci od fotonu k fotonu, není ničím více či méně než láskou.

Ale může láska - prostá, banální *láska* - vysvětlit takzvaný antropogenetický princip, nad nímž vědci vrtí kolektivní hlavou po sedm století a ještě déle - ten téměř nekonečný řetězec náhod, jež vedly k vesmíru s právě tím správným počtem rozměrů, správným nábojem elektronů, právě těmi dokonalými zákony gravitace, právě příslušným stářím hvězd, právě správnou prebiologií, z níž vznikly právě ty dokonalé viry, jež se staly právě tou příhodnou DNK -zkrátka řadu nahodilostí ve své preciznosti a *správnosti* tak dokonalou, že vzdoruje logice, vzdoruje chápání a dokonce vzdoruje i náboženským interpretacím. *Láska?*

Neboť sedm století existence Sjednocené teorie a hy-perstrun postkvantové fyziky a Jádrem darovaného chápání vesmíru jako obsahujícího sebe sama a existujícího bez hranic, mimo singularity Velkého třesku nebo odpovídajících omezení, značně vylučovalo jakoukoliv boží roli -ať už Boha primitivně antropomorfního nebo sofistikovaně posteinsteinovského - dokonce i jako domovníka nebo toho, kdo před stvořením zformuloval pravidla. Moderní vesmír, jak jej časem chápali stroj i člověk, žádného Stvořitele nepotřeboval; vlastně existenci Stvořitele *nepřipouštěl*. Jeho pravidla dovolovala jen velmi málo oprav a žádná podstatná přepracování. Nezačal a neskončí, mimo cykly expanze a smršťování je stejně pravidelný a samoregulovaný jako roční období na Staré Zemi. Žádný prostor pro lásku.

Zdá se, že Abrahám nabídl vraždu svého syna, aby zkoušel fantóma.

Zdálo se, že Sol vedl svou dceru stovky světelných let a do nesčetných útrap, aby odpověděl na nic.

Ale nyní, když se nad ním klenula Sfinga a první záblesky východu slunce, uvědomil si Sol, že odpověděl moci mnohem základnější a přesvědčivější, než je Štírova hrůza

nebo vláda bolesti. Má-li pravdu - a to nevěděl, jen cítil -pak je láska vetkána do vesmíru stejně pevně jako gravitace nebo hmota a antihmota. Pak není prostor pro nějakou podobu Boha ani v pavučině mezi dvěma zdmi, ani v trhlinách singularity mezi dlaždicemi, ani někde za a pod sférou věcí... ale v podstatě věcí. Ve vývoji spolu s vývojem vesmíru. V učení, jako se učí učeníschopné části vesmíru. V lásce takové, jakou miluje lidstvo.

Sol si klekl a pak se postavil. Zdálo se, že bouře časových slapů trochu polevila, a on si pomyslel, že by se mohl posté pokusit vstoupit do Hrobky.

Z místa, kde se vynořil Štír, vzal si Solovu dceru a zmizel, dosud vyzařovalo světlo. Nyní ale spolu se světláním oblohy mizely hvězdy.

Sol stoupal po hvězdách.

Vzpomínal si na dobu doma na Barnardově světě, kdy se Ráchel - bylo jí tehdy deset let - pokusila vylézt na nejvyšší jilm ve městě a pět metrů pod vrcholem spadla. Spěchal do zdravotního centra, kde své dítě našel, jak se vznáší v regeneračním výživném roztoku. Proděravěla si plíci, zlomila nohu, žebra a čelist a utrpěla nesčetné rány a odřeniny. Usmála se na něj, zdvihla palec a sdrátovanými čelistmi řekla: „Příště to dokážu!“

Sol a Sarai seděli ve zdravotním centru po celou noc, zatímco Ráchel spala. Čekali na ráno. Sol ji držel za ruku.

I nyní čekal.

Časové slapy, vyvěrající z otevřeného vchodu Sfingy, stále držely Sóla zpět jako neustávající vítr, on se do nich ale zapřel jako skála a stál tam, pět metrů ode dveří, a čekal a mhouřil do světla oči.

Když spatřil, jak oblohu před úsvitem prořízl fúzní plamen sestupující kosmické lodi, vzhlédl, ale necouvl. Když slyšel přistání a spatřil lidi, kteří z lodě vystoupili, otočil se, aby lépe viděl, ale neustoupil. Hleděl, ale neudělal ani krok zpět, když zaslechl hlouběji z údolí další zvuky a výkřiky a spatřil známou postavu, která na zádech táhla další a kráčela k němu z vnitřku Nefritové hrobky.

Nic z toho se nijak nevztahovalo k jeho dítěti. Čekal na Ráchel.

Dokonce i bez datasféry je pro mou personu docela dobře možné cestovat hustou polévkou Prázdnoty, Jež Spojuje, a nyní obklopuje Hyperion. Mojí okamžitou reakcí je touha navštívit Toho, jenž bude, ale ačkoliv jeho zář vládne metasféře, nejsem na to ještě připraven. Koneckonců, jsem jen malý John Keats a ne Jan Křtitel.

Sflnga - hrobka, vytvarovaná podle opravdové nestvůry, již ani po mnoho příštích staletí genetičtí inženýři nestvoří — je maelstromem časových energií. Svým rozšířeným zrakem vidím Sfing ve skutečnosti několik: antietropický kryt, jenž unáší svůj štíří náklad časem jako nějaký zapečetěný kontejner se

smrtonosným bacilem, pak aktivní, nestabilní Sfin-gu, která obsahovala Ráchel Weintraubovou, jež se pokoušela otevřít Bránu časem, a nakonec Sfingu, jež se otevřela a znovu se pohybuje s tokem času. Tato poslední Sfinga je planoucí branou světla, která — ve srovnání s Tím, co bude, až druhá — svou metasférickou hranicí ozařuje Hyperion.

Sestupuji k zářícímu místu v čase, abych pozoroval Sóla Weintrauba, jak podává dceru Štírovi.

Nemohl bych zasáhnout, ani kdybych byl dorazil dříve. Neudělal bych to, ani kdybych mohl. Na tomto činu závisejí dosud nepochopitelné světy.

Ale čekám uvnitř Sfingy, až Štír projde a pronese svůj útlý náklad. Teď dítě vidím. Je jen sekundy staré, skvrnité, vlhké a vrásčité. Křičí vší silou novorozeneckých plic. Ze svého bývalého přístupu bakaláře a reflektivního básníka jen těžko chápu přitažlivost, jíž tento řvoucí a nevzhledný kojenec má pro svého otce a kosmos.

Přesto ve mně pohled na dětské tělo — jakkoliv je, tento novorozenec nepřitažlivý — v obřitěných štířích spárech čímsi pohne.

Tři kroky Sfingou přenesly Štíra a dítě časem na hodiny kupředu. Těsně za vchodem se řeka času zrychluje. Pokud něco neudělám během několika vteřin, bude příliš pozdě — Štír použije Bránu a odnese dítě do černé díry nějaké vzdálené budoucnosti, kterou hledá.

Spontánně se mi vybavil obraz pavouků, kteří vysávají ze svých obětí tělesné tekutiny, zemních vos, které kladou své larvy do ochromených těl kořisti, dokonalých inkubátorů a zdrojů potravy.

Musím jednat, ale nejsem tu hmotný o nic více než v Jádře. Štír mnou prochází, jako bych byl nepovšimnutým hologramem. Má analogová perso-na je tu k ničemu, bez končetin a nehmotná jako zašustění trávy v močálu.

Ale tráva nemá mozek, a John Keats ano.

Štír udělá další dva kroky, a Sóloví a ostatním venku uběhly celé hodiny. Tam, kde Štírovy čepele pronikly do masa, vidím na kojencově plačícím obličeji krev.

K čertu s tím.

Venku na široké kamenné terase Sfingy, lapené do poryvů časové energie, proudících z hrobky, leží batohy, přikrývky, opuštěné kontejnery s potravinami a všechny zbytky, které s sebou přinesl Sol a ostatní poutníci.

Včetně jediné Móbiovy krychle.

Krabice byla zapečetěna na templářské lodi *Ygg-drasill* ochranným polem osmé třídy, když se Hlas Stromu Het Masteen připravoval na svou dlouhou výpravu.

Obsahovala jediného erga — někdy označovaného jako vazač — jedno z těch malých stvoření, která možná nejsou inteligentní, která se ale vyvinula u vzdálených hvězd a rozvinula schopnost kontrolovat silová pole mohutnější než jakýkoliv stroj, který kdy lidstvo poznalo.

Templáři a Vyvrženci s těmi stvořeními už po generace komunikovali. Templáři je užívali pro kon-

trolu nadbytečné energie na svých nádherných, ale okolním vlivům vystavených lodích.

Het Masteen tu věc nesl stovkami světelných let, aby naplnil úmluvu s Církví Posledního vykoupení, že pomůže uprchnout Štírovu trnovému stromu. Když ale Masteen spatřil Štíra a mučící strom, nebyl s to dohodu splnit. A tak zemřel.

Móbiova krychle zůstala. Erga jsem vnímal jako stísněný ovál energie v časovém toku.

Venku byl Sol Weintraub skrze oponu tmy sotva vidět — smutně komická figurka, za časovým polem Hrobky v subjektivním kvapu času zrychlovaná jako postava z němého filmu — ale Móbiova krychle leží v okruhu Sfingy.

Ráchel vykřikla strachem, který znají dokonce i novorozenci. Strachem z pádu. Strachem z bolesti. Strachem z odloučení.

Štír udělal krok a ti venku ztratili další hodinu.

Pro Štíra jsem byl nehmotný, ale energetické pole je něčím, čeho se mohou dotýkat i analogoví duchové Jádra.

Zrušil jsem ochranné pole Mobiovy krychle.

Osvobodil jsem erga.

Templáři komunikují s ergy pomocí elektromagnetického záření, kódovanými pulsy, jednoduchými odměnami v záření, když stvoření udělá, co chtějí... ale především téměř mystickou formou komunikace, kterou znají jen členové Bratrstva a několik exotických Vyvržen-ců. Vědci to označují za neumělou telepatii. Ve skutečnosti jde o téměř čistou empatii.

Štír uráží další krok do otevírající se Brány do budoucnosti. Ráchel křičí s energií, kterou dokáže z celého

vesmíru nashromáždit jen ten, kdo se právě narodil.

Erg expanduje, porozumí mi a mísí se s mou personou. John Keats nabývá na hmotě a tvaru.

Spěchám těch pět kroků ke Štírovi, beru mu dítě z rukou a ustupuji. Dokonce i v energetickém maelstrómu Sfingy cítím vůni novorozence, kterého

si opírám o hrudník a jehož hlavičku si přikládám k tváři.

Štír se překvapené otáčí, čtyři paže se napřahují, čepele se otvírají a on na mne ostří oči. Jenže nestvůra je příliš blízko Bráně. Bez pohnutí zklidňuje bouřlivý tok času. Otvírá čelisti jako rypadlo. Skřípe zuby, ale už je pryč. Malý bod v dáli. Něco ještě mnohem menšího.

Obracím se ke vchodu, ten je ale příliš daleko. Ergova prýštící energie mě může udržet tady, může mne táhnout proti toku, ale ne s Ráchel. Nést další živou věc proti takové síle je něco, co nesvedu ani s ergovou pomocí.

Dítě křičí a já je jemně kolébám a do teplého ouška mu šeptám nesmyslné veršíky.

Když nemůžeme zpět ani vpřed, nezbývá, než chvíli počkat. Snad půjde někdo kolem.

Oči Martina Sílena se rozšířily a Brawne Lamia se rychle otočila. Spatřila, že se za a nad ní vznáší Štír.

„A kurva prdel," zašeptala Brawne uctivě.

V Paláci Štíra se v šeru a dálce ztrácely tisíce lidských těl, a všechna vyjma Martina Silena byla připojena k trnovému stromu, strojové NI a Bůh ví, čemu ještě.

Jako by tu chtěl Štír předvést svou moc, přestal šplhat, roztáhl paže a vznesl se o tři metry, až visel ve vzduchu pět metrů od kamenné terasy, na níž vedle Martina Silena dřepěla Brawne Lamia.

„Dělejte něco," zašeptal Silenus. Básník už nebyl napojen svou nervovou přípojkou, ale byl ještě příliš slabý, než aby dokázal zvednout hlavu.

„Nějaký nápad?" opáčila Brawne Lamia, ale tu hrdinnou poznámku jí do jisté míry zkazilo chvění hlasu.

„Věřte," pronesl hlas pod nimi a Brawne se posunula, aby viděla na podlahu.

Hluboko dole stála mladá žena, v níž v Kassadově Hrobce Brawne poznala Monetu.

„Pomoc!" vykřikla Brawne.

„Věřte," řekla znovu Moneta a zmizela. Štír se nenechával rušit. Spustil ruce a postoupil o krok, jako by nešel vzduchem, ale po pevném kameni.

„Do prdele," zašeptala Brawne.

„Nápodobně," zachraptěl Martin Silenus. „Vrátil jsem se z mrazícího boxu do zasraný rozžhavený výhně."

„Zavřete hubu," pronesla Brawne Lamia. Pak jakoby k sobě: „Věřit čemu? Komu?"

„Věřte zasranýmu Štírovi, že nás zabije nebo nás oba napíchne na ten zasranej strom," vydechl Silenus. Podařilo se mu pohnout natolik, aby mohl chytit Brawne za paži. „Raději mrtví než zpátky na strom, Brawne."

Brawne se letmo dotkla jeho ruky a vstala. Hleděla Štírovi z pěti metrů tváří v tvář.

Věřit?

Brawne napřáhla nohu a cítila, jak ji obklopuje prázdno. Na vteřinu zavřela oči a otevřela je, když se jí zdálo, že se nohou dotkla pevného schodu. Otevřela oči.

Pod nohou neměla nic než vzduch.

Věřit? Brawne přenesla váhu na přední nohu a vykročila. Než udělala krok do prázdna i druhou nohou, maličko zavrávorala.

Hleděli na sebe se Štírem deset metrů nad kamennou podlahou. Když příšera rozevřela paže, zdálo se, že se šklebí. V matném světle se slabě leskl její krunýř. Rudé oči jasně plály.

Věřit? Brawne cítila vzestup hladiny adrenalinu, vykročila po neviditelných schodech a po cestě do Štírova objetí nabírala výšku.

Cítila, jak jí látkou a kůží pronikají prstové čepele a ta věc ji začíná objímat, přivíjet k prohnutému ostří, vyrůstajícímu z kovového hrudníku, k otevřené tlamě a řadám ocelových zubů. Ale dokud ještě pevně stála v řídkém vzduchu, Brawne se předklonila a položila nezraněnou ruku dlaní na Štírovu hruď. Ucítila chlad krunýře, ale také žár energie, která se od ní řinula, která se řinula z ní, *skrze ni.*

Čepele přestaly párat, než se dostaly pod kůži. Štír ztuhl, jako by se tok času kolem nich změnil v hroudu jantaru.

Brawne si opřela ruku o široký hrudník té věci a *zatlačila.*

Štír na místě naprosto ztuhl, zkřehl, a lesk kovu matněl, až ho vystřídal průhledný třpyt krystalu, jasná skleněná zář.

Brawne stála ve vzduchu a objímala ji třímetrová socha Štíra. Zdálo se, že v jeho hrudi, tam, kde by mohlo

být srdce, se třepotá něco, co vypadá jako velká černá můra a mává to proti sklu křídly barvy sazí.

Brawne se zhluboka nadechla a znovu zatlačila. Štír sklouzl po neviditelné plošině, o niž se s ní dělil, zapotácel se a spadl. Brawne se pod spojenými pažemi přikrčila, zaslechla a ucítila, jak se jí trhá sako, když se tvor v pádu zachytil prstovými čepelemi o látku a rozerval ji, a pak zavrávorala i ona sama a vyrovnávala zdravou rukou ztracenou rovnováhu. Štír se ve vzduchu jedenapůlkrát otočil, dopadl na podlahu a roztříštil se na tisíce rozeklaných střepů.

Brawne se otočila, její důvěra ji zradila, neviditelná opora prostě přestala existovat a ona ztěžka dopadla na hranu kamenné římsy a rozbila si o ni kotník a před pádem do hlubiny se jí podařilo zachránit jen díky tomu, že se chytila Sílena za koleno.

S kletbami, vyvolanými bolestí v zádech, zlomeném zápěstí, vykloubeném kotníku, v pohmožděných dlaních a kolenou, se vytáhla do bezpečí vedle něj.

„Podle všeho se tu od doby, co jsem byl pryč, začaly dít nějaký nadpřirozený sračky," prohlásil Marin Silenus chrčivě. „Můžeme už jít, nebo máte v plánu jako přídavek chůzi po vodě?"

„Sklapněte," odpověděla Brawne otřeseně. V těch třech slabikách téměř zazněl cit.

Chvíli odpočívala a pak zjistila, že nejsnadnější způsob, jak dostat zesláblého básníka ze schodů a po trávou porostlé podlaze Paláce Štíra ven, je hodit si ho na záda. Došli ke vchodu, když tu jí nekavalírsky zabušil do lopatek a řekl:

„A co Smutný král Billy a ti ostatní?"

„Později," odpověděla Brawne a vystoupila na světlo, předcházející svítání.

Probelhala se s básníkem, který jí visel na zádech jako ranec špinavého prádla, už dvěma třetinami údolí, když se jí básník otázal: „Brawne, jste ještě těhotná?"

„Ano," odvětila a modlila se, aby to po námaze toho dne ještě byla pravda.

„Nechcete, abych já nesl vás?"

„Sklapněte," a pokračovala po cestě dolů a kolem Ne-fritové hrobky.

„Hele," upozornil ji Martin Silenus a otočil se k místu, kam ukazoval, i když jí ze zad visel málem vzhůru nohama.

V klíčícím ránu Brawne viděla, že na výše položené plošině u vchodu do údolí stojí Konzulova vesmírná loď. Ale na tu básník neukazoval.

V záři vchodu do Sfingy se rýsovala stojící postava Sóla Weintrauba. Ruce měla zdvižené.

Někdo nebo něco se ze záře vynořovalo.

Sol ji viděl první. Postavu, přicházející mezi přívaly světla a tekutého času, prýštícího ze Sfingy. Když se její obrys narýsoval na pozadí zářícího vchodu, zjistil, že jde o ženu. Ženu, která něco nese. Ženu, která nese kojence.

Objevila se jeho dcera Ráchel - Ráchel taková, jakou ji viděl jako zdravou dospělou ženu, která opouští svou doktorandskou práci a odlétá na nějaký svět, zvaný Hyperion, Ráchel kolem pětadvaceti, možná o kapku starší - ale Ráchel, bezpochyby Ráchel, Ráchel s krátce přistřiženými měděné hnědými vlasy, které jí padaly do čela, líce zardělé jako vždy, jako by se červenala nějakým novým nadšením, jemný, nyní téměř váhavý úsměv, a oči - ty obrovské zelené oči se sotva viditelnými hnědými skvrnkami - oči upírala na Sóla.

Ráchel nesla Ráchel. Kojenec mhouřil oči do ramen mladé ženy a malé pěstičky se mu zavíraly a otvíraly, jako by se snažil rozhodnout, zda se má rozplakat či nikoliv.

Sol ohromeně stál. Pokusil se promluvit, nepovedlo se mu to, pokusil se znova. „Ráchel."

„Otče," dívka popošla k němu. Ovinula volnou ruku kolem učence a trochu se pootočila, aby mezi svým a otcovým tělem dítě nerozmačkala.

Sol políbil svou velkou dceru, objal ji, nasál čistou vůni jejích vlasů, pocítil její nezpochybnitelnou *skutečnost*, a pak zvedl novorozence na rukou a pocítil, jak jím projíždí zachvění nádechu, předcházejícího pláči. Ráchel, kterou s sebou vzal na Hyperion, spočívala v bezpečí jeho dlaní, malý rudý obličej měla zvrasněný námahou upřít svévolně se potulující oči na otcovu tvář. Sol vzal její malé pěstičky do rukou, pozdvihl si ji blíž a chviličku si bedlivě tu malou tvář prohlížel. Pak se znova obrátil k mladé ženě.

„Je..."

„Stárne normálně," ujistila jej dcera. Na sobě měla něco, co trochu připomínalo talár a trochu župan a bylo to vyrobené z jemného hnědého materiálu. Sol zavrtěl hlavou, pohlédl na ni, spatřil, že se směje, a všiml si téhož malého důlku nalevo pod rtem, který měl i kojenec v jeho náručí.

Znovu zavrtěl hlavou. „Jak... jak je to možné?"

„Není to na dlouho," odpověděla Ráchel.

Sol se předklonil a znovu políbil tvář své dospělé dcery. Uvědomil si, že pláče, ale nemohl si utřít obličej, protože nechtěl pouštět tu malou. Jeho dospělá Ráchel to udělala za něj jemným dotykem hřbetu ruky.

Na schodech za nimi se něco ozvalo, a Sol se ohlédl přes rameno. Spatřil, jak tam stojí ti tři z lodi, tváře mají během zarudlé, a Brawne Lamia pomáhá básníku Silenovi dosednout na bílou desku kamenného zábradlí.

Konzul a Theo Lané k nim vzhlédli.

„Ráchel...“ zašeptal Melio Arundez a v očích měl plno slz.

„*Ráchel?* „ ozval se Martin Silenus, zamračil se a podíval se na Brawne Lamii.

Brawne zírala s otevřenými ústy. „Moneta,“ pronesla a ukázala prstem. Když si uvědomila, co dělá, rychle připažila. „Vy jste Moneta. Kassadova... Moneta.“

Ráchel přikývla a přestala se usmívat. „Mám jen minutu nebo dvě,“ prohlásila. „A musím vám toho mnoho říci.“

„Ne,“ Sol vzal svou dospělou dceru za ruku, „ty tu musíš zůstat. Chci, abys tu zůstala se mnou.“

Ráchel se znovu usmála. „Zůstanu s tebou, tati,“ slíbila tiše a druhou rukou se dotkla kojencovy hlavičky. „Ale

může jen jedna z nás... a ona tě potřebuje víc.“ Obrátila se ke skupině na spodních schodech. „Poslouchejte mě prosím všichni.“

Když vycházelo slunce a sahalo světlem po zřícených budovách Města básníků, Konzulově lodi a větších Hrobkách Času, vyprávěla jim Ráchel v krátkosti mučivý příběh o svém vyvolení k zavlečení do budoucnosti, kde zuří poslední bitva mezi Jádrem zplozenou Nejvyšší Inteligencí a lidským duchem. Je to, říkala, budoucnost plná strašlivých a úžasných tajemství, v níž lidstvo přesáhlo rozměry této Galaxie a začalo cestovat kamkoliv.

„Do jiných *galaxií?* „ zeptal se Theo Lané.

„Do jiných vesmírů,“ usmála se Ráchel.

„Plukovník Kassad vás znal jako Monetu,“ připomněl Martin Silenus.

„*Bude mě znát* jako Monetu,“ opravila jej Ráchel a zrak sejí zarazil. „Viděla jsem jej zemřít a doprovázela jsem jeho hrobku do minulosti. Vím, že částí mého poslání je setkat se s tímto bájným válečníkem a vést jej k poslednímu boji. Ale ve skutečnosti jsem se s ním ještě nesetkala.“ Shlédla do údolí ke Křišťálovému monolitu. „*Moneta,* „ zamumlala. „Latinsky to znamená 'Ta, jež připomíná'. To je případné. Dám mu vybrat, aby mi říkal tak nebo *Mnemosyne* - 'paměť'.“

Sol dceřinu ruku nepustil. Stále ji držel.

„Ty budeš cestovat *zpátky* časem s Hrobkami? Proč? Jak?“

Ráchel zvedla hlavu a světlo, odražené dalekými útesy, jí sytě zbarvilo tváře. „Je to má úloha, tati. Má povinnost. Dali mi prostředky, s jejichž pomocí mohu Štíra sledovat. A jen já byla... připravena.“

Sol zvedl svou nedospělou dceru výše. Ta, vyrušená ze spánku, vyfoukla osamělou bublinku ze slin, zavrtala obličej do tepla otcova krku a zaklesla pěstičky do lemu jeho košile.

„Připravena/' zabrumlal Sol. „Myslíš Merlinovu nemoc?“

„Ano,“ odpověděla Ráchel.

Sol zavrtěl hlavou. „Ale ty jsi nevyrostla v nějakém mysteriózním budoucím světě. Vyrostla jsi v univerzitním més-

tečku Crawford, v ulici Fertig Street na Barnardově světě, a tvůj...“ Zmlkl.

Ráchel přikývla. „*Ona* tam... tam vyrostla. Tati, je mi to líto. Musím jít.“ Vyprostila ruce, seběhla po schodech a letmo přejela Melio Arundezovi po tváři. „Omlouvám se za bolestné vzpomínky,“ řekla překvapenému archeologovi tiše. „Pro mne to byl doslova jiný život.“

Arundez zamrkal a chvíli podržel její ruku.

„Jsi ženatý?“ zeptala se potichu Ráchel. „Děti?“

Arundez přikývl a pohnul druhou rukou, jako by chtěl vytáhnout z kapsy fotografie manželky a dospělých dětí; pak se zarazil a znovu přikývl.

Ráchel se usmála, rychle jej znovu políbila na tvář a vyšla po schodech. Oblohu štědře zalévalo slunce, ale dveře Sfingy zářily jasněji.

„Tati,“ pronesla, „miluji tě.“

Sol se pokusil promluvit a odkašlal si. „Jak... jak se k tobě můžu... připojit?“

Ráchel ukázala na otevřené dveře Sfingy. „Pro některé to slouží jako Brána do světa, o němž jsem mluvila.

Ale, tati...“ Zaváhala. „Bude to znamenat, že mě budeš muset znovu vychovávat. Znamená to, že se budeš muset potřetí protrpět mým dětstvím. To by se nemělo chtít po žádném rodiči.“

Solovi se podařil úsměv. „Žádný rodič by to neodmítl, Ráchel.“ Posunul si dítě v náručí a znovu zavrtěl hlavou. „Bude... nastane čas, kdy... obě...?“

„Budeme existovat současně?“ usmála se Ráchel. „Ne. Já se teď vydám jinou cestou. Neumíš si představit, jaké obtíže jsem měla s Komisí pro paradoxy, aby mi schválili toto jediné setkání.“

„Komisí pro paradoxy? „ zeptal se Sol.

Ráchel se nadechla. Couvala, dokud se s otcem nedotýkali jen špičkami prstů natažených rukou. „Musím jít, tati.“

„Budu...“ pohlédl na děcko. „Budeme tam... sami?“

Ráchel se rozesmála, a ten zvuk byl tak důvěrně známý, že sevřel Solovi srdce jako teplá dlaň. „Ale ne,“ odpověděla, „sami ne. Jsou tam úžasní lidé. Dají se tam naučit a dělat

l

úžasné věci. Jsou tam k vidění úžasná místa...“ Rozhlédla se kolem. „Místa, která jsme si nedokázali představit ani v nejdivočejších snech. Ne, tati, nebudeš sám. A já tam budu s tebou, se všemi svými pubertálními výstřednostmi a drzou dospělostí.“ Couvla, a její prsty se oddělily od Sólových.

„Než projdeš, tati, chvíli počkej,“ zavolala a přesunula se do záře. „Nebolí to, ale pak už není návratu.“

„Počkej, Ráchel,“ požádal Sol.

Jeho dcera ucouvla, po kamení jí vlály dlouhé šaty, a pak ji světlo zahalilo. „Páček!“ zakřičela.

Sol zamával. „Shledáček!“

Starší Ráchel zmizela ve světle.

Dítě se probralo a dalo se do pláče.

Od okamžiku, kdy se Sol a ostatní vrátili ke Sfinze, uplynula více než hodina. Šli ke Konzulově lodi, aby ošetřili Brawnina a Silenova zranění, pojedli a vybavili Sóla s dítětem na cestu.

„Připadá mi hloupé balit se na cestu, která nejspíš není než pouhým průchodem Branou,“ podotkl Sol, „ale bez ohledu na to, jak je budoucnost úžasná, pokud tam nemají kojeneckou výživu a použitelné pleny, máme problém.“

Konzul se zakřenil a shodil plný batoh na schod. „Tohle vám i dítěti vydrží na první dva týdny. Pokud potom nenajdete pečovatelskou službu, vydejte se do jednoho z těch vesmírů, o nichž mluvila Ráchel.“

Sol zavrtěl hlavou. „Je to možné?“

„Počkejte pár dnů nebo týdnů,“ navrhl Melio Arundez, „zůstaňte tu s námi, než se věci roztřídí. Není kam spěchat. Budoucnost utéct nemůže.“

Sol, který krmil dítě z jednoho ze sáčků s výživou, který vyrobila loď, se poškrábal v bradce. „Nejsme si jistí, zda bude tahle Brána otevřená napořád,“ odvětil. „Kromě toho bych mohl ztratit nervy. Začínám být na výchovu dítěte docela dost starý... zvlášť jako cizinec v cizí zemi.“

Arundez položil Solovi na rameno svalnatou ruku.

„Nechtě mě jít s sebou. Umírám zvědavostí.“

Sol se zazubil, napřáhl ruku a silně Arundeze poplácal.

„Díky, příteli. Ale máš v Síti manželku a děti... Renesanci... a ti na tebe čekají. Máš vlastní povinnosti.“

Arundez přikývl a zadíval se do oblohy. „Kdybychom se tak mohli *vrátit.*“

„Vrátíme se,“ slíbil rozhodně Konzul. „Staromódní lodě s Hawkingovým pohonem stále fungují, dokonce i když je Síť navždy pryč. Naberete pár let časového dluhu, Melio, ale vrátíte se.“

Sol přikývl, skončil s krmením dítěte, položil si na rameno čistou látkovou plenu a rázně poklepal Ráchel po zádíč-kách. Rozhlédl se po malém kroužku přátel. „Všichni máme své povinnosti.“ Potřásl si s Martinem Síleném rukou. Básník se odmítl vplazit do výživné regenerační lázně i nechat si vyjmout nervovou přípojku. „Měl jsem to už předtím,“ prohlásil.

„Budete pokračovat ve své básni?“ zeptal se jej Sol.

Silenus zavrtěl hlavou. „Dokončil jsem ji na stromě,“ odpověděl. „A objevil jsem tam něco jiného, Sole.“

Vědec povytáhl obočí.

„Objevil jsem, že básníci nejsou bohy, že ale Bůh je... nebo něco, co se Bohu blíží... on je básník. A špatný, co se toho týče.“

Dítě si odříhlo.

Martin Silenus se zašklebil a naposled Sóloví potřásl rukou.

„Dejte jim do těla, Weintraube. Řekněte jim, že jste jejich pra-pra-pra-pra-pradědeček, a že jestli se nebudou chovat slušně, nakopete jim prdel.“

Sol přikývl a přešel k Brawne Lamii. „Viděl jsem, že jste konzultovala lékařský terminál lodi. Je s vámi a

vaším nenarozeným dítětem všechno v pořádku? „

Brawne vycenila zuby. „V pořádku.“

„Chlapec nebo děvčátko?“

„Děvče.“

Sol ji políbil na tvář. Brawne se dotkla jeho vousu a odvrátila obličej, aby skryla slzy, nehodící se k dřívější soukromé vyšetřovatelce.

„S děvčaty je tolik práce,“ prohlásil Weintraub a vyplé-

tál Racheliny prstíky ze své bradky a Brawniných kudrlin. „Vyměňte tu svou při první příležitosti za kluka.“

„OK,“ slíbila Brawne a ustoupila.

Naposled si potřásl rukama s Konzulem, Theem a Me-liem, Brawne podržela děcko, on si hodil zavazadlo na záda a znovu si vzalRáchel. „K čertu s antiklimaxem, jestli to nebude fungovat a já se budu potulovat v kruhu uvnitř Sfingy,“ pronesl.

Konzul přimhouřil oči před jasem zářících dveří. „Bude to fungovat. I když si nejsem jistý jak. Nemyslím si, že je to nějaký druh hyperprostorové Brány.“

„Hyperčasová,“ riskl to Silenus a chránil si rukama hlavu před Brawninými ranami. O krok couvl a pokrčil rameny. „Pokud to bude fungovat i dál, Sole, mám pocit, že tam nebudete sám dlouho. Po vás přijdou tisíce dalších.“

„Pokud to Komise pro paradoxy povolí,“ odvětil Sol, zatahal se za vousy, jako to dělal vždy, když se mu myšlenky toulaly bůhvíkde. Zamrkal, nadhodil si batoh i dítě a vyrazil. Silová pole z otevřených dveří je tentokrát pobízela dál.

„Tak prozatím!“ vykřikl. „Přísahám, stálo to za to, ne?“ Obrátil se ke světlu a vzápětí byl i s dítětem pryč.

V prázdnu, které nastalo, vládlo ticho. Nakonec Konzul pronesl téměř rozpačitě: „Nepůjdeme k lodi?“

„Pro nás ostatní zavolejte výtah,“ odpověděl Martin Silenus. „Tady paní Lamia půjde vzduchem.“

Brawne se zadívala na maličkého básníka.

„Myslíte, že je to něco, co připravila Moneta?“ zeptal se Arundez s poukazem na Brawninu dřívější domněnku.

„Musí,“ odpověděla Brawne. „Kus vědy z budoucnosti nebo tak.“

„Ach, ano,“ vzdychl Martin Silenus, *„věda budoucnosti...* ta známá fráze těch, kteří se bojí přiznat k pověrčivosti. Druhou možností, má drahá, je, že máte tuto až dosud neobjevenou moc levitovat a měnit příšery v rozbitné skleněné skřítky.“

„Sklapněte,“ nařídila Brawne beze stopy emocí v hlase.

Ohlédla se. „Kdo říká, že se během chvilky neobjeví další Štír?“

„Správně,_kdo?“ přisvědčil Konzul. „Chovám podezření, že nějakého Štíra nebo pověsti o Štírovi tu budeme mít vždycky.“

Theo Lané, kterého nešváry vždy přiváděly do rozpaků, si odkašlal. „Podívejte, co jsem našel mezi zavazadly, poházenými kolem Sfingy.“ Držel hudební nástroj se třemi strunami, dlouhým krkem a zářivými vzory, jež pokrývaly trojúhelníkovité tělo. „Kytara?“

„Balalajka,“ odpověděla Brawne. „Patřila otci Hoyto-vi.“

Konzul si nástroj vzal a vyloudil několik akordů. „Znáte tuhle píseň?“ Zahrál pár tónů.

„To je 'Píseň o šukačce s Kozatou Lídou?'„ zkusil to Martin Silenus.

Konzul zavrtěl hlavou a zahrál dalších pár tónů.

„Něco starého?“ hádala Brawne.

„'Tam za tou duhou',“ prohlásil Melio Arundez.

„To musí pocházet z doby před mým časem,“ Theo Lané si přikyvoval do rytmu.

„Pochází to z doby před časem všech,“ odvětil Konzul. „Pojďte, během pochodu vás naučím slova.“

Šli společně ve žhavém slunci, zpívali správně i falešně, zapomínali slova a začínali znova, a pomalu se blížili k lodi, čekající na kopci.

EPILOG

O pět a půl měsíce později se Brawne Lamia v sedmém měsíci těhotenství vydala na sever z hlavního města do Města básníků, na Konzulův večírek na rozloučenou.

Hlavní město, jemuž teď domorodci, posádky lodí Jednotek i Vyvržen ců říkali Jacktown, se v ranním světle nádherně třpytilo bělostnou novotou. Vzducholoď zamířila podél řeky Hoolie na severozápad.

Největší hyperionské město během bojů značně utrpělo, ale většina jej už byla přestavěna, a většina ze tří milionů uprchlíků z plantáží vláknitého plastiku a menších měst se rozhodla zůstat, navzdory obrovskému zájmu

Vyvržených o vláknitý plastik. A tak město rostlo jako houby po dešti, a základní infrastruktura - elektřina, kanalizace a kabelová HTV - právě dosáhla bludiště na kopcích mezi vesmírným přístavem a starým městem.

Budovy ale byly v ranním světle bílé, jarní vzduch slibně voněl a Brawne hleděla na hrubé panely nových silnic a čilý ruch říční dopravy jako na známku slibné budoucnosti.

Boj v hyperionském prostoru po zničení Sítě netrval dlouho. Okupace kosmoportu a hlavního města de facto přešla v uznání zániku Sítě a spolupráci s novou Radou samosprávy, dohodnutou především díky Konzulovi a dřívějšímu generálnímu guvernérovi Theo Laneovi. Ale během téměř šesti měsíců od smrti Sítě představovaly jediný provoz v kosmoportu výsadkové kapsle ze zbytků flotily Jednotek, které ještě byly v systému, a hojní výletníci z Roje. Nebylo už nijak neobvyklé spatřit vytáhlé postavy Vyvržených, jak nakupují v obchodech na Jacktown Square, nebo jejich exotičtější příbuzné, popíjející v Ciceru.

Brawne v Ciceru posledních pár měsíců bydlela. Obývala jednu z větších místností ve čtvrtém patře starého křídla, zatímco Stan Leweski přestavoval a rozšiřoval zničené části legendární stavby. „Proboha, od téhotnejch ženskejch já pomoct nepotřebuju!“ zařval Stan vždy, když Brawne chtěla přiložit ruku k dílu, nakonec to ale vždycky skončilo tak, že něco dělala a Leweski bručel a cosi si mumlal. Brawne sice byla těhotná, ale byla také z Lůsu, a svaly jí po pouhých pár měsících na Hyperionu ještě úplně nezakrněly.

Stan ji toho rána odvezl ke kotevní věži a pomohl jí se zavazadly a balíky, které s sebou brala pro Konzula. Pak jí její domácí podal svůj vlastní balíček. „Je to zatrace-nej, nudnej výlet nahoru do ty bohem zapomenutý země,“ zavrčel. „Musíte mít něco na čtení, žejo?“

Dárkem byla reprodukce *Poém* Johna Keatse z roku 1817, kterou sám Leweski svázal do kůže.

Brawne obra objala a pobavila přihlížející pasažéry, protože jej mačkala tak dlouho, až v hostinském začala praskat žebra. „Dost, zatraceně,“ zamumlal a třel si bok. „Řekněte tomu Konzulovi, že chci vidět tu jeho bezcennou kůži zase tady, než dám tu bezcennou hospodu svýmu synovi. Řekněte mu to, jo?“

Brawne přikývla a mávala spolu s ostatními cestujícími. Pak, když se vzducholoď odpoutala, odhodila zátěž a těžkopádně se dala nad vrcholky střech do pohybu, pokračovala v mávání z pozorovacího mezaninu.

Nyní, když za sebou loď nechala předměstí a stočila se na západ k řece, spatřila Brawne poprvé jasně vrcholky hor, odkud na město dosud zadumaně zíral Smutný král Billy. Na Billyho tváři zela čerstvá desetimetrová jizva, zvolna obrušovaná větrem. To jej během bojů ťal laserový paprsek.

Tím, co zaujalo Brawninu pozornost, byla ale větší plastika na severozápadní stěně hor. Dokonce i s moderními řezacími přístroji, vypůjčenými od Jednotek, šla práce pomalu: velký orlí nos, mohutné obočí a smutné inteligentní oči právě začínaly být k poznání. Mnozí uprchlíci z Hegemonie, kteří zůstali na Hyperionu, měli proti podobizně Meiny Gladstonové své námitky, ale Rithmet Corber III, pravnuk sochaře, jenž tam vytvořil obličej Smutného krá-

le Billyho - a shodou okolností člověk, kterému nyní hora patřila - řekl, jak nejdiplomatičtěji uměl „Polibte mi prdel“ a pokračoval v práci. Během jednoho nebo dvou roků bude hotov.

Brawne vzdychla, pohladila si napjaté břicho - záliba těhotných žen, kterou si na těhotných ženách vždy ošklivila a o níž teď zjistila, že se jí nedá odolat - a neohrabaně přešla k sedadlu na pozorovací palubě. *Když je tak mohutná v sedmém měsíci, jaká bude, až přijde její čas?* Brawne pohlédla na vzdálenou křivku velkého pláště vzducholodi nad sebou a sykla bolestí.

Cesta vzducholodí při větru v zádech trvala jen dvacet hodin. Brawne část cesty prodřímala, ale většinu času strávila pozorováním známé krajiny pod sebou.

Po ránu minuli propusť Karla, a Brawne se usmála a poklepala po balíčku, který měla pro Konzula. Odpoledne dorazili nad říční přístav Najádu a Brawne z tisíce stop shlédla na starou osobní bárku, kterou táhli proti proudu manty, jež se oddělily ze svého stáda ve tvaru V. Zauvažovala, jestli by to mohla být *Benáres*.

Když se v horním salonu podávala večeře, míjeli Okraj, a přelet nad Mořem trav začali právě, když zapadající slunce ozářilo velkou barevnou step a její miliony stébel, vlnících se ve stejném větru, který poháněl loď. Brawne si vzala kávu na své oblíbené křeslo na mezaninu, otevřela okno dokořán a v hasnoucím světle pozorovala, jak pod ní ubíhá Moře trav jako jemný potah kulečníku. Těsně předtím, než se na mezaninu rozzářila světla, byla odměněna pohledem na větrovůz, uhánějící ze severu na jih, a jeho reflektory, poskakující sem a tam. Brawne se předklonila a jasné slyšela rachocení velkého kola a třepotání kosatkové plachty, když vůz nabíral nový směr.

Postel ve spacím kupé byla připravena. Brawne vešla dovnitř, vklouzla do županu, ale když si přečetla pár básní, octla se znovu na pozorovací palubě a zůstala tam až do úsvitu, podřimovala v oblíbeném křesle a vdechovala vůní trávy prosycený vzduch.

Zakotvili v Přístavu Poutníků, aby nabrali čerstvé jídlo

a tekutiny, obnovili zátěž a vyměnili posádku, ale Brawne nevystoupila a nešla se projít. Viděla montážní světla kolem lanovkové stanice, a když se loď znovu rozjela, zdálo se jí, že se drží šňůry sloupů vedení, jež mířilo k Uzdovému hřbetu.

Když překročili hřebeny hor, byla ještě docela tma. Ste-ward přišel zajistit dlouhá okna před zvýšením tlaku v kabinách, Brawne ale ještě mezi mraky zachytila obraz lanovky; houpala se od vrcholu k vrcholu, a ledovců, které se třpytily ve světle hvězd.

Pevnost Chronos minuli za svítání a kameny hradu i ve slabém růžovém světle vyzařovaly náznak tepla. Pak se objevila pouštní vysočina, po levoboku zaplála světla Města básníků a vzducholoď se vydala ke kotvící věži, vztyčené na východním konci nového kosmodromu.

Brawne nepředpokládala, že by tam na ni někdo čekal. Všichni, které znala, si mysleli, že poletí až odpoledne s Theo Lanem v jeho kluzáku. Brawne ale měla za to, že cesta vzducholodí, o samotě jen se svými myšlenkami, bude to pravé. A mela pravdu.

Ale těsně před tím, než se napjala kotevní lana a byla spuštěna rampa, zahlédla Brawne v malém davu známý Konzulův obličej. Vedle něj stál Martin Silenus, který se mračil a mhouřil oči do pro něj nezvyklého ranního světla.

„Zatracený Stan," zamumlala Brawne, když si vzpomněla, že bylo právě zřízeno rádiové spojení přes satelity na oběžné dráze.

Konzul ji na přivítanou objal. Martin Silenus zívl, potřásl jí rukou a pronesl: „Strašnější hodinu jste si pro přílet už vybrat nedokázala, co?"

Večer byla slavnost. Šlo o více než jen Konzulův odjezd, plánovaný na ráno - většina flotily Jednotek, která tu ještě zůstávala, se vracela, a s nimi i značná část Roje Vyvržen-ců. Malé pole poblíž Konzulovy vesmírné lodě posel tucet výsadkových kapslí; to si Vyvrženci zaplatili poslední výlet ke Hrobkám času a důstojníci Jednotek naposled navštívili Kassadovu hrobku.

Samo Město básníků nyní mělo téměř tisícovku stálých

obyvatel, většinou umělců a básníků, byť to podle Silena byli vesměs *pozéři*. Dvakrát se Martina Silena pokusili zvolit starostou; dvakrát to odmítl a své rádobyvoliče zvučně proklel. Starý básník ale pokračoval v rozbíhání věcí, dozírání na rekonstrukční práce, rozhodování sporů, rozdílení ubytování a v zařizování zásobovacích letů z Jacktownu a měst na jihu. Město básníků už nebylo Městem mrtvých.

Martin Silenus říkal, že když bylo město opuštěno, úhrnné IQ tu bylo vyšší.

Banket se konal v přestavěném jídelním salonu, a když Martin Silenus četl sprosté básně a další umělci předváděli parodie, hala se otřásala smíchem. Kromě Konzula a Silena se Brawnin stůl pyšnil i půltuctem Vyvržen̈ců, včetně Ghengy ze Svobodných a Minmuna z Dlících v jádře, stejně jako Rithmetem Corberem III, oblečeným do prošívané kožešiny a vysokého kuželovitého klobouku. Theo Lané dorazil pozdě se spoustou omluv, podělil se s publikem o nejnovější vtipy z Jacktownu a přešel ke stolu, aby se k nim připojil na dezert. O Lanem se často mluvilo jako o nejpravděpodobnějším příštím starostovi Jacktownu, který měl být zvolen v brzkých Čtyřměsíčních volbách - zdálo se, že se zamlouvá domorodcům i Vyvržencům - a Theo prozatím nenaznačil, že by tu čest - pokud mu bude nabídnuta - chtěl odmítnout.

Po spoustě vína, které během banketu proteklo, pozval Konzul tiše pár hostů na loď na trochu hudby - a další víno. Šli - Brawne, Martin a Theo - a seděli vysoko na terase lodi a Konzul střídmě a s citem hrál Gershwina a Studeri-ho a Brahmse a Lusera a Beatles a pak znovu Gershwina, aby na závěr skončil Rachmanhiovým úchvatným klavírním koncertem č. 2 C moll.

Seděli v příšeří, hleděli na město a do údolí, usrkovali víno a dlouho do noci si povídali.

„Co si myslíte, že v Síti najdete?" zeptal se Theo Konzula. „Anarchii? Vládu lůzy? Návrat doby kamenné?"

„Tohle všechno a nejspíš ještě víc," usmál se Konzul. Zavířil brandy ve sklenici. „Ne, vážně - dokud tachykom neoněměl, získali jsme dost zpráv, abychom mohli usuzovat, že většina starých světů Sítě si vede dobře."

Theo Lané opečovával tutéž sklenku vína, kterou si přinesl z altánu. „*Jak* si oněmění tachykomů vysvětlujete?"

Martin Silenus si odfrkl. „Boha přestalo bavit, že mu někdo pořád čmárá.na zeď graffiti."

Mluvili o starých přátelích a uvažovali, co dělá otec Duře. V jednom z posledních tachykomových přenosů slyšeli o jeho nové práci. Zavzpomínali na Lenara Hoyta.

„Myslíte, že až Duře odejde, stane se automaticky papežem on?" zeptal se konzul.

„Pochybuji," odpověděl Theo. „Ale jestli ten kruciform na Durého hrudníku ještě funguje, dostane přinejmenším možnost znovu žít."

„Zajímalo by mě, jestli se bude shánět po své balalajce," Silenus hrábl do strun nástroje. Brawne si pomyslela, že starý básník v příšeří pořád vypadá jako satyr.

Mluvili o Solovi a Ráchel. Za posledních šest měsíců se do Sfingy pokoušely vstoupit stovky lidí; podařilo se to jen jednomu - tichému Vyvrženci jménem Ammenyet.

Odborníci Vyvržených strávili rozborem Hrobek a stop časových slapů, které dosud přetrvávaly, celé měsíce. Na některých stavbách se po otevření Hrobek objevily hieroglyfy a jaksi podivně známé klínové písmo, což vedlo k do jisté míry kvalifikovaným dohadům o jejich funkci.

Sůnga byla jednosměrnou Branou do budoucnosti, o níž mluvila Ráchel/Moneta. Nikdo nevěděl, jakým kritériem se řídila při výběru těch, kteří směli projít, ale turisté se o průchod Branou pokoušeli velmi rádi. Nebyla objevena žádná stopa přítomnosti Sóla a jeho dcery ani jejich osudu. Brawne zjistila, že na starého učence myslí velmi často.

Brawne, Konzul a Martin Silenus si připili na Solovo a Rachelino zdraví.

Nefritová hrobka měla podle všeho co dělat s obrovskými plynnými planetami. Její prazvláštní Branou nikdo nikdy neprošel, ale exotičtí Vyvrženci, stvoření a vychovaní na Jupiteru, to přijížděli zkusit každý den. Odborníci Jednotek i Vyvržených opakovaně zdůrazňovali, že Hrobky nejsou Branami, ale nějakou úplně odlišnou formou vesmírné komunikace. Turisté si jich nevšímali.

Obelisk zůstal temným tajemstvím. Hrobka ještě stále

zářila, neměla ale už dveře. Vyvrženci měli za to, že uvnitř stále čekají armády Štírů. Martin Silenus tvrdil, že Obelisk je pouhým falickým symbolem, vrženým do vchodu do údolí jako dodatečný nápad. Ostatní si mysleli, že by mohl mít něco společného s templáři.

Brawne, Konzul a Martin Silenus připili na Pravý hlas Stromu Heta Masteena.

Zdálo se, že první a druhá z Jeskynních hrobek nikam nevedou, zato třetí ústila do labyrintů na několika světech. Poté, co se ztratilo několik výzkumníků, připomněli vyvr-ženečtí vedoucí celého projektu turistům, že labyrinty leží v jiném čase - možná stovky nebo tisíce let v minulosti či budoucnosti - a v jiném prostoru. Jeskyně zapečetili a pouštěli tam jen kvalifikované odborníky.

Brawne, Konzul a Martin Silenus připili na zdraví Paula Durého a Lenara Hoyta.

Palác Štíra zůstal tajemstvím. Řady těl zmizely krátce poté, co se Brawne a ostatní vrátili, vnitřek Hrobky nabral stejnou velikost, jakou měl předtím, jen uprostřed jasně zářil obdélník. Každý, kdo jím prošel, zmizel. Nikdo se nevrátil.

Když se výzkumníci snažili rozluštit písmena, vytesaná v kameni, ale zle poškozená časem, prohlásili vnitřek za bezrozměrný. Prozatím si byli jisti třemi slovy - všechna v latině Staré Země - která v překladu zněla: „COLOSSEUM", „ŘÍM" a „ZNOVUOSÍDLIT". Vzápětí se rozšířila legenda, že tato Brána vede na ztracenou Starou Zemi a že tam byly přeneseny oběti Trnového stromu. Další stovky čekaly.

„No prosím," řekl Martin Silenus Brawne, „kdybyste kurva tak nespěchala s mou záchranou, mohl jsem být už pěkně doma."

Theo Lané se předklonil: „Doopravdy byste si vybral návrat na Starou Zemi?"

Martin se usmál svým nejsladším satyrským úsměvem. „Ani za zkurvenej milion let. Když jsem tam žil, byla tam nuda, a nuda tam vždycky bude." Silenus připil sám sobě.

Brawne si uvědomila, že má svým způsobem pravdu. Hyperion byl místem, na němž se setkávali Vyvrženci a občané Hegemonie. Už Hrobky Času samy o sobě do budoucna

zajišťovaly turistický a dopravní průmysl i obchod. Pokusila se představit si budoucnost tak, jak ji vidí Vyvrženci, obrovské flotily, přesahující lidskou fantazii, geneticky vypěstované lidi, kolonizující plynné obry a asteroidy a planety drsnější, než byly před terraformováním Mars či Hebron. Nedokázala to. To byl vesmír, jak jej možná uvidí její dítě... nebp její vnuci.

„Na co myslíte, Brawne?" zeptal se Konzul, když se rozhostilo ticho.

Usmála se. „Na budoucnost. A na Johnnyho."

„Ach ano," ozval se Silenus. „Ten básník, co se mohl stát Bohem, ale nestal."

„Co se stalo s tou druhou personou, co myslíte? „ zeptala se Brawne.

Konzul rozhodil ruce. „Nedokážu si představit, jak by po smrti Jádra mohla přežít. Vy ano?"

Brawne zavrtěla hlavou. „Jen jsem žárlivá. Podle všeho se s nírn nakonec setkala spousta lidí. Dokonce i Mého Arundez říkal, že jej potkal v Jacktownu."

Připili Meliovi, jenž odletěl před pěti měsíci s první hy-perprostorovou lodí Jednotek, která se vracela do Sítě.

„Všichni ho viděli, jen já ne," prohlásila Brawne, zamračila se do svého brandy a uvědomila si, že než ho do sebe převrátí, bude si muset vzít další prenatální antialko-holické tablety. Zjistila, že je trochu opilá; líh nemohl po tabletách uškodit dítěti, ji ale určitě dostal.

„Jdu zpátky," oznámila, vstala a objala Konzula. „Musím být vzhůru brzy a svěží, abych viděla váš odlet."

„Jste si jistá, že nechcete přespat na lodi?" zeptal se Konzul. „Hostinská kajuta má nádherný výhled do údolí."

Brawne zavrtěla hlavou. „Mám všechny věci ve starém paláci."

„Než odletím, ještě si promluvíme," prohlásil Konzul. Znovu se objali - velmi rychle, aby nikdo jiný neviděl slzy v Brawniných očích.

Martin Silenus ji do Města básníků doprovodil. Zastavili se na osvětleném balkoně před byty.

„Byl jste skutečně na stromě, nebo to byl jen stimsim při spánku v Paláci Štíra?" zeptala se jej Brawne.

Básník se nerozesmál. Přejel si rukou po hrudníku v místech, kde jej proklál trn. „Byl jsem čínským filozofem, kterému se zdálo, že je motýl, nebo motýlem, kterému se zdálo, že je čínským filozofem? To na to se ptáte, dítě?"

„Ano."

„To je fér," řekl Silenus 'tiše. „Ano. Byl jsem oboje. A oboje byla skutečnost. A oboje bolí. A já vás budu navždy milovat a blahoslavit za to, že jste mě zachránila, Brawne. Pro mě budete vždycky umět chodit vzduchem." Vzal ji za ruku a políbil ji. „Půjdete dovnitř?"

„Ne. Myslím, že se budu chvíli procházet po zahradě."

Básník zaváhal. „V pořádku. Myslím. Máme hlídky -stroje i lidi - a náš štíří Grendel se dosud znovu nezjevil... ale buďte opatrná, ano?"

„Nezapomínejte," upozornila jej Brawne, „že já jsem zabiják Grendelů. Chodím vzduchem a měním je v křehké skleněné trpaslíky."

„No jo. Ale nezatoulejte se za zahradu, jo, holka?"

„Dobře," odpověděla Brawne a přejela si po břiše. „Budeme opatrní."

Čekal na ni v zahradě, v části, kam docela nedopadalo světlo a která nebyla úplně vykrytá monitory.

„Johnny!" vydechla Brawne a udělala rychlý krok ke kameny vykládané pěšině.

„Ne," řekl a zavrtěl hlavou - snad trochu smutně. Vypadal jako Johnny. Přesně tytéž rudé vlasy, lískově hnědé oči, pevná brada a vystouplé lícní kosti a jemný úsměv. Byl oblečen trochu jinak; měl na sobě tlustou koženou bundu, široký opasek, těžké boty, turistickou hůl a čepici z nevydělané kožešiny, kterou před ní smekl.

Brawne stála necelý metr od něj. „Samozřejmě," zašeptala. Napřáhla ruku a tajím prošla, ačkoliv si nijak nevšimla blikání ani neostrosti, které by svědčily pro to, že jde jen o hologram.

„Tohle místo je ještě pořád plné metasférových polí," vysvětlil.

„Hm-hm," přisvědčila, i když dosud neměla nejmenší

ponětí, o čem to mluví. „Vy jste ten druhý Keats. Johnnyho dvojče."

Malý muž se usmál a napřáhl ruku, jako by se chtěl dotknout jejího vzdutého břicha. „To ze mne dělá něco jako strýčka, že, Brawne?"

Přikývla. „To vy jste zachránil dítě... Ráchel... že?"

„Vy jste mě viděla?"

„Ne," vydechla Brawne, „ale *cítila* jsem vás tam." Chvíli váhala. „Ale vy nejste ten, o kom mluvil Ummon - em-patická část lidské NI? „

Zavrtěl hlavou a kadeře se mu zaleskly. „Zjistil jsem, že jsem Ten, který přijde předtím. Připravuji cestu pro Tu, která učí, ale bojím se, že jediným zázrakem, který mám na svědomí, je to, že jsem zvedl dítě a čekal, až je ode mne někdo odnese."

„Vy jste *mi* nepomohl... se Štírem? S létáním?"

John Keats se usmál. „Ne. Ani Moneta. To jste byla vy, Brawne."

Rozhodně zavrtěla hlavou. „To není možné."

„Není," odvětil potichu. Znovu napřáhl ruku k jejímu břichu a ona si představovala, že cítí tlak jeho dlaně. Zašeptal: „Ty ženo ticha dosud nezprzněná / Ty děcko klidu a zvolna tekoucího času..." Vzhlédl k Brawne. „Matka Té, která učí, dozajista má jistá privilegia," prohlásil.

„Matka Té..." Brawne se náhle musela posadit. Lavičku našla právě včas. Nikdy v životě nebyla nemotorná, ale teď, v sedmém měsíci, nemohla přijít na žádný uspokojivý způsob, jak se posadit. Úplně od věci si vzpomněla na vzducholoď, která ráno přiletěla na kotviště.

„Té, která učí," zopakoval Keats. „Nemám ponětí, co bude učit, ale změní to vesmír a dá do pohybu ideje,

které budou žít ještě za tisíc let.“

„*Mé* dítě?“ vypravila ze sebe a lapala po dechu. „Johnnyho a moje dítě?“

Keatsova persona si mnula tvář. „Spojení lidského ducha a logiky UI, jež tak dlouho hledal Ummon a Jádro. Zemřeli, aniž by porozuměli.“ Popošel o krok k ní. „Přál bych si jen, abych mohl být poblíž, ať už bude učit cokoliv. Vidět, jak to bude působit na svět. Tenhle svět. Jiné světy.“

Brawne měla mozek jako ve vývrtce, ale přesto v jeho tónu cosi zaslechla.

„Proč? Kde budete? Co je špatně?“

Keats vzdychl. „Jádro je pryč. Zdejší datasféry jsou příliš malé, než aby pojaly mou byť jen redukovanou formu... vyjma UI lodí Jednotek, a to by se mi myslím nelíbilo. Nikdy jsem moc nebyl na rozkazy.“

„A co jinde?“ zeptala se Brawne.

„Metasféra,“ odpověděl a ohlédl se. „Ale ta je plná lvů a tygrů a medvědů. A já ještě nejsem připraven.“

Brawne to nechala být. „Mám nápad,“ oznámila mu. Řekla mu ho.

Obraz jejího milence přistoupil blíže, položil jí ruce na ramena a řekl: „*Ty* jsi zázrak, madam.“ Ustoupil do stínů.

Brawne zavrtěla hlavou, „Jen těhotná dáma.“ Položila ruku na vypouklinu pod šaty. „Ta, která učí,“ zamumlala. Pak ke Keatsovi: „Dobrá, jste archanděl, který mi to oznamuje.

Jaké jméno jí mám dát?“

Když se neozvala odpověď, Brawne vzhlédla. Jen stíny.

Brawne byla na kosmodromu už před východem slunce. Nebyli zrovna veselou, na rozloučenou mávající skupinkou. Kromě obvyklého smutku, plynoucího ze všech sbohem, trpěli Martin, Theo i Konzul kocovinou. Příslušné pilulky nebyly na post-síťovém Hyperionu k dostání. Dobrou náladu měla jen Brawne.

„Ten zatracený palubní počítač celé ráno hrozně vyváděl,“ vrčel Konzul.

„Jak to?“ usmála se Brawne.

Konzul na ni kose pohlédl. „Požádal jsem jej, aby prošel obvyklé bezpečnostní zkoušky před startem a ta pitomá loď mě obdařila verši.“

„Verši? „ozval se Martin Silenus a povytáhl jedno satyr-ské obočí.

„Ano... poslouchejte...“ Konzul poklepal na svůj kom-log.

Ozval se Brawne známý hlas:

Leč, vy tři Duchové, adieu! Nedokážete pozvednout
mou hlavu ve stínu květin trávy chlazenou; neb nebudu živen chválou,
jak jehně v sentimentální frašce! Tiše se rozplyňte, a budle zas jak figuríny ve snů hrobce;
Sbohem! Stále v noci sním a i pro den mám sen schovaný;
zmizte, Fantómové! Neutlačujte zrno dřímající do oblak, a nevracejte se už v žádný čas!

Theo Lané se zeptal: „Defektní UI? Myslel jsem, že ta loď má jednu z nejlepších inteligencí, nalézajících se mimo Jádro.“

„To také má,“ odvětil Konzul. „Není defektní. Udělal jsem kompletní poznávací a funkční zkoušky. Všechno v naprostém pořádku, ale dalo mi to... *tohle!“* Ukázal na kom-logový záznam.

Martin Silenus se zahleděl na Brawne, pečlivě studoval její úsměv a pak se obrátil ke Konzulovi. „No, zdá se, že se z vaší lodi stal literát. Nedělejte si s tím starosti. Během té dlouhé cesty tam a zpět to bude dobrá společnost.“

V následné odmlce Brawne vytáhla objemný balík.

„Dárek na rozloučenou,“ prohlásila.

Konzul jej rozbaloval nejdříve pomalu, pak papír trhal a rval, až se objevila složená, vybledlá, velmi použitá rohožka. Přejel po ní rukama, vzhlédl a citem přetékajícím hlasem se zeptal: „Kde... jak jste...“

Brawne se usmála. „Domorodá uprchlice ji našla pod propustí Karla. Snažila se ji prodat na jacktownské tržnici, zrovna když jsem šla kolem. Nikdo to nechtěl koupit.“

Konzul nabral zhluboka dech a přejel rukou po vzorech Hawkingovy rohožky, která nesla jeho děda Merina na osudné setkání s babičkou Siri.

„Obávám se, že už nepoletí,“ ozvala se Brawne.

„Létací vlákna je třeba dobít,“ odpověděl Konzul. „Nevím, jak vám mám poděkovat...“

„Tak to nedělejte,“ opáčila Brawne. „Ať vám to přinese na cestě štěstí.“

Konzul zavrtěl hlavou, objal Brawne, s ostatními si potřásl rukou a vyjel výtahem na svou loď. Brawne a

ostatní se vrátili na terminál.

Na hyperionské lazuritové obloze nebylo ani mráčku, slunce zalévalo vzdálené vrcholy Uzdového hřbetu a slibovalo horký den.

Brawne se ohlédla na Město básníků a údolí za ním. Vrcholky vyšších Hrobek ještě byly vidět. Vzduch protínalo jedno křídlo Sfingy.

Konzulova ebenová loď se s trochou hluku a závanem horka zdvihla na čistě modrém plamem a zamířila k obloze.

Brawne se snažila vzpomenout si na báseň, kterou právě četla, a na závěrečné řádky nejdelšího a nejlepšího díla svého milence.

Opět spěchal jasným Hyperionem
Planoucí šat zpod podpatků mu vlál,
a rachotil, jako když se ze země řine oheň
A zahnal krotký čas
a jeho křídla rozechvěl. A tak plál...

Brawne cítila, jak jí teplý vítr čuchá vlasy. Zvedla obličej k obloze a zamávala. Nepokoušela se své slzy stírat ani ukrývat a zuřivě mávala nádherné lodi, jež mířila k nebi, stoupala po něm na mocném modrém plameni a vytvářela - jako když se v dáli ozve výkřik - náhlý sonický hřmot, který se valil pouští a odrážel se od vzdálených vrcholů.

Brawne se rozplakala a znovu mávala, mávala odlétajícímu Konzulovi, obloze, přátelům, které už nikdy neuvidí, části své minulosti a lodi, jež vzlétla jako dokonalý ebenový šíp, vystřelený z luku nějakého boha.

A tak plál...